

Giới thiệu Sầu Triền Miên

Tác giả Đạm Mạc Đích Từ Sắc đã giới thiệu đến với bạn đọc một truyện xuyên không mới thực sự đặc sắc và đầy sức hút, không phải là câu chuyện khó hiểu, trừu tượng mà là những điều rất giản đơn đến dung dị, sống động đến từng chi tiết. Dưới ngòi bút của tác giả, không gian và nhân vật trong truyện Sầu Triền Miên được xây dựng huyền ảo, tưởng có tưởng không như trong những truyện truyền thuyết lưu giữ.

Lưu Vân Lạc Kỳ: nam nhân uy chấn tứ phương, là đệ đệ của Đường Kim Thánh Thượng, dưới một người, trên vạn người. Sở Tiêu Lăng, sinh ra là thứ dân tâm thường, buôn bán đậu hũ tại thành phố sống qua ngày. Hai người vốn không liên quan đến nhau, lại vì một màn ép duyên mà liên quan đến nhau. Hoan ái qua đi, lạc ái không cánh mà bay, lời đồn đại vang xa mà nàng không thể chối cãi và thanh minh được, hẳn là người khởi xướng nhưng chỉ nói một câu: “Một nữ nhân đề tiện như cô, là tàn hoa bại liễu, có hư hỏng hay không ai mà biết được.”

Bất ngờ mang thai, trong lòng tràn đầy vui mừng, mong đợi, vậy mà hần lại đáp nàng là một chén canh thuốc phá thai. Đau lòng, nhưng vì muốn giữ đứa con trong bụng, nàng chỉ có thể ngậm nhục mà thừa nhận đứa con trong bụng là “Đã chủng”, “con hoang”!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đậu hũ tây thi

Lưu Vân hoàng triều là triều đình phồn hoa, thịnh vượng. Đô thành là kinh đô, nổi danh nhất đô thành là quán rượu lâu đời Phi Long trên trường thọ phố.

Long, rồng tượng trưng cho hoàng đế, quán rượu này lại dám lấy tên là Phi Long, đây không phải là rõ ràng cũng hoàng đế thị uy (ra uy) sao? Thật ra thì, quán rượu này có lai lịch lớn, có người nói người đứng sau là Vương gia Lưu Vân Lạc Kỳ quyền cao, chức trọng trong hoàng triều Lưu Vân, còn có người nói người đứng sau chính là Hoàng đế đại nhân.

Quán rượu chia làm ba tầng, được trang hoàng tráng lệ, cao quý, ưu nhã. Phục vụ chính gồm ăn uống, vui chơi, chơi nhạc... Tầng một là đại đường, vì là nơi cung cấp đồ ăn cho dân chúng. Tầng hai và tầng ba gồm từng gian phòng, nơi đây không phải để ở trọ mà là nơi để các đôi vợ chồng hoặc tình lữ lãng mạn vui đùa. Phòng không chỉ cách âm hoàn hảo, mà còn được thiết kế đặc biệt, bước vào phòng liền có thể cảm nhận nhận được bầu không khí lãng mạn và kiều diễm.

Trong phòng khách quý, một người đang trình diễn một tiết mục với làm cho người khác đỏ mặt, tim đập nhanh.

Trên giường, một nữ nhân nằm trần truồng trên nam nhân anh tú trẻ tuổi, đôi long mày rậm, ngũ quan lúc hiện lúc mập mờ, vô cùng tình tứ, đôi môi mỏng nhẹ nhàng khẽ kêu, mơ hồ phát ra một loại âm tựa như đói khát, vừa tựa như là thỏa mãn. Nam nhân kia vô cùng quyền rũ, bả vai rộng, lồng ngực rộng, từng múi da rõ ràng, cứng rắn, một chút thịt dư thừa cũng không có,...

Khó trách nam nhân lại có vẻ mặt này, lại một cô gái xinh đẹp không mảnh vải lại đang ra sức lấy lòng nam nhân.

Cô gái động tác quen thuộc, vừa nhìn đã biết không phải lần đầu mới lấy lòng đàn ông. Nàng thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, da thịt ửng đỏ, mồ hôi tạo thành một lớp mỏng căng tinh xảo, xinh đẹp, ngũ quan càng thêm hứng phấn, thiếu chút nữa là vận vẹo một chỗ.

Đột nhiên, nam nhân mở mắt, đem nàng đè ở phía giữa... Nàng lập tức rên lớn, bên trong phòng nhất thời trở nên tuyệt hảo...

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, trận triền miên trên giường từ từ dừng lại.

"Vương gia, hâm nhi rất cuộc khi nào mới có thể ở ký phong các cùng ngài hoan ái đây?" cô gái giống như con mèo nhỏ chỉ vừa mới được ăn no bàn tay nhỏ bé mềm mại kỹ xảo vẽ các vòng tròn trước ngực nam nhân.

"Ồ chỗ này không tốt sao? Nơi này tình diệu hơn xa trong phủ!" Nam tử lười biếng cười, lúc này mới nhìn rõ ánh mắt của hần, sâu thẳm đen nhánh, giống như đáy của mặt hồ sâu.

"Nhưng hâm nhi muốn trở thành vợ của Vương gia, hâm nhi đã mơ ước từ lâu". Cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm cong lên, vẻ mặt thương tâm như muốn khóc, rốt cuộc có bao nhiêu đáng thương?

Quả nhiên, nam tử ôm nàng càng chặt hơn một chút, khẽ hôn lên trán nàng mấy cái, tròng mắt đen đều là cưng chiều thần sắc, trầm thấp đậm đà, giọng nói lộ ra thương tiếc cùng đau lòng: "Hâm nhi ngoan, nhẫn nại vài hôm, khi nào sức khỏe của mẫu thân tốt, bản vương cùng người nói. Người yên tâm, bản vương nhất định cưới người qua cửa, trở thành bản vương chánh phi, thay Bản vương sinh hạ con đầu lòng"

"Đa tạ vương gia! Vương gia đối với hâm nhi thật tốt! Hâm nhi phải đi miếu Quan Âm thay lão Vương phi cầu xăm, cầu xin trời phù hộ Lão Nhân Gia thân thể sớm hồi phục, sống lâu trăm tuổi!) Cô gái mặt thành kính, kì thực nội tâm đang nguyên rủa hận không được lão Vương phi sớm ngày quy thiên, như vậy sẽ không người có thể ngăn cản nàng trở thành Kỳ vương phủ chánh phi!

"Hâm nhi thật biết nghe lời ! Bồn vương dẫn người đi dạo phố, thích gì cứ mua, coi như là phần thưởng, đứng lên hầu hạ Bồn vương thay quần áo"

"Ngô, hâm nhi. Hâm nhi không muốn đi đi dạo phố, hâm nhi còn muốn." Cô gái tỏ vẻ ngượng ngùng, đôi mắt lộ ra vẻ hấp dẫn như thầm nói với nam nhân điều gì đó. . .

Nam tử đột nhiên hiểu, khoe miệng nhếch lên chút tà mị gầm nhẹ một tiếng:"tiểu yêu tinh".

Ngay sau đó lật người lần nữa đè nàng dưới thân . Rất nhanh, bên trong phòng lại dấy lên một cỗ ái dục kiêu diễm, bọn họ rời đi quán rượu sau nửa canh giờ.

Trường thọ phố, người đến người đi hối hả, cực kì náo nhiệt.Tại một chỗ càng thêm ồn ào bởi tiếng rao lanh lảnh từ một quầy đậu hũ truyền ra.

"Đậu hũ Tây Thi, hôm nay đậu hũ có đủ hay không tươi? Có đủ hay không non?"

"Vị công tử này Ngài nói có đúng không? Thử qua chẳng phải sẽ biết?" Thanh âm thanh thúy của cô gái, lộ ra nụ cười

"Đậu hũ Tây Thi là đậu hũ ăn ngon nhất kinh thành. Bản công tử ta muốn ăn. .đậu hũ người!"

"Đa tạ công tử nể mặt, mang về từ từ thưởng thức!" Sở Tiêu Lăng tiếp tục mỉm cười.

"Người rút cuộc như thế nào mới bằng lòng lập gia đình? Lại nói người cũng trưởng thành rồi, mấy năm sau hoa tàn ít bướm sẽ không người muốn, cho nên, vẫn là ngoan ngoãn theo sát Bản công tử trở về làm cái tiểu thiếp, Bản công tử bảo đảm sẽ hảo hảo thương người!"

"Lục công tử thật là cất nhắc! Ta nói qua, chỉ cần có người cho ra tiền mừng đặt tới mục tiêu của chúng ta, liền nhất định gả!"

"Vậy người rút cuộc muốn bao nhiêu à?"

"Công tử có thể cho bao nhiêu?"

"Một ngàn lượng? Hai ngàn lượng? Năm ngàn lượng?"

"Ha Ha, mời công tử trở về đi." Sở Tiêu Lăng cự tuyệt, thông minh như nàng, cũng không nói ra cụ thể số lượng, bởi vì nàng rõ ràng một khi có xác thực số lượng, nhất định có người làm được, như vậy đến lúc đó mình khẳng định thảm. Nàng căn bản cũng không muốn gả người, đặc biệt là bọn họ, nhất bang côn đồ!

Nàng đỡ đậu hũ rất nhanh bán xong, Sở Tiêu Lăng vỗ vỗ tay, nhìn chung quanh một chút.Bỗng nhiên thấy một đôi nam nữ đi tới,quần áo hoa lệ đắt giá, nam nhân tướng mạo xuất chúng, nữ nhân giống như người không xương, cả người nhũn như con chi chi bám vào người nam nhân, nam nhân vui vẻ hưởng thụ, lớn mật ôm eo thon nhỏ của nữ nhân, không để ý người khác đang nhìn

Trước sự chú ý của Sở Tiêu Lăng, nam nhân đôi mắt đen nhánh nhìn ra khinh bỉ, cô gái khi cũng thế, ánh mắt của bọn họ giống như không biết mình làm cái vô liêm sỉ, không thấy người làm chuyện xấu.

Bĩu môi một cái, bỏ qua cái cảm giác không rõ của mình, Sở Tiêu Lăng phóng tầm mắt sang hai trượng đậu hũ của quầy đậu hũ bên cạnh vẫn chưa bán được, không khỏi đi tới: "Cầm nhi, đem đậu hũ dời đi qua!"

"Tiêu lăng tỷ ——" hàng xóm tiểu muội muội huyện Cầm Nhi sợ hãi kêu một câu, cuối cùng vẫn đẩy xe đến quầy hàng của Sở Tiêu Lăng

Sau khi định đoạt thỏa đáng, Sở Tiêu Lăng lần nữa lớn tiếng rao hàng: “ Bán đậu hũ đây, đậu hũ mới ra lò, vừa tron vừa non, các vị đại thẩm mời tới nếm thử một chút!”

Nàng mới rao một hồi, những thứ “côn đồ” kia lập tức chen chúc tới đây, bọn họ căn bản cũng không phải mua đậu hũ, mà là thừa dịp cơ hội này đùa giỡn nàng, ăn đậu hũ của nàng.

Quả nhiên, chốc lát, đậu hũ đã bán sạch,Sở Tiêu Lăng đếm một phần tiền, đưa cho Huyện Cầm Nhi: "Cầm nhi, đây là của người mà, đếm một chút nhìn có đúng hay không!"

Cầm nhi vui mừng nhận lấy, không hề đi đếm, mà là ý vị nói tạ(nói lời cảm ơn): "Tiêu lăng tỷ, cảm ơn tỷ, may nhờ có tỷ, nếu không muội cũng không biết bao lâu mới bán được!"

Sở Tiêu Lăng thương yêu, sờ đầu nàng: “Ta với muội không có gì để cảm ơn, muội,cái tính xấu hổ nhất định phải đổi, chúng ta làm ăn nhất định phải hào phóng, đừng cảm, như thế mới có khách được!

Cầm Nhi không nói, chỉ nhìn cô, trong mắt tràn đầy cảm kích và sùng bái.

"Tỷ ——" lúc này, một thanh âm khác vang lên, chỉ thấy, một chàng trai chừng 17 tuổi hướng họ đi tới, đi bên cạnh là bạn học, tướng mạo thanh tú.

"Học bồ túc trở lại? Kia bang chúng ta thu (dọn) cửa hàng đi!" Sở Tiêu Lăng vừa phản phó đê đê sở dịch bản, nhìn người thanh niên thanh tú bên cạnh, chào hỏi: "Đon vũ, người cũng tới rồi?"

Thanh tú nam từ xấu hổ cười một tiếng, trong mắt nhanh chóng thoáng qua một tia ngưỡng mộ tình.

"Tỷ, người lại để cho những tên sắc lang kia chiếm tiện nghi rồi hả ?" Sở dịch bản vừa dọn dẹp, vừa cầu nhàu.

"Đưa ngốc, nói chuyện chú ý một chút, bọn họ là khách hàng của chúng ta !"

"Khách hàng nào, căn bản là hướng tỷ đùa giỡn." Sở Tiêu Lăng xem thường, một mặt bất mãn, lạnh nhạt

"Sao lại không tôn thất, danh tiếng của tỷ bị làm hư, sẽ không có nhà chồng nào muốn tỷ!"

"Bọn họ nếu là bởi vì loại lý do này không quan tâm ta, vậy ta còn gả đi làm gì?" Sở Tiêu Lăng cười nhạt, dời đi chỗ khác đề tài: "Người phải là thật thương tỷ tỷ, nhớ hằng hải, khảo thủ công danh, khiến tỷ tỷ an tâm hưởng phúc!"

"Tỷ ngài yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng, không bao giờ để cho những nam nhân kia ăn đậu hũ của người nữa." Sở Dịch Bản mặt vô cùng nghiêm túc."

Sau khi nói lời tạm biệt với Triệu Đơn Vũ, đệ đệ của nàng kéo xe về, nàng cùng Cẩm Nhi chờ ở phía sau, một hàng ba người, vừa nói, vừa cười, hướng bên phải đường mòn mà đi tới...

Họ hồn nhiên không biết ở phố xá đối diện, một vị Lão Phu Nhân đáng vẻ sang trọng cùng một đạo sĩ đang quan sát họ từ lâu.

"Đạo trưởng, người xác định nàng chính là người ta cần tìm!" Lão phu nhân tiếp tục nhìn cho đến khi họ đi xa dần, chỉ còn những cái bóng màu tím nhạt.

"Không tệ, chính là nàng! Như thế nào, chẳng lẽ lão Vương phi không hài lòng?"

"Hài lòng hài lòng, đáng đáp rất duyên dáng, tự nhiên thanh thản, độc lập kiên cường, lại lấy việc giúp người khác làm niềm vui, háo, rất thích hợp với Kỳ nhi nhà ta. Đạo trưởng, vạn phần cảm tạ!"

"Lão Vương phi không cần phải khách khí, đây là việc bản đạo phải làm bản đạo xin cáo từ trước, có chuyện gì xin lão Vương phi cho người truyền bản đạo!"

"Được, đạo trưởng đi thông thả!"

Sau khi đạo trưởng rời đi, Lão phu nhân lại hướng mắt nhìn về phía Sở Tiêu Lăng và đám người vừa đi khuất, rồi mới phân phó tùy tùng hộ tống mình về phủ.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Điều kiện trao đổi

Về đến trong nhà, Sở Tiêu Lăng ở trong sân cát xong đồ, sau đó cùng đệ đệ cùng đi vào trong nhà.

Bài biện trong phòng rất đơn giản, gồm các gia cụ cần thiết, và không nhiều lắm đồ trang trí mộc mạc đơn sơ.

Một vị phu nhân tầm hơn 40 tuổi ngồi bên cạnh bàn bốn góc, ăn mặc vài thô đơn giản, tóc mai hai bên có chút hoa râm, cuộc sống nghèo khổ làm cho nàng có vẻ già so với tuổi, chỉ là trên mặt nàng mơ hồ nhìn ra lúc còn trẻ rất có nhan sắc. Nghe được tiếng động bên ngoài, phu nhân từ trên ghế nhìn ra, mặt lộ vẻ mỉm cười: "Tiêu Lăng, Dịch Bản, các con về rồi?"

"Đúng vậy, mẫu thân!" Sở Tiêu Lăng cùng Sở Dịch Bản cùng nhau đi tới trước mặt mẫu thân, nâng cánh tay bà, đỡ bà dậy, giúp bà đi tới bàn cơm bên cạnh, phía trên bày đầy những món mới vừa mới chuẩn bị xong, còn thoảng thoảng những làn khói mỏng...

Ba mẹ con sau khi ngồi xuống, như thường ngày bắt đầu chậm rãi ăn cơm, cho dù cơm rau dưa, vẫn thật vui vẻ, không khí ấm áp, thân thiết tràn ngập trong phòng.

Sau khi ăn xong, Sở Dịch Bản trở về phòng thư phòng đọc sách, Tiêu Lăng vừa rửa sạch chén đĩa, vừa bồi mẫu thân tán gẫu việc nhà, hết bận mới về phòng nghỉ ngơi.

Phòng ngủ nhỏ, có giường, tủ treo quần áo, bàn trang điểm cùng một chiếc ghế nhỏ. Mặc dù có chút cũ rách, nhưng vì dọn dẹp sạch sẽ nên cả căn phòng nhìn rất trang nhã. Thật ra, những đồ dùng trong phòng đều do phụ thân nàng năm xưa mua cho.

Phụ thân là tư thực tiên sinh, là họa sĩ nổi tiếng, viết chữ rất đẹp trừ tư thực phần bổng lộc, tranh chữ cũng kiếm được không ít tiền, cộng thêm mẫu thân ở phố bán đậu hũ nên cuộc sống không phải Đại phú đại quý những cũng vô cùng thoải mái.

Đáng tiếc ngày vui chóng tàn, năm nàng 13 tuổi, phụ thân vì cứu vớt một học sinh chết chìm mà không may lâm nạn, trong nhà kinh tế đều do một tay mẩu thân lo liệu. Họa vô đơn chí, hai năm trước nàng cùng mẩu thân đi thăm người thân trên đường, đột nhiên gặp mưa to gió lớn, một gốc cây cổ đại ngã xuống vốn là đề ở trên người nàng, nhưng là mẩu thân lấy thân che chở cho nàng, nên bị nhánh cây cổ thụ đập trúng ót, làm hai mắt bị mù, bởi vì thiếu tiền mà tạm thời không cách nào chữa khỏi. Vì kế sinh nhai, vì kiếm tiền cho mẩu thân chữa bệnh, khi mới mười lăm tuổi, nàng không thể làm gì khác hơn là xuất đầu lộ diện, thay mẩu thân bán đậu hũ, ba năm tới nay, mỗi ngày cọt nhả, mặc cho những kẻ nam nhân háo sắc nói lời đùa giỡn mình.

Nàng ngoài mặt cười hi hi ha ha, tỏ vẻ không để ý, nhưng thật ra thì nội tâm vô cùng khổ sở, bất đắc dĩ cùng đau thương. Đáng tiếc không có biện pháp, vì gia đình này, đặc biệt là vì việc mẩu thân liều mình cứu nàng, nàng nhất định kiên cường hơn nưax. Tuy nói mẩu thân hiện tại còn có thể ứng phó sinh hoạt hàng ngày, nhưng nói thế nào cũng không thể như người bình thường được, vì vậy nàng muốn kiếm tiền, tranh thủ mời đại phu tốt chữa khỏi cho mắt của mẩu thân.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu lại nhớ đến đôi nam nữ trẻ vô tình nhìn thấy vào ban ngày. Cả ngày bán đậu hũ, gặp qua muôn vẻ đủ mọi loại người nhưng cũng không có chút gì ấn tượng, duy chỉ đối với bọn họ, là không thể quên được. Chắc do bọn họ nhìn nàng chăm chọc cùng khinh bỉ nên mới có ấn tượng.

Một tiếng thờ dài cùng với một hồi cười khỏ, nàng cố bỏ đi những suy nghĩ vớ vẩn của bản thân, nằm xuống giường, chậm rãi nhắm mắt lại.

Kỳ vương phủ.

Xanh vàng rực rỡ, điều Long họa Phượng trong điện đường, duyên dáng sang trọng, lão Vương phi đôi mắt khép nửa, đang ở trên giường thiêu thiêu ngủ.

Chợt, một nam nhân, người cao lớn, uy vũ, trẻ tuổi bước vào điện, ở trước mặt bà dừng lại, hiểu kính hành lễ: "Hài nhi bái kiến mẩu thân! "

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, lão Vương phi lập tức mở mắt, dung nhan mỹ lệ lộ ra cung chiêu, cười: "Kỳ nhi, ngươi cuối cùng trở lại! "

Nam tử tuần mỹ trước mặt bâng lộ ra một tia lúng ta lúng túng, cười, dịu dàng mà nói: "Nghe nói mẩu thân tìm hài nhi có việc gấp?"

Lão Vương phi khom lưng ngồi dậy, đầu tiên là nhìn chăm chú hấn chốc lát, mới nói: "Ngươi xem ngày nào đó rảnh rỗi thời gian, cùng mẩu thân hồi cung tế bái phụ hoàng đi!"

Tế bái phụ hoàng? Nam tử vừa nghe, mắt tinh đột nhiên mở to. Lúc này vừa không phải phụ hoàng sinh kỵ cũng không phải chết kỵ, đột nhiên đi bái tế, nguyên do cũng chỉ có một, chính là hấn sẽ phải nạp chánh phi.

Giống như nhìn ra nhi tử đang nghi ngờ, lão Vương phi khẽ gật đầu: "Không tệ, mẩu thân đã thay ngươi tìm được chánh phi, nàng gọi là Sở Tiêu Lăng, cũng chọn cát nhật, mừng mười tháng sau lấy nàng vào cửa!"

Mười tháng? Nhanh như vậy? Sở Tiêu Lăng? ! ! Nam tử nhăn mày lại, phản đối: "Mẩu thân, hài nhi không đồng ý! ! Hài nhi đã cùng nàng nói qua, ngôi vị Chính Vương phi con muốn để lại cho Hâm Nhi!"

"Ai nha, ta nói với con qua bao nhiêu lần rồi, Nhan Hâm cùng con số mệnh không hợp, nhiều lắm là chỉ có thể làm thiếp! Nếu không, sẽ cho mang đến cho tai nạn đến cho con!" Lão Vương phi nhăn lông mày, giọng nói lộ vẻ chán ghét.

Nhan Hâm, nhị thiên kim của Nhan Thượng Thư, bà cũng đã từng gặp qua vài lần, người đáng vẻ xinh đẹp, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, nhưng không biết vì duyên cớ nào, bà luôn có cảm giác tâm dạ nàng không giống như vẻ bề ngoài ngây thơ, đơn thuần. Rồi lại suy nghĩ, trong phủ không thiếu phi thiếp xinh đẹp hơn Nhan Hâm, bà chính là không hiểu tại sao nhi tử đối với Nhan Hâm lại rất chung tình.

"Vị đạo sĩ kia quả thật ăn nói xằng bậy, Lưu Vân Lạc Kỳ ta uy chấn tứ phương, dũng chiến sa trường, ngưi quý xa thần nhìn ta cũng phải chạy đường vòng, thì có thể có tai nạn nào chứ!" Lưu Vân Lạc Kỳ không phục phản bác.

"Đạo trưởng đương nhiên không nói năng xằng bậy, Đạo trưởng là cao tăng đắc đạo, năm đó tat hay phụ hoàng con giải nạn vô số lần, nhờ có vị đạo trưởng ấy, hoàng triều của chúng ta mới có thể cường đại, phồn vinh như thế này!" Lão Vương Phi dừng một chút, lo lắng càng thêm lo lắng: "Kỳ nhi, nghe mẩu thân nói, con năm 28 tuổi, xác thực sắp có Đại kiếp nạn, đến lúc đó chỉ có Sở Tiêu Lăng mới có thể giúp ngươi hóa giải!"

"Nàng giúp ta hóa giải ư? Rốt cuộc nàng là thánh phượng nào? Nghĩ tới ta đường đường là Vương gia, Lưu Vân hoàng triều dưới một người trên vạn người, còn phải dựa vào người khác sao?" Lưu Vân Lạc Kỳ khinh thường nói, mọi việc trước nay đều may mắn làm cho hấn ngay từ nhỏ đã rất kiêu căng, không sợ gì.

"Mẩu thân không cần biết, nếu ngươi không chịu đáp ứng ta, ta liền chết cho ngươi xem! Hiện tại chết cũng tốt còn hơn ba năm sau người đầu bạc tiền người đầu xanh!"

Nhìn mẩu thân bị phần mà sinh ưu sầu, cố chấp dứt khoát, lại nghĩ tới lúc nhỏ mẩu thân chăm chút cho hấn từng ly từng tí, Lưu Vân Lạc Kỳ bất đắc dĩ, tạm thời hỏi: "Cô nương mà mẩu thân chọn là thiên kim nhà nào?"

"Nàng cũng không phải con của quan gia, chỉ là một thường dân bình thường. Chỉ là, nàng bộ dạng rất thông minh, dung mạo xinh đẹp, không thua kém những phi tiếp của ngươi, so với Nhan Hâm cũng không kém. Nhà nàng có một mẩu thân, một đệ đệ, thân thể đơn giản cũng không phải không là chuyện tốt. Dù sao vương phủ chúng ta vinh hoa phú quý, quyền cao chức trọng, căn bản không cần thù hoa dật gấm." Lão Vương phi dứt lời, khuôn mặt lộ vẻ vui vẻ.

Lưu Vân Lạc Kỳ bất đồng suy nghĩ với bà, hần thân là hoàng tử Hoàng Tôn, đương nhiên xem thường thường dân, cho rằng bọn họ đều là hạng người thô tục, ti tiện, cùng thân phận cao quý của mình phân rõ đẳng cấp rõ rệt. Những phi thiếp của hần, tối thiểu cũng là xuất thân từ quan tam phẩm, không thể nào có chuyện chánh phi lại có thân phận bình dân bách tính cơ chứ ?

Chỉ là, hần biết rõ lần này là từ chối không, nghĩ lại liền quyết định thôi, vì vậy nói: "Được, hài nhi đáp ứng mẫu thân, nhưng hài nhi cũng có điều kiện! Hài nhi sẽ nạp chánh phi nhưng đồng thời ngày 10 đầu tháng sau, sẽ cưới vợ trắc phi —— Hâm Nhi!"

Cùng một ngày? Lão Vương phi ngạc nhiên. Thật ra thì bà không phản đối Nhan Hâm vào cửa, chỉ là cùng một ngày mà nói thì có nhiều điều.

"Mẫu thân, cứ quyết định như vậy! Nếu không, Sở Tiêu Lăng đừng mơ tưởng vào vương phủ đại môn!" Lưu Vân Lạc Kỳ ngạo lạnh .

Lão Vương phi hiểu rõ tính tình nhi tử , nghĩ thầm sau khi cưới hần sẽ thủy chung, không bằng liền đáp hần. Dù sao cũng là lẽ tự nhiên, không nên so đo mất lòng làm cho Sở Tiêu Lăng bị ủy khuất. Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng bà càng vui sướng, dự tính ngày mai sẽ đi Sở gia cầu hôn như thế nào.

Nội tâm Lưu Vân Lạc Kỳ có một phen lo lắng, Hâm Nhi biết mình không tuân theo lời thề sau này nhất định sẽ thương tâm khổ Sở, mình cùng một ngày lấy nàng vào nữa, còn hứa lấy này làm chánh phi, . . .nhưng chắc nàng dịu dàng, hiểu chuyện, nhất định sẽ thông cảm cho mình.

Chánh phi cùng trắc phi, một chữ chi kém, đợi một thời gian, mình tuyệt đối có thể đem hai chữ này bình lại ngay, hoàn toàn đối với Hâm Nhi thực hiện lời hứa của mình! ! Về phần Sở Tiêu Lăng kia, muốn làm thê tử của hần ư ? Quả thật quá vọng tưởng!

Nghĩ đến đây, đôi môi mỏng hơi tà mị hơi cong lên, kèm theo chút cuồng vọng, khinh bỉ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cầu hôn

Trưa hôm nay, Sở Tiêu Lăng sau khi com nước xong xuôi đang tính sẽ nghỉ ngơi một chút, nhưng trong nhà lại có một vị khác không mời mà đến.

Nhìn trước mắt là một vị phụ nhân thanh tao , lịch sự ,hào phóng, hiền lành hòa ái , còn có phía sau là mấy tên tùy tùng cùng một đại lễ vật, Sở Tiêu Lăng nhất thời bất ngờ mà si ngốc, hay bởi vì quá mức buồn bức hoang mang mà nhất thời không không cách nào kịp phản ứng

"Ta có thể đi vào trong không?" Vị quý phụ trung niên tươi cười rạng rỡ, nhẹ giọng hỏi.

Sở Tiêu Lăng thoát hoàn hồn, khách khí nói: "Xin hỏi phụ nhân là ai? Tới nhà của ta có việc gì?"

"Sở cô nương, chủ nhân của chúng ta chính là Vương phi của Kỳ Vương phủ." Một lão bà bên cạnh vị phụ nhân trả lời thay.

Vương phi Kỳ vương phủ? Vương phi Kỳ vương phủ tự mình xuất hiện tại nhà của thường dân ? Vị phụ nhân kia là bởi vì chuyện gì mà đến đây? Sở Tiêu Lăng không khỏi kinh ngạc cùng thêm kinh ngạc.

Mẫu thân nàng, Hứa thị, vốn ở bên trong đã lục lọi đi tới cửa, nhanh chóng quỳ xuống "Dân phụ bái kiến lão Vương phi!"

"Ách, không cần đa lễ, Sở đại thẩm mau mau đứng lên! !" Lão Vương phi đưa tay, đỡ Hứa thị ngồi dậy.

Ồ Hứa thị cung nghênh dưới, cả đám chờ tiến vào bên trong nhà. Mà Sở Tiêu Lăng, lại một lần nữa mất bình tĩnh, quên dâng trà nóng lên lão Vương phi.

"Lão Vương phi đại giá quang lâm, không biết là có chuyện gì?" Mẫu thân Hứa thị nom nóp lo sợ, giọng nói vẻ mặt đều là vô cùng cung kính và cẩn thận.

Lão Vương phi đưa tách trà cho người hầu bên cạnh cầm, dung khăn lụa trắng như tuyết chùi chậm môi, liếc mắt nhìn Sở Tiêu Lăng, tầm mắt cuối cùng trở lại trên người Hứa thị , thái độ rất là hiền hoà: "Xin hỏi Sở đại thẩm, Sở cô nương nàng. Đã có hôn phối gì chưa?" Thật ra thì, trước đó bà đã phái người điều tra, hiện tại chẳng qua là theo lệ mà hỏi.

Hứa thị sửng sốt, nhưng cũng thành thật trả lời: "Bẩm lão Vương phi, bởi vì gia cảnh bản hàn, tiểu nữ vẫn giúp một tay Cố Gia, vì vậy vẫn chưa có hôn phối gì!"

"Vậy thì tốt! ! Vậy thì tốt! !" Lão Vương phi hưng phấn mừng rỡ, không hề nữa quanh co lòng vòng, bắt đầu trực tiếp nói rõ ý nguyện: "Ta muốn nạp Sở cô nương vào phủ làm nàng dâu, không biết Sở đại thẩm cùng Sở cô nương ý như thế nào?"

Bà vừa nói ra những lời này, làm cho Hứa thị, đặc biệt là Sở Tiêu Lăng, khiếp sợ nặng nề , và lại khó có thể tin được.

Một hồi lâu, Hứa thị mới cả lăm mà nói: "Lão. Lão Vương phi, ngài. Ngài nói thật sao? Ngài muốn Tiêu Lăng nhà ta. Gả cho Kỳ

vuong gia đương. Đương thiếp?"

"Không phải thiếp, là chánh phi! Kỳ vương phủ do ta làm chủ, ta muốn Lãng nhi làm thê tử của Kỳ nhi !"

Hai mẹ con nàng càng thêm trợn mắt hốc mồm, không thể nói nên lời.

Lão Vương phi cũng không gấp, bà để cho họ có chút thời gian để Tiêu hóa tin tức này, vì vậy, bà lấy trà từ tay người hầu, nhấp nhẹ.

Ước chừng khoảng sau một khắc đồng hồ, bà phân phó người đem sinh lễ mang lên trên bàn, tiếp tục thành khẩn nói ra: "Ta đã chọn ngày hoàng đạo, nếu Sở đại thẩm cùng Sở cô nương đồng ý, mừng mười tháng sau liền vào cửa!"

Ngày 10 đầu tháng sau ! Chỉ có nửa tháng nữa! Rốt cuộc, Sở Tiêu Lãng không nhịn được lên tiếng: "Thật xin lỗi, lão Vương phi, xin. Xin cho chúng ta suy nghĩ một chút được không?"

Vốn là, một cái thân phận thấp kém dân chúng bình thường, có thể lấy hầu hạ quyền cao chức trọng Vương gia, hơn nữa còn là chánh phi, đây nên cảm ơn trời đất, lập tức đồng ý, nhưng Sở Tiêu Lãng lại vẫn muốn suy tính, thật là cùng người khác bất đồng! !

Vốn là thân phận thường dân thấp kém, có thể lấy , hầu hạ người quyền cao chức trọng Vương gia, hơn nữa còn là chánh phi, đây là nên cảm ơn trời đất, lập tức đồng ý. Nhưng Sở Tiêu Lãng lại vẫn muốn suy nghĩ, quả thật cùng người khác bất đồng.

Chỉ là, lão Vương phi tựa hồ không hề cảm thấy chút kinh ngạc , nội tâm ngược lại có chút hài lòng, tối thiểu bà biết, Sở Tiêu Lãng không phải cái loại cô gái tham lam hư vinh chi !

"Đúng vậy, lão Vương phi, chuyện này. Chuyện này thật sự ra ngoài dự tính, chúng tôi nghèo khổ, cơ cực, làm sao có thể với cao tới Kỳ vương phủ tôn quý hiển hách!" Hứa thị cũng tự biết hiển nhiên phân tích rõ .

"Ta biết chuyện này đối với các người mà nói quả thật có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ do ta quá mức nóng lòng, muốn biết Sở cô nương mà Kỳ nhi mệnh định bầu bạn ra sao, bọn chúng sẽ đầu bạc răng long, ta liền không chờ được liền đặt sinh lễ, mong rằng Sở đại thẩm cùng Sở cô nương tha thứ cho ta lỗ mãng!" Lão Vương phi thái độ chân thành, không có chút vẻ cao cao tại thượng , làm cho người ta không cảm được khâm phục.

"Lão Vương phi chuyện này, được lão Vương phi ưu ái, là phúc của Tiêu Lãng nhà ta!" Hứa thị thụ sủng nhược kinh.

"Chỉ là, ta vẫn còn tôn trọng ý nguyện của các người, như vậy đi, sinh lễ ta để trước ở đây, ba ngày sau hy vọng các người có thể cho ta trả lời chắc chắn! Các người nguyện ý, vậy thì tất cả đều vui vẻ, ngược lại." Lão Vương phi dừng một chút, giọng nói rất có tiếc nuối: "Ta thật sự vô cùng thích Sở cô nương làm con dâu ta!"

"Đa tạ lão Vương phi ưu ái! Đa tạ lão Vương phi ưu ái! ! Chúng ta trong vòng ba ngày, nhất định cho ngài một câu trả lời chắc chắn! !" Hứa thị lần nữa đáp tạ.

Một hội, đưa đi lão Vương phi, cả phòng bắt đầu yên tĩnh lại.

Sau khi lão Vương phi đi, cả căn phòng bắt đầu yên tĩnh lại.

Đôi mắt long lanh liếc qua liếc lại các loại sinh lễ trên abnf , Sở Tiêu Lãng trước mặt thì cười,nhưng trong lòng vô cùng nghiêm túc.Mẫu thân Hứa thị cũng giống nhau, trầm tư suy nghĩ.

Hồi lâu, hai người cùng nhau đánh vỡ trầm mặc, cùng một lời nói ra: "Tiêu Lãng!" "Mẹ!"

Hứa thị cười nhạt: "Ngoan, con nói trước đi đi!"

Sở Tiêu Lãng liền cũng không ngại ngừng, hỏi thẳng: "Mẫu thân ý như thế nào?"

Hứa thị không vội đáp lại, mà là lần nữa trầm mặc. Thân là mẫu thân, bà hi vọng nữ nhi có thể tìm nhà chồng tốt , mặc dù không có Đại Phú đại quý, nhưng tối thiểu cũng ba bữa cơm không lo, không cần vất vả chịu khổ! Hôm nay có thể gả vào vương phủ, đây là quả là quá tốt!

Giống như nhìn ra tâm tư của mẫu thân , Sở Tiêu Lãng lại nói: "Mẫu thân, ngài hi vọng ta gả đi sao?"

Hứa thị hoàn hồn, không chút nào mịt mờ gật đầu một cái. Hiếm khi được ông trời ban cho nhân duyên, thật khó bỏ qua!

"Nhưng là. Mẫu thân không cảm thấy kỳ quái sao? Đường đường một Kỳ vương gia, thân phận hiển hách tôn quý, bao nhiêu cô gái môn đăng hộ đối chờ gả cho hần, thế nhưng hần lại nhìn trúng chúng ta dân chúng bình thường." Sở Tiêu Lãng không nhịn được nói ra những điều không hiểu, hoang mang trong lòng.

Hứa thị không tự chủ gật đầu, lại đột nhiên nhớ tới lão Vương phi từng nói, vội giải thích: "Lão Vương phi mới vừa nói qua, người cùng Kỳ vương gia hữu mệnh định nhân duyên, các người cùng nhau sẽ hạnh phúc !"

Mệnh định nhân duyên? Có hay không? Sao không cho cả hai đều ở phú quý nhân gia hoặc là gia đình tâm thương , mà lại như vậy nghèo phú cách xa? Sở Tiêu Lãng vẫn không dám nhận lời, nàng lo lắng hỏi: "Mẫu thân, Kỳ vương gia nhất định sẽ cưới phi thiếp thành đoàn ?"

Hứa thị sững sốt, ngay sau đó đáp lại: "Hắn là đệ đệ của Đương Kim Thánh Thượng, lại tuổi trẻ tài cao, chiến công hiển hách, cộng thêm bề ngoài xuất chúng, thị thiếp không phải ít. Bất quá, hắn là nam nhân có địa vị hiển hách, phải có tam thê tứ thiếp cũng là rất bình thường, chủ yếu nhất là, người gã đi là chánh phi. Huống chi mẫu thân nhìn ra được lão Vương phi rất ưa thích người, nếu thật như nàng nói, người cùng Vương gia là mệnh định bầu bạn, chứ không chuyện người gã đi cho Vương gia cũng điều không thể!"

Phát giác nữ nhi không hề nữa nói tiếp, Hứa thị liền tính toán tạm thời thôi: "Tiểu Lăng, chúng ta cũng đừng nóng vội đi, dù sao còn có ba ngày, người hãy suy tính một chút, vô luận quyết định của người như thế nào, mẫu thân đều ủng hộ người!"

Sở Tiểu Lăng mím môi, cảm kích nhìn mẫu thân, cuối cùng cùng mẫu thân dặn dò một tiếng, nàng tâm sự nặng nề trở về phòng.

Theo tiếng bước chân rất nhỏ xa dần, Hứa thị cũng trở về đến bên cạnh ngai xuống, vượt qua sinh lễ trên bàn, khuôn mặt già nua lại lần nữa suy nghĩ phức tạp.

Phi Long quán rượu lãng mạn trong sương phòng, lần này không còn là mập mờ kiều diễm, mà là yên tĩnh ngưng trọng.

Nhìn nữ nhi trước mặt không nói tiếng nào, Lưu Vân Lạc Kỳ không khỏi lo lắng, vốn tưởng mình khi nói cho nàng biết, nàng sẽ tức giận khóc náo lên, mà hắn cũng đã chuẩn bị đồ nàng, ai ngờ nàng như vậy. Nàng càng yên tĩnh, hắn càng cảm thấy luống cuống.

"Hâm Nhi, người khóc đi, người mừng Bôn vương đi, người như vậy không nói tiếng nào, Bôn vương trong lòng hơn sợ!" Hắn thon dài bèn chặc ngón tay, dịu dàng nâng lên cằm của nàng.

Đối diện hắn là khuôn mặt dung nhan điềm đạm đáng yêu: "Hâm Nhi mặc dù là nữ lưu, nhưng cũng hiểu được lòng tự trọng, Hâm Nhi nào có tư cách để giận đối với Vương gia!"

Lưu Vân Lạc Kỳ đáy lòng thương yêu nhất thời sâu đau, tất cả triu mến vuốt ve cô ấy khuôn mặt âm thầm: "Bôn vương không phép người tự mừng mình, người không vui vẻ, nên phát tiết ra ngoài, Bôn vương sẽ không để ý đấy! Hâm Nhi ngoan, mừng Bôn vương đi, là Bôn vương nuốt lời, không thể thực hiện được lời hứa!"

Rốt cuộc, Nhan Hâm nhào vào trong ngực của hắn, ôm thật chặt hắn, lớn tiếng khóc thét ra ngoài: "Vương gia, Hâm Nhi thật sự rất khổ Sở, Hâm Nhi vẫn mong trở thành thê tử của ngài, vĩnh viễn hầu hạ ở bên cạnh ngài, nhưng là. Nhưng là."

Lưu Vân Lạc Kỳ quả thật mềm lòng thốn đoạn, không ngừng hôn nàng, vuốt ve mái tóc đen, trong miệng liên tiếp phát ra nói xin lỗi, còn có hứa: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Mẫu thân từ nhỏ thương yêu Bôn vương, bà tuổi tác đã cao, thân thể lại không tốt, Bôn vương không muốn nghịch ý của bà, không muốn làm cho bà thương tâm! Nhưng Bôn vương đáp ứng người, trong lòng vĩnh viễn chỉ có người, con cháu Bôn vương cũng chỉ do người sinh!"

Không muốn nghịch ý của bà? Không muốn làm cho bà thương tâm? Hừ, Lão Bất Tử, rõ ràng chính là ông trời không thuận theo ý nàng, được rồi, người đã không ưa ta, ta cũng vậy không cần khách khí! Nhan Hâm tiếp tục thê thảm khóc rống, nội tâm lại sôi trào không dứt, tính toán an bài.

Không sai, khi nghe tin tức, nàng quả thật giận đến nổi phát điên, hận không được tức miệng mắng to, nhưng thông minh như nàng, hiểu được như thế nào là lúc cần tranh thủ lấy sự đồng tình, khiến Lưu Vân Lạc Kỳ đối với nàng càng thêm thương yêu thương tiếc, áy náy.

Nàng biết, chỉ cần bà ấy còn sống trên đời một ngày, mình liền vô pháp trở thành hắn chánh phi, nếu Sở Tiểu Lăng là người ti tiện, không địa vị, đối với mình mà nói cũng chưa hẳn không phải chuyện tốt, bằng năng lực và thế lực của mình, nàng có nắm chắc, rất nhanh đoạt lại trở thành Kỳ vương chánh phi!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vào cung gặp vua

Sau khi Sở Tiểu Lăng đồng ý, lão Vương phi cùng Lưu Vân Lạc Kỳ chọn ngày vào cung bái tế tiên đế, sau đó, thuận tiện tới Chiêu Dương cung tham bái hoàng đế.

Xanh vàng rực rỡ, xa hoa trên điện, ngai trên ngai vàng là Đương Kim Thánh Thượng Lưu Vân Lạc Trình, cùng mẫu thân Tuệ Tâm Thái hậu cùng ở một chỗ.

"Thần Đệ bái kiến hoàng thượng, bái kiến thái hậu nương nương!"

"Tiểu dân bái kiến hoàng thượng, bái kiến Thái hậu tỷ tỷ!"

Lưu Vân Lạc Kỳ cùng lão Vương phi cùng nhau làm lễ tham bái.

"Kỳ hoàng đệ không cần đa lễ! Hiền Thái phi cũng mau đứng dậy!" Lư Vân Lạc Trinh tuần nhan tươi cười, không hề uy nghiêm, có thể thấy được vô cùng coi trọng Lư Vân Lạc Kỳ.

Còn Tuệ Tâm Thái hậu, tư thái cao ngạo, chốc lát mới nhàn nhạt đáp một tiếng "Bình thân."

"Kỳ hoàng đệ sẽ thành gia lập nghiệp, trong nhà có kiều thê làm bạn, sau này sợ rằng cũng không rảnh bởi trăm đánh cò tỷ vô thôi." Lư Vân Lạc Trinh giữ vững nụ cười, chế nhạo Lư Vân Lạc Kỳ.

"Hoàng thượng cần Thần Đệ thì cứ cho truyền, Thần Đệ như cũ sẽ theo lệnh mà đến!" Lư Vân Lạc Kỳ cũng mỉm cười trả lời, thái độ không hề khách sáo, giống như người trước mặt không phải là cao cao tại thượng quân chủ, mà chỉ là huynh trưởng mà hắn kính trọng.

Lão Vương phi cũng là tươi cười rạng rỡ, một mực cung kính: "Kiều thê quả nhiên quan trọng, nhưng sao có thể sánh kịp hoàng thượng, Kỳ nhi may mắn được hoàng thượng coi trọng cùng ưu ái, sao có thể phụ lòng hoàng thượng được!"

"Kỳ vương gia cùng một ngày nạp chánh phi, nhị phi, chỉ sợ Tề Nhân Chi Phúc của hoàng thượng không bằng được!" Bỗng nhiên, Tuệ Tâm Thái hậu hừ lạnh một câu.

Lư Vân Lạc Kỳ từ trước đến giờ trời sanh tính cuồng vọng, làm theo ý mình. Sở dĩ đối với hoàng đế tôn kính duy trì, tất cả bởi vì hoàng đế ưu đãi hắn. Về phần Tuệ Tâm Thái hậu vốn dĩ đã có ác cảm, lòng dạ hẹp hòi, chanh chua, lại hay gây khó khăn với mẫu thân, nhưng vì khách khí, không còn cách nào khác đành không đáp lại lời của Tuệ Tâm Thái hậu.

Lão Vương phi là tuân theo lễ nghi, ngăn chặn khó chịu trong lòng, thay nhĩ tử biện giải: "Thái hậu tỷ tỷ chế cười, Kỳ nhi vì tình tâm tình sự, mới tính toán cùng một ngày nạp chánh phi, nhị phi. Hoàng thượng là thiên hạ độc nhất vô nhị, sao có thể so sánh được!"

"Vậy sao? Các người thật nghĩ như vậy sao? Các người quyết định chuyện mới đến xin phép hoàng thượng, không phải là không coi hoàng thượng vào đâu sao?" Tuệ Tâm Thái hậu tiếp tục chỉ trích.

Nghe ra nàng những câu nhằm vào, chỉ trích, Lư Vân Lạc Kỳ tuần nhan trầm xuống, hỏa con mắt đại trừng: lão Vương phi là cúi đầu, nội tâm thấp thòm.

May nhờ có hoàng đế Lư Vân Lạc Trinh ra mặt giải hòa: "Mẫu hậu là do trầm quên, là trầm nói đã qua là sẽ không can thiệp vào hôn sự của hoàng đệ, tất cả để cho hắn tự làm chủ. Hắn hôm nay tới, cũng không phải là xin phép trăm, mà là cùng trăm nói một tiếng, thật ra thì hắn hoàn toàn có thể không đến đây!"

Tuệ Tâm Thái hậu dĩ nhiên biết, nhưng nàng chính là không nhịn được nhân cơ hội chỉ trích, chẳng qua là nàng không ngờ được, Lư Vân Lạc Trinh sẽ nói giúp cho Lư Vân Lạc Kỳ.

Nhìn lướt qua mọi người một lượt, Lư Vân Lạc Trinh quyết định tạm thời cho mẫu tử Lư Vân Lạc Kỳ cáo lui: "Khoảng cách ngày đại hôn chỉ còn dư mấy ngày, kỳ hoàng đệ chắc có rất nhiều chuyện muốn làm, trăm cũng không làm trở ngại người, các người đi về trước đi!"

"Đa tạ huynh! Thần Đệ xin được cáo lui trước, sẽ trở lại bái kiến hoàng huynh sau!" Lư Vân Lạc Kỳ chánh hợp tâm ý.

"Đa tạ hoàng thượng thương cảm! Đa tạ Thái hậu tỷ tỷ! !" Lão Vương phi cung kính khom người chào, cùng Lư Vân Lạc Kỳ đi ra khỏi Chiêu Dương cung.

Nhìn bóng bọn họ từ từ biến mất, Tuệ Tâm Thái hậu lần nữa lên tiếng, giọng nói vẻ hơi oán trách cùng lo lắng: "Hoàng nhi, mẫu hậu biết người trạch tâm nhân hậu, nặng tình huynh đệ, nhưng người dù sao cũng là vua của một nước, nên phải có uy nghiêm, không thể khách khí như thế với Kỳ vương gia!"

Lư Vân Lạc Trinh vừa nghe, không nhịn được thay Lư Vân Lạc Kỳ biện hộ: "Kỳ hoàng đệ hẳn trời sanh tính như thế, hi vọng mẫu hậu chớ cùng hắn so đo. Mẫu hậu cũng biết, đồng đảo huynh đệ trong đó, hẳn đối với trăm chán ghét nhất tâm!"

Tuệ Tâm như cũ không phục: "Hắn quả thật rất ưu tú, và lại uy danh bốn chấn, chính là bởi vì như vậy, hoàng nhi càng thêm phải cẩn thận đề phòng. Ngày khác ngộ nhớ hắn có dị tâm, này chẳng phải là đường hổ vi hoạn (gây họa) sao?"

"Chuyện này. Mẫu hậu đừng lo, hắn chỉ nghĩ là Quân Lâm Thiên Hạ, ban đầu căn bản đã ủng hộ ủng hộ trăm!" Lư Vân Lạc Trinh xem thường. Sinh trưởng ở Đế Vương Chi Gia, đã sớm thật sâu cảm nhận được sự lừa dối, đã từng hiểu lịch đại hoàng thất vì tranh vương đoạt vị mà huynh đệ tương tàn. Minh có thể thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng đế, Lư Vân Lạc Kỳ không phải không có công của, và lại cho tới nay hắn dừng chiến sa trường, thay mình bảo vệ giang sơn, chỉ bằng vào những thứ này, đủ mình coi trọng hắn!

"Nhưng là."

"Mẫu hậu, ngài cũng đừng buồn lo vô cớ rồi. Năm đó ngài cùng Hiền vương phi không hòa thuận, thường cùng với nàng tranh giành phụ hoàng, nhưng những thứ này đều là quá khứ, nay phụ hoàng đã từ già nhân thế, trăm hi vọng ngài có thể quên quá khứ, mặc dù không cách nào tương thân tương ái, nhưng tối thiểu cùng với nàng chung sống hòa thuận!"

Quên mất quá khứ? Ở chung hòa thuận? Hừ, trừ phi mặt trời mọc từ phía tây! Tuệ Tâm Thái hậu thâm hừ lạnh, khuôn mặt lộ vẻ thâm trầm, bất mãn.

Lư Vân Lạc Trinh thấy thế, nghĩ thầm chuyện này không phải là chuyện một sớm một chiều, vì vậy không hề nữa cưỡng cầu, nói với bà mình có chuyện

phải làm, cho người tiền bà về cung.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngày đại hôn

Ngày tháng trôi qua như đưa thoi, trong nháy mắt liền tới mừng mười tháng ba. Hôm nay, ánh nắng tươi sáng, khi trời sáng sủa, mặt trời.

Sở gia một phản bình thường yên tĩnh, cả phòng giăng đèn kết hoa, hàng xóm vây tụ, vui sướng.

Sở gia bình thường yên tĩnh, nay cả nhà giăng đèn kết hoa, hàng xóm vây tụ, chung vui.

Sở Tiêu Lăng ở trong khuê phòng, sắc mặt cũng hiện nên vẻ vui mừng.

Nàng mặc áo phượng, khăn quàng vai, ngồi trước gương. Tiểu muội hàng xóm Huyền Cẩm Nhithốt lên kinh ngạc, “Tiêu Lăng tỷ, nàng thật sự đẹp quá. Kỳ Vương nhìn thấy tỷ nhất định sẽ bị mê hoặc không dời mắt, đối với tỷ hết mực yêu thương. Huyền Cẩm Nhiham mộ cùng tán thưởng, cần thân chu đáo nhìn xem còn chỗ nào cần tân trang hay sửa sang lại không. Sở Tiêu Lăng, nước da trắng nõn, gương mặt quả đào, đôi lông mày lá liễu cong vút, mái tóc dài óng mượt như làn suối, cả người nàng tỏa ra nét thanh tươi xinh đẹp, không vướng tục.

Lần đầu nhìn thấy bản thân mình trong gương xinh đẹp động lòng người, Sở Tiêu Lăng tâm tình vô cùng mê mẩn, nàng nghĩ hẳn đã quen nhìn thấy mỹ nữ, liệu có thích hay không thích nàng.

Từ nhỏ nhìn cha mẹ ân ái, tương kính như tân, nàng vẫn mơ ước, sau khi lớn lên cũng có thể tìm được người giống như cha, nhất kiến chung tình, tài hoa hơn người làm phu quân. Vì vậy năm sáu tuổi bắt, nàng liền đi theo phụ thân đi học tập viết, tranh thủ tương lai có thể tài đức vẹn toàn, không đến nỗi thất lễ với phu quân.

Chỉ oán ông trời tàn nhẫn, sóng gió liên miên, làm nàng bất đắc dĩ phải xuất đầu lộ diện, chịu đủ những lời trêu ghẹo, cùng kỳ thị. Một năm trước, mẫu thân từng sai người tìm mấy nhà đề tính hôn sự, những nam tử kia nhìn thấy tướng mạo của nàng, không khỏi cảm thấy hài lòng, nhưng khi bọn họ biết được nàng là bán đậu hũ ở đầu đường, mọi người lập tức biểu lộ khinh bỉ, tìm lý do từ chối.

Cử động của bọn họ, làm nàng thật sâu đau nhói, từ đó về sau, nàng không bao giờ nữa chịu tiếp nhận bất kỳ sự thân cận của bất kỳ nam nhân nào. Mẫu thân biết rõ nguyên do, mặc dù đau lòng, nhưng cũng không hề nữa miễn cưỡng, phó thác duyên phận cho trời định đoạt.

Nếu lão Vương phi nói nàng cùng gia Kỳ vương gia là thiên định nhân duyên, vậy mình gả đi thật cũng không phải không là một chuyện tốt. Quan trọng là, số tiền mừng kìa có thể lấy ra cho mẫu thân chữa bệnh, vả lại nàng vào vương phủ thể lực, năm sau đệ đệ tham gia khoa cử cũng tương đối dễ dàng.

Suy đi nghĩ lại, nàng liền dứt khoát quyết định, sau khi lão Vương phi xuống sinh lễ, ngày thứ ba, nàng liền tự mình gặp lão Vương phi đồng ý hôn sự, đồng thời xin một yêu cầu, chính là mang Huyền Cẩm Nhi cùng nhau vào phủ, làm nha hoàng riêng bên cạnh nàng.

Năm nay Huyền Cẩm Nhi mới 13 tuổi, giống nàng đều xuất từ nhà nghèo khổ, trời sanh tính ngượng ngùng nhát gan, nếu không phải nàng giúp một tay, Cẩm Nhi căn bản không cách nào sống yên ổn ở chốn phố xá này. Cho nên nàng quyết định mang Cẩm Nhi cùng về phủ, mặc dù là hạ nhân, nhưng sống cùng nàng, chắc cũng không quá mức ủy khuất.

"Tiêu Lăng, đây là của hồi môn bà ngoại năm đó đưa cho mẫu thân, mẫu thân nay truyền lại cho con!" Mẫu thân Hứa thị không kìm được vui mừng đi vào phòng, dịu dàng nói, nghe giọng nói Sở Tiêu Lăng đang trầm tư liền trấn tĩnh lại. Cảm giác lạnh ở cổ tay, một chiếc vòng tay lấp lánh được mang vào cổ tay trắng nõn của Sở Tiêu Lăng.

"Cám ơn mẫu thân!" Sở Tiêu Lăng gò má hơi hồng, nhìn mẫu thân thản nhiên cười.

Hứa thị lúc này mới nhìn kỹ nàng, đáy lòng lập tức vọt lên một cảm giác có thể nói nên lời, hớn hờ cùng kích động. Hào khuê nữ của bà, trong ấn tượng bà mãi là một cô nhóc, rốt cuộc nay trưởng thành, lại xinh đẹp, mê người như vậy, từ hôm nay liền gả làm vợ người.

Nghĩ đến bản thân sắp phải rời nhà, Sở Tiêu Lăng giống nhau cảm thấy nồng đậm là không dứt được, không nhịn được kéo bàn tay gầy yếu ngấm đen của mẫu thân, nghẹn ngào mà nói: "Mẹ, về sau ta không ở trong nhà, người phải bảo trọng!"

Hứa thị cũng run rẩy cầm tay nàng, muốn an ủi, nhưng giọng nói lại tha thiết, "Yên tâm, mẹ sẽ chăm sóc mình, mẹ bình thường sinh hoạt rất tốt, hơn nữa còn có Dịch Bản ở đây, mẹ tuyệt đối không có sao!"

"Tóm lại mẫu thân phải cẩn thận, chờ con vào vương phủ, con sẽ khẩn cầu lão Vương phi giúp một tay, tìm một đại phu tốt, tận lực chữa khỏi mắt của người!" Thì ra là, mấy ngày này, Sở Tiêu Lăng tìm kiếm đại phu danh tiếng để chữa bệnh cho mẫu thân, đáng tiếc bọn họ đều nói mẫu thân mù thời gian quá lâu, không giúp gì được.

"Ừ, cái này về sau bàn lại. Ngươi sau khi đi, nhớ hiếu kính lão Vương phi, hầu hạ tốt Kỳ vương gia, bọn họ xuất thân cao quý, tính tình khó tránh khỏi có chút. với chúng ta bất đồng, mọi sự phải học được nhẫn nhịn, cùng Kỳ vương gia và những thị thiếp kia ở chung hòa thuận!"

"Nữ nhi biết! Còn nữa..., nữ nhi sẽ thường trở lại thăm mẫu thân đấy!"

"Đưa ngọc, ngàn vạn đừng nghĩ như vậy! Vương phủ quy củ sâu nghiêm, ngươi thân là vương phi, không thể ra vào phủ thường xuyên, có chuyện gì cần nói cứ để cho Cẩm Nhi nhắn tin trở lại, thỉnh thoảng ta cũng vậy sẽ phái Dịch Bản đi thăm ngươi! "

"Bá mẫu ngài yên tâm, Tiêu Lăng tỷ không tiện ra ngoài, ta sẽ thay tỷ chuyển lời nhắn tới bá mẫu!" Huyền Cẩm Nhi thuận tiện chen vào một câu.

"Ừ! Tốt lắm ,tốt lắm, đừng khóc, hôm nay ngươi là tân nương tử, không thể khóc, biết không?" Hứa thị nhẹ nhàng thay nàng xóa đi lệ trên mắt, tận lực đè lại thương cảm, thể hiện cao hứng.

Huyền Cẩm Nhi lại vội vàng thay Sở Tiêu Lăng trang điểm lại, một lát sau, giờ lành đã đến, Sở Tiêu Lăng cùng mẫu thân, đệ đệ nhất nhất bái biệt mọi người, Huyền Cẩm Nhi cùng bà nâng nàng lên tám đài kiệu hoa, một đường diễn tấu sáo và trống, hướng về phía Kỳ vương phủ chạy đi.

Cùng một ngày, cùng canh giờ, phủ thượng thư một đoàn hi khí, giăng đèn kết hoa, đỏ thắm bên trên cửa gỗ dán đỏ thẫm chữ hỷ.

Nhan Hâm ngồi ở xinh đẹp khí phái trước gương đồng, dĩ thường hài lòng nhìn trong gương mình. Xinh đẹp, băng cơ ngọc phu, trắng nõn tựa như tô, cao quý hào phóng, dáng vẻ ngàn vạn, phong thái thi triển hết, xinh đẹp tuyệt luân không gì sánh được.

"Chúc mừng Nhị tỷ !" Kèm theo một giọng nói mềm mại nhưng lại mơ hồ lộ ra chanh chua, trong gương từ từ chiếu ra một bóng người mặc đồ màu xanh biếc, là tam tiểu thư của Thượng Thư phủ Kim Nhan Ngọc.

Nhìn muội muội cùng cha khác mẹ, nụ cười trong sáng trên mặt Nhan Hâm đột nhiên trầm xuống, mắt tự nhiên nhắm lại, lòng thì đang rất tức giận.

"Nhị tỷ, tiểu muội còn tưởng rằng tỷ làm chánh phi của Vương gia phủ, không nghĩ tới chỉ là trắc phi. Ai, ta thay cha thật sự cảm thấy bị ai,thật đáng thương, đường đường là thiên kim cả phủ thượng thư thể mà thua cả một đề tiện bán đậu hũ Tây thi!" Nhan Ngọc than thở, ngoài mặt vì Nhan Hâm mà cảm thấy cảm thông, kì thực đang ném đá xuống giếng.

Nhan Hâm tiếp tục lạnh lùng nhìn nàng, vẫn không nói tiếng nào.

"Nhớ Nhị tỷ nói qua, Kỳ vương gia đối với ngươi nhất kiến chung tình, hôm nay lại làm cho ngươi ủy thân làm trắc phi, thật là khiến người khó hiểu! Còn có nha, tiểu muội nghe nói cô gái đậu hũ Tây Thi dáng vẻ rất thủy mị, thủ đoạn dụ dỗ rất nhiều, ở trên chợ làm mê đảo không ít nam nhân, hôm nay nàng đến vương phủ, sợ rằng Kỳ vương gia cũng bị nàng hấp dẫn, xem ra Nhị tỷ chính là nhanh chóng chuẩn bị trước đi là vừa!"

Nhan Ngọc nói không ngừng nghỉ, làm cho Nhan Hâm phải cố không chế cảm giác xấu hổ và giận dữ của mình, chỉ thấy nàng giận tái mặt, môi đỏ mím lại, ngón tay bấu chặt vào thành ghế, lộ ra những đường gân xanh.Nhan Ngọc để ý thấy càng thêm vui mừng, càng thêm chế nhạo và châm chọc : "Ta nói rồi, nếu đối thủ là một quý phi, thực lực không phân cao thấp thì phải đấu tranh gay gắt, tranh giành tình nhân. Đường này đối thủ của tỷ là một nữ nhân bản hàn, nếu tỷ bị đánh bại thật sự không còn mặt mũi nào đi gặp người khác.

Bại? Quả thật chuyện cười! ! Nàng Nhan Hâm là loại người nào chứ? Trong tay chẳng những nắm giữ thẻ vàng, hơn nữa thủ đoạn dụ dỗ, lại thêm bộ dạng đáng thương yêu kiều, còn sợ Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ "thay lòng đổi dạ ư" ? Còn sợ Sở Tiêu Lăng kia đánh bại sao?

Hừ, chờ đến lúc đó, nàng không muốn cũng phải trở thành bù nhìn, không biết tự lượng sức mình ư, Nhan Ngọc miệng lưỡi sắc bén cũng phải á khẩu không trả lời được, Sở Tiêu Lăng kia thua chắc! Tóm lại,bất kì thứ gì gây trở ngại cho ta đều sẽ bị trừng phạt thích đáng cho xem!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Độc thủ khuê phòng (Một mình trong khuê phòng)

Kỳ vương phủ, không khí vui sướng, náo nhiệt vô cùng, tiếng pháo nổ vang, khách quý chật nhà, người ra người vào tấp nập trong đại sảnh.

Quan lại quyền quý xúm lại bao quanh, tranh nhau hướng Lưu Vân Lạc Kỳ chúc mừng: "Chúc mừng Kỳ vương gia, chúc mừng Kỳ vương gia cùng ngày cưới được hai Mỹ Kiều Nương!"

Lưu Vân Lạc Kỳ mặc đồ tân lang, khỏe miệng rạng rỡ, đuôi lông mày không che giấu được được sự vui vẻ, theo chân bọn họ nâng cốc chúc mừng.

Chỉ một lát sau, hai bộ kiệu hoa trước sau tiến vào vương phủ, như lệ thường, Lưu Vân Lạc Kỳ cùng chánh phi Sở Tiêu Lăng bái đường trước.

Trong đại đường lặng ngắt như tờ, vô số ánh mắt trung vào cô dâu mới.

Ngồi ở cao đường là vị lão Vương phi, càng thêm vô cùng vui mừng nhìn bọn họ.

Sở Tiêu Lăng vì khăn che kín, che khuất khuôn mặt nàng, chỉ là nàng khẽ run, bàn tay nắm chặt dải lụa tở, nàng giờ phút này trở nên rất khăn trương, hoảng hốt.

Lưu Vân Lạc Kỳ, niềm vui lúc trước đã biến mất, đôi lông mày anh tuấn nhíu chặt lại, khuôn mặt không chút biểu tình, bàn tay không chút để ý nắm lấy dải lụa đỏ, tưởng trưng do thiên trường địa cửu, chỉ máy móc nghe theo người chủ hôn tuyên thệ làm từng bước.

Nghe được âm thanh kia "Đưa vào động phòng", hần liền không kịp chờ đợi buông tay, sợi tơ rớt xuống dưới. Hần không thèm liếc mắt nhìn Sở Tiêu Lăng, liền xoay người sang chỗ khác, lập tức thay đổi thành người khác, khôi phục mừng rỡ, bình tĩnh nhìn người rước dâu đang vui vẻ nâng đỡ cô dâu thứ hai đi về phía mình, trắc phi —— Nhan Hâm.

Lần này, hần mới chân chính giống như là một chú rể hạnh phúc, ngón tay nắm chặt mới dải lụa đỏ, nghiêm túc làm từng động tác bái đường, rồi đỡ Nhan Hâm, đem sự sùng ái, săn sóc cùng coi trọng đối với Nhan Hâm hiện ra hoàn toàn.

Nhìn hần trước sau tưởng như hai người khác, người xem từ từ hiểu ra đạo lý, đó chính là, Kỳ vương phủ chánh phi cũng không được sùng ái, mà phủ thượng thư thiên kim —— trắc phi mới thật sự là được sùng ái!

Đây tất cả, lão Vương phi để ở trong mắt, cũng là lòng dạ biết rõ, nhưng nàng không có làm mặt làm ra bất kỳ bày tỏ gì, trên mặt vẫn treo mỉm cười, đối xử như nhau địa đối đãi nhi tử hai lần bái đường nghi thức.

Lão Vương phi trong mắt đều nhìn ra tất cả, trong lòng cũng biết rõ, nhưng bà không bày tỏ bất kì thái độ gì, trên mặt vẫn mỉm cười, đối xử như nhau trong nghi thức bái đường.

Thời điểm đưa vào động phòng, Lưu Vân Lạc Kỳ một ôm Nhan Hâm, cùng nhau đi vào nhũ hâm các. . .

Màn đêm buông xuống, sắc trời tối dần, trong phủ khách lục đục ra về, Vương phủ náo nhiệt cả ngày cũng dần dần yên tĩnh trở lại.

Trong thụy các. Từ giữa trưa đến bây giờ, đã qua mấy canh giờ, Sở Tiêu Lăng đều như vậy ngồi trên giường, chờ nàng chú rể tới giúp nàng cởi khăn trùm đầu.

Đáng tiếc khổ sở chờ đợi, nghênh đón nàng là một câu chuyện cáo: "Khởi bẩm chánh phi nương nương, Vương gia nói tối nay nghỉ đêm tại nhũ hâm các, xin chánh phi nương nương tự lo liệu!"

Tiếng người xa dần, bên trong phòng khôi phục yên tĩnh, vừa mới bị tin tức kia làm chấn động nặng nề, Sở Tiêu Lăng sau một hồi mới lấy lại được tinh thần.

Tay nàng run rẩy chậm rãi nâng lên, từ từ vén lên khăn trùm đầu, lộ ra ngoài ở lạnh như băng trong không khí chính là xinh đẹp như hoa lại mang theo vô hạn đau thương cùng kinh ngạc dung nhan.

Lộ ra khuôn mặt kinh ngạc cùng nỗi đau thương vô hạn của nàng, cảnh phòng xinh đẹp như hoa lại trở nên lạnh lẽo, ảm đạm.

Một mực chờ đợi ở cửa, Cẩm Nhi liền đi vào, tâm tình cũng như, đầu tiên là nhìn Sở Tiêu Lăng một chút, mới chần chờ nói: "Tiêu Lăng tỷ, người. Người không sao chứ?"

Sở Tiêu Lăng không nói, đứng dậy bước liên tục đi tới bên cạnh bàn, nơi đó bày đầy các loại vật biểu tượng, lễ vật cưới.

"Không nghĩ tới Vương gia hôm nay cưới chánh phi, hần còn nạp một trắc phi, là phủ thượng thư thiên kim, hần tối nay đến nơi của trắc phi ngủ lại!" Cẩm Nhi bẩm báo tin tức truyền đi xôn xao trong phủ, khuôn mặt thanh tú mơ hồ lộ ra vẻ không cam lòng.

Sở Tiêu Lăng lần nữa bị chấn động, cả người lao đảo lui về phía sau, may nhờ Cẩm Nhi tay chân lanh lẹ, kịp thời đỡ nàng: "Tiêu Lăng tỷ, bọn họ thật là quá đáng, còn có lão Vương phi, rõ ràng nói người và Vương gia mệnh định bầu bạn, rồi lại cho phép Vương gia làm như vậy! Người không phải nên đi hỏi một chút rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Đứng vững vàng, Sở Tiêu Lăng, khe khẽ đẩy đẩy Cẩm Nhi, hai mắt ảm đạm mắt hờn giận nhìn mặt bàn. Bí đạo đường, tượng trưng cho ngọt ngào ân ái; cây long nhãn tượng trưng đoàn đoàn viên; đậu phộng tượng trưng đem hoa kết trái; rượu ngon tượng trưng trường trường cửu cửu; hạt sen tượng trưng sớm sinh quý tử.

Đây tất cả, vốn là điều lành, mà giờ khắc này xem ra, là những thứ châm chọc nàng.

Cứ như vậy, Sở Tiêu Lăng không nói tiếng nào, ngơ ngác nhìn trước mắt đống đồ, tầm mắt cuối cùng dừng lại ngọn nến thắp ở trên. Sáng chói ánh nến chẳng những ánh đỏ mặt của nàng, còn chiếu ra nàng kia xinh đẹp mặt đẹp ở dưới bi ai, uất ức, u buồn cùng xấu hổ. Nến đỏ chấp chôn, thiêu đốt ra tới lại giống như là lệ tích! Ánh sáng nên không những ánh đỏ mặt nàng, mà còn phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp nhưng bi ai, uất ức, u buồn cùng xấu hổ. Nến đỏ chấp chôn, thiêu đốt lại phảng phất nước mắt còn tích lại.

Cẩm Nhi trong lòng càng thêm khó chịu, nhưng cũng không biết nên nói điều gì, chỉ có thể yên lặng bên cạnh làm bạn, thay nàng cảm thấy đau đớn cùng chua xót.

Không biết bao lâu thời gian đã trôi qua rồi, Sở Tiêu Lăng từ sững sờ cuối cùng cũng thanh tỉnh, phân phó Cẩm Nhi, "Đêm khuya rồi, ngươi đi ngủ trước đi!"

"Vậy còn tỷ? Tiêu Lăng tỷ, tỷ mệt mỗi một ngày khẳng định rất đói bụng, tỷ muốn ăn cái gì, ta đi lấy cho tỷ ăn!"

Đúng vậy, kể từ buổi sáng ở nhà ăn rồi một chén cây canh long nhãn hạt sen, sau đó không hề ăn thêm bất cứ gì. Vốn lo lắng, sau khi hắt vén khăn, nói đói bụng, muốn ăn một chút gì, vì sợ mình mất lễ trước tình huống đó. Nhưng hôm nay xem ra không cần thiết, nàng cũng không còn cảm giác đói bụng nữa.

Xoay người, nàng im lặng trở lại bên giường, tự cời xuống mũi phượng.

Cẩm Nhi thấy thế, vội vàng giúp một tay, thay nàng cời xuống bộ y phục cồng kềnh, đỡ nàng ngồi xuống, "Tiêu Lăng tỷ, ngươi trước ngủ đi. Đói bụng lúc nào thì gọi ta, hoặc là. Cũng có thể ăn những thứ điểm tâm trên bàn."

Tiêu Lăng như cũ không nói, chẳng qua là chậm rãi đóng lại mắt.

Cẩm Nhi ưu sầu nhìn một hồi lâu mới buông giường mình, thở dài đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại Sở Tiêu Lăng lần nữa mở mắt, ngẩng nhìn đỉnh đầu màn tơ, còn có chữ hi trên giường nổi bật.

Tối hôm qua, mẫu thân cùng nàng nói qua một chút về chuyện khuê phòng, nàng vốn cho là tối nay sẽ là mình sẽ khăn trương mà lại không biết làm sao vào ban đêm, hôm nay cả một ngày nàng còn lo lắng, ảo tưởng tối nay hẳn sẽ đem mình từ cô gái biến thành nữ nhân như thế nào, hôm nay xem ra, đây tất cả lo lắng đều là dư thừa! !

Trong khoảnh khắc, nội tâm bị thương cùng đau thương hơn như nước thủy triều, điên cuồng mãnh liệt hướng nàng bao vây tới đây. Hai hàng nước mắt trong suốt, chậm rãi tự khóe mắt nàng chảy xuống.

Không biết gần bao lâu, nàng cuối cùng ngủ say, nhưng giữa lúc mơ mơ màng màng, bên tai lại truyền tới Cẩm Nhi liên miên không ngừng kêu. Mí mắt vừa nhìn, thì ra là trời đã sáng!

"Tiêu Lăng tỷ, hôm nay là tỷ gả vào vương phủ là ngày thứ hai, căn cứ lễ nghi, tỷ phải đi thỉnh an cùng kính trà lão Vương phi!" Cẩm Nhi nhắc nhở.

Sở Tiêu Lăng ngớ ngẩn, ngay sau đó lật người ngồi dậy, Cẩm Nhi giúp nàng, thử mặt, thay y phục.

"Thì ra là thượng thư thiên kim đã sớm quen biết Vương gia, và lại rất được Vương gia yêu thích, khó trách Vương gia tối hôm qua sẽ ngủ lại phòng nàng. Chỉ là Tiêu Lăng tỷ, ngươi cũng không cần bị thương, Vương gia chưa từng thấy qua ngươi, dĩ nhiên là không có cảm giác, sau đó hẳn vừa nhìn thấy cái người xinh đẹp, nhất định sẽ động lòng, nói không chừng tối nay sẽ tới phòng ngươi qua đêm!" Thì ra là vậy, Cẩm Nhi tối hôm qua cũng là trắng đêm không ngủ, trời còn chưa sáng liền rời giường, đi khắp nơi khẩn cầu dò thăm tin tức về mối quan hệ của Lưu Văn Lạc Kỳ cùng Nhan Hâm, cuối cùng để cho nàng nghe được một chút tin tức, vì vậy không kịp chờ đợi liền bẩm báo Sở Tiêu Lăng.

Đối với lần này, Sở Tiêu Lăng chẳng qua là cười nhạt một tiếng, tất cả chuẩn bị xong sau liền mang nàng đi ra ngủ phòng, rồi đi động lại thúy các. Chuẩn bị xong tất cả, nàng liền ra khỏi phòng, đến thúy các. Vòng qua một đình đài, ước chừng khoảng một khắc giờ sau cuối cùng cũng đến chỗ lão Vương phi đang ngự, Lan Điện.

Lão Vương phi giờ phút này đang trong điện nghỉ ngơi, thấy Sở Tiêu Lăng nhẹ nhàng tới, trên mặt không tự chủ lộ ra cười, nhưng khi quan sát nàng xong, nụ cười lại rất mau khép lại.

Chỉ thấy Sở Tiêu Lăng hôm nay mặc một bộ màu xanh biếc Thúy Yên áo, tán hoa hơi nước màu xanh hoa cỏ váy dài, người khoác thúy nước mỏng khói sa, cơ như nõn nà khí như u lan, kiều mỵ không xương vào tươi đẹp ba phần, sừng được khiếp người. Chẳng qua là, kia hắc thủy tinh loại lóe lên hai mắt mơ hồ lộ ra một cổ cô độc cùng yếu ớt, cong cong mày liễu nguyệt cũng có vẻ mấy phần u buồn.

Chỉ thấy Sở Tiêu Lăng hôm nay mặc một bộ màu xanh biếc, váy dài tán hoa cỏ màu xanh, người mặc kiều mỵ tươi đẹp động lòng người. Chẳng qua là, đôi mắt đen láy mơ hồ lộ ra tâm trạng cô độc, yếu ớt, đôi lông mày liễu nguyệt cũng có vẻ u buồn.

Lão Vương phi đã sớm biết được chuyện gì xảy ra, bất giác cảm thấy vừa đau lòng, áy náy nói: "Tiêu Lăng, ngày hôm qua."

Sở Tiêu Lăng tựa hồ muốn cố ý né tránh, nhanh chóng từ bụng trà nóng từ tay Cẩm Nhi, quỳ xuống, kính cẩn lễ phép nói: "Mẫu phi cho nàng dâu thỉnh an! Xin mẫu phi uống trà!"

Lão Vương phi thấy thế, trái tim một hồi rung động, tạm thời nhận lấy trà, nhẹ nhàng ném hai cái nữa thả lại khay lên, sau đó đỡ Sở Tiêu Lăng dậy.

Vừa đúng lúc này, hai cái bóng dáng khoan thai đến, là Lưu Văn Lạc Kỳ cùng Nhan Hâm.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 7: Nam nhân vô tình

Lưu Vân Lạc Kỳ hôm nay đã ăn mặc thường phục, thanh sắc Bàn Long cẩm bào được cắt xén đặc biệt làm cho thể cao ngất to lớn càng thêm hoàn mỹ, uy vũ mảy kiếm, hai mắt sáng chói như sao, bộ mặt đường cong giống như điêu khắc rõ ràng trong sáng, khoe miệng hơi hơi lên, xem ra tâm tình không tệ.

Mà Nhan Hâm mặc bộ váy to đỏ thắm, cổ áo mở rất thấp, lộ ra nửa bộ ngực đầy đặn, da dẻ trắng hơn tuyết, mặt tựa như Phù Dung, mảy như liễu, hoa đào còn phải thua, ánh mắt làm người khác hồn xiêu phách lạc, mái tóc được búi cao bằng trâm cài tóc ngọc trai, phát ra tia sáng chói mắt.

Là bọn họ ! Ngày đó ở trên phố, đối với cô nhìn khinh bỉ cùng khinh miệt chính là đôi nam nữ này ! Nhận ra họ, Sở Tiêu Lăng, đôi mắt đẹp đột nhiên mở to.

Nhan Hâm ngay từ trước đã âm thầm điều tra Sở Tiêu Lăng, hiện tại không nhiều kinh ngạc, vẻ mặt vẫn là loại cười nhạt cùng khinh miệt.

Mà Lưu Vân Lạc Kỳ, xem Sở Tiêu Lăng tựa như trong suốt, mắt không nhìn, trực tiếp hướng lão vương phi thăm hỏi, ngay sau đó còn gọi là Nhan Hâm mời lão Vương phi kính trà.

Nhìn ở cách biểu tình của nhi tử, lão Vương phi mặc dù không thích Nhan Hâm, nhưng cũng khách khí tiếp, còn lấy ra hai sợi dây chuyền Hồng San Hô, chia ra đưa cho Sở Tiêu Lăng cùng Nhan Hâm.

Bà lại nghĩ tới Lưu Vân Lạc Kỳ tối hôm qua nghỉ đêm ở Nhã Hâm các, mà ngay cả Sở Tiêu Lăng trước mặt cũng không gặp qua, vì vậy mượn cớ sai Sở Tiêu Lăng cùng Lưu Vân Lạc Kỳ tạo mối quen biết: "Tiêu Lăng, căn cứ vào lễ nghi hoàng gia, người hôm nay trừ hướng tới ta kính trà, còn phải kính Kỳ nhi một ly trà, bày tỏ người chính thức trở thành người của hân, tương lai đối với hân không xa không rời, làm bạn tùy tướng!"

Sở Tiêu Lăng đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó gật đầu, rót nửa một ly trà, cẩn thận từng li từng tí đi tới Lưu Vân Lạc Kỳ trước mặt, "Nô tì mời Vương gia kính trà!"

Lưu Vân Lạc Kỳ cũng là kinh ngạc, theo hân biết, hoàng gia căn bản không có quy định này, chỉ là nhìn biểu cảm của mẫu thân, hân liền không tiết lộ, thuận theo ý bà, nhận lấy nước trà từ tay Sở Tiêu Lăng, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Sau khi hân uống xong, Sở Tiêu Lăng mới ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt hân đánh, cả người bất giác chấn động, sinh ra một loại cảm giác như đã từng quen biết, đầu nhanh chóng thoáng qua hình ảnh mơ hồ.

Một bên Nhan Hâm, mặc dù đoán không ra nội tâm của Lưu Vân Lạc Kỳ, phát hiện hân nhìn chăm chăm vào Sở Tiêu Lăng, tự nhiên cảm thấy không vui, liền vội vàng rót một ly trà, giọng nũng nịu mà đối với Lưu Vân Lạc Kỳ nói: "Hâm Nhi cũng mời Vương gia kính trà!"

Nhưng lại bị lão Vương phi ngăn cản: "Người không phải mời! ! Quy củ này chỉ cho Kỳ nhi thôi từ, người là trắc phi, vì vậy không cần làm nghi lễ này!" Lão Vương phi cố ý đem trắc phi hai chữ tăng thêm âm giọng.

Nhan Hâm đang cười đột nhiên ngưng hân, đôi mắt còn uất ức, mớ hồ có vẻ đang giận.

Lưu Vân Lạc Kỳ đã trở lại bên cạnh nàng, ôm lấy nàng: "Không cần làm tốt hơn, Bôn vương còn không ép người mời trà. Huống chi, người là người Bôn vương yêu, lẽ tự nhiên đã ở bên cạnh Bôn vương."

Nhan Hâm lúc này mới hồi lại, cười ngọt ngào: "Đa tạ vương gia thương yêu, vô luận Hâm Nhi thân phận địa vị như thế nào, Hâm Nhi cũng sẽ vĩnh viễn sống bên cạnh Vương gia !"

Nhìn bọn họ, lão Vương phi tức giận trợn mắt trắng, liền bảo người dọn đồ ăn sáng, phá vỡ hình ảnh bọn họ ân ái.

Trong lúc đợi đồ ăn sáng, không khí càng cổ quái thêm. Lưu Vân Lạc Kỳ đối với Nhan Hâm sùng ái và săn sóc. Sở Tiêu Lăng tận lực không để cho tầm mắt mình tiếp xúc bọn họ, trừ khi thỉnh thoảng trả lời câu hỏi của lão Vương phi, liền một mực yên lặng dung bữa.

Thật vất vả, cuối cùng buổi ăn cũng kết thúc. Nhan Hâm không kịp chờ đợi muốn rời đi, Lưu Vân Lạc Kỳ thấy không có chuyện gì khác, liền cũng theo nàng rời đi.

Sở Tiêu Lăng vốn cũng chuẩn bị cáo từ, lại bị lão Vương phi giữ lại, chỉ thấy lão Vương phi đầy áy náy, cầm tay Sở Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng, thật xin lỗi, về chuyện ngày hôm qua, thật ra thì Thật ra thì ta nên đoán trước nói cho người biết!"

Sở Tiêu Lăng biết lão Vương phi chỉ cái gì, người không phải là thánh hiền, thành thật mà nói trong lòng nàng dĩ nhiên cũng rất dồn nén ức chế, chỉ là nhớ lời mẫu thân đã từng nói, nàng liền giả bộ vô tình nói: "Mẫu phi không cần cảm thấy đau lòng, Vương gia cao quý như thế, tam thê tứ thiếp rất bình thường, cưới vợ trắc phi cũng là chuyện sớm hay muộn."

Lão Vương phi đã từng trải nhiều đương nhiên nhìn ra Sở Tiêu Lăng đang che dấu nỗi khổ sở, đối với bà càng thêm đau lòng, suy nghĩ một hồi, bà thân nhiên nói: "Nhan Hâm nhà đầu này, là nhan Thượng Thư Nhị Nữ Nhi, cùng Kỳ nhi quen biết đã hơn một năm, Kỳ nhi vẫn muốn nạp nàng làm chánh phi, nhưng ta coi là qua nàng cùng Kỳ nhi số mệnh không hợp, mà người mới thực là cùng Kỳ nhi mệnh bầu bạn. Kỳ nhi mới đầu cũng không đồng ý ta tìm

đến hôn sự này, tình thân cùng tình yêu đẩy hẳn vào tình thế khó xử, vì hiểu kính ta, lại không muốn phụ lòng Nhan Hâm, hẳn liền cùng một ngày cưới vợ cả chánh phi và thứ phi, như vậy coi như không thiên vị bên nào."

Lão Vương phi không chút nào giấu giếm, khiến Sở Tiêu Lăng cảm thấy khiếp sợ, còn có một chút lo lắng, nhưng nếu nói tới hôm qua còn có quá nhiều lớn uất ức, nhưng giờ phút này đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Tiêu Lăng, ta hiểu biết rõ trước mắt mà nói, tình huống của ngươi là tương đối lúng túng cùng khó chịu, chỉ là ngươi yên tâm, ngươi đã cùng Kỳ nhi là mệnh định nhân duyên, tương lai các ngươi nhất định sẽ tương thân tương ái. Ngươi phẩm tính tốt như vậy, Kỳ nhi sớm muộn sẽ phát hiện ưu điểm của ngươi, và lại ta tin tưởng cuộc sống này sẽ không rất xa! Và lại ngươi là con dâu do ta tự mình chọn lựa, ta sẽ vĩnh viễn đứng ở phía bên ngươi. Về sau có uất ức gì cứ nói với ta, ta sẽ thay ngươi chủ trì công đạo!"

Nghe thế, Sở Tiêu Lăng càng thêm xúc động, trào dâng cảm động khiến nàng nhất thời quên lễ nghi, cầm chặt tay lão Vương phi, hai mắt đầm lệ: "Đa tạ mẫu phi, đa tạ mẫu phi! Tiêu Lăng có tài đức gì mà có thể được mẫu phi thương yêu, ưu đãi như thế!"

"Đưa ngọc, ngươi gả vào phủ cũng xem như con gái của ta, ta thương ngươi thì cũng đâu có gì là lạ!" Lão Vương phi giọng nói nghẹn ngào, "Tốt lắm, ngươi về trước nghỉ chuẩn bị một chút, có chuyện hãy tới tìm ta, hoặc là cũng có thể phân phó người làm bẩm báo, ngươi đừng nên quá khách khí, thỉnh thoảng rảnh rỗi tới đây cùng ta dùng bữa nói chuyện phiếm!"

"Vâng, con biết rồi! Ngài cũng nghỉ ngơi thật tốt! !" Sở Tiêu Lăng cúi đầu kính bái, mang theo Cẩm nhi, cùng đi ra khỏi đại điện.

Rời đi gọn lan điện, nàng không hề lập tức trở về gian phòng của mình mà động lại thúi các, không vì mục đích gì muốn đi dạo trong phủ.

Dọc đường đi, hai nàng gặp rất nhiều gia nô, còn gặp qua các thị thiếp của Lưu Vân Lạc Kỳ, họ đối với Sở Tiêu Lăng thái độ không hề tôn trọng, kính nể, giống như Sở Tiêu Lăng đối với các nàng mà nói cũng không phải là Chính Vương phi, mà chẳng qua là một trong số đông đảo nữ nhân của Vương gia.

Sở Tiêu Lăng hiểu rõ nguyên nhân, không có các nàng so đo, chẳng qua là lịch sự đáp lại họ. Cẩm Nhi lại lần nữa vì nàng cảm thấy bất bình, cắn giận, cầu nhàu: "Nếu hiện tại họ đụng phải Nhan Hâm, thái độ sợ rằng sẽ khác xa nhau đi!"

Sở Tiêu Lăng không hề bởi vì Cẩm Nhi nói mà cảm thấy uất ức hoặc thương cảm, mặt đẹp vẫn như cũ một mảnh bình tĩnh, bỗng dưng, nàng hít thở trong giây lát, mừng rỡ kêu lên: "Là hoa đào! ! Đi, chúng ta đi xem một chút!"

Từ nhỏ, khứu giác của nàng rất bén nhạy, dựa theo mùi thơm của hoa đào, nàng đi phía trước, bất giác đi tới hoa viên của vương phủ, trước mắt nàng là một rừng hoa đào rực rỡ, có màu trắng, đỏ thắm, phớt hồng.

Hoa đào đẹp tinh tế vô cùng, không sánh bằng hoa lan mộc mạc hào phóng, cũng không bằng hoa lê tuyết trắng không tì vết, nhưng nàng lại đặc biệt thích nó. Bởi vì bên ngoài kinh thành ít có hoa đào, nàng chỉ có thể đợi chợ hoa mùa xuân hằng năm để thưởng thức, không nghĩ đến nơi này lại có một rừng đào, xinh tươi rực rỡ thế này.

Nghe thoảng mùi hoa nhàn nhạt trong gió, trong lòng bao nhiêu uất ức cùng khổ sở đều không biến mất, cả người nhất thời buông lỏng, cảm giác vô cùng thoải mái.

Nàng ở trong rừng hoa đào khoảng chừng nửa canh giờ, phát hiện trời đã gần trưa, liền gọi Cẩm Nhi đi về trước chuẩn bị ăn trưa, nàng còn muốn lưu lại một chút nữa.

Sau khi Cẩm Nhi rời đi, nàng lần nữa nhắm mắt, tiếp tục say mê. Không lâu chợt thấy có cảm giác ai đó đang tiến tới, bản năng khiến nàng mở mắt ra, thấy bóng dáng cao lớn vừa xa lạ vừa quen thuộc, đột nhiên chấn động.

Dưới ánh mặt trời, tuần dung của hắn lộ ra Lãnh Ngạo, chói mắt hơn người, chẳng qua là mặt hắn không chút thay đổi, giống vậy hàn băng ngàn năm, liền cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Hắn từ từ đến gần, Sở Tiêu Lăng căn cứ theo lễ nghi khẽ cúi người cúi chào hắn.

Lưu Vân Lạc Kỳ lạnh nhạt liếc nhìn nàng, không hề lập tức gọi nàng miễn lễ, mà là vòng qua nàng, đi tới dưới gốc cây, đôi mắt không biết chăm chú gì, chăm chú mà nhìn lên một khối vỏ cây lồi lõm, ngón tay thon dài lơ đãng cạo lớp vỏ cây.

Được một lúc, hắn mới lên tiếng, lạnh như băng không mang chút tình cảm nào, "Ngươi thân phận so với Hâm Nhi cao hơn, nhưng trong mắt Bôn vương, các ngươi ngang hàng. Bôn vương không hy vọng Hâm Nhi bị uất ức, về phần những lễ nghi đối với nàng liền miễn. Ngươi do mẫu thân tìm về, Bôn vương sẽ không đem ngươi đuổi đi, ngươi nên biết an phận thủ thường một chút, cố gắng làm chánh phi cho tốt!"

Sở Tiêu Lăng cả người run lên, trái tim nàng đau khổ. Vốn là, nàng còn buồn bực nghĩ ngợi vì duyên cớ gì hẳn lại đột nhiên theo tới nơi này, nay, nàng cuối cùng đã hiểu! Nàng đoán, thật ra thì hẳn muốn nói với nàng: "Nếu người dám làm Nhan Hâm thương tâm uất ức bất kỳ chuyện gì, Bôn vương tuyệt đối không tha cho ngươi!"

"Nghe chưa?" Hắn lần nữa lên tiếng, giọng nói lên cao không ít.

"Nô tỳ xin tuân theo sự dạy bảo của Vương gia! !" Sở Tiêu Lăng lúc này mới trả lời, không có chút sợ hãi cùng kinh hoảng, giọng nói vô cùng bình thản.

Lưu Vân Lạc Kỳ mày kiếm nhăn lại, chỉ là cũng không biết nói thêm cái gì, chốc lát đi lướt qua người nàng, phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn hần bóng dáng cao lớn từ từ mờ đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Sở Tiêu Lăng mới bực mình, thu hồi ánh mắt.

Vừa đúng lúc này, một hồi gió nhẹ thổi qua, kèm theo những cánh hoa rơi đầy xuống đất, xuống tóc, xuống người nàng.

Nàng không kìm lòng, đưa tay đón cánh đào rơi, si ngốc chăm chú nhìn cánh vật xung quanh. Thế giới vạn vật đều có quy luật nhất định, hoa trước mắt dù tươi đẹp đến đâu cũng không thoát khỏi lẽ tự nhiên, héo ulla lại tàn. Con người, cũng như vậy. Cuộc đời rất ngắn, vui vẻ trôi qua cũng rất nhanh.

Vì thế thứ gì vốn không phải của mình, cũng cần miễn cưỡng làm gì, tranh chấp tính toán so đo làm chi, không bằng bản thân tự làm tự chịu. Có nhau trong cơn hoạn nạn, đâu bạc răng long, tốt đẹp là như thế, khát khao là như thế, đáng tiếc bản thân lại không có mệnh đó.

Hữu tình có yêu thương, tất có khổ đau, nếu có thể có người vô tình, không yêu, không thích cũng không phải là một chuyện tốt. Lần nữa xoay đi, nhìn chăm chăm vào hướng Lưu Vân Lạc Kỳ vừa biến mất, nội tâm nàng mặc niệm: "Lưu Vân Lạc Kỳ, cầu chúc người và tình nhân sẽ hạnh phúc vĩnh viễn"

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngày thứ ba được gặp lại gia đình

Hôm nay, Sở Tiêu Lăng gả vào vương phủ cũng đã là ngày thứ ba.

Lão Vương phi vốn thương yêu Sở Tiêu Lăng, cộng thêm áy náy trong lòng, vì vậy liền phá vỡ truyền thống hoàng gia, an bài cho Sở Tiêu Lăng tuân theo phong tục dân gian trở về nhà mẹ một chuyến. Mà Nhan Hâm, cũng được đối xử như nhau.

Vốn là các nàng trở về sẽ có nô bộc trong phủ đi theo hộ tống, nhưng Lưu Vân Lạc Kỳ lại từ mình bởi Nhan Hâm trở về phủ thượng thư.

Xe ngựa to hào hoa, cùng tới tó Như Vân, một rương lễ phẩm, Nhan Hâm ăn mặc lộng lẫy, nép chặt vào ngực Lưu Vân Lạc Kỳ.

Còn nàng, Sở Tiêu Lăng, mặc một bộ đồ mới màu tím nhạt, thêm một chút trang sức, tùy tùng chỉ có Cẩm Nhi cùng mấy người làm trong vương phủ, mang theo mấy rương nhỏ quà tặng, ngồi kiệu nhỏ lặng lẽ rời đi vương phủ.

Mẫu thân Hứa thị đã sớm biết được tin này, sáng sớm liền chuẩn bị, hàng xóm xung quanh cũng tới đây giúp một tay. Thấy những hình ảnh nhiệt tình thân thiết, Sở Tiêu Lăng cảm thấy vô cùng vui mừng, càng thêm khẳng định mình gả vào vương phủ là chính xác, mặc dù mình rất uất ức, rất ưu sầu và lại rất trầm uất.

Xã hội khắc nghiệt, nhân tình không nhiều, lúc trước rất nhiều hàng xóm vì Sở gia nghèo khó mà không hề chú ý, lạnh nhạt, nhưng hôm nay xem ra, mình cũng không còn lo lắng mẫu thân và đệ đệ sau này phải chịu khinh dễ nữa.

Mà Hứa thị thần sắc cao hứng nhưng vẫn mơ hồ lộ tia ưu sầu, bà nắm chặt tay Sở Tiêu Lăng, vuốt ve Sở Tiêu Lăng mặt nàng, chân chờ hỏi thăm tình hình mấy ngày qua, quan tâm nhất một chuyện: "Tiêu Lăng, người ở trong phủ, có bị uất ức hay khi dễ gì không?"

Sở Tiêu Lăng sớm có chuẩn bị, tận lực nhẹ nhàng trả lời: "Mẫu thân yên tâm, ta cùng Nhan Hâm vào cửa cùng một ngày, là bởi vì lão Vương phi cảm thấy hôm đó là ngày tốt hiếm thấy, và lại cũng thuận tiện!"

"Nhưng ta nghe nói đó là thiên kim phủ thượng thư rất được Vương gia sủng ái."

"Đúng vậy, bọn họ đã sớm biết nhau, chẳng phải mẹ cũng đã nói, với địa vị của Vương gia, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường mà!" Sở Tiêu Lăng tiếp tục an ủi.

Hứa thị gật đầu, vài giây sau lại hỏi, "Vậy hần mấy ngày nay có qua đêm trong phòng con không?"

Vừa đúng đến đây vấn đề này, Sở Tiêu Lăng đột nhiên rung một cái.

Bởi vì không thấy được nét mặt của nàng, Hứa thị càng thêm khẩn trương, "Thế nào? Thế nào mà không thể nói với mẫu thân?"

Cầm chặt tay mẫu thân, Sở Tiêu Lăng hít thở thật sâu một hơi, lựa chọn nói dối: "Hần. . . . Có tới, tới hôm qua đã qua đêm trong phòng con."

Hứa thị cuối cùng yên tâm, tự thì thầm: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt! ! Người cố gắng sinh cho hần đứa con trai, đến lúc đó nhờ con mà mẹ cũng sung sướng, người cũng không cần lo lắng chịu uất ức!"

"Vâng!" Sở Tiêu Lăng vừa nhợt nhạt đáp.

Vừa đúng lúc này, đệ đệ Sở Dịch Bản đi vào. Hứa thị còn việc phải làm, vì vậy để lại không gian cho tỷ đệ nàng tâm sự.

"Tỷ, đây là Đon Vũ đưa cho tỷ, vốn định đưa cho tỷ làm quà vật kết hôn, đáng tiếc mấy ngày trước vẫn chưa kịp làm xong. Ngày hôm qua nghe được người ngày thứ ba quay về, liền nhờ ta đưa cho người." Sở Dịch Bản không kịp chờ đợi từ trong ngăn kéo lấy ra một vật.

Là một con vệt nhỏ! ! Dường tượng gỗ khắc mà thành một con vệt nhỏ! ! Chạm sờ tỉ mỉ, trông rất sống động. Nhìn một chút, Sở Tiêu Lăng chợt nhớ tới điều gì đó, không khỏi nói: "Nó rất giống Tiêu Vũ nha!"

"Đâu chỉ giống quả thật chính là giống nhau như đúc! Đon Vũ chính là lấy con vệt của hắc làm mẫu để điêu khắc!"

Triệu Đon Vũ nuôi một con vệt điêu, đặt tên gọi "Tiêu Vũ Vũ", rất đẹp, và lại biết nói. Có lần hắc mang đến nơi này, Sở Tiêu Lăng vừa nhìn liền yêu thích không buông tay, nhưng bởi vì là đồ của người ta, vì vậy không dám để lộ ra sự yêu thích trong lòng. Không nghĩ tới Triệu Đon Vũ sẽ điêu khắc một con đưa cho nàng, xem ra, xem ra hắc nhìn ra tâm ý của nàng! !

Sở Tiêu Lăng vừa vui mừng vuốt ve con vệt gỗ, vừa nói: "Vậy hôm nay hắc làm sao mà không đến? Ta muốn gặp mặt để cảm tạ hắc!"

"Hắc cũng muốn tới, đáng tiếc phải bồi mẩu thân hắc đi nhà bà ngoại!"

"Thì ra là như vậy! !" Vậy người giúp ta chuyển lời đến hắc, nói con chim anh vũ mặc dù không bằng 'Tiêu Vũ vũ' thông minh, nhưng ta vô cùng thích!"

"Ừ, được!" Sở Dịch Bản gật đầu một cái, ý vị sâu xa nói tăng thêm một câu: "Biết người thích, hắc nhất định thật cao hứng!"

Sở Tiêu Lăng không đáp, chỉ cười nhẹ, tiếp tục vuốt ve con vệt gỗ.

Sau đó, hai tỷ đệ tán gẫu một hồi, giờ cơm trưa mới ra khỏi phòng.

Sở Tiêu Lăng rất quý trọng mỗi phút mỗi giây được ở cùng người nhà, một mực lưu luyến cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, mới bịn rịn tạm biệt mẩu thân cũng đệ đệ, lên kiệu trở về Vương phủ. . .

Đêm khuya yên tĩnh, Lưu Vân Lạc Kỳ còn ở thư phòng giải quyết công việc bề bộn, chợt nghĩ đến lời mẩu thân nói ban ngày, không khỏi thờ dãi!

Thành thân đã được nửa tháng, hắc cơ hồ mỗi đêm đều cùng Nhan Hâm, có lúc là hắc đến nhà hắc các, có lúc là nàng tới Dục Phong hiền tìm hắc. Ngay cả ban ngày, hắc không ở bên nàng, căn bản quên còn có một chánh phi tồn tại!

"Vương gia, ngài làm sao thế? Ngài có chuyện phiền não sao?" Giọng nói dịu dàng, mềm mại, Nhan Hâm đáng vẻ thướt tha mềm mại đi vào, trong tay còn bưng một khay nhỏ, "Hâm Nhi biết ngài thích bánh hạnh nhân, nên đã nấu một ít!"

Lưu Vân Lạc Kỳ nhanh chóng thoát khỏi trầm tư, theo thói quen nhìn nàng cung chiêu cười, từ trong tay nàng nhận lấy chè, bắt đầu từ từ thưởng thức.

Nhan Hâm một mực yên lặng nhìn, đợi hắc ăn xong, đi tới phía sau của hắc, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên bả vai rộng của hắc.

Lưu Vân Lạc Kỳ than nhẹ một tiếng thỏa mãn, toàn bộ thân hình dựa người về sau, thuận tiện nhắm mắt lại.

Nhan Hâm xoa bóp, cười nhẹ, khuôn mặt vẫn trầm tư, chần chờ hỏi: "Vương gia hôm nay tựa hồ có tâm sự?"

Lưu Vân Lạc Kỳ thân thể đã run một cái, lại không nói tiếp.

Nhan Hâm thấy thế, tiếp tục nói: "Chẳng lẽ là loạn binh quá nhiều? Hâm Nhi biết phận là con gái, vốn không nên hỏi tới những thứ này, nhưng nhìn thấy Vương gia tâm tình trầm muộn phiền não, Hâm Nhi không nhịn được nghĩ thay Vương gia chia sẻ."

Nàng khéo léo săn sóc, khiến nội tâm của Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng cuối cùng cũng lắng xuống, mở mắt, dặt tay của nàng, kéo nàng tại ngồi xuống bập đui mình, bình tĩnh chăm chú nhìn nàng, "Hâm Nhi, Bồn vương có chuyện muốn nói với người."

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc, Nhan Hâm không khỏi run lên, nhưng cũng bình tĩnh nói: "Vương gia mời nói."

"Hôm nay, mẩu thân chỉ trích Bồn vương lạnh nhạt Sở Tiêu Lăng, nói Bồn vương thân là một nam tử hắc đại trượng phu, nếu đã cưới Sở Tiêu Lăng thì phải đối xử công bằng với nàng, dù gì nàng cũng là thê tử của ta."

Nhan Hâm sau khi nghe xong, khuôn mặt lập tức âm trầm xuống, sâu kín nói: "Hâm Nhi hiểu chuyện này mà! Mẩu phi nói không sai, Vương gia ngài nghĩ thế nào nên làm thế ấy, Hâm Nhi cũng sẽ không câu gì oán hận, cũng sẽ không trách cứ ngài!"

"Nhưng Bồn vương đáp ứng người, người sinh con thứ nhất nói dối cho bồn vương chỉ có người!"

"Rất cảm tạ Vương gia vẫn còn nhớ lời hứa đó, chẳng qua là Hâm Nhi với thân thể này, đại phu cũng đã nói tới thiểu phải điều dưỡng nửa năm mới có thể mang thai!" Thì ra là, Nhan Hâm kể từ cùng Lưu Vân Lạc Kỳ quen biết, cùng hắc từng có vô số lần hoan ái, do liên tục dùng thuốc tránh thai, nên thân thể nhất thời không cách nào khôi phục.

"Đây chính là phiền não của Bồn vương! !" Lưu Vân Lạc Kỳ thờ dãi bất đắc dĩ, mày kiếm nhăn chặt hơn.

Nhan Hâm nhìn hân không chớp mắt , bàn tay nhỏ bé nâng cao , nhẹ nhàng vuốt lên chân mày hân , "Vương gia tuổi tác cũng không còn trẻ nữa, sau này nếu tỷ tỷ may mắn mang thai, vậy cũng không tệ a!"

Nàng càng như vậy, hân càng đau lòng, vả lại càng thêm áy náy, càng thêm không cách nào phụ nàng.

"Vương gia, không bằng tối nay ngài động lại thúy các tìm tỷ tỷ đi, Hâm Nhi một mình trở về nghỉ ngơi là được!" Nhan Hâm dứt lời, đứng dậy.

Lưu Vân Lạc Kỳ nhanh chóng đề lại nàng, "Thôi, Bôn vương sẽ cùng mẫu phi nói chuyện một chút, Bôn vương đã vi phạm lời thề thứ nhất, không thể vi phạm lời hứa thứ hai này được!"

Nhan Hâm một hồi cảm động, trong mắt dần hiện ra nước mắt, "Vương gia, ngài đối với Hâm Nhi thật tốt, cảm ơn, thật cảm ơn! Hâm Nhi quả thật không biết như thế nào báo đáp hết thương yêu của ngài đây!"

Lưu Vân Lạc Kỳ thần sắc bỗng dưng nhẹ nhõm không ít, còn tà mị cười một tiếng, bàn tay khẽ dựa sát, đem lấy nàng thân thể mềm mại đẩy vào mình, giọng nói trở nên vô cùng trầm thấp cùng khàn khàn: "Biết rõ làm sao hồi báo Bôn vương rồi chứ?"

Cảm giác được vật nóng bỏng vật cứng chia vào bộ vị mềm mại của mình, Nhan Hâm cả người run rẩy liên tiếp, ngượng ngừng gật gật đầu, ngay sau đó cả khuôn mặt chôn ở trước ngực của hân, vô tình hay cố ý liếm.

Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm dục hòa sôi trào, cứ như vậy ôm lấy nàng, cấp bách lao ra thư phòng, hướng tới phòng phòng ngủ

Bạn đang đọc truyện *Sầu Thiên Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lơ đãng xúc động

Ngày này, Lưu Vân Lạc Kỳ xuống triều trở về sớm, thấy còn chưa tới lúc ăn trưa , vì vậy mang theo Nhan Hâm dọc theo phủ khắp nơi đi dạo, đi tới đi lui, chợt nghe thấy tiếng nhạc mềm mại uyển chuyển hấp dẫn vang lên ở đâu đó.

Đây là loại thanh âm gì ? Là ai ở trong phủ thổi khúc nhạc này? Lưu Vân Lạc Kỳ từ nhỏ quen thuộc âm luật, chỉ cần vừa nghe liền có thể phân biệt bài hát này xuất từ loại nhạc khí nào, nhưng duy chỉ loại này, khiến hân bối rối!

Bởi vì tò mò, hơn nữa còn có điều gì thôi thúc hân, bước chân vô thức đi theo tiếng nhạc. Mà Nhan Hâm bên cạnh vô cùng hoang mang ,buồn bực, cuối cùng, hai người tới hậu hoa viên.

Hoa đào nở rộ đỏ thắm cả một góc trời.

Giai nhân ngồi cạnh cây đào, phát ra những âm thanh tinh tế, nhịp nhàng.

Khung cảnh thơ mộng từng cánh hoa đào rơi, lưu luyến giai nhân.

Cảnh này sợ rằng không phải người thực , mà là tiên nữ giáng trần ư?

Chỉ thấy bên trong sắc hoa đào nở rộ, là một cô gái mặt xiêm y màu tím nhạt, hay tay khẽ cong lên, ngón tay tựa hồ cầm một vật gì đó, đặc biệt tiếng nhạc chính là từ trong miệng nàng phát ra.

Gió thổi cây dao động, cánh hoa từng đợt bay cao thấp, thổi lên mái tóc dài của nàng, váy lụa mỏng cũng nhuộm màu hồng phấn của cánh hoa, không nhìn rõ màu sắc, cánh hoa đào theo gió bông bành. Nàng tựa hồ say mê , chìm trong mê đắm, tựa hồ không còn cảm giác xung quanh mình nữa, không vương bận phạm trần, tựa như đào hoa tiên nữ.

Thật là đẹp một màn hình ảnh, Lưu Vân Lạc Kỳ đột nhiên nhìn nán lại, đưa đến Nhan Hâm hoán nhiều lần còn không cách nào thanh tĩnh.

Lưu Vân Lạc Kỳ ngắm hình ảnh quá đẹp, và thơ mộng. Lưu Vân Lạc kỳ xem đến ngây người, làm cho Nhan Hâm lay mạnh nhiều lần vẫn không có cách nào thanh tĩnh.

Âm thầm chăm chú nhìn, hăm mê muội hình dáng bên cây hoa đào đó, nhìn có vẻ quen thuộc, Nhan Hâm nội tâm vang lên hồi chuông báo động, trông mắt lóe lên ý tưởng, nắm lấy tay Lưu Vân Lạc Kỳ, hư tình giả ý mà nói : “Xem ra tỷ tỷ chơi nhạc không tệ, Vương gia có muốn tới gần lắng nghe kĩ hơn!”

Lưu Vân Lạc Kỳ rốt cuộc cũng hoàn hồn , tuần nhan như có điều suy nghĩ, tầm mắt nóng bỏng như cũ cố định tại nơi xa, cuối cùng, lắc đầu một cái, "Không cần, đi, chúng ta trở về đi thôi!"

Nhan Hâm trong mắt không để lại dấu vết thoáng qua của một tia đắc ý, hướng về phía bóng người màu tím nhạt , cười lạnh cùng khinh bỉ, sau đó bước

lao xao chạy lên phía trước, đuổi theo Lưu Vân Lạc Kỳ.

Uyển chuyển ,cảm động ,khúc điệu tiếp tục du dương ở giữa không trung, Sở Tiêu Lăng chuyển động đôi môi anh đào, tiếp tục thành thạo thổi miếng lá mỏng trên môi.

Phụ thân thật là nam tử vĩ đại xuất chúng, trừ vẽ tranh cùng viết chữ, còn biết dùng lá cây thổi lên những khúc nhạc. Vô luận là lá cây gì, chỉ cần đặt vào khoe miệng phụ thân, liền có thể thổi ra các loại khúc nhạc nghe cảm động lòng người. Nàng từ nhỏ cũng rất sùng bái, mỗi lần cũng nghe phụ thân thổi, và lại có chút tư chất, theo cha lâu ngày liền học được một chút, mặc dù không hay bằng phụ thân nàng nhưng cũng không tệ.

Tính đến ngày hôm nay, nàng đến vương phủ đã hơn hai mươi ngày, từ lần gặp Lưu Vân Lạc Kỳ ở chỗ này cảnh cáo, yên lặng an bài trải qua từng ngày.

Trước đây khi còn ở trong nhà, buổi sáng đi phố xá bán đậu hũ, buổi trưa nghỉ ngơi, buổi chiều lại bắt đầu vì chuẩn bị đậu hũ cho ngày mai, một ngày trôi qua rất nhanh. Ở vương phủ, cái gì cũng không cần làm, trừ thỉnh thoảng đi bồi lão Vương phi, còn lại thời gian đều ở không. Lão Vương phi thương cảm, chấp thuận nàng một tháng về nhà một chuyến, nhưng vẫn là cuộc sống nhàm chán không có bất kì mong đợi gì hay chuyện gì để giải khuây.

Từ ngày phát hiện ra rừng hoa đào, nàng mỗi ngày đều gửi gắm tình cảm, hơn thế, hôm nay ngẫu hứng, hái được một mảnh Diệp Tử, thổi lên bài hát.

"Tiêu Lăng tỷ, Tiêu Lăng tỷ." Chợt, kèm theo một tiếng kêu dồn dập, Cẩm Nhi vội vã chạy tới, mặt đỏ lên, nói chuyện đứt quãng, "Lão. Lão Vương phi có chuyện tìm người, muốn người lập tức đi tới gọn lạn đi."

Sở Tiêu Lăng đầu tiên dùng ống tay áo thay Cẩm Nhi lau mồ hôi hột, mới hỏi: "Lão Vương phi tìm ta? Có nói là chuyện gì?"

"Ta. Ta cũng vậy không rõ lắm, là Lưu má má tới chuyển cáo !"

Sở Tiêu Lăng hơi giật mình, ngay sau đó phân phó Cẩm Nhi đi về trước, còn dặn dò nàng đừng đi quá mau, sau đó mình cũng phui nhẹ cánh hoa đào trên xiêm áo, nhanh chân hướng lão Vương phi tìm cung đi.

Sau khi tới nơi, phát hiện trong điện phủ trừ lão Vương phi, Lưu Vân Lạc Kỳ cùng Nhan Hâm cũng ở đây.

Nàng đầu tiên là hành lễ với Lưu Vân Lạc Kỳ, tiếp theo đi tới lão Vương phi trước mặt: "Nàng dâu bá kiến mẫu phi, không biết mẫu phi tìm có chuyện gì?"

"Đầu tháng này tám, là hoàng triều thành lập 190 năm, hoàng cung sẽ long trọng cử hành khánh điển, mọi năm đều là ta cùng Kỳ nhi tham gia, lần này ta muốn con cũng cùng tham dự!" Lão Vương phi mặt mỉm cười, nhu hòa nói ra.

Sở Tiêu Lăng sau khi nghe xong, bất giác một hồi kinh hoàng. Kiến triều chúc mừng tròn năm điển? Chẳng phải là rất long trọng và rất lớn? Đến đó không phải chỉ có người bên trong hoàng cung, còn có văn võ bá quan trong triều đình tham dự, mình có nên đi hay không.

Giống như nhìn ra nỗi lo âu và băn khoăn của nàng, lão Vương phi lại nói: "Chi tiết cụ thể ta sẽ thừa dịp mấy ngày nay rồi sẽ giảng giải cho con, Lưu má má cũng sẽ dạy con một chút lễ nghi, con không cần phải sợ. Tất cả mọi người đều biết Kỳ nhi đã lấy vợ, cho nên người không thể vắng mặt!"

"Vậy. Kia nàng dâu tuân lệnh!" Sở Tiêu Lăng đáp ứng, trong lòng vẫn vô cùng bất an.

Bỗng dưng, Lưu Vân Lạc Kỳ chen vào một câu: "Mẹ, hài nhi còn muốn mang Hâm Nhi cùng đi!"

"Không được, nàng cũng không phải là chánh phi, không thể đi!"

"Nhưng là. Hâm Nhi đã sớm hiểu rõ các loại tiệc trong cung, hài nhi muốn đi cùng nàng, chuyện này con sẽ xin phép hoàng huynh !"

"Đúng vậy, Hâm Nhi còn là thuận tiện thăm đại tỷ, đại tỷ lần trước có cho người nhắn tin, nói đã lâu không thấy Hâm Nhi, nên rất mong nhớ!" Nhan Hâm cũng đi theo lên tiếng, còn nhắc khéo đến Quý Phi tỷ tỷ.

"Hâm trắc phi muốn cùng tỷ tỷ đoàn tụ, đại khả có thể chọn ngày khác, ta tin Quý Phi nương nương rất dễ dàng an bài. Về phần đêm hôm đó, người tốt nhất là cứ ở trong phủ đi!" Lão Vương phi cố ý không đồng ý. Mặc cười, bà vốn là muốn mượn cơ hội này cho nhi tử cùng Tiêu Lăng một chỗ, sao có thể để cho nữ nhân này đi theo! !

Nghe ra mẫu thân trong giọng nói đầy cương quyết, Lưu Vân Lạc Kỳ vì vậy không hề nửa miễn cưỡng, quay đầu lại an ủi Nhan Hâm: "Hâm Nhi, vậy lần này coi như bỏ đi, Bốn vương hôm nào sẽ dẫn người vào cung bá kiến nhan Quý Phi!"

Nhan Hâm không tất nhiên không phục. Muốn gặp mình tỷ tỷ rất dễ dàng, nàng liền lấy lí do này, kiếm cớ đi theo, không để cho Sở Tiêu Lăng cùng Lưu Vân Lạc Kỳ có cơ hội ở chung một chỗ! ! Nàng còn tưởng rằng, Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ giúp nàng năn nỉ, nhưng không ngờ hắn liền buông xuôi nhanh đến vậy! Thật là tức chết người! !

Hừ, không để cho mình đi? Mình càng muốn đi! Hơn nữa có lòng tin, đêm hôm đó nhất định là cùng bọn họ xuất môn, cùng nhau đến hoàng cung dự yến tiệc! Đến lúc đó còn phải cho nữ nhân đề tiện này một bài học không biết tự lượng sức mình, để cho nàng trước mặt các bá quan văn võ bị bêu xấu, để xem sau này nàng còn có dám hay không tham gia yến hội, còn dám hay không tranh đua ngôi vị chánh phi !

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chiụ nhục (thượng)

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã đến ngày hoàng triều chúc mừng tròn 190 năm.

Trưa hôm nay, Sở Tiêu Lăng làm nghi ngơi sớm, giờ Thân (ước chừng buổi chiều 3 giờ) liền bắt đầu chỉnh trang ăn mặc.

Giờ phút này, nàng mặc một bộ xiêm y màu tím nhạt ,khoác áo bào thuê hình chim phượng hoàng, trên mặt trang điểm chút phấn phớt hồng, không hề nhột nhột , làm cho người nhìn cảm thấy như ánh sáng hài hòa của trăng soi bên ngàn sao, đẹp rạng rỡ lại không quá chói mắt.Một bộ váy màu tím cầu kì sang trọng thể hiện đúng sự uy nghiêm của một chánh phi vương thất. Trâm cài đầu hình đảo Mầu đơn, tóc được búi cao nhờ một cây trâm trâm châu hình hoa phượng, bên cạnh còn điểm thêm vài viên Nam Hải Dạ Minh Châu. Gương mặt vốn đã thanh cao sang trọng, kết hợp với những viên ngọc châu và trâm cài vô cùng hòa hợp, càng thêm cao quý điểm lễ.

Da trắng nõn nà, phớt hồng , dịu dàng như băng ngọc, óng ánh trong suốt, đôi mắt trong suốt sáng long lanh,nhìn tổng quát hết sửa thanh nhã và có khí chất, làm cho người khác cảm thấy thua kém, tự ti mặc cảm, lại không dám tỏ ra khinh thường.

Hết thấy gần như hoàn mỹ, nhưng mà nàng vẫn đứng ngồi không yên, bình tĩnh nhìn vào trong gương rồi đột nhiên gọi lớn : "Cầm nhi, nơi này phản đường như không đủ hồng, còn có đôi môi màu sắc có chút hơi nhạt! Mau, ta muốn bôi thêm nhiều phấn một chút!"

Trước kia, nàng trang điểm rất tùy tiện qua loa, hôm nay có thể nói là lần đầu để ý như vậy. Nhưng bởi vì khẩn trương mà ra nhiều mồ hôi, Cầm Nhi không nhịn liền trấn an: "Tiêu Lăng tỷ, người phải buông lỏng, người không thể chảy mồ hôi nữa, nếu không sẽ trôi đi lớp trang điểm!"

Ai ngờ, Sở Tiêu Lăng vừa nghe,lại thêm lo lắng liền bảo: "À? Vậy mau tranh thủ trang điểm lại cho ta!"

"Hiện tại hoàn hảo! Không cần trang điểm! Ta là nói người không thể lại ra mồ hôi, nếu không trang điểm thêm cũng như không, chẳng lẽ nàng muốn ta theo nàng đến yến hội giúp nàng trang điểm lại sao?"

"Đứng, vương phi đừng quá đừng lo, người bẩm sinh có khí chất điểm lệ hơn người rồi, bây giờ nhìn lại rất xinh đẹp!" Một người nha hoàn khác cũng lên tiếng an ủi.

Vậy sao? Thật rất tốt sao? Sở Tiêu Lăng tiếp tục nhìn mình trong gương suy nghĩ . Nói không khẩn trương là nói dối! Mặc dù mấy ngày nay nàng nghe lão Vương phi tỉ mỉ giảng giải cùng Lưu mã mã kiên nhẫn dạy, còn cố gắng luyện tập , lễ nghi đã không thành vấn đề, nhưng không biết tại sao , nàng chính là cảm thấy bất an cùng e ngại,thiếu tự tin.

Nàng đắm chìm một hồi, cho đến khi lão vương phi phái người tới nhắc nhở, tinh thần hoảng hốt rồi đi tắm cung, đi tới đại viện vương phủ.

Xe ngựa rộng lớn xa hoa, bên cạnh là lão Vương phi cùng Lưu Vân Lạc Kỳ, còn có. Nhan Hâm. Nhan Hâm không biết dùng biện pháp gì, thế nhưng khiến cho nhan Quý Phi tự mình muốn mời nàng tham gia yến hội tối nay.

Tối nay, nàng mặc trang phục cực kỳ tươi đẹp , rất xứng với thân thái của nàng. Một đôi mắt đẹp,nụ cười tươi như hoa, môi đỏ mọng khe khẽ nhếch,mê đắm người đối diện thật giống như một tiểu yêu nữ, động tác vô tình mà như dụ dỗ, tác động đến lòng nam nhân.

Thật ra thì, đều là Sở Tiêu Lăng hâm mộ cùng ghen tị với Nhan Hâm, đáng về bình tĩnh cùng thông dong, còn chính mình lại đang thấp thòm cùng hốt hoảng.

Tất cả mọi người quan sát lẫn nhau một lượt, ngay sau đó lên xe ngựa . Sở Tiêu Lăng cùng lão Vương phi ngồi một phía, Lưu Vân Lạc Kỳ cùng Nhan Hâm ngồi vào bên kia. Dọc đường đi, hai người nhẹ lời nhuận ngữ, nhỏ giọng nỉ non, nếu không có người khác nhìn vào sẽ thấy thái độ thân mật có chút mờ ám của hai người.

Lão Vương phi nhìn, cũng không vừa mắt, lại thấy nhi tử thích thú, liền cũng không tiện nói, cũng bắt đầu cùng Sở Tiêu Lăng tám chuyện nhà.

Nhìn ra hảo ý của bà, Sở Tiêu Lăng khắc sâu trong lòng, ngoại trừ trong lòng cũng có chút buồn bã, cũng không nhiều tâm sự, bởi vì nàng sớm đã nhủ với chính mình, không được phép tự mình chuốc lấy cực khổ địa ,sẽ không để ý người nam nhân trước mắt này , hẳn chỉ là phu quân trên danh nghĩa ! Vì vậy, vô luận hẳn với ai thân thiết, nàng đều sẽ không cảm thấy thương tâm hoặc khổ sở.

Ước chừng đi hai khắc, xe ngựa chậm rãi dừng lại, mấy người tiến vào yến hội hiện trường, trước tiên là đi thỉnh an hoàng đế.

"Nô tì bái kiến hoàng thượng, thái hậu nương nương, các nương nương thỉnh an!" Sở Tiêu Lăng nhớ các lễ nghi mà Lưu mã mã đã dạy , cẩn thận hành lễ,giọng nói hơi run cho thấy nội tâm nàng đang rất khẩn trương.

"Bình thân!" Lưu Vân Lạc Trình bình tĩnh đáp một câu, đợi Sở Tiêu Lăng ngẩng đầu, thấy rõ ràng Tiêu Lăng trước mặt, trong mắt bỗng nhiên thoáng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó cười chế nhạo Lưu Vân Lạc Kỳ: "Khó trách người gần đây lui hoàng cung rất sớm, nguyên lai là vì có mỹ nhân bên cạnh

làm bạn, hoàng đế, người thật có điểm phúc lớn!"

Lưu Vân Lạc Kỳ ánh mắt luôn luôn nhạy cảm thông minh, bắt được Lưu Vân Lạc Trinh trong mắt kia có ánh nhìn khác thường, đáy lòng chợt cảm thấy không vui mừng. Hắn vốn nên giải thích, nhưng tựa hồ có điều gì thôi thúc, cuối cùng, hắn không lên tiếng, chẳng qua là bữu môi.

Lưu Vân Lạc Trinh bên cạnh nhan Quý Phi —— Nhan Hâm đại tỷ, đột nhiên nói một câu: "Cứ nghe Kỳ vương phi giả vào vương phủ trước đây bán đậu hũ mà sống? Thường xuyên xuất hiện trong chốn hỗn tạp đông người trong chợ hả?"

Mọi người tại đây vừa nghe, không khỏi nhất thời kinh động, bàn tán xôn xao

Không nghĩ tới nhan Quý Phi sẽ ở trước mặt nhiều người như vậy nói về thân phận của mình, Sở Tiêu Lăng khuôn mặt chợt biến sắc, mồ hôi như ướt đầm, nhất thời không biết làm sao, theo bản năng cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chịu nhục (hạ)

"Kỳ Vương Phi, làm sao vậy? Không nghe thấy Bồn cung đang nói gì sao? Nghe qua mà không hiểu lời Bồn cung nói sao..., hay là, khinh thường lời nói Bồn cung nên không trả lời?" Nhan quý phi hỏi lại, khoe môi nhếch ra một tia khinh miệt và đùa cợt.

"Khỏi bẩm quý phi nương nương, không. Không phải! Ta. Nô tì. Nô tì." Sở Tiêu Lăng đầu lưỡi thất lại, nói năng lộn xộn, vô thức nhìn về phía Lưu Vân Lạc Kỳ, hi vọng hắn có thể nói giúp cho mình một lần. Có thể làm gì được chứ, hắn tuân nhan bình tĩnh, không thể nào nhận ra hắn đang suy nghĩ điều gì, chỉ biết là hắn tựa hồ không muốn mở miệng.

"Kỳ Vương Phi " Nhan quý phi đề cao tiếng nói, lộ ra sự giận dữ, nội tâm kì thực đang cười thầm, rất hài lòng khi nhìn thấy Sở Tiêu Lăng bị bẽ mặt.

May mắn thay, lão Vương phi kịp thời ra mặt hỗ trợ: "Chức vụ cao sang hay không không phân biệt được nhân phẩm của con người, Tiêu Lăng tự lực cánh sinh nuôi gia đình, cũng không có gì là bất ổn cả!"

"Chức vụ không phân biệt, nhưng thân là một nữ tử đáng lý ra nên thủ tại khuê phòng, chứ không phải là đi đến chỗ chợ đen hỗn tạp xuất đầu lộ diện, chịu đủ mọi sự khinh thường của các nam nhân!" Tuệ Tâm thái hậu cũng chen vào nói, vẫn đang dương dương tự đắc, liếc nhìn lão Vương phi, "Nghe nói việc hôn nhân này là do Hiền thái phi người tự mình chọn lựa?"

"Khỏi bẩm thái hậu tỷ tỷ, đúng là như vậy! Tiêu Lăng và Kỳ nhi đích thực là mệnh định nhân duyên, nàng xuất giá làm chánh phi của Kỳ Vương Phủ, là điều thích hợp nhất!" Lão Vương phi không kiêu ngạo không xu nịnh, cũng không hề hoảng hốt hay vội vàng đáp.

"Mệnh định nhân duyên? Có chuyện này nữa sao? Kẻ nào đã hồ ngôn loạn ngữ? Ta nói Hiền thái phi nha, người bị gạt bạc là chuyện nhỏ nhưng mang tai tiếng lại cho Kỳ Vương gia chính là đại sự đó! Kỳ Vương gia vĩ đại ra sao mọi người đều biết, thật sự không hề xứng với một nữ nhân đề tiện hèn mọn như vậy!" Thái hậu biểu hiện ra bên ngoài chửi bới thẳng đến Sở Tiêu Lăng, nhưng kì thực bên trong là ý đồ công kích lão Vương Phi, châm ngòi rạn nứt tình cảm mẫu tử giữa lão Vương phi và Lưu Vân Lạc Kỳ.

Cảm giác được Sở Tiêu Lăng toàn thân đang run rẩy, lão Vương phi đã đau lòng rồi lại còn phải kìm nén cơn tức giận căm phẫn. Dù rằng đây không phải là lần đầu bà bị Tuệ Tâm thái hậu nói móc, cố gắng nhẫn nhịn xuống như một thói quen, thế nhưng hôm nay, bà không cách nào có thể tận mắt chứng kiến người con dâu do chính mình chọn lựa bị vào liên lụy việc này!!

Vì vậy, khuôn mặt bà đánh lại lạnh lùng đáp: "Đây không phải là đạo sĩ tiểu tốt gì cả mà hắn là Tĩnh Tâm Vô Vi đại sư, đã từng nhiều lần chỉ ra sai lầm và cách khắc phục cho tiên đế, giúp tiên đế giải quyết không ít vấn đề lớn!!"

Tuệ Tâm thái hậu sau khi nghe xong, thần sắc đột nhiên thay đổi, cứng miệng không nói gì đôi mắt lộ rõ sự tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi.

Chung quanh hào khí lập tức xôn xao hẳn lên, Lưu Vân Lạc Trinh thấy thế, rốt cục không nhịn được mở miệng phân giải: "Yến hội sắp bắt đầu rồi, mọi người ai nấy đều có vị trí và cương vị riêng mau chóng ổn định chỗ ngồi đi!"

Mọi người tạm thời lắng xuống, đều hướng đến hoàng thượng cúi đầu đáp lại, rồi lục tục đi tản đi.

Kế tiếp, lễ mừng chính thức bắt đầu, chia làm hai phần, phần thứ nhất là thưởng thức ca múa, phần thứ hai là hoạt động ăn uống, trên mỗi bàn bày đầy các loại đồ ăn cùng điểm tâm cung đình, làm cho mọi người mặc sức nhắm nháp và thoải mái nói chuyện phiếm với nhau.

Trên thượng đài các vũ nữ đang ca múa rất hay và đẹp, Sở Tiêu Lăng chưa từng xem bao giờ, nên nàng thỏa mãn thưởng thức, tất cả tâm tư tập trung vào màn ca vũ này.

Nàng biết Nhan quý phi kia chỉ vì bênh vực cho Nhan Hâm mà nhằm sự công kích vào mình, thái hậu thì lợi dụng đến nàng để đá kích và chế nhạo lão

Vương phi. Mình bị nhục nhã 1 chút cũng không sao, chỉ sợ là việc này sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Vương Phi. Nhớ tới sự lạnh nhạt của Lưu Vân Lạc Kỳ vừa rồi, nàng thậm chí còn lo lắng hân cô hay không bởi vì việc này mà tức giận đem mình trục xuất khỏi vương phủ, nếu chính mình bị đuổi đi, thương tâm nhất vẫn là mẫu thân của nàng.

Cứ như vậy, nàng bất an không nguôi, không yên trong lòng cho đến khi màn ca múa chấm dứt. Lão Vương phi bị vài lão tử muối kéo đi ôn chuyện, Lưu Vân Lạc Kỳ cùng Nhan Hâm chẳng biết đã đi đâu mất, chỉ còn lại nàng một mình một bóng cô đơn.

Đối với các món ngon vật lạ trước mắt nàng không hề muốn ăn, cuối cùng lựa chọn giải pháp đi ra khỏi đại điện. Không khí bên ngoài mát mẻ làm cho tâm tình nàng tốt hơn nhiều, nàng đến gần vườn hoa, tập trung nhìn ngắm các loại hoa tươi trong thượng uyển, quá nhập tâm đến thế giới trầm mặc của riêng mình, đến nỗi có người tới gần cũng không hề hay biết.

"Đêm nay yến hội đã làm kỳ Vương Phi buồn bực nhiều rồi phải không?" Thuần hậu tiếng nói hết mực dịu dàng vang lên.

Sở Tiêu Lăng quay đầu lại, nhìn thấy một bóng người thân mặc long bào đang đi tới, đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó quỳ lạy: "Nô tì khấu kiến hoàng thượng."

"Hãy bình thân, không cần đa lễ!"

"Tạ hoàng thượng!" Sở Tiêu Lăng đứng thẳng lưng, vẫn tiếp tục cúi đầu.

Lưu Vân Lạc Trinh yên lặng nhìn nàng, một lát sau mới nói: "Vừa rồi Nhan quý phi cùng mẫu hậu ta lời nói có hơi quá đáng..., hi vọng Kỳ Vương Phi chớ để ở trong lòng."

Sở Tiêu Lăng trong lòng đột nhiên chấn động. Nàng không thể tưởng tượng được, cao cao tại thượng là vua của một nước, lại sẽ ôn hòa cùng tình tế đến như thế này! Nàng vô cùng kinh ngạc, ngược mắt lên, vừa vịn rơi vào ngay chính giữa đôi mắt đen lấp sáng vô cùng như sao trên trời.

Lưu Vân Lạc Trinh cũng nhìn không chớp mắt, con ngươi đen nhấp nháy. Không biết có phải đã quá chán ngán những cung tần trong hậu cung hay không mà, giờ đây chàng phát hiện ra người con gái đang ở trước mắt có một cảm giác thân quen vô cùng chứ không hề xa lạ, làm cho chàng xúc động không ngớt, và còn có cả nỗi đau lòng và thương tiếc không nguôi. Bất quá, chàng biết rõ, nàng chính là Vương Phi của hoàng đế thân nhất của mình. Chàng cũng biết rõ, nàng căn bản không thích hợp với cuộc sống trong hậu cung vốn chỉ toàn ganh ghét đấu đá tranh giành lẫn nhau mà thôi.

Lần đầu bị một nam tử nhìn chăm chăm như vậy, hướng hồ còn là một thiên tử chí tôn thân phận cao quý, Sở Tiêu Lăng cảm thấy bất an, tâm ý hết sức hoảng loạn vội vàng lên tiếng phá vỡ không khí kì lạ này: "Hoàng triều có được một hoàng thượng thánh quân anh minh như vậy, thật là phúc khí cho con dân bá tánh!"

Lưu Vân Lạc Trinh ngạc nhiên, lập tức nhẹ nhàng cười: "Trẫm còn tưởng rằng Kỳ Vương Phi không khéo léo trong việc ăn nói, không thể tưởng được là nàng rất biết cách nói chuyện sao cho phải đạo!"

"Ách, thần... Nô tì biết tội!"

"Ha ha, không cần bối rối như vậy, nàng cứ nói ra những lời thật lòng làm sao lại có tội để mà trách cứ chứ!" Hân vẫn như cũ mang khuôn mặt tươi cười thoải mái, giống ánh mặt trời rực rỡ giữa trời đông giá rét.

Nhìn qua chàng, Sở Tiêu Lăng thầm so sánh với một người khác, người kia và hoàng đế trước mắt có vài nét tương đồng, tuy nhiên người kia lớn lên càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo âm đạm, chỉ cần nghĩ đến đã làm cho nàng khổ tâm không thôi nam nhân đó chính là phu quân của nàng!

Lưu ý đến vẻ lặng yên của nàng, Lưu Vân Lạc Trinh càng không cách nào lắng xuống nỗi đau lòng, cánh tay vô thức nâng lên, cuối cùng lại dừng ở giữa không trung.

Trong nội tâm dăm chiêu hai người rơi vào im lặng, không hề hay biết rằng tại đây không chỉ có bọn họ, cách đó không xa có hai bóng người khác đang ở phía sau cây đại thụ nhìn tới (hai kẻ núp lùm).

Trong đó một người cao lớn, tuấn mỹ tuyệt luân khuôn mặt được ánh trăng soi rõ từng đường nét đôi mắt âm trầm sâu lắng sáng ngời tựa như có ngọn lửa đang thiêu đốt.(ăn dấm chua đó cho chừa)

Một bóng người khác nữa, xinh xắn lạnh lợi, trang phục cầu kỳ mỹ lệ, dung nhan cũng đang mang một vẻ mặt rất phức tạp... (mình gọi đó là nham hiểm)

Bạn đang đọc truyện *Sâu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bị hàm oan

Sự việc trong đêm yến hội tưởng như đã qua đi và lắng xuống, thế nhưng chuyện này lại vẫn còn chưa chấm dứt.

Nhan Hâm ngày hôm sau liền đem việc này đồn đại khắp nơi, nàng ta tranh thủ đi tìm "Người ủng hộ" lan tin đồn đi rất nhanh, chỉ trong thời gian ngắn cả Vương Phủ đều biết đến việc này.

Sở Tiêu Lăng và nàng cùng một ngày bước vào cửa phủ, một người là chánh phi rất được lão Vương phi yêu mến, một người lại rất được Vương gia sủng ái bên cạnh là thứ phi, người nào sáng suốt đều biết rõ ai là người được chủ nhân sủng ái, ai mới là người thắng cuộc cuối cùng.

Những thị thiếp của Lưu Vân Lạc Kỳ đã sớm hướng đến nhị nột Nhan Hâm, Nhan Hâm vui vẻ tiếp nhận, còn chọn lựa ra vài người làm tâm phúc của mình, nhằm phục vụ mục đích riêng cho chính bản thân mình, việc xảy ra trên yến hội lần này căn bản là do miệng của các nàng kia tuyên bố ra bên ngoài.

Lời đồn đãi cũng truyền đến tai Sở Tiêu Lăng, bất quá nàng cũng không hề để ý đến, chỉ hy vọng thời gian sẽ làm mọi người quên đi.

Ngày hôm đó, nàng như thường ngày cùng Cẩm nhi đi dạo khắp nơi trong Vương Phủ, vừa đến Bát Giác Đình thì phát hiện ra Nhan Hâm và các thị thiếp khác đang vây quanh lại một chỗ, cười cười nói nói, để tránh rước lấy phiền toái, nàng quyết định đi đường vòng.

Nhan Hâm đã chú ý nhìn thấy nàng, lên tiếng trước, giả vờ chào hỏi: "Tỷ tỷ nha, làm sao vừa nhìn thấy chúng ta đã bước đi vậy!"

Những nữ nhân kia ý vào Nhan Hâm cũng phụ họa theo, trong đó một tâm phúc của Nhan Hâm Lâm Phi Phi cũng nhân cơ hội này làm ra vẻ mỉa mai: "Tỷ tỷ tới đây ngồi một chút, nhân tiện dạy bảo cho chúng ta biết cách làm ra đậu hũ vừa tròn lại vừa non, làm cho những vị khách đến mua lưu luyến đến quên cả lối về!" hai chữ khách hàng, nàng cố ý nói một cách rất mập mờ.

Sở Tiêu Lăng sắc mặt đột nhiên biến đổi, cuối cùng nhịn xuống, không để ý tới các nàng làm gì nữa.

Nhan Hâm rõ ràng không dễ buông tha cho nàng, chen qua đám đông đi đến trước mặt Sở Tiêu Lăng, giả vờ hành lễ, Lâm Phi Phi lại lên tiếng nhắc nhở: "Ai nha Hâm tỷ tỷ, Vương gia đã nói qua là người không cần phải hành lễ với nàng ta rồi mà! Người như thế nào lại mau quên vậy?"

Nhan Hâm khoe môi cong lên, đứng thẳng người dậy, vừa hướng đến tâm phúc một cái nhìn thoả mãn.

Đột nhiên, một tâm phúc khác bắt đầu đem chủ đề trên yến hội nhắc lại, giọng điệu mang theo lo lắng, "Yến hội đêm đó có nhiều người như vậy, có thể thấy được Vương gia rất mất mặt đó nha!"

"Đâu chỉ như vậy, nghe nói ngài ấy tức giận đến tái mặt! Người suy nghĩ một chút đi, đường đường là một chánh phi của Vương Phủ, lại là loại xuất thân này!"

"Nếu như là ta, sớm đã tránh mặt ở trong đình viện rồi, chứ không phải là đi ra bên ngoài làm chi để bị bêu xấu, làm cho Vương gia và Vương Phủ mất mặt!"

"Không, tốt nhất là nên biến mất! Bất quá không phải hôm nay thì cũng là ngày nào đó tự giác, vô luận như thế nào cũng không chịu đi, mới làm mất mặt Vương Phủ đó!"

"Đó là do ở đây việc gì cũng không cần làm mà vẫn có cơm ăn, so với trước kia trung nhan sắc ra đứng bán ở ngoài đường, cánh tay ngọc ngà rồi rồi thoải mái hơn so với trước kia chứ!"

Nghe các nàng mỗi người nói một câu, càng nói càng quá đáng, khó nghe vô cùng, Sở Tiêu Lăng đầy ngập lửa giận, khuôn mặt cổ nén giận xuống, hận không thể lên tiếng phản bác lại với các nàng.

Tuổi còn quá trẻ nên Cẩm nhi, không lo lắng nhiều đến như vậy, nàng chỉ biết là không thể trở mặt nhìn Sở Tiêu Lăng bị những bà cô đáng giận này nhục mạ và khi dễ, vì vậy xúc động hét: "Các người im miệng hết đi, ở đây nói hươu nói vượn chú ý coi chừng kéo miệng tự dưng biến nát biến thôi!"

"Vô lễ!" Nương theo một tiếng quát mắng là một tiếng bạt tai, trên mặt Cẩm nhi ngay lập tức hiện ra một lần đỏ ửng năm ngón tay.

"Một tiểu nô tỳ dè tiện mà dám làm càn, ta đánh nữa!" Nhan Hâm cuối cùng lên tiếng, điều nàng chờ chính là đây!

Lâm Phi Phi nghiêm mặt, tiếp tục giơ cánh tay lên, tát mạnh vào mặt Cẩm nhi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cẩm nhi đang trong tình trạng thê thảm vô cùng, Sở Tiêu Lăng rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, không chút nghĩ ngợi nào giơ cánh tay lên, chuẩn bị phản kích lại.

Không ngờ, tay vừa giơ lên đã bị một bàn tay to lớn khác nắm lại, khiến cho nàng không thể động đậy.

Là hân!! Chỉ thấy hân tuấn nhan thâm trầm, đầy vẻ lo lắng đang trừng mắt nhìn nàng.

"Tham kiến Vương gia!" Những người khác đều hành lễ.

Sở Tiêu Lăng lại rất tức giận, "Thả tay ta ra!"

"Gã đến Vương Phủ đã lâu như vậy lại không học được một quy củ nào hết, hay là người bị đàn vậy!" Lưu Vân Lạc Kỳ lên tiếng không hề mang theo một chút cảm tình nào, thả tay của nàng ra.

Nếu là khi khác, Sở Tiêu Lăng sẽ nhìn con giận xuống, nhưng hôm nay, nàng lựa chọn cách cãi lại: "Các nàng ấy gây chuyện trước, dựa theo danh hiệu và cấp bậc các nàng ấy là kẻ dưới cấp đã phạm thượng, các nàng còn dám đánh Cầm nhi nha hoàn của ta, chẳng lẽ ta không nên đánh trả lại sao?"

"Kẻ dưới phạm thượng? Người ý vào ngôi vị chánh phi để giáo huấn các nàng ấy sao?" Lư Vân Lạc Kỳ che dấu tình ý.

Cái gì giáo huấn, bảo vệ mình và nha hoàn cũng coi như là đang giáo huấn sao? Thật sự là mất hân bị mù mà đồ nam nhân vô liêm sỉ!(chửi hay quá like mạnh)! Vì Nhan Hâm của hắn mà hắn dám lật ngược phải trái trắng đen!! Sở Tiêu Lăng hai hàm răng cắn chặt, đối với hắn phát ra niềm oán hận và sự phẫn nộ.(ghét nhiều vào ủng hộ tỷ)

Lư Vân Lạc Kỳ đôi mắt rất nhanh hiện lên một tia khác thường, một lát sau, lại lần nữa lên tiếng: "Trò về Thúy Các, rồi ta sẽ xem xét lại!"

Xem xét lại? Chính mình đã phạm phải lỗi gì mà hắn đòi xem xét lại? Vì cái gì mà hắn không đi mà gọi Nhan Hâm kia trở về xử lý lại đi chứ? Sở Tiêu Lăng tức hân lần cuối cùng bằng một cái nhìn tức giận, lập tức xoay người, đi Cầm nhi rồi đi.

Đi được một đoạn,nàng vẫn nghe được lời của Lư Vân Lạc Kỳ và Nhan Hâm bên tai .

"Thô tục đê tiện vẫn là thô tục đê tiện, dám ra mặt chống đối Vương gia!"

"Đã biết như vậy, người cần gì phải cùng nàng ta so đo làm gì?"

"Ta."

"Người cũng trở về đi! Còn các người nữa, toàn bộ lui ra!!"

.

Rời đi khỏi Bát Giác Đình Sở Tiêu Lăng cũng không trở về Thúy Các ngay mà đi đến hậu hoa viên, đến nơi yên tĩnh này, đối với nàng nơi này không chỉ có thể làm cho nàng thanh tâm tư được một chút, mà lại còn có thể mang đến cho nàng sự yên tĩnh tuyệt đối thả lỏng tâm tư nặng nề ra.

"Tiêu Lăng tỷ, thực xin lỗi, đã làm cho nàng bị mắng oan rồi!" Cầm Nhi hối hận và lo sợ nói.

Sở Tiêu Lăng trầm tư, nhìn qua nàng ta đang mang khuôn mặt bị sưng đỏ, đau lòng không thôi, "Không liên quan gì đến người, người mà các nàng ấy muốn đối phó là ta, đem người không liên quan gì cũng bị liên lụy, ta mới là người phải xin lỗi người! Đúng rồi, người trở về trước đi để bôi thuốc lên vết thương."

"Ta không sao, hiện tại Đã hết đau rồi!"

Sở Tiêu Lăng biết rõ nàng ấy đang cố nén đau, không khỏi càng thêm chua xót, "Dừng gượng gạo chống đỡ nữa, trở về trước đi, nhân tiện phân phó các thị nữ khác chuẩn bị thức ăn trưa cho ta. Nếu không thì ta với người cùng trở về một lượt đi!"

"Ách, không cần, ta tự mình trở về được rồi, nàng ở lại một hồi nữa cũng được!" Cầm nhi biết rõ Sở Tiêu Lăng rất thích nơi này, cũng biết chỉ khi đi đến nơi này nàng mới có thể xoa dịu sâu bi cùng đau thương được.

Đưa mắt nhìn Cầm nhi cuối cùng cũng rời đi, Sở Tiêu Lăng chậm rãi đi vào vườn hoa đào.

Tháng Tư rồi, chỉ còn có 1 vài đoá hoa bắt đầu héo úa, nhìn thấy cây đào dần dần khô héo đi, trong lòng nàng mang một phần phiền muộn cùng thương cảm. Trước đó vài ngày, hoa đào còn rất tươi đẹp, nở rộ long lanh, nhưng bây giờ lại ảm đạm không chút ánh sáng, cánh hoa rơi xuống mặt đất lâu ngày đã chuyển thành từng mảnh héo khô tàn úa.

Nó cũng giống như chính nàng vậy? Nàng chỉ mới 18 tuổi, là độ tuổi tươi trẻ căng tràn sức sống, chẳng lẽ lại cứ như vậy ở tại Vương Phủ, trải qua 1 cuộc sống không mong muốn cũng chẳng ham cao sang gì nữa, cứ như thế sống hết quãng đời còn lại sao? Bất quá như vậy cũng được, trên đời này đại khái các nam nhân khác cũng giống y như Lư Vân Lạc Kỳ, chỉ sợ rốt cuộc đi tìm mãi cũng không thấy được 1 người đàn ông nào chân thật cả đời chỉ thương yêu chăm sóc cho mỗi mình nàng, làm người bạn đời cùng nàng ân ái suốt kiếp.

Thở dài một tiếng, nàng hái xuống một chiếc lá, đặt lên trên miệng. Làn điệu nhẹ nhàng, tràn ngập ai oán và ủy khuất, thương cảm ưu sầu, còn có một chút u ám và một nỗi niềm bàng hoàng.

Còn tưởng rằng, chỉ cần mình không đụng chạm đến ai, thì có thể được an bình. Ai ngờ người ta lại vẫn không buông tha cho nàng ra.

Còn tưởng rằng, nàng có thể vì người nhà, vì lão Vương phi mà ần nhẫn chịu đựng. Ai ngờ vẫn không được, có lẽ nàng đã tự đánh giá cao trình độ nhẫn nại của mình mà thôi.

Sau khúc nhạc cuối cùng, nàng cảm giác khóe miệng lưu lại một hương vị mặn đắng,đôi mắt bỗng chốc ước dầm nước mắt chảy xuống gương mặt mới hay rằng, nàng đang khóc!

Cách đó không xa, một bóng người cao lớn đang đứng lẳng lặng phía sau gốc cây, ánh mắt sáng ngời lấp loè ánh lửa,đang biểu hiện trên gương mặt 1 nỗi niềm phức tạp cùng khó hiểu hoang mang.

Chương 13: Ghen tỵ chẳng

Một tháng nữa lại trôi qua, Sở Tiêu Lăng rốt cục cũng chờ được đến lần thứ hai để về thăm nhà mẹ đẻ.

Nàng ở nhà cùng mẫu thân ăn cơm trưa xong, liền cùng đệ đệ Dịch Bàn, Triệu Đan Vũ và Cẩm nhi, bốn người đi một chuyến tới vùng ngoại ô "Ngọc Bình Hà".

Trước đây bọn họ đã từng ghé qua rồi, cứ hai tháng là lại tới, nơi này Sơn Minh thủy tú, cảnh sắc đẹp vô cùng.

Sở Dịch Bàn và Cẩm nhi đang bắt cá trên sông, Sở Tiêu Lăng thì ngồi bên cạnh bờ trên một tảng đá lớn, dung nhan thanh lệ vẫn thoáng nét u sầu.

"Lăng, sao không đi xuống dưới đó chơi đùa cùng bọn họ đi?" Triệu Đan Vũ đột nhiên đi tới, hấn và Dịch Bàn là bạn bè với nhau, lẽ ra hấn phải như Dịch Bàn gọi Sở Tiêu Lăng là tỷ tỷ, thế nhưng căn cứ vào tuổi tác thì so với Sở Tiêu Lăng còn lớn hơn mấy tháng, cho nên hấn một mực kiên trì gọi thẳng tên của Sở Tiêu Lăng.

Sở Tiêu Lăng hoàn hồn, hướng hấn nhẹ nhàng cười, không nói, chỉ lo đùa với con vẹt trong tay nàng.

Triệu Đan Vũ chăm chú nhìn nàng, lại nói tiếp: "Hay là Nàng hãy đem Tiểu Vũ Vũ mang theo đến Vương phủ đi."

Sở Tiêu Lăng dừng tay lại một chút, một lần nữa nhìn về phía hấn, đôi mắt sáng lộ ra tia hoang mang cùng khó hiểu.

Triệu Đan Vũ trầm ngâm, một lát sau, dứt khoát nói: "Có hấn bầu bạn bên người, thời gian nàng ở trong Vương Phủ cũng sẽ không còn khổ cực nhiều như vậy nữa, lúc nào cũng luôn buồn bực và ưu sầu."

Sở Tiêu Lăng sau khi nghe xong, càng thêm kinh ngạc, thậm chí có nhiều phần khiếp sợ. Hấn. Lời này nói ra là có ý tứ gì? Chẳng lẽ hấn đã biết việc mình ở trong Vương Phủ bị ủy khuất cùng sầu bi? Chỉ là, chính mình và mẫu thân cùng đệ đệ đều không nói tới, hấn như thế nào lại biết rõ như vậy? Chẳng lẽ ánh mắt của mình không đủ để che dấu đi ưu tư, đến nỗi không cẩn thận để hấn nhìn ra tâm tư trong lòng?

"Ta có người bác đang làm việc tại Vương Phủ, ông đã nói qua cho ta nghe hết sự tình của nàng rồi. Bất quá nàng yên tâm đi, trừ ta ra, không có người nào khác biết được điều này, ta còn dặn dò ông rằng đừng để lộ người hầu đi rêu rao khắp nơi!" Thoáng nhìn ra trong lòng của nàng đang nghĩ gì, Triệu Đan Vũ giải thích rõ.

Sở Tiêu Lăng lúc này mới hiểu ra, trong lòng bỗng nhiên trăm ngàn nỗi niềm, không khỏi thở dài một hơi.

Cảm thấy nàng đang ưu tư cùng chua xót, Triệu Đan Vũ càng đau lòng và thương tiếc hơn, không nhịn được nói: "Lăng, kỳ thật nàng có bao giờ nghĩ tới việc sẽ quay trở về Sở gia? Ý của ta là. Rồi đi khỏi Vương Phủ."

Lần đầu tiên khi nhìn thấy nàng, một năm trước đây, hấn lúc ấy ngay lập tức đã bị nàng hấp dẫn, trải qua một thời gian ngắn thân thiết, hấn càng thêm mê muội, nôn nóng muốn lập được công danh hiển hách, hấn còn nghĩ tới việc, sau khi dự thi khoa cử đạt được danh hiệu, ngày đó chính là lúc hấn đi cầu hôn nàng, chỉ tiếc rằng, nàng lại nhanh như vậy được gả cho Lưu Vân Lạc Kỳ. Vốn dĩ khi nàng được gả vào Vương Phủ, hấn nên vui mừng thay cho nàng, nhưng sau khi biết được nàng ở tại Vương Phủ thực tế bị đau khổ và tổn thương ra sao, tình cảm bị áp chế lại bắt đầu rục rịch trỗi dậy.

Trong không khí yên lặng, Sở Tiêu Lăng đôi mắt đẹp sáng ngời nhìn mông lung về phía xa, nửa tiếng sau cũng không lên tiếng, dù là ai đi chăng nữa cũng không cách nào nhìn ra được trong nội tâm của nàng đang suy nghĩ điều gì. Không biết qua bao lâu thời gian, sự chú ý của nàng trở lại bên "Tiểu Vũ Vũ", tiếp tục vui đùa với nó.

Triệu Đan Vũ thấy thế, cũng không nói thêm gì nữa, đem chủ đề chuyển tới con vẹt trên người: "Cứ quyết định như vậy đi, hai người cứ mang Tiểu Vũ Vũ về, khi nào chơi chán hãy trả lại cho ta!"

Nhìn hấn bộ dạng thân tình, Sở Tiêu Lăng không tự chủ nói: "Ta sẽ giúp người nuôi nó mấy tháng, để người có thể yên tĩnh tập trung cho việc đèn sách, người muốn lấy lại lúc nào cứ nói cho ta biết. Còn nữa người yên tâm đi, ta sẽ chiều cô tốt đến nó!"

Sở Tiêu Lăng vừa dứt lời, Cẩm nhi và Dịch Bàn đột nhiên chạy lên bờ, không nói không rằng kéo nàng đi xuống.

Không chống cự lại được với bọn họ, Sở Tiêu Lăng đành phải mang theo con vẹt, cùng bọn hấn đi xuống sông. Triệu Đan Vũ cũng đi theo nhập bọn.

Trên mặt sông, lập tức tràn đầy tiếng cười đùa vui vẻ, tiếng cười vắng bên tai không dứt.

Dưới bầu trời xanh, gió trường trong hoàng cung.

Hai con tuần mã đang truy đuổi nhau rất gắt gao, khoảng cách không phân biệt được cao thấp. Vượt qua vài vòng một lúc sau, con ngựa màu đen đã đi đến đích đầu tiên.

"Hoàng đệ quả nhiên rất khá!" Theo con tuần mã màu đồng chậm rãi dừng lại, Lư Vân Lạc Trinh chậm rãi nhảy xuống lưng ngựa.

"Thần đệ vẫn còn thua kém người mà..., hoàng huynh yên tâm đi thiên quân vạn mã cứ giao hết cho thần đệ!" Lư Vân Lạc Kỳ cũng không khiêm tốn, nhảy xuống, cả người và tuần mã đều màu đen.

"Đúng vậy đúng vậy! Những năm gần đây nhờ có người thay trăm mang binh đi bảo vệ Hà Sơn, Lư Vân hoàng triều mới có thể phồn vinh, yên ổn hưng thịnh như bây giờ!" Lư Vân Lạc Trinh không hề nói quá hay tán thưởng suông, từng câu từng chữ đều xuất phát từ tận đáy lòng, không có chút nào là ganh tỵ, ghen ghét hay phòng bị. (huynh fair play quá íu ghê)

"Hoàng huynh quả khen, thần đệ hẳn là rất vinh hạnh đó. Huống hồ, hoàng triều đạt được sự cường thịnh, nguyên nhân lớn nhất chính là nhờ vào hoàng huynh có tài quản lý đó chứ!" Lời nói ra tuy rằng là như thế, nhưng Lư Vân Lạc Kỳ cũng rất thật lòng, không có bất kỳ a dua cùng nịnh nọt. (hai người tự khen qua khen lại kia ôi.....)

Mà đúng là Lư Vân Lạc Trinh cũng cần nghe những lời này, tại triều đường thường thấy văn võ bá quan kính sợ và nịnh nọt, hẳn muốn nghe một ai đó có can đảm nói những lời thật lòng với mình, người này, chỉ có thể là kẻ đang đứng trước mình, luôn tuân theo ý mình và trung thành, tận tâm hoàng đệ của chàng.

Bọn họ quay trở lại nghỉ ngơi trước đình, đem ngựa giao cho cung nô, sau đó cùng ngồi xuống nhấm nháp trà bánh.

Dường như nhớ lại điều gì đó, Lư Vân Lạc Trinh đột nhiên nhắc đến Sở Tiêu Lăng, "Đêm đó sự việc xảy ra trên yến hội sự việc không biết có mang đến phiền não cho Kỳ Vương Phi không, nàng ta. Mấy hôm nay tâm trạng có tốt không?"

Lư Vân Lạc Kỳ nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay hạ xuống, ly nước trà sánh ra bên ngoài những hạt nước nhỏ, trầm mặc một chút, hẳn mới lạnh nhạt đáp: "Không có việc gì đâu!" (chuẩn bị ăn 2 bình dấm ngon nha LK ca)

"Nghe nói việc hôn nhân này cũng không phải là chủ ý của người, đừng trách hoàng huynh nhiều lời, Kỳ Vương Phi là một cô gái tốt lại tử tế, hi vọng người có thể đối xử thật tốt với nàng ấy!" Lư Vân Lạc Trinh nói tiếp, âm giọng rất bình tĩnh, nhưng khi nghe thật cẩn thận có thể nhìn ra một chút khác thường. Đó là sự ân cần, lo lắng, còn có. (hớ hớ chắc là love đó)

Lư Vân Lạc Kỳ cầm chén trà trong tay nắm chặt lại, mu bàn tay ẩn hiện vài sợi gân xanh, cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh đáp, "Hoàng huynh chỉ ở trên điện gặp qua nàng có một lần, nhưng hình đối với nàng rất thân thiết nhỉ?" Nói xong, con người đen cực nóng nhìn chăm chăm vào Lư Vân Lạc Trinh, tựa hồ như đang chờ lời giải thích thẳng thắn và chân thật.

Thế nhưng Lư Vân Lạc Trinh lại chỉ hé miệng cười, không đáp. (nice huynh)

Điều này càng làm cho Lư Vân Lạc Kỳ giận tới mức, tuần mã tuyệt luân, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc mà trước giờ chưa từng thấy qua, yên lặng một hồi, lần nữa lên tiếng, "Hoàng huynh hậu cung mỹ nữ có tới mấy trăm người, quốc sắc thiên hương thì có Nhan quý phi, chim sa cá lặn thì có Hiền phi, xinh đẹp tinh tế thì có Dung Tần, xinh đẹp nao động lòng người thì có Lý Tu quý nhân, khéo hiểu lòng người có Ngọc Ngà. Thật có thể nói mỗi người đều toàn diện, mỗi người mỗi vẻ đẹp, theo lý hẳn là đáp ứng không xuể, thần đệ tuyệt đối không thể tưởng tượng ra ngài còn có thể rồi rảnh bận tâm đề đối xử ân cần với người khác, thần đệ có hay không nên cảm tạ vị hoàng huynh dẫu yêu này đây?" (bắt đầu sùng me ừi cố gắng phát huy nha LK ca)

Lư Vân Lạc Trinh tư chất thông minh, ngay lập tức hiểu được hiện hẳn đang không vui thông qua giọng nói, chỉ là, chàng không thể giải thích được vì lẽ gì, mà vẫn tiếp tục chế nhạo hân: "Làm sao vậy? Hoàng đệ đang ghen hả?"

Ghen? Có sao? Thật vậy sao? Lư Vân Lạc Kỳ đầu tiên là sững sờ, sau đó ngay lập tức từ trong nội tâm phát ra nụ cười lạnh nhạt cùng khinh thường.

Lư Vân Lạc Trinh cũng không nói gì thêm, trong nội tâm đều đã hiểu rõ, đột nhiên đứng dậy, hướng lên đi đến phía trước chỗ trường bắn tên lưu lại một câu rất có hàm ý "Trẫm thật lâu đã không bắn tên rồi, trình độ chỉ sợ làm tên rơi xuống đất không ít, hoàng đệ lần này cần phải giúp cho trẫm, đừng để cho trẫm thua quá mất mặt!"

Lư Vân Lạc Kỳ y nguyên vẫn ngồi yên lặng, biểu lộ trên mặt càng ngày càng phức tạp và trầm trọng hơn, như có điều suy nghĩ hẳn chăm chăm vào dáng lưng của Lư Vân Lạc Trinh, một hồi lâu, mới đặt chén trà xuống, đứng dậy đi về. (vui chưa LK huynh= có phước mà hem bit tận hưởng)

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nhan quý phi đi đến tìm hiểu

>Thời gian trôi qua mau, mới đó mà đã qua thêm một thời gian ngắn nữa rồi. Hôm nay, Nhan quý phi tự mình đi đến thăm Kỳ Vương Phủ.

Mới sáng sớm, cả Vương Phủ đã náo nhiệt, không khí bận rộn ở khắp mọi nơi tất cả mọi người đều chuẩn bị tinh thần để nghênh đón Nhan quý phi đến .

Giờ Tỵ một khắc, Nhan quý phi cùng nhiều cung nô khanh thai đi vào trong phủ.

Nàng một thân mặc trang phục hình chim khổng tước xòe đuôi (lòe loẹt chưa), cao nhã đẹp đẽ, tiếp nhận hành lễ của các gia nhân trong Vương Phủ, cùng lão Vương phi, Lưu Vân Lạc Kỳ chào hỏi qua, cuối cùng bước vào Nhĩ Hâm Các của Nhan Hâm.

Nhan Hâm hôm nay cũng mặc một bộ đồ mới hoa lệ cầm tú, cả người tỏa ra hào quang chói sáng, xinh đẹp, cẩn thận đi đến trước mặt tỷ tỷ của mình niềm vui sướng khó kiềm chế thể hiện rõ trên khuôn mặt. Quý phi đại tỷ đến, càng làm cho nàng tăng thêm vinh dự và mát mặt, sau này tại Vương Phủ địa vị tất nhiên sẽ càng vững chắc hơn, nhất định tất cả hạ nhân trong vương phủ sẽ càng tôn trọng cùng kính sợ nàng ta hơn.

Nhìn thấy bộ dạng Nhan Hâm đang đắc chí, Nhan quý phi thì ngược lại có điểm ủ dột, chân mày cau lại, như có điều gì suy nghĩ nhìn chăm chú vào Nhan Hâm, vô thức nói một câu: "Nhị muội, người phải nhọc công rồi!"

Nhan Hâm kinh ngạc, nhìn lại tổng thể xem xét, trong mắt lộ rõ sự nghi hoặc và khó hiểu.

"Người gần đây cùng Sở. Cái gì Lăng đó sống chung với nhau như thế nào?" Nhan quý phi hỏi tiếp.

Nhan Hâm hơi giật mình, lập tức trả lời, giọng điệu mơ hồ lộ rõ ra sự đắc ý: "Lần trước sau khi yến hội qua đi, ta dẫn theo vài người tâm phúc có trêu chọc nàng ta một lần, về sau thì không còn để ý đến nàng ấy nữa. Dù sao nàng ấy đối với ta mà nói căn bản không hề có một sự uy hiếp nào hết."

Nhan quý phi bĩu môi một cái, nhắc nhở nàng: "Nhị muội, tự tin là chuyện tốt, nhưng vô cùng tự tin thì..., ta chỉ sợ lại mang đến hiệu quả xấu đó!!"

"Tỷ tỷ chuyện đó thật ra là như thế nào?" Khuôn mặt Nhan Hâm biến sắc ngay.

Quý phi không trả lời ngay, mà hỏi lại, "Người cảm thấy Kỳ Vương gia đối với nàng ta như thế nào?"

"Còn có thể như thế nào nữa, vẫn hờ hững như trước, quả thực y như là nàng ta không hề tồn tại đến vậy." Nhan Hâm khuôn mặt lần nữa không che giấu sự vui mừng.

Nhan quý phi cười nhạt, lắc đầu: "Ta xem ra chưa hẳn đã là vậy đâu! Mấy ngày trước, Kỳ Vương gia có tiền cung cùng hoàng thượng cười đùa, hai người bọn họ nói chuyện với nhau chủ đề bàn về điều gì, thái giám đều chuyển lời lại hết cho ta nghe."

Nhan quý phi kể tiếp liền đem câu chuyện được thái giám kể lại ngày đó nói hết một lần cho Nhan Hâm nghe.

Nhan Hâm vừa nghe xong, sợ hãi vô cùng, đôi mắt hiện lên vẻ khó có thể tin vào điều vừa mới nghe được: "Không thể có khả năng này, Vương gia làm sao mà có thể vì nàng ta sinh ra ghen tuông, khẳng định là không thể có khả năng đó được, tên thái giám kia nhất định đã nghe nhầm rồi!!"

"Ta cũng hi vọng là được như thế. Biết lý do vì sao hôm nay ta đến đây không? Một là làm cho địa vị của người được nâng lên cao hơn một chút, trong Vương Phủ càng được thêm nhiều người coi trọng, hai là nhân tiện nói chuyện này cho người nghe. Hoàng thượng có ban thưởng một vật cho nàng ta này!" Nhan quý phi vừa dứt lời, hường cung nữ sai bảo.

Cung nữ nhanh chóng trình lên một cái hộp gấm, bên trong có một khối ngọc trong suốt sáng long lanh màu hổ phách.

Nhan Hâm cầm lấy nhìn cẩn thận nó, sắc mặt càng ngày càng khó coi, cảm giận bất bình nói: "Không thể tưởng được hoàng thượng lại tặng cho nàng ta một vật quý báu như vậy, so với ta vật kia có giá trị cao hơn rất nhiều!"

"Ngay ngày yến hội, hoàng thượng đã có chú ý tới nàng ta rồi, còn thừa dịp nghỉ ngơi tại hoa viên đã cùng nàng ta nói chuyện qua với nhau, bởi vậy có thể nhìn thấy được, hoàng thượng đối với nàng ta khẳng định là có tình cảm đặc biệt, chỉ là do trở ngại Kỳ Vương gia nên mới nhìn xuống thôi. Hoàng thượng không e sợ việc gì, chỉ là người rất biết cân nhắc sự tình! Kỳ Vương gia bên này thì rất khó nói, giống như tỷ muội chúng ta xuất thân danh giá, chẳng qua hẳn bình thường nhìn không quen mắt với loại người thấp kém, để ý đến loại người hạ đẳng này, mà lại rất có nhan sắc, ta chỉ lo lắng là không bao lâu nữa, Kỳ Vương gia tâm sẽ từ từ hướng tới nàng ta mà thôi."

Sẽ không đâu, làm sao có thể có chuyện đó được! Hắn đã từng nói qua trong tâm chỉ có chính mình, mình mới là thê tử chính thức của hắn!! Sở Tiêu Lăng kia, chỉ nhỏ bé như là một cọng rơm hành!! Trong nội tâm Nhan Hâm không ngừng tự an ủi, trong óc lại không tự chủ được dần hiện ra hình ảnh của ngày hôm đó khi nàng dẫn người đến trêu chọc Sở Tiêu Lăng, nhìn thấy phản ứng của Lưu Vân Lạc Kỳ, hắn đối với Sở Tiêu Lăng tuy là không có cảm tình gì, nhưng cũng không hẳn là có chán ghét.

Nhìn đến Nhan quý phi, tựa hồ như vừa nhớ ra điều gì đó, nàng gấp rút nói: "Cho nên nhị muội à, người ngàn vạn không được phớt lờ hay khinh suất, đừng để cho kế hoạch của chúng ta mấy năm nay bị thất bại trong gang tấc, đừng làm cho người phải hi sinh vô ích!"

Kế hoạch năm đó! Nhan Hâm trong óc lại ngay lập tức hiện lên sự việc của một năm trước đây, không sai, nàng đã hao tâm tổn trí suy nghĩ hết mọi cách để tiếp cận được với hắn, chiếm được cảm tình của hắn, bất luận có như thế nào đi nữa cũng không thể thất bại, phải nắm chắc lấy hắn! Sau khi nghỉ ngơi thông suốt, tâm trạng nặng nề đột nhiên lắng xuống, tự tin trở lại, kiên định nói: "Tỷ tỷ yên tâm, ta sẽ không để cho tiện nhân kia thực hiện được mục đích đâu, như trước đây chúng ta đã từng nói qua, hai tỷ muội chúng ta sẽ trở thành những vương phi cao quý nhất của hoàng triều, làm cho các nữ nhân trong thiên hạ phải hâm mộ và kính trọng!"

"Ừ! Ngươi biết rõ là tốt rồi!"

"Đúng rồi, hoàng thượng ban thưởng ngọc hỏ phách cho nàng ta, chúng ta có phải ghé qua tuyên cáo không."

"Không cần, hoàng thượng việc này đã phó thác hết cho ta, ta tất nhiên sẽ không chối từ, về phần ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ như thế nào, không cần phải bẩm báo qua với chàng, chàng ta chỉ cần biết rằng đã giao cho ta vật gì thì sẽ được trao đến tận tay chủ nhân của nó!"

"Tốt lắm, ngày mai ta sẽ đưa nó cho nàng, nhân tiện đi gặp nàng ta luôn!" Nhan Hâm nhìn ánh sáng mỹ lệ mượt mà màu hỏ phách của chiếc vòng, phảng phất hình ảnh Sở Tiêu Lăng dung nhan thanh lệ khi mang nó, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi đứng đây!

Nàng ta là ai chứ, chỉ là một tiện nhân bán đấu hủ mà thôi, sao có thể tranh đấu cùng chính mình được! Luận về thân phận, địa vị, danh dự, thù đoạn đê tiện, mình không có khả năng nào lại bị bại bởi nàng ta, hơn nữa cũng không cho phép chính mình lại bị thất bại bởi nàng ta!!

Sở Tiêu Lăng, ngươi tiện nhân này hãy chờ đó, phạm nhân ai làm trở ngại đến ta, ta sẽ không thương tiếc hay nương tay đâu!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Con vẹt tiểu vũ vũ

Hôm nay mới sáng sớm, Sở Tiêu Lăng vừa mở mắt dậy, theo thói quen đã hướng ra ngoài cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài, ánh mặt trời sáng chói lọi, còn kèm theo giọng hót lanh lốt dễ nghe của một con chim nhỏ.

Trong óc ngay lập tức hiện lên một vật, nàng nhanh chóng đứng dậy, vẫn mặc đồ 1 bộ đồ ngủ hơi mỏng manh, xõa tung mái tóc dài ra đi đến đại sảnh.

Cầm nhi đang cho con tiểu vẹt ăn, nhìn thấy Sở Tiêu Lăng, vừa dứt một viên thức ăn gia súc cho tiểu vẹt, vừa nói: "Tiểu Vũ lâu linh, nhanh thỉnh an Vương Phi đi, thỉnh Vương Phi vạn phúc!"

"Vương Phi vạn phúc! Vương Phi vạn phúc!" Tiểu vẹt cực kỳ linh động, nhanh nhạy nói ra.

Sở Tiêu Lăng bị chấn động một chút, không thể chờ đợi được hơn nữa cầm thức ăn cho vẹt trong tay Cầm nhi, ngồi sang bên cạnh dứt cho hần ăn.

"Tiêu Lăng tỷ, con chim Tiểu Vũ này thông minh quá đi, ta vừa dạy nó lời gì, nó đều nói lại được, thật sự là quá lợi hại rồi!"

"Phải không đó? Vậy ngươi còn dạy cho nó câu gì nữa?" Sở Tiêu Lăng tiếp tục cười vui vẻ. Đúng là những ngày này nhờ có nó bầu bạn, chính nàng tâm tình cũng thư thái đi không ít.

"Ta nói với nó Nhan Hâm là nữ nhân xấu xa, có thể nghe qua trong lời nói Cầm nhi đang rất vui vẻ lại thêm sắc mặt hôm nay của nàng ta cũng rất tốt!" Cầm nhi dương dương tự đắc.

Nàng giọng nói vừa mới thốt ra, tiểu vẹt đã học được ngay: "Nữ nhân xấu xa, nữ nhân xấu xa!"

Sở Tiêu Lăng đôi mắt đẹp đột nhiên mở lớn, vô cùng ngạc nhiên, lại như vừa nghĩ đến điều gì đó, nhẹ lay tay Cầm nhi: "Ngươi đó tiểu nha đầu kia, chỉ được ở trong phủ này giáo huấn cho nó, ngàn vạn lần đừng đem nó ra bên ngoài hay nói những lời như vậy nữa, kéo lại tự rước lấy phiền toái cho bản thân!"

"Ừ, ta biết rõ rồi!"

Cho con chim ăn hết đồ ăn, Cầm nhi vừa mới chuẩn bị rửa mặt cho Sở Tiêu Lăng thì nhìn thấy có một vị khách không mời mà đến từ xa đang bước vào trong phủ.

Sở Tiêu Lăng cũng nhìn thấy, đột nhiên ngẩn người, lo lắng tới việc vừa rồi cùng Cầm nhi nói chuyện không biết có bị Nhan Hâm nghe thấy không.

"Tỷ tỷ như thế nào mà lại biểu lộ ra gương mặt này vậy, chẳng lẽ là không chào đón muội muội đến thăm sao?" Nhan Hâm trên mặt mang một vẻ phức tạp, bề ngoài thì cười nhưng trong lòng không hề cười.

Sở Tiêu Lăng thầm hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn nàng, lạnh nhạt hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Bị nàng đối xử lạnh lùng, Nhan Hâm trong nội tâm thì tức giận, thế nhưng nàng ta không hề phát tác ra bên ngoài, chỉ đưa ra một chiếc hộp gấm: "Hoàng thượng ban cho tỷ nè!"

Hoàng thượng? Sở Tiêu Lăng trong đầu lập tức nhớ ra hình ảnh của một nam nhân anh tuấn, nụ cười nhẹ nhàng tiếng nói dịu dàng (cũng có ấn tượng tốt

like ghê) Nàng tiếp nhận chiếc hộp gấm, phát hiện ra bên trong là một chiếc vòng ngọc. Nàng cẩn thận cầm lên, chiếc vòng trong suốt sáng long lanh, giá trị xa xỉ mang màu hổ phách.

"Tỷ tỷ rất lợi hại đó nha, chỉ cùng hoàng thượng gặp qua có một lần đã có thể làm cho hoàng thượng ban thưởng đồ vật cho nàng rồi!" Nhan Hâm liếc xéo nàng, giọng điệu hàm ẩn vị chua ngoa, còn kèm theo một nỗi phẫn hận.

Sở Tiêu Lăng cất lại chiếc vòng hổ phách, giọng nói vẫn như cũ không mang chút cảm tình nào: "Phiền muội muội thay ta gửi lời cảm tạ đến Nhan quý phi, thay ta cảm tạ long ân của hoàng thượng!"

"Điều này ta đương nhiên là sẽ truyền đạt lại! Bất quá chỉ là do ta vẫn còn tò mò về việc tỷ tỷ và hoàng thượng rốt cuộc đã làm qua việc gì vậy? Mà lại làm cho hoàng thượng hậu đãi người đến như thế chứ?"

Sở Tiêu Lăng không hề để ý đến nàng ta, đơn giản nói: "Muội muội cứ tự nhiên suy nghĩ đi nếu không còn chuyện gì khác nữa thì mời người quay trở về! Ta vừa mới rời khỏi giường, muốn đi rửa mặt, thứ cho việc không tiện nha!"

"Mặt trời đã lên cao tỷ mới rời khỏi giường, vậy suốt đêm qua tỷ đã làm việc gì vậy? Muội muội cứ nghĩ là mình sau khi phục vụ cho Vương gia xong, thức dậy đã là muộn lắm rồi không ngờ so sánh với tỷ tỷ vẫn còn sớm hơn một chút!" Nhan Hâm tranh thủ cười nhạo và khoe khoang.

Sở Tiêu Lăng nội tâm vẫn lạnh lùng, nàng trở lại bồn rửa mặt bên cạnh, tiếp nhận nước súc miệng từ tay Cầm nhi.

Nhan Hâm tự cảm thấy quá vô vị, nhưng lại không muốn rời đi, đôi mắt quét qua 4 phía, trong lúc lơ đãng ngắm đến con chim anh vũ, liền đi tới: "Đây là chim gì? Ở đâu mà lại có nó vậy!"

Cầm nhi đã sớm tức đầy một bụng, bà Nhan Hâm này chẳng những vũ nhục Sở Tiêu Lăng, đến con vẹt mà cũng không buông tha, nhin không được cãi lại: "Nó không phải tên gì đó, nó tên gọi là Tiểu Vũ Vũ, là một con chim cực kỳ thông minh!"

"Tiểu Vũ Vũ?" Nhan Hâm cười nhạo, trừng mắt nhìn con vẹt, "Quả nhiên là vật hợp theo loài, không chỉ có nô tài thô kệch, mà ngay cả nuôi điều cũng không có nhân cách!!"

Cầm nhi càng thêm đầy ngập lửa giận, vì vậy đến gần đó cầm lấy vài viên thức ăn đút cho con vẹt, còn dùng miệng ra ám hiệu cho nó.

Y như nàng mong muốn, con vẹt lập tức hô ra lời trách mắng: "Nữ nhân xấu xa!"

Nhan Hâm vừa nghe xong, đôi mắt trừng lớn, "Người mới vừa nói cái gì? Người dám mắng ta sao? Người là cái thứ gì mà dám mắng ta?"

"Nữ nhân xấu xa, nữ nhân xấu xa!" Vẹt tiếp tục thét to đối với nàng.

Nhan Hâm tức giận đến mặt mũi tái xanh, dùng một tay vịn chặt cổ của con vẹt, "Đồ đáng chết, dám làm càn như vậy hả, ta hôm nay không bóp chết người, ta sẽ không còn mang họ Nhan nữa!"

Cầm nhi thấy thế, lập tức la hét: "Người muốn làm gì vậy, nhanh buông nó ra mau lên,"

"Buông nó ra sao? Chờ cho nó tắt thở xong thì ta tự nhiên sẽ buông ra ngay!" Nhan Hâm bàn tay càng thêm ra sức bóp cổ con vẹt.

Sở Tiêu Lăng cũng vội chạy tới, lớn tiếng ra lệnh nàng buông con vẹt ra, không ngờ Nhan Hâm giống như 1 người đang lên cơn điên, căn bản không buông ra cũng không nghe thấy điều gì nữa.

Trong mắt nhìn thấy hình ảnh con vẹt đang ra sức giãy dụa ngày càng yếu dần đi, Sở Tiêu Lăng trong lòng nóng như có lửa đốt, không để ý đến việc gì nữa, rất nhanh nắm lấy tay Nhan Hâm cúi đầu dùng sức cắn mạnh xuống.

Nương theo một hồi tê lương đau đớn, Nhan Hâm cuối cùng cũng buông tay ra, con vẹt được đường thoát ra, nhanh chóng vỗ cánh bay .

"Đồ chết tiệt nhà người. Người dám cắn ta sao?" Nhan Hâm hướng sự tức giận chuyển tới trên người Sở Tiêu Lăng, đôi mắt lộ ra sự hung hãn, tựa như muốn đem Sở Tiêu Lăng xé ra thành trăm mảnh cho thỏa mãn vậy.

Tạm ổn định sự kinh hoàng trong lòng xuống, Sở Tiêu Lăng vội giải thích: "Ta có kêu nữa thì người vẫn không chịu buông tay ra mà!"

Nhan Hâm nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn trên cổ tay trắng nõn của mình giờ đây khắc sâu một hàng dấu răng, cuối cùng không có phát tiết nữa, chỉ biết trừng mắt liếc nhìn Sở Tiêu Lăng, vừa thở hồng hộc vừa rời đi.

Nhìn thấy bóng Nhan Hâm đã dần dần khuất xa, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầm nhi dần hiện lên sự lo lắng: "Tiêu lăng tỷ, thực xin lỗi mà, lỗi đều là tại ta, sớm biết như vậy đã không dạy Tiểu Vũ Vũ mắng nàng ấy."

Sở Tiêu Lăng cũng đang rất là lo lắng, đối với việc Nhan Hâm nổi điên lên rồi rời đi trong sững sờ, chính mình dồn hết sức lực để cắn tay nàng ấy, nàng có nên ra ra mặt giải quyết lại hay không đây!

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ nói thử xem nàng ta có khi nào chạy đến chỗ Vương gia mách lại việc này, Vương gia mà nổi cơn thịnh nộ lên thì có khi nào lại đi trừng phạt chúng ta không? Hay là sẽ xử lý với Tiểu Vũ Vũ? Làm sao bây giờ, việc này phải giải quyết ra làm sao đây? Vương gia sùng ái nàng ta như vậy,

chắc chắn sẽ không buông tha dễ dàng cho chúng ta!" Nghĩ tới Lưu Vân Lạc Kỳ bộ dạng thâm trầm lãnh khốc, Cẩm nhi sợ đến mức sắp khóc thành tiếng.

"Sẽ không sao đâu mà, hấn sẽ xử lý công bằng mà, sẽ biết tới đạo lý." Sở Tiêu Lãng trong lòng càng thêm lo lắng không yên, tự nói ra những lời này, không chỉ là để an ủi cho Cẩm nhi, mà còn là an ủi cho chính bản thân mình!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tâm kế của Nhan Hâm

Ngoài phòng là trời tối đen như mực, trong phòng, bên cạnh ngọn đèn dầu chính là Lưu Vân Lạc Kỳ đang ngồi trước bệ bọn văn án, tập trung tinh thần cao độ.

Cửa phòng được nhẹ nhàng đẩy ra, Nhan Hâm lặng yên đi vào, trên người chỉ mặc độc một bộ y phục mỏng manh và hơi trong suốt, kiều nhan có chút son phấn, toàn thân tỏa ra sức quyến rũ như có thể mê hoặc được người khác.

Lưu Vân Lạc Kỳ ngẩng đầu lên, vẻ mặt lạnh lùng cũng theo đó mà ôn nhu đi không ít: "Đã tới rồi à? Đợi bọn vương làm cho xong công việc đã nhé!"

Nhan Hâm nhẹ nhàng cười đáp trả, dáng vẻ thướt tha mềm mại đi đến phía sau lưng của hấn, đôi tay nhanh nhẹn bò lên trên đôi vai của hấn, bắt đầu đám bóp: "Hâm nhi rồi rồi không có việc gì để làm, cho nên đến sớm hơn ngày thường một chút, Vương gia ngài cứ tiếp tục làm việc đi!"

Lưu Vân Lạc Kỳ gật đầu, chú ý trở lại đến văn án trên mặt bàn, ước chừng qua hai khắc nữa, cuối cùng cũng giải quyết được hết các công vụ. Hấn xoay người vài cái cho thư giãn gân cốt, sau đó ngay lập tức nghiêng người, kéo Nhan Hâm ngồi trên đùi của hấn, con ngươi đen sáng rực tràn ngập sùng ái và yêu thương: "Hâm nhi, vất vả cho nàng quá!"

"Được phục vụ cho Vương gia, là phúc phận của Hâm nhi mà." Nhan Hâm cánh tay lướt lên cao hơn, đặt lên trên cổ của Lưu Vân Lạc Kỳ, còn cổ ý giương tay trái lên cao hơn một chút.

Đúng như nàng đã định sẵn từ trước, ánh mắt nhanh nhạy của Lưu Vân Lạc Kỳ lập tức chú ý đến dấu răng trên cổ tay trắng trẻo của nàng, hấn nhanh chóng nắm lấy tay nàng xem xét kỹ lưỡng "Tay làm sao lại bị thương vậy? Ai cắn nàng sao?"

Nhan Hâm bày ra điệu bộ vừa muốn nói nhưng lại thôi.

"Thôi mà, nói cho bọn vương biết đi, là ai đã làm việc này, bọn vương sẽ thay người lấy lại công đạo!"

Nhan Hâm giả vờ suy nghĩ hồi lâu, mới nhỏ giọng trả lời: "Là tỷ tỷ!"

Là nàng ta sao!! trong trí óc Lưu Vân Lạc Kỳ hiện lên hình ảnh Sở Tiêu Lãng vừa có nét quật cường vừa mang nét lạnh nhạt đến rung động lòng người.

"Hoàng thượng đã ban thưởng cho tỷ tỷ một chiếc vòng hồ phách, Hâm nhi tận tay đem nó tới cho nàng, tình cờ phát hiện ra nàng ta đang nuôi một con vẹt, Hâm nhi hiểu kỳ đi đến gần để nhìn cho kỹ hơn, ai ngờ con vẹt nói nhục mả đến Hâm nhi, Hâm nhi nhất thời tức giận có nắm lấy nó, tỷ tỷ không hề xem xét sự tình gì nắm lấy tay Hâm nhi, hung hăng cắn rất sâu!" Nhan Hâm điềm đạm đáng yêu trình bày sự việc, giọng điệu tràn ngập sự ủy khuất.

Nàng ta đang nuôi một con vẹt? Chuyện xảy ra khi nào vậy? Còn nữa, nàng ta lại chỉ vì một con vẹt mà đi đá thương người khác sao? Lưu Vân Lạc Kỳ mày kiếm chau lại với nhau.

Nhan Hâm yên lặng đánh giá tâm trạng của hấn, hơi tò vò vẻ lo lắng: "Hâm nhi đã sát trùng qua thuốc mỡ, chỉ là do dấu răng quá sâu, không biết có thể làm mờ nó đi không, nếu như không thể được thì. sau này Hâm nhi phải may tay áo thật dài ra để che khuất vết sẹo đó! Vương gia, ngài có thể chỉ bởi vì trên cổ tay Hâm nhi mang vết sẹo này mà ghét bỏ Hâm nhi hay không?"

"Đồ ngốc, làm sao có chuyện đó được chứ!" Lưu Vân Lạc Kỳ trấn tĩnh lại kéo tay của nàng lên nhẹ nhàng vuốt ve chỗ có dấu răng lưu lại, còn cúi đầu xuống hôn khẽ.

Nhan Hâm khôn khéo khép hờ đôi mắt, một lát sau, đột nhiên lại lên tiếng, còn giả bộ lo lắng: "Vương gia, Hâm nhi còn có một chuyện nữa, không biết có nên nói ra hay không đây."

"Ừ?"

"Không phải là Hâm nhi có ý xem thường tỷ tỷ, mà là cảm thấy nàng ta xuất thân từ nơi hèn kém, tư tưởng chắc chắn là có chỗ bất đồng với chúng ta, đại tỷ của thiếp lần trước khi đích thân tới Vương Phủ, đã từng nói qua với Hâm nhi rằng. Hoàng thượng đối với tỷ tỷ có hơi." Nàng rất thông minh, hiểu được khi nào nên nói, khi nào nên dừng lại.

Quả nhiên, Lưu Vân Lạc Kỳ ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, chợt nhớ lại sự việc của ngày hôm đó trên giáo trường trong hoàng cung .

"Hâm nhi cũng không phải là do đồ kỵ với tỷ tỷ được hoàng thượng coi trọng, mà là. Mà là lo lắng cho tỷ tỷ không biết cùng hoàng thượng có điều gì đó mờ ám hay không, vạn nhất xử lý không ổn thỏa thì sẽ: nhẹ thì phá hủy đi tình cảm giữa hoàng thượng và Vương gia, nặng thì." Nàng tiếp tục than thở, lông mày nhíu lại.

Sắc mặt Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm thâm trầm, suy nghĩ dần dần nhớ lại đêm yến hội đó tại ngự hoa viên đã tận mắt nhìn thấy một màn đặc sắc. Để tránh việc bị phát hiện ra, lúc ấy hắn chỉ có thể nhìn từ phía xa, nghe không rõ được Sở Tiêu Lăng và hoàng huynh đã nói chuyện gì với nhau, nhưng hắn có thể nhìn ra được, quan hệ của hai người đó có điểm khác thường, nhất là hoàng huynh đối với nàng ta hẳn là có một chút tình cảm đặc biệt nào đó. Tại sao lại như vậy được chứ? Bọn họ chỉ mới gặp mặt nhau có một lần, hoàng huynh rất ít khi chú ý đặc biệt đến một ai đó, vậy mà đối với nàng ta có hơi. Chẳng lẽ, thật sự là nàng ta đã treu đùa gì với hoàng huynh, cùng với hoàng huynh có điều gì đó mờ ám chăng?

Lúc này, Nhan Hâm tự biết được mục đích của mình đã thành công, không hy vọng hắn tiếp tục phân tích sâu xa hơn nữa, vì vậy đôi tay nhanh chóng đặt lên trên đôi lông mày đang nhăn lại quá mức của hắn, một bên vuốt ve một bên giả vờ nói: "Vương gia cũng đừng lo lắng quá, có thể là do Hâm nhi suy nghĩ quá nhiều thôi, nói không chừng bọn họ cũng không có làm điều gì mập mờ đâu, hoàng thượng sở dĩ đối với tỷ tỷ đặc biệt như, chắc là do xem trọng đến thể diện của Vương gia mà thôi. Chúng ta đừng vì chuyện này mà sinh ra đa nghi, hãy tin tưởng tỷ tỷ đi mà."

Lưu Vân Lạc Kỳ không hề có phản ứng, tiếp tục trầm tư.

Nhan Hâm cũng không nhiều lời nữa, mái đầu nhẹ nhàng dựa vào trước ngực hắn, lợi dụng lúc hắn không nhìn thấy được khuôn mặt nàng, khoe miệng hiện ra rõ một tia đắc ý và nụ cười giả tạo.

Nhận nuôi con vẹt được chừng nửa tháng, Sở Tiêu Lăng phát hiện ra thức ăn để cho chim ăn không còn nhiều nữa, đang lo lắng phải như thế nào để đi lấy thêm, thì lại nghe được tin Triệu Đan Vũ tự mình đưa tới thức ăn để nuôi chim vẹt.

Vốn chỉ cần sai bảo Cẩm nhi đi lấy là được, nhưng vì biểu lộ thành ý, cho nên Sở Tiêu Lăng quyết định tự mình đi gặp hắn, còn mang theo Tiểu Vũ đến cho hắn nhìn thấy nữa.

Lúc này, hai người đang gặp nhau tại trước cửa lớn bên ngoài Vương Phủ .

Triệu Đan Vũ nhìn thấy Sở Tiêu Lăng, đầu tiên là ân cần hỏi thăm sức khỏe, cuối cùng mới chú ý đến con tiểu vẹt, đứng bên cạnh chơi đùa cùng với hắn, chàng sung sướng nói: "Tiểu Vũ Vũ à, gần đây ngươi có ngoan hay không đó? Có nghe lời Lăng tỷ tỷ nói hay không đây."

"Hắn thật thông minh, mang lại cho ta không ít niềm sung sướng và vui vẻ." Sở Tiêu Lăng vội vàng thay Tiểu Vũ Vũ trả lời, đôi mắt tràn ngập sự sùng nịnh.

"Vậy là tốt rồi! Đúng rồi, nàng gần đây sắc mặt đã khá hơn trước nhiều, con vẹt cũng đáng yêu hơn so với trước kia, xem ra ta đem nó tặng cho nàng là quyết định chính xác ."

Sở Tiêu Lăng mỉm cười, cười nhạt, có một số việc chỉ cần trải qua hết rồi, tâm tình tự nhiên sẽ tốt lên, dù sao, nàng cũng đã từ từ quen và thích ứng dần đối với mọi nghịch cảnh trong cuộc sống.

Phát hiện ra Triệu Đan Vũ đang nhìn mình chăm chăm, đôi mắt tựa hồ như đang chứa đựng một nỗi niềm và tình cảm khác thường, Sở Tiêu Lăng trong lòng đột nhiên run động, chẳng lẽ hắn. Hắn đối với chính mình có tình ý gì chăng. Thế nhưng một giây sau, nàng lập tức bỏ qua ý nghĩ này, nghĩ thầm không đời nào lại có khả năng này, chắc là do tự mình suy nghĩ nhiều quá đó thôi, hắn và đệ đệ của nàng là bạn tâm giao của nhau, chính mình lại cũng đã được gả cho người khác rồi, hắn như thế nào lại đối với nàng có tình cảm yêu thương chứ!

Gạt hết những suy nghĩ không đâu, nàng tránh đi ánh mắt cực nóng của hắn, phá vỡ sự im lặng lên tiếng hỏi: "Ngươi gần đây có khỏe không?"

"Vẫn như cũ thôi! Mỗi ngày đều cùng Dịch Bản giúp đỡ lẫn nhau trong chuyện học hành, cùng hắn nghiên cứu những chỗ không rõ ràng trong bài học, chúng ta đã cùng thề rằng trong khoa cử lần này nhất định phải được ghi danh trên bảng vàng!"

"Ừ, ta tin tưởng các ngươi nhất định sẽ làm được điều đó mà, đến lúc đó chắc chắn cả 2 sẽ làm rạng rỡ cho tổ tông, vì nước nhà mà cống hiến sức lực!" Sở Tiêu Lăng cũng thản nhiên cười, khuôn mặt hết sức vui vẻ, đột nhiên nhìn đến phía trước, một thân mang triều phục chính là Lưu Vân Lạc Kỳ đang hướng đi tới phía nàng, càng ngày càng gần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sâu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Mệnh lệnh của hắn

Triệu Đan Vũ cũng chú ý tới người đang đi tới, nhận ra đó là Lưu Vân Lạc Kỳ, hắn hành lễ: "Khấu kiến Vương gia!"

Sở Tiêu Lăng bỗng nhiên mất bình tĩnh một chút.

"Hãy bình thân!" Lưu Vân Lạc Kỳ lạnh nhạt nói, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chăm chăm vào Triệu Đan vũ, "Ngươi là ai vậy?"

"Thảo dân là Triệu Đan Vũ, là bằng hữu của Tiêu Lăng!"

"Bằng hữu? Bằng hữu cái gì chứ? Ngươi không biết là nàng ta đã được gả vào vương phủ của ta rồi sao, mà còn cùng nàng gặp mặt nữa? Lại còn gọi thẳng tên của nàng ấy nữa?" Giọng nói trầm thấp lạnh như băng làm cho người ta tự dưng không rét mà cũng run lên từng hồi. (do ăn phải dấm ý mà)

"Vương gia xin đừng hiểu lầm. Thảo dân Thảo dân chỉ là mang thức ăn đến cho Tiểu Vũ Vũ mà thôi, Tiểu Vũ Vũ. . . . chính là tên của con chim anh vũ này!"

Tiểu Vũ? Triệu Đan vũ? Lưu Vân Lạc Kỳ mày kiếm càng thêm nhíu chặt lại với nhau: "Con chim này là của ngươi nuôi?"

"Khỏi bẩm Vương gia, đúng vậy, vốn là thảo dân đã nuôi nó từ trước, thảo dân thấy là Tiêu Lăng. . . . Vương Phi nương nương cũng rất yêu mến nó, cho nên đã đem hẳn giao cho. . . . Vương Phi nương nương!" Triệu Đan Vũ dĩ thường lắp bắp cẩn thận trong từng lời nói, sợ rằng chỉ vì mình lỡ lời mà mang đến cho chính mình và Tiêu Lăng phiền toái lớn, trên trán đã bắt đầu toát ra mồ hôi hột. (tội nghiệp)

Lưu Vân Lạc Kỳ im lặng bước tới gần, tầm mắt đảo qua đảo lại giữa hai người, một hồi sau, đột nhiên xoay người hướng tới phía cửa ra vào, hất hàm nói: "Không phải đã nhận được điều lương rồi sao (dịch như vậy cho nó ra cô đại nhá các TY)? Sao ngươi còn chưa quay về?"

Sở Tiêu Lăng nghe hẳn lên tiếng gọi mình, trong nội tâm dù rất là không tình nguyện, nhưng cũng đành phải nghe theo, dùng ánh mắt hướng tới Triệu Đan Vũ thay cho lời tạm biệt, nhận lại con vẹt cùng điều lương, bước chân quay trở về trong cửa phủ.

Vừa bước vào Vương Phủ, hai người một trước một sau, mạnh ai nấy bước đi tới. Khi đến tới phủ chính, Sở Tiêu Lăng rất tự nhiên rẽ về bên trái, chuẩn bị quay trở về phủ của mình. Không ngờ, cánh tay bị nắm chặt lại.

"Vương. . . . Vương gia đang làm gì vậy?" Nàng vô thức giãy dụa ra, trừng mắt nhìn hắn .

"Đừng có dùng ánh mắt này mà nhìn bốn vương, bốn vương sẽ không ăn thịt ngươi đâu!" Lưu Vân Lạc Kỳ hừ lạnh. Đối với phản ứng này của nàng, hẳn cảm thấy rất không vui, thậm chí còn có phần ảo não. (u ời đó mà LK ngốc)

"Vương. . . . Vương gia nếu không còn chuyện gì khác nữa, xin cho nô tì được trở về Động Thụý Các!" Sở Tiêu Lăng giọng nói dần dần bình tĩnh trở lại.

Lưu Vân Lạc Kỳ càng cảm thấy tâm tư phiền não hơn, không những không buông tay nàng ra, mà còn kéo tay nàng lôi đi đến phía trước, bước qua vài hành lang gấp khúc và lầu các, cùng bước vào một mái đình.

—— Ký Phong Các ——

Đây là chỗ ở của hắn!

Từ khi được gả đến đây, đây là lần đầu tiên Sở Tiêu Lăng được bước vào nơi này, Đình viện to lớn có phần âm u yên tĩnh, hai bên đường đi có gieo hoa cỏ và khóm trúc, vài cây đại thụ mọc thẳng lên bầu trời, khắp nơi một màu xanh lục dạt dào mon man an lành.

Trong điện phủ, các cây trụ được sơn hồng, Điều Long bức tranh Phượng, có các gia cụ cùng nhạc cụ được khắc bằng gỗ lâu năm, đặc biệt trên vách tường ở giữa có treo hai thanh gỗ lớn có lưu tên và chức vụ quan trọng, kẻ đó là bức tranh thêu Thiên Hoàng Miêu Hoa, vô cùng hùng vĩ và uy nghiêm. Cách bố trí không quá xa hoa phô phảm, thực sự rất phù hợp với cá tính lãnh khốc của hắn .

Lưu Vân Lạc Kỳ bây giờ mới buông tay nàng ra, tự mình đi vào phía trong thay ra bộ triều phục trên người bằng một bộ y phục màu xanh nhạt, rồi bình thân ngồi xổng chiếc ghế dựa lớn cạnh chiếc bàn bằng gỗ đỉnh hương, nhàn nhã nhấp trà.

Sở Tiêu Lăng đứng bên cạnh nhìn hắn dò xét, không biết phải làm sao nên vẫn đứng yên một bên, chỉ biết cúi đầu nhìn đến con vẹt đang nằm trên ngực mình.

"Bắt đầu từ ngày mai trở đi, ta không muốn nhìn thấy nó nữa!" Lưu Vân Lạc Kỳ bỗng dưng thốt ra một câu.

Sở Tiêu Lăng lập tức ngược mắt lên, trong đôi mắt chứa đầy sự ngạc nhiên.

"Ta cho ngươi ba lựa chọn, một là vật trả về nguyên chủ, hai là phóng sinh nó đi, ba là. . . ." Hắn không nói hết lời, đôi mắt lộ ra một tia hung hận.

Sở Tiêu Lăng chấn động trong lòng, vô thức ôm chặt con vẹt trong người, hỏi lại: "Vì lẽ gì chứ?" (vì tỷ cho hắn ăn dấm ý mà)

"Không tại sao hết! Theo lời bốn vương mà làm đi, nếu không thì. . . . Ngươi sẽ sớm biết đến hậu quả thôi!" Thấy nàng đối với con vẹt có bộ dạng ra sức bảo vệ và trân trọng, Lưu Vân Lạc Kỳ càng cảm thấy tức giận hơn nữa, khẽ liếc nhìn nàng, một hồi sau đột nhiên đứng dậy đi đến triều đường .

Sở Tiêu Lăng ánh mắt chuyển thành bi ai và oán hận, nhìn theo bóng dáng kiên quyết vô tình đang đi khuất, chợt nghĩ đến việc gọi hắn ta quay lại, nhưng cuối cùng lại thôi, không nên nói thêm điều gì hết, tốt nhất là cứ như vậy chỉ biết ngơ ngác nhìn hắn đang tan biến khỏi tầm mắt của nàng.

Nàng cứ đứng như vậy ngơ ngác thất thần, không biết qua bao lâu thời gian mới hồi tỉnh lại, sau đó ôm con vệt trong tay nội tâm đang vô cùng lo lắng rồi đi khỏi nơi này, vừa bước ra cửa chính, chợt nhìn thấy Nhan Hâm đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, đôi mắt trần tráo, mang theo sự thỏa mãn và đang dương dương đắc ý.

Sở Tiêu Lăng thoáng chốc hiểu rõ sự tình. Không thể tưởng được, nữ nhân này vẫn chưa chịu buông tha cho chính mình ra! Nàng đang cảm thấy rất lạ lùng, Lưu Vân Lạc Kỳ chưa từng để ý tới mình, bỗng dừng lại nhọc công đi hao phí tâm tư để ý đến con vệt nàng đang nuôi, nguyên nhân là do Nhan Hâm đi mách lại!

"Không phải con vệt cực kỳ thông minh sao? Tốt nhất nên cùng nó nói lời tạm biệt đi là vừa?" Nhan Hâm hả hê trong lời nói tràn ngập sự tà ác.(con mụ nham hiểm)

Kiểm chế lửa giận trong lòng, Sở Tiêu Lăng liếc qua nàng, không nói lời nào, bước qua người nàng ta đi thẳng.

Trùng trùng nhìn theo bóng nàng đang bước đi, biểu tình Nhan Hâm trên khuôn mặt càng thêm khó coi và thâm hiểm, bên trong nội tâm âm thầm hừ lạnh: Tiệp nhân, dám đắc tội với ta hả? Lần sau thì đến phiên ngươi lãnh đủ đó!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Được hấn ôm

Sở Tiêu Lăng chạy về lại Động Thúy Các.

Cầm nhi không thể chờ đợi được thêm nữa hỏi thăm ngay: "Tiêu Lăng tỷ, sao mà tỷ đi lâu như vậy? Có nhìn thấy Triệu công tử không? Có nhận được lương điều không?"

Sở Tiêu Lăng gật đầu, ngồi xuống một cái ghế, tinh thần hoảng hốt nhìn đến con vệt đang nằm trong ngực .

Cầm nhi nhìn thấy như thế, lại càng thêm lo lắng, "Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Tiếp tục trầm ngâm thêm một hồi nữa, Sở Tiêu Lăng mới hoàn hồn, kể lại sự việc vừa xảy ra.

Cầm nhi nghe xong, lập tức nổi giận: "Muội biết ngay là nữ nhân xấu xa đó sẽ không dễ dàng gì mà bỏ qua cho chúng ta đâu, mà Vương gia kia cũng thật là ngốc mà, lại đi tin hết những gì nàng ta nói ra, thật sự là một đôi cầu nam nữ!"(nice quá đi Cầm nhi à)

Cầm nhi không hề suy nghĩ nói ra hết những điều uất ức trong lòng, làm cho Sở Tiêu Lăng phải giật mình, vội vàng lấy tay che miệng nàng ta lại, nhìn lại xung quanh, nhỏ giọng trách: "Cầm nhi đừng quá xúc động mà, lời này nếu như mà để cho người khác nghe được rồi lọt đến tai Vương gia, sự tình lại càng không thể cứu vãn được đó!"

"Muội chỉ nói ra sự thực thôi mà, bọn họ vốn không phải rất đáng giận sao! Một người thì lãnh khốc vô tình, thị phi trắng đen không phân biệt rõ ràng, còn người kia thì ý vào quyền thế để đi ức hiếp người khác, đôi mắt khinh bỉ nhìn người nào cũng cho là thấp hèn hết!" Cầm nhi vẫn đang căm giận và bất bình,sau đó lại chuyển hướng lo lắng: "Vậy bây giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ thật sự phải đem Tiểu Vũ trả lại cho Đan Vũ sao?"

"Hắn ta nói được thì sẽ làm được, có khi nào lại làm cho Tiểu Vũ bị thương tổn không, chỉ bằng chúng ta hãy trả nó lại cho Đan Vũ thì hơn!"

"Tỷ bỏ nó được sao? Thiếu nó, tỷ sẽ lại tiếp tục quãng thời gian nặng nề nhàm chán tại đây! Tiêu Lăng tỷ à, không bằng tỷ đi cầu xin với lão Vương phi đi!"

Cầu xin lão Vương phi ư? Không sai, nếu như được lão Vương phi ra mặt, Tiểu Vũ nhất định có thể được giữ lại, nhưng nàng lại e sợ việc này sẽ làm cho tình mẫu tử giữa lão Vương phi và Lưu Vân Lạc Kỳ xảy ra tranh chấp, kết quả chỉ sợ lại làm cho hắn ta càng thêm chán ghét và sẽ làm khó dễ cho nàng thêm mà thôi. Huống hồ, lão Vương phi và hắn mẫu tử từ hiếu, nàng làm sao có thể chỉ vì ích kỷ lo nghĩ cho riêng bản thân mình được, chỉ vì niềm vui riêng của bản thân mình mà phá vỡ đi tình cảm mẫu tử của họ ư ngàn lần đừng nên?!

Thôi, chẳng lẽ nào thì mình cũng không phải là chưa từng trải qua khoảng thời gian u ám nhàm chán này, chỉ bằng cứ tiếp tục "An phận thủ thường" đi thì hơn! Quyết định xong xuôi, Sở Tiêu Lăng điều chỉnh lại tâm tình một chút, sau đó phân phó Cầm nhi: "Người chiều nay hãy xuất phủ một chuyến, đem Tiểu Vũ Vũ giao lại cho Triệu Đan Vũ đi!"

"Tiêu Lăng tỷ. . . ." Cầm nhi la to lên, lại nhìn thấy Sở Tiêu Lăng đang rất cố gắng nhịn xuống bi thương và nỗi niềm thống khổ, đành phải đồng ý chấp nhận, rồi chuyển đề tài: "Đúng rồi, ta đã chuẩn bị xong bữa ăn trưa, tỷ nhanh đi ăn đi."

Sở Tiêu Lăng gật đầu, ôm con vệt cùng đi đến thiện sảnh, lần đầu tiên cùng với nó ngồi chung bàn ăn, cũng chính là lần cuối cùng. Bởi vì tâm trạng đang rất không vui, nàng không ăn được nhiều lắm, ăn cơm trưa xong cũng không vội đi nghỉ ngơi, mà vẫn lẳng lặng ngắm nhìn con vệt, trân trọng mỗi giây

phút được ở cùng nó . Tuy rằng nó chỉ là một con chim nhỏ, thời gian ở chung cũng chưa được bao lâu, nhưng nàng đã hoàn toàn xem nó như là một tri kỷ bên người .

Không biết có phải cũng cảm giác được sự ly biệt bi thương này không mà con tiểu vẹt cũng im lặng khác thường, đôi mắt chăm chú nhìn Sở Tiêu Lăng, làm cho nàng càng thêm thương cảm, âm thầm đến rơi lệ.

Cầm nhi cũng không hề rời đi nửa bước, khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện rõ nỗi đau thương, nàng cũng vội cúi đầu xuống, dùng tay áo lau đi những giọt nước mắt.

Đến hơn ba giờ chiều, Sở Tiêu Lăng nhìn Tiểu Vũ Vũ lần cuối cùng rồi đem nó trao cho Cầm nhi, nói thêm một câu: "Cầm nhi, ngươi hãy nói với Triệu Đan Vũ rằng ta sẽ không sao đâu, ta sẽ kiên cường lên để sống tốt! Còn nữa hãy nói với hắn rằng phải chăm lo con Tiểu Vũ thật tốt, tháng sau khi trở về thăm nhà, ta sẽ hẹn hắn gặp lại!"

Mặc dù chưa thực sự hiểu rõ được hàm ý sâu xa trong lời nói của Tiêu Lăng, Cầm nhi vẫn không hỏi lại, chỉ gật đầu chào Sở Tiêu Lăng, mang theo con vẹt rời khỏi Động Thúy Các.

Sau ngày Tiểu Vũ bị đưa đi đã mấy hôm, Sở Tiêu Lăng một mực rầu rĩ không vui, hôm nay, bị Cầm nhi lôi kéo quá nàng cuối cùng cũng bước ra khỏi Động Thúy Các, đi đến hậu hoa viên trong Vương Phủ.

Mùa hoa đào nở đã qua đi lâu, hôm nay chỉ còn lại một gốc đào trơ trọi xác xơ tiêu điều, cả vườn đào ngập tràn không khí thê lương âm trầm, làm cho nàng vốn đã phiền muộn đau thương trong tâm tư lại càng thêm phần chua xót.

Nàng đi vòng quanh một gốc đào, không yên lòng mà bước đi thẳng đến phía trong, tiện tay hái xuống một chiếc lá, đặt lên trên miệng thổi ra một khúc nhạc. Khúc nhạc vừa dứt, chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng bước chân, nàng quay đầu lại nhìn, thì bất gặp một bóng dáng cao lớn đang bước đến ngược sáng với ánh nắng mặt trời nên không nhìn rõ được khuôn mặt

"Tiến đến Vương Phủ đã lâu như vậy rồi, ngươi rốt cuộc là có học được một chút quy củ nào không, hay là cố ý không nghe theo lời dặn của bốn vương?" Nàng thờ ơ, làm cho hắn càng thêm tức giận, thật sự là không giải thích được vì sao, mỗi lần nhìn thấy nàng, hắn lại không thể khống chế được tình cảm cứ nổi giận dâng trào.

"Nô tì bái kiến Vương gia!" Sở Tiêu Lăng lúc này mới nhún mình khẽ chào, không chờ đợi đến phản ứng của hắn, tự quay đầu lại đi thẳng.

Lưu Vân Lạc Kỳ đã tức giận lại càng sôi sục thêm, bước tới rừng đào, giật mạnh chiếc lá trên môi Tiêu Lăng ra, dòn hết khí lực làm cho đôi môi anh đào của nàng bị chiếc lá cắt một đường, máu tươi đỏ thắm ứa ra bên ngoài.

Tự dưng đôi môi lại bị đau nhức, chảy cả máu, làm cho Sở Tiêu Lăng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nàng cũng không quá để ý tới việc này, chỉ là cảm thấy vị mặn đang thấm đẫm đôi môi của mình.

"Không phải chỉ là một con vẹt thôi sao? Ngươi vẫn còn đang tức giận với bốn vương hả? Nhớ kỹ lại thân phận của ngươi đi, ngươi là nữ nhân của bốn vương, nếu còn không tuân theo quy củ, lại còn không nghe theo lời của bốn vương ..., đến lúc đó đừng trách sao bốn vương lại vô tình!" Đôi mày kiếm của hắn nhíu chặt lại, nhìn chăm chăm vào đôi môi đang tươm máu của nàng, nội tâm tự dưng bức bối, " Tại sao ngươi lại không giống như những nữ nhân khác ngoan ngoãn nghe lời, dịu dàng mà lại cố chấp quật cường như vậy, lại còn thường xuyên gây chuyện nữa! Chẳng lẽ là do hận bốn vương không đoái hoài gì đến ngươi? Ngươi đang phản kháng lại có đúng không?"

Không, không phải là như vậy!! Đúng là hắn ta vô tình với mình, nhưng mình chưa từng nghĩ tới việc oán hận hắn mà làm gì, cũng không hề nghĩ tới việc đi tranh giành bất cứ thứ gì với ai! Hắn đã từng nói qua một lần, chính mình một mực vẫn nhớ kỹ trong tâm, nàng chẳng qua chỉ cần được một chút bình yên trong cuộc sống, vậy mà bọn hắn vẫn không chịu buông tha cho chính mình, đặc biệt là Nhan Hâm, đi khắp nơi gây khó xử cho nàng! Mà hắn cũng chỉ vì Nhan Hâm mà thị phi trắng đen chẳng phân biệt được! Nghĩ đến chính mình bị oan ức liên tiếp, Sở Tiêu Lăng lại nhẹn không được, nước mắt cứ tuôn trào ra bên ngoài! Chính bản thân mình tự trách cho sự vô dụng này, không có cách nào kiên cường bình tĩnh kiềm chế được sự yếu đuối trong tâm hồn!!

Mà Lưu Vân Lạc Kỳ, đã từng cho rằng cả đời này chỉ đối với việc Nhan Hâm rơi lệ mới cảm thấy đau lòng, không ngờ khi nhìn thấy nàng, hiện tại mang bộ dạng đáng thương đang rơi lệ, nỗi lòng của hắn xúc động vô cùng! Một cảm xúc không biết tên cứ thôi thúc mãi, làm cho hắn không chút nghĩ ngợi nào, ôm chặt nàng vào trong lòng (không gian, thời gian và hoàn cảnh nice quá mà đoạn romantic bắt đầu)

Đột nhiên bị hắn ôm, đầu tiên Sở Tiêu Lăng toàn thân run lên, cuối cùng lại ngã đầu vào vai hắn luôn, khuôn mặt tèm nhèm nước mắt nước mũi, lên tiếng khóc òa, phát ra hết những áp chế oan ức đang dồn nén từ tận đáy lòng, nỗi đau khổ nặng nề dần vơi đi một chút .

Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng cảm thấy xao động, không biết nên nói điều gì trong lúc này, chỉ biết tiếp tục ôm chặt lấy nàng, cho đến khi nàng ngừng khóc hẳn.

Sau khi khóc xong, cả người tâm trạng cảm thấy tốt lên rất nhiều, ý thức cũng bắt đầu trở về hiện tại, Sở Tiêu Lăng lúc này mới nhận thức được hoàn cảnh hiện giờ, cả người chấn động, nhanh chóng đẩy hắn ra.

Lưu Vân Lạc Kỳ bị xô bất ngờ không kịp chuẩn bị gì, cả người bị đẩy ngược về phía sau, lưng hắn bị một cây nhánh cây xẹt qua, mặc dù cách một lớp áo bào, và bản thân hắn cũng có một tấm lưng rất rắn chắc cứng cỏi, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy có một chút đau đớn truyền tới. Đôi mắt bỗng nhiên nhắm lại, hướng tới nàng phát ra ánh mắt lạnh lùng.

Sở Tiêu Lăng trốn tránh không nhìn tới, sau khi lui lại, dùng tay áo nhẹ nhàng chùi đi vết máu đang đọng lại trên môi.

Tuần nhan Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm nôn nao tỏ vẻ lo lắng, sau đó đôi mắt lại trở về vẻ lạnh lùng như trước, qua một hồi sau để lại một câu "Không biết tốt xấu", rồi tức giận lao ra khỏi rừng cây.

Lần này, Sở Tiêu Lăng không hề quay đầu lại nhìn theo bóng dáng của hắn, tự tìm một tảng đá ngồi xuống, đôi mắt thất thần nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm không một gợn mây, tâm tư bấn loạn.

Nàng không hề hay biết rằng, ngay sau khi Lưu Vân Lạc Kỳ rời đi khỏi hoa viên một khắc, một bóng dáng mềm mại mảnh khảnh cũng bước ra từ phía sau một gốc cây đại thụ, dung nhan xinh đẹp tinh tế bởi vì bị sự phẫn nộ đố kỵ tột cùng mà trở nên méo mó xấu xí đi. Nàng ta nghiêng chặt hàm răng lại, đôi mắt không ngừng phát ra một tia tàn bạo và độc ác vô cùng . . .

Bạn đang đọc truyện *Sầu Thiên Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Gian kế

Ngày hôm nay, Sở Tiêu Lăng vừa dùng xong bữa ăn sáng, đang tho thả đi dạo trong nội viện thì nha hoàn Yến Nhi đột nhiên vội vàng chạy tới, thờ hồng hộc bẩm báo: "Vương Phi, Cầm Nhi. Cô ấy bị Vương gia bắt đi rồi!"

Khuôn mặt Sở Tiêu Lăng đột nhiên biến sắc, đôi chân mềm ngay lập tức chau lại. Cầm Nhi không phải là đang đi đến phòng ăn để lấy thứ gì đó sao? Sao lại bị Lưu Vân Lạc Kỳ bắt đi?

Yến Nhi bình tĩnh lại, nói tiếp: "Nghe nói Cầm Nhi dám cả gan xô thứ phi té xuống hồ nước, làm cho thứ phi thiếu chút nữa chết đuối. Vương gia sau khi biết được việc này đã nổi trận lôi đình giận dữ vô cùng, sai người bắt trời Cầm Nhi lại, còn nói rằng nếu thứ phi xảy ra chuyện gì, sẽ không bỏ qua cho Cầm Nhi đâu!"

"Cầm Nhi? hiện tại cô ấy đang ở đâu? Ký Phong Các sao?" Sở Tiêu Lăng sau khi nghe xong, nội tâm càng thêm lo lắng.

"Không, Vương gia đã lôi cô ấy đến Nhà Hâm Các!"

Nhà Hâm Các? Sở Tiêu Lăng không chút nghĩ ngợi gì, chuẩn bị bước đi đến Nhà Hâm Các.

Yến Nhi vội ngăn cản nàng lại: "Vương Phi, dựa vào kinh nghiệm của nô tỳ, người tốt nhất là nên đi bẩm báo với lão Vương phi trước, rồi xin lão Vương phi cùng đi đến đó."

Đúng vậy, chỉ dựa vào năng lực của mình, nhất định sẽ không cứu được Cầm Nhi. Sở Tiêu Lăng cảm động nhìn Yến Nhi thoáng bộc lộ sự cảm kích, lúc này mới cất bước, nhanh chóng đi đến Gọn Lan điện, đem tất cả tình huống báo cáo chi tiết lại với lão Vương phi.

Lão Vương phi sau khi nghe xong, không nói điều gì, vội đi cùng nàng đến Nhà Hâm Các.

Nhìn thấy Cầm Nhi đang quỳ ở đó, toàn thân bị trói, tóc tai và quần áo đều ướt sũng, đôi mắt sưng đỏ giống như đã phải khóc rất nhiều. Nàng ta nhìn đến Sở Tiêu Lăng, giống như nhìn thấy vị cứu tinh, lập tức khóc rống lên "Tiêu Lăng tỷ, người phải cứu muội, nhất định phải cứu muội!"

Sở Tiêu Lăng lấy từ trong lòng ngực ra 1 chiếc khăn tay, lau đi những giọt nước mắt trên mặt Cầm Nhi, tranh thủ hỏi thăm lại sự việc đã xảy ra.

Cầm Nhi khóc sướt mướt, tiếng nói đứt quãng: "Muội đang trên đường đi đến phòng ăn, đang bước qua cầu Cửu khúc, thì nhìn thấy Nhan thứ phi đang ở đó, nàng ta đột nhiên gọi muội đến gần, muội vừa bước đến gần, còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thì đã cùng nàng ấy rơi xuống hồ. Sau khi được đưa lên bờ, nàng ấy nói là do muội cố ý đẩy nàng ta xuống hồ. Tiêu Lăng tỷ, muội không có đẩy, muội căn bản còn không biết tại sao lại bị té xuống hồ cùng 1 lúc với nàng ta mà!"

Lão Vương phi là người đã từng trải qua biết bao sóng to gió lớn, sau 1 thoáng suy nghĩ liền hiểu ra được chuyện gì đã xảy ra, bất quá bà không phát biểu hay bình luận gì ngay lập tức, hỏi thăm qua người hầu, biết được Lưu Vân Lạc Kỳ đang ở trong phòng trong, vì vậy bước đến nâng Cầm Nhi dậy cùng đi vào phía bên trong.

Trên giường trong, Lưu Vân Lạc Kỳ đang tự tay cho Nhan Hâm uống thuốc. Nhìn thấy lão Vương phi, còn chưa hết ngạc nhiên, lại nhìn thấy Cầm Nhi cũng đang đứng sau lập tức quát lên: "Bốn vương không phải đã nói qua rằng không được bốn vương cho phép, người vẫn phải tiếp tục quỳ hay sao? Là ai cho người đứng lên? Người đâu."

"Là ta gọi cô ấy cùng vào đó!" Lão Vương phi ngắt lời hắn.

"Mẫu thân."

"Kỳ nhì, đây là việc trong nhà, cho nên mẫu thân phải đích thân xử lý, không cần con phải hao tâm tổn trí đâu!" Lão Vương phi về mặt kiên định, nhìn về phía Nhan Hâm, theo lệ hỏi nàng ta sự tình lúc đó.

Nhan Hâm tỏ ra bộ dạng đáng thương, ho khan vài tiếng, mới yếu ớt đáp: "Bẩm mẫu phi, con đang ở bên hồ ngắm cảnh, nha đầu kia tự đứng đi ngang qua không hề tỏ ra tôn kính với con, Tiểu Lan thấy bất bình mới gọi nàng ta lại, chỉ trích nàng ta vài câu. Nàng ta không những không nghe còn cùng với Tiểu Lan tranh cãi, con đi đến ngăn cản để hai người bình tĩnh lại, ai ngờ nàng ta nhân cơ hội đó xô con rơi xuống hồ. Con không hề có chuẩn bị gì, theo bản năng túm lấy tay nàng ta, cuối cùng thì cả hai cùng bị rơi xuống hồ."

"Phải vậy không đó? Nhưng ta lại nghe Cẩm nhì nói qua không hề có chuyện như thế!" Lão Vương phi tiếng nói trầm xuống, đôi mắt lạnh lùng, nhìn thẳng vào Cẩm nhì ra lệnh nàng ta bẩm báo lại sự việc đã xảy ra một lần nữa.

Nhan Hâm sau khi nghe xong, nước mắt lập tức tuôn trào "Mẫu phi, oan uổng cho con quá! Nàng ta chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu, con như thế nào mà lại dám mạo hiểm cả tánh mạng của mình đi tranh chấp thiệt hơn."

"Không sai, chỉ là một tiểu nha đầu quả thực không đáng để cho người phải nhọc công như vậy, vấn đề ở đây là, nàng ta là nha đầu của Tiêu Lăng! Người một mực tranh chấp với Tiêu Lăng, tất nhiên sẽ nghĩ ra cách để động đến người của nó! Thật ra cũng giống như là việc con vệt lần trước vậy!" Căn bản lão Vương phi việc gì cũng đã biết hết!!

"Không có, Hâm nhì không có làm! Hâm nhì căn bản không cần phải làm như vậy mà! Vương gia hàng đêm đều sủng ái con, đối với con yêu thương chăm sóc, con như thế nào mà lại đi đổ kỵ với tỷ tỷ chứ!"

"Có lẽ về phương diện sủng ái thì người không có đổ kỵ với Tiêu Lăng; chỉ bởi vì nàng ta có được danh hiệu mà người vĩnh viễn không chiếm lại được, chính vì vậy người đối với nàng ta đố kỵ cùng giết tận không hề biết tiếc thương!" Lão Vương phi hiểu rất rõ việc này, trò người lừa ta gạt này, bà nắm đố ở hậu cung đã thấy qua rất nhiều rồi!

"Không phải, thật không phải là như vậy đâu, con không có làm việc như vậy!"" Nhan Hâm khóc nức lên, khóc một cách thật là oan ức, đáng thương.

Lưu Vân Lạc Kỳ nhìn thấy thế, trái tim đau đớn, ở bên cạnh an ủi cho nàng ta, nhìn lão Vương phi cam đoan: "Mẫu thân, hài nhi khẳng định rằng Hâm nhì không phải loại người như vậy đâu, việc này tuyệt đối không phải là do lỗi của Hâm nhì! Cẩm nhì nha đầu này to gan lớn mật lại dám đi làm càn, không coi ai ra gì hết!"

Nói nói, hấn lại tức giận nghiêm nghị phân phó: "Người đâu, lôi nha đầu này ra ngoài, đánh 100 gậy cho ta!"

Một trăm gậy? Vậy chẳng phải là muốn lấy mạng của Cẩm nhì sao!! Sở Tiêu Lăng nội tâm vô cùng khủng hoảng, vội vàng nghiêng người ra bảo vệ cho Cẩm nhì, "Không! Các người không thể để cho Cẩm nhì oan uổng như vậy, tôi cũng dùng chính nhân cách của mình ra đảm bảo, Cẩm nhì tuyệt đối sẽ không làm ra những việc như thế này!"

Sở Tiêu Lăng vừa thốt ra lời này, cả điện đột nhiên yên tĩnh lại, đặc biệt là Lưu Vân Lạc Kỳ, đôi mắt tối sầm lại, trên gương mặt tỏa ra sự thô bạo, hung ác, về thăm trầm làm cho người ta sợ hãi. Nha đầu không biết tốt xấu này, không thể tưởng được dám ra mặt chống đối phản bác lại chính mình! Xem ra, mình không thể cứ nhân từ mãi được, hôm nay nhất định phải trừng phạt luôn mới được để nàng ta hiểu rõ việc dám chọc giận đến bản vương thì sẽ gây ra hậu quả gì!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Gian kế được thực hiện

Nhìn thấy tình huống hiện tại, lão Vương phi lo lắng sự tình càng ngày càng nghiêm trọng, vội vàng nói ra một câu trọng điểm để giải quyết vấn đề: "Dựa vào lời nói của Hâm thứ phi và Cẩm nhì mỗi người có 1 ý kiến riêng, lại không có người tận mắt chứng kiến, ai đúng ai sai không thể xác thực được, mọi người cũng không xảy ra việc gì đáng tiếc, chỉ bằng hãy bỏ qua việc ngày hôm nay đi! Nhan thứ phi, người thấy thế nào?"

Quả thật, mọi việc hôm nay đều nằm trong tính toán của Nhan Hâm, vốn cũng không hề muốn trách phạt Cẩm nhì thêm nữa, vừa nghe qua lời đề nghị này của lão Vương phi có thể nói là đã giải đúng chỗ ngứa, trong lòng rõ ràng là đang mừng thầm, biểu hiện ra mặt lại giả vờ yếu ớt cùng nhu thuận, "Tất cả đều sẽ nghe theo mẫu phi xử lý, Hâm nhì không dám có nửa lời dị nghị!"

Không ngờ được nàng ta lại nhanh như vậy bỏ qua, lão Vương phi ngược lại cảm thấy có chút ngạc nhiên, bất quá cũng không có ý định truy xét tới cùng, hướng đôi mắt đến Sở Tiêu Lăng, theo lệ hỏi: "Tiêu lăng, con cảm thấy thế nào?"

"Đa tạ mẫu phi đã giải vây cứu nguy cho con!" Sở Tiêu Lăng vui mừng, cúi đầu đáp tạ.

Cẩm nhì được đặc xá, cũng tranh thủ liên tiếp dập đầu cảm tạ lão Vương Phi.

Chỉ có Lưu Vân Lạc Kỳ, rất rõ ràng không hề thoả mãn với kết quả này, tuần nhan như cũ lộ rõ tia hung ác nham hiểm, đôi mắt trũng sâu thâm trầm, hấn

còn đang rất tức giận vì vừa rồi Sở Tiêu Lăng dám lớn mặt chống đối lại với hắn .

Việc này không nên trì trệ thêm nữa, lão Vương phi phân phó cho Sở Tiêu Lăng đi tìm Cẩm nhi trở về cung của mình, rồi bà cũng đi ra luôn, trước khi đi, ý vị thâm tường liếc nhìn Nhan Hâm .

Mọi người vừa tản đi hết, trong điện đường lại khôi phục sự yên lặng.

Nhan Hâm nép vào trong ngực Lưu Vân Lạc Kỳ, áy náy nói: "Vương gia thực xin lỗi, Hâm nhi đã làm cho ngài tức giận rồi!"

"Đồ ngốc, không liên quan tới chuyện của nàng, bốn vương mới phải là người xin lỗi nàng, nàng đã bị ủy khuất, bốn vương lại không thể thay nàng giải quyết!"

"Vương gia nói quá lời rồi, Hâm nhi biết rõ trong nội tâm của Vương gia chỉ yêu thương Hâm nhi thôi, chỉ cần như thế là đủ rồi! Bất quá, Hâm nhi muốn thay Vương gia dạy cho tỷ tỷ một bài học về phép tắc quy củ, không thể tưởng được là tỷ tỷ lại không coi ai ra gì hết, chỉ vì một tiểu nha đầu nhỏ bé mà dám chống đối lại ngài trước mặt tất cả mọi người! Vương gia ngài dù có như thế nào cũng là nhất gia chi chủ, cho dù tỷ tỷ có là chính phi cũng nên coi trọng ngài, rõ ràng là do ý vào sự sủng ái của mẫu phi đối với nàng ta, mà xem thường lời nói của ngài ." Nhan Hâm một bên lặng lẽ đánh giá hắn, một bên dụng tâm kín đáo kể ra tội lỗi của Tiêu Lăng.

Lời của nàng nói ra, không hề nghi ngờ gì nữa đã chạm trúng đến lòng tự trọng và sự uy nghiêm của Lưu Vân Lạc Kỳ, làm cho hắn càng tức giận!

"Hâm nhi không phủ nhận, trong nội tâm cũng ít nhiều có điểm đổ kỵ với tỷ tỷ. Được trở thành vợ cả của Vương gia, vẫn là điều mà Hâm nhi tha thiết ước mơ chờ đợi! Hâm nhi vì Vương gia mà đã phải trả giá hy sinh nhiều như vậy, theo khuôn phép cũ, nói như thế nào cũng có tư cách làm Vương Phi hơn so với tỷ tỷ, song mọi việc đôi khi lại không như mong muốn, chẳng lẽ thật sự chỉ bởi vì tỷ tỷ và Vương gia là mệnh định nhân duyên? Hâm nhi vĩnh viễn không có cách nào đạt được mong muốn sao? Chỉ là, trời xanh đã định sẵn, vì sao lại còn để cho Hâm nhi quen biết với Vương gia, cùng Vương gia tìm hiểu nhau rồi yêu nhau? Vì sao lại mang cho Hâm nhi thật nhiều hi vọng, cuối cùng lại phải để tất cả nỗi hi vọng tan biến đi hết?" Nhan Hâm vừa nói dứt lời, lại lần nữa rơi lệ, cả người tỏ ra thế lương thâm ảo, làm cho người ta càng thêm yêu mến.

"Không phải đâu, Hâm nhi, nàng đừng suy nghĩ miên man nữa, cái gì mà mệnh định nhân duyên chứ? Căn bản chỉ là chuyện nhảm nhí! nàng mới là nhân duyên cả đời của bốn vương! Trừ nàng ra, không người nào có tư cách để làm thê tử của bốn vương nữa!"(nói rồi hối hận nha LK huynh cho chưa à) Lưu Vân Lạc Kỳ vội vàng ôm lấy nàng, ôn nhu trấn an cho nàng.

Nhan Hâm lại rơi lệ không ngừng, " tâm tư của Vương gia, Hâm nhi hiểu rõ, chỉ là, chuyện tương lai Hâm nhi không dám đoán trước, Hâm nhi lo sợ rằng có một ngày, Vương gia sẽ chán ghét mà vứt bỏ Hâm nhi,(tất nhiên là có việc này ừ chính xác đó mọi hồ ly) nếu thật sự có ngày đó, vậy không bằng hiện tại hãy dập tắt hết niềm hy vọng của Hâm nhi đi, dù bây giờ có đau lòng thì vẫn hơn là dấy đưa về sau lại càng thêm đau đớn!"

"Hâm nhi, đồ ngốc này,tại sao nàng lại có ý nghĩ như vậy chứ, bốn vương làm thế nào mà có thể vứt bỏ nàng mà đi!! Chẳng lẽ nàng đã quên bốn vương từng hứa hẹn điều gì với nàng rồi sao? Đừng lo lắng nữa, nàng sẽ là người vĩnh viễn luôn đứng ở bên cạnh bốn vương!"(ayyyyyy hứa thật nhiều thất hứa thì cũng thật nhiều Lk huynh)

"Hứa hẹn? Hứa hẹn thật sự có là mãi mãi không? Hứa hẹn rồi sẽ trở thành hiện thực được hết sao?" Nhan Hâm khuôn mặt lập tức ảm đạm thêm.

Cái này, không thể nghi ngờ gì nữa đã làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ thẹn thùng!! Không khỏi thống khổ nói ra lời xin lỗi, "Thực xin lỗi Hâm nhi, bốn vương biết rõ trong lòng nàng có ai oán, bốn vương đã nuốt lời, bốn vương thực xin lỗi nàng mà!"

Nhan Hâm giương cánh tay lên, vuốt nhẹ đôi mắt và làn môi mỏng, trong mắt vẫn còn đọng lại những giọt lệ, lắc đầu nói: "Vương gia xin đừng như vậy, ngài có muốn giết Hâm nhi luôn không! Muốn trách, cũng chỉ có thể trách là do Hâm nhi phúc phận chưa đủ mà thôi!"

Nhìn nàng thất vọng và bị thương, nhớ tới việc nàng đã từng liều mình hy sinh để cứu hắn, dù việc này đã hơn một năm, Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn lòng như dao cắt mỗi khi nhớ lại, rốt cục ra quyết định: "Hâm nhi, hãy cho bốn vương một chút thời gian, bốn vương sẽ đem nàng ta trực xuất khỏi Vương Phủ, làm cho nàng chính thức trở thành Vương Phi của bốn vương. Nàng ngàn vạn lần đừng thương tâm nữa, nếu không lại ảnh hưởng đến vết thương cũ đó. Tất cả mọi việc hãy giao cho bốn vương, bốn vương sau việc tu sửa Kinh châu xong, ta lập tức sẽ bắt tay vào xử lý việc này, bốn vương sẽ không để cho nàng phải chịu ủy khuất nữa!"

"Đa tạ vương gia, chỉ là, ngài xác định là sẽ có biện pháp thuyết phục mẫu phi đuổi tỷ tỷ đi sao? Mẫu phi hết mực thương yêu nàng ta, vạn nhất có kết quả không tốt, nói không chừng sẽ phá vỡ tình cảm giữa ngài và mẫu phi đó!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa nghe xong, lại thêm một hồi trầm mặc, không sai, hắn có thể nhìn ra được, mẫu phi rất xem trọng nha đầu kia, luôn bảo vệ và đứng về phía nha đầu kia, nếu không tìm được chứng cứ thiết thực, mẫu phi sẽ không bao giờ thỏa hiệp!

Nhan Hâm đôi mắt càng không ngừng lay chuyển, cuối cùng, quyết định: "Vương gia, Hâm nhi có một biện pháp, không biết có nên nói ra hay không?"

"Ừ? Hâm nhi có thượng sách gì cứ nói ra đi đừng ngại!"

"Vương gia hắn là vẫn còn nhớ rõ trước kia tỷ tỷ đã từng buôn bán thứ gì ở ngoài chợ chứ? Mẫu phi vẫn luôn cho rằng nàng ta là một nữ tử có nhân cách tốt, chúng ta không ngại dùng bệnh kê thuốc, phá hỏng hình tượng của nàng ta trước mặt của mẫu phi." Nhan Hâm kể sát bên tai Lưu Vân Lạc Kỳ nói nhỏ .

Lưu Vân Lạc Kỳ sau khi nghe xong, ngay người bất động!

"Kỳ thật, hâm nhi cũng biết được rằng biện pháp này có chút táng tận lương tâm, nhưng quý phi đại tỷ từng nói qua đây là phương pháp xử lý tốt nhất, còn nói nhìn qua nhân cách vô liêm sỉ của tỷ tỷ lại có tài dụ dỗ mê hoặc các nam nhân, nói không chừng đã sớm không còn là xử nữ nữa! Việc này chẳng những có thể thuận lợi đuổi tỷ tỷ đi, còn có thể dẹp bỏ luôn việc hoàng thượng đối với tỷ tỷ có chút cảm giác khác thường!" Kỳ thật, kế hoạch này là do Nhan Hâm tự mình nghĩ, nhưng nàng lại đem hết trách nhiệm đổ lên người của Nhan quý phi, còn giả bộ là áy náy bứt rứt.

Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp tục im lặng, không sai, biện pháp này mà được thực hiện Sở Tiêu Lăng sẽ hết đường chối cãi, đến lúc đó mẫu phi vì sĩ diện, chắc chắn sẽ không giữ nàng ta lại, chính mình cũng coi như là giải quyết được phiền não trong lòng, sau này không cần phải hồ thẹn và áy náy với Nhan Hâm nữa!(toan tính cho đã rồi bị phản tác dụng à LK ca oy)

Chính là, không biết vì sao trong lòng của hân tựa hồ như không hề tình nguyện khi phải dùng đến biện pháp này để đối phó với Sở Tiêu Lăng, đường đường là một nam tử hán đại trượng phu lại đi dùng đến thủ đoạn đê tiện này. sau đó. sau đó.

"Vương gia."

"Hâm nhi, lời đề nghị của nàng, bốn vương sẽ ghi nhớ kỹ, hãy cho bốn vương một ít thời gian, đừng để bốn vương phải lo lắng thêm điều gì nữa có được không?"

"Vâng! Hâm nhi biết rõ mà, ngài đang cảm thấy rất khó xử, nếu như ngài không muốn thực hiện, cũng không có sao đâu mà!" Nhan Hâm trong nội tâm đang rất tức giận, nhưng lại biểu hiện ra bên ngoài sự giả dối, tỏ vẻ hào phóng thông cảm.

Kỳ thật, muốn hân đi sủng hạnh tiện nhân Sở Tiêu Lăng kia, mặc dù là vì mục đích có lợi, chính nàng ta cũng không hề mong muốn, nhưng có được tất có mất, vì lợi ích lâu dài về sau, nàng chỉ có thể nhẫn nhịn một chút. Huống hồ, nàng rất có lòng tin, hân chỉ sủng hạnh Tiêu Lăng duy nhất có một lần mà thôi, rồi mọi việc sẽ không có gì thay đổi. Dù sao, Lưu Vân Lạc Kỳ cũng đâu phải là chưa từng sủng hạnh những nữ nhân khác! Mà Sở Tiêu Lăng, cũng sẽ giống như những nữ nhân khác vậy, sẽ không để lại điều gì đặc biệt cho Lưu Vân Lạc Kỳ, chỉ có mình mới có thể ở trên giường chinh phục hoàn toàn Lưu Vân Lạc Kỳ mà thôi!(hơ hơ tự tin đi con mụ nạ dòng)

Một lần nữa nép tại trước ngực của hân, Nhan Hâm gương mặt lộ rõ vẻ tà ác thỏa mãn với mục đích đã thực hiện, biểu tình tính toán và thâm hiểm. Nàng rất tin tưởng, hân nhất định sẽ thực hiện theo đúng kế hoạch này!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thực hiện âm mưu tà ác

Đêm lạnh như nước, trong thư phòng lặng ngắt như tờ, một nỗi phiền muộn không tên cứ canh cánh trong lòng của hân.

Lưu Vân Lạc Kỳ cả người dựa hết vào chiếc ghế dựa lớn bằng gỗ đinh hương, ngửa đầu ra phía sau, ót đặt ngay tại thành ghế, đôi mày kiếm nhíu chặt, đôi mắt xa xăm vô định, tâm trạng đang rất bất đắc dĩ và ảo não.

Từ lần xảy ra sự kiện kia, Nhan Hâm thường xuyên không vui, mặc dù vẫn có vài lần tỏ ra tươi cười đối với hân, nhưng trong tầm mắt của nàng vẫn tràn ngập ai oán và cô đơn, tất cả đều không thoát khỏi đôi mắt nhạy cảm của hân.

Ngày hôm qua, nàng ta thậm chí nói ra ý muốn được trở về nhà mẹ đẻ ở vài ngày, lý do là quá mong nhớ người nhà, nhưng hân thập phần tỉnh táo, căn bản chỉ là kiếm cớ thôi! Bất quá, hân không trách nàng đã có suy nghĩ này, nói cho cùng là do bản thân mình bất lực, mấy lần thất tín với nàng, không cách nào thực hiện được những việc mà mình đã từng hứa hẹn, làm cho nàng chịu đủ mọi ủy khuất.

Năm đó, nàng ta hy sinh thân mình để cứu hân, còn vì việc này mà hơn một năm nay vẫn còn chịu di chứng, về tình về lý, thật sự hân nên vì nàng ta mà đáp lại ít nhất là một điều gì đó. Có lẽ, nên nghe theo lời đề nghị của nàng? Chỉ là, bản thân đường đường là một nam tử hán, lại đi dùng biện pháp này để đối phó với một nữ nhân, có phải không có đạo đức, quá vô liêm sỉ hay không? Nhưng, nếu không dùng đến biện pháp này, còn có thượng sách nào tốt hơn đây?

Điều làm cho hân phiền não nữa chính là, hôm nay trong lúc cùng mẫu thân ăn cơm, mẫu thân lại lần nữa quở trách hân chỉ vì Nhan Hâm mà lạnh nhạt với Sở Tiêu Lăng!

Sở Tiêu Lăng, nha đầu kia vĩnh viễn luôn mang theo mình sự quật cường kiên định, không biết phân biệt tốt xấu, to gan lớn mật làm bậy, thường xuyên chống đối lời nói của mình, làm cho mình tức giận không ít lần đúng là xú nha đầu!

Ayyy, nghĩ đến mình làm người đã 25 năm qua, mặc dù đã từng đối mặt với các vấn đề khó giải quyết như công vụ hoặc quân thù hung hãn, cũng không hề phiền não hay ưu sầu đến như vậy.

Loại phiền não này, hình như là chỉ bắt đầu từ khi nha đầu kia bước vào trong phủ. Xem ra, nha đầu kia không phải là mệnh định nhân duyên gì với hân, mà chính là khắc tinh của hân!!!(nói rồi húi hận nha LK ca)

Cho nên, mình không thể lại nuông chiều mãi được, nếu không, không chỉ làm thương tổn đến Hâm nhi, mà còn có thể phá vỡ đi tình cảm của mình và mẫu thân từ nhiều năm trước cho tới bây giờ!

Nghĩ tới đây, Lưu Vân Lạc Kỳ mở mắt, trong ánh mắt hiện lên một tia kiên quyết. Cũng được, nha đầu kia vốn là cái gì cũng không có, cho nàng ta vô duyên vô cớ thoả mái một thời gian, cũng coi như là đối với nàng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!

Giải quyết dứt khoát vấn đề, chủ ý một khi đã được quyết định, hân vội vàng đứng dậy, trở về ngủ phòng, lấy ra chiếc ga giường đặc chế mà Nhan Hâm đã chuẩn bị từ trước, giao phó cho Lai Phúc một chút công việc, rồi mới rời khỏi Ký Phong Các đi thẳng đến cung của Sở Tiêu Lăng Động Thụý Các!

Gian phòng ngủ của nàng không lớn không nhỏ, an bình yên tĩnh, nhân nhạ ánh nến rải đầy ánh sáng vào các góc phòng, làm cho cả gian phòng thêm phần ấm áp và thư thái.

Lưu Vân Lạc Kỳ vô tư xem xét tình hình chung quanh, trước tiên đem ga giường từ trong lòng ngực lấy ra, tìm một chỗ cẩn thận giấu kỹ, sau đó thân hình cao lớn lặng lẽ tiến đến bức màn màu tím nhạ.

Vừa hé màn ra, hân chứng kiến một dung nhan thanh lệ thoát tục, đang vô tư, yên bình say giấc nồng. Hân đứng yên một lát sau đó mới vén màn lên ngồi bên cạnh giường, con ngươi đen chói lọi như ánh sao tiếp tục đắm chiều say đắm ngắm nhìn khuôn mặt nàng.

Cảm giác được có điều gì đó khác thường, Sở Tiêu Lăng chợt tỉnh giấc, nương theo ánh sáng nhân nhạ của ngọn nến mới nhìn rõ được bóng người đang ngồi trước giưon, đôi mắt còn đang mơ màng buồn ngủ nhất thời mở lớn, nàng thậm chí, còn theo phản xạ làm động tác ngậy ngốc, đưa tay dụi mạnh đôi mắt của mình.

"Đừng dụi nữa, đây không phải là mơ đâu!" Giọng nói cực kỳ mềm mại theo đôi môi mỏng của hân đang nhẹ nhếch lên, mơ hồ lộ ra một tia đùa giỡn và giễu cợt.

Thật là hân sao! Khuôn mặt này, thần thái, giọng điệu này, chính mình vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ quên được!! Sở Tiêu Lăng ý thức hỗn loạn bỗng nhiên thanh tỉnh, đôi mắt đẹp tràn ngập sự nghi hoặc, hân tới đây làm gì? Đêm hôm khuya khoắt vì sao lại xuất hiện trong khuê phòng của mình? Cảm nhận được trong mắt của hân đang không ngừng bắn ra những tia nóng bỏng, chăm chú nhìn nàng. Sở Tiêu Lăng cảm thấy không được tự nhiên, vội xoay người ngồi dậy, nao núng cất tiếng hỏi: "Không biết Vương gia đêm hôm khuya khoắt đến chỗ này. Là vì chuyện gì!"

"Người nói thừa đi? Bỏn vương đêm hôm khuya khoắt đến khuê phòng phi tử của mình, ngoại trừ là vì việc kia, còn sẽ vì chuyện gì khác nữa chứ?" Hân nheo mắt khước môi mỉm cười nói kéo dài ra, ý vị sâu xa cười nham hiểm.

Hân. Hân nói ra lời này là có ý tứ gì? Nhìn qua tuấn nhan có chút tà mị mờ ám, Sở Tiêu Lăng run lên từng hồi, một nỗi niềm không hiểu bối rối và bàng hoàng đang dấy lên trong lòng nàng. Sẽ không thể có việc này, không phải hân rất yêu mến Nhan Hâm sao, hàng đêm đều được Nhan Hâm xinh đẹp yêu kiều phục vụ chăm sóc, sao lại đi đến đây sưng hạnh mình.

Đáng tiếc, mệnh lệnh kế tiếp của hân dập tắt hết những suy nghĩ trong lòng của nàng: "Còn không mau cởi áo cho bỏn vương?"(thô thiển quá y=.=)

Cởi áo. cởi áo. Không, làm sao có thể!! Sở Tiêu Lăng càng thêm tâm hoảng ý loạn, lại nghe hân nhắc lại mệnh lệnh lần nữa, nàng vội vã ổn định tâm tình, hai đầu gối hơi khụy xuống. Nhưng mà, ngón tay vừa đụng đến áo bào của hân, liền lập tức đình chỉ.

"Như thế nào? Không hiểu sao? Chẳng lẽ trước khi xuất giá mẹ ngươi không có dạy ngươi phải làm gì để phục vụ cho phu quân à?" Ngực khí của hân, bắt đầu chuyển sang lạnh nhạ, còn mang theo một tia không kiên nhẫn.(ham hổ trối dậy)

Mẫu thân. Mẫu thân đương nhiên là đã có dạy qua thay quần áo cho phu quân như thế nào, chỉ là không có dạy trong tình huống này phải thay phu quân cởi quần áo như thế nào!! Bởi vì mẫu thân nói, mỗi lần cùng phụ thân hoan ái, đều là phụ thân ôn nhu thay bà cởi quần áo, hôn lên đôi môi của bà, vuốt ve người bà, mang đến cho bà trải nghiệm niềm hạnh phúc khoái lạc.

Phát hiện Sở Tiêu Lăng vẫn bất động, Lưu Vân Lạc Kỳ hết sức bức mình, đồng thời cảm thấy thật vô vị, muốn quay đầu đi. Nhưng hân muốn đêm nay kế hoạch được thành công, hân chỉ còn cách chịu đựng, thô lỗ kéo tay của nàng đến lòng ngực của hân, "Nhanh lên, tính nhẫn nại của bỏn vương có giới hạn đó!"

Biểu tình thâm trầm làm cho người ta sợ hãi, toàn thân hân đang phát ra sự tức giận, làm cho Sở Tiêu Lăng không dám bất động nữa, cứ như vậy quỳ gối trước mặt của hân, ngón tay run rẩy cởi bỏ áo bào của hân, từng nút cúc áo màu vàng đồng, mỗi lần cởi bỏ đi một nút, tim của nàng lại đập nhanh hơn 1 nhịp!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đêm đầu tiên và lạc hồng

Trải qua một khoảng thời gian rất gian nan để "Phấn đấu", Sở Tiêu Lăng cuối cùng cũng đã giúp hần cởi bỏ xong áo bào, và lớp áo lót phía trong. Hần lúc này, toàn thân chỉ sót lại một cái quần trong, thân hình to lớn vĩ đại trần trụi làm cho nàng không dám nhìn thẳng.

"Đến phiên ngươi?" Hần nhắc đôi chân dài lên, đặt cả hai chân lên giường.

Của mình. Của mình. Không phải là nên do hần đến cởi ra sao? Lo lắng lại lần nữa khi chứng kiến cơn giận của hần, Sở Tiêu Lăng trong lòng biết không có cách nào trốn tránh được, dù cho bên trong nội tâm đang cảm thấy vô cùng ngượng ngùng và bất lực, nhưng vẫn ngoan ngoãn tự giác cởi đi bộ đồ ngủ đang mặc trên người, cởi đến cái yếm, nàng thật sự không có dũng khí tiếp tục nữa.

Lưu Vân Lạc Kỳ bản tính nhẩn nại có hạn, một chút kiên nhẫn thêm cũng không có, cánh tay dài duỗi ra, lướt qua bờ vai thon của nàng, ngón tay thuần thục giật mạnh dải dây lưng yếm của nàng ra, ngay lập tức, một bờ ngực đầy đặn căng tròn hiện ra ngay trước mắt hần.

Cơ thể tự động phát run lên, da thịt trắng như tuyết hiện ra nhiều điểm ửng hồng, đặc biệt là hai núm hoa kiêu diễm ướt át mời gọi, như một đôi dương mai vừa mới phát triển, (hem hiểu lắm nên để nguyên vậy) dụ dỗ hần.

Đôi mắt sắc lạnh đột nhiên trầm xuống, cổ họng nuốt khan, hần vội vã cúi đầu xuống, há miệng ngậm lấy một bên ngực, bàn tay đồng thời đặt ở bờ ngực bên kia.

Đột nhiên xuất hiện cảm giác lạ lẫm làm cho Sở Tiêu Lăng toàn thân chấn động, vội đẩy hần ra. Nhưng cuối cùng cũng đành bất lực, đôi tay của hần nhanh chóng bắt lấy hai cánh tay của nàng, đôi chân dài ngăn chặn nàng lộn xộn, miệng vẫn tiếp tục hôn nhẹ, một bàn tay khác đang tiến thành thăm dò vào bên trong quần lót của nàng, rất mạnh mẽ lại rất quen thuộc xâm lược đến nơi mềm mại nhất, thần bí nhất, cũng đồng thời là nơi có lực hấp dẫn, khu vực nhạy cảm nhất của nàng (nhiều cái nhất quá à làm hoa cả mắt)

Lại là một cảm giác tê dại chưa từng trải qua, còn mơ hồ mang theo một nỗi đau đớn, làm cho Sở Tiêu Lăng theo phản xạ khép hai chân ngọc lại.

Đáng tiếc là nàng vẫn lực bất tòng tâm, căn bản không phải là đối thủ của hần, ngón tay thon dài của hần đã xâm nhập sâu vào bên trong thân thể của nàng.

"Đừng mà!!" Sở Tiêu Lăng vô thức hét lên, thấy hần không hề có phản ứng gì, vẫn tiếp tục xâm phạm tới mình, nàng tiếp tục khẩn cầu: "Vương gia, đừng! Vương gia."

"Gọi ta là Kỳ!" Đôi môi của hần đang ở trước ngực của nàng hút ra một cái, buột miệng nói ra một câu mà ngay cả hần cũng không biết có phải do mình nói hay không ..., sau đó nhanh chóng giật quần lót của nàng và cả của mình xuống, làm cho cả hai hoàn toàn khỏa thân, nàng còn chưa kịp phản ứng thì dục vọng của hần đã xuyên vào thật sâu bên trong cơ thể của nàng, toàn thân đang căng cứng nhất thời được buông thả.

Tê liệt và đau nhức, như muốn xé đôi thân thể của nàng, Sở Tiêu Lăng khuôn mặt vô cùng khổ sở, nước mắt tuôn trào ra, vừa cầu khẩn hần ngừng lại, vừa tự mình động đậy thân thể, cố gắng né tránh hần.

Không ngờ việc này lại càng kích thích nhiệt huyết đang sôi trào của Lưu Vân Lạc Kỳ, hai tay giữ chặt lấy đôi chân của nàng, tâm tình cuồng dã phát tiết dục vọng của hần. Bên trong bức màn, xuân phong vô hạn, dục hỏa đang điên cuồng thiêu đốt, qua một thời gian thật dài mới yên tĩnh trở lại.

Sở Tiêu Lăng lần đầu tiên nếm trải qua tình dục, bởi vì quá mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi.

Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn còn đang thức, tại giờ phút này, hần thân không mảnh vải, dựa lưng vào giường ngồi dậy. Trong mắt dục hỏa đã tiêu tan rồi, chỉ còn lại 1 mảnh thâm trầm, còn mơ hồ lộ ra 1 tia ảo não, từ tận đáy lòng có 1 sự hoảng loạn không cách nào giải thích được nên lời.

Đêm nay đến nơi này, vốn dĩ chỉ là để thực hiện kế hoạch kia, theo dự định sẽ dừng lại ngay ở lần thứ nhất, không thể ngờ được xảy ra việc ngoài ý định chính là, hần như bị ma xui quỷ khiến, không cách nào khống chế được bản thân mình, một lần rồi lại một lần nữa ham muốn nàng.

Nơi đó của nàng vừa căng mọng vừa mềm nhũn, giống như có một động lực từ đáy đầm sâu, hút chặt lấy hần, làm cho hần không thể tự mình kềm chế.

Giống như nàng được định sẵn là sinh ra để dành cho hần, tương hợp lẫn nhau, làm cho hần hồn xiêu phách tán đến tận xương tủy. Dù là Hâm nhi cũng không thể mang lại cho hần loại cảm giác kỳ diệu này.

Hâm nhi!! Nhớ tới cái tên này, trong đầu hần lập tức dần hiện ra một khuôn mặt diễm đạm đáng yêu, nội tâm lại tự động dấy lên 1 nỗi niềm bức bối. Vì vậy, hần vội vàng gạt bỏ đi cảm xúc phức tạp trong lòng, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào tấm trải giường trắng nõn, nơi đó, điểm một vệt máu đỏ thẫm đập vào mắt hần, đó chính là lạc hồng của Sở Tiêu Lăng.

Không hề do dự, hần tự tay diễm huyết đạo của nàng, hất mạnh tấm chăn ra, ném xuống đất, lấy ra tấm trải giường đã chuẩn bị từ trước mang đến trải lên, lúc này mới giải bỏ huyết đạo của nàng.

Hết thấy xong xuôi, vốn nên rời đi, chờ ngày mai có "Trò hay" để xem. Nhưng mà, ma xui quỷ khiến làm cả người hần như bị dính chặt trên giường, không cách nào rời ra.

Đôi mắt khép lại, hần hít một hơi dài thật sâu, cuối cùng, thân thể trắng kiêu lại lần nữa hướng tới ngọc thể của nàng, thừa dịp nàng còn chưa thanh tỉnh, lại một lần tiến vào bên trong nàng, tiếp tục đưa nàng đang mơ mơ màng màng, khi thì thanh tỉnh khi thì mê man leo lên đỉnh dục vọng, thẳng đến khi tinh lực hao hụt đi mới không tỉnh nguyện mà dừng lại.

Khung cảnh mập mờ và kiều diễm đang tràn ngập bên trong trướng, Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn chưa rời khỏi cơ thể nàng, toàn bộ thân hình nặng nề dựa vào trên người của nàng, đầu có chút nâng lên, ánh mắt sáng sâu thẳm như biển cả, khi thì chăm chú nhìn nàng đang say sưa yên giấc, khuôn mặt sau khi hoan ái càng thêm vẻ kiều mỹ đến say lòng người, hân đấm chiêu, đôi tay không chút nào gián đoạn vuốt ve mỗi một tấc da thịt trắng mịn của nàng .(ấn nhiệt tình quá à nha LK ca)

Bỗng dưng, bên ngoài truyền đến thanh âm báo hiệu đã đến canh bốn, làm hân chợt bừng tỉnh.

Đôi mày kiếm đột nhiên nhíu lại, hân khẽ nguyên rủa một tiếng, cuối cùng vẫn phải rút khỏi người nàng, bước xuống giường mặc lại quần áo, mang theo tấm ga giường có lưu lại trình tiết của nàng, không yên lòng rời đi.

Trên giường Sở Tiêu Lăng, vẫn đang bình yên say ngủ, vẻ mặt thỏa mãn và vui mừng, khóe môi nhếch lên 1 nụ cười ngọt ngào, hồn nhiên không biết việc gì đến vào ngày mai sẽ làm cho nàng có trăm miệng cũng không thể nào bảo chữa cho nỗi ô nhục oan uổng sắp đổ xuống đầu mình

Bước ra khỏi Động Thụý Các, Lưu Vân Lạc Kỳ vận khinh công, nhanh chóng bay về Ký Phong Các, phát hiện ra một bóng người, Nhan Hâm vốn giờ này đang ở tại Nhâm Hâm Các nghỉ ngơi thì lại xuất hiện trước mặt hân. Đôi môi đỏ mọng của nàng nhếch lên, không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn hân, trong mắt tràn đầy ai oán, lên án và đau xót.

Đau lòng bỗng nhiên trỗi dậy, Lưu Vân Lạc Kỳ vừa định mở miệng ra, lại không biết nên nói gì nên thôi.

"Vương gia, đêm qua ngài đã đi thực hiện kế hoạch của Hâm nhi sao?" Nhan Hâm lúc này mới lên tiếng, tiếng nói rất bình tĩnh, nghe không ra ý tứ gì bao hàm bên trong.

Lưu Vân Lạc Kỳ ngăn người, lập tức giờ tấm ga giường trong tay lên, gật đầu trả lời: "Ừ! Bỏn vương không muốn nàng tiếp tục chịu ủy khuất nữa, cho nên."

"Vương gia đã đi bao lâu rồi? Giờ trời cũng đã gần sáng rồi!" Nhan Hâm vừa nói, vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, "Nghe Lai Phúc nói, Vương gia đã ra ngoài 2 canh giờ trước ."

"Ách, bởi vì. Bởi vì sự tình bị trì hoãn, bỏn vương. Bỏn vương mới trở về muộn!" Lưu Vân Lạc Kỳ vội vàng giải thích, giọng điệu và thần sắc đều hiện rõ ra là đang nói dối.

Có thật không ạ? Thật sự là bị trì hoãn sao? Nhan Hâm cười thầm trong lòng. Nhìn hân đang rất mệt mỏi, nàng đều thấy rõ. Năng lực của hân ra sao nàng biết rất rõ, trên giường luôn luôn là hân chủ động, trước đây mỗi lần cùng mình hoan ái, hân chưa từng biểu lộ ra bộ dáng như hiện tại tinh khí hao tổn, có chút giảm đi sức lực.(do nhiệt tình quá mà)

Trong kế hoạch, rõ ràng đã nói qua ngay sau khi xong việc, hân sẽ đi ra ngoài vào canh hai, chậm nhất là qua canh ba sẽ quay trở lại, nhưng bây giờ. . . .
. . Đã qua bốn canh giờ!!

Khó trách nàng đêm nay không yên lòng, trên giường trần trọc mãi cũng không cách nào ngủ được, vội vàng chạy đến nơi đây, hỏi thăm các nô tài, mới biết hân đã đi thực hiện kế hoạch rồi! Nàng vừa vui mừng, đồng thời trong lòng cũng nóng như có lửa đốt, cứ như vậy ngồi trong điện chờ, đợi suốt 2 canh giờ, mới thấy hân trở về!

Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm xấu hổ không biết nên làm sao cho phải, vì vậy ôm lấy nàng: "Đi thôi, bên ngoài lạnh lẽo lắm, chúng ta đi vào trong!"

Nhan Hâm không nói gì, theo hân bước vào trong. Nội tâm của nàng không ngừng lo lắng, ngàn vạn lần nén tức giận xuống, mặc kệ đêm nay đã phát sinh ra việc gì, trời vừa sáng hãy để con gió thổi bay hết đi, tất cả đều không còn quan trọng nữa, chỉ cần qua ngày mai, tiện nhân kia sẽ biến mất trước mắt mình, mà chính mình sẽ không còn phải lo lắng đến trở ngại nào nữa!!

Đêm tối đi qua, bầu trời dần hửng sáng.

Nương theo một tiếng mở cửa, hai bóng người đang chậm rãi đi vào phòng ngủ của Sở Tiêu Lăng theo thứ tự là nét vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt Cẩm nhi và Hà ma ma trong vương phủ.

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn, xinh đẹp say lòng người, khóe miệng mỉm cười, Cẩm nhi nhìn thoáng qua đã biết Tiêu Lăng đang mơ thấy một giấc mộng đẹp và ngọt ngào, thật đúng là không ngờ đành lòng đánh thức nàng dậy, nhưng lo lắng ma ma đang chờ, đành phải vỗ nhẹ gò má của Sở Tiêu Lăng: "Tiêu Lăng tỷ, rời giường đi! Tiêu Lăng tỷ ——"

Sau nhiều lần lay gọi, Sở Tiêu Lăng cuối cùng cũng tỉnh lại, nhìn thấy Cẩm nhi, liền chu cái miệng nhỏ nhắn lên, "Cẩm nhi, ta mệt mỏi quá, ta vẫn còn muốn ngủ tiếp!"

"Nhưng Hà ma ma muốn thu dọn ga giường, Tiêu Lăng tỷ, đổi qua ga giường khác rồi hãy ngủ tiếp ."

Thu dọn ga giường? Để làm gì? Ý thức Sở Tiêu Lăng còn chưa thanh tỉnh, chau đôi chân mày nhỏ nhắn lại, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, dùng chân che đi thân thể đang trần truồng của mình, bước xuống giường.

Cẩm nhi tới gần nàng, một bên xem xét một bên mập mờ nói: "Tiêu Lăng tỷ, không thể tưởng được là tối hôm qua Vương gia lại đến đây!"

Nghe thấy tên của hắn, Sở Tiêu Lăng trong óc lập tức hiện ra 1 khuôn mặt tuấn mỹ, khuôn mặt cũng theo đó chợt đỏ bừng lên.

Không giống với sự vui sướng cao hứng của các nàng, đang thu xếp lại ga giường Hà ma ma lại biểu lộ ra một vẻ mặt khác, bà khẽ nhăn mặt làm lộ rõ thêm các nếp nhăn, bà phát hiện ra, trên ga giường trắng toát, không hề lưu lại dấu vết của lạc hồng! Bà không nói gì hết, chỉ yên lặng thu hồi ga giường, sau đó hướng Sở Tiêu Lăng khom người cúi chào, lui ra ngoài.

Chờ bà đi xa, Cẩm nhi bắt đầu trực tiếp nói lớn tiếng, bởi vì hiểu kỳ mà không thể chờ đợi thêm được nữa vội hỏi thăm: "Tiêu Lăng tỷ, tối hôm qua xảy ra việc như thế nào? Muội nghe nương nói, đêm đầu tiên nhất định sẽ rất đau, có phải không? Ngoại trừ đau ra, còn có rất nhiều cảm giác khác sao?"

Sở Tiêu Lăng nội tâm lại càng thêm ngưng ngững, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía xa xăm nào đó, tựa hồ như đang nhớ lại một dư âm ngọt ngào.

Cẩm nhi thấy thế, nhin không được chế nhạo nàng: "Xem ra mẹ đã gạt muội rồi, nhìn biểu lộ này của tỷ, chắc chắn là không hề đau đớn." Trong lúc vô tình liếc đến Sở Tiêu Lăng trên cổ còn lưu lại nhiều vết hôn đỏ, nàng vội la lên: " chỗ này có thiệt nhiều dấu đỏ, chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Sở Tiêu Lăng cũng tức tốc chạy đến bàn trang điểm, sau khi xem xong lập tức bừng tỉnh, những vết này, đều là do hắn tối hôm qua đã lưu lại .

Dần dần, Cẩm nhi tựa hồ cũng hiểu được, tiếp tục chăm chăm nàng, cười trộm .

Sở Tiêu Lăng càng thêm xấu hổ, không biết phải nói điều gì, chỉ có thể nói: "Tốt lắm, muội nghĩ cảm giác sẽ như thế nào? Nói cho muội biết, bây giờ toàn thân ta đau nhức, mỗi một chỗ không chịu nổi, xương cốt như muốn gãy hết! Ta muốn tắm rửa, muội có thể giúp ta đi chuẩn bị nước ấm không?"

"Vừa rồi trước khi Hà ma ma tới, Yến nhi đã sớm đi chuẩn bị nước ấm rồi, nói tỷ sẽ cần dùng đến, bà ấy dự đoán y như thật!" Cẩm nhi vẫn đang hé miệng cười thầm.

Nhắc tới Hà ma ma, Sở Tiêu Lăng không khỏi nghi vấn, "Đúng rồi, Hà ma ma sao lại đi đến đây để thu dọn ga giường, những việc này không phải là để cho các muội đưa đi đến gian giặt quần áo hay sao?"

"Vương Phủ có quy định, phạm là nữ nhân của Vương gia, ngay sau đêm đầu tiên đều sẽ có một ma ma đến thu dọn ga giường, bởi vì trên giường sẽ còn lưu lại dấu vết của trinh tiết là lạc hồng!"

Sở Tiêu Lăng nghe xong, lúc này mới hiểu ra, nhớ lại tối hôm qua trong lúc vô tình có thoáng nhìn đến trên giường hình như có dấu vết của lạc hồng, trong nội tâm nàng bỗng cảm thấy rất thoải mái, không để ý tới việc này nữa, phân phó Cẩm nhi đi ra ngoài lấy nước ấm.

Cẩm nhi gạt đầu, rất nhanh đi ra ngoài, rồi trở về cùng hai nha hoàn phía sau, một thùng nước ấm phủ kín cánh hoa tươi xuất hiện ở trước mặt Sở Tiêu Lăng .

Chờ cho đến khi mọi người lần lượt rời đi, Sở Tiêu Lăng mới hạ cái chăn trên người xuống, ung dung bước vào trong thùng tắm.

Nước ấm thấm dần vào da thịt, mang đến một cảm giác thư thái, làm cho nàng nhin không được nhắm mắt lại, ngửa đầu đặt tại vách thùng . Một hồi sau, nàng mới mở mắt ra, vén những cánh hoa trên mặt nước sang một bên, tâm tư nhẹ nhàng thoáng rung động, suy nghĩ không tự chủ quay trở lại đêm hôm qua.

Thì ra đêm đầu tiên sẽ có cảm giác như vậy! Mẫu thân đã cùng mình nói qua sẽ rất đau đớn, lại không hề nói qua sau cơn đau nhức lại là niềm khoái lạc khó có thể nói nên lời .

Sau khi nhu cầu của hắn được giải quyết, hắn vô cùng quyến luyến và thương yêu, hắn đau lòng hôn lên những giọt lệ đang tuôn rơi trên khuôn mặt của nàng, nói mình đừng sợ, nói lần đầu tiên đều là như vậy, hắn sẽ mãi mãi yêu thương mình.

Nếu cảm giác không phải rõ ràng đến như vậy, nàng còn tưởng rằng tất cả chỉ là một giấc mộng xuân, bởi vì tối hôm qua hắn, ôn nhu ngoài sức tưởng tượng, quả thực làm cho người ta khó có thể hình dung ra được. Hắn một lần lại một lần cho nàng nếm thử và nhận thức loại tình ái lạ lẫm này, chỉ cần hưởng qua lần thứ nhất không thể nào quên được niềm khoái hoạt. Trong lúc đó, hắn còn ôn nhu nói với chính mình rằng hãy gọi tên của hắn, vì vậy mà chính mình ngay lúc đó, miệng cứ bất giác gọi ra cái tên "Kỳ" vô cùng kiều mỹ, và nhu hòa.

Hắn không ngừng đòi hỏi, làm cho nàng mỗi một chỗ không chịu nổi, mơ mơ màng màng phối hợp với hắn. Mặc dù không biết hắn khi nào rời đi, nhưng nàng mơ hồ cảm thấy, hắn hẳn là người thật lâu, thật lâu.

Đúng rồi, hắn bây giờ đang làm cái gì vậy? Đã rời khỏi giường rồi sao? Hôm nay không cần lâm triều, hắn là vẫn còn đang ngủ? Giấc mộng của hắn có bóng dáng của nàng hay không? Đêm nay hắn có thể hay không như lời Cẩm nhi nói, tiếp tục tìm đến nàng?

Cứ như vậy, Sở Tiêu Lăng ngờ ngác nhìn chăm chăm vào hình bóng của bản thân mình đang phản chiếu lại trên mặt nước, trong suy nghĩ bỗng dưng lại tự cảm thấy xấu hổ vì không ngờ mình lại có thể bạo dạn đến như vậy, cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Cẩm nhi, mới từ từ thanh tỉnh lại.

Nước đã nguội từ lâu rồi! Nàng lại không hề có cảm giác gì cả!!

Hướng ra phía ngoài nói một câu, nàng nhanh chóng đứng dậy, lau khô thân thể, thay một bộ y phục hàng ngày sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái .

Dùng qua đồ ăn sáng xong, Cẩm nhi vốn định nhắc nàng tiếp tục ngủ cho lại sức, rồi chợt nhớ tới lão Vương phi mấy hôm nay luôn chú ý đến việc này, liền không thể chờ đợi được nữa ý muốn đi đến chỗ của lão Vương phi để chia sẻ.

Trên đường đi, khoe miệng nàng bắt giác mỉm cười, cùng Cầm nhi cười cười nói nói. Nhưng trên đường đi tới, bỗng nhiên phát hiện ra những hạ nhân trong phủ, người nào thần sắc cũng kỳ quái, trộm nhìn đến nàng, sau đó lại ghé tai nói nhỏ cho nhau nghe.

Cầm nhi tựa hồ cũng cảm thấy điều đó, mừng rỡ nói: "Tiêu Lăng tỷ, các nàng đã biết được tin tức rằng Vương gia hôm qua đã nghỉ qua đêm ở chỗ tỷ rồi."

Sở Tiêu Lăng sau khi nghe xong, cũng cảm thấy có lý, vì vậy không hề suy nghĩ hay hoài nghi gì hết, vội bước đi nhanh hơn một chút, một phút đồng hồ sau đã đến Gọn Lan điện.

Lão Vương phi đang tản bộ trong sân, nhìn thấy Sở Tiêu Lăng khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng: "Hôm nay sớm như vậy đã đi tới đây, con có chuyện gì muốn nói với ta à?"

Sở Tiêu Lăng mỉm cười gật đầu, "Con dâu tới đây là muốn bẩm với mẫu phi, Vương gia. Ngài ấy tối hôm qua đã ngủ lại phòng của con."

Lão Vương phi hai mắt rồi đột nhiên mở lớn, vừa mừng vừa sợ. Từ mấy ngày hôm nay bà không ngừng khuyên bảo hân hỷ đến sủng hạnh Sở Tiêu Lăng đi, mỗi lần nghe tới thì hân đều ba lần bốn lượt từ chối và trốn tránh, không thể tưởng được tối hôm qua hân lại vụng trộm đi đến đó.

Nhìn Sở Tiêu Lăng khuôn mặt thoáng ửng hồng, vừa hạnh phúc vừa ngượng ngùng bà dám khẳng định, tối hôm qua hai người đã làm rất tốt! Từ tận đáy lòng đang vô cùng vui mừng sung sướng, bà nắm chặt tay của Tiêu Lăng nói: "Nha đầu, con cuối cùng cũng chờ được đến ngày này mây mờ trắng tỏ mình(bóng mây che khuất sau vầng trăng,mặt trời lại lên cao)! Các con quả nhiên là mệnh định nhân duyên mà!! Mấy ngày nữa con sẽ cùng ta đi đến chùa Vân Nam một chuyến, để đáp tạ công ơn của Bồ tát đã tác hợp cho đôi lứa."

"Vâng ạ, mẫu phi!" Sở Tiêu Lăng thể hiện rõ nét vui mừng trên mặt.

Ngay lúc này, cùng với một hồi xôn xao, nhìn thấy bóng dáng của các nữ tử đang bước tới gần, sau lưng còn có một vài nô tài đi theo, các nàng ta đều là thị thiếp của Lưu Vân Lạc Kỳ.

Hỗn loạn náo động trong điện làm cho lão Vương phi chau đôi lông mày lại, không vui nói: "Các người đến đây là có chuyện gì!"

Trong đó một nữ tử mặc xiêm y màu hồng từ phía sau bước ra trước khóc lóc kể lể: "Lão Vương phi, ngài phải làm chủ thay cho Phi Phi! Phi Phi rõ ràng chỉ nói ra sự thật, Như Yên lại dám lăng mạ Phi Phi, còn nói muốn xé rách miệng Phi Phi nữa!"

"Chuyện gì vậy chứ, người rõ ràng là đang bịa đặt, dám nói Vương Phi tỷ tỷ tàn hoa bại liễu, đêm đầu tiên không có lạc hồng, trước khi vào Vương Phủ đã không còn trinh tiết!" Bị Như Yên phản bác lại, Phi Phi cắn giận bất bình ra mặt.

Sở Tiêu Lăng vốn rất ít khi quan tâm đến việc này, nhưng vừa nghe đến việc có liên quan đến mình, mà mình lại bị vu oan, nàng liền rất cuộc không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Lão Vương phi cũng đang hết sức tức giận, lớn tiếng quát mắng, "Các người có ý tứ gì, lời này là do ai nói?"

"Bẩm lão Vương phi, Phi Phi thật sự không hề bịa đặt, trong phủ đang đồn đại tin này, nói Vương gia tối hôm qua đi sủng hạnh Vương Phi tỷ tỷ, sáng nay Hà ma ma đi thu dọn ga giường, phát hiện trên giường rất sạch sẽ, không có lạc hồng!"

Không có lạc hồng?? Chính mình tối hôm qua rõ ràng nhìn thấy có vài vệt màu đỏ thâm mà, làm sao có thể không có được! Sở Tiêu Lăng khiếp sợ mở to đôi mắt nhìn xung quanh.

Lão Vương phi cũng đang kinh ngạc vô cùng, trầm ngâm một lát, sau đó sai hạ nhân đi gọi Hà ma ma đến.

Hà ma ma nơm nớp lo sợ, kể lại chi tiết tình huống sáng hôm nay.

"Không có khả năng đó được, Hà ma ma, người có phải đã nhìn lầm rồi hay không?" Sở Tiêu Lăng nhin không được nữa hét lớn.

"Vương Phi nương nương, thành thật xin lỗi, nô tỳ khi nhìn thấy việc này thì đầu tiên cũng rất giật mình, nhưng nô tỳ chẳng qua chỉ là một tiểu nô tài, không dám to gan chỉ trích hay lớn tiếng chất vấn người, mà chỉ có thể mang về, đem đến cho Vương gia định đoạt!"

Kỳ nhi? Lão Vương phi khuôn mặt nghiêm túc, dò hỏi: "Hà ma ma, Vương gia sai người đi thu dọn ga giường à?"

"Bẩm lão Vương phi, đúng là như vậy!"

Lão Vương phi càng thêm nghi hoặc khó hiểu, suy nghĩ hồi lâu. Trước đây mỗi khi Lưu Vân Lạc Kỳ lần đầu sủng hạnh thị thiếp, đều là chính bà sai người đi thu dọn ga giường, nhưng lần này, Kỳ nhi vì sao tự mình chủ động, tự mình suy xét? Nhìn đến đám đông chung quanh mọi người đang chỉ trỏ, xì xào bàn tán, bà nghĩ ai buộc chuông thì người đó phải đi cời chuông, vì vậy sai người gọi Lưu Vân Lạc Kỳ đến.

Một hồi sau, người xuất hiện không chỉ có Lưu Vân Lạc Kỳ, bên người còn có con bạch tuộc —— Nhan Hâm (đây là nguyên văn của tác giả à ha ha)

Cả cung điện yên lặng dị thường, lão Vương phi nhìn thoáng qua Nhan Hâm, tầm mắt cuối cùng hướng đến Lưu Vân Lạc Kỳ, bình tĩnh hỏi: "Kỳ nhi, con tối hôm qua không phải là đã qua đêm trong phòng của Tiêu Lăng sao?"

Lưu Vân Lạc Kỳ hơi giật mình, lập tức gạt đầu.

"Vậy con nói đi, tại sao tối hôm qua lại không phải là đêm đầu tiên của Tiêu Lăng? Lần đầu tiên của nàng ta không phải đã dành cho con sao?"

Lưu Vân Lạc Kỳ lại im lặng một hồi, mới đáp: "Hài nhi không nhớ rõ!"

Không nhớ rõ!! Hẳn tự mình chủ động, như thế nào lại không nhớ rõ chi tiết! Nhìn thấy trong ánh mắt của hắn chợt lóe lên một tia chợt dạ, lão Vương phi cuối cùng đã minh bạch sự tình, tạm thời ổn định sự hoảng loạn trong lòng, hỏi tiếp: "Đúng rồi, buổi sáng hôm nay vì sao con lại tự mình gọi Hà ma ma đi thu dọn ga giường? Việc này luôn luôn là do mẫu thân giải quyết mà!"

"Hài nhi nhìn thấy Hà ma ma, nhân tiện dặn dò bà một tiếng, hài nhi cũng không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy." Giọng nói của Lưu Vân Lạc Kỳ không hề tự nhiên.

Lão Vương phi trong nội tâm hừ lạnh, xem khuôn mặt của hắn, lại nhìn đến Nhan Hâm, thực hận là không thể bóp chết Nhan Hâm ngay tại đây. Bà biết rõ, nhất định là hồ ly kia đã giở thủ đoạn bỉ ổi rồi! Bất quá, gừng càng già càng cay, bà tuyệt đối không để cho âm mưu kia được thực hiện!

Sau đó, bà sai người đi lấy tấm ga giường đến, còn phái người đi đến phòng của Tiêu Lăng lấy tấm ga giường ra để đổi chiếu, nhưng kết quả thu được, lại làm cho tia hi vọng cuối cùng của bà tan biến mất!!

Nguyên nhân, để tránh lẫn lộn, tấm trải giường của Vương Phủ chẳng những phân chia theo đẳng cấp, mà còn có ký hiệu riêng. Hà ma ma thu dọn tấm ga giường kia xác thực có ký hiệu riêng thuộc về Tiêu Lăng, mà trong phòng Sở Tiêu Lăng tổng số ga giường cũng không hề bị thiếu!

Chứng cứ vô cùng xác thực, mọi người lại lần nữa xì xào bàn tán, người nào có hảo tâm sẽ hướng một tia đồng tình đến Sở Tiêu Lăng, còn những kẻ kia vốn đã luôn ghen tỵ với Sở Tiêu Lăng, giờ phút này ra mặt hướng tới nàng cái nhìn hèn mọn, khinh miệt và giễu cợt.

Sở Tiêu Lăng cảm thấy vô cùng nghi hoặc khó hiểu, hơn nữa bản thân lại đang rất khổ sở cùng bị thương, không chỉ có bởi vì nỗi oan này mà còn bởi vì thái độ của Lưu Vân Lạc Kỳ. Hẳn tối hôm qua lời nói rất dịu dàng, nàng nhớ rất rõ ràng, hắn nói lần đầu tiên đều sẽ đau như vậy, sau đó sẽ không còn chịu đau đớn nữa. Vậy mà hắn vừa rồi dám nói là không rõ ràng lắm? Vì lẽ gì chứ?

"Mẫu phi, Hâm nhi có một câu, không biết có nên nói ra hay không." Lúc này, Nhan Hâm đột nhiên lên tiếng.

"Có lời gì cứ việc nói thẳng." Lão Vương phi lạnh lùng nói.

"Tỷ tỷ trước khi được gả đến Vương Phủ trước, từng buôn bán đậu hũ trên phố, con tận mắt nhìn thấy nàng ta cùng với những nam nhân khác tán tỉnh vui cười, Vương gia lúc ấy cũng có nhìn thấy! Cuộc sống riêng tư của nàng ta trước đây không bị ràng buộc bởi quy củ nguyên tắc, lần đầu tiên không có lạc hồng cũng không có gì là quá kỳ quái! Mặt khác, nếu việc này bị lan truyền đi, danh dự của Vương Phủ chúng ta phải làm sao bây giờ? Vương gia chẳng phải sẽ bị người đời chế nhạo?"

"Ta thừa nhận có cùng bọn họ cười cười nói nói, nhưng chỉ là nói chuyện phiếm với nhau, ta ngay cả ngón tay cũng không cho bọn họ chạm đến, chúng ta trong sạch mà!" Sở Tiêu Lăng lập tức cãi lại.

"Sự thật bày ra ở trước mặt, vậy việc này thì giải thích thế nào đây?" Phi Phi khinh bỉ nói.

Sở Tiêu Lăng im lặng nhìn về phía Lưu Vân Lạc Kỳ, hi vọng hắn có thể vì mình mà nói ra câu công đạo.

"Kỳ nhi, ngươi cho rằng nên làm sao đây?" Lão Vương phi nhân cơ hội này hỏi thăm hắn.

Vốn dĩ khi chứng kiến Sở Tiêu Lăng đang bị ủy khuất, Lưu Vân Lạc Kỳ bỗng dưng đau lòng tâm tư có điểm dao động, chỉ là do Nhan Hâm đang cầm tay hắn, níu chặt hắn, như muốn thúc ép hắn vậy! Lại nhìn thấy Nhan Hâm đôi mắt rất ư chân tình và trông đợi, cuối cùng hắn hạ quyết tâm nói: "Một nữ tử đề tiện như vậy, có tàn hoa bại liễu thì cũng không có gì là lạ!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa dứt lời ..., không chỉ là phán quyết cuối cùng thôi, mà đối với Sở Tiêu Lăng mà nói, chỉ bởi vì một câu nói hoàn toàn có thể đem nàng đẩy xuống vực sâu vạn trượng. Nàng cảm giác được toàn thân mình bỗng phát run, trong mắt tràn ngập nỗi bi thương và phẫn hận, trừng mắt nhìn hắn.

Tối hôm qua tất cả mọi việc, kể cả sự ôn nhu dịu dàng, sự che chở, hòa hợp của hắn, tất cả đều rõ mồn một như đang ở ngay trước mắt. Hắn, vì sao nhanh như vậy đã quên? Hoặc hẳn căn bản không hề thay đổi? Tối hôm qua hắn chỉ là một ảo ảnh mà thôi, hiện tại mới thật là con người của hắn?

Đột nhiên trong lúc đó, Sở Tiêu Lăng bỗng minh bạch ra chuyện gì đang xảy ra, nội tâm càng thêm xấu hổ vô cùng, chính mình thật sự là đã ngu si ôm mộng tưởng, còn khờ dại cho rằng nỗi khổ tận cam lai đã qua rồi, buổi sáng khi tắm rửa, thậm chí còn nghĩ hẳn đêm nay có thể sẽ lại đến, ước mơ sau này sẽ có được cuộc sống hạnh phúc!

Tất cả hết thảy đều là ảo ảnh, chỉ là một giấc mộng mà thôi! Sau giấc mơ hạnh phúc chỉ là một cơn ác mộng vô cùng sống động mà thôi!

Không thể tưởng được, hắn lại vì Nhan Hâm mà dám làm ra việc vô liêm sỉ này, vì Nhan Hâm gạt bỏ đi phong độ và nhân nghĩa đạo đức của một nam tử hán, dùng thủ đoạn hạ lưu này để đối phó với mình.

Tuyệt vọng lấp đầy tâm tư của nàng, đau xót giày vò lấy nàng, làm cho nàng nản lòng thoái chí, thể xác và tinh thần mỏi mệt. Thật lâu, nàng thu hồi tất cả nỗi đau xót lại, hướng tới lão Vương Phi nói ra một câu sau cùng: "Thật xin lỗi đã gây ra cho mẫu phi phiền toái, về phần vì sao không có lạc hồng trên ga giường, xin thứ cho con cháu không cách nào giải thích được. Con vẫn muốn nói với mẫu phi một câu, tuy con xuất thân hèn kém, nhưng một mực ghi nhớ rõ đã là nữ tử thì phải có đức hạnh, Kỳ Vương gia là người đàn ông đầu tiên của con!! Về phần mẫu phi sẽ xử lý như thế nào, con không có nửa câu oán trách!!"

Dứt lời, nàng thả lỏng thân thể đang mỏi mệt, không hề nhìn đến ánh mắt của bất cứ kẻ nào, kể cả Lưu Vân Lạc Kỳ! Cứ như vậy quay đầu, hướng tới cửa lớn đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Mệnh định nhân duyên

Bóng đêm đang bao phủ toàn bộ Vương Phủ.

Động Thúy Các cũng đang rất yên tĩnh, chỉ nghe tiếng gió xào xạc thổi qua đám lá cây.

Trên ghế đá, thấp thoáng bóng dáng của một người đang ngồi, chính là Sở Tiêu Lăng. Nàng chỉ mặc độc 1 bộ áo ngủ màu trắng tinh thuần khiết, mái tóc dài xỏa tung hồ hững trên hai vai, đang ngẩng đầu nhìn lên ánh sao xa xăm trên bầu trời đêm, trong mắt hiển thị rõ nỗi cô đơn.

Sau khi trở về từ điện của lão Vương phi, nàng tự nhốt mình trong phòng ngủ, người nào cũng không cho vào, giống như đang tạo ra 1 kết giới cho riêng bản thân mình vậy, để cho bản thân mình tĩnh tâm đi một chút! Nhưng càng im lặng, suy nghĩ càng hỗn loạn, chỉ cần nhìn đến chiếc giường lớn, nàng lại nhớ đến sự việc của tối hôm qua.

Đêm qua, trên giường cảnh xuân vô hạn, tối kiều diễm, nhiệt tình thiêu đốt. Đêm nay, làm bạn với nàng lại là một gian phòng yên tĩnh, còn mang theo vô hạn đau xót và khổ sở.

Là hán, đã đem mình từ một cô gái ngây thơ trở thành một nữ nhân, đã dẫn đường cho nàng lãnh hội cảm xúc thăng hoa trong tình dục. Hán dịu dàng ôn nhu, thương tiếc nâng niu trân trọng nàng. Hán đối với chính mình như vậy chẳng qua chỉ là để giải quyết nhu cầu thôi, sự thật đã rõ môn một ngày trước mắt, đã bị tổn thương đến như vậy, làm cho mình không bao giờ có thể quên được.

Ai nào ngờ được, tất cả chỉ như đóa phù dung sớm nở tối tàn, là một âm mưu thâm hiểm! Oán hận cho sự tà ác, đê tiện và vô tình của hán, nàng càng thống hận chính mình không biết trước điều này, lại đi si tâm vọng tưởng tới hạnh phúc. m mưu ập tới quá nhanh, làm nàng trở tay không kịp, nhưng trong bất hạnh này cũng có kèm theo may mắn, nếu như bị bọn họ biết được chính mình đã từng si tâm vọng tưởng, nhất định sẽ càng cười nhạo, châm chọc thương tổn nàng nhiều hơn!

Nguyên buổi chiều nay, nàng không hề yên lòng, tinh thần hoảng hốt cứ đứng lặng yên ở 1 góc trong phòng, cuối cùng cho đến khi đêm dài buông xuống, nàng mới bước ra hoa viên hít thở không khí, nương theo làn gió êm dịu trong màn đêm buông lời những cảm xúc ở trong lòng đang tích tụ.

Trước đây, mình cũng đã từng là 1 bảo bối được là cha mẹ cưng chiều vô cùng, cho dù kể từ lúc phụ thân gặp nạn cho đến nay đã phải trải qua hoàn cảnh nghèo khổ, mọi người trong nhà đều đoàn kết lại hỗ trợ cho nhau, thật vui vẻ. Cho dù khi đến Vương Phủ phải chịu hết ỳ khuất và bị lạnh lùng hết lần này đến lần khác, nàng vẫn bình tĩnh vượt qua hết. Nhưng hôm nay, có thể nói là ngày thống khổ nhất trong đời nàng, cái gì mà "Mệnh định nhân duyên", hoàn toàn bị đập tắt trong lời nói của hán!

Mùa thu đã qua đi nhưng vẫn mang theo từng đợt gió rét lạnh, ngàn sao vẫn dõi theo từng ngày trôi qua. Cuộc đời này này đêm không lâu ngày lại vội đến, Minh Nguyệt mãi mãi không bao giờ ở cùng một nơi.

Nhìn lên bóng nguyệt, Sở Tiêu Lăng không khỏi nhớ đến lúc nhỏ, mẫu thân từng nói qua với nàng rằng bên trong ánh trăng là nơi ở của 1 vị tiên nhân thiện lương hòa ái tên là Nguyệt Lão, mọi người chỉ cần nhìn lên ánh trăng là có thể nhìn thấy Nguyệt Lão, tương lai sẽ nhận được một mối nhân duyên tốt đẹp.

Cho nên chẳng biết đã bắt đầu từ lúc nào, nàng thường ngồi 1 mình trong sân vườn, nhìn lên bầu trời đêm xa xôi, hi vọng Nguyệt Lão ghi nhớ tới chính mình, tương lai sẽ ban cho mình một nam nhân tốt tính. Nhưng hôm nay xem ra, những lời của mẹ nàng đều chỉ là một truyền thuyết, hoặc là, Nguyệt Lão đã phải bận tâm đến quá nhiều người khác cho nên không còn nhớ tới nàng nữa.

"Nguyệt Lão, người thật sự có ở bên trong Nguyệt cung không? Vậy người có nhìn thấy con không? Người có thể nói cho con biết, con đây cả đời về sau, còn có thể gặp được một người nam tử chân chính yêu thương, hiểu được lòng con và làm phu quân của con?" Si ngốc nhìn lên bầu trời, nàng tự hỏi ra những nghi vấn trong lòng, đồng thời cũng là khẩn cầu có ai đó trả lời cho nàng hiểu được, trong bụng chứa đầy buồn bã.

Ngay trong lúc này, một tiếng bước chân từ phía sau lưng truyền đến, nàng quay đầu lại, chỉ thấy dưới bóng trăng, Cẩm nhi đang bước ra trên khuôn mặt cũng đang ưu tư vương vấn thương cảm.

"Tiêu Lăng tỵ, tại sao nàng lại đi ra nơi này? Đêm nay trời rất lạnh, nàng nên khoác thêm áo choàng để giữ ấm!" Cầm nhi chậm rãi tới gần, khoác chiếc áo choàng trên người cho Sở Tiêu Lăng.

"Ta không ngủ được!" Sở Tiêu Lăng đáp ra 1 câu, thuận thế sửa lại áo choàng. Đối mặt với Cầm nhi, nàng không cần phải giấu diếm tâm tư của mình.

Cầm nhi ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn chăm chú một hồi, chần chừ hỏi: "Nàng đang ngồi đây lo lắng tới việc sẽ bị lão Vương phi đuổi đi khỏi vương phủ, cho nên không thể ngủ được?"

Lo lắng? Không sai! Chính mình nếu như chỉ vì tội danh này mà bị đuổi ra khỏi Vương Phủ, không chỉ chịu sự nhạo báng của người ngoài, mà còn mang đến sự nhục nhã cho người nhà. Đặc biệt là mẫu thân nàng, nếu biết được chân tướng sự việc này nhất định sẽ đau lòng như đứt từng khúc ruột, bị thương muốn chết.

Còn điều đáng phải lo lắng là, việc này có thể hay không ảnh hưởng đến việc bán đậu hủ? Thiếu đi một cơ hội làm việc, mọi người trong nhà sẽ sinh sống ra làm sao, đôi mắt của mẫu thân đầu nhìn thấy như người thường? Khi nào thì mới có thể chữa khỏi đây?

"Nói đi nói lại, đều là do lỗi của Vương gia, hẳn thực sự là phá hư đủ đường!" Cầm nhi căm giận bất bình mắng ra một câu.

Phá hư? Đối với chính mình mà nói, hẳn quả thật là tội ác tày trời. Nhưng đối với Nhan Hâm, hẳn lại nghĩa vô phản cố, có thể nói là tình thâm ý trọng.

"Hay là trên đời này nam nhân nào cũng đều hư hỏng như vậy, không đáng để tin nhiệm?" Cầm nhi tiếp tục oán trách.

Rốt cục, Sở Tiêu Lăng nói an ủi: "Sẽ không, đương nhiên không phải tất cả nam nhân nào cũng đều như thế, người xem Triệu Đan Vũ và Dịch Bán, bọn họ phẩm tính thiện lương, lại hiền hoà, rất tốt bụng nha!"

"h, Triệu công tử và Dịch Bán ca ca đều là những nam nhân tốt. Dù sao, phẩm là người có quyền thế, tất cả đều là đồ trứng thối! Đặc biệt là Vương gia, con người xấu xa tột cùng!"

Nhìn nàng ta có phùng mang trợn má lên trông đáng yêu vô cùng, Sở Tiêu Lăng khóe môi bất giác cười nhạt, bỗng dưng như nhớ tới điều gì vội thở dài: "Cầm nhi, hay là chúng ta nên rời đi ngay lúc này, chỉ sợ phải bắt đầu lại cuộc sống như lúc trước xuất đầu lộ diện ra bên ngoài buôn bán!"

"Cũng được! Bất quá ta sẽ đứng ra mời chào, sau này cứ để ta rao hàng, giọng ta to lắm đó! "

"Người? Có thể được không đó? Người vẫn hay e sợ những nam nhân kia mà. Huống hồ, người sao lại không lo lắng đến lúc đó danh dự sẽ bị hao tổn, giống như ta vậy bị người ta chỉ trích là tàn hoa bại liễu, không biết liêm sỉ là gì?"

Sở Tiêu Lăng không khỏi lại nghĩ tới sự việc xảy ra ban ngày, nỗi chua xót thật vất vả mới kìm nén xuống lại đang dâng lên.

"Không sợ, ta không sợ! Dù sao ta cũng đâu muốn gả cho cái loại hỗn đản như Vương gia, huống hồ tựa như người đã từng nói qua trước đây, đối phương nếu chỉ bởi vì như vậy mà xem thường ta, cái này loại nam nhân không cần đến cũng được."

Tự tin cao ngạo, không hề e ngại điều gì! Nhìn Cầm nhi như vậy, Sở Tiêu Lăng giống như nhìn thấy chính bản thân mình trước đây, toàn bộ tâm tình nhất thời bùng lên đi không ít. Đúng vậy, loại nam nhân này, không cần quan tâm đến cũng được!

Cánh tay hơi nâng lên, nàng ôm vai Cầm nhi, lại nhìn về phía bầu trời cao thăm thẳm. Cầm nhi cũng vòng qua vai nàng, cùng nàng hướng nhìn lên trên bầu trời đêm!

Các nàng không hề biết rằng, có một bóng người cao lớn, đang lặng lẽ nhìn từ phía xa, từ này đến giờ vẫn lặng lẽ đứng yên trong 1 góc, gương mặt đầy ưu tư đang nhìn chăm chú vào các nàng, một thời gian thật dài sau đó mới lại lặng lẽ rời đi.

Không hề muốn trừng phạt, cũng không muốn trục xuất nàng. Ngày hôm sau, lão Vương phi tự mình phân phó nô tài, nói rõ chuyện đó chỉ là một hiểu lầm, còn ra lệnh cưỡng chế từ nay về sau không cho phép kẻ nào dám nhắc lại việc Tiêu Lăng đêm đầu tiên không có lạc hồng. Lý do của bà là đã hỏi qua đại phu, có 1 vài nữ tử đêm đầu tiên không hề có lạc hồng, nhưng tâm thân vẫn thật sự còn trong trắng thanh bạch.

Vốn, dĩ lý do này cũng rất bình thường, nhưng tại cổ đại lạc hậu, lại là lời tuyên bố vớ vẩn.

Mọi người trong lòng biết rõ bà thiên vị Sở Tiêu Lăng nên viện đến lý do này, nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ dám âm thầm xì xào bàn tán và chỉ trích, có người hâm mộ Sở Tiêu Lăng đã tu luyện qua mấy kiếp, có thể mê hoặc được lão Vương phi tin nhiệm nàng đến như vậy.

Những lời này, Cầm nhi đều nghe thấy hết nên trở về kể lại cho Sở Tiêu Lăng. Nàng cảm kích lão Vương phi vô cùng bởi sự yêu thương triu mến mà bà đã dành cho mình. Thế nhưng nàng lại càng thêm trầm mặc, không hề bước ra khỏi cửa, cả ngày chỉ đi lại ở trong đình viện của mình.

Dù sao, có một số việc dù không mong muốn cũng đã xảy ra rồi, nàng hiểu rất rõ, bên ngoài lời đồn đãi chắc chắn không nhanh mà biến mất. Cho đến ngày được trở về nhà thăm mẫu thân, nàng mới rời khỏi Động Thúy Vác.

Khoảng cách từ lần gặp mặt trước, đã gần một tháng trôi qua rồi. Nhìn những người thân trong nhà, Sở Tiêu Lăng có cảm giác như đã trôi qua 1 năm xa cách vậy. Nếu không phải là do lo lắng cho mẫu thân vì biết được chân tướng sự thật mà khổ sở, nàng thật muốn cứ như vậy trở về nhà luôn, không cần phải quay trở về nơi không hề thuộc về mình!

Cuối cùng, nàng quyết định kêu Cẩm nhi quay trở về phủ trước để thông báo, còn chính mình vẫn ở lại, cùng mẫu thân và đệ đệ dùng bữa tối, cho đến giờ Tuất mới hồi phủ. Toàn bộ phủ đang rơi vào trạng thái yên tĩnh, Sở Tiêu Lăng hơi cúi đầu, chậm rãi đi về phía trước, đang bước qua 1 gian hành lang gấp khúc thì nhìn thấy hai bóng người, một người là Lưu Vân Lạc Kỳ, một người khác là Nhan Hâm lúc nào cũng đi theo sau hắn.

Nàng đang nghĩ tới việc hoặc là đi qua hành lễ, hoặc làm như không nhìn thấy cứ như vậy mà bước qua. Nhan Hâm đã đi tới trước mặt của nàng, giọng điệu trước sau như một lộ ra sự khinh miệt cùng trào phúng, "Người quả thực không giống với người thường, có biết hiện tại là giờ nào rồi không? Mới trở về?"

Nhìn tới nàng ta, Sở Tiêu Lăng vốn không thèm để ý tới, bất quá tư tiền tướng hậu, vẫn giải thích: "Ta ở nhà cùng mẫu thân ăn cơm tối xong mới trở về, ta có kêu Cẩm nhi trở về thông báo trước."

"Hừ, là cùng ăn với mẫu thân sao, hay là cùng với nam nhân khác vậy? Nếu là ta, hẳn là đã tỉnh mộng, chứ không phải là tiếp tục đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt." Nhan Hâm nói xong nói xong, giọng nói bỗng nhiên chuyển hướng khó chịu, "Mặc dù không biết mẫu phi vì sao lại ra phán quyết vớ vẩn đến vậy, nhưng người sáng suốt đều biết rõ, chân tướng sự thật ra làm sao!"

"Đúng vậy, về chân tướng sự thật, cho dù người khác không biết, thì người cũng nhất định biết rõ!" Sở Tiêu Lăng lạnh lùng trả lời, thân nhiên liếc nàng ta một cái, lập tức xoay người rời đi.

Từ đầu đến đuôi, tầm mắt chưa hề nhìn đến Lưu Vân Lạc Kỳ. Nhìn nàng đang chậm rãi bước đi tan vào trong màn đêm, Nhan Hâm tức giận tới mức dậm chân xuống, không khỏi làm nũng với Lưu Vân Lạc Kỳ: "Vương gia, người xem xem, nàng. Nàng ta tỏ thái độ gì vậy chứ!"

Lưu Vân Lạc Kỳ không hề lên tiếng, đôi mắt đen sáng rực nhìn chằm chằm vào hướng Sở Tiêu Lăng vừa đi qua. Nhan Hâm càng nghĩ càng không phục, nàng đã suy nghĩ nát óc mới thiết kế ra 1 âm mưu như vậy. Tưởng rằng có thể làm cho tiện nhân kia bị đuổi đi, không ngờ trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Mấy ngày nay chỉ cần yên tĩnh 1 chút, nàng liền không tự chủ nghĩ đến tình hình đêm đó sau khi Lưu Vân Lạc Kỳ sủng hạnh Sở Tiêu Lăng trở về thái độ rất khác thường, nội tâm có thể nói là vừa phần nộ vừa không cam lòng.

Mặt khác, nàng còn tưởng rằng Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ cùng lão Vương phi tranh chấp, cố ý huy động luôn tiện nhân kia đi, hẳn lại nói rằng không muốn phá vỡ tình mẫu tử, còn nói rằng dù sao thì thanh danh của Sở Tiêu Lăng cũng đã bị hao tổn, sau này ở trong phủ không quá mấy tháng, rồi sẽ tự uất ức mà rời đi. Hắn hoàn toàn, ngay từ đầu, luôn luôn không rõ ràng ra quyết định gì cả, nàng muốn tiện nhân kia không chỉ bị mất danh dự, nàng còn muốn tiện nhân kia hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt!

"Đi thôi!" Bỗng nhiên, Lưu Vân Lạc Kỳ thấp giọng lên tiếng, đem nàng từ trong trầm tư thoát ra. Dù trong lòng vẫn đang đầy ngập lửa giận, nhưng không tiện phát tác ra bên ngoài, nàng chỉ hướng hắn thân nhiên cười, một lần nữa nép vào trước ngực của hắn, đáp:

"h, chúng ta dừng đi nữa, trở về phòng đi, Hâm nhi sẽ hầu hạ ngài đi ngủ!"

Lưu Vân Lạc Kỳ cũng khẽ nhìn nàng cười, ôm nàng, tiếp tục đi lên phía trước tâm tình cũng tốt hơn nhiều, dù cả người vẫn đang hốt hoảng, không yên lòng.

Nhan Hâm cũng là đầy bụng đang suy nghĩ như thế nào tiến hành quân cờ tiếp theo, dù sao, nàng cũng tuyệt đối không cho phép tiện nhân kia còn ở lại trong phủ, tuyệt đối không cho phép tiện nhân kia chiếm được bất cứ thứ gì của mình, thậm chí. Có cơ hội cướp đi nam nhân mà chính mình rất vất vả mới có được!!

Bầu trời cao xanh, ánh nắng tươi sáng, không 1 gợn mây, đúng là một ngày đẹp trời. Sở Tiêu Lăng đang tháp tùng lão Vương phi đi đến ngôi chùa trong núi. Sau sự việc Sở Tiêu Lăng được Lưu Vân Lạc Kỳ sủng hạnh qua đi mấy ngày.

Hôm nay mới sáng sớm, lão Vương phi đã nói muốn dẫn nàng đi đến Vân Sơn để đáp tạ Phật tổ. "Sau sự kiện lạc hồng", nàng cứ nghĩ rằng việc này sẽ bị hủy bỏ, không ngờ lão Vương phi kế hoạch lại không hề thay đổi!

Bất quá, nàng cũng không cự tuyệt, thứ nhất, đối với vị lão nhân hiền lành thiện lương này, nàng không thể chối từ; thứ hai, ở Vương Phủ bị dè dặt lâu như vậy, đi ra ngoài một chút cũng tốt. Hai kiệu nhỏ, mười mấy tùy tùng, không hề phô trương và long trọng, trên đường đi có xóc nảy, đến giữa trưa thì dừng lại ở ngoại ô chân núi Vân Sơn.

Kế tiếp là một sơn đạo khúc khuỷu, cỗ kiệu không cách nào đi tới được nữa, hai người đành phải đi bộ lên phía trên. Sở Tiêu Lăng và một nha hoàn khác đi theo lão Vương phi, vài tùy tùng đi theo phía sau, những người còn lại ở lại dưới chân núi chờ.

Càng đi lên phía trước, Sở Tiêu Lăng càng bội phục lão Vương phi. Đường đường là một thái phi tôn kính, đã cao tuổi, chỉ vì sự thành kính trong lòng với Đức Phật, mà không màng đến gian nguy.

Đồng thời, nàng cũng rất tò mò về ngọn núi Vân Sơn này, muốn biết tại đỉnh núi kia, sẽ có một ngôi chùa to lớn như thế nào.

Trải qua mấy khắc đi bộ, các nàng cuối cùng cũng đến được đỉnh núi, mọi người đều đã thở hồng hộc, chỉ thấy đám mây lơ lửng trên không, đứng lặng yên một ngôi chùa hùng vĩ đồ sộ. Được 1 vị tiểu hòa thượng ra tiếp đãi, các nàng cùng nhau tiến vào bên trong chùa, đi đến tầng thứ nhất, nhìn thấy một vị lão nhân gầy rộc đang khoan thai đi đến

"Bần tăng bái kiến lão Vương phi! Lão Vương phi vượt ngàn dặm xa xôi mà đến, bần tăng không thể xuất môn ra nghênh đón kịp thời, khẩn cầu lão

Vương phi thứ lỗi!" Hần giương cây phát trần lên, cung kính nói. Lão Vương phi không hề oán trách, ngược lại cười nhạt:

"Đại sư nói quá lời! Đại sư từ bi hỗ trợ chúng sinh, lão thân tiến đến quấy rầy, mong rằng đại sư thông cảm mới đúng!"

"Lão Vương phi quả nhiên khoan hồng độ lượng, hiền lành hào phóng. Đúng thật là lão Vương phi mà bản tăng đã quen biết, mới dám trước mặt một thí chủ nhiều lời như vậy!"

Vị cao tăng cũng cười, giọng điệu mang theo khâm phục và tán thưởng, khi ánh mắt chuyển tới Sở Tiêu Lăng thì đôi mắt thâm thúy hiện lên một tia khác thường quang mang:

"Vị này hẳn là Kỳ Vương Phi đi!"

"Thiện nữ Sở Tiêu Lăng bái kiến đại sư!" Sở Tiêu Lăng khom người chào ông .

"Kỳ Vương Phi xin đứng lên, bản tăng không dám nhận!" Nói xong, đạo sĩ tầm mắt một lần nữa hướng trở lại lão Vương phi, chúc mừng: "Lão Vương phi thật là may mắn, thật sự là phúc như Đông Hải!"

"Việc này cũng do đại sư hỗ trợ, nếu không có đại sư, lão thân há có thể gặp được con dâu hiền đức này!" Lão Vương phi nhân cơ hội lại nói lời cảm tạ.

"Đâu có đâu có! Bản đạo chẳng qua là thuận theo ý trời, Kỳ Vương gia và Kỳ Vương Phi hữu mệnh nhân duyên, bọn họ nhất định trời sinh một đôi, tương thân tương ái đến vĩnh viễn!"

Nghe thấy thế, Sở Tiêu Lăng trong lòng chợt nhói đau! Mệnh định nhân duyên? Nguyên do là vị đại sư này đã châm ngòi nổ!! Chính là, hẳn mới vừa nói mình và Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ tương thân tương ái đến vĩnh viễn? Ha ha, hẳn đại khái không hề biết, trời sinh một đôi phải là Lưu Vân Lạc Kỳ và Nhan Hâm mới đúng!

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Tiêu Lăng khoe môi hiện ra một nụ cười chua xót. Lão Vương phi nhìn thấy Sở Tiêu Lăng như vậy, biết được nàng đang thương cảm nhớ lại chuyện gì, vì thế tạm dừng đề tài này lại, bắt đầu tiến vào té bái .

Bà quả nhiên là trong lòng luôn hướng về Đức Phật, mỗi một bước đi, mỗi một động tác đều vô cùng nghiêm túc trang trọng, đến nỗi Sở Tiêu Lăng ở bên cũng không dám có chút thả lỏng người, nghe theo sự phân phó của bà, mà lập lại động tác tương tự.

Bái Phật xong, được đại sư an bài, các nàng theo lệ ở lại chùa chiều dùng bữa, đồ ăn chay thanh đạm, Sở Tiêu Lăng lạ miệng nên ăn rất ngon, từ nhiều ngày nay nàng chưa ăn qua một bữa cơm ngon miệng đến như vậy. Sau đó, nàng lại đi cùng với lão Vương phi dọc theo hoa viên của ngôi chùa, nghe đại sư giảng giải qua lịch sử của nó. Đến buổi chiều, các nàng mới chính thức rời đi khỏi ngôi chùa . Đường xuống núi so sánh với lúc lên còn gian nan hơn rất nhiều.

Giống như lúc đi đến vậy, Sở Tiêu Lăng và nha hoàn đi theo lão Vương phi 1 cách cẩn thận. Nhưng đi được vài bước, mặt trời đột nhiên khuất mất, sắc trời nháy mắt tối sầm lại, đám mây đen dày đặc bao quanh, mưa to không hề báo trước rơi xuống càng lúc càng nặng hạt..

Phát giác tình thế bất ngờ, lão Vương phi nhanh trí an bài: "Tiêu lăng, đường này không dễ đi, người mau thả tay ta ra, để cho bọn họ đi trước cũng được!"

"Ta không sao, mẫu phi, ta vẫn sẽ đi theo người đi tới được mà!" Không phải là Sở Tiêu Lăng không tin vào đám tùy tùng này, mà bởi vì trong tình huống nguy hiểm trước mắt, nàng không muốn đem lão Vương phi giao cho những người khác, nàng muốn đích thân đi theo bà đi.

Nhìn Sở Tiêu Lăng vẫn 1 mực cố chấp, lão Vương phi cũng không tranh cãi thêm nữa, cầm chặt tay nàng, cùng nhau chậm rãi đi xuống dưới núi. Hai gã tùy tùng ở phía trước, hai gã ở phía sau, lập tức chạy đến giúp đỡ.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, hạt mưa gia tăng thêm, rất có thể là mưa rền gió dữ lâu ngót. Lão Vương phi muốn cho dừng lại tạm thời, nhưng khi nhìn hai bên cây cối thưa thớt, căn bản không che được cho ai, lại không biết cơn mưa đầu mùa hạ này đến bao giờ mới tạnh,có thể lại càng làm tình hình tồi tệ hơn, vì thế đã bỏ qua ý niệm vừa thoáng qua trong đầu.

Mưa càng lúc càng lớn, gió cũng càng ngày càng mãnh liệt, tấm giấy dầu ô mỏng manh bị cuốn bay đi,hạt mưa to như hạt đậu, không hề tình cảm tạt vào người Sở Tiêu Lăng,cả trên mặt và trên tóc. Những người khác cũng vậy, rất nhanh sau đó tất cả mọi người đều ướt nhẹp cả .

"Mẫu phi, xem ra chúng ta không thể tiếp tục đi tới!" Sở Tiêu Lăng nhìn không được đề nghị.

Lão Vương phi một bên lau đi nước mưa trên mặt, một bên nhìn đến chung quanh, sau đó gạt đầu, đang chuẩn bị hướng đến dưới tán cây đại thụ bên cạnh, ai ngờ chỉ vì bất cẩn, một nô tài trượt chân,làm cả người bà té ra bên ngoài.

Sở Tiêu Lăng không hề nghĩ ngợi gì,vội quay người kéo tay bà lại,các tùy tùng khác cũng gấp rút chạy tới gần lại, điều này làm cho con đường kia vốn đã hẹp lại càng trở nên chật chội thêm, mà trời lại mưa to quá, bùn đất nhão nhoẹt cả. Sở Tiêu Lăng cả người ướt sũng nước mưa, nhưng nàng vẫn giữ chặt tay của lão Vương phi,cùng lúc được mọi người hiệp trợ, cuối cùng lão Vương phi cũng được kéo lại về, đáng tiếc, chính nàng lại rơi xuống dưới núi!! 1 bóng dáng màu hồng, bất ngờ hòa với đường núi quay cuồng, dần dần biến mất khỏi tầm mắt của mọi người!!

"Tiêu Lăng, Tiêu Lăng," Lão Vương phi quá sợ hãi, hò hét điên cuồng.

Các tùy tùng vội chạy nhanh đến trấn an bà: "Lão Vương phi, ngài đừng quá kích động, ngài phải chú ý tới sức khỏe của mình!"

"Mau, các người nhanh đi xuống, đi xuống phía dưới cứu Vương Phi đi!"

!" Đi xuống? Đi xuống bằng cách nào? Nhìn mông lung trên núi trắng xóa một màu, căn bản không hề nhìn thấy bóng dáng Sở Tiêu Lăng đang ở đâu, các tùy tùng đều cảm thấy rất lo lắng nhưng lại không biết phải làm sao.

Lão Vương phi đã lệ rơi đầy mặt, thương tâm khóc lên, đồng thời thầm oán cho sự bất cẩn của mình .

Sau đó, mưa gió cũng tạm ngừng, bà lập tức cho hai gã nô tài đi xuống dưới núi tìm người, sau đó lại giao phó hai kẻ khác vội vàng chạy về phủ đi tìm người đến viện trợ, chính mình cùng nha hoàn ngồi ở một bên, lẳng lặng chờ đợi.

Một lúc lâu sau, Lưu Vân Lạc Kỳ hoá tốc đuổi tới, nhìn thấy lão Vương phi đang chật vật bị thương ngồi ở dưới đất, toàn thân ướt sũng, hấn đau lòng không thôi, "Mẫu phi, ngài có khỏe không?"

Nhìn đến nhi tử, lão Vương phi tâm tình đang yên lặng bỗng sáng lên hy vọng, kích động nắm lấy tay hấn:

"Kỳ nhi, mau, nhanh đi cứu Tiêu Lăng, nàng ấy vì cứu ta mới bị té xuống dưới núi!"

Lưu Vân Lạc Kỳ ánh mắt chớp lên, lập tức nhìn chung quanh toàn bộ bốn phía, trấn an bà: "Mẫu phi ngài hãy đi về trước, mọi chuyện còn lại cứ giao cho con là được!"

"Không được, ta muốn ở chỗ này chờ, ta muốn nhìn thấy Tiêu Lăng mới an tâm được!" Lão Vương phi vẻ mặt cố chấp.

Lưu Vân Lạc Kỳ thấy thế, trầm ngâm một lát, mới nói: "Mẫu phi, ngài thân thể không tốt, lại mắc mưa, hấn là nên về sớm nghỉ ngơi một chút. Ngài nói như vậy, càng làm con phân tâm hơn, cơ hội tìm ra nàng ta lại càng thấp hơn!"

"Đúng vậy đó lão Vương phi, xin ngài tốt hơn hết là theo chúng ta hồi phủ, ngài vẫn còn ở nơi này, Vương gia lại càng lo lắng hơn, đối với việc tìm kiếm Vương Phi rất là bất lợi đó!" Nha hoàn cũng khuyên giải thêm vào một câu. Những người khác cũng tranh thủ khuyên giải bà.

Lão Vương phi tiền tư hậu tưởng, cuối cùng đồng ý! Trước khi đi, cầm thật chặt tay Lưu Vân Lạc Kỳ nói "Kỳ nhi, ta bất kể người đối với nàng ta có tâm ý như thế nào, nhưng người phải tìm cho được nàng ấy, ít nhất cũng là vì mẫu phi, biết không?"

Lưu Vân Lạc Kỳ kiên định gật đầu,

"Mẫu phi yên tâm, con tìm không thấy nàng, sẽ không trở về gặp người!"

Nghe hấn nói những lời này, lão Vương phi cuối cùng yên tâm, lại ảo não nhìn xuống phía dưới một hồi lâu, mới cùng tùy tùng đi xuống núi.

Nhìn theo kiểu của mẫu thân bình yên rồi đi, Lưu Vân Lạc Kỳ cấp bách nhảy xuống, bắt đầu vận khinh công chậm rãi nhảy xuống dưới núi.

Ông trời tựa hồ như muốn khảo nghiệm năng lực của hấn, cơn mưa vừa ngừng không được bao lâu, lại tiếp tục rơi xuống, rất nhanh làm cho hấn cả người ướt sũng. Hấn chau đôi mày lại, vừa lau mặt, vừa nhìn sang xung quanh, thân hình cao lớn mạnh mẽ khi thì bay lên trên, khi thì ở tại trên sườn dốc, cho đến khi hấn đặt chân tới đáy cốc, rốt cục cũng đã nhìn thấy một dáng người mặc áo hồng .

"Này. Nha đầu, người tỉnh lại đi, có nghe được bốn vương đang nói gì không? Mau tỉnh lại đi!" Hấn ngồi xổm xuống bên cạnh người nàng, nhẹ giọng nói. Thấy nàng không có chút phản ứng nào, liền kiểm tra xem nàng có còn thở hay không, biết được nàng vẫn còn sống, tâm trạng bất an có chút lắng xuống không ít.

Sau đó nâng đầu nàng lên, tiếp tục vuốt nhẹ hai má tái nhợt không còn chút máu của nàng: "Sở Tiêu Lăng, nha đầu kia, tỉnh lại, nha đầu." Dù cho hấn quát to đến như thế nào, Sở Tiêu Lăng vẫn như cũ không hề động đậy, hai mắt nhắm chặt, nước mưa ướt đầm khuôn mặt.

Nhìn thấy trời mưa càng lúc càng lớn sắc trời cũng dần tối rồi, Lưu Vân Lạc Kỳ nhìn chung quanh xem xét, lại nhìn lên sườn dốc cao thăm thẳm, nghĩ đến tình cảnh này mà cứ như vậy đi lên chắc chắn là không thể được. Vì thế ôm lấy nàng, đi xung quanh một vòng, rốt cục phát hiện cách đó không xa có một sơn động. Trong lòng vui vẻ hấn, hấn ôm nàng, rất nhanh hướng vào phía trong động bước đi đến. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Triền miên trong động

Đây là một hang động vuông vức có ánh sáng chiếu rọi vào bên trong, chiều dài và chiều rộng ước chừng mười trượng trở lại, chiều cao khoảng hai trượng.

Bởi vì chỗ này rất cao so với bên ngoài, cho nên mặc dù bên ngoài trời mưa rất to, nhưng nơi này vẫn khô ráo mát mẻ. Trong động vắng vẻ yên tĩnh, thấp thoáng một cây sào trúc cao vượt mặt, một đám cỏ dại, hẳn là đã lâu không có người lưu lại nơi này.

Lưu Vân Lạc Kỳ buông Sở Tiêu Lãng xuống, đi chuẩn bị cây đuốc, nhanh chóng đốt lửa, tiếp theo cởi ngoại bào đang ẩm ướt của mình ra, khoát lên trên cây sào trúc. Mặc độc 1 chiếc áo mỏng trên người.

Sau đó, hắn mới bắt đầu cởi đi xiêm y bên ngoài của Sở Tiêu Lãng, vì việc này mới phát hiện ra, chân phải của nàng đang bị thương! Đoán chừng là bị tảng đá kia làm trầy xước. Hắn vội kiểmchau lại, tùy tiện xé đi nửa thanh ống quần của chính mình thay nàng băng bó lại vết thương. Lại thấy tóc nàng ướt đầm, vì thế cởi bỏ áo ngoài của nàng ra, dùng chính cái yếm của nàng lau đi những giọt nước mưa ở trên mặt và mái tóc dài đang ướt đầm.

Hết thấy dần xếp xong xuôi, hắn mới tựa vào thành động ngồi xuống, một bên hơ tay trên ngọn lửa, một bên nhắm mắt lại nghỉ ngơi, cho đến khi bên ngoài vang lên 1 tiếng gáy của con dê mèn mới làm cho hắn phục hồi tinh thần lại.

Trong lúc đó Sở Tiêu Lãng vẫn như vậy thân hình cuộn tròn lại, không ngừng run rẩy. Suy nghĩ 1 lát, hắn liền đem nàng ôm chặt vào lòng, đặt nàng nằm dài trên đùi của mình. Vừa chạm đến khuôn ngực trần của hắn, Sở Tiêu Lãng lập tức cảm nhận được một luồng hơi ấm, theo bản năng nép sát vào ngực hắn hơn, còn chủ động ôm lấy eo của hắn, tiếp tục khấp chặt đôi mắt ngủ say.

Lưu Vân Lạc Kỳ sửng sốt, bàn tay đang đặt ở bên hông nàng bắt giác càng ôm chặt hơn một chút, làm cho cả mình và nàng ôm nhau thân mật khăng khít, cảm giác hơi thở của nàng đang yếu ớt hô hấp đều đặn trên da thịt của mình, nội tâm của hắn nổi lên từng hồi rung động.

"Phụ thân cùng mẫu thân thật sự là đã rất hạnh phúc, Nữ Nhi tương lai cũng phải tìm 1 phụ thân như vậy và 1 đáng phu quân hết mực thâm tình, hẳn phải giống như phụ thân yêu thương mẫu thân, sẽ yêu thương Nữ Nhi, vĩnh viễn cùng Nữ Nhi ở chung một chỗ!" Bỗng nhiên, Sở Tiêu Lãng nói mê sảng.

Lưu Vân Lạc Kỳ có võ công bản lĩnh, tự nhiên nghe được rất rõ ràng, tuấn nhan thoáng chốc cứng đờ, nâng khuôn mặt của nàng lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vén những sợi tóc vương trên trán nàng. Đây là lần đầu tiên gần gũi mà hắn được nhìn chăm chú nàng. Nàng có một vầng trán rộng, chân mày lá liễu, đôi lông mi dài yêu kiều, cái mũi nhỏ nhắn thẳng tắp, đôi môi anh đào không cần son điểm mà vẫn hồng.

Mặc dù sắc mặt tái nhợt, cũng không hề suy giảm chút nào về xinh đẹp của nàng, ngược lại càng tăng thêm sự yêu kiều làm cho người ta phải rung động. Không thể tưởng được, nha đầu kia bộ dạng thật đúng là có sức mê hoặc không sai!

Hắn hít vào 1 hơi dài, suy nghĩ dần dần trở về việc. sự kiện lạc hồng qua đi, hẳn như bị ma xui quỷ khiến đã đi phái người điều tra nàng. Mới biết được, trước đây phụ thân của nàng là 1 người tú tài ưu tú, gia đình cũng rất khá giả, sau khi trải qua biến cố, nàng vì gánh vác trên vai gánh nặng lo cho gia đình nên mới xuất đầu lộ diện bán đậu hủ.

Nàng hẳn là rất cảm phục trước sự thân ái của cha mẹ mình, nếu không sẽ không trong mộng nhớ mãi không quên. Nàng muốn được gả cho 1 nam nhân chung tình, yêu thương nàng hết mực sao? Đáng tiếc, khi nàng được gả vào Vương Phủ thì giấc mộng của nàng cả đời này cũng không thể thực hiện được nữa rồi.

Lòng mình đã có người khác, không còn có chỗ dư thừa nào để yêu thêm nàng. Hâm nhi kia đã từng liều mình cứu hắn, vì hắn mà chấp nhận để lại di chứng, chính mình không thể cô phụ nàng ta.

Nàng không có bị đuổi ra khỏi Vương Phủ, hẳn cảm thấy kinh ngạc rất nhiều, cũng có một ít thoải mái. Bởi vì chính hắn cũng không muốn nàng rời đi.

"Nha đầu, nếu ngươi biết an phận thủ thường 1 chút, bốn vương sẽ cho ngươi được bình yên ở trong phủ, nếu không, đừng trách bốn vương vô tình!"

Hắn giơ tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má mềm mại của nàng, trong lòng tự nhủ những lời này. Sau đó, hắn kim lòng không đậu cúi đầu xuống, chuẩn bị hôn lên vầng trán nàng.

Ai ngờ, khoảng cách giữa đôi môi và cái trán của nàng chỉ còn có mấy tấc, thì một đôi mắt to đen sáng rực bỗng soi vào trong đáy mắt của hắn! Nàng đã tỉnh lại!!

Sở Tiêu Lãng cau mày, ý thức dần dần thanh tỉnh trở lại, nàng nhìn thấy rõ ràng trước mắt 1 hình dáng quen thuộc, đôi mắt không khỏi lộ ra một tia hoang mang, lại phát hiện ra mình đang ngồi trên đùi của hắn, tư thế cực kỳ thân mật, không chút nghi ngại nàng lập tức đứng lên khỏi người hắn. Lại bởi vì vết thương ở chân, nàng còn chưa kịp đứng lên đã vô lực chống đỡ ngã xuống đất.

"Ngươi. Ngươi có sao không?" Lưu Vân Lạc Kỳ theo phản xạ hướng tới nàng vươn tay ra.

Sở Tiêu Lãng hơi dịch chuyển cái mông, dựa vào thành động ngồi xuống, mới phát giác ra, tuy chân bị thương, nhưng đã được băng bó, là hắn. Là hắn thay mình băng bó vết thương!!

"Chân của ngươi, có sao không, còn đau không?" Hắn hỏi lại.

Sở Tiêu Lãng vẫn như cũ không nói gì, đôi mắt đẹp nhìn chung quanh toàn bộ trong động, đầu tiên nhìn thấy trên cây sào trúc có 1 cái yếm màu hồng. Kia. Đây không phải là cái yếm của mình sao? Như thế nào lại được treo ở chỗ đó!

Gương mặt vội biến sắc, nàng lập tức thu hồi tầm mắt, cúi đầu xuống, quả nhiên phát hiện ra mình chỉ mặc độc chiếc áo lót mỏng phía ngoài mà thôi, vì

thể trông mắt nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ.

Phản ứng của nàng, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ rất không vui, giống như là mình đang chiếm tiện nghi của nàng vậy, mình là nam nhân của nàng, đã nhìn thấy cả thân thể của nàng, việc này có gì là lạ đâu!!

Bình thường thì hắn đã phát hỏa, nhưng mà hôm nay lại vội giải thích: "Lo lắng người sẽ bị nhiễm lạnh, cho nên bổn vương mới dùng cái yếm của người giúp người lau khô tóc!"

Sở Tiêu Lăng vừa nghe xong, cái miệng nhỏ nhắn hình thành một chữ O!! Hắn. Hắn là thể nhưng lại dùng cái yếm thay mình lau khô tóc!

"Đúng rồi, bên ngoài trời đã tối rồi, có lẽ ngày mai mới có thể trở lại lên núi, đêm nay hãy ở lại nơi này 1 đêm. Người có đói bụng không? Đói thì nói ra chứ đừng cố gắng chịu đựng nữa!"

Hắn hôm nay thực sự có điểm lạ thường, bỗng nhiên trở nên nói nhiều vô cùng! Giữa trưa ở Vân Sơn nàng đã ăn không ít, nhưng đã tiêu hóa hết, bây giờ thật đúng là cảm thấy có chút đói bụng. Sở Tiêu Lăng vẫn im lặng, tiếp tục nhìn lại toàn bộ sơn động, nhìn đến chiếc vảy trên cây sào trúc, chuẩn bị đứng dậy bắt lấy.

Lưu Vân Lạc Kỳ vội đề nàng lại: "Người muốn lấy cái gì? Bổn vương. Giúp người lấy!"

"Ta muốn mặc lại xiêm y!"

"Người rất lạnh sao? Kia xiêm y còn chưa khô, mặc vào sẽ càng lạnh hơn thôi! Hay là, người sợ bổn vương ta sẽ xâm phạm đến người?" Lưu Vân Lạc Kỳ đôi lông mày rậm chau lại.

Sở Tiêu Lăng không hề để ý tới lời hắn, tự mình đứng dậy. Lại bị Lưu Vân Lạc Kỳ nhanh hơn 1 bước, bóng dáng cao lớn nhanh như tia chớp chạy đến sào trúc, khi trở về, đưa cho Sở Tiêu Lăng chiếc vảy màu hồng. Sở Tiêu Lăng không mặc vào, mà là sờ đến chiếc túi bên hông, lấy ra 1 cái túi nhỏ.

Nguyên lai là do Cầm nhi, mỗi lần Sở Tiêu Lăng đi ra ngoài thì nàng ta thường chuẩn bị theo một chiếc túi nhỏ, nói là để cho nàng giải buồn trên đường đi, không thể ngờ được nó còn có 1 công dụng khác. Nàng lấy từ trong đó ra một viên đá nóng, đem món điểm tâm ngọt bỏ vào miệng, chợt nhận thấy bên cạnh có 1 ánh mắt cực nóng đang nhìn nàng chăm chú, nàng nghĩ ngợi một chút, lập tức cầm một viên đá đưa tới trước.

Lưu Vân Lạc Kỳ yên lặng nhìn, một hồi lâu mới nhận lấy, mở ra thì thấy, là đồng gạo nếp! Nha đầu kia, không phải bình thường tham ăn, thể nhưng lại mang theo thứ này! Vốn dĩ hắn không thích đồ ngọt, lần này không biết có phải là do đói bụng hay không, hay là do duyên cớ khác, hắn cảm thấy món này ăn rất ngon, rất ngon miệng!

Thấy hắn ăn xong, Sở Tiêu Lăng lại đưa cho hắn hai viên nữa. Lần này, hắn không nhận lấy, mà chỉ nói: "Người ăn đi!" Sở Tiêu Lăng cũng không nói gì, lưng ta lưng túng nhìn hắn liếc mắt một cái, lập tức thu hồi, tiếp tục ăn 1 mình, toàn bộ quá trình, không hề hé ra nửa câu.

Trong động hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng củi lửa thiêu đốt mà phát ra tiếng vang, nhìn chăm chú vào mái đầu đang trầm mặc của nàng, Lưu Vân Lạc Kỳ cảm thấy nao lòng, nhìn không được chất vấn: "Không thể nói chuyện cùng với bổn vương được sao?"

Sở Tiêu Lăng ngẩng đầu lên, thoáng vẻ kinh ngạc. Nói thật, nàng cũng không biết nên nói với hắn điều gì, cũng không muốn cùng hắn tán gẫu. Lưu Vân Lạc Kỳ bất giác càng thêm phiền chán, còn có một chút xấu hổ:

"Cùng bổn vương ở chung, mà người không có lời nào để nói ra sao?"

"Cám ơn!" Sở Tiêu Lăng rốt cục cũng lên tiếng, tiếng nói nhẹ nhàng. Cảm ơn!! Điều hắn muốn không phải là như vậy! Thật là ngu ngốc mà! Lưu Vân Lạc Kỳ sắc mặt càng thêm khó coi.

Nhìn tuần nhan hắn quá bí hiểm, Sở Tiêu Lăng trong lòng bỗng quay cuồng, nhớ tới điều gì đó, vội vàng hỏi: "Mẫu phi bà. Có khỏe không?"

"Không có việc gì trở ngại, đã được hạ nhân hộ tống hồi phủ! Là người liệu mình cứ mẫu thân sao?" Lưu Vân Lạc Kỳ ánh mắt như đang thiêu đốt vẫn đang nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng,

"Người không sợ té xuống dưới này sẽ gặp nguy hiểm đến tánh mạng sao?"

"Ta gặp chuyện không may vẫn tốt hơn nhiều so với việc bà gặp chuyện không may!" Sở Tiêu Lăng lạnh nhạt trả lời, trong lòng đồng thời cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Lưu Vân Lạc Kỳ nhếch môi, "Xem ra, người đối với mẫu thân ta cũng không tồi nhì!"

"Mẫu phi rất tốt với ta, ta đối với bà cũng rất có cảm tình!" Sở Tiêu Lăng tự đáy lòng cảm thán. So với việc lão Vương phi đã đối xử rất tốt với chính mình về điểm này nàng có phải trả ơn cũng đâu có gì là lạ.

"Có phải người nào đối xử tốt với người, người đều đối xử tốt lại không?"

"Đúng vậy!"

"Vậy bốn vương thì sao? Bốn vương đối xử với ngươi như thế nào?"(thậm tệ thôi chứ có gì đâu LK ca=. =)

Hắn, tại sao lại hỏi như vậy? Hắn có ý tứ gì trong câu hỏi? Sở Tiêu Lăng nội tâm vừa cười nhạo, vừa lẩn một nỗi chua xót. Nàng không trả lời, mà vội chuyển đề tài: "Thật xin lỗi, ta có chút mệt mỏi, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi!"

Nói xong, ngửa đầu vào thành động, chậm rãi khép đôi mắt lại. Nàng đang tỏ thái độ gì vậy chứ, rõ ràng là một đôi vợ chồng, đối thoại lại vô cùng khách khí và lạnh nhạt, làm cho hắn cảm thấy khó chịu vô cùng!

Hừ, nếu là Hâm nhi, trong tình huống như vậy, chắc chắn là sẽ làm nũng rồi chủ động tới gần lại, ôn nhu kiều diễm, ngàn tình vạn chủng vì mình mà cất lên những lời ngon tiếng ngọt, giải quyết cho mình, thậm chí. càng nghĩ tới lại càng phiền lòng, hắn không khỏi vội đứng dậy đi đến cửa động, phát hiện mưa bên ngoài đã ngừng hẳn rồi, chung quanh vẫn như cũ một mảnh tối đen. Hắn ngơ ngác, không khỏi dăm chiêu sừng sốt một lát rồi mới trở vào, đến bên người nàng, mới phát hiện ra nàng đã ngủ say.

Vì thế, hắn cũng như nàng ngồi xuống, nhắm mắt lại, rõ ràng cơ thể rất mệt mỏi, nhưng hắn lại không cách nào đi vào giấc ngủ được. Cuối cùng, hắn mở mắt, không nói lời nào đem nàng ôm đến bắp đùi mình, chân cũng nâng sang hai bên, sau đó lại tiếp tục nâng khuôn mặt đang yên lặng và đoan trang của nàng lên. Ngay cả khi ngủ cũng cau mày lại, hắn mân mê cái miệng nhỏ nhắn, thật là một nữ nhân quật cường không có điểm gì thú vị!

Càng nhìn, tầm mắt của hắn không tự chủ hướng đi xuống phía dưới, nương theo một trận gió nhẹ vừa thổi tới, vạt áo của Sở Tiêu Lăng đột nhiên lệch sang 1 bên, hắn chợt nhìn thấy bên trong 1 cảnh xuân mê người.

Phản xạ có điều kiện, hắn trong óc đột nhiên hiện lên hình ảnh của lần hoan ái trước, yết hầu bất giác căng thẳng, làm cho hắn không nghĩ ngợi gì, đôi tay đặt lên trên đôi bờ ngực của nàng đang cao ngất đầy đặn mà lại rất mềm mại tròn trịa. Vừa chạm vào, hắn càng ham muốn nhiều hơn, muốn ngừng mà lại không được, bắt đầu xoa nắn, tiếp theo còn cúi đầu, hôn lên 1 bên ngực của nàng. Theo thời gian trôi qua, ý thức được thanh tỉnh, đôi mắt đẹp mở to, nàng xoay người theo quán tính né tránh hắn.

"Ngaoan, đừng nhúc nhích!" Thanh âm của hắn áp chế và nồng đậm cảm xúc ham muốn, giọng nói trầm thấp và hơi khàn khàn. Sở Tiêu Lăng vừa cảm thấy tê dại, lại vừa khiếp sợ.

Hắn muốn làm gì đây? Hay là lại muốn ngay ở chỗ này. Hoặc là, đây lại là một âm mưu khác của hắn?

Đáng thương thay cho Sở Tiêu Lăng, sau khi đã phải chịu đựng một lần bị thương tổn, trong lòng vẫn lưu lại nỗi ám ảnh. Nghĩ đến điều này, nàng liền không hề do dự, thân thể tiếp tục phản kháng.

Lưu Vân Lạc Kỳ đè chặt nàng xuống, đôi mắt tràn ngập cảm xúc ham muốn nhìn chăm chăm vào nàng như thiêu đốt, thấp giọng nói ra yêu cầu của bản thân: "Bốn vương muốn ngươi!"

Sở Tiêu Lăng thất thần, theo bản năng lại cự tuyệt, "Ta. Ta không muốn!" lời của nàng, làm cho hắn giận tím mặt, cho tới bây giờ chưa có ai dám cự tuyệt chính mình, cho tới bây giờ chưa có người nào dám cả gan cự tuyệt chính mình! Giống như Hâm nhi, vừa nghe được yêu cầu này là sẽ vô cùng khấn cấp phục vụ cho chính mình!

Lòng tự trọng cùng uy nghiêm đã bị tổn thương, tiếng nói của hắn chuyển sang lạnh lùng, "Ngươi là Vương Phi của bốn vương, đương nhiên không thể cự tuyệt bốn vương, bốn vương muốn ngươi làm gì, ngươi đều phải nghe theo."

Sở Tiêu Lăng vừa nghe xong, khế cắn đôi môi anh đào lại, hàm oán tức giận trừng mắt nhìn hắn.

"Lần trước trong phủ ngươi còn nhớ rõ không, ngươi vốn dĩ đã bị trục xuất khỏi phủ, là do có mẫu thân bảo vệ ngươi. Nếu như ngươi hôm nay dám từ chối bốn vương, chính là phạm vào điều lệ của bốn phủ, bốn vương có quyền huỷ diệt ngươi!"

Vô si như vậy đi uy hiếp nàng, Lưu Vân Lạc Kỳ cũng không khỏi tự nhận thấy chính mình rất hèn mọn, nhưng mà, hắn cũng không có cách nào kiềm chế được cơn giận này lại. Chính hắn cũng không thể lý giải được, vì sao lại cần nàng đến như thế, biết rõ tại nơi này không nên phát sinh ra chuyện đó, điều mà hắn e ngại chính là không thể khống chế được dục vọng của bản thân mình.

Điều lệ trong phủ? Không sai, đêm trước khi xuất giá, mẫu thân đã từng nói qua, về sau phải phục vụ cho phu quân thật tốt, phu quân có cần, người làm vợ có nghĩa vụ thỏa mãn cho hắn!! Mặc dù là hắn, có rất xấu xa đến đâu đi nữa!

Thực đáng giận mà!! Không còn được ở trong Vương Phủ, nàng đã không ôm bất cứ hy vọng nào rồi, nếu có xảy ra việc này cũng không sao, nhưng nghĩ đến lão Vương phi, nhớ tới lão Vương phi vì bảo vệ chính mình mà không hề suy xét, nàng rốt cuộc không còn kiên trì phản đối nữa, cả người nhất thời giống như đã bị trút đi hết sức lực, mềm yếu buông lỏng cơ thể.

Nhìn nàng biểu tình nhu thuận lại, Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng vui vẻ, đôi môi mông khêu gọi hơi nhếch lên, hình thành một nụ cười cuồng vọng, bàn tay tiếp tục động tác, đồng thời không hao tổn sức lực chút nào vội xé đi kiện quần lót của nàng. Thịnh tình có cảm giác lạnh lẽo, làm cho Sở Tiêu Lăng đang chìm trong nỗi buồn khổ bất đắc dĩ trong suy nghĩ bỗng thanh tỉnh lại, phát hiện ra cả mình và hắn đều đã khóa thân hoàn toàn. Còn có, cái vật cực đại nóng bỏng kia đang nhanh chóng đi đến nơi mềm mại của mình, vận sức chờ phát động!

Lưu Vân Lạc Kỳ bắt đầu kích thích ở trên người nàng, để nàng có chuẩn bị thật tốt, mới dùng sức xuyên qua đi vào trong cơ thể của nàng. 1 cảm giác quen thuộc trào dâng, làm cho Sở Tiêu Lăng run rẩy liên tục, bởi vì hắn đang ra sức, hai tay của nàng không khống chế được mà đặt lên trên cổ của hắn, bắt lực nhu nhược phải thừa nhận hắn đang một lần nữa xâm nhập vào bên trong thân thể của chính mình.

Dục hóa còn đang thiêu đốt, nhất dương nhất âm hai thân hình thân mật không thể phân biệt rõ, đang hòa hợp với nhau cùng một chỗ, làm loại chuyện tình nguyên thủy nhất, tự nhiên nhất của con người. Thẹn thùng không thôi Sở Tiêu Lăng, vẫn kiên quyết không để cho mình phát ra bất kỳ thanh âm gì, vẫn cực lực bảo trì khuôn mặt lạnh lùng, bởi vì nàng biết, hắn sẽ thông qua ánh mắt nhìn đến vẻ mặt của mình, chính mình một khi bị lay động buông xuôi cảm xúc đắm chìm cùng, sẽ càng làm cho hắn thêm cười nhạo mà thôi.

Lưu Vân Lạc Lý giống như nhìn thấu tâm tư nàng, càng thêm sức tiến vào chỗ sâu nhất bên trong thân thể nàng, còn tà ác hỏi: "Thích bốn vương đối với ngươi như vậy không?" Sở Tiêu Lăng lại càng thêm xấu hổ, hàm răng cắn chặt lấy đôi môi anh đào, sau đó quay mặt đi, không thèm để ý tới hắn.

Lưu Vân Lạc Kỳ căn bản không hề muốn buông tha cho nàng, hắn là cao thủ tình trường, hiểu được như thế nào sẽ làm nàng không tự chủ được. Quả nhiên, trải qua một lúc lâu va chạm nữa, Sở Tiêu Lăng không nhịn được nữa, phát ra tiếng thét yêu kiều chói tai đã bị áp chế lâu ngày ra. Nghe thấy tiếng kêu yêu kiều, mê hoặc làm cho hắn càng thêm say mê, Lưu Vân Lạc Kỳ có cảm giác thỏa mãn vô cùng, không khỏi luật động càng thêm cuồng dã.

Bởi vì bọn họ cứ triển miên như vậy, làm cho khung cảnh trong động không hề im lặng lạnh lùng, khắp nơi tràn ngập nhiệt tình cao vút, kiều diễm tới, cảnh xuân vô hạn.

Đêm tối dục vọng thiêu đốt qua đi, một ngày mới lại đang buông xuống nhân gian. Sở Tiêu Lăng từ từ tỉnh giấc, phát hiện ra mình và hắn vẫn đang duy trì tư thế của tối hôm qua, hắn đang nằm trên mặt đất, còn chính mình thì đang ghé sát vào trên người của hắn. Hai người đều thân không mảnh vải, chiếc áo lót mỏng manh của mình miễn cưỡng che phủ phía bên dưới thân mình.

Nàng không lập tức đứng dậy, chỉ lẳng lặng nằm úp xuống, tầm mắt nhìn đến khuôn mặt của hắn vừa cương nghị vừa tuấn mỹ. Trong đêm đầu tiên đó, hắn nửa đêm đã rời đi, hôm nay cũng xem như là lần đầu mình nhìn đến hắn ở khoảng cách gần như vậy.

Ông trời đối với hắn thật sự rất ưu đãi, chẳng những ban cho hắn 1 thân phận tôn quý, lại còn cho hắn một vẻ bề ngoài hoàn mỹ đến như vậy. Vàng trán rộng, một đôi mày kiếm cương nghị anh tuấn, mặc dù giây phút này hắn đang nhắm mắt, nàng vẫn nhớ mang máng đến đôi mắt rất có sức mê hoặc của hắn; cái mũi vừa cao lại vừa thẳng, đôi môi mỏng khêu gợi cho dù là đang ngủ cũng vẫn tràn đầy tự tin, đi xuống 1 chút nữa là yểu hậu đang hô hấp.

Thân thể cường tráng không hề có một vết sẹo nào. Khó trách Nhan Hâm say mê hắn đến như vậy, vì muốn độc chiếm hắn mà không ngần ngại dùng đến hết biện pháp này đến âm mưu khác để cô lập nàng, làm cho nàng bị trục xuất khỏi phủ.

Đổi lại là chính mình, nếu như chưa từng chứng kiến tận mắt sự vô tình và nham hiểm của hắn, chỉ sợ cũng khó thoát ra khỏi lưới tình. Nghĩ đến điều này, Sở Tiêu Lăng suy nghĩ tỉnh táo lại ngay, mặc kệ hắn đêm qua có toan tính gì, cần cũng được, trêu đùa cũng được, hoặc là có âm mưu cũng chẳng sao, tất cả đều đã đi qua, mặc kệ kế tiếp điều gì đang đợi chờ mình. Nàng cũng chấp nhận hết tất cả.

Tối hôm qua hắn lại ôn nhu giống như đêm đó, làm cho nàng nhìn không được lại suy nghĩ miên man. Bất quá nàng biết, mặc kệ đêm qua đã phát sinh ra việc gì, đều đã trôi qua hết rồi. Sau khi rời khỏi son động này, trở lại Vương Phủ, mình và hắn, hắn sẽ tiếp tục không liên can gì đến nhau nữa.

Trong lòng không khống chế được lại dâng lên một nỗi phiền muộn không tên, Sở Tiêu Lăng đột nhiên chau mày lại, thờ dãi ra một hơi, đang muốn rời khỏi người hắn, lại nghe 1 tiếng nói trầm thấp rơi vào trong tai: "Sáng sớm đã mang về mặt đau khổ như vậy, lại còn than thở, hay là đang trách bốn vương tối hôm qua không thỏa mãn được ngươi?"

Nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của hắn, Sở Tiêu Lăng đột nhiên chấn động, không nói gì, vội đứng dậy. Lưu Vân Lạc Kỳ vươn cánh tay dài ra, đè nàng xuống, tiếng nói lộ ra một nỗi hờn giận: "Không được bốn vương cho phép, ngươi đừng mơ tưởng có thể rời khỏi bốn vương!"

"Trời đã sáng, chúng ta cần phải trở về phủ, đừng để mẫu phi lo lắng nữa!" Sở Tiêu Lăng thân nhiên nhắc nhở một câu. Kỳ thật, người lo lắng đâu phải chỉ có mẫu phi, Nhan Hâm kia nếu biết được hắn chỉ vì đi tìm mình mà cả đêm chưa về, nhất định trong lòng sẽ nóng như có lửa đốt, miên man suy nghĩ.

Lưu Vân Lạc Kỳ lúc này mới nhìn quanh, phát hiện củi lửa đã thành đồng tro tàn, tia nắng mặt trời đang chiếu rọi vào bên trong. Bất quá, còn không có động tĩnh gì, ánh mắt vô cùng tà mị, chăm chú nhìn nàng.

"Bốn vương tối hôm qua không mang lại cho ngươi khoái hoạt sao?"

Sở Tiêu Lăng đầu tiên là sùng sốt, sau đó lập tức bình tĩnh, cực lực ngăn chặn sâu thẳm trong đáy lòng đang run lên và ngượng ngùng, không trả lời.

Lưu Vân Lạc Kỳ thấy thế, nhíu chặt hai hàng lông mày lại. Nha đầu kia, vì sao luôn như vậy không biết tốt xấu, nếu là Hâm nhi, giờ phút này nhất định sẽ lộ ra thẹn thùng và quyến rũ, sẽ nói là rất hài lòng, rất khoái lạc, rất vui vẻ, có thể còn yêu cầu mình đáp ứng một lần nữa!

Sự tức giận ở trong lòng bỗng dấy lên, hắn thô lỗ đẩy nàng ra, xoay người ngồi dậy. Sở Tiêu Lăng bất ngờ không kịp phòng ngự, cả người quay cuồng, may mắn là nàng nhanh tay, khi sắp bị ngã xuống đất, đã vội lấy tay che đi khuôn mặt, mới tránh cho thân thể chính mình bị thương tổn. Tạm thời chặt vật ngồi dậy, nàng cầm lấy chiếc áo, rồi tìm được quần lót nên chậm rãi mặc vào. Cuối cùng chân thấp chân cao bước đến sào trúc, lấy lại cái yếm màu hồng.

Bởi vì tối hôm qua bị hắn dùng để lau khô tóc, cho nên cái yếm nguyên bản rất sạch sẽ thì giờ phút này dính đầy vết bùn khô,, nàng đang do dự nên hay không nên mặc vào, thì nghe thanh âm trên tức của hắn truyền đến:

"Đừng nói với bốn vương, ngươi tính đem cái yếm bẩn này mặc vào lại?"

Cái gì chứ, chính mình mặc hay không mặc mặc mớ gì tới hắn, hắn không quản không được sao? Sở Tiêu Lăng cảm thấy khó chịu, không hề do dự nữa mặc nó lại vào người.

Đáng tiếc, nàng chưa kịp mặc vào người thì Lưu Vân Lạc Kỳ nhanh như tia chớp vọt tới trước mặt nàng, giật lại cái yếm trong tay nàng ra, đồng thời cầm lấy quần áo của nàng, đưa cho nàng:

"Trục tiếp mặc đồ này được rồi, người khác không nhìn ra người bên trong không mặc yếm đâu!"

"Trà nó lại cho ta!" Sở Tiêu Lăng một bên nhận lại xiêm y, một bên nhẹ giọng năn nỉ.

Lưu Vân Lạc Kỳ không hề để ý tới nàng, một tay cầm cái yếm, một tay kia bắt đầu cầm lấy áo bào của mình. Sở Tiêu Lăng hận đến cắn chặt răng lại, nhưng cũng đành bất lực, vì thế không cùng hắn so đo nữa, bắt đầu mặc quần áo vào.

Nàng vừa mặc đồ xong, Lưu Vân Lạc Kỳ cũng đã mặc lại áo bào, lúc này mới đem cái yếm trả lại cho nàng, đồng thời ở trước mặt nàng cúi người xuống.

"Người. Làm cái gì vậy?" Sở Tiêu Lăng thấy thế, lắp bắp hỏi.

"Chân của người không phải đang bị thương sao? Hoặc là, người cam đoan được rằng người có thể tự đi bộ lên đỉnh núi?"

Sở Tiêu Lăng bừng tỉnh, lập tức đem cái yếm nhét vào trong ngực, hai cánh tay chậm rãi bám lên bờ vai của hắn, còn không kịp có phản ứng gì, đã nhận thấy hai chân mình cách xa mặt đất, cả người nép vào tấm lưng rộng lớn của hắn.

Cùng hắn hoan ái qua vài lần, cũng từng cùng thân thể của hắn tiếp hợp, nhưng khi được hắn công, lại là một cảm giác khác hẳn.(mình cũng mún đc công hức hức) Đó là một cảm giác an toàn, làm nàng trong lòng hết sức tin tưởng, yên tâm mà phó thác bản thân mình cho hắn.

Bởi vì là đầu mùa hạ, lại do sáng sớm trời quang mây tạnh, sau cơn mưa tầm tã mặt đất bắt đầu có dấu hiệu khô ráo, bùn đất cũng khô lại không ít. Nhìn lên sườn dốc thăm thẳm, Lưu Vân Lạc Kỳ tuần nhan thoáng vẻ thâm trầm, khuôn mặt nhẵn lại gắt gao.

Kỳ thật, với công phu của hắn, bay lên đỉnh núi không thành vấn đề gì, nhưng bây giờ lại phải công thêm nha đầu kia, hắn căn bản không thể thi triển được khinh công, xem ra chỉ có thể từng bước đi bộ lên phía trên. Mới đầu, hắn còn có thể bước đi như bay, nhưng càng về sau, ánh nắng mặt trời cũng càng ngày càng gắt hơn, hắn cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, bắt đầu thở dốc.

Nhìn thấy hắn vất vả, Sở Tiêu Lăng cảm thấy nao lòng, liền không nhịn được nói: "Không bằng hãy để ta xuống đây đi!"

Hắn không nói, cũng không buông nàng ra, trong lòng tự mắng bản thân mình vô dụng. Hắn đã dùng chiến sa trường nhiều năm, chưa bao giờ biết mệt mỏi là gì, hôm nay chỉ công một nữ nhân đi lên sườn dốc thôi, mà lại cảm thấy lực bất tòng tâm, đây là chuyện gì chứ!!(hơ hơ sĩ diện cao chưa kìa)

Phát hiện hắn mồ hôi chảy đầy trên trán, Sở Tiêu Lăng liền dùng tay áo của mình lau đi cho hắn, phát hiện trán hắn đang nóng rực.

"Người. Người trán người rất nóng, người. Người không sao chứ!"

"Câm miệng!" Lưu Vân Lạc Kỳ càng cảm thấy buồn nản hơn, cực lực nhìn xuống con giận, tiếp tục bước đi lên phía trước.

Sở Tiêu Lăng đành phải an tĩnh lại, nội tâm lại vẫn còn lo lắng, tất cả oán hận trước đây tạm thời dứt bỏ hết. Nàng chỉ biết là hắn hiện tại, là một người đàn ông tốt, là ân nhân cứu mạng của mình.

Không biết phải làm sao nên nàng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cầu nguyện ông trời phù hộ hắn không xảy ra việc gì!

May mắn là đi đến một nửa đường, thì gặp đám gia nô trong phủ. Bọn thị vệ thấy Lưu Vân Lạc Kỳ, còn có Tiêu Lăng đang ở trên lưng hắn, đều cảm thấy vui mừng.

"Vương gia, cuối cùng cũng tìm được người rồi! Đúng rồi, người có muốn thuộc hạ hỗ trợ hay không?"

Lưu Vân Lạc Kỳ thoáng suy nghĩ rồi lắc đầu. Cuối cùng, theo sự dẫn đường của đám thị vệ, mọi người đi theo một con đường tắt, đến chân núi, nơi đó đang có sẵn một chiếc xe ngựa.

Lên xe ngựa, Lưu Vân Lạc Kỳ mới buông nàng ra, chính mình cũng ngồi bên cạnh, lưng tựa vào thành xe, thở phì phò.

Sở Tiêu Lăng lo lắng nhìn hắn, ân cần hỏi,

"Người. Không có sao đó chứ? Có khỏe không?"

Lưu Vân Lạc Kỳ nhìn lại nàng, giữ im lặng, một hồi sau, nhắm mắt lại. Sở Tiêu Lăng thấy thế, liền cũng an tĩnh lại, vẫn chăm chăm nhìn chăm chú hắn.

Trở lại trong phủ, đã có một đám người đang đợi, xông ra đầu tiên là Nhan Hâm, còn có đám thị thiếp. Nhìn thấy Lưu Vân Lạc Kỳ ôm Sở Tiêu Lăng bước vào, nàng ta kiêu ngạo đại biến, Lưu Vân Lạc Kỳ vừa buông Sở Tiêu Lăng xuống, liền khẩn cấp nhào vào lòng Lưu Vân Lạc Kỳ, giọng nói hiên thị rõ nỗi lo lắng:

"Vương gia, ngài không có sao chứ, vì sao giờ này mới trở về? Hâm nhi lo lắng muốn chết!"

"Đúng vậy đó Vương gia, ngài tối hôm qua một đêm không về, Hâm tỷ tỷ cũng trắng đêm không ngủ, cứ lo lắng cho người có khi nào lại xảy ra việc ngoài ý muốn!" Phi Phi đi theo phụ họa.

Lưu Vân Lạc Kỳ đau lòng, nhẹ nhàng ôm lưng của nàng, giải thích: "Tối hôm qua tìm được của nàng ta thì cũng đã quá muộn, căn bản không thể xuống núi, chỉ có thể chờ đến sáng hôm nay mới trở về được."

Phát hiện nàng ta khuôn mặt tiêu tụy, đôi mắt quầng thâm, rõ ràng là đã không ngủ cả đêm, hấn lại càng thêm đau lòng, áy náy: "Hâm nhi, lần sau không cho phép như vậy nữa, người xem người kia, tiêu tụy thành ra như vậy!"

"Vương gia không ở bên, Hâm nhi không ngủ được!" Nhan Hâm tiếp tục ní non "Đúng rồi, ngài mệt mỏi cả một đêm, khẳng định là rất mệt, chi bằng hãy cùng Hâm nhi trở về phòng, Hâm nhi sẽ phục vụ ngài tắm rửa và dùng bữa!"

Lưu Vân Lạc Kỳ gật đầu, chuyển hướng nhìn đến lão Vương phi, đưa ra lời cáo từ, "Mẫu thân, con xin đi trước! Còn nữa chân của nàng ta bị trật khớp, cũng không có vấn đề gì lớn lắm, để đại phu khám lại là được rồi, mẫu thân không cần phải quá lo lắng!"

"Ừ người cũng cực khổ nhiều rồi, nhanh về nghỉ ngơi đi!" Lão Vương phi yêu thương nhìn hấn, cho đến lúc hấn dần dần đi xa, mới giữ chặt tay Sở Tiêu Lăng.

"Tiêu lăng, người không có xảy ra việc gì thật là tốt quá, không có việc gì là tốt rồi!"

"Mẫu phi, đã làm cho người phải lo lắng nhiều rồi!" Sở Tiêu Lăng áy náy cười.

"Đồ ngốc, làm sao người lại nói như vậy chứ, nếu không phải vì ta, người cũng sẽ không bị ngã xuống dưới đó! Đúng rồi, người cũng nên nhanh chóng trở về nghỉ ngơi thật tốt. Ta lập tức sai người gọi đại phu đến xem xét vết thương ở chân của người!"

Sở Tiêu Lăng gật đầu, Cầm nhi và 1 nha hoàn khác đến dìu nàng đi. Vừa đi đến phủ của mình, đại phu cũng vừa vặn đến, tẩy trừ miệng vết thương, rịt thuốc băng bó sau đó để lại một đơn thuốc và thuốc mỡ, nói với nàng không có gì đáng lo ngại, nói nàng đừng quá lo lắng.

Đại phu vừa rời đi, Sở Tiêu Lăng được Cầm nhi hầu hạ tắm rửa và thay đồ gột rửa hết những vết nước bùn.

Thời điểm nàng đặt lưng lên giường, đã là giữa trưa. Vừa nhắm mắt lại, suy nghĩ liền trở lại hình ảnh của tối hôm qua, tâm cũng bắt đầu dao động.

Không thể phủ nhận, tối hôm qua tình cảnh ấy làm nàng lưu tâm mãi. Hấn dịu dàng, hấn vì nàng làm hết thảy mọi việc, làm cho nàng khắc sâu trong trí nhớ, khắc sâu trong lòng và trong trái tim (rưng rưng ời kia)

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng không khỏi nhớ lại hình ảnh hoan ái của tối hôm qua. Nó cũng chỉ như là suy nghĩ của riêng mình, tối hôm qua hết thảy chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng ngắn ngủi.

Khi trở lại Vương Phủ, hấn sẽ không bao giờ thuộc về mình, mà thuộc về người đàn bà có tên Nhan Hâm kia!! Nghĩ đến từ nay về sau không thể hưởng thụ được 1 tình cảm khó nói được nên lời kia, nội tâm của nàng bỗng nhiên dấy lên 1 nỗi phiền muộn, từng hình ảnh đó là thật sự hay chỉ là do dựa vào trí nhớ rồi tưởng tượng lại đây?

Một tiếng thờ dài u thán, vội lắc nhẹ đầu, Sở Tiêu Lăng không hề lưu luyến đến giấc mộng đẹp đó nữa, buộc chính mình suy nghĩ về chuyện khác.

Hồi lâu sau cuối cùng cũng ngủ thật say. Vừa tỉnh lại đã gặp ngay Nhan Hâm đang ở trước mặt mình!!

"Tối hôm qua người đã cùng Vương gia làm gì?" Nhan Hâm từ trên cao nhìn xuống, giọng điệu mang theo hờn giận và giận dữ, bộ dạng như đang đi trách tội.

Tự đứng lại bị hỏi tội!!, biết rằng không thể né tránh nàng ta được cả đời, cứ như nếu mình không trả lời thì nàng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua vậy.

Sở Tiêu Lăng cũng không vì bị nàng ta hù dọa mà sợ hãi, vẫn trầm mặc, lạnh lùng nhìn lại nàng.

"Có phải có kẻ nào đó đã đi gièm pha, rồi không dám mở miệng không? Nhan Hâm tiếp tục bức bách.

Không biết ai đã đi gièm pha? Sở Tiêu Lăng nội tâm hừ lạnh, cùng Lưu Vân Lạc Kỳ - phu quân của mình ân ái, chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Lại phải sợ lời gièm pha sao?

Huống chi, tất cả đều là do Lưu Vân Lạc Kỳ chủ động làm hết! Nhìn nàng ta kiêu ngạo ương ngạnh, bộ dạng cả vú lấp miệng em, Sở Tiêu Lăng nhìn không được hạ gục nhuệ khí của nàng:

"Nếu cùng phu quân của mình ân ái lại không thể cho ai biết được, chỉ sợ trên đời này không còn việc gì là có thể công khai ra đấy chứ!"

Nhan Hâm vừa nghe xong, mặt mày đột nhiên biến sắc! Quả là thế, đúng là như thế!! Giác quan thứ sáu của nàng rất tinh tường mà, cảm giác nhận thấy Lưu Vân Lạc Kỳ tối hôm qua ở cùng một chỗ với Sở Tiêu Lăng, nhất định có chuyện phát sinh.

Bởi vì không dám hỏi thẳng Lưu Vân Lạc Kỳ, chỉ có thể ở bên cạnh phục vụ hấn tắm rửa rồi tranh thủ tìm chút dấu vết còn để lại. Nhìn hấn khắp lưng và

trước ngực không hề tìm thấy chút dấu vết nào. Nhưng nàng vẫn không an lòng, đến nỗi chạy tới nơi này chất vấn. Không thể tưởng tượng được thật sự là mình đã đoán trúng!!

Thấy nàng ta hơi thất thần, Sở Tiêu Lăng bỗng cảm thấy tâm lạnh lẽo. Không thể nghĩ ra được rằng Nhan Hâm cũng có bộ mặt này!! Cũng sẽ có ngày hôm nay!!

"Là người lợi dụng cơ hội để quyền rũ Vương gia, có đúng không?" Bỗng nhiên, Nhan Hâm thốt lên, thần sắc càng thêm phần nộ.

"Người đã đánh giá ta quá thấp rồi, hoặc là đánh giá thấp Vương gia? Người từng nói mình là nữ nhân duy nhất của hân. Vậy hân như thế nào lại bị ta quyền rũ? Nếu như muốn biết chân tướng sự thật, sao không đến hỏi thẳng Vương gia, vì sao thương người, tất nhiên người sẽ có lời đáp!" Ngầm lại nàng ta đối với mình đã làm đủ mọi việc gây thương tổn và nói xấu, Sở Tiêu Lăng cũng không chút khách khí.

"Người. Hừ, người đừng vội đắc ý, đừng tưởng rằng cùng vương gia ân ái một đêm thì không biết tự lượng sức nữa. Căn bản người chỉ là đối tượng để ngài phát tiết mà thôi!"

"Phải không đó? Vậy ít nhất cũng là hân đã cần đến ta!"

Nhan Hâm sắc mặt tối lại, bởi vì quá mức căm phẫn mà trở nên rất đáng sợ làm cho người ta sợ hãi đến khủng bố, hai tay nắm chặt lại với nhau. Thực hận không thể cho Sở Tiêu Lăng một cái tát.

Bất quá, nàng ta cuối cùng nhìn xuống, tròng mắt liếc xéo, lập tức xoay người rời đi! Cánh cửa bởi vì bị nàng ta tông mạnh mà chấn động, không ngừng rung lắc! Nhìn theo bóng Nhan Hâm đang biến mất, Sở Tiêu Lăng này giờ vẫn cố tỏ ra kiên cường cũng dần dần lắng xuống, dung nhan xinh đẹp thanh tú dấy lên một nỗi bi ai. Đúng lúc đấy, Cẩm nhi bước đến, sợ hãi hỏi nàng:

"Tiêu lăng tỷ, lời tỷ nói vừa rồi là thật có phải không? Tỷ tối hôm qua. Thật sự."

"Ta ngày hôm qua không ở đây, đã làm tất cả mọi người lo lắng đúng không?" Sở Tiêu Lăng ngắt lời nàng, rõ ràng không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

"Ừ, mọi người đều không ngủ được, lo lắng tỷ và Vương gia xảy ra nguy hiểm. Đúng rồi, tỷ đã đói bụng chưa? Muốn ăn chút gì không?"

Cẩm nhi đối với chuyện vừa rồi, vẫn còn rất tò mò nhưng thấy Tiêu Lăng không muốn nói, cũng đành từ bỏ.

Sở Tiêu Lăng lắc đầu, "Tạm thời không cần, ta còn chưa đói bụng!"

"Ừ!" Cẩm nhi tiếp tục nhìn nàng chăm chú, trầm ngâm một lát, lại nói: "Nghe Yến nhi tỷ nói, Vương gia ngài. Ngã bệnh rồi!"

Bị bệnh? Sao lại thế chứ? Sáng nay, lúc trở về không phải hân vẫn còn rất khỏe sao! Sở Tiêu Lăng ngạc nhiên.

"Vương gia ngày hôm qua vì đi công vụ nên đã vất vả cả một ngày, hồi phủ xong lại nhận được tin tỷ bị té xuống son cốc. Ngài ấy vốn đã bị nhiễm phong hàn, hiện tại hình như là phong hàn tăng thêm, làm cho phát sốt!" Cẩm nhi giải thích.

Thì ra là thế, khó trách sáng nay chạm vào trán hân lại nóng đến như vậy! Đồng thời, Sở Tiêu Lăng cũng cảm thấy đỡ khóc đỡ cười. Nam nhân này, rõ ràng mệt mỏi như vậy, tối hôm qua còn đối với mình không ngừng đòi hỏi, cậy vào sức mạnh của bản thân không chịu giao mình cho thị vệ đỡ, vẫn kiên trì công mình đi. Ayyy, mặc dù là hân ta mình đồng da sắt, chuyện này hân là sẽ rất âm ỉ, nàng cũng sẽ nuốt không trôi!

"Tiêu lăng tỷ, vậy nàng có muốn đi thăm ngài ấy hay không?" Cẩm nhi bỗng nhiên hỏi lại.

Thăm hân? Có muốn đi hay không? Hân có muốn mình đi thăm hay không? Nhan Hâm kia có đang ở đó hay không? Bất quá nói đi nói lại, hân bị nhiễm phong hàn, nàng cũng gián tiếp có liên quan. Chính mình không đi tới thăm hân, tựa hồ có điểm không thể chấp nhận được.

Quyết định xong, nàng hướng Cẩm nhi gật đầu, may mắn là vết thương ở chân không quá nghiêm trọng, có người dìu còn có thể miễn cưỡng đi được. Vì thế, thay quần áo xong, có Cẩm nhi đỡ, nàng đứng dậy hướng Ký Phong Các đi đến.

"Vương gia, có thể uống thuốc rồi!" Nhan Hâm bưng một cái khay tiến vào, ngồi xuống mép giường, Lưu Vân Lạc Kỳ một bên yêu thương nhìn nàng, một bên phối hợp với nàng từng ngụm từng ngụm uống hết chén thuốc.

Chợt thấy nàng không nói gì, hân không khỏi buồn bực hỏi

"Hâm nhi, nàng có tâm sự sao?" Nhan Hâm nắm chặt cái bát trong tay, mỉm cười đôi mắt đẹp nhìn hân, muốn nói nhưng rồi lại thôi.

"Có phải vẫn đang lo lắng cho bốn vương? Thực xin lỗi, đã làm cho nàng sợ hãi, bất quá bốn vương cũng không có xảy ra việc gì, nàng có thể yên tâm đi!" Lưu Vân Lạc Kỳ ôn nhu, càng thêm sùng nịnh thương tiếc.

Nhan Hâm lúng ta lúng túng cười, đứng dậy cầm chén đặt lên trên bàn. Đối với việc này, Lưu Vân Lạc Kỳ rất không quen, càng thêm khẳng định nàng có chuyện gì đó vì thế hỏi lại: "Hâm nhi, nàng rốt cuộc làm sao vậy? Có người chọc giận nàng sao?" Nhan Hâm trở lại bên giường, vẫn như cũ cúi đầu, không nói một lời. Lưu Vân Lạc Kỳ nâng đầu nàng lên, không cho phép nàng tránh né,

"Nàng muốn bốn vương lo lắng sao?"

Bỗng dung nước mắt tuôn trào không ngừng Nhan Hâm vẫn ra vẻ kiên cường:

"Quên đi, chờ khi Vương gia bình phục Hâm nhi sẽ nói cho ngài nghe!"

"Không, hiện tại nói ngay đi!" Ngự khí của hắn, không cho phép nàng ta trầm trù.

Nhan Hâm trầm ngâm, đột nhiên hỏi: "Hâm Nhi nhớ rõ Vương gia đã từng nói, sẽ vĩnh viễn yêu thương Hâm nhi, trong lòng chỉ có mình Hâm nhi! Vương gia những lời này. Ngài đã quên rồi sao?"

Nghe nàng đột nhiên hỏi như vậy, Lư Vãn Lạc Kỳ rất hoang mang nhưng cũng trả lời:

"Đương nhiên là ta không quên rồi. Đúng rồi, có phải bốn vương gần đây không để ý tới nàng, nên đã làm cho nàng suy nghĩ lung tung. Hâm nhi, nàng nghe bốn vương nói, gần đây công sự bận rộn, bốn vương phải thay hoàng huynh chia sẻ và gánh vác, hi vọng nàng có thể thông cảm, qua một thời gian thì sẽ lại tốt đẹp thôi!"

"Không phải, không phải nguyên nhân này!" Nhan Hâm áp a áp ứng, "Hâm nhi cả gan muốn biết, đêm qua Vương gia cùng với Vương Phi tỷ tỷ đã làm Đã làm Đã làm"

Lư Vãn Lạc Kỳ vừa nghe xong, trong óc lập tức hiện ra hình ảnh hoan ái tối hôm qua, ánh mắt trở nên tối sầm lại, biểu tình rất chột dạ.

Nhan Hâm nội tâm càng tổn thương hơn, quả nhiên là sự thật!! Nội tâm của nàng hận đến mức phải cắn chặt răng lại để kìm nén, tiếp tục ní non

"Tỷ tỷ vừa rồi mới ra oai với thiếp, nói Vương gia tối hôm qua sủng hạnh nàng, nàng còn nói. Ngài yêu nàng!"

"Cái gì? Bốn vương yêu nàng? Nàng ta nói?"

"Vâng, nàng ta nói Vương gia thực sự rất cần nàng, rất cần nàng cho nên dù đang ở bên ngoài cũng vẫn sủng hạnh nàng, đây không phải yêu thì là cái gì!!" Nhan Hâm ngừng lại một chút, mới tiếp tục:

"Kỳ thật Hâm nhi không nên nghi ngờ, không nên tức giận, nhưng Hâm nhi không thể không chế nổi lòng đang khổ sở, bởi vì Hâm nhi luôn nghĩ rằng Vương gia chỉ yêu thương một mình Hâm nhi mà thôi! Xem ra, hết thấy đều là Hâm nhi tự mình đa tình, si tâm vọng tưởng, Vương gia ngài cao quý như vậy, hoàn mỹ như vậy, Hâm nhi sao có thể độc chiếm được! Kỳ thật, quý phi đại tỷ cũng từng khuyên Hâm nhi, kêu Hâm nhi đừng nằm mơ nữa, xem ra giấc mộng này đã đến lúc phải tỉnh lại rồi!"

Nhìn nàng đang cực kỳ bi thương, thất vọng và khổ sở, Lư Vãn Lạc Kỳ thương tâm vô cùng, vì thế vội vàng ôm chặt lấy nàng

"Hâm nhi, đừng như vậy, bốn vương. Bốn vương."

"Vương gia không cần tự trách mình, Hâm nhi tự biết về sau nên làm cái gì!"

"Hâm nhi thích Vương gia, cho nên hi vọng Vương gia cũng có thể toàn tâm toàn ý với mình, nhưng trên thực tế, đây là việc không có khả năng xảy ra. Cho nên, khẩn cầu Vương gia đừng tự trách mình, cũng không cần đối với Hâm nhi cảm thấy áy náy. Hâm nhi không dám hy vọng sẽ chiếm hết được trái tim của Vương gia chỉ cần được giữ lấy một phần nhỏ nhoi trong trái tim ngài thôi cũng đã thỏa mãn rồi!!"

"Sẽ không, Hâm nhi, đừng suy nghĩ lung tung, nàng từng vì bốn vương mà đã phải trả giá và chịu hy sinh, bốn vương luôn nhớ kỹ, bốn vương sẽ không phụ nàng, mặc kệ bên người có rất nhiều nữ nhân, nhưng nàng vĩnh viễn là người quan trọng nhất bốn vương sẽ mãi không buông tay nàng ra!!"

Nhan Hâm ánh mắt thoáng lên một tia đắc ý, sắc mặt ngẩn ra, lập tức nín khóc mỉm cười,

"Được nghe Vương gia nói ra những lời này, Hâm nhi cảm thấy rất yên lòng. Mặc dù có phải chịu bao nhiêu ủy khuất, Hâm nhi cũng sẽ không nản lòng đâu!! Cảm ơn ngài, Vương gia, cảm ơn ngài đã yêu thương Hâm nhi!!"

"Thực xin lỗi, là bốn vương tối hôm qua nhất thời hồ đồ mới. Mới. Bốn vương hứa với nàng, từ nay về sau không bao giờ sủng hạnh nàng ta nữa!" Lư Vãn Lạc Kỳ không ngừng hôn lên mái tóc đen của nàng, triu mến vuốt ve lưng nàng.

Nhan Hâm nép khuôn mặt trước ngực của hắn, lửa giận trong lòng dần dần bình ổn lại, khuôn mặt lộ rõ sự đắc ý, tuy rằng lần này bị con tiện nhân kia chiếm tiện nghi, nhưng nàng hiểu được, không có lần sau nữa, cứ như vậy một lần rồi sẽ qua đi mà thôi!! Đương nhiên, nàng vẫn sẽ không khinh suất, tiện nhân kia muốn chiếm vương gia của mình sao? Nằm mơ đi!! Mình sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng ta đâu!! Vừa lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng nha hoàn bẩm báo:

"Khởi bẩm Vương gia, Lãng Vương Phi tới thăm ngài!" Lư Vãn Lạc Kỳ thân thể cứng đờ, con ngươi đen nheo lại.

Nhan Hâm cũng chủ động từ lòng ngực của hắn ngước mặt ra, một tia khác thường trong ánh mắt, đứng dậy giả bộ cáo từ: "Nếu tỷ tỷ đã đến thăm Vương gia, vậy Hâm nhi xin cáo lui trước!"

"Không cần! Nàng cứ ở lại!" Lư Vãn Lạc Kỳ giữ tay nàng lại, hướng tới nha hoàn ra lệnh, trầm thấp tiếng nói chợt trở nên lạnh lùng,

"Gọi nàng tiến vào!"

Nhìn thấy Lưu Vân Lạc Kỳ bộ dáng như có đám mây đen dày đặc, bão táp sắp xảy ra, trong lòng Nhan Hâm cười thầm, nàng biết sắp có trò hay để xem!!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Vô tình chịu sự nhục nhã

Sở Tiêu Lăng khập khiễng bước vào phòng, bên cạnh còn có Cẩm nhi đang dìu nàng. Nhìn thấy Nhan Hâm đang ở bên trong. Nàng đầu tiên là sững sờ, sau đó thần sắc rất nhanh lại ổn định lại, đến trước giường Lưu Vân Lạc Kỳ khom người chào, giọng điệu tràn ngập sự thân thiết:

"Nô tì thỉnh an Vương gia, nghe nói Vương gia bị nhiễm phong hàn, bây giờ đã tốt lên chưa?"

Thật lâu không thấy hắn đáp lại, Sở Tiêu Lăng không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt hắn thâm trầm, giống như đang bị một đám mây đen dày đặc bao phủ. Đặc biệt đôi mắt đen láy thâm thúy, hướng tới mình tỏa ra những tia sắc bén lạnh như băng.

Hắn. Bị làm sao vậy chứ? Buổi sáng hôm nay cũng không như thế này, vì sao trong nửa ngày ngắn ngủn cả người lại thay đổi? Hay là do thật sự bệnh vô cùng nặng?

Ngăn nỗi lo lắng trong lòng xuống, Sở Tiêu Lăng tiếp tục quan tâm hỏi:

"Vương gia, đại phu nói thế nào? Ngài. Không có việc gì chứ?"

Không hề có lời đáp lại, cả phòng vẫn yên tĩnh, chỉ có phía sau Nhan Hâm thoáng nhìn đến tỏ vẻ hèn mọn cùng khinh thường!

Khuôn mặt đang cười ngay tức khắc hiện lên một tia xấu hổ, Sở Tiêu Lăng nghĩ rằng mình đã đến không đúng lúc, phá hủy khung cảnh ấm áp của họ, liền cáo từ:

"Vương gia hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, nô tì xin được phép cáo lui trước!" dứt lời, nàng xoay người, cầm tay Cẩm nhi, chuẩn bị bước ra phía ngoài. Vừa đi ra được vài bước, lại nghe tiếng Lưu Vân Lạc Kỳ vang lên: "Đứng lại!"

Sở Tiêu Lăng nghe thấy hắn gọi mình, bất giác dừng bước, quay trở lại trước giường.

"Người khỏe với Hâm nhi nói bốn vương tối hôm qua. Sùng hạnh người? Còn nói. Bốn vương yêu người?" Lưu Vân Lạc Kỳ thần sắc vẫn lạnh lùng.

Sở Tiêu Lăng vừa nghe xong, cả người bất giác run lên từng hồi, dần dần hiểu ra được hắn vì sao trở nên khác thường. Nguyên nhân là do Nhan Hâm mách lại!!

Chính là, nàng không thể tưởng được mình chỉ nhất thời nói nhảm không ngờ là lại bị trừng phạt!!

Hắn yêu mình sao? Thật sao? Nhan Hâm rốt cuộc đã nói gì với hắn, đã nói xấu mình ra sao trước mặt hắn??

"Người phải biết, Hâm nhi ở trong lòng bốn vương không người nào có thể so sánh được, chỉ có Hâm nhi mới là người bốn vương yêu thương che chở, bốn vương quyết không để cho nàng ta phải chịu nửa điều ủy khuất hay đau xót, lại càng không cho phép người thị phi với nàng và lộng ngôn!"

Sâu thẩm nhìn vào đôi mắt tràn đầy sự tức giận, tiếng nói phảng phất băng giá ngàn năm. Lộng ngôn đặt điều thị phi? Khoe khoang? Đã muốn gán tội danh cho người khác, sợ gì không có lý do?

Chính mình chẳng qua chỉ nói ra sự thực, đôi lấy lại là một tội danh!

"Đừng tưởng rằng người là chính phi thì có thể tự cao tự đại. Không sai, bốn vương tối hôm qua đúng là muốn người, nhưng việc này chỉ là để phát tiết, không có bất cứ cảm tình nào! Người là nữ nhân của bốn vương, cũng giống như các thị thiếp khác thôi, có nghĩa vụ hầu hạ cho bốn vương. Nhớ kỹ, người chỉ là công cụ cho ta phát tiết thôi, ngoài ra không là gì cả!! Chỉ có Hâm nhi mới xứng đôi cùng bốn vương linh nhục kết hợp!"

Từng câu nói vô tình, tựa như ngàn mũi dao nhọn đâm xuyên qua tim nàng, không chỉ mang theo đau đớn, còn cả sự nhục nhã nữa! Nếu không đứng vững từ trước Sở Tiêu Lăng chỉ sợ đã ngã xuống đất đến nơi!

Lòng ngực đau đớn như bị hàng vạn mũi châm đâm vào, đưa tới tột đỉnh nỗi đau đớn. Đêm qua thiên miên hoan ái vẫn hiện rõ ở trong tâm trí nàng. Chính mình mới vừa rồi vẫn còn nhớ lại, còn đang khát khao. Ai ngờ, sự ôn nhu, che chở yêu thương của hắn, tất cả đều chỉ là giả dối!!

Sở Tiêu Lăng ơi là Sở Tiêu Lăng, người rốt cuộc đến khi nào mới có thể tỉnh ngộ, mới có thể rút ra được bài học kinh nghiệm? Biết rõ chuyện không có khả năng xảy ra, vì sao lại còn si tâm vọng tưởng. Đã nghe thấy chưa? Chính mình chỉ là công cụ để hấn phát tiết mà thôi!! Không hề có bất cứ cảm tình nào!! Không có thương yêu, chỉ có xâm phạm!! Giữ lấy lại chỉ là sự nhục nhã và bị nói xấu!!

Nhan Hâm, nhìn thấy Sở Tiêu Lăng bị tổn thương, nội tâm lúc này vô cùng thoải mái. Nhưng nàng vẫn giả vờ hiền đức sẵn sàng, nhẹ nhàng đi đến trước giường, nhỏ nhẹ an ủi Lưu Vân Lạc Kỳ: "Vương gia xin bớt giận, ngài cảm phong hàn vẫn chưa khỏi hẳn, không nên tức giận."

Trong lòng đau đớn, càng thêm mãnh liệt, giống như bài sơn đảo hải, làm cho Sở Tiêu Lăng quả thực không thể hô hấp, thúc đẩy nàng phải nhanh chóng rời đi, rồi đi khỏi nơi này nhanh một chút sẽ làm cho nàng bớt đi một phần thống khổ!!

Cấp bách, nàng nhanh chóng hướng tới Lưu Vân Lạc Kỳ khom người, chẳng hề quan tâm đến cái chân đau, hướng cửa bước đi.

"Bỏn vương cho phép người đi chưa?" Lưu Vân Lạc Kỳ quát. Hấn cảm thấy buồn bực, về phần vì sao buồn bực, chính hấn cũng không rõ.

Sở Tiêu Lăng đành phải ngừng lại, quay đầu lại cũng không đi chưa tới gần, chỉ nhìn hấn từ phía xa.

"Không nhớ rõ bỏn vương đã từng nói gì sao? Về sau hiểu được nên thế nào rồi chứ?"

Làm như thế nào? Nàng có thể làm như thế nào? Mọi chuyện đều là do hấn chủ động, là hấn thực hiện, căn bản không hề bị mình khống chế dù chỉ là một chút!!

"Còn dám quyến rũ bỏn vương không?"

Hấn có ý muốn chất vấn! Câu dẫn? Nghe thế, Sở Tiêu Lăng trong lòng dâng lên một nỗi chua xót, còn có cả sự xấu hổ và giận dữ.

Đúng vậy, tôi hôm qua chứng thật là quyến rũ, nhưng là hấn quyến rũ mình! Đây là đạo lý gì chứ, đã ăn cắp mà lại còn la làng nữa!!!

Nhìn thấy Lưu Vân Lạc Kỳ sắc mặt ngày càng khó coi, Cầm nhi vẫn đang dìu Sở Tiêu Lăng, không khỏi âm thầm nhéo mạnh tay Sở Tiêu Lăng nhắc nàng trấn tĩnh lại.

Hít vào sâu một hơi, ổn định sự kích động trong lòng, rốt cục Sở Tiêu Lăng bình tĩnh nói:

"Nô tì biết tội! Nô tì về sau không dám nữa. Quuyến rũ Vương gia, nô tì tự biết thân phận mình thấp kém, chỉ là một công cụ để Vương gia phát tiết! Vương gia chỉ yêu một mình thứ phi, nô tì về sau sẽ tự biết an phận thủ thường, không dám làm ra việc gì vượt quá khuôn phép! Không dám si tâm vọng tưởng!! Không dám không biết tự lượng sức mình!!"

Nếu điều hấn muốn là việc này, thì nàng sẽ làm thỏa mãn hấn, chỉ cần hấn để nàng rời đi! Bởi vì nàng thật sự trụ lại không nổi nữa rồi!

Nghe được câu trả lời, Lưu Vân Lạc Kỳ vốn dĩ nên cao hứng mới đúng. Nhưng ngược lại, khuôn mặt của hấn, vẫn là một áng mây đen bao phủ.

"Xin hỏi. Nô tì có thể đi được chưa ạ?"

Mặc dù trong lòng đang rất đau đớn, Sở Tiêu Lăng vẫn âm thầm tự nhủ với chính mình, trăm ngàn lần đừng khóc ở chỗ này.

Lưu Vân Lạc Kỳ không hề lên tiếng, thân mình cứng nhắc, nhắm mắt lại, đơn giản bỏ mặc nàng.

Nhan Hâm bước đến gần Sở Tiêu Lăng khuôn mặt già dối

"Muội muội đưa tỷ tỷ đi ra ngoài nha!"

Sở Tiêu Lăng không hề để ý tới nàng, chỉ phân phó Cầm nhi dìu mình đi. Ra đến cửa phòng, bước lên thềm đá, Nhan Hâm bước đến trước mặt nàng khinh bỉ ra mặt

"Như thế nào rồi? Mùi vị của sự thất bại rất khó chịu, rất thống khổ đúng không? Đừng tưởng rằng Vương gia sủng hạnh người một lần là có thể tự mình kiêu ngạo nha! Những nữ nhân trong phủ này, người nào mà không được Vương gia sủng hạnh qua chứ? Nhưng người mà Vương gia yêu thì chỉ có ta, duy nhất chỉ có mình ta mà thôi!"

Nhìn nàng ta đang đắc ý ra mặt, nhớ tới lời nói dối vô liêm sỉ của nàng. Sở Tiêu Lăng hận không thể xé rách cái miệng của nàng ta. Cuối cùng, nàng vẫn cố nhịn xuống, lạnh lùng nói:

"Như vậy thì ta sẽ chúc phúc người được cùng vương gia, bách niên giai lão, yêu nhau đến vĩnh viễn!!"

Dứt lời, nàng xoay người kiên cường rời đi, để lại Nhan Hâm kinh ngạc đứng tại chỗ thật lâu vẫn không thể hoàn hồn.

Bước đi quá nhanh, đến nỗi chân đau rất buốt, Sở Tiêu Lăng vẫn không hề có cảm giác, vết thương đau, cũng không thể so sánh bằng nỗi đau trong lòng nàng!

Nhục nhã, bị phản, thất vọng tất cả cảm xúc, làm nàng xấu hổ vô cùng, bị thương muốn chết!

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ ngừng lại nghỉ một lát đi, nếu cứ đi tiếp chân của tỷ sẽ đau thêm đó!" Cầm nhi lên tiếng, thấy nàng không hề phản ứng, đành phải dùng sức giữ chặt nàng lại, đỡ nàng đến bên cạnh băng đá ngồi xuống, nói tiếp:

"Muội biết trong lòng tỷ rất khó chịu, rất phẫn nộ, Không bằng cứ khóc ra đi!"

Khóc? Khóc cái gì chứ? Khóc vì bản thân mình tự đa tình tự chuốc lấy đau thương sao? Khóc vì mình bị nói xấu, lăng nhục? Khóc vì mình đã bị tổn thương? Cho dù là vì sao, đó cũng là do chính mình tự rước lấy nỗi nhục mà thôi!

Nàng vẫn còn nhớ rõ khi vừa được gả vào Vương Phủ, tại rừng hoa đào, hắn đã cảnh cáo với mình! Vậy mà giờ đây lại khóc lóc thì..., sẽ chỉ làm mình càng tự khinh bỉ bản thân hơn!

"Rõ ràng là bị Nhan Hâm nói xấu, tại sao tỷ lại không chịu giải thích?" Cầm nhi phẫn nộ, cảm thấy bất bình thay cho nàng!

Giải thích? Giải thích thì sẽ có tác dụng gì hay sao? Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng chỉ có mình Nhan Hâm thập toàn thập mỹ, còn chính mình lại là một nữ nhân hèn mọn.

Cho nên, giải thích ngược lại sẽ càng thêm nhiều sự cười nhạo và lăng nhục mà thôi! Huống hồ, việc này cần phải giải thích sao? Hắn chỉ vì an ủi Nhan Hâm mà không tiếc lật ngược phải trái. Rõ ràng là hắn giờ thủ đoạn cường bức mình, cuối cùng lại đem tội danh quyền rũ đặt lên người mình, nói mình quyền rũ hắn!!

Chính mình cũng tự thấy buồn cười, còn tưởng rằng hắn là một trang nam tử vĩ đại, mới vừa nghe tin hắn bị nhiễm phong hàn liền lo lắng không thôi, còn khẩn cấp chạy tới thăm hắn xem sức khỏe của hắn như thế nào!!

Kết quả dĩ nhiên là. Trầm mặc nghĩ ngợi một hồi, nàng đột nhiên đứng lên,

"Cầm nhi, chúng ta mau trở về đi!"

Cầm nhi gật đầu, tâm tình vẫn là đang vô cùng bị thương. Hai bóng dáng nhỏ nhắn kéo dài theo tia nắng mặt trời soi rọi. Mang về cô độc, buồn bã!!!

Những ngày tiếp theo đối với Sở Tiêu Lăng mà nói là một chuỗi dài vô tâm can. Lời của Lưu Vân Lạc Kỳ ngày hôm đó đã để lại nàng thương tổn quá sâu, đến nỗi không thể quên được, nàng chỉ cần yên tĩnh một chút, trí óc liền tự giác hiện ra tình cảnh hôm đó hắn đã sỉ nhục nàng như thế nào.

Nàng thậm chí mấy đêm liên tục đều mơ thấy cùng một giấc mộng. Lúc đầu là mơ thấy đang cùng hắn triền miên hoan ái, mỗi khi đến đoạn cao trào nhất, hình ảnh lập tức chuyển hướng sang khuôn mặt hắn nham hiểm hung ác, lời nói châm chọc giảo huấn mình.

Mấy ngày nay nàng tiêu tụy hân, gầy đi không ít, không có cảm giác thèm ăn, tinh thần uể oải. Nàng không đi thăm hân thêm lần nào nữa, chỉ nghe lại lời Cầm nhi mới biết được hân phát bệnh đến ngày thứ ba thì hồi phục hoàn toàn.

Nhan Hâm xấu xa, vẫn thường hay dắt theo một đám nô tỳ đi đến trên đồi châm chọc nàng. Mỗi lần nói ra đều là những câu rất khó nghe. Sở Tiêu Lăng tuy tức giận trong lòng, cũng không phản bác hoặc chửi lại, chỉ vì trong lòng luôn ghi nhớ rõ lời Lưu Vân Lạc Kỳ đã cảnh cáo.

Cho đến ngày lão Vương phi kết thúc chuyến thăm viếng hồi phủ, phái người gọi nàng đi qua Gọn Lan Các dùng bữa, nàng mới chuẩn bị, bước ra khỏi Thính Động Các.

Đến đó nàng mới phát hiện ra Lưu Vân Lạc Kỳ và Nhan Hâm cũng đang ở đó. Nàng bỗng nhiên vội quay đầu đi cố nén cảm xúc trong lòng xuống. Cuối cùng kiên trì bước về phía đó.

Lão Vương phi vẫn chưa hay biết sự tình mấy ngày trước, mỉm cười nắm chặt đôi tay lạnh cóng của Sở Tiêu Lăng thân thiết hỏi:

"Tiêu lăng, con gầy quá, gần đây thân thể không được tốt sao?"

"Mẫu phi vạn phúc, con đâu hết thảy rất mạnh khỏe! Chỉ là do gần đây thời tiết có hơi oi bức, đến nỗi khẩu vị cũng thay đổi ăn không ngon miệng." Sở Tiêu Lăng khuôn mặt tái nhợt mỉm cười, cảm kích nhìn bà.

Lão Vương phi vừa nghe xong, chợt vui mừng

"Khẩu vị thay đổi? Vậy có cảm thấy buồn nôn không? Hay là. Con đã có tin vui?"

"Ách, không phải, không phải vậy đâu!"

Lão Vương phi đang vui mừng tự dưng giống như là bị công dã tràng, trên mặt hiện rõ nỗi thất vọng, một hồi lâu mới bình thường lại, phân phó mọi người bắt đầu dùng bữa.

Đang ăn, bà lại nhìn qua Sở Tiêu Lăng nói:

"Đúng rồi, mấy ngày nữa là sinh nhật của hoàng thượng chúng ta sẽ được tiến cung để chúc mừng cho ngài, con. Có muốn cùng đi không?"

Kỳ thật, căn cứ theo cấp bậc lễ nghĩa, Sở Tiêu Lăng thân là chính phi của Kỳ Vương Phủ theo lẽ tự nhiên bắt buộc phải đi. Nhưng sau yến hội lần trước, Lão Vương phi cũng không muốn bắt buộc nàng nữa. Quyết định hỏi qua ý kiến của nàng trước.

Sinh nhật của Hoàng thượng? Sở Tiêu Lăng lập tức nhớ đến ngay một khuôn mặt dịu dàng ôn hòa thân thiết. Về tình về lý, nàng cũng nên đi chúc mừng hoàng thượng, nhưng vạn nhất lại xảy ra việc ngoài ý muốn, thì sẽ phải xử trí ra làm sao? Chính mình chịu nhọc không quan trọng, nhưng phá hỏng không khí lịch sự tao nhã của bữa tiệc mới là đại sự đó!

"Nghe nói hoàng thượng lần này đích thân nói là muốn tỷ tỷ tham gia, tỷ tỷ sẽ không thể không đi đó chứ?" Nhan Hâm bỗng nhiên xen vào nói một câu! Rất rõ ràng không hề có ý tốt.

Hoàng thượng muốn mình đi đến đó sao, Sở Tiêu Lăng trong lòng khẽ rung động.

"Đúng vậy, khó khăn lắm mới được hoàng thượng ưu ái, con không bận việc gì quan trọng nên có thể cùng đi được chứ!" Lão Vương phi cũng thêm vào.

"Một khi đã như vậy, con đâu xin nghe theo lời mẫu phi nói!" Sở Tiêu Lăng rốt cục cũng quyết định,

"Đúng rồi mẫu phi, chúng ta phải mang đến thứ gì để tặng cho hoàng thượng đây?"

"Vấn đề này, hoàng thượng cái gì cũng có, lễ vật của chúng ta cho dù có cao sang quý phái mấy cũng sẽ rất bình thường! Bất quá con cũng đừng quá lo, về phần lễ vật ta sẽ tự nghĩ!"

Sở Tiêu Lăng hơi giật mình, lập tức nói:

"Mẫu phi, con. Con nghĩ mình. . .!"

"Sao? Hay là con muốn đưa tặng cái gì à?"

"Con còn chưa nghĩ ra, bất quá con còn đang thật sự rất lo lắng, con nghĩ là nên tự mình làm cái gì đó dâng lên cho hoàng thượng!"

Lão Vương phi nghe xong, gật đầu: "Được rồi!! Vậy con nghĩ ra điều gì hãy nói cho ta biết!"

Nhan Hâm, vẻ mặt tỏ ra khinh miệt, nàng cho rằng, loại người như Sở Tiêu Lăng làm sao có thể đưa ra vật gì tốt đẹp hay ho được chứ. Đến lúc đó nhất định lại có trò hay để xem.

Trái lại Lưu Vân Lạc Kỳ, toàn bộ quá trình không hề lên tiếng, tuấn nhan như đang bao phủ một tầng mây đen, thâm trầm lo lắng, ánh mắt lạnh lùng, miệng đang ra sức nhai đồ ăn, tia nhìn sắc bén ánh lên lúc ẩn lúc hiện. Đại khái chỉ có chính hắn mới hiểu được trong lòng đang nghĩ đến điều gì!!!

Sau khi quay trở lại phủ của mình, Sở Tiêu Lăng đem việc này nói cho Cẩm nhi nghe. Cẩm nhi biết được nàng đã được hoàng thượng mời tham gia ngày sinh nhật, vừa cảm thấy cao hứng vừa lo lắng thay cho nàng rất nhiều,

"Tiêu Lăng tỷ, Vương gia phản ứng ra sao??"

Lưu Vân Lạc Kỳ? Sở Tiêu Lăng chau lông mày lại. Nói thực khi dùng cơm từ đầu tới cuối, nàng hoàn toàn không để ý tới Lưu Vân Lạc Kỳ và Nhan Hâm. Chỉ biết là hắn không hề tham gia nói chuyện, không hề phát biểu bất cứ ý kiến gì.

"Ngài có thể ghen hay không?" Cẩm nhi lại hỏi.

"Ngài làm sao có thể ghen được, tuy ta không phải là người trong lòng của ngài nhưng ta vẫn còn là Kỳ Vương Phi, hoàng thượng coi trọng ta, cũng là vinh dự của ngài mà!" Sở Tiêu Lăng suy nghĩ, không đồng ý với Cẩm nhi.

Nghe nàng nói như thế, Cẩm nhi đáy lòng đang lo nghĩ đã lắng xuống, bắt đầu bàn luận về lễ vật,

"Vậy tỷ tính mang cái gì ra để làm lễ vật cho hoàng thượng?"

"Hoàng thượng cao quý như vậy, có thể nói là toàn diện, dù sao ta cũng không có năng lực để đem tặng vật gì quý giá cao sang được, chỉ bằng sẽ vẽ ra 1 bức tranh tặng cho chàng ta!"

Đây là điều mà Sở Tiêu Lăng mới nghĩ đến khi đang trên đường từ Gọn Lan Các trở về!

"Tỷ tự mình vẽ tranh để tặng cho hoàng thượng? Tốt quá!"

Cẩm nhi lập tức vỗ tay. Nàng biết rõ, Sở Tiêu Lăng từ nhỏ đã cùng phụ thân học vẽ tranh, còn từng nhìn thấy những bức tranh mà Sở Tiêu Lăng đã vẽ, cảm thấy rất đẹp.

Sở Tiêu Lăng ngược lại không hề thấy tự tin, phụ thân nàng là họa sĩ quả thật vẽ rất đẹp nàng học hỏi được không ít. Đáng tiếc mình học nghệ không tinh, cùng phụ thân so sánh với nhau, quả thực kém xa.

"Đúng rồi, vậy tỷ chuẩn bị vẽ bức tranh về cái gì?"

Chủ đề của bức tranh?

Sở Tiêu Lăng cúi đầu, thoáng suy tư, vui vẻ nói:

"Một bức tranh phong cảnh, có núi non trùng điệp, giang sơn nghìn trùng, có đạo quân tinh nhuệ đứng vững, khí thế bàng bạc, khắp thiên hạ đều là quốc thổ của chàng ta, quả thực ngụ ý thâm hậu."

"Wow, quá tuyệt vời, hoàng thượng mà nhìn thấy bức họa này, nhất định tâm tư sẽ cực kỳ vui mừng, cười đến không thể khép miệng lại!!" Cẩm nhi cố phụ họa theo.

Sở Tiêu Lăng cũng bị nàng làm cho vui vẻ, ha ha cười không ngừng. "Trong lòng cực kỳ vui mừng nhưng cũng không dám hy vọng xa vời rồi, chỉ hy vọng hoàng thượng đừng giận dữ!"

"Ai nha, tỷ yên tâm, hoàng thượng coi trọng ưu ái tỷ như vậy, sẽ không giận tỷ đâu!!"

Quả thực, Lưu Vân Lạc Trinh không chỉ là một vị hoàng đế anh minh, mà còn là một người tốt bụng tử tế.

Hắn không vì xuất thân thấp hèn của nàng mà tỏ ra khinh thường. Nhớ tới lần yến hội đêm đó ở hoa viên cùng hắn nói chuyện dù chỉ một lát, Sở Tiêu Lăng vì thể bình tĩnh thêm không ít, trong lòng ý tưởng càng thêm kiên định.

Những ngày tiếp theo, nàng đều tập trung vào việc vẽ tranh. Sau 10 ngày cố gắng, cuối cùng đã vẽ xong.

Trong đêm sinh nhật của Hoàng đế, khắp nơi náo nhiệt, xa hoa và long trọng. Toàn bộ nơi nơi đều có ánh đèn Huy Minh, giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng hân hoan.

Văn võ bá quan mang theo vợ và hài nhi đến tham dự, khuôn mặt mỉm cười vui mừng.

Hậu cung phi tần người nào cũng trang điểm xinh đẹp, tranh giành khoe sắc. Nhìn khắp nơi có thể thấy được nhiều cung nô đang rất bận rộn.

Kỳ Vương Phủ đại diện gồm có lão Vương phi, Lưu Vân Lạc Kỳ, Sở Tiêu Lăng và Nhan Hâm. Bọn họ trước tiên đi đến, đưa lễ vật trình lên hoàng đế.

Lão Vương phi tặng cho hoàng thượng là một đôi bình hoa, Lưu Vân Lạc Kỳ tặng một bộ quân cờ làm bằng ngà voi, nghe nói là mua từ dị quốc với số tiền lớn, trong thiên hạ độc nhất vô nhị.

Nhan Hâm lễ vật là đôi vòng mã não vô giá. Đến phiên Sở Tiêu Lăng thì Nhan quý phi rồi đến Tần phi, còn có cả Tuệ Tâm Thái Hậu đều háo hức để chờ đợi có "trò hay" để xem.

Sở Tiêu Lăng cảm nhận được không khí ở phía sau nhưng vẫn thông dong bình tĩnh, cực lực ổn định sự hoảng hốt trong lòng, thần nhiên cười, nhìn đến Lưu Vân Lạc Trinh trước mặt nhẹ nhàng cúi đầu:

"Nô tì chúc hoàng thượng phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn, đây là một chút tâm ý của nô tì hy vọng hoàng thượng có thể vui lòng nhận cho!"

Nhìn thấy nàng, Lưu Vân Lạc Trinh đã thấy rất vui trong lòng, lúc này lại càng khẩn cấp tự mình bước xuống đài, tiếp nhận lễ vật trong tay nàng. Vừa mở ra nhìn, lập tức lộ ra tia kinh ngạc và khen ngợi, qua mới hỏi lâu mới bỏ xuống và dời tầm mắt tới nàng, ngạc nhiên hỏi:

"Đây là do nàng tự mình vẽ sao?"

"Bẩm hoàng thượng, đúng là do nô tì tự vẽ, chỉ là một họa sĩ nghiệp dư, xin hoàng thượng thứ tội!"

"Đâu có đâu có, bức tranh rất đẹp, rất hay, đây là lễ vật mà đêm nay trẫm ưng ý nhất!" Lưu Vân Lạc Trinh tâm tư cực kỳ vui mừng, khen không dứt miệng.

Những người khác đều nhìn Sở Tiêu Lăng với ánh mắt ngưỡng mộ, lên tiếng chúc mừng nàng.

"Kỳ Vương Phi rốt cuộc đã tặng lễ vật gì, mà khiến cho hoàng thượng vui vẻ đến như vậy?" Bỗng nhiên, Tuệ Tâm Thái Hậu hỏi một câu, giọng nói bình thản, nhưng nếu chú ý nghe kỹ, có thể phát hiện ra bà đang hờn giận không vui.

"Mẫu hậu người xem, mở mang ranh giới, núi non trùng điệp, tường thành đứng vững, dân cư an lạc, khí thế bàng bạc, đây chẳng phải muốn nói rằng khắp thiên hạ đều là quốc thổ của trẫm? Còn nữa người vẽ bức họa này ngồi bút đứng cầm, cứng cáp hùng hậu, Kỳ Vương Phi thật sự là có một suy nghĩ độc đáo, tài nghệ hơn người!" Lưu Vân Lạc Trinh nhân cơ hội này lại tiếp tục tán thưởng nàng. (đáng iu quá đi)

Nhìn bức họa kia, Tuệ Tâm Thái Hậu cũng không thể không âm thầm bội phục cho sự tài hoa và suy nghĩ độc đáo của Sở Tiêu Lăng.

Nhan quý phi sắc mặt tối sầm, đôi mắt tràn ngập sự đố kỵ nhìn qua Nhan Hâm!

Nhan Hâm cũng đang tức giận tới mức muốn bùng phát ra. Vốn đêm nay muốn nhìn xem Sở Tiêu Lăng sẽ bị xấu mặt như thế nào, không ngờ lại không được như mong muốn.

Tiền nhân kia đã không bị mang tiếng xấu, còn được khen thưởng tôn vinh. Quả thực làm cho nàng tức chết mà!!!

Lão Vương phi trong bụng vui mừng, cầm tay Sở Tiêu Lăng vừa có hàm ý cổ vũ vừa là tán thưởng.

Còn có một người nữa, là Lưu Vân Lạc Kỳ. Hắn đêm nay cũng đã bị Sở Tiêu Lăng làm cho rung động đến tâm can. Nữ nhân của mình được hoàng thượng tán dương rồi lại tán thưởng, hẳn lẽ ra phải cảm thấy vinh dự và may mắn, vui sướng mới đúng.

Nhưng không biết vì duyên cớ gì, trong lòng hắn đầy dẫy lửa giận, hắn tình nguyện để lễ vật của nàng bị chán ghét và phê phán, chứ không phải là như bây giờ, được người khác sùng bái khen ngợi, đặc biệt là Lưu Vân Lạc Trinh!!(uống đảm ngon nhá LK ca hắc hắc)

Kế tiếp, là lúc Lưu Vân Lạc Trinh đáp lễ. Hắn ban cho Sở Tiêu Lăng một đôi hoa tai bằng thủy tinh!

Nhìn Lưu Vân Lạc Trinh thân thiết vô cùng, khuôn mặt luôn tươi cười. Hắn lại còn tự mình trao đôi hoa tai cho nàng, Sở Tiêu Lăng ngoài sự vui mừng ra còn có kinh ngạc không ít.

Không thể tưởng tượng được là chàng ta quý trọng mình đến như thế lại còn ban cho lễ vật quý giá. Dù trước kia chưa từng nhìn thấy nhưng nàng chắc chắn, đây là một đôi hoa tai có giá trị tuyệt đối xa xỉ.

Dù sao, lễ vật từ hoàng đế trăm phần trăm là vô cùng cao sang quý báu!

"Như thế nào, không vui sao?" Lưu Vân Lạc Trinh giọng nói vẫn nhu hòa như cũ.

"Ách. Nô tì. Nô tì." Sở Tiêu Lăng lúng túng không biết phải nói sao cho phải. Mồ hôi trong lòng bàn tay ứa ra, nàng theo bản năng nhìn về phía lão Vương phi.

Lão Vương phi cũng bị hành động của Lưu Vân Lạc Trinh làm kinh ngạc không ít, khi thấy Sở Tiêu Lăng nhìn bà cầu cứu. Bà mới từ từ định thần suy nghĩ, mỉm cười nhắc nàng nhận lễ:

"Khó khăn lắm được hoàng thượng ưu ái, con bước qua nhận đi!"

Sở Tiêu Lăng nghe xong mới cung kính quỳ xuống, tiếp nhận đôi hoa tai từ trong tay chàng, đồng thời bái tạ:

"Nô tì đa tạ hoàng thượng!"

Trên đài cao Nhan quý phi đồ kị không khỏi xen vào một câu, khuôn mặt vừa tươi cười nhưng trong lòng không hề cười:

"Hoàng thượng đối với Kỳ Vương Phi quả nhiên rất là ưu ái. Đây là cống phẩm của ngoại bang tiến cống đến, chỉ có duy nhất một đôi, thần thiếp còn đang suy nghĩ không biết hoàng thượng sẽ đưa đến tặng cho người nào trong cung, không nghĩ. Là tặng cho Kỳ Vương Phi!"

Lưu Vân Lạc Trinh quay đầu lại, nhìn thấu dụng ý của Nhan quý phi, không khỏi cười trừ nói:

"Hậu cung phi tần đông như vậy, mà hoa tai lại chỉ có một đôi. Trẫm đang đau đầu không biết nên xử lý như thế nào cho phải. Hôm nay đem nó tặng cho Kỳ Vương Phi, các ái phi sẽ không thể nói gì, cũng sẽ không trách trẫm thiên vị bên nào chứ!"

Nhan quý phi ngăn người ra, lập tức chuyển đề tài,

"Xin hỏi hoàng thượng. Ngài đã chuẩn bị lễ vật gì để cấp cho Hâm nhi?"

Lưu Vân Lạc Trinh nâng tay lên gọi thái giám mang tới, cầm lấy một hộp gấm khác, là vòng hổ phách, trực tiếp đưa cho Nhan Hâm:

"Đây là vật trăm ban cho Nhan thứ phi!!"

Vốn dĩ, nhìn thấy hoàng đế đêm nay không ngừng tán dương Sở Tiêu Lăng, lại còn ban cho nàng ta một đôi hoa tai hiếm có.

Trong lòng Nhan Hâm có thể nói là vừa tức giận vừa đồ kị. Bây giờ được hoàng thượng ban cho lễ vật, mặc dù không quý trọng bằng của Sở Tiêu Lăng, nhưng cũng xem như được mát mặt. Trong lòng cho dù vẫn còn đang tức giận, nhưng vẫn vội vàng tiếp nhận, đồng thời tạ chủ long ân.

Cuối cùng, Lưu Vân Lạc Trinh ban thưởng một chiếc vòng Phi Thúy cho lão Vương phi, đồng thời hỏi:

"Lan thái phi đêm nay hãy ở lại trong hoàng cung đi? Trẫm đã sai người quét dọn sạch sẽ Dưỡng Tâm, giường cũng đã chuẩn bị xong!"

"Đa tạ hoàng thượng!! Hoàng thượng quá bận tâm rồi!!" Lão Vương phi trong bụng rất cảm kích, bất giác quỳ xuống đất tạ ơn.

Nguyên lai, mấy ngày nay là ngày Lưu Vân hoàng triều từ trên xuống dưới đều phải chạy giới.

Lão Vương phi năm ngoái cũng đã ở lại trong cung mấy ngày, bái Phật niệm kinh, thành tâm với Đức Phật.

"Không biết Kỳ Vương Phi có thể hay không cũng ở lại trong cung?" Sự chú ý Lưu Vân Lạc Trinh lại chuyển hướng đến Sở Tiêu Lăng.

"Thái phi tuổi tác đã cao, đã tới lúc cần có người ở bên chăm sóc!"

"Hoàng thượng nghĩ đến điều này thật sự là rất chu đáo!" Lão Vương phi lại càng thêm cảm kích, lập tức hỏi Sở Tiêu Lăng,

"Tiêu Lăng, mấy ngày nay con cũng không bận việc gì? Có thể ở bên cạnh mẫu phi cùng nhau tham gia ngày chay giới. Mẫu phi già rồi, qua vài năm nữa chỉ sợ phiền tới con thay mẫu phi hoàn thành nhiệm vụ!"

"Con dâu. Con dâu trước đó không hiểu biết gì nhiều. Bởi vậy cái gì cũng không biết." Sở Tiêu Lăng kinh ngạc, lại không biết phải làm sao.

"Quần áo..., ngày mai cứ sai người mang đến là được, chủ yếu là con có chịu ở lại hay không thôi. Đúng rồi, con còn chưa đi dạo trong hoàng cung lần nào, nên nhân dịp mấy ngày này đi thăm ngự hoa viên và xung quanh hoàng cung nữa!"

"Lão Vương phi nói không sai!!" Lưu Vân Lạc Trinh lập tức phụ họa, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, tầm mắt nhìn về phía Lưu Vân Lạc Kỳ này giờ vẫn đang trầm mặc im lặng, lãnh khốc đậm đặc, giọng điệu vừa thật tình, lại mang chút chế nhạo hỏi:

"Trẫm đã quên một chuyện trọng yếu nhất, không biết vương gia có chịu hay không để nương tử ở lại đây?"

Từ lúc Sở Tiêu Lăng tặng cho Lưu Vân Lạc Trinh bức tranh Lưu Vân Lạc Kỳ đã im lặng, toàn bộ gương mặt thâm trầm bất định.

Nhưng đặc biệt mới vừa rồi, Sở Tiêu Lăng không hề hỏi qua ý kiến của hắn đã tự tiện tiếp nhận đôi hoa tai từ Lưu Vân Lạc Trinh, càng làm cho hắn không khỏi nổi giận thêm.

Nay lại thấy nàng muốn ở lại trong hoàng cung, trong lòng có thể nói rất ư là khó chịu! (ăn dấm no lun ời ha ha)

"Ha ha, xem ra Hoàng đế không nỡ rời xa vương phi!" Lưu Vân Lạc Trinh nhìn thấy Lưu Vân Lạc Kỳ không hề vui mừng, càng không khỏi khích tướng hắn.

"Hoàng huynh giễu cợt rồi! Không phải là chuyện này!!" Lưu Vân Lạc Kỳ quả nhiên trúng phải chiêu khích tướng, lạnh nhạt nói với Sở Tiêu Lăng

"Ngươi hãy ở lại đi!"

Sở Tiêu Lăng ngạc nhiên, lập tức vâng mệnh,

"Nô tì. Tuân mệnh!"

Bốn phía nhất thời yên tĩnh trở lại, một không khí khác thường đang len lỏi nơi nơi. Mọi người đều có tâm tư riêng, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì đó. Cuối cùng khi thái giám nhắc nhở yến hội sắp bắt đầu mới từ thanh tĩnh lại, ai nấy đều tự ngồi vào vị trí của mình.

Ngày chay giới, cũng không hề quá nghiêm trọng và khắc khe như trong tưởng tượng của nàng.

Hai ngày nay, Sở Tiêu Lăng rời khỏi giường từ rất sớm, cùng lão Vương phi đi đến hoàng từ, thật sự thành khẩn bái tế.

Vốn, tân đế sau khi đăng cơ, thân là phi tử của tiên đế lão Vương phi không được xuất hiện tại nơi này. Nhưng Lưu Vân Lạc Trinh biết bà rất nhớ tới tiên đế. Vì thế đặc biệt cho phép bà và Tuệ Tâm Thái Hậu được hưởng quyền lợi giống nhau, có thể tùy ý đi đến bái tế tiên đế.

Đến buổi chiều rảnh rỗi, lão Vương phi đưa Sở Tiêu Lăng đi dạo khắp nơi. Bước đến một ao hoa sen thì nhìn thấy Nhan quý phi và một vài phi tần cùng cung nữ đang đi đến.

Nàng ta vừa tới gần, Sở Tiêu Lăng vội hành lễ trước các nàng:

"Bái kiến quý phi nương nương, bái kiến các vị nương nương!"

Lão Vương phi được đặc cách, trừ Tuệ Tâm Thái Hậu ra, bà không cần phải thỉnh an những phi tần khác.

Đối với lão Vương phi Nhan quý phi không hề để ý tới, dù sao mục đích của nàng chính là Sở Tiêu Lăng,

"Kỳ Vương Phi hẳn là chưa thấy qua ngự hoa viên đẹp như vậy đúng không!"

"Hoàng thượng là hoàng triều tôn quý nhất, hậu cung đương nhiên là nơi lớn nhất đẹp nhất rồi!" Sở Tiêu Lăng tự đáy lòng tán thưởng, thái độ hiển thị rõ sự chân thành.

"Xem ra Kỳ Vương Phi quả thực rất thích nơi này, khó trách vui đến quên cả trời đất, hay là cứ ở lại luôn đi?" Nhan quý phi giọng điệu dần dần lộ ra sự đùa cợt và châm chọc.

"Quý phi nương nương quá lời rồi, nô tì tự biết lần này ở lại trong cung là do có mục đích, nhận được sự ưu ái của hoàng thượng, nô tì mới có thể thường thức được những điều tốt đẹp như vậy đó!" Sở Tiêu Lăng chỉ nói ra sự thật.

Nhưng vào tai Nhan quý phi lại thành những lời khoe khoang.

Vốn đã ghét nàng từ trước, lúc này lại càng thêm nổi giận. Vì thế, nàng ta nhìn tới phi từ bên cạnh nháy mắt.

Phi từ hiểu ý, lập tức ra tay không hề báo trước xô Sở Tiêu Lăng ra phía sau.

Sở Tiêu Lăng bất ngờ không phòng ngự, thân thể tự nhiên ngã ra phía trước, theo bản năng nàng không nghĩ ngợi gì níu vào Nhan quý phi đang đứng gần đó.

Nhan quý phi sớm đã có chuẩn bị, dùng sức vung tay lên, chỉ nghe "xoẹt" tiếng xiêm y bị rách, cả người Sở Tiêu Lăng bổ nhào vào nàng ta.

Phát hiện mình ống tay áo bị rách, Nhan quý phi tức giận hét lên:

"Xảo quyết dân phụ lớn mật, dám mạo phạm tới Bồn cung, người đâu vả miệng nàng ta!"

Sở Tiêu Lăng chưa kịp hoàn hồn, đang muốn đứng dậy, thì vừa mới ngẩng đầu đã nghe, bốp, bốp, bốp, hai gò má đã bị vài bạt tai.

Bỗng dung truyền đến đau đớn, làm nàng lão đảo, một lần nữa bổ nhào té xuống. "Người đâu, đánh tiếp cho Bồn cung! Dùng sức đánh mạnh vào!!" Nhan quý phi lại ra lệnh, nghiêng chặt răng, có tâm ý rất muốn giết chết Sở Tiêu Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhu tình như nước

Tận mắt trông thấy đám người kia sắp đập lên lưng của Sở Tiêu Lăng. Lão Vương phi hét lớn

"Dừng lại! Các ngươi không ai được đụng đến nàng ta nữa!"

Nhan quý phi nheo mắt lại:

"Lan quý phi, lời này của bà là có ý gì? Bồn cung trừng phạt nô tài, không cần sự cho phép hay cần người khác nhúng tay vào?"

"Không sai, Nhan quý phi ở phía sau lưng có thể lực cường đại, thậm chí có thể một tay che trời, muốn dạy dỗ ai ta không có quyền hỏi đến, nhưng người mà ngươi đang trừng phạt lại là con dâu của ta!"

"Con dâu thì đã sao, dám xé rách quần áo của Bồn cung, tất nhiên là phải bị phạt, việc này có hơi ác nhưng chính là do hoàng thượng ban cho ta quyền này!"

"Con dâu của ta phạm tội, tất nhiên là phải để ta giáo huấn và giải quyết, không cần Nhan quý phi bận tâm!!"

Lão Vương phi dứt lời, dùng ánh mắt quát bọn cầu nô tài lui ra, đồng thời dịu Sở Tiêu Lăng dậy, quan tâm hỏi:

"Tiêu Lăng, con có khỏe không?"

"Mẫu phi không cần phải lo lắng, con dâu không có việc gì đâu!" Sở Tiêu Lăng gượng cười, để bà yên tâm.

Kỳ thật, vừa rồi bị tát rất đau và rất mạnh, chính mình lại không hề phòng bị, bây giờ đã cảm thấy hoa mắt, đau đớn rất khó nhịn vào trong lòng.

Lão Vương phi trong lòng biết rõ nàng đang giả bộ vô sự, không khỏi lại chuyển hướng sang Nhan quý phi, khinh thường ra mặt nói:

"Tất cả mọi người đều nói Nhan quý phi từ bi độ lượng vô cùng, nhưng lão thân hôm nay chứng kiến, đều không phải là như thế, xem ra đều là đồn đãi sai sự thật. Hay là do lão thân ánh mắt có vấn đề?"

"Bồn cung đúng là từ bi vô cùng, nhưng cũng phải tùy người, kẻ nào làm sai ta tuyệt đối không dung túng!"

Nhan quý phi tức giận đến tái mặt.

"Sự tình hôm nay rốt cuộc là như thế nào, Nhan quý phi trong lòng hiểu rõ. Ngươi không phải chỉ vì muốn trả thù riêng cho muối muối của mình thôi sao? Bất quá Nhan quý phi xin đừng vội quên, Nhan Hâm nói như thế nào cũng là thứ phi của Kỳ Vương Phủ, ta dù sao cũng là mẹ chồng của nàng ta! Nhan quý phi có quyền trừng phạt kẻ dưới quyền, thì ta cũng có quyền quản giáo con dâu của mình!" Quản giáo hai chữ, lão Vương phi tăng thêm giọng điệu.

Nhan quý phi tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của bà. Khuôn mặt càng thêm nổi giận, thực hận không thể ngay cả lão thái bà này cũng đánh không tha.

"Ta luôn luôn hi vọng được tôn trọng. Mặc dù không thích người kia, nhưng cũng không muốn quá khắt khe. Chỉ là do, có người khi dễ con dâu ta, vậy sau này có việc gì đừng trách ta!" Lão Vương phi tiếp tục cảnh cáo.

Nhan quý phi bị "dọa" đến chỉ có thể bỏ qua, hung hăng trừng mắt nhìn lão Vương phi liếc một cái, dùng sức giật lại mảnh áo từ tay Sở Tiêu Lăng, xoay người hậm hực rời đi.

Nhìn các nàng đã đi xa, khung cảnh đột nhiên yên tĩnh lại, bên hiên ao hoa sen rộng lớn, chỉ còn lại có Sở Tiêu Lăng, lão Vương phi và các ma mả.

Nhìn Sở Tiêu Lăng sung đỏ cả khuôn mặt, lão Vương phi đau lòng không thôi, điu nàng đến bên trong đình.

Sở Tiêu Lăng vừa ngồi xuống, lập tức an ủi bà:

"Mẫu phi không cần quá lo lắng cho con, con thật sự không có đau mà!"

"Nha đầu này, hiện tại lại không có ai khác, làm gì mà phải cố kìm nén chứ!"

Lão Vương phi lấy ra một chiếc khăn tay sạch sẽ, nhẹ nhàng lau hai bên gò má của nàng.

"Không, thật sự không có việc gì mà!" Sở Tiêu Lăng có phần ghen ngào, bởi vì đau hay là bởi vì cảm động.

"Trong hoàng cung chính là như vậy, quyền lợi khiến cho những kẻ đó, bất kể là chủ nhân hay là nô tài, đều trở nên hung tàn gian ác, lãnh khốc vô tình. May mắn là hôm nay Tuệ Tâm Thái Hậu không có mặt, nếu không sự tình không biết sẽ ra sao nữa!"

"Mẫu phi thực xin lỗi, đã làm cho người bị sợ hãi!"

"Đồ ngốc, không liên quan đến chuyện của con, muốn trách thì phải trách ta, vẫn không thể bảo vệ che chở cho con được."

Sở Tiêu Lăng gượng cười, chợt nhớ tới điều gì đó, nhin không được hỏi: "Đúng rồi mẫu phi, con dâu cả gan tò mò, Tuệ Tâm Thái Hậu và người từng có tranh chấp rất lớn đúng không?"

Lão Vương phi giật mình, thoáng suy nghĩ sau đó gật đầu. Bà đã xem Sở Tiêu Lăng như con cái trong nhà, có nhiều điều cảm thấy không cần phải giấu diếm:

"Hậu cung to lớn, nữ nhân lại đông, không cứ phải là con không đi trêu chọc các nàng, thì các nàng ấy sẽ bỏ qua cho con. Năm đó, tính tình của ta với con rất giống nhau, vô tư tự tại, chưa từng nghĩ tới việc tranh giành hay đối chấp với ai. Vì nguyên nhân này, mà ta được tiên đế sủng ái. Tuệ Tâm Thái Hậu năm đó đã là hoàng hậu, xem ta như là một cái gai trong mắt. Kỳ thật, chính nàng ta cũng biết rõ, với thế lực trong cung và quyền lực đang có, ngồi vị hoàng hậu của bà không ai có thể tranh được. Nhưng bà vẫn luôn đề phòng ta, luôn luôn làm khó dễ ta, có lẽ bà ta làm vậy chỉ vì đồ kỵ với sự sủng ái của tiên đế dành cho ta."

"Đến nỗi qua nhiều năm như vậy, bà ấy vẫn còn mang thù hận! Cho tới bây giờ, vẫn không buông tha cơ hội nào để chế nhạo người ư?" Sở Tiêu Lăng nhớ tới những lần cùng Tuệ Tâm Thái Hậu chạm mặt không khỏi xen vào.

"May mắn là hoàng thượng anh minh, ta mới không còn chịu ủy khuất nữa, Kỳ nhi cũng không phải khó xử!"

Lão Vương phi dứt lời, giọng điệu đột nhiên chuyển sang nổi tiếc hận và đề phòng,

"Đúng rồi, ta nghĩ kia Nhan quý phi sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu. Về chuyện ngày hôm nay, nàng ta nhất định sẽ đi mách với Tuệ Tâm Thái Hậu. Cho nên, chỉ còn vài ngày nữa chúng ta phải càng cẩn thận hơn."

Sở Tiêu Lăng vuốt cằm,

"Ta cứ lặng lẽ đi một chút, tốt nhất là nên im lặng, nếu bởi vì ..., sẽ phá vỡ đi sự bình an bấy lâu nay."

"Con... nha đầu này, thật sự là tri kỷ của ta mà, mẫu phi vẫn không thể hiểu được Kỳ nhi vì sao lại không hề động tâm đối với con được chứ!"

Lão Vương phi cầm tay nàng, dịu dàng nhìn nàng, hỏi,

"Tiêu Lăng, con có oán mẫu phi không?"

Sở Tiêu Lăng nhất thời không hiểu rõ ý tứ của bà, không khỏi ngạc nhiên.

Lão Vương phi nghiêm mặt lại

"Mẫu phi biết, vinh hoa phú quý đối với con mà nói không hề quan trọng, mẫu phi xin cưới con vào phủ mà lại không thể cho con được hạnh phúc. Đối với việc này mẫu phi thật sự rất áy náy!"

Nghe đến lời này, Sở Tiêu Lăng lúc này mới hiểu ra, vội vàng nói:

"Mẫu phi trăm ngàn đừng như vậy, ngoại trừ cha mẹ của con ra, mẫu phi là người đối xử với Lăng nhi tốt nhất. Từ khi Lăng nhi được gả vào trong Vương Phủ tới nay, mẫu phi một mực giữ gìn sự trong sạch cho con. Lăng nhi cảm động còn không kịp, sao có thể oán hận người được!"

"Mỗi một người đàn bà, đều mong muốn cưới được một trượng phu biết yêu thương và chăm sóc cho mình. Mặc dù chỉ là một thời khắc thôi! Nhưng Kỳ nhi đối với con lại Mẫu phi đôi khi không khỏi suy nghĩ, lúc trước có phải đã quyết định không chính xác hay không, Vô Vi đại sư kia thần thông quảng đại có khi nào đã tính toán sai lầm rồi không! Trải qua nhiều chuyện như vậy, ta có chút hoài nghi rằng con và Kỳ nhi không biết có phải là mệnh định nhân duyên không!"

Mệnh định nhân duyên? Trải qua biết bao lần bị thương tổn, Sở Tiêu Lăng đã sớm không còn niềm tin vào việc này rồi.

"Thực xin lỗi con, là do mẫu phi đã ích kỷ, mẫu phi không thích Nhan Hâm, chính vì thế mới đem con cùng tiến vào vương phủ. Mẫu phi vẫn không hiểu Kỳ nhi vì sao đối với Nhan Hâm kia hết mực chân tình. Trước kia ta vẫn cho rằng có con dâu hiền lành nhu mì như vậy nhất định có thể thay thế được vị trí của nàng ta. Mà ta không hề biết kết quả lại thành ra như thế này."

Lão Vương phi càng nói càng tự thấy hổ thẹn, càng tự trách mình

"Là ta đã quá đánh giá thấp Nhan Hâm, đánh giá thấp vị trí của nàng ta trong lòng của Kỳ nhi. Tất cả đều là lỗi tại ta, nếu không phải do ta, con bây giờ vẫn đang hạnh phúc với cuộc sống tự do tự tại rồi! Ta còn hứa với con, chịu trách nhiệm chữa khỏi đôi mắt cho mẹ của con, kết quả là vẫn là không có biện pháp nào. Ta thật sự rất bất lực, đối với tất cả các lời hứa hẹn đều không thể thực hiện."

Không sai, trước khi được gả vào Vương Phủ, cho dù phải xuất đầu lộ diện, phải cười nói ngọt nhạt với khách hàng ngay tại nơi tạp nhạp trong thành. Thường phải hứng chịu hết những lời xem thường khinh bỉ. Nhưng phần lớn thời gian nàng đều rất vui vẻ, dù sao cũng còn có người nhà luôn bên cạnh và vô cùng trân trọng nàng.

Gả vào Vương Phủ, cuộc sống vô tư tự tại, nhưng lại phải chịu nhiều tổn thương và những sỉ nhục không chút nương tình. Có một số việc đã xảy ra rồi, mãi không thể nào cứu vãn lại được. Có lẽ cuộc đời mình kém may mắn, không thể có được trọn vẹn chân tình yêu thương của phu quân.

Liên tục bị đá kích và thương tổn, nàng trở nên chai sạn đi rồi, đối với một giấc mộng xa vời không có chút hi vọng nào, thì còn phải mơ ước xa xôi làm gì nữa chứ!

Bất quá, thời gian gần đây, nẫu thân nàng mang nụ cười trên mặt rất rạng rỡ, còn được hàng xóm và họ hàng thân thích tôn trọng và quan tâm đến. Cho nên, khi gả vào Vương Phủ cũng không thể nói là quá đau khổ, oan ức được.

Không muốn lão Vương phi tiếp tục tự trách mình nữa, Sở Tiêu Lăng gác lại nỗi phiền muộn canh cánh trong lòng, từ tận đáy lòng khuyên giải và an ủi bà:

"Mẫu phi xin đừng như vậy nữa, được người yêu thương như vậy, con có chịu ủy khuất cũng không hề than oán. Còn bệnh của mẫu thân con, vốn đã rất khó chữa khỏi được, những việc người làm vì con đã là quá nhiều rồi!!"

"Nhưng mà." Lão Vương phi vẫn giữ vẻ xấu hổ, hơi ngưng lại, rồi nói:

"Tiêu Lăng, nếu con cảm thấy quá ủy khuất hay khổ sở, cứ việc nói ra, con. Muốn rời khỏi Vương Phủ thì chỉ cần nói một lời..., mẫu phi sẽ không cản trở con đâu!"

Tiêu Lăng ngăn người, lập tức lắc đầu:

"Tiêu Lăng một ngày là con dâu của mẫu phi, thì cả đời sẽ khắc sâu trong lòng. Chỉ trừ phi mẫu phi không cần Tiêu Lăng nữa, Tiêu Lăng mới có thể rời đi!!"

Sự săn sóc của nàng, những lời giải thích của nàng, sự nhẫn nhịn của nàng, lại càng khiến cho lão Vương phi thêm xúc động, không khỏi ôm chặt nàng vào lòng, thanh âm nghẹn ngào:

"Được rồi, nếu ngày nào đó thật sự muốn ra đi thì hãy nói cho mẫu phi biết, chỉ cần con được hạnh phúc, mẫu phi sẽ chấp nhận yêu cầu của con! Biết không?"

Sở Tiêu Lăng gật đầu, cũng đang rửa nước mắt, ôm chặt lấy bà.

Hình ảnh hai người ôm chặt nhau cảm động và chân tình vô cùng.

Bây giờ đã là cuối tháng tư, cả vườn Ngọc Lan vẫn như cũ. Trên hàng cây cao lớn, đóa Bạch Ngọc Lan trắng nõn không tỳ vết đang nở rộ.

Theo bóng trăng chiếu rọi, những bông hoa lẳng lặng nở rộ, tỏa ra một mùi hương thơm ngát thanh nhã, tràn ngập trong sân, thấm vào tim gan. Đêm dài yên tĩnh, tất cả mọi người trong phòng đều đang say sưa ngủ. Sở Tiêu Lăng lại không hề buồn ngủ, nàng ngồi tại gốc cây ngọc lan, ngắm người nhìn xung quanh.

Hoa hồng là chủ đạo, nhưng khi hoa ngọc lan mở, làm nền trên cây khô trơ trọi lại có những đóa hoa trắng nõn. Nó không hề ganh đua sắc đẹp, chỉ lặng lẽ nở ra, thuần khiết mộc mạc và cao nhã ung dung. Nàng và đóa hoa ngọc lan này cũng gần như tương đồng.

Không có lá cây hỗ trợ, không có màu sắc rực rỡ điểm trang, không hề khoe sắc. Đóa hoa Ngọc Lan ung dung tự tại mang chút ương ngạnh.

Sở dĩ nàng nhận lời ở lại trong cung với lão Vương phi, là do nàng muốn rời đi khỏi Vương Phủ hít thở không khí trong lành, hy vọng có thể nhàn nhã được mấy ngày. Ai ngờ, ông trời vẫn không chịu buông tha cho mình. Không bị Nhan Hâm trêu tức thì lại bị Nhan quý phi làm khó dễ.

Nhan quý phi và Nhan Hâm thông đồng nhau, ý đồ xấu xa rõ ràng, hôm nay nếu không có lão Vương phi che chở. Nàng không phải chỉ bị ăn bạt tai mà còn. ...

Mình đã nhẫn nhịn đến như vậy rồi, vì sao các nàng ấy vẫn không chịu buông tha cho mình? Cuộc sống cứ như vậy duy trì được trong bao lâu, mình còn có thể chống đỡ bao lâu? Chẳng lẽ thật sự khi mình rời đi khỏi Vương Phủ các nàng mới bỏ qua sao?

Lúc ban sáng, lão Vương phi đã nói qua sẽ để nàng ra đi, nhưng trong lòng nàng hiểu được, lão Vương phi bởi vì đau lòng áy náy nên mới nói như vậy. Dù sao, mình vẫn là phận con dâu, chưa vào cửa được bao lâu đã rời đi, người bị dả kích không phải chỉ có mình nàng!

Trong bóng đêm nỗi lòng khổ sở vô vọng biểu lộ ra rõ trên khuôn mặt nàng, Sở Tiêu Lăng bắt lực cúi đầu, toàn bộ khuôn mặt chôn vùi trong đầu gối, những giọt nước mắt cố nén lâu ngày cứ tuôn trào ra.

"Kỳ Vương Phi. Kỳ Vương Phi, nàng. Có khỏe không?"

Đột nhiên, một giọng nói vô cùng thân thiết ôn nhu truyền đến.

Sở Tiêu Lăng thân thể cứng đờ, dùng ống tay áo lau vội những giọt nước mắt, rồi mới ngẩng đầu, nhìn thấy một dáng người mặc long bào, là Lưu Vân Lạc Trinh đang đứng trước mặt nàng.

Lưu Vân Lạc Trinh hỏi lại:

"Nàng không sao chứ? Tại sao lại khóc?"

"Nô tì khấu kiến hoàng thượng!! Nô tì. Nô tì không có việc gì, vừa rồi gió lớn, có hạt cát bay vào trong mắt thôi!"

Sở Tiêu Lăng đứng lên, hành lễ trước hoàng thượng. Câu trả lời của nàng, làm cho Lưu Vân Lạc Trinh trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Ban ngày ở ao hoa sen đã xảy ra chuyện gì, hẳn đã biết rõ nên vội buông tấu chương xuống, không tự chủ được bước tới nơi này. Không thể ngờ được hẳn đã đoán trúng, nàng vẫn chưa ngủ mà đang ở đây đau thương khóc thầm.

Bình tĩnh nhìn nàng chăm chú, chàng chân thành nói ra một tiếng

"Thực xin lỗi!"

Sở Tiêu Lăng nhất thời sững sốt, hẳn ta. hẳn ta đang xin lỗi nàng? Tại sao lại vậy chứ?

"Sáng nay ở ao sen có chuyện phát sinh, trẫm đã biết rồi!"

Thì ra là thế! Nghi hoặc được giải thích, Sở Tiêu Lăng cảm thấy bất an, hơi hoảng hốt, vội vàng nói:

"Là nô tì không cẩn thận đã làm rách xiêm y của quý phi nương nương. Quý phi nương nương tức giận cũng là chuyện thường tình. Dù sao, xiêm y đó là do hoàng thượng ban cho mà!"

"Không, không có việc gì, chỉ là do trẫm quá nuông chiều Nhan quý phi, đến nỗi nàng ta điêu ngoa ương ngạnh, nói chuyện không phân rõ phải trái, đã làm cho nàng phải chịu khổ rồi!"

"Hoàng thượng trăm ngàn lần đừng nói như vậy, là nô tì sai, huống hồ nô tì hiện tại cũng không có việc gì!"

Phải không đó? Thật sự không có việc gì sao? Có lẽ ngoài mặt vết thương đã nhạt đi, nhưng tâm tình thì lại đang bị thương tổn?

Nhìn nàng, Lưu Vân Lạc Trinh cảm thấy xót thương. Lúc này, vừa vặn nhìn thấy đóa Ngọc Lan mềm mại rơi xuống, hẳn không khỏi nhanh tay bắt lấy nó.

Một đóa hoa thuần khiết thanh nhã, thật giống nàng hồn nhiên chất phác. Nội tâm hữu cảm rung động, hẳn không nhịn được nói,

"Có người nào đã từng nói với Kỳ Vương Phi rằng, nàng giống như là một đóa Bạch Ngọc Lan chưa?"

Sở Tiêu Lăng ngăn người, khiêm tốn nói:

"Nô tì rất bình thường, sao có thể so sánh với đóa Bạch Ngọc Lan cao quý thanh lịch được!"

Lưu Văn Lạc Trình nhếch đôi môi mỏng, ngửa đầu nhìn lên phía chân trời thấp thoáng bóng trăng non, thu hồi tầm mắt lại nói:

"Ồ trong trí nhớ của trẫm, mọi người đều là nịnh hót bợ đỡ, chỉ bởi vì trẫm là thiên tử mà buông lời kính sợ và khen tặng giả dối! Khi Trẫm lần đầu tiên nhìn thấy nàng, lập tức nhận ra nàng rất thuần phác thẳng thắn, có khí chất rung động lòng người, tâm tư nhu hòa không khỏi yêu mến, thậm chí còn muốn cùng nàng tâm sự. Đúng rồi, trẫm về sau có thể gọi nàng. là Tiêu Lăng không? Trẫm hi vọng nàng có thể làm bạn tri kỷ của ta!"

Sở Tiêu Lăng nghe xong, trong lòng bỗng nhiên khiếp sợ, ngơ ngác nhìn hắn, nhìn khuôn mặt tuấn tú đang rất chân thành, còn cả đôi mắt nhu tình như nước dịu dàng vô cùng!

Sau đó, nàng lại không tự chủ được mà nghĩ đến một người khác, người kia cùng hắn, đều có một đôi mắt sâu thẳm thâm tình. Chỉ là, cái loại thâm tình này, chỉ có thể hiện ra trước mặt Nhan Hâm mà thôi!

Lưu Văn Lạc Trình tựa hồ cảm giác được Sở Tiêu Lăng đang xấu hổ và lúng túng, không khỏi giải thích thêm:

"Nàng. Nàng đừng hiểu lầm, trẫm không có ý gì khác, chẳng qua là cảm thấy. Trẫm rất vui khi có người nghe trẫm tâm sự, cá nhân trẫm hy vọng người đó sẽ là nàng! Nếu nàng không muốn, vậy coi như. lời vừa rồi Trẫm chưa từng nói qua!"

Sở Tiêu Lăng vẫn như cũ nhìn hắn không chớp mắt, đôi mắt kia tràn ngập tình cảm chân thành. Nàng tựa hồ còn nhìn thấy những điều khác. Đó là nỗi phiền muộn, mất mát, làm nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc. Không thể kìm nén sự xúc động trong lòng, làm nàng rớt cuộc không thể cự tuyệt, đáp ứng hắn:

"Đa tạ hoàng thượng đã ưu ái! Nô tì cung kính không bằng tuân mệnh!"

Lưu Văn Lạc Trình đang tâm tư nặng nề vội thở phào nhẹ nhõm, trên mặt hiện rõ nỗi vui mừng cười nhẹ. Đồng thời vươn tay tới, cầm lấy bàn tay mềm mại trắng nõn của nàng .

Sở Tiêu Lăng theo bản năng vội thu tay về, nhưng nghĩ lại, vẫn cứ để hắn cầm, nội tâm cũng đang vô cùng thoải mái. Trong hoàn cảnh này, không phải đi tìm kiếm xa xôi, cũng không cần đến tôn quý, mà lại tìm được một tri kỷ tốt đẹp. Cảm tạ đến ông trời đã ban cho nàng một người bạn tốt như vậy!

Hai tâm tư đan xen, lặng yên tới gần, hai người cứ như vậy nhìn nhau cho đến khi bên tai truyền đến tiếng keng canh hai, mới từ từ hoàn tỉnh lại.

Lưu Văn Lạc Trình tràn ngập lưu luyến, tiếp tục nhìn nàng, thật lâu sau mới đưa ra lời cáo từ, mới vừa đi được hai bước, hắn đột nhiên quay trở lại, chần chờ hỏi:

"Ngày mai sau nghi lễ chay giới nàng. Có rảnh rồi hay không?"

"Vâng?"

"Trẫm muốn đưa nàng đi đến vườn trái cây! Trước mắt đang là mùa đào mật, còn có lê, vải và xoài nữa!"

Nghe lời hắn nói, Sở Tiêu Lăng đã sớm tưởng tượng ra một vườn cây trái chín mọng hấp dẫn, làm người ta chảy nước miếng rờn rờn. Không chút nghĩ ngợi liền gật đầu!!

"Tốt lắm, ngày mai vào giờ Ty, trẫm sẽ tới tìm nàng!"

Dường như sợ nàng đổi ý, Lưu Văn Lạc Trình nói xong vội vàng xoay người, rất nhanh biến mất ở trong bóng đêm .

Sở Tiêu Lăng vẫn còn đang ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn theo bóng hắn đang dần tan biến. Một thời gian thật lâu sau mới đi trở về phòng.

Trong thư phòng Kỳ Vương Phủ, ánh nến không rõ, Lưu Văn Lạc Kỳ tựa cả người lên chiếc ghế dựa lớn ở bên trong, ngửa đầu, từ từ nhắm hai mắt, đôi mày anh tuấn nhắm lại.

Cửa phòng vừa mở ra, một bóng người yếu đuối rón ra rón rén đi vào, chậm rãi tới gần Lưu Văn Lạc Kỳ. Đôi tay vuốt khẽ lên đôi mày đang nhíu chặt của hắn. Lưu Văn Lạc Kỳ mở mắt, thấy nàng vẻ mặt có một chút ôn nhu:

"Hâm nhi, đã trễ thế này còn chưa ngủ?"

"Vương gia, công vụ đã xong xuôi, vì sao còn chưa trở về phòng nghỉ?" Nhan Hâm đảo đôi mắt đẹp lướt qua mặt bàn, hỏi lại:

"Vương gia đang nhớ mẫu phi và tỷ tỷ sao?"

Lưu Văn Lạc Kỳ sắc mặt cứng đờ, không nói, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào ánh nến, thấy ngọn lửa trên ngọn đang nhảy múa.

Nhan Hâm dời bước đến phía sau hắn, bắt đầu dấm bóp cho hắn, còn giả bộ lơ đãng nói:

"Hoàng thượng đối với tỷ tỷ vô cùng coi trọng và ưu ái, quả thực làm cho người ta phải kinh ngạc. Bất quá Hâm nhi cho rằng, Vương gia không cần phải phiền não vì việc này. Dù sao tỷ tỷ được coi trọng cũng là vinh dự của Vương gia mà!"

"Hâm nhi cũng cho rằng là như vậy sao?" Lưu Vân Lạc Kỳ cuối cùng cũng lên tiếng.

Nhan Hâm hai tròng mắt sáng lên

"Vương gia muốn nghe lời thật lòng?"

"Vây là Hâm nhi đang nói dối?" Lưu Vân Lạc Kỳ hỏi lại.

"Ách, đương nhiên không phải! Chẳng qua. Chẳng qua. Vây được rồi, Hâm nhi sẽ nói thẳng!" Nhan Hâm một bộ ấp a ấp ứng, khép nép

"Vương gia phải nhớ rõ, quý phi tỷ và Hâm nhi từng đề cập tới việc hoàng thượng và tỷ tỷ có điều gì đó khác thường. Đầu tiên là trong yến tiệc mừng khai thần quốc, lần này là trong sinh nhật hoàng thượng. Nhan Hâm nghe nói, đôi hoa tai thủy tinh kia trên đời này độc nhất vô nhị, hoàng thượng lại không hề do dự đem nó ban cho tỷ tỷ, còn đề nghị tỷ tỷ ở lại trong cung cùng mẫu phi. Bất quá, mẫu phi tuổi già sức yếu nói là cần tỷ tỷ ở bên đương nhiên có thể chấp nhận được. Chỉ là lời này lại từ hoàng thượng đưa ra, Hâm nhi cảm giác thấy có chỗ không ổn!"

"Như thế nào lại không ổn?"

"Cụ thể như thế nào Hâm nhi cũng không nói rõ được. Dù sao đi nữa, Hâm nhi cảm thấy, hoàng thượng hậu cung phi tử vô số, mỹ nhân nào mà chưa thấy qua, tỷ tỷ có thể nhận được sự coi trọng chỉ có một nguyên nhân."

"Vây nàng cho rằng nguyên nhân là vì điều gì?" Lưu Vân Lạc Kỳ từ từ nhắm hai mắt, nhìn như đang không yên lòng.

"Vương gia còn nhớ rõ khi tỷ tỷ đưa cho hoàng thượng bức họa kia không? Hâm nhi rất tò mò, tỷ tỷ ngoài việc vẽ tranh, trong đó còn ám chỉ đến điều gì đến nỗi hoàng thượng đối với nàng ta đặc biệt như vậy?"

Nhan Hâm ở mặt ngoài là đoán mò, kì thực đang dẫn dắt Lưu Vân Lạc Kỳ nảy sinh nghi ngờ.

Quả nhiên, Lưu Vân Lạc Kỳ vốn đang phiền não chuyện này. Nghe xong lời Nhan Hâm nói, không khỏi càng thêm xao động.

Hắn còn chưa nhìn thấy bức họa kia, hắn cũng không biết nha đầu kia tự vẽ tranh để tặng cho hoàng huynh, nàng không hề đến tìm hắn để xin chỉ thị!

"Hâm nhi rất bội phục sự dũng khí và gan dạ của tỷ tỷ đó. Vương gia là phu quân của nàng ta, chiếu theo đạo lý, nàng ta làm việc gì đều phải bẩm báo lại với Vương gia ngai một tiếng. May mắn là lần này được khen thưởng, bằng không có việc gì ngoài ý muốn, hoàng thượng mà trách tội không phải Vương gia ngài sẽ gánh vác hết sao?"

Nhan Hâm sâu kín thở dài,

"Đúng rồi Vương gia, ngài ngày mai có muốn tiến cung hay không. Để xem, tỷ tỷ ở lại trong cung cũng đã được mấy ngày rồi, hiện tại đang làm gì, không ai có thể biết được. Chạy giới chấm dứt vào giờ Ty, sau đó là khoảng thời gian rảnh rỗi, hoàng thượng có thể sẽ đi tìm nàng ta."

Lưu Vân Lạc Kỳ nghe xong, sắc mặt càng thêm lo lắng thâm trầm, đôi môi mỏng cơ hồ mím chặt lại.

"Vốn dĩ, đây là chuyện tốt, nhưng Hâm nhi vẫn lo lắng, tỷ tỷ nàng ta xuất thân thấp hèn, căn bản không hiểu được việc gì nên làm, việc gì không nên làm!" Nhan Hâm vờ lo lắng, ngừng mắt xa, ngồi xuống đùi Lưu Vân Lạc Kỳ, đồng thời nhắc tay lên, khẽ vuốt ve đôi mày kiếm của hắn vẫn đang nhíu lại.

Lưu Vân Lạc Kỳ theo bản năng nắm lấy tay nàng, đầu tiên là đăm chiêu nhìn, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve. Khuôn mặt thâm trầm bí hiểm, làm cho người ta không thể đoán được hắn đang suy nghĩ gì.

"Vương gia, cũng không còn sớm nữa, chi bằng trở về phòng đi, để cho Hâm nhi hầu hạ ngài đi ngủ!"

Nhan Hâm ni non, ngón tay đã chuyển hướng tới trước ngực của hắn, cách lớp áo mỏng vỗ về 2 điểm nhô lên trước ngực hắn, rất nhanh khơi dậy dục hỏa của hắn.

Cảm giác được thân thể đang dần nóng lên, Lưu Vân Lạc Kỳ bỗng nhiên gạt bỏ suy nghĩ trong đầu, vội vàng ôm lấy nàng rồi khỏi thư phòng.

Vừa tiến vào phòng ngủ, hắn khẩn cấp ném nàng lên trên giường.

Nhan Hâm nhăn mặt vì đau, còn chưa kịp oán giận, liền bị thân hình cao lớn của Lưu Vân Lạc Kỳ đè ép xuống, thô lỗ cởi áo nàng, sau đó không hề có khúc nhạc đầu cứ như vậy trực tiếp tiến vào trong nàng, động tác rất mạnh và thô bạo.

"Vương gia." Nàng nhíu mày, thống khổ rên rỉ.

Lưu Vân Lạc Kỳ không hề nghe thấy, vẻ mặt thâm trầm u tối, thoáng chốc đáng sợ làm cho người ta phải sợ hãi, vô tình đem đưa thất lung phát tiết hết những dục vọng trong người

Nhan Hâm vừa thống khổ vừa khoái hoạt, trong lòng đồng thời cũng dấy lên sự nghi hoặc. Trước đây cũng thường có lần mây mưa thất thường, hắn trong cả quá trình đều cuồng dã, nhưng căn bản không giống như lần này. Nàng có cảm giác giống như là hắn đang phát tiết điều hay trừng phạt việc gì

đó, giờ phút này trong mắt hần dường không phải là nàng, mà là một nữ nhân khác.

Rốt cuộc là ai, nàng cũng không biết được. Bất quá, không để cho nàng suy nghĩ nhiều, nghi ngờ của nàng rất nhanh bị kích động ham muốn xâm chiếm hết, cả người run run, thân mình không ngừng rung động, vận vẹo cặp mông ngọc phối hợp cùng hần tiến thêm một bước xâm nhập và giữ lấy.

Buổi sáng hôm sau, đứng vào giờ Ty, Sở Tiêu Lăng cùng Lưu Vân Lạc Trình đi tới vườn trái cây phía Tây trong hoàng cung .

Dù chưa tới mùa, vườn trái cây lại vẫn có đầy đủ các loại hoa quả, có màu đỏ của quả táo, hồng nhạt của đào mật, màu vàng của lê, của xoài, màu tím của nho các loại..., mỗi một chủng loại đều mê người.(thèm quá chẹp chẹp ứa nước miếng=v=)

Có vài cây ăn quả đang nở hoa, tất cả cùng đua sắc, tỏa ra mùi hương thơm ngát, đưa tới rất nhiều Hồ Điệp và ong mật.

Sở Tiêu Lăng thèm nhỏ dãi, dùng sức nuốt nước miếng xuống(giống mệnh ha ha) cảm thán:

"Thật sự. Thiệt nhiều hoa quả quá đi, nô ti còn tưởng rằng chỉ có vài cây đơn lê mà thôi!"

Nhìn cả khu vườn quả lớn quả nhỏ, Lưu Vân Lạc Trình tâm tình cũng đang vô cùng sung sướng, tiếng nói càng thêm ôn nhu:

"Vườn trái cây này là do phụ hoàng ta khai khẩn. Trước đây các loại hoa quả trong hoàng cung đều do bên ngoài cung ứng vào. Phụ hoàng ta cảm thấy như vậy rất lãng phí việc chuyên chở, liền nảy ra ý niệm trong đầu là tự mình trồng một vườn cây ăn quả. Qua nhiều năm, hoa quả cung ứng cho hoàng cung đều bắt nguồn từ vườn trái cây này."

"Tiên đế quả nhiên rất lợi hại, nghĩ ra biện pháp tốt đến như vậy!"

Bởi vì Lưu Vân Lạc Trình luôn nhắc nhở nàng khi ở trước mặt hần không cần phải câu nệ lễ phép. Sở Tiêu Lăng vì thế tạm thời vứt bỏ cấp bậc lễ nghĩa, thân nhiên đối với hần như mọi người.

Nhìn thấy khuôn mặt nàng vui sướng vạn phần, Lưu Vân Lạc Trình nghĩ việc mình đưa nàng tới đây là quyết định rất chính xác. Việc này không nên chậm trễ, lập tức đưa nàng đi vào vườn cây.

Dọc theo đường đi, chàng thao thao bất tuyệt giới thiệu và giảng giải về nguồn gốc các loại hoa quả. Cuối cùng, bọn họ dừng lại trước vườn đào mật, dưới tán lá cây rậm rạp đơm kết vô số quả. Hương đào xông vào mũi thấm vào cả ruột gan, còn chưa ăn đã khiến cho người khác phải thèm nhỏ dãi.

Sở Tiêu Lăng đang say mê ngắm nhìn thì Lưu Vân Lạc Trình đã vọt người nhảy lên trên đầu cành. Rất nhanh hái một quả đào, cẩn thận ném xuống cho Sở Tiêu Lăng

"Thử xem có ngon không!"

Sở Tiêu Lăng nhặt nó lên, quan sát xung quanh một hồi, mới dùng tay áo lau sạch, cắn một miếng. Miếng đào mềm mại, nước ngọt như mật, lại kèm theo một hương vị độc đáo làm nàng nhin không được lại tiếp tục ăn thêm vài miếng! (chẹp chẹp)

Lưu Vân Lạc Trình khoe môi khẽ cười, hái thêm một quả nữa, nhảy xuống khỏi cây đào, trở lại bên cạnh nàng.

Sở Tiêu Lăng bây giờ mới ý thức được mình thất thố, gương mặt đang cười nhanh chóng ửng hồng

"Thực xin lỗi."

"Bình tĩnh, trẫm không phải đã nói qua, giữa chúng ta không cần phải khách khí? Hay là nàng không xem trẫm như bằng hữu?"

"Ách, không phải vậy. Chẳng qua có điều không quen mà thôi!"

Lưu Vân Lạc Trình tiếp tục ôn nhu cười, trong tay quả đào đã ăn được một nửa, dường như nhớ tới điều gì, thắm cảm thán

"Trước đây mỗi khi ăn đào, đều do là cung nô rửa sạch, cắt thành từng miếng bung tới trước mặt trẫm. Còn cách ăn giống như bây giờ, trẫm thật sự lâu lắm rồi chưa thử qua! Nhớ rõ lúc nhỏ, trẫm thường xuyên cùng Kỳ hoàng đệ vụng trộm đến nơi đây, ngẩn ngơ cả một canh giờ, toàn lợi dụng cơ hội đi ra vườn trái cây để ăn hoa quả!"

"Hoàng thượng và Vương gia quan hệ rất tốt sao?" Sở Tiêu Lăng bất giác hỏi một câu.

Lưu Vân Lạc Trình gật đầu

"Trẫm từ nhỏ đã là thái tử, mẫu hậu là hoàng hậu, rất nhiều người không dám tiếp cận trẫm, chỉ có Kỳ hoàng đệ luôn ở bên cạnh trẫm vô tư vui đùa. Bởi vì thân là hoàng tử, trẫm mỗi ngày đều phải học hỏi, cái gì trị quốc chi đạo, lễ nghi đạo đức, võ nghệ văn văn, may mắn là có Kỳ hoàng đệ ở bên, trẫm mỗi ngày đều vui vẻ và không thấy nhàm chán!"

Sở Tiêu Lăng một bên nghe, một bên nhớ lại lời lão Vương phi hôm ở ao hoa sen từng nói qua, không khỏi thay Lưu Vân Lạc Trình ái ngại Tuệ Tâm Thái Hậu rất lạnh lùng hơn cả mẫu thân, Lưu Vân Lạc Trình thời thơ ấu nhất định rất buồn khổ và vất vả.

"Có đôi khi, trầm lại hăm mộ Kỳ hoàng đế, đế ấy có một mẫu phi rất tốt bụng, không hề yêu cầu Kỳ đế làm việc mà nó không thích, điều này đã làm cho nó từ nhỏ hình thành một tính cách tự do, phóng túng không hề bị ràng buộc. So với trầm thì hạnh phúc hơn rất nhiều!"

"Kỳ Vương gia trước đây ở bên hoàng thượng vui chơi, khi trưởng thành lại phụ trợ hoàng thượng bảo vệ quốc gia, nói không chừng đây là sự bồi thường của ông trời đối với hoàng thượng đó!" Sở Tiêu Lăng nhin không được an ủi cho chàng.

"Không sai, nếu như không có Kỳ hoàng đế tận tâm hỗ trợ, trầm cũng không thể ngồi trên ngai vị này được, cũng không thể thuận lợi thống lĩnh thiên hạ!"

Nghe được điều này, Sở Tiêu Lăng không khỏi càng thêm khâm phục hắn, cao xừ bắt thảng nói như vậy, hoàng đế khác luôn kiêng kị việc so sánh người khác với mình. Còn hắn lại vô tư tán dương Lưu Vân Lạc Kỳ, chỉ bằng điểm ấy, hắn cũng đủ để có tư cách quân lâm thiên hạ!

"Kỳ hoàng đế văn thao vũ lược, cơ trí dũng cảm, bày mưu nghĩ kế, kỳ thật đế ấy mới xứng đáng kế thừa ngôi vị hoàng đế!" Lưu Vân Lạc Trình ánh mắt bắt đầu trầm xuống, âm thầm nhìn về phương xa, toàn bộ khuôn mặt ngập tràn nỗi ưu tư, sau một lúc lâu, mới hoàn tỉnh lại, thoáng điều chỉnh thần sắc, chuyển chủ đề tới Sở Tiêu Lăng

"Còn nàng? Thời thơ ấu hẳn là hạnh phúc hơn nhiều khi so với trầm?"

Sở Tiêu Lăng đầu tiên ngăn ra, rồi sau đó gật đầu kể chi tiết

"Cha nô tì là một tư thực tiên sinh, mẹ nô tì buôn bán đậu hũ ngoài chợ. Trừ việc không có thịt cá trong bữa ăn, thì vẫn đủ sống. Cho đến khi nô tì 13 tuổi, năm ấy phụ thân gặp nạn, cuộc sống bỗng dưng nghèo khó vô cùng." "Sau đó mẫu thân nô tì lại xảy ra việc ngoài ý muốn khiến đôi mắt bị mù. Nô tì mới phải đi ra chợ bán đậu hũ!"

Thấy nàng bắt đầu lâm vào nỗi phiền muộn, Lưu Vân Lạc Trình không khỏi âm thầm trách mình đôi chủ đề quá tệ, lại đi nhắc đến chuyện thương tâm của nàng, để nàng có thể vui vẻ trở lại hẳn vội vàng đề nghị,

"Đi, chúng ta đi nếm thử các loại trái khác!"

Kỳ thật, đối với tâm sự này, Sở Tiêu Lăng vốn đã hình thành thói quen chịu đựng, nhưng vừa rồi nhất thời nhắc lại khó tránh khỏi bản thân kích động.

Hít một cái thật sâu để bình tĩnh, nàng nhanh chóng gạt bỏ tâm tình, bước đi theo hắn.

Kể tiếp, hắn và nàng đi khắp toàn bộ vườn trái cây, hái xuống rất nhiều loại trái cây, cho đến khi thái giám bước vào nhắc nhở đã đến bữa trưa, mới ngập ngừng dừng lại.

Lưu Vân Lạc Trình vội hái thêm mấy quả đào đưa cho nàng mang về để lão Vương phi nhấm nháp, Sở Tiêu Lăng cầm những quả đào trong tay, phản chân quay trở lại Đường Tâm điện.

Vừa bước vào đại điện, nàng hô to:

"Mẫu phi, mẫu phi mau đến xem xem, con mang theo rất nhiều đào mật trở về, vừa to lại vừa tròn mềm, đều là do hoàng thượng tự tay hái"

Lời còn chưa nói hết, nàng đang vui vẻ bước nhanh vào thì vội dừng lại, nụ cười trên mặt cũng lập tức tắt hẳn, đơn giản là vì nàng nhìn thấy một người không hề ngờ đến!

Hắn, làm sao lại xuất hiện ở đây, giờ phút này không phải là đang ở Vương Phủ hay sao? Còn nữa, hắn bộ đáng thoát nhìn tựa hồ đang ngập tràn phần nộ, tuần nhan hiển thị rõ sự hung bạo làm cho người ta phải sợ hãi, đôi mắt sắc bén phát ra những tia lạnh lẽo như hàn băng.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Ta không quyền rũ người

Đầu tóc rối bời, xiêm y và gót giày đều dính nước bùn, trên mặt cũng đang ám một lớp bụi. Nhìn nàng bộ dạng lồi thoi lệch thếch, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ vốn tâm tình đã khó chịu lại càng trở nên tức giận hơn.

Lâm triều vừa kết thúc, hắn không vội trực tiếp hỏi phủ, mà bắt tri bắt giác đi đến nơi này, hỏi qua nô tài mới biết được nàng và hoàng huynh đã đi đến vườn trái cây. Vốn cũng tính đi qua đó, nhưng suy đi tính lại cuối cùng lại nhin xuống.

Hắn vẫn không yên lòng ngồi đợi cùng mẫu thân, cho đến khi mẫu thân có việc bận đi trước, hắn lại đợi thêm nửa canh giờ nữa mới nhìn thấy bóng dáng của nàng. Ai ngờ nghênh đón mình lại là bộ mặt như vậy!

Thấy nàng không chút thức thời, mặt vẫn đang kinh ngạc và ngu ngơ, hắn càng tức giận hơn, quát:

"Rời khỏi Vương Phủ mới có mấy ngày, chẳng lẽ đã vội quên thân phận của mình rồi sao? Nhìn người đang có bộ dạng gì kia! Đừng nói là khi đi ra ngoài, người đã nhanh chóng quên đi mình là nữ nhân của Lưu Vân Lạc Kỳ ta!"

Sở Tiêu Lăng kinh ngạc, lập tức cúi đầu xuống, nhìn lại thân mình xiêm y đang bẩn vô cùng, nội tâm lập tức dâng lên hối hận, đây là vừa rồi do cảm hoa quả trên tay không cẩn thận ngã nên mới như vậy. Sớm biết hẳn sẽ đến đây lúc này, mình đã sửa sang lại một chút trước khi đi vào!

"Là ai chấp thuận cho người cùng hoàng thượng ở chung một chỗ? Người tự mình yêu cầu hoàng thượng dẫn người đi đúng không?" Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp tục trách cứ.

"Không, đương nhiên không phải rồi! Là hoàng thượng tối hôm qua đến hẹn tối!" Sở Tiêu Lăng vội vàng giải thích.

Tối hôm qua, nàng ta cũng cùng hoàng huynh ở chung một chỗ! Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm tức giận, bàn tay đập mạnh xuống mặt bàn, tạo ra một trận chấn động.

Sở Tiêu Lăng nhất thời bị dọa đến run rẩy cả người, hai tay không khỏi buông lỏng, những quả đào mật nằm trong tay lập tức rơi đầy xuống đất. Nàng giật mình, vội vàng ngồi xuống, đang định nhặt một quả rơi ở gần chân Lưu Vân Lạc Kỳ thì hẳn giống như muốn trừng phạt nàng, đột nhiên nhấc chân, dẫm thật mạnh lên ngón tay nàng.

"Á, đau quá!" Sở Tiêu Lăng theo phản xạ kêu đau

"Biết đau rồi chứ? Đây là hậu quả do người to gan lớn mật làm vậy! Bỏ vương cảnh cáo người, chỉ cần người một ngày còn là nữ nhân của bốn vương, đừng mơ tưởng liếc mắt tới nam nhân khác. Nói, người rốt cuộc đã làm gì cùng hoàng huynh, để người thân thiết với người đến như vậy!" Lưu Vân Lạc Kỳ mày kiếm chau lại, trên mặt gân xanh hiện lên nhìn thấy rõ, lửa giận dâng trào khắp tâm can hẳn, thờ ơ với nỗi đau của nàng.

"Tôi Tôi thì nào có làm gì! Là hoàng thượng người. Người." Sở Tiêu Lăng ấp a ấp úng, lo lắng không biết có nên nói chi tiết với hẳn về việc tối hôm qua Lưu Vân Lạc Kỳ và nàng đã nói với nhau chuyện gì. Nhưng lại sợ hẳn sẽ chế nhạo và châm biếm nàng!

Ngay lúc này, phát hiện Lưu Vân Lạc Kỳ di chuyển chân, nàng nhân cơ hội đứng dậy, nhìn đến năm đầu ngón tay của mình, vừa đỏ vừa sưng, không khỏi tức giận liếc hẳn. Hẳn là một nam nhân không thể nói rõ lý lẽ, mỗi lần đụng tới hẳn nàng lại vướng phải tai ương!

Càng nhìn hẳn, nàng lại càng nhớ tới Lưu Vân Lạc Kỳ tốt bụng ra sao, bất giác nhớ về khoảng thời gian bên cạnh Lưu Vân Lạc Kỳ.

Thấy nàng thất thần trước mặt mình, giống như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, Lưu Vân Lạc Kỳ đứng bật dậy, không chút thương hoa tiếc ngọc nào bóp chặt cổ của nàng.

"Tốt nhất người nên an phận một chút cho bốn vương, nếu còn tiếp tục đi quấy rầy hoàng huynh, lần sau sự trừng phạt không phải chỉ là 5 ngón tay này đâu!"

Nhìn thấy trong mắt hẳn phát ra sự hung hãn và tàn bạo, Sở Tiêu Lăng đã hồn xiêu phách tán, nàng rất muốn phản kháng lại, nhưng rồi đành bất lực, chỉ có thể nén giận trong lòng.

May mắn là, lão Vương phi từ bên trong bước ra, nhìn tình hình trước mắt, đầu tiên là sùng sốt, lập tức hỏi:

"Kỳ nhi, sao con lại làm như vậy với Tiêu Lăng."

Lại thấy Tiêu Lăng bàn tay đang sưng đỏ càng thêm kinh ngạc:

"Tiêu Lăng, tay con."

Lưu Vân Lạc Kỳ buông Sở Tiêu Lăng ra, quay trở lại ghé ngồi xuống, tuần nhan thâm trầm hung ác nham hiểm không hề giảm bớt.

Lão Vương phi vẫn chú ý đến Sở Tiêu Lăng giọng nói thân thiết gia tăng không ít:

"Tiêu Lăng, tay con rốt cuộc sao lại bị đau thế này? Nghiêm trọng lắm không? Có muốn truyền Thái y qua không?"

"Vừa rồi. Vừa rồi ở vườn trái cây bị quả đào rơi trúng thôi. à không, là bị hòn đá trượt qua! Không có gì to tát đâu ạ, bôi chút thuốc mỡ là được rồi, không cần phiền đến Thái y!"

Lão Vương phi bán tín bán nghi, hết nhìn nàng, lại nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ, cuối cùng không suy xét nữa, đau lòng dặn dò nàng:

"Con... đứa nhỏ này, về sau nhớ rõ phải cẩn thận một chút, nhanh đi bôi thuốc đi!" Sở Tiêu Lăng hơi hơi gật đầu, vẫn không lập tức rời đi, mà vụng trộm nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ. "Đúng rồi, Kỳ nhi hôm nay ở lại dùng bữa trưa luôn đi, còn con đi thay áo khác sạch sẽ hơn, bôi thuốc mỡ rồi hãy trở ra, nếu không, mẫu phi sẽ đi cùng con?"

"Không cần, con tự mình đi là được rồi, mẫu phi, người ở lại với Vương gia đi!"

Sở Tiêu Lăng dứt lời, vội xoay người đi vào trong, vừa đi vừa xoa nhẹ mấy đầu ngón tay đang bị thương, tay đứt ruột xót, cái đập của hẳn quả thật

không hề nhẹ chút nào!

Nhìn Sở Tiêu Lăng đi vào trong rồi, lão Vương phi gương mặt lộ vẻ vui sướng, tự đáy lòng cảm thán:

"Hoàng thượng đối với Tiêu Lăng thật sự rất đặc biệt, hôm nay người đưa nó đi đến vườn trái cây, còn hái đào cho nàng, hắc, đứa nhỏ Tiêu Lăng này nha, đúng là rất may mắn!"

Lão Vương phi nói ra lời này, vốn chỉ muốn khen ngợi Sở Tiêu Lăng, muốn nàng để lại ấn tượng tốt trước hân, nhưng ai ngờ ngược lại càng châm dầu vào lửa mà thôi.

Lửa giận ngay từ đầu cho đến giờ vẫn chưa tắt trong lòng Lưu Vân Lạc Kỳ, lúc này hai bàn tay to khép lại thành nắm đấm, trừng mắt nghiêng răng.

Lão Vương phi không phải không biết, tiếp tục thờ dài,

"Mấy ngày nay Tiêu Lăng thật sự rất vui, cả người tươi tắn hơn rất nhiều, nếu nơi này không phải là hoàng cung thì mẫu thân vẫn muốn để nó lưu lại thêm một thời gian, để cho nàng khi trở lại Vương Phủ không còn quá buồn khổ nữa."

"Mẫu thân sao có thể làm như thế?" Bổng dung, Lưu Vân Lạc Kỳ ngắt lời bà, giọng điệu vô cùng lạnh lùng và lạnh nhạt.

Lão Vương phi ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên hân dám nói với bà bằng giọng điệu này, hân làm sao vậy?

Nhìn đôi mắt thâm trầm u tối của hân, lại nhớ đến tình cảnh vừa rồi, lão Vương phi nhin không được nghi vấn:

"Kỳ nhi, con không sao chứ? Sắc mặt sao khó coi quá vậy? Thân thể không khoẻ sao?"

"Không có việc gì, chỉ là do đói bụng mà thôi!" Lưu Vân Lạc Kỳ thần nhiên nói, gương mặt tuấn mỹ không hề có biểu tình gì.

Lão Vương phi chợt hiểu ra, cười thầm, nắm tay hân, dẫn hân đi vào trong thiện sảnh.

Mẫu tử hai người vừa ngồi xuống không lâu, Sở Tiêu Lăng cũng đi đến. Nàng đã rửa mặt, chải tóc gọn gàng, và thay đổi quần áo sạch sẽ tao nhã, cả người khôi phục vẻ đoan trang và quyền rũ. Ngón tay cũng đã bôi qua thuốc mỡ, dù vẫn cảm thấy đau, nhưng trước mặt lão Vương phi, nàng chỉ có thể cố nén nhịn.

Lưu Vân Lạc Kỳ thần nhiên như chưa từng có việc gì phát sinh vậy, chậm rãi ném đồ ăn.

Đối mặt với không khí im lặng này, lão Vương phi không khỏi càng thêm hoài nghi, dù sao bà sớm đã hình thành thói quen nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ đối với Sở Tiêu Lăng thờ ơ và lạnh nhạt rồi. Chỉ là trong lòng vẫn khó tránh khỏi cảm thấy buồn thay cho Sở Tiêu Lăng.

Bữa trưa vừa kết thúc, mọi người cùng nhau trở lại đại sảnh, lão Vương phi nghĩ Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ từ biệt để về phủ, thì thấy hân vẫn ngồi yên không có ý rời đi, thỉnh thoảng còn nhìn qua Sở Tiêu Lăng. Hay là, hân muốn được ở riêng cùng Tiêu Lăng?

Trong óc chợt hiện lên một suy nghĩ, lão Vương phi lòng thầm vui mừng, quyết định để không gian riêng lại cho bọn họ, vì thế tìm cớ ra ngoài, trước khi đi còn phân phó Sở Tiêu Lăng "thay" mình hầu hạ Lưu Vân Lạc Kỳ.

Ngoài lão Vương phi và những hạ nhân đã ra ngoài, trong đại điện to như vậy chỉ còn lại Sở Tiêu Lăng và Lưu Vân Lạc Kỳ.

Hai người đều đang ngồi trên ghế, khoảng cách khá xa, không nói lời nào với nhau. Sở Tiêu Lăng vẫn đang cúi đầu, không biết phải làm sao đành nhìn ngắm ngón tay của mình.

Một lát sau, thấy Lưu Vân Lạc Kỳ đứng dậy đi ra cửa. Cho là hân muốn đi về rồi, trong nội tâm nàng không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, mơ hồ kèm theo luôn cả sự phiền muộn. Không ngờ, hân nói lại một câu:

"Còn không đi cùng bốn vương?"

Hân nói cái gì? Hân đang gọi mình sao? Sở Tiêu Lăng ngược mắt lên, chạm ngay vào trong đôi mắt sâu không còn kiên nhẫn của hân, nàng liền đứng dậy, cùng hân đi ra ngoài, bước đến gốc cây ngọc lan rồi ngồi xuống.

"Hoàng huynh tối hôm qua tới tìm người?" Hân ngồi xuống băng ghế đá, lơ đãng hỏi.

"Đúng ạ!"

Sở Tiêu Lăng vội vàng trả lời.

"Người và huynh ấy đã nói những gì?"

Sở Tiêu Lăng giật mình, lập tức giấu diếm nói:

"Không. Không có gì đặc biệt, chỉ là mấy câu thăm hỏi!"

"Thật sao? đơn giản như vậy thôi à?" Lưu Vân Lạc Kỳ rõ ràng không tin.

Sở Tiêu Lăng do dự, ngẫm nghĩ một lát, kể lại chi tiết:

"Ngày hôm qua giữa trưa tôi và mẫu phi đang đi dạo ở hoa viên thì đụng phải Nhan quý phi. Đã xảy ra chút chuyện, việc này truyền đến tai hoàng thượng, người đến đề hỏi thăm và xin lỗi tôi!"

"Hoàng huynh xin lỗi người?" Lưu Vân Lạc Kỳ chất vấn, giọng điệu lộ ra sự nghi ngờ, ánh mắt hiển thị rõ sự châm biếm.

Sở Tiêu Lăng không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn lên

"Người vì Nhan quý phi kia mới xin lỗi!"

"Mặc kệ hoàng huynh đã vì ai, nhưng việc đó tuyệt đối không có khả năng xảy ra!"

Người có biết hoàng huynh ta là ai không? Chính là hoàng đế! Vua của một nước!!"

"Hoàng đế thì đã sao? Cũng không phải là người ỷ vào quyền cao chức trọng giống như ngài luôn tỏ ra xem thường người khác." Sở Tiêu Lăng nổi giận, không khỏi bộc phát nổi oán giận, chợt thấy sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, mới ý thức được mình đã vô tình đắc tội với hắn.

"Hoàng huynh thì sao? Thì sao hả?" Lưu Vân Lạc Kỳ gần giọng, thần sắc nghiêm nghị.

"Vương gia."

"Nói!!" Lưu Vân Lạc Kỳ đôi mày nhíu chặt lại.

Sở Tiêu Lăng càng thêm hoảng hốt, do dự một lúc lâu, đành phải nói ra,

"Hoàng thượng không phải chỉ là một hoàng đế tốt, mà còn là một nam nhân tốt, tính cách hiền hoà, nhân ái dễ gần, không có chút cao ngạo, sẽ không vì tôi xuất thân thấp hèn mà xem thường, còn nói với tôi. Kỳ thật, hoàng thượng rất tốt với tôi, Vương gia cũng nên vui mừng mới đúng! Hoàng thượng coi trọng tôi, cũng chính là coi trọng Vương gia mà!"

"Phải không đó?" Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng càng thêm khó chịu, lạnh lùng gắt

"Bốn vương là huynh đệ của hoàng thượng, nên thân thiết với nhau là chuyện đương nhiên! Đừng nói giống như bốn vương nhờ người mà được thêm tiếng tốt!"

"Nô tì không dám!" Sở Tiêu Lăng cúi đầu, cắn nhẹ đôi môi anh đào. Trong miệng nàng tuy nói như vậy, nhưng kì thực đang mắng hắn tự đại cuồng, tự cho là mình đúng.

Không khí yên tĩnh được một lát, bỗng nhiên hắn lại lên tiếng.

"Vậy sau này nếu Hoàng huynh còn gọi người đi, người có đi không?"

"Có! Dù sao người cũng là một người tốt, được ở cùng thật sự rất vui vẻ, hướng hồ, người là hoàng đế, chúng ta đương nhiên phải nghe theo lời người nói rồi!" Sở Tiêu Lăng không chút nghĩ ngợi thành thực trả lời.

Nhìn nàng ra vẻ ngây thơ vô tội, Lưu Vân Lạc Kỳ thật muốn bóp chết nàng! Nàng rốt cuộc là thật sự đơn thuần, hay là giả trụ ăn cợn? Nha đầu này không hiểu phong tình, không biết tốt xấu, lại không biết điều chút nào!

Quả thực tức muốn điên người!! Trong lòng nổi lên một tia lửa giận, Lưu Vân Lạc Kỳ tức tối đứng dậy, chuẩn bị rời đi, thì thấy dưới ánh mặt trời một bóng người đang bước vào.

Phát hiện ra Lưu Vân Lạc Trình đang chậm rãi đi tới chỗ mình. Sở Tiêu Lăng liền hạ thấp người, vội vàng hành lễ:

"Hoàng thượng vạn phúc!"

"Đứng lên đi!" Đối mặt với nàng, Lưu Vân Lạc Trình trước sau như một ôn nhuận nhu hòa, sau đó quay sang Lưu Vân Lạc Kỳ, tuần nhan kính ngạc,

"Hoàng đệ hôm nay không phải là tới vấn an Lan thái phi sao, hay là do đang nhớ tới Tiêu Lăng?"

Nghe hắn gọi thẳng tên Sở Tiêu Lăng Lưu Vân Lạc Kỳ cảm thấy hờn giận, trầm ngâm một lát, bỗng nhiên phân phó Sở Tiêu Lăng đi pha trà. Rồi không nói gì nữa.

"Hoàng đệ sắc mặt không được tốt lắm, sao vậy? Ai chọc giận người?" Lưu Vân Lạc Trình nhìn chăm chăm vào Lưu Vân Lạc Kỳ, mười phần hứng thú.

Lưu Vân Lạc Kỳ không đáp, hỏi ngược lại:

"Giờ nghỉ trưa, hoàng huynh sao mà lại có hứng thú đi tới nơi này??"

"Vừa rồi ở vườn trái cây khi đang hái đào, Tiêu Lăng không cẩn thận bị ngã xuống đất, trầm lo lắng cho nàng ta. vừa dùng xong bữa trưa nên cũng nhàn rồi, liền đi đến đây để thăm nàng."

"Hoàng huynh thực có lòng quan tâm đến nàng! Hoàng đệ cũng nên tạ ơn!" Lưu Vân Lạc Kỳ trong giọng nói thản nhiên bao hàm một vị chua chát.

"Ha ha, hoàng đệ không cần khách khí! Trẫm chỉ là.....!"

Chỉ là? Lưu Vân Lạc Kỳ nội tâm bức bối, như có điều gì suy nghĩ nhìn chăm chú vào hắc, ý vị bao hàm nói:

"Nghe nói hoàng thượng đêm qua đã cùng vợ thần đệ nói chuyện phiếm, hôm nay mới sáng sớm đã đưa nàng đi đến vườn trái cây. Trong hậu cung phi tần mỹ nữ rất nhiều, hoàng đệ thật sự nghĩ mãi mà vẫn không rõ, như thế nào mà hoàng huynh lại có thể rảnh rỗi và có nhã hứng, lại không chú ý đến thân phận mình, qua đây nói chuyện với phi tần của đệ?"

Lưu Vân Lạc Trình tất nhiên là nghe ra trong lời nói của Lưu Vân Lạc Kỳ đang không vui, vốn muốn giả thích qua cho hắc rõ, nhưng lại nhớ tới hắc đã từng lạnh nhạt với Sở Tiêu Lăng. Không khỏi có hứng thú muốn trêu đùa hắc, hỏi:

"Hoàng đệ thì sao? không phải là nên ở trong phủ làm bạn với Nhan thứ phi, sao lại chạy tới đây, chỉ đơn giản là vì thăm Lan thái phi, hay là vì Tiêu Lăng đây?"

"Nàng là nữ nhân của thần đệ, thần đệ đến thăm nàng cũng là điều dễ hiểu mà?"

"Ha ha, hoàng đệ còn nhớ được là nàng ta là nữ nhân của đệ sao, trẫm còn tưởng rằng, trong lòng ngươi chỉ có Nhan Hâm thôi chứ!"

Nghe hắc nói như vậy, Lưu Vân Lạc Trình quyết định không trêu đùa nữa, thoáng ngẩng đầu lên, nhìn đóa Ngọc Lan đang nở, dần dần hạ giọng nói:

"Tiêu lăng là một người con gái tốt, mặc kệ có như thế nào đi nữa, trẫm hi vọng hoàng đệ có thể đối xử tốt với nàng. Tốt nhất là nên giám sát chặt chẽ một chút, nếu không đến một lúc nào đó bị người khác đến đoạt đi cho mà xem!"

Lưu Vân Lạc Kỳ chấn động, lập tức hỏi:

"Khắp thiên hạ này có người dám cướp đi nữ nhân của thần đệ, chỉ sợ người đó chính là hoàng huynh, hay là hoàng huynh muốn ám chỉ với thần đệ, hoàng huynh muốn giữ nàng ở bên cạnh?"

Lưu Vân Lạc Trình mỉm cười, lắc đầu:

"Nàng không thích hợp ở trong hậu cung."

"Nếu vậy thì thích hợp ở nơi đâu?"

Lưu Vân Lạc Trình tiếp tục lắc đầu

"Tự do tự tại, nàng và các phi tần kia có điểm khác nhau, trẫm thì đối với nàng luôn có phần tôn trọng!"

Cuối cùng biết được Lưu Vân Lạc Trình không hề để ý đến nàng, Lưu Vân Lạc Kỳ nhẹ nhõm không ít. Nhưng trong lòng vẫn còn hờn giận và khó chịu.

Lưu Vân Lạc Trình cũng đang rất phân vân, lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắc, đột nhiên phát hiện, Lưu Vân Lạc Kỳ không phải là không hề cảm giác đối với Sở Tiêu Lăng! Nghĩ đến việc này, hắc bất giác vui mừng thay cho Sở Tiêu Lăng. Vì thế lại nói:

"Nếu không muốn người khác cướp đi nàng, vậy phải bảo vệ nàng cho tốt, đừng để cho tương lai phải hối hận!"

Lại thấy Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn giữ im lặng, biểu hiện sự khinh thường, Lưu Vân Lạc Trình bắt đầu dĩ cười khổ, hoàng đệ thật là, tính tình vẫn luôn kiêu căng không sửa được, xem ra hãy để cho chính hắc tự mình hiểu ra đi, hoặc là để cho hắc vấp phải rắc rối một chút, tiếp thu qua một lần giáo huấn, để biết trân trọng Sở Tiêu Lăng!

Hơi nhếch môi, Lưu Vân Lạc Trình bỗng nhiên bước lên phía trước, hái một chiếc lá, để tới bên miệng thổi.

Vừa nghe khúc nhạc này, Lưu Vân Lạc Kỳ vừa hoàn hồn, lại thêm kinh ngạc, lòng mang nỗi ngờ vực vô căn cứ nói:

"Thần đệ đi theo hoàng huynh nhiều năm như vậy, thế nhưng lại không biết hoàng huynh biết trò này."

"Trẫm hôm nay cũng mới học được, khi ở vườn trái cây, Tiêu Lăng đã dạy cho trẫm!"

Quả nhiên là nàng mà!! Nha đầu kia thật sự là to gan lớn mật, dám giấu mình vụng trộm đi làm nhiều chuyện như vậy, căn bản không hề hỏi qua ý kiến mình, không có sự cho phép của mình mà dám.....!!! Đáng chết, thật sự là đáng đánh đòn! Phiền lòng và phẫn nộ, Lưu Vân Lạc Kỳ ngậm rủa thầm Tiêu Lăng không biết bao nhiêu lần.

Vừa lúc này, Sở Tiêu Lăng bung chung trà nóng từ trong nhà đi ra, đặt trên bàn, rót cho hai huynh đệ mỗi người một chén.

Lưu Vân Lạc Trinh cười rồi tiếp nhận, khẽ nhấp vài ngụm, nở nụ cười ý vị thâm trường với nàng rồi mới rời đi.

Nhìn theo bóng hắt dần dần xa khuất, Sở Tiêu Lăng bỗng thấy buồn bực, nghĩ đến việc hắt trước khi rời đi đã cười bí hiểm. Nụ cười đó của hắn, so với ngày thường có điểm bất đồng, giống như đang rất hứng thú, còn mang theo một chút thần bí.

Sở Tiêu Lăng cứ như vậy hoang mang thất thần, không hề biết hành động của nàng đang làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm tức giận:

"Không muốn người đi sao? Vậy sao không đi theo luôn?"

Sở Tiêu Lăng nhanh chóng hoàn hồn, theo phản xạ cúi đầu.

"Bỏn vương lại cảnh cáo ngươi, hoàng thượng dù sao cũng là hoàng thượng, ngươi không thể xằng bậy được. Còn lại vài ngày thôi, ngươi không có việc gì làm thì hãy ở lại trong Dưỡng Tâm điện cùng mẫu phi, cho dù hoàng huynh có mời ngươi cũng không được đi!! Làm người thì phải có chủ kiến, không phải người khác nói cái gì thì đều phải nghe theo! Biết chưa? Nữ nhân ngốc!"

"Biết ạ!" Sở Tiêu Lăng cúi đầu ứng một câu.

Lưu Vân Lạc Kỳ nhìn thấy thế mới vừa lòng, bung chén trà lên, một hơi uống cạn, không nói một tiếng nào, thân hình cao lớn nhanh chóng biến mất sau cửa ngoài.

Sở Tiêu Lăng tầm mắt nhìn theo, kinh ngạc thật lâu vẫn không thể hoàn hồn.

Không biết là "sợ" Lưu Vân Lạc Kỳ hay bởi vì quốc sự bận rộn, mấy ngày kế tiếp Lưu Vân Lạc Trinh không hề tìm đến Sở Tiêu Lăng.

Sở Tiêu Lăng cũng sẽ không chủ động đi tìm hắn, về phương diện khác lại lo lắng gặp phải Nhan quý phi, cho nên nàng vẫn chỉ ở trong Dưỡng Tâm điện. Ngày hôm đó, là ngày cuối cùng chay giới, bữa trưa qua đi, lão Vương phi mang theo nàng bái biệt Lưu Vân Lạc Trinh và Thái Hậu, chính thức rời khỏi hoàng cung về Vương Phủ.

Về đến Động Thụý Các, Cẩm nhi lập tức giữ chặt tay nàng, khẩn cấp kể ra nỗi nhớ mong:

"Tiêu Lăng tỷ, sao tỷ không nói một tiếng đã ở lại trong cung, mấy ngày nay nàng không ở đây, ta buồn muốn chết rồi nè!"

Sở Tiêu Lăng véo nhẹ chóp mũi xinh đẹp của nàng vài cái, mỉm cười nói:

"Ta cũng nhớ muội muốn chết! Việc này là do hoàng thượng nhất thời quyết định, ta lúc ấy cũng mới biết được!"

"Đúng rồi, hoàng cung có phải rất đẹp hay không, ngự hoa viên có phải rất lớn hay không?"

"Ừ, so với Vương Phủ chúng ta hoa viên trong cung to gấp vài lần, các cung điện xanh vàng rực rỡ, hùng vĩ đồ sộ!"

Sở Tiêu Lăng hào hứng bùng bùng, kể hết lại những chuyện trong hoàng cung cho nàng ta nghe, nàng còn nhắc tới Lưu Vân Lạc Trinh nữa.

Cẩm nhi nghe xong, tự đáy lòng cảm thấy mừng cho nàng:

"Xem ra, hoàng thượng không hề đáng sợ như trong tưởng tượng!"

"Đương nhiên, người còn rất nhân ái dễ gần, trên mặt luôn cười tươi, rất thân thiết!" Nói đến Lưu Vân Lạc Trinh, Sở Tiêu Lăng càng cười rạng rỡ hơn.

Cẩm nhi nhìn thấy, không khỏi reu ghẹo nói:

"Tiêu Lăng tỷ, xem tỷ tỏ ra vui vẻ như vậy, chẳng lẽ là để ý hoàng thượng?"

Sở Tiêu Lăng ngạc nhiên, lập tức che miệng của nàng lại, khinh la:

"Nha đầu kia, nói bậy! Đầu tiên ta đối với ngài không hề có cái loại cảm giác này, còn nữa hoàng thượng thân phận cao quý, ta sao có thể trèo cao được!"

"Nếu có thể thì đã trèo cao rồi sao?" Cẩm nhi đột nhiên trở nên nghiêm túc

"Theo như lời tỷ nói, người không hề cao ngạo với tỷ, ngược lại đối xử như tri kỷ, thành thật chân thành!!"

Sở Tiêu Lăng nghe xong, cũng ngần người ra, trong đầu bắt đầu dần hiện ra hình ảnh Lưu Vân Lạc Trinh với đôi mắt dịu dàng chân thật, còn có sự đối xử đặc biệt!! Bất quá nàng nhanh chóng tỉnh táo lại, chuyển đề tài,

"Đúng rồi, mấy ngày nay Nhan Hâm không đến đây tìm các muội gây phiền toái đó chứ?"

"Tỷ không ở đây, nàng ta cũng không ghé đến!! Huống hồ, nếu nàng ta có thời gian rảnh..., cũng sẽ nghĩ cách làm hòa với Vương gia thôi!"

"Hả? Sao lại thế này?"

"Ba ngày trước, Vương gia và Nhan Hâm cãi nhau! Vài ngày nay không hề đi đến Nhã Hâm Các, cũng không sai người gọi Nhan Hâm qua!" Cảm nhi một bên khinh khinh, một bên lộ ra một chút vui sướng khi có người gặp họa.

Ba ngày trước? Ngày đó không phải là ngày Lưu Vân Lạc Kỳ tiến cung tìm mình sao? Hắn hỏi phủ rồi mới cùng Nhan Hâm giận dỗi hay trước đó? Hay là mình cũng có liên quan đây? Sở Tiêu Lăng suy nghĩ miên man trong lòng, nhưng rất nhanh phủ nhận thậm mắng mình suy đoán linh tinh.

Bởi vì cái điều gọi là đầu giường đánh nhau cuối giường giảng hòa, người ta khác khẩu một chút, nếu giải quyết xong không mang đến ảnh hưởng gì, lại còn có thể gia tăng cảm tình! Gạt nỗi buồn khổ xuống, vừa vận nhìn qua cửa sổ phát hiện đã là hoàng hôn, Sở Tiêu Lăng vội phản phó Cảm nhi đi chuẩn bị bữa tối, nàng cũng cùng đi ra khỏi phòng ngủ, đến thiện sảnh.

Vào đêm, không khí lạnh bao phủ, toàn bộ Vương Phủ an bình yên tĩnh.

Sở Tiêu Lăng đang ở trong phòng ngủ, đốt hai cây nến, ánh sáng nhu hòa rải đầy các góc, một cảm giác ấm áp trong phòng. Nàng tóc dài xõa rối, ngồi trước bàn trang điểm, cầm trong tay hoa tai thủy tinh mà Lưu Vân Lạc Trinh đã ban cho, cẩn thận tỉ mỉ ngắm nhìn.

Càng ngắm, nàng lại càng thích, đồng thời lại nhớ tới lòng tốt của Lưu Vân Lạc Trinh, và khoảng thời gian tốt đẹp ở chung cùng nói chuyện phiếm. Cùng hắn gặp gỡ không phải là nhiều lần, nhưng lại bởi vì hắn quá hiền hoà và thân thiết, nên nàng trở nên không tự chủ được, còn cùng hắn kết thành bằng hữu.

Không sai, chính mình đối với hắn quả thật là có một loại cảm giác, nhưng không phải như Cảm nhi hay Giỡn ... Tình yêu nam nữ, nhưng nàng sẽ không miên man suy nghĩ nữa, chỉ hi vọng sự bình yên có thể tồn tại lâu.

Dù sao, tìm được tri kỷ vốn không hề dễ dàng, đặc biệt giống như người vĩ đại hiền lành kia thì càng khó!

Hôm nay khi tiễn biệt hắn có nói nhỏ qua với nàng rằng mấy ngày nữa sẽ đưa nàng đi chơi, mặc dù không biết sẽ đi đâu, nhưng nàng dám khẳng định, lại sẽ là một niềm vui đáng để cho mình chờ mong!

Dù sao chỉ cần được ở cùng hắn, nàng đã cảm thấy vui vẻ, thoải mái rồi. Khóe môi bất giác cười, nàng cầm lấy đôi hoa tai đeo vào, bởi vì nhờ có chúng mà gương mặt nàng càng trở nên mỹ lệ, sáng rọi động lòng người.

Nhìn mình trong gương, Sở Tiêu Lăng cười càng thêm rạng rỡ, đáng tiếc khoảnh khắc qua đi rất nhanh, nụ cười đột nhiên đông cứng lại. Chỉ vì nàng phát hiện, trong gương ngoài mình còn hiện ra một người nữa, một nam nhân quá quen thuộc!

Theo bản năng vội dụi mắt, nàng tiếp tục nhìn kỹ lại, xác định đây không phải là ảo ảnh, nhanh chóng đứng dậy, quay đầu xác nhận lại người đứng phía sau, thật sự là hắn, so với trong gương khuôn mặt càng thêm lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi.

"Thần. Nô tì khấu kiến Vương gia!" Nàng vội vàng hướng hắn hành lễ.

Lưu Vân Lạc Kỳ không có đáp lại, vươn tay về phía nàng. Nhìn đôi mắt sâu thẳm kia, mảy kiếm chau lại, Sở Tiêu Lăng nhất thời hoang mang, dần dần bình tĩnh gỡ đôi hoa tai xuống đặt vào trong lòng bàn tay của hắn.

Xuất hồ ý liệu, hắn nhìn mà như không nhìn, trực tiếp thu tay lại hạ xuống thất lưng.

Hắn. Hắn không phải muốn xem hoa tai sao? Như thế nào.Sở Tiêu Lăng nghi hoặc, nhịn không được nhỏ giọng nói:

"Vương gia, hoa tai này."

"Hoàng thượng ban cho vật trân quý hiếm lạ, nhưng ngươi không xứng để dùng!" Hắn lạnh lùng giải thích.

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, khuôn mặt giận dữ, "Đây chính là hoàng thượng tự mình ban cho nô tì!"

"Hoàng thượng cao quý, há lại để người có thể nhận?"

Có cao quý hay không cũng đâu quan hệ gì tới hắn, hắn dựa vào cái gì dám cướp của nàng!

Sở Tiêu Lăng tức giận liếc hắn.

Lưu Vân Lạc Kỳ từ đầu tới cuối luôn luôn không giải thích rõ tiếp tục trách cứ

"Lá gan ngươi thật sự là càng lúc càng lớn rồi, hồi phủ cũng không tới thỉnh an bản vương!"

Thỉnh an sao? Làm ơn đi, hắn chưa bao giờ muốn mình qua thỉnh an hắn! Hiện tại nói như vậy lại là trách tội!!

Phát hiện hân bỗng nhiên hướng tới giường của mình, Sở Tiêu Lăng vừa tức giận vừa kinh ngạc, không khỏi muốn đi theo tiếp tục có ý định khấn cầu hân,

"Vương gia, hãy trả vòng tai lại cho nô tì!"

Lưu Vân Lạc Kỳ đầu tiên là trầm ngâm liếc nhìn nàng, sau đó lập tức đem vòng tai bỏ vào trong túi,

“Vòng tai này, bốn vương tịch thu rồi!”

"Ngài"

"Như thế nào? Lại muốn chống đối bốn vương? Đừng quên, bốn vương là phu quân của ngươi, ngươi một vốn một lời đều phải theo lệnh mà làm!!"

Theo lệnh mà làm? Ta khinh!! Sở Tiêu Lăng lửa giận dần gia tăng, toàn bộ khuôn mặt và cổ đều đỏ lên rồi!

Trong phòng đột nhiên an tĩnh lại, Sở Tiêu Lăng thì đang hôn dỗi, Lưu Vân Lạc Kỳ thì lạnh lùng nhìn nàng, một hồi sau bỗng nhiên hân ra lệnh:

"Lại đây hầu hạ bốn vương coi áo!"

Coi áo? Hân Hân muốn làm gì? Sở Tiêu Lăng mở lớn đôi mắt. Thấy nàng thất thần, Lưu Vân Lạc Kỳ càng thiếu kiên nhẫn, cánh tay dài vươn ra kéo nàng tới gần hơn, nàng còn chưa kịp phản ứng gì hân đã cúi đầu xuống hôn đôi môi anh đào của nàng.

Sở Tiêu Lăng đầu óc chấn động, theo bản năng phản kháng lại, không ngờ miệng vừa mở ra đầu lưỡi của hân đã nhanh chóng xâm nhập vào, còn quán chặt lấy cái lưỡi của nàng. Nụ hôn của hân rất quen thuộc, sự bá đạo của hân làm nàng nhất thời bị mê hoặc, không thể kháng cự lại chỉ có thể để mặc cho hân thỏa mãn cuồng dã quán quất trong miệng của mình mỗi một tác.

Dần dần, nàng cảm giác được, hân bắt đầu xâm phạm đến người của nàng. Lần này, nàng không còn nhượng bộ, không còn say mê nữa, nhanh chóng giơ hai tay lên cản hân, nhưng nàng không phải đối thủ của hân, rất nhanh liền bị hân đè lên trên giường, áo ngủ trên người cũng bị hân dễ dàng cởi ra.

Sở Tiêu Lăng xấu hổ chống cự, ra sức hét to, "Buông ra!"

Nàng càng phản kháng, Lưu Vân Lạc Kỳ dục hòa càng thêm tăng cường, chân dài ngăn chặn đùi của nàng, một tay giữ chặt hai cánh tay của nàng, tay kia thì, nhanh chóng vuốt ve phía trước ngực của nàng, toàn bộ thân hình chủ động áp chế, tà mị biểu thị công khai:

"Ngươi là nữ nhân của bốn vương, bốn vương có cần, tất nhiên có quyền yêu cầu ngươi đáp ứng, ngươi tốt nhất là đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn thỏa mãn cho bốn vương."

Nói xong, bắt đầu hôn trên người nàng mỗi một tác đa thịt, cộng thêm liếm láp vuốt ve.

Hành động của hân mang đến một luồng sóng tê dại và kích động, Sở Tiêu Lăng đầu óc trống rỗng, quả thực không biết nên làm sao. Suy nghĩ tiếp tục phản kháng đi đâu mất rồi, còn hân thì đang xâm phạm đi xuống dưới.

Ngay khi ý chí nàng dần dần buông xuôi, chuẩn bị thỏa hiệp thì trong đầu đột nhiên lóe lên một hình ảnh. Hân đã từng vô tình si nhục nàng!! Vô cùng đau đớn làm nàng không hề do dự, kiên quyết la lên

“Vương gia hiện tại không hề nói gì, là ngài cần nô tì, chứ không phải là nô tì quyến rũ ngài? Phiền Vương gia ngày mai nói rõ như vậy với Nhan thứ phi!”

Lời của nàng nói ra, giống như một chậu nước lạnh, chẳng những dập tắt dục hòa của Lưu Vân Lạc Kỳ, còn làm cơn giận của hân bùng phát.

Bất chấp tất cả, Sở Tiêu Lăng nhân cơ hội này, nhanh tay đẩy hân ra, rồi nhanh chóng lui đến chân giường, kéo mền tơ phủ lại nửa thân trên của mình .

Mà Lưu Vân Lạc Kỳ, hiện tại chẳng những đang tức giận mà như muốn giết người, hân không thể tưởng được nha đầu kia sẽ ở trong tình huống này mà còn đưa ra những lời này được. Càng nghĩ càng tức, thì ra nàng ta luôn canh cánh trong lòng việc kia, dùng chính lời hân đã nói mà phản kích lại hân! (ke ke sùng mẹ ời)

"Vương gia, mời trở về đi, đừng để cho Nhan thứ phi phải khổ sở và thương tâm, đến lúc truy cứu việc này chỉ sợ lại là lỗi của nô tì! Mặt khác, nô tì luôn ghi nhớ lời Vương gia dạy bảo, Nhan thứ phi mới là người Vương gia yêu thương thật lòng. Vì vậy Vương gia nhanh đi về cùng Nhan thứ phi linh nhục kết hợp đi!"(nice tý ờ nha) Sở Tiêu Lăng lí giải rõ ràng thông suốt.

Lưu Vân Lạc Kỳ bị phản kháng tràn đang nổi lên gân xanh, hàm răng nghiến chặt.

Trên thực tế, trong lòng Sở Tiêu Lăng đang rất sợ hãi, nhưng bề ngoài nàng vẫn giả bộ trấn tĩnh, âm thầm cầu nguyện hân mau rời đi.

Rốt cục, nàng thấy hân bước xuống giường, sửa sang lại áo bào, giống như làn gió bước đi ra bên ngoài, trước đó còn xoay người lại, liếc nàng một cách hung ác khùng bố!

Trong phòng khôi phục lại sự yên tĩnh, Sở Tiêu Lăng thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngồi xuống góc giường hôn vía chưa định thần lại. Thật lâu sau, nàng mới bước xuống giường, đi ra kiểm tra kỹ càng rồi đóng cửa lại.(ha ha cẩn thận chó sói)

Bởi vì vừa mới trải qua một hồi chấn động kịch liệt, dù đã nằm xuống nhưng tâm tình nàng vẫn không thể bình phục lại, nằm nhìn lên đỉnh màn một lúc sau cũng miễn cưỡng tiến vào mộng đẹp.

Tối hôm qua ngủ trễ, mà ngủ lại không được yên giấc, nên ngày hôm sau đến 9 giờ nàng mới rời khỏi giường, vừa rửa mặt chải đầu xong đã nghe mọi người nói lại rằng Nhan Hâm đến tìm.

"Nữ nhân kia thật sự là đáng tức giận mà. Tỷ vừa mới trở về nàng ta đã nhanh chóng đi đến phá rối!" Cẩm nhi vừa giúp Sở Tiêu Lăng mặc quần áo, vừa bất bình nói:

"Tiêu Lăng tỷ, hay là tỷ giả bộ thân thể không được khỏe không tiếp nàng!"

"Không được!" Sở Tiêu Lăng bình tĩnh nói. Nếu nàng không đoán sai, Nhan Hâm là vì tối hôm qua Lưu Vân Lạc Kỳ đến phòng của mình nên hôm nay mới đến đây gây khó dễ. Nếu mình tránh né không gặp ..., Nhan Hâm nhất định sẽ không bỏ qua, nói không chừng còn có thể mang đến phiền phức cho những người hầu hạ nàng.

Chờ Cẩm nhi giúp mình gài cúc áo xong, nàng chậm rãi đứng dậy, cùng Cẩm nhi rời khỏi ngủ phòng ra đến đại sảnh thì phát hiện nơi đó ngoài Nhan Hâm, còn có Phi Phi và các "hanh vuốt" khác.

Nhan Hâm chờ đợi lâu nên không còn bình tĩnh, vừa nhìn thấy Sở Tiêu Lăng xuất hiện, lập tức đứng dậy, giọng điệu không hề vui vẻ nói:

"Ta nói cho tỷ tỷ nghe, người đừng quá lười biếng như vậy chứ, bây giờ mặt trời đã lên cao người mới rời khỏi giường sao? Hay là do tối hôm qua vụng trộm làm việc gì nên mệt mỏi quá?"

Sở Tiêu Lăng không để ý tới nàng, chỉ liếc mắt một cái lập tức ngồi xuống một chiếc ghế dựa lớn, đồng thời không chút khách khí ngáp một cái. Thấy nàng ngáp liên tục, lại còn lơ mình đi, Nhan Hâm đã bị chọc tức, khuôn mặt điểm lệ quẩn rừ đột nhiên biến sắc, hướng tới Lâm Phi Phi nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Lạc kỳ cuồng bạo

Lâm Phi Phi hiểu ý gạt đầu, ánh mắt chuyển hướng sang Sở Tiêu Lăng, bình tĩnh nhìn chăm chú nàng, ho khan vài tiếng, tiếng nói bao hàm ẩn ý đồ kỵ và oán giận:

"Nếu như vậy thôi mà đã không chịu nổi, thì tối hôm qua cũng đừng đi quẩn rừ Vương gia làm gì!"

"Đúng vậy! Cũng không biết thân phận của mình là gì, Vương gia tôn quý như vậy, há lại để cho loại người hạ đẳng thấp kém như người làm bản danh dự!" Một phi thiếp khác tên Lý Bội Dung phụ họa vào, trong giọng nói cũng lộ rõ sự giả bộ chua xót và bất mãn.

Sở Tiêu Lăng liếc mắt lạnh lẽo nhìn các nàng, một lát sau, không chút khách khí phản bác:

"Ta nói Lâm thị thiếp, người thế nào mà dám nói ta quẩn rừ Vương gia, hay là, Vương gia tự mình kể cho người nghe? Về phần Lý thị thiếp, mặc dù người xuất thân rất cao quý, nhưng đã ở Vương Phủ thì ta là chánh phi, mà người chẳng qua là một tiểu thị thiếp nhỏ nhoi, đứng ra người còn phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ, người nói xem người có gì tư cách gì mà dám xem thường ta?"

Lời Sở Tiêu Lăng phản kích lại, quả thực xuất hồ ý liệu, Lâm Phi Phi và Lý Bội Dung mặt lập tức biến sắc, không khỏi thẹn quá thành giận. Mà Lâm Phi Phi, trước đó đã được Nhan Hâm chỉ thị, tiếp tục chất vấn:

"Người dám nói Vương gia tối hôm qua không tới đây?"

Sở Tiêu Lăng nội tâm khinh thường vô cùng, đồng thời âm thầm bội phục tin tức của các nàng quá nhanh nhạy. Nàng khẽ ngẩng đầu lên, không chút nào giấu diếm:

"Không sai, hôm qua Vương gia đã tới đây!"

"Đó chính là người quẩn rừ Vương gia rồi!"

Sở Tiêu Lăng không lập tức phủ nhận, mà vẫn tiếp tục lạnh lùng liếc nhìn nàng, giễu cợt nói:

"Tất cả mọi người đều nói Lâm thị thiếp có tri thức hiểu lễ nghĩa, như thế nào mà ngay cả hai chữ “quẩn rừ” cũng không hiểu rõ được ý nghĩa sao? Tất nhiên nếu là ta chủ động quẩn rừ Vương gia, vậy thì ta đã đi tới Ký Phong Các, chứ không phải là Vương gia đi đến Thụý Động Các của ta đâu!"

"Người Nếu người nói như vậy, chẳng lẽ là Vương gia quyền rũ người bắt thành?!"

"Lời này ta không dám nói, nếu Lâm thị thiếp có lòng hiếu kỳ đến như vậy, sao không tự mình đi hỏi Vương gia, tất nhiên là nếu gặp phải lúc Vương gia có tâm tình tốt, nói không chừng sẽ đem chân tướng sự việc nói cho người biết!"

Lâm Phi Phi thở hổn hển, còn Sở Tiêu Lăng thì lạnh nhạt bình thản, còn tiếp nhận một chén trà nóng từ Cẩm nhi, điềm nhiên ném vài ngụm đôi mắt lạnh lùng quét về phía Nhan Hâm lộ ra một chút cười cợt.

Nàng biết rất rõ, Lâm Phi Phi và Lý Bội Dung chẳng qua là bị người ta sai bảo, Nhan Hâm mới là nhân vật chủ chốt!

Mà Nhan Hâm đang cố nén giận đôi mắt luôn chú ý vào Sở Tiêu Lăng, khi tầm mắt chạm vào ánh nhìn có ý vị thâm trường đùa cợt của Sở Tiêu Lăng lại càng thêm xấu hổ và giận dữ.

Không sai, tối hôm qua khi biết được Lưu Vân Lạc Kỳ đã tới nơi này, còn ở lại một thời gian rất dài mới rời đi, nàng liền sinh lòng hoài nghi, hôm nay mới sáng sớm đã mang theo Lâm Phi Phi và các nàng thị thiếp sang đây để vấn tội. Nay đã xác định được chân tướng, nàng lại càng thêm không cam lòng và phẫn nộ.

"Như thế nào, các người có còn chuyện gì khác hay không? Nếu còn, xin cứ tự nhiên! Ta vừa rời khỏi giường, còn chưa có ăn sáng! Tối hôm qua quá thật rất mệt mỏi, ăn xong đồ ăn sáng cần phải ngủ thêm mới được!" Sở Tiêu Lăng vốn cũng không thích khoe khoang, hôm nay khó khăn lắm mới chiếm được thể thượng phong, vì thế nhìn không được chế nhạo các nàng, để trả thù cho việc các nàng trước đây đã gây ra nhục nhã và thương tổn cho mình.

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng đang dương dương đắc ý, Nhan Hâm trong lòng lửa giận càng tăng cao, nghiêng răng nghiêng lợi hét

"Người đừng đắc ý quá sớm, mặc kệ tối hôm qua sự việc như thế nào, người nhiều nhất cũng chỉ là một công cụ để Vương gia phát tiết, đừng tưởng rằng có thể mượn cả nước mặt để xoay người! Ta nghĩ người hẳn là còn nhớ rõ, Vương gia lần trước đối với người đã cảnh cáo qua rồi!!!"

Lần này, Sở Tiêu Lăng vẫn hờ hững, vô tình đứng dậy chuẩn bị đi ra thiện sảnh dùng bữa sáng.

Nhan Hâm lại lớn tiếng hét: "Đứng lại! Lời của ta còn chưa nói hết!"

Sở Tiêu Lăng dừng chân lại một chút rồi lập tức quay đầu, đi đến bên cạnh nàng ta, bốn mắt nhìn nhau.

"Giờ thế nào? Nhan thứ phi còn có điều gì phải nói sao?"

"Đại tỷ à! ta nói cho người nghe khoảng thời gian ở trong cung đã cùng hoàng thượng đi đây đi đó, hoàng thượng ngôi vị cửu ngũ chí tôn, mà người lại dám trèo cao, ta khuyên người tốt nhất nên nhìn nhận rõ ràng thân phận của mình, đừng nghĩ đến thủ đoạn mê hoặc mà người đã từng làm ở khu chợ tạp nham với đám nam tử hạ lưu để đối phó với hoàng thượng. Nếu trong Vương Phủ có tai tiếng gì, Vương gia nhất định sẽ không buông tha cho người!"

Nhan Hâm không đề cập tới thì thôi, nhắc tới lại làm cho Sở Tiêu Lăng bùng phát lại lửa giận lâu ngày, nàng lại nhớ tới Nhan quý phi ngày đó đối với mình làm ra chuyện xấu xa. Nàng càng trở nên không khách khí

"Phải không đó? Ta có nghĩ gì thì Nhan thứ phi người cũng không có quyền hỏi đến đâu? Người có thời gian rảnh rồi..., sao không hao tổn tâm tư để suy nghĩ ra cách để làm Vương gia vui vẻ, nghe nói người và Vương gia gần đây không thân thiết lắm. Vương gia liên tục mấy ngày nay không hề truyền triệu đến người. Như thế nào hả, một mình trong phòng trống mui vị có thoải mái không?"

"Người"

Nhìn nàng ta cả khuôn mặt bởi vì nổi giận mà trở nên méo mó, Sở Tiêu Lăng hả dạ vô cùng, tiếp tục chọc giận nàng

"Đều là nữ nhân, ta có lòng tốt khuyên người một câu, muốn bảo trì vị trí duy nhất của người trong lòng Vương gia, vậy thì nên nhanh đi về căn nhắc kỹ xem làm như thế nào trói chặt tâm tư của Vương gia đi. Không ai dám đảm bảo, Vương gia đêm nay sẽ ngủ lại phòng của phu nhân nào đâu!"

Nhan Hâm hoàn toàn mất bình tĩnh, lập tức vươn tay, chuẩn bị hướng tới Sở Tiêu Lăng mà đánh. Sở Tiêu Lăng đã sớm có phòng bị, đầu tiên lui về phía sau hai bước, cảnh giác nhìn nàng, ý định phản kháng lại.

Cuối cùng, Nhan Hâm vẫn không dám xuống tay, miệng thờ hồng hộc trừng mắt nhìn Sở Tiêu Lăng, một lúc lâu mới xoay người bước ra khỏi cửa phòng, trước khi biến mất vẫn không quên ném lại một câu cảnh cáo

"Tiện nhân, người đừng đắc ý, hãy chờ xem, cẩn thận một chút ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu!"

Mấy vị thị thiếp kia cũng đều nhìn Sở Tiêu Lăng với vẻ khinh bỉ vài lần, rồi rất nhanh cùng Nhan Hâm rời đi. Nhìn bóng dáng các nàng đã hoàn toàn biến mất, Sở Tiêu Lăng này giờ gồng mình lên để cô già bộ kiên cường ngay lập tức sụp lor, cả người giống như vừa đánh xong chiến trận, mệt mỏi ngã ngồi trên ghế dựa lớn .

Sở Tiêu Lăng hé môi cười, trong lòng vừa kinh ngạc vừa bội phục chính mình vừa rồi thật can đảm. Không biết có phải do ở trong hoàng cung lâu quá hay không mà tính tình dường như cũng thay đổi hẳn.

Đầu tiên là tối hôm qua dám to gan kháng cự và chọc giận Lưu Vân Lạc Kỳ, vừa nãy lại không hề bán khoán mà phản bác lại Nhan Hâm. Nhìn thấy khuôn mặt không cam lòng bỏ đi của Nhan Hâm mới vừa rồi, trong lòng nàng hiểu được, nàng ta chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu. Nói không chừng hiện tại đang trực tiếp chạy tới chỗ Lưu Vân Lạc Kỳ khóc lóc, tố cáo mình.

Nghĩ đến đây, Sở Tiêu Lăng không khỏi thở dài, ayyy, mình sao không thể ráng nhẫn nhịn thêm một chút chứ!!

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng đang ảo não và âu sầu, Cẩm nhi nhìn không được hỏi:

"Tiêu lăng tỷ, tỷ đang lo lắng rằng Vương gia sẽ trách tội phải không? Kỳ thật không cần phải lo đâu, Vương gia tối hôm qua đã ngủ lại nơi này, ngài lại đang khắc khẩu với Nhan Hâm nên muội nghĩ ngài sẽ không giống như lần trước không biết phân rõ phải trái. Đối với nàng nói ra những điều đáng giận và sỉ nhục tỷ đâu!"

Nhìn Cẩm nhi, Sở Tiêu Lăng ở trong lòng lại thở dài, nếu Cẩm nhi biết tối hôm qua sự tình thực ra như thế nào, chỉ sợ sẽ không thể lạc quan tự tin như hiện tại được đâu.

Bất quá, nàng không có ý định nói cho Cẩm nhi biết, dù sao đây cũng là chuyện riêng của mình, chỉ mình nàng lo lắng thôi là được rồi, không nên để Cẩm nhi dính líu vào, để cho nàng ấy khỏi phải lo lắng!!

Cứ như thế đi, thuyền đến đâu cầu tự nhiên sẽ thẳng, nếu Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn cứ không phân biệt được thị phi thì mình lại bị oan ức thôi. Huống hồ, nhiều lần cũng chỉ giống như lần trước, giáp mặt chịu nhục nhã nhìn hân cảnh cáo mình! Cái loại cảm giác này, tuy rằng rất khó chịu, nhưng đã trải qua rồi thì..., sẽ không còn giống như lần đầu tiên thống khổ và đau đớn nữa.

Sau khi nghĩ thông suốt, nàng liền tạm thời kìm nén buồn khổ, phân phó Cẩm nhi thay nàng chuẩn bị đồ ăn, để gạt đi nỗi ưu sầu đáng ghét

Mấy ngày kế tiếp, Sở Tiêu Lăng tinh thần vẫn còn hoảng hốt, lúc nào cũng lo lắng rằng Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ tới đây tìm nàng "Tính sổ"

Vậy mà bên kia không có chút động tĩnh nào, không chỉ Lưu Vân Lạc Kỳ, ngay cả Nhan Hâm cũng không còn qua đây phá rối.

Mặt khác, không thấy Lưu Vân Lạc Kỳ trừng phạt, nàng ngược lại đang mong chờ đến một tin tức tốt khác!!

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng vui vẻ thỏa mãn đọc thư, Cẩm nhi cuống quýt lo lắng không thôi, vội hỏi:

"Tiêu Lăng tỷ, thư này là do ai viết đưa tới cho tỷ thế?, trong thư nói về việc gì?"

"Là hoàng thượng viết cho ta!" Sở Tiêu Lăng rốt cục ngẩng đầu lên, rồi tầm mắt khỏi bức thư.

"Hoàng thượng viết? Vậy người Người nói cái gì? Mời tỷ tiến cung nữa sao?" Cẩm nhi vừa mừng vừa sợ.

Sở Tiêu Lăng lắc đầu

"Lần này không phải tiến cung, mà là người xuất cung! Chẳng hẹn ta ngày mai cùng đi dạo phố!"

Cẩm nhi càng thêm kinh ngạc, "Vậy tỷ sẽ đi sao?"

Sở Tiêu Lăng ngần ra, không khỏi nghĩ đến khoảng thời gian ở chung với Lưu Vân Lạc Trình tuy rằng rất ngắn ngủi, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, tự tại và vui vẻ!

Bất quá nghĩ lại, nàng cũng có một chút băn khoăn, lúc ấy ở hoàng cung, hai người ở cùng một chỗ có lẽ không ai dám nói gì. Nhưng lần này ở ngoài cung, nàng cũng đã gả vào phủ vương gia mặc dù trượng phu lạnh nhạt không thêm nhìn đến. Nhưng nếu chiếu theo cấp bậc lễ nghĩa thì không nên đi ra ngoài, huống hồ luận về thân phận, người kia vẫn là đại bá (anh rể) của mình!

Thấy Sở Tiêu Lăng lâm vào trầm tư, Cẩm nhi không khỏi đề nghị:

"Tiêu Lăng tỷ, nàng mấy ngày nay cũng ngột ngạt lắm rồi, không bằng cứ đi đi thôi!"

"Muội. Muội cũng hiểu được là ta rất muốn đi?" Sở Tiêu Lăng định thần lại.

"Ừ, hoàng thượng tôn quý vô cùng, khó khăn lắm mới được người mời, tỷ không đi thì có hơi thất lễ..., Làm cho ngài mất mặt, vạn nhất long nhan giận dữ giáng tội xuống dưới, vậy là tai ương rồi! Cho nên về tình về lý, tỷ nên đi đi! Bất quá là không nên cho bất kỳ kẻ nào biết được, lén lút đi ra ngoài!"

Cẩm nhi phân tích rất hợp lý. Sở Tiêu Lăng nghe xong, bất giác gật đầu.

Lão Vương phi vừa vận đã đi thăm tỷ muội ở xa, nhanh nhất cũng tới ngày kia mới trở về, Nhan Hâm gần đây cũng không đến gây sự, Lưu Vân Lạc Kỳ quả thực xem mình như người vô hình rồi. Bởi vậy nếu mình không có ở trong phủ, hẳn là cũng không có người nào chú ý đến.

Rốt cục, nàng quyết định sẽ đi, lập tức hồi đáp lại cho Lưu Vân Lạc Trình một phong thư, tiếp theo cùng Cẩm nhi thương lượng một việc . Trước tiên là tìm ra có ứng phó với những việc ngoài ý muốn và giải quyết những "Khách không mời mà đến" .

Hôm sau, dùng đồ ăn sáng xong, nàng liền thừa dịp cửa sau không có người mà lặng lẽ xuất phủ, đến nơi mà Lưu Vân Lạc Trinh đã hẹn.

Sở Tiêu Lăng lưu ý thấy hắc hôm nay giả dạng thường dân, một thân y phục hàng màu đen tuyền, thiếu đi vẻ uy nghiêm thường ngày nhưng lại càng thêm phần nhỏ nhắn.

Lưu Vân Lạc Trinh sai thị vệ lấy ra một bộ nam trang đã chuẩn bị sẵn, đưa cho nàng "Thay bộ y phục này đi!"

Sở Tiêu Lăng đầu tiên là ngần ra, sau đó âm thầm bội phục sự cẩn thận của hắc, vì thế nhận lấy quần áo, thay ngay trong xe ngựa. Chiều dài của áo không vừa vặn lắm, có điểm rộng thùng thình, cũng may là có đai lưng cột lại nên không đáng lo ngại. Thay quần áo nam trang xong, nàng bước ra làm cho Lưu Vân Lạc Trinh thoáng kinh ngạc. Chẳng ngờ ngác nhìn nàng, thật lâu sau mới có thể hoàn hồn, tuấn nhan hiện lên một tia xấu hổ, vì thế phân phó thị vệ đem xe ngựa giấu đi. Chỉ để lại hai gã thị vệ đi theo, một hàng bốn người chậm rãi đi vào chợ.

Một người cao lớn nhỏ nhắn, một người tuấn tú trắng nõn, tự nhiên trở thành tiêu điểm của khu chợ. May mắn hôm nay người ngựa tương đối đông, nên bọn họ mới không khiến đám đông chú ý. Bỏ qua câu nệ, hai người cười nói vui vẻ, còn mua rất nhiều thứ, đến trưa Lưu Vân Lạc Trinh đưa Sở Tiêu Lăng bước vào Phi Long quán rượu.

Thức ăn ngon được bung ra Sở Tiêu Lăng bắt đầu nhìn bốn phía đánh giá, trang hoàng hoa lệ, xanh vàng rực rỡ, khung cảnh tao nhã, tân khách nối tiếp không dứt, quả nhiên là một tửu lâu thượng đẳng!

Lưu Vân Lạc Trinh vẫn đang chú ý đến nàng, đột nhiên hỏi:

"Nàng có biết tửu lâu này là do ai mở ra không?"

Sở Tiêu Lăng ngạc nhiên, rồi sau đó lắc đầu.

"Là Kỳ hoàng đệ!"

Lưu Vân Lạc Kỳ? Sở Tiêu Lăng mở to đôi mắt đẹp .

"Kỳ hoàng đệ ngoại trừ văn thao võ lược, mưu ma chước quỷ còn có nhiều tài lẻ nữa, gian phòng này của tửu lâu không giống bình thường. Lầu một dùng để cung cấp thức ăn, lầu hai và lầu ba chuyên môn cung cấp chỗ cho những cặp vợ chồng vui đùa. Đúng rồi, nàng có muốn đi lên đó để biết rõ một chút không?"

Nơi vợ chồng, tình nhân vui đùa? Đây chẳng phải là. Mặc dù trong lòng rất là tò mò, nhưng Sở Tiêu Lăng vẫn nhẹ nhàng cự tuyệt. Nhìn ra sự băn khoăn của nàng, Lưu Vân Lạc Trinh cũng không miễn cưỡng, chỉ là trong lòng tự nhiên dâng lên một nỗi phiền muộn.

Để thay đổi không khí im lặng, Sở Tiêu Lăng ngây ngô cười nói với hắc, xoay mặt nhìn sang 4 phía chung quanh, vừa nhìn qua nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, vội vàng cầm lấy thẻ bài ghi tên đồ ăn (menu ha ha) che mặt mình đi.

Lưu Vân Lạc Trinh thấy thế, bất giác nghi vấn:

"Làm sao vậy? Còn muốn ăn món khác hả?"

"Hừ, hừ." Sở Tiêu Lăng đặt tay lên môi, ra ý bảo hắc đừng lớn tiếng như vậy, đáng tiếc một giây sau, thẻ bài ghi tên đồ ăn trong tay bị người khác giật ra đập vào mi mắt nàng là Lưu Vân Lạc Kỳ gương mặt tràn ngập sự bí hiểm và lạnh lùng!!

Lưu Vân Lạc Trinh lúc này mới để ý đến hắc, không khỏi kinh ngạc hỏi:

"Ồ, hoàng đệ cũng ở đây à?"

Đôi môi mím cười, tầm mắt Lưu Vân Lạc Kỳ trở lại bên Sở Tiêu Lăng thản nhiên nói:

"Vị tiểu huynh đệ này thật là lạ mặt, chẳng lẽ là tân thị vệ của hoàng huynh?"

Lưu Vân Lạc Trinh hơi giật mình, quyết định cùng hắc nói rõ:

"Hoàng đệ thật không nhận ra nàng à?"

"Nàng ta là thần thánh phương nào, bốn vương nhất định phải nhận ra sao?" Lưu Vân Lạc Kỳ khinh thường nói .

Cảm giác được hắc không ngừng phóng ánh mắt sắc bén lạnh thấu xương tới mình, Sở Tiêu Lăng tâm trí lo lắng, đứng ngồi không yên, không khỏi hướng tới Lưu Vân Lạc Trinh phát ra tín hiệu cầu cứu (tiêu ty roài)

Lưu Vân Lạc Trinh càng thêm hứng thú, mắt nhìn bọn họ, đầu thầm suy nghĩ, nhìn thấy sự tình càng lúc càng thú vị, bởi vậy cũng chưa muốn nhúng tay vào can thiệp.

Không khí trong tửu lâu đột nhiên trở nên rất quý dị, tất cả mọi người đều không hề hé răng, cho đến khi tiểu nhị đem đồ ăn lên, mới phá vỡ không khí nặng nề cổ quái này.

Da gà giòn tan, vịt Bát Bảo, nghề cá nướng, sao mực ti, thịt bò thăn, dịch sữa cá tẩm, nước chát thịt nguội. nhìn đầy một bàn mỹ vị toàn các món ngon, Sở Tiêu Lãng nước miếng đầy miệng, lại ngại vì đang ngồi giữa hai người. Nàng cực lực nhin xuống, không dám biểu hiện ra ngoài.

Cuối cùng, vẫn là Lư Vân Lạc Trinh sẵn sóc ân cần, không ngừng kêu nàng động đũa, nàng mới nâng bát lên, bắt đầu ăn. Toàn bộ quá trình không nói một tiếng, thờ cũng không dám thờ mặt.

Lư Vân Lạc Trinh và Lư Vân Lạc Kỳ hai huynh đệ này thì lại coi như không có việc gì phát sinh, vừa ăn vừa đàm đạo.

Vừa ăn xong, thị vệ đột nhiên tiến vào bẩm báo, nói có chuyện quan trọng thỉnh hần cấp bách hồi cung, Lư Vân Lạc Trinh cảm thấy rất mất hứng, cũng chỉ có thể cáo từ, trước khi đi còn dặn dò Lư Vân Lạc Kỳ chiều cố đến Sở Tiêu Lãng.

Nhìn theo Lư Vân Lạc Trinh và đám người đang rời đi, toàn bộ bàn ăn chỉ còn lại Sở Tiêu Lãng và Lư Vân Lạc Kỳ, Sở Tiêu Lãng càng thêm không được tự nhiên, thoáng suy nghĩ rồi quyết định về trước:

"Ách, Vương gia, nô tì đột nhiên nhớ tới còn có chuyện muốn làm, nô tì đi về trước!" không ngờ, nàng vừa đứng dậy, lại bị Lư Vân Lạc Kỳ níu trở về.

"Vương gia." Sở Tiêu Lãng lúng túng cười, không biết như thế nào cho phải.

Lư Vân Lạc Kỳ mím chặt đôi môi mỏng, tuấn nhan vẫn thâm trầm như trước, sắc mặt u ám như có mây đen bao phủ, một lúc sau, hần kéo mạnh nàng, đi về phía cầu thang.

"Vương gia, ngài. Ngài muốn dẫn nô tì đi đâu? Hãy để cho nô tì về nhà đi!" Sở Tiêu Lãng trong lòng buồn bực, rất khó tránh sự bất mãn.

Lư Vân Lạc Kỳ giống như không nghe không thấy, nắm chặt tay nàng, kéo nàng đưa lên lầu hai, rất nhanh tiến vào một căn phòng xa hoa, sang trọng.

Thật vất vả mới đứng vững được, Sở Tiêu Lãng một bên thở gấp, một bên thầm đánh giá bốn phía, phát hiện không gian trong phòng bố trí có điểm khác thường, không khí dường như vương vấn sự kiều diễm và tuyệt hảo. Nàng đầu tiên là cảm thấy ngạc nhiên, nhưng rất nhanh trong óc hiện rõ hình ảnh, hay là. Nơi này chính là nơi Lư Vân Lạc Trinh vừa rời mới đề cập qua, là nơi chuyên dùng cho những cặp vợ chồng hoặc các đôi tình nhân ân ái, vui vẻ? Nhìn ngắm kỹ xung quanh, nàng càng khẳng định điều đó, người cũng tự dưng run lên, lại nhìn thấy Lư Vân Lạc Kỳ đang vô cùng bí hiểm, vẻ mặt khó lường làm nàng không hề suy nghĩ, quay đầu chạy.

Đáng tiếc, vừa được hai bước, như bị một con gió đánh úp lại, nàng phát hiện mình bị ném lên trên chiếc giường mềm mại, mà Lư Vân Lạc Kỳ thân hình cao lớn khôi ngô cũng đang áp sát trên người nàng.

"Ngài. Ngài muốn làm gì? Buông ra, tôi muốn về nhà!" Sở Tiêu Lãng nội tâm sợ hãi vô cùng, bởi vì quá sợ hãi giọng nói cũng trở nên run run, trở nên đứt quãng.

Lư Vân Lạc Kỳ khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc vẫn như cũ, bàn tay to đã vươn tới vạt áo của nàng.

Ý thức được chuyện gì sắp xảy ra, Sở Tiêu Lãng không khỏi giãy dụa, đáng tiếc là với khí lực của nàng thì căn bản không có tác dụng. Chỉ nghe tiếng xiêm y bị xé rách, bộ y phục nam nhân trên người nàng rất nhanh bị kéo xuống, rơi ra cái yếm màu tím và quần lót màu trắng.

"Đồ trướng thối, ngươi mau thả ta ra!" Sở Tiêu Lãng xấu hổ xoay người, dùng sức vùng hai tay lên, liếc hần, nhưng hai tay nàng bị hần kiềm chế, cái yếm và quần lót cũng dần dần rời khỏi người.

Phát giác thân thể mình đang lộ ra trước mắt hần, nàng vừa thẹn vừa tức, lại nhìn đến hần cả người cũng đã lỏa thể, đặc biệt lơ đãng nhìn đến chỗ phân thân cực đại của hần cái kia làm cho người ta sợ hãi khủng khiếp, trong lòng vô cùng hoảng hốt, đang nghĩ ngợi nên làm như thế nào để thoát thân, đã thấy hạ thể truyền đến một trận tê liệt đau đớn, hần. Hần không hề làm khúc đạo đâu, cứ như vậy tiến vào chính mình!! Thân thể tựa hồ như bị xé vỡ từng mảnh, Sở Tiêu Lãng đau đến ứa nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng thống khổ nhăn lại, theo bản năng nhấc chân đá loạn xạ.

Kìm nén dục vọng lại nhìn nàng một cái! đôi mày kiếm Lư Vân Lạc Kỳ cũng đang gắt gao nhíu chặt, hai bên tóc mai mồ hôi tuôn ra. Không làm gì cả mà đã xâm nhập vào thân thể nàng, cũng đã mang đến cho hần sự đau đớn, làm cho hần khổ tâm không thể tả được. Nhưng mà, nghĩ tới việc nàng đã giả nam trang vụng trộm đi ra ngoài cùng hoàng huynh dạo phố và hẹn hò, còn có can đảm tiến vào nơi này; nhớ tới việc nếu không phải mình lo lắng không yên đúng lúc đuổi theo tới đây, nói không chừng bây giờ ở tại nơi này là nàng và hoàng huynh rồi!!

Cho nên, hần giận không kềm chế lại được, ngọn lửa vô danh hùng hực thiêu đốt, hần không thể nghĩ được sẽ trừng phạt nàng ra sao hay có phương pháp xử lý nào khác, đành phải làm như vậy với nàng!

"Ngươi là đồ ác ma, vô sỉ, cút đi, không được đụng đến ta!"

Đau đớn, xấu hổ và giận dữ làm cho Sở Tiêu Lãng trở nên bất thường, chửi ầm lên, căn bản chẳng còn quan tâm người trước mắt là ai.

Nhìn nàng đang nhục mạ và khinh bỉ hần, càng làm tăng thêm lửa giận trong người Lư Vân Lạc Kỳ; nàng càng giãy dụa phản kháng, dục hỏa của Lư Vân Lạc Kỳ càng tăng thêm. Lý trí biến mất, hần một bên tấn công dồn dập trên người nàng, một bên đồng đưa thắt lưng mãnh liệt. Bàn tay còn tàn bạo xâm chiếm trước ngực của nàng, thậm chí cúi đầu mãnh liệt hôn nàng, ngăn chặn nàng tiếp tục phát ra tiếng chửi rủa.

Hết thấy động tác, đều là trắng trợn xâm chiếm và tấn công mãnh liệt không có chút nào thương hoa tiếc ngọc.

Sở Tiêu Lăng cảm xấu hổ và giận dữ, nghĩ đến việc không thể nhúc nhích, vì thế hé miệng, hung hăng cắn môi hần!!

Lưu Vân Lạc Kỳ rên một tiếng, nhưng đôi môi của hần vẫn không rời khỏi môi nàng, tiếp tục điên cuồng bên trong, thuận đường đem cả máu đầy mạnh vào trong miệng của nàng!

Theo sự tàn bạo của hần, cảm giác đau đớn của nàng dần dần yếu đi, tiếp đến là một cảm giác ngây dại quen thuộc, làm cho Sở Tiêu Lăng cả người tê liệt tự động khuấy khoả và giải phóng bản thân bay lên đỉnh dục vọng cùng hần.

Đối với thú tính của hần, nàng vốn nên tiếp tục chống cự, nhưng mà truyền ra ngoài lại là từng đợt rên rỉ làm người cho người nghe phải đỏ mặt thở gấp. Phản kháng dần dần yếu đi, cuối cùng biến thành sự buông xuôi, nàng cứ như vậy, vừa thống khổ vừa khoái lạc!

Tiếng khóc lóc thống khổ cầu xin cùng thống mạ, dục tiên dục tử đến tiếng thét chói tai, bao hàm cả tiếng gầm nhẹ thỏa mãn, thô kệch và tiếng thờ dục, ước chừng gần gần hơn một canh giờ mới ngừng.

Không gian yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại cảnh xuân kiều điểm, sự âm đạm bắt đầu lan tràn.

Sở Tiêu Lăng tóc tai bù xù, khuôn mặt tái nhợt, nước mắt chưa kịp khô, trên thân thể mềm mại trắng chỉ đắp hờ tấm chăn mỏng manh, da thịt non mịn rộp kín nhiều điểm ẩn kín, vừa hồng vừa tím, tất cả đều là do hần vừa rồi thô bạo chà đạp tạo thành.

Nàng mở to đôi mắt trống rỗng, ngơ ngác nhìn lên đỉnh màn, nơi riêng tư quá mức đau đớn, làm hai chân nàng không thể khép lại.

Lưu Vân Lạc Kỳ đã mặc vào quần lót, lúc này đang trùm mặc ngồi trên giường, tuần nhan thâm trầm, khó có thể hình dung được nội tâm đang suy nghĩ điều gì.

Tình huống của nàng đang rất thâm trầm, trong lòng hần biết rất rõ ràng, bởi vì tất cả đều là "Kịệt tác" do hần mất đi lý trí tạo nên.

Hần rất muốn nói câu xin lỗi với nàng, hỏi nàng có đau nhiều lắm không, nhưng cuối cùng xuất khẩu dĩ nhiên là tính nết không bỏ được trách cứ:

"Rất đau phải không? Đây là hậu quả do ngươi không nghe theo lời cảnh cáo của bốn vương! Xem ngươi về sau còn dám giấu bốn vương vụng trộm đi ra ngoài cùng nam nhân hèn hò hay không?!"

"Không nghe thấy bốn vương đang nói gì sao? Biết sai lầm rồi sao? Còn không nhanh trả lời?"

Liên tục hỏi mấy câu, nhưng Sở Tiêu Lăng đều không phản ứng một chút nào. Điều này làm cho hần đang vất vả kìm chế tức giận lại bùng phát, hần thực chán ghét nhìn nàng luôn tỏ ra lạnh nhạt đối với mình một chữ cũng không đáp, còn khi ở cùng hoàng huynh thì cười cười nói nói. Đáng chết, thật đáng chết!!

Hần lại một lần nữa không khống chế được, cánh tay dài vung lên, đem nàng kéo lại gần, bàn tay to vô tình bóp chặt cái cổ trắng nõn của nàng,

"Ngươi điếc? Hay điên rồi?"

Ngươi có ý định muốn chọc giận bốn vương, hay đang có ý định muốn chết?"

Đau đớn làm cho Sở Tiêu Lăng chau đôi lông mày chặt lại, đối với hần chán ghét thống hận lên tới cực điểm.

Nếu có thể, nàng thật sự không muốn để ý đến hần, ngay cả cùng hần nói chuyện cũng thấy mệt, nhưng mà bản năng sinh tồn khiến nàng không thể không rên lên tiếng kêu đau đớn.

"Đáp ứng bốn vương, ngươi về sau không vụng trộm đi ra ngoài, không bao giờ ở cùng hoàng huynh nữa!"

Lưu Vân Lạc Kỳ cuối cùng buông tay, chờ đợi chính nàng miệng hứa hẹn. Sở Tiêu Lăng liên tục ho khan vài tiếng, thở phì phò từng hơi, nàng trừng mắt liếc hần, liều lĩnh hét to

"Ta không có làm sai!! Ngươi sai là ngươi! Là ngươi vừa vô liêm sỉ vừa cầm thú!!"

Nhận đáp án khác với sự chờ mong của mình, Lưu Vân Lạc Kỳ nheo đôi mắt lại, ánh mắt đột nhiên lạnh khốc, .

"Ta và hoàng thượng vô cùng trong sạch, có thiên địa chứng giám! Là ngươi nói tốt thành xấu, thị phi chẳng phân biệt được, chỉ biết mượn cơ hội để phát tiết thú tính của ngươi! Ngươi là đồ đê tiện, đồ vô liêm sỉ, ngươi là đồ trứng thối, là ma quỷ, ngươi không phải là người!"

Bởi vì dùng quá sức, nỗi đau trên thân thể đột nhiên tăng lên, Sở Tiêu Lăng cũng không còn để ý tới nữa.

Giống như bị nàng nói trúng tâm sự, Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm tức giận, toàn bộ thân hình xích tới gần nàng. Khuôn mặt Sở Tiêu Lăng không hề đổi sắc, trải qua những trận thống khổ kia, nàng bỗng nhiên cảm giác ngoài lúc đó ra thì không còn gì đáng sợ nữa!

Cùng lắm là lại một lần thống khổ cả thể xác lẫn tinh thần nữa mà thôi, dù sao với bộ dạng và thân thể này, trải qua bao lần bị hần chà đạp, đã muốn vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, có thêm nhiều vết thương nữa cũng như vậy thôi!!

Bất quá, Lưu Vân Lạc Kỳ lần này không hướng vào nàng thi hành thủ tính, mà là cầm quần áo của nàng lên, thô lỗ mặc vào cho nàng, cuối cùng ôm lấy nàng, lao ra khỏi sương phòng, rất nhanh đi xuống hậu viện từ lâu, ngồi trên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn đi thẳng hồi phủ.

Xuống xe ngựa, hắn giống như đang khiêng bao cát, đem nàng đặt trên bờ vai, toàn thân vẫn như cũ tản ra con tức giận sôi sục, không để ý đến bao nhiêu người trong phủ đang kinh sợ ra sao. Lập tức đi đến Động Thụ Các, hắn lỗ mãng ném mạnh nàng xuống đất giống như một bao cát, đồng thời lớn tiếng ra lệnh:

"Sở chánh phi, không tuân thủ quy tắc, một mình tự ý ra khỏi phủ, phạt quỳ xuống đất một ngày một đêm, không có mệnh lệnh của bản vương, không cho phép đứng lên!!"

Nghe tiếng ồn ào Cẩm nhi từ trong phòng chạy ra, nhất thời bị tình huống trước mắt hù cho khiếp sợ, một hồi lâu, mới lấy lại can đảm cầu xin Lưu Vân Lạc Kỳ:

"Vương gia."

"Ai cầu xin sẽ bị phạt cùng!"

Lưu Vân Lạc Kỳ không cho Cẩm nhi cơ hội nói tiếp. Tầm mắt lại trở lại Sở Tiêu Lăng lạnh lùng

"Đây là hậu quả do ngươi không biết hối cải, quỳ từ tể cho bản vương, dám có nửa điểm lơ lửng ..., tại vương không chỉ dừng lại trên người ngươi không đâu!"

Tin tức truyền đến tai Nhan Hâm, nàng ta ngay lập tức mang theo Lâm Phi Phi và đám thị thiếp đi tới, nhìn tất cả việc đang xảy ra trong tầm mắt, tự nhiên cũng nghe đến Lưu Vân Lạc Kỳ lãnh khốc ra sao. Nàng nén lại niềm vui trong lòng, chậm rãi tới gần Lưu Vân Lạc Kỳ, giả bộ giật mình hỏi:

"Vương gia, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì? Tỷ tỷ nàng. Nàng như thế nào mà lại bị phạt? Biến thành bộ dạng như vậy? Người không ra người quý không ra quý, thật sự là dọa người đó!"

Lưu Vân Lạc Kỳ con ngươi đen lóe ra tia tức giận, trầm ngâm nói:

"Hâm nhi, đây là hậu quả của việc chọc giận bản vương, ngươi nhớ kỹ, về sau trăm ngàn không thể phạm phải, nếu không."

"Vương gia xin yên tâm, Hâm nhi cho dù có một trăm cái mạng cũng không dám chọc giận Vương gia đâu! Mẫu thân từ nhỏ đã dạy Hâm nhi, tính cách không thể quật cường, xuất giá tòng phu, sẽ đối với phu quân nói gì nghe nấy, thời khắc lấy phu quân đã coi chẳng làm trung tâm!"

Nhan Hâm vừa nói, vừa nép vào ngực Lưu Vân Lạc Kỳ, đôi tay mềm mại dụ dỗ về nên các vòng tròn vô nghĩa, tiếng nói nỉ non làm người ta nổi cả da gà,

"Vương gia ngài đừng nóng giận, vạn nhất tức giận ảnh hưởng đến thân thể, Hâm nhi cũng đau xót theo!"

Nhìn Nhan Hâm "Nhu thuận như trẻ nhỏ", nổi đau trong lòng Lưu Vân Lạc Kỳ bị đè nén bất giác càng thêm sâu sắc, vì sao, vì sao nha đầu kia không giống như Hâm nhi vậy ôn nhu nghe lời, dám chọc giận chính mình, dám đối đầu với mình!!(có vậy LK ca mới thương chứ)

Hắn trừng mắt căm tức, lại hung hăng trừng mắt liếc Sở Tiêu Lăng, đi đến băng đá bên cạnh nghỉ ngơi một chút, chợt thấy cận vệ đang vội vàng tìm đến,

"Bẩm báo Vương gia, hoàng thượng cấp chiếu Vương gia tiến cung, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng!"

Nhan Hâm nghe xong, đầu tiên là cảm thấy mất hứng, rất nhanh trong óc hiện lên một quý kế, ra về săn sóc thúc giục Lưu Vân Lạc Kỳ

"Vương gia, ngài đi làm việc chính sự đi, nơi này giao cho Hâm nhi là được rồi, Hâm nhi nhất định tập trung tinh thần, thay Vương gia trông nom kỹ tỷ tỷ!"

Lưu Vân Lạc Kỳ nhìn nàng, lại nhìn đến người kia vẫn như cũ quật cường cao ngạo, liền vội gật đầu, không hề quay đầu lại cùng hộ vệ kia rời đi.

Nhìn theo thân hình Lưu Vân Lạc Kỳ dần dần biến mất, Nhan Hâm chậm rãi thu hồi tầm mắt, nháy mắt với Lâm Phi Phi và đám người, sau đó tới gần Sở Tiêu Lăng, đôi mắt đã tràn ngập ác ý.

Lâm Phi Phi và đám người kia cũng đang vui sướng khi thấy có người gặp họa, từ trên cao nhìn xuống liếc tới Sở Tiêu Lăng trên người bộ quần áo nam trang nhếch nhách, tỏ ra khinh bỉ

"Thân là Kỳ Vương Phi, lại đi giả nam trang chuồn ra ngoài, đã thế quần áo còn không chỉnh tề, tóc tai bù xù, quả thực muốn làm nhục thanh danh của Vương Phủ!"

"Xem nàng ta mang bộ dạng này, không cần nghĩ cũng biết nhất định là đi theo gian phu hèn hò rồi!"

"Vương gia đối với nàng ta chẳng hề quan tâm, nàng ta rốt cục không chịu nổi sự cô đơn, đã hồng hạnh vượt tường rồi!"

"Vương gia đối với nàng xem như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nàng ta lại đi vụng trộm, sớm nên kéo đi bỏ vào lồng heo, hoặc là dùng lửa hỏa thiêu! Tốt nhất đem bắt tên gian kia lại, cùng nhau hành hình, đã cảnh thế nhân!"

"Ta nói cô nha, quả thực là đáng sỉ nhục nữ nhân chúng ta! Hạ đẳng chính là hạ đẳng thôi! Đồ dê tiện chính là đồ dê tiện, lần trước đem đầu tiên không có lạc hồng đã biết cô có vấn đề, là do lão Vương phi bị ma xui quỷ ám luôn bảo vệ cô. Hừ, lão Vương phi lần này không có ở đây, ta xem cô có còn hay không gặp may như vậy!"

"Theo ta thấy, lão Vương phi rất tốt bụng, khi bà thấy rõ ràng đồ dê tiện đích thực có bộ mặt gì, có khi tức quá mà đột tử!"

Mấy người kia nói chuyện càng lúc càng khó nghe. Cẩm nhi nghe xong, cơ hồ tức giận ngập đầu, hận không thể xé rách cái miệng xấu xí của các nàng.

Trái lại Sở Tiêu Lăng vẫn quỳ thẳng tắp, khuôn mặt tái nhợt vẫn rất bình tĩnh, giống như không hề nghe thấy lời của các nàng, lại giống như đối tượng các nàng đang nhục mạ không phải là mình.

Nhan Hâm vẫn để ý tới nàng, nội tâm cảm thấy vô cùng thỏa mãn, đồng thời lại nhìn thấy nàng vinh nhục không sợ hãi khí chất thông dong khó bị chọc giận, liền cũng nhìn không được nữa gia nhập nhục mạ.

Nàng nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Sở Tiêu Lăng, làm cho cả 2 mặt đối mặt:

"Ta đã sớm khuyên ngươi, làm người nên biết an phận thủ thường, tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, ngươi không những không nghe, còn làm ra điều xằng bậy, đầu tiên là hoàng thượng, lại còn ra bên ngoài tìm gian phụ, quả nhiên là vô liêm sỉ tới cực điểm!"

Đám người đang ba hoa chung quanh, lập tức đồng loạt phát ra tiếng cười nhạo. Nhan Hâm ngẩng đầu, nhìn lên ánh mặt trời đang gắt chói chang, tầm mắt quay trở lại trên người Sở Tiêu Lăng khuôn mặt lộ ra hờn giận:

"Quý thật sự vất vả phải không? Có muốn đứng lên không? Đối với ta dập đầu, thừa nhận ngươi hạ lưu dâm đẳng, thừa nhận ngươi ai cũng có thể làm chồng, nói không chừng ta sẽ cầu xin Vương gia, Vương gia ta như vậy, không chừng sẽ nể mặt mà tha cho ngươi một lần cũng nên!"

Nhìn nàng đang mang khuôn mặt đắc ý, Sở Tiêu Lăng trong lòng dâng lên một cảm xúc chán ghét và phẫn hận mãnh liệt.

Quả nhiên là cá mè một lứa, nàng ta và Lưu Vân Lạc Kỳ kia là ma quỷ vô sỉ tà ác tới cực điểm!

"Hâm tỷ tỷ à đối với người như thế, tốt làm gì cho lãng phí vô mồm, hôm nay thật nóng bức, vẫn là tiết sức đi đi, chúng ta trở lại đình bên cạnh hóng mát!" Lâm Phi Phi nâng Nhan Hâm dậy.

Không thấy Sở Tiêu Lăng đáp lại, Nhan Hâm cũng cảm thấy không thú vị, nhưng lại thấy ánh mặt trời gay gắt như vậy, nàng liền gật đầu, nhìn Sở Tiêu Lăng một cái dương dương đắc ý miệt thị, bắt đầu đi tới bên cạnh gốc cây ngồi xuống.

Giữa sân, ánh mặt trời tỏa ra bốn phía, quang mang không khỏi thiêu đốt tất cả, cũng vô tình gây vò Sở Tiêu Lăng, trán nàng bắt đầu thấm ra mồ hôi, dần dần là cả thân thể, lần y phục bị ướt đầm.

Bởi vì Lưu Vân Lạc Kỳ trước đó đã cảnh cáo, cho nên Cẩm nhi không dám tới gần, chỉ có thể nhìn từ xa, nội tâm như có hỏa đốt, tầm mắt dừng lại trên người Sở Tiêu Lăng, rồi chuyển hướng lên trời, yên lặng cầu nguyện ông trời mở lòng từ bi, buông tha cho Sở Tiêu Lăng.

Thời gian dần trôi qua, mặt trời từ trên cao chậm rãi đi về phía tây, không khí nóng bức cũng dần dần dịu xuống.

Nhan Hâm và bọn người kia trông giữ cả ngày, đã không còn kiên nhẫn nữa, thừa dịp đến bữa tối, đều dần tản đi. Nhan Hâm trước khi đi, an bài vài tên thị vệ ở lại, còn dặn dò bọn họ "Coi chừng" Sở Tiêu Lăng cho tốt!

Các nàng vừa rời đi, Cẩm nhi chạy đến múc nước cho Sở Tiêu Lăng, còn an ủi nàng:

"Tiêu Lăng tỷ, mặt trời đã xuống núi rồi, sẽ không lâu nữa đâu! Đừng rồi, tỷ đêm nay muốn ăn cái gì, muội phân phó phòng ăn chuẩn bị cho, da vịt chiên giòn nhé? Hay hạt điều rang? Canh dưa chua nấu cá? Những món này bình thường tỷ rất thích ăn mà!"

Sở Tiêu Lăng không đáp, đôi mắt trống rỗng vô thần vẫn nhìn thẳng phía trước. Cẩm nhi thấy thế cũng im lặng, ngồi xổm bên cạnh nàng, nhìn lên trên cầu nguyện ông trời nhanh chóng qua đêm tối, đón chào bình minh.

Đáng tiếc, lão thiên gia tựa hồ còn muốn ngược đãi Sở Tiêu Lăng thêm nữa, trong thời gian ngắn, mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm ầm, mưa to tầm tã không hề báo trước, nói đến là đến.

Nàng nhanh lấy tay, che trên đầu Sở Tiêu Lăng, nhưng mưa ngày càng nặng hạt, hai người rất nhanh đều ướt đầm. Mưa to liên miên không dứt, vô tình rơi trên người, Sở Tiêu Lăng cảm giác được cả người đều rất đau nhức, đầu óc như muốn ngất đi, ngực bỗng thấy nhói đau, đầu gối bởi vì quý lâu mà sinh ra tê liệt, nhưng làm cho nàng không chịu nổi chính là thân thể, nơi nào cũng còn lưu lại sự tàn bạo chà đạp của Lưu Vân Lạc Kỳ tạo thành khó có thể hình dung được vô cùng đau nhức.

Thật là khó chịu, lớn như vậy cho tới bây giờ vẫn chưa thử qua cảm giác nào khó chịu đến thế. Chính mình, muốn chết sao?

Sở Tiêu Lăng thân thể phát run, môi từ màu tím biến thành màu đen, trong lòng đột nhiên xông lên một ý nghĩ như vậy. Nhìn Sở Tiêu Lăng phản ứng như

vậy, Cầm nhi trong lòng lo sợ vô cùng, bất giác hò hét,

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ làm sao vậy? Tỷ đừng dọa Cầm nhi!"

Cầm nhi, Cầm nhi. Sờ Tiêu Lăng cực lực duy trì ý thức yếu ớt, mở to hai mắt, dùng sức nâng tay lên, chậm rãi lau đi nhưng giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của Cầm nhi, khăn giọng lâm bẩm:

"Cầm nhi, ta thật là khó chịu, cả người đều đau, ta. Muốn chết sao?"

Tiếng mưa rơi tuy lớn, nhưng Cầm nhi lại nghe rõ ràng lời của nàng, không khỏi càng thêm sợ hãi, ra sức lay động cánh tay của nàng,

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ đang nói cái gì vậy chứ! Tỷ đừng suy nghĩ linh tinh, làm sao mà có thể chết được, sẽ không đâu, tỷ không có việc gì đâu!!" Sờ Tiêu Lăng không nghe được lời an ủi của nàng nữa, tự lo phân công hậu sự:

"Cầm nhi, nếu ta thật chết đi, muội phải cầu xin lão Vương phi cho muội ra khỏi phủ. Đúng rồi, muội đem chút trang sức trong ngăn kéo của ta mang đi, bán chúng có thể đổi lấy một khoản tiền. Mẹ ta bà. về sau cầu xin muội lo cho bà, xem như chúng ta đã từng là tỷ muội tốt, muội thay ta chiếu cố mẹ ta, còn có đệ đệ của ta! Đừng đem sự thật nói cho bọn họ biết, nếu không bọn họ xúc động lại phạm ra sai lầm, Cầm nhi, cầu xin muội!!"

Cầm nhi lắc đầu liên tục, trên mặt đã không biết rõ đâu là mưa, đâu là nước mắt,

"Tiêu Lăng tỷ, muội không cho phép tỷ được nói lung tung! Tỷ chỉ mệt mỏi mà thôi, qua đi sẽ không có việc gì rồi! Đúng rồi, tỷ nói cho ta biết lão Vương phi đang ở đâu, ta sẽ đi tìm bà, có bà thì không ai dám khi dễ tỷ nữa!"

Lão Vương phi? Nhớ tới sau này sẽ không còn được gặp lại con người hiền lành thiện lương, hòa ái dễ gần ấy nữa, nội tâm Sờ Tiêu Lăng lại thêm bi thương thông khổ. Trừ bỏ lão Vương phi, nàng còn có rất nhiều điều lưu luyến, tuổi già của mẫu thân, tiền đồ bừng sáng đệ đệ, sự sáng khoái thẳng thắn của Triệu Đan Vũ, hiền hoà ôn nhu Lưu Vân Lạc Trinh, Cầm nhi thân như tỷ muội luôn thiết tình hầu hạ mình, những hạ nhân kia. không, nàng không muốn chết, nàng thật sự không muốn chết, nàng còn có rất nhiều chuyện phải làm, nàng còn chưa tròn hiếu đạo, mơ ước của nàng chưa thực hiện được, nàng còn hi vọng một ngày kia, có thể tìm thấy cho mình một nam nhân đích thực cùng nàng đi du sơn ngoạn thủy khắp thiên hạ.

Sờ Tiêu Lăng cố gắng chống đỡ, nhắc nhở mình phải kiên cường lên, tuyệt đối không thể chết như vậy. Nhưng mà, nàng thật sự rất mệt mỏi, thực rất mệt, nàng rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa, chỉ cảm thấy ý thức càng ngày càng yếu, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

"Tiêu Lăng tỷ, Tiêu Lăng tỷ."

Cầm nhi hoảng sợ vô cùng, dùng sức lay mạnh, thấy Sờ Tiêu Lăng không một chút phản ứng, liền lại chạy nhanh tới những hạ nhân kia:

"Yến nhi tỷ, Tiểu Đức, Tiểu Tài, mau, Vương Phi té xỉu rồi, các người mau tới hỗ trợ đưa nàng vào phòng, còn nữa, phái một người đi truyền đại phu!"

Vẫn canh giữ ở cửa đại sảnh là Yến nhi và mấy người kia, cũng đang vạn phần lo lắng, nhanh chóng lao đến nhưng còn chưa kịp tới gần đã bị thị vệ ngăn lại,

"Nhan thứ phi có lệnh, không có sự đồng ý của người, bất luận kẻ nào cũng không thể đưa Vương phi đi!"

"Nhan thứ phi cái gì! Luận về phi vị, Vương Phi so với nàng ta còn cao hơn! Nàng ta không có quyền hạ mệnh lệnh này!" Cầm nhi phản bác.

"Vương gia đâu? Vương gia lớn nhất trong phủ, Người đã ra mệnh lệnh, Vương Phi nương nương phạm sai lầm, bị phạt quỳ một ngày một đêm!"

Một thị vệ khác tức khắc nói xen vào, còn mang về mặt đắc ý!

"Đúng, Vương gia chỉ nói là Vương Phi nương nương bị phạt quỳ, cũng không muốn Vương Phi nương nương chết! Nay Vương Phi nương nương hôn mê bất tỉnh, hấp hối, cũng bởi vì các người ngăn trở mà nguy hiểm đến tính mạng, ta xem người có chín cái mạng cũng không đền tội nổi! Còn nữa, lão Vương phi sau khi trở về, nếu biết được người gây chuyện, không trừng phạt là các người mới là lạ!"

Cầm nhi nói những lời này cuối cùng cũng có tác dụng, vài tên thị vệ nhìn nhau, chần chờ nhưng vẫn tránh sang một bên. Yến nhi và hai tên nô tài nhanh chóng chạy đến trước mặt Sờ Tiêu Lăng, cẩn thận nâng nàng lên, đưa vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Sự ôn nhu hiếm thấy của hắn

Sờ Tiêu Lăng đang ngủ trong phòng, ánh nến tỏa sáng, mọi âm thanh đều cô đọng.

Đại phu nín thở tập trung cẩn thận chẩn đoán cho nàng. Xong, hần vui mừng bẩm báo:

"Vương Phi nương nương cũng không nguy hiểm tánh mạng, bất quá, bởi vì vừa phơi nắng lại gặp mưa, thể xác và tinh thần mỗi mệt, làm cho cho cơ thể nhiễm phong hàn. May mắn phát hiện sớm, tình huống không quá nghiêm trọng, uống mấy thang thuốc bổ là sẽ khỏi hẳn."

Cầm nhi nghe xong, tâm tình cuối cùng buông lỏng không ít, không khỏi thúc giục:

"Vây, thỉnh đại phu nhanh kê đơn thuốc đi!"

Đại phu gật đầu, cùng Yến nhi đi ra ngoài. Cầm nhi tâm mắt trở lại bên Sở Tiêu Lăng, thấy nàng một thân y phục ẩm ướt không được thoải mái. Vì thế cùng hai nha hoàn khác cẩn thận nhẹ nhàng thay quần áo sạch sẽ cho Sở Tiêu Lăng, nhân tiện lau khô tóc đang dính nước bùn và nước mưa trên mặt nàng.

Mọi việc xong xuôi, Yến nhi vừa vận bụng thuốc canh tiến vào. Bởi vì Sở Tiêu Lăng vẫn đang hôn mê, các nàng đành phải nâng nàng dậy, đút cho nàng ăn. Nhìn thấy nước thuốc không ngừng theo khóe môi Sở Tiêu Lăng trào ra, Cầm nhi lo lắng đến độ sắp khóc,

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ đừng thế mà, nhanh nuốt vào đi, phải được uống thuốc tỷ mới có thể mau chóng khỏe lại!"

Nhìn thấy Cầm nhi không ngừng lay Sở Tiêu Lăng, còn dùng sức bóp chặt miệng nàng Yến nhi kinh hoàng, vội vàng ngăn cản nàng ta:

"Cầm nhi, không được như vậy, người sẽ làm bị thương đến Vương Phi đấy!"

"Nhưng nếu không làm như vậy, người căn bản không uống thuốc được!"

"Không có việc gì, từ từ sẽ được mà!"

Yến nhi một bên an ủi Cầm nhi, một bên cầm chén đưa tới, quyết định tự mình mớm thuốc. Yến nhi quả nhiên có kinh nghiệm, tiếp tục ới ra vài ngụm xong Sở Tiêu Lăng cuối cùng cũng uống thuốc vào. Một lúc sau, rốt cục Sở Tiêu Lăng cũng uống xong chén thuốc.

Cầm nhi thở ra, nhìn nàng vẫn đang hôn mê, nước mắt nhịn không được lại trào ra, khóc lóc thương tâm

"Tiêu Lăng tỷ luôn luôn khỏe mạnh, chưa bao giờ bị nhiễm phong hàn, nhưng từ ngày gả vào Vương Phủ, đau khổ cứ tiếp nối nhau như từng đợt sóng, cả người càng ngày càng tiều tụy! Ta thật không rõ Vương gia nghĩ như thế nào, Tiêu Lăng tỷ nhu thuận từ nhỏ, không tranh giành với ai, vì sao hần vẫn không chịu buông tha. Còn có Nhan Hâm, luôn tìm đến gây phiền toái!"

Yến nhi cũng cảm thán: "Hôm nay cũng là lần đầu ta nhìn thấy Vương gia bùng phát cơn giận như vậy, ta vào Vương Phủ lâu như vậy, nhưng chưa từng thấy ngài trừng phạt quá đáng với vị chủ tử nào."

"Sớm biết như vậy, lúc ấy ta bất luận như thế nào cũng ngăn cản không cho Tiêu Lăng tỷ gả vào đây, chúng ta tình nguyện mỗi ngày cá muối Bạch Thái (cải trắng), cũng tốt hơn ở trong này chịu đủ mọi đau khổ! Bọn họ ý vào việc có quyền thế hơn người, quả thực là đáng giận mà!" Cầm nhi lại vuốt ve bàn tay nhỏ bé đang lạnh như băng của Sở Tiêu Lăng, giọng nói mang theo sự tức giận bất bình.

"Được rồi, đừng như vậy nữa, cũng đã muộn rồi, chúng ta đi ăn cơm đi!" Yến nhi an ủi, không còn cách nào khác, nàng cũng biết rõ mình cũng chỉ là một nô tài, rất nhiều chuyện không có quyền hỏi đến hay bình luận, càng không tới phiên nàng làm chủ!

"Không, Yến nhi tỷ, người đi ăn trước đi, ta chưa đói bụng!"

"Làm sao có thể không đói bụng được! Cầm nhi, ta biết người đang lo lắng cho Vương Phi, nhưng cứ như vậy người không trụ được cũng còn có ích gì. Đại phu nói rồi, Vương Phi ngày mai mới có thể tỉnh lại!"

Nhìn thấy Cầm nhi vẫn thờ ơ như cũ, Yến nhi thở dài, tiếp tục khuyên giải an ủi:

"Cầm nhi, hãy nghe ta nói, đừng cố chấp nữa, nếu người cũng suy sụp, vậy kế tiếp làm thế nào để chăm sóc cho Vương Phi?"

Nghe đến đó, Cầm nhi cuối cùng cũng dao động, nghe theo lời khuyên của Yến nhi, cùng nàng đi ra ngoài.

Các nàng vừa rời đi, cửa phòng lại được mở ra, người đi vào là Lưu Vân Lạc Kỳ. Hần phong trần, vẻ mặt mệt mỏi, trên người còn mặc nguyên bộ y phục ban ngày, xem ra là vừa từ bên ngoài trở về.

Vừa bước vào, hần lập tức đi đến trước giường, nhìn thấy nàng đang mê man bất tỉnh, lông mày vẫn đang nhíu chặt lại, hần ngồi xuống góc giường.

Sở Tiêu Lăng khẽ rên một tiếng, đôi mày liễu nguyệt cong cong gắt gao nhíu chặt lại, thần sắc hình như đang rất thống khổ và khó chịu.

Điều này làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ chợt nhớ lại điều gì đó, vội vàng từ trong lòng lấy ra một lọ Bạch Ngọc Lộ, chủ động cời bỏ áo ngủ của nàng ra.

Đúng như hần dự đoán, bờ ngực tròn của nàng vẫn đang sưng tấy, lưu lại nhiều dấu hồng và tím, những dấu vết này đều là do mình nhất thời tức giận tạo nên hậu quả nghiêm trọng!

Tiếp theo, hần nhẹ nhàng cởi quần lót của nàng ra, ánh mắt hần tập trung lại một nơi đang vô cùng thâm thẳm, nơi riêng tư của nàng đang sưng đỏ lên, rộp kín một hàng dấu răng.

Nội tâm càng thêm hối hận, hần không khỏi thâm tự mắng mình không bằng cả loài cầm thú, chính hần lúc ấy vừa bức vừa phần nộ điên tiết, lý trí hoàn toàn không kiểm soát được, mới gây ra cho nàng thương tổn đến như vậy!

Không khỏi tự trách mình, hần ngơ ngác một hồi lâu mới mở nắp bình ra, nhẹ nhàng từng chút một bôi lên vết thương, còn dùng miệng thổi lên vết thương của nàng.

Chợt nghe bên ngoài truyền đến một giọng nói, khuôn mặt hần đột nhiên biến sắc, nhanh chóng đứng dậy trốn sau tấm bình phong, ngay cả lọ Bạch Ngọc Lộ cũng quên mang theo.

Nội tâm lại càng thêm quỳnh lên, hần muốn đến lấy lọ thuốc dấu đi đáng tiếc đã không kịp nữa!

Kèm theo một tiếng cửa mở, Cầm nhi và Yến nhi cùng đi vào, tới gần giường thì lập tức bị chấn động bởi tình huống trước mắt. Nhìn thấy áo ngủ của Sở Tiêu Lăng bị cởi bỏ, toàn bộ khuôn ngực đều lộ ra bên ngoài, quần lót cũng bị tuột đến mắt cá chân.

Điều làm cho các nàng khiếp sợ nhất chính là, nơi riêng tư của Sở Tiêu Lăng đang vô cùng thâm thẳm!

"Trời đất, đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại có thể như vậy?" Cầm nhi chịu đựng không nổi đã kích này, kinh hãi vô cùng

Yến nhi cũng đang trừng mắt, chặn trừ nhật lọ Bạch Ngọc Lộ lên, than nhẹ:

"Lọ Bạch Ngọc lộ này là của ai? Hay là vừa rồi có người tới? Là ai đây?"

Nàng lại giống như nhớ tới điều gì đó, thần sắc trên mặt càng thêm hoảng sợ, lời nói lắp bắp:

"Cầm nhi. Ngươi. Ngươi còn nhớ rõ Nhan thứ phi hôm nay đã nói đến điều gì chứ? Nàng nói. Nàng nói Vương Phi hôm nay đi ra ngoài hẹn hò cùng nam nhân!"

"Nàng ta chỉ nói đùa thôi! Tiêu Lăng tỷ không phải là loại người này, Vương gia mặc dù đối với tỷ ấy không tốt, nhưng tỷ tỷ chưa từng nghĩ tới việc phản bội Vương gia!" Cầm nhi lập tức phản bác.

"Nhưng những vết thương trên người Vương Phi thì."

Nhìn theo tay Yến nhi chỉ, Cầm nhi hướng tầm mắt lại trên người Sở Tiêu Lăng, trầm mặc một lát, bỗng nhiên phần nộ mắng:

"Nhất định là do hỗn đản nào đó đã làm, Tiêu Lăng tỷ hần là đã bị cưỡng bức! Người nào còn tồi hơn cả loài chó, nếu mà bị ta bắt được, ta nhất định phải thiến hần!"

"Chúng ta tạm thời đừng để ý tới việc này nữa, ta nghĩ nên giúp Vương Phi bôi thuốc tiếp đi, ước chừng đã bôi được một nửa rồi, chúng ta tiếp tục bôi cho hết đi!"

Yến nhi dù sao cũng lớn tuổi hơn, suy nghĩ cũng có chín chắn hơn một ít, nàng nói xong, cầm thuốc mỡ lên, tiếp tục bôi lên trên chỗ kín của Sở Tiêu Lăng.

Cầm nhi cũng giúp nàng một tay, vừa bôi xong, hai người giúp Sở Tiêu Lăng mặc lại quần áo tử tế. Lăng lặng nhìn Sở Tiêu Lăng đang ngủ say, Cầm nhi giống như chợt nghĩ đến điều gì, vội vàng nói:

"Đúng rồi, Yến nhi tỷ, ngươi đáp ứng ta, chuyện Vương Phi bị người ta làm nhục trăm ngàn lần đừng nói ra ngoài, vạn nhất để Vương gia hoặc Nhan Hâm biết được thì có thể thâm thẳm đó."

Không cần nghĩ ngợi, Yến nhi gật đầu. Cầm nhi vẫn còn lo lắng, hỏi lại một lần nữa:

"Ngươi đồng ý?"

"Đương nhiên, Vương Phi đối với ta tốt như vậy, ta làm sao có thể hại nàng! Nếu ngươi còn chưa tin, ta đây sẽ thề!" Yến nhi khuôn mặt thành thật, về tình về lý, bọn họ không hy vọng Sở Tiêu Lăng sẽ phải gặp chuyện không may. Thứ nhất, Sở Tiêu Lăng thiện lương như vậy, hần là sẽ sống lâu trăm tuổi; thứ hai, tại Vương phủ, chỉ sợ không tìm được người chủ tử nào tốt bụng như Sở Tiêu Lăng đâu!

"Được rồi, ta tin tưởng ngươi, cảm ơn ngươi! Yến nhi tỷ!"

Sau đó hai người ở lại thêm một lát nữa, mới đi ra bên ngoài.

Tiếng đóng cửa vừa vang lên, Lưu Vân Lạc Kỳ mới từ sau tấm bình phong bước ra, đầu tiên là đi tới cửa, xác định các nàng đã đi xa, mới lại trở lại trước giường, sắc mặt dần dần nổi lên ảo não và lạnh lùng.

Cầm nhi mới vừa những nói gì..., hần đều nghe được hết. Thấy Cầm nhi mắng mình là loài cầm thú, hần thật sự buồn bức, thật muốn đi ra giáo huấn nàng

ta, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nhịn xuống.

Dù sao Cầm nhi nói không phải là không có lý, chính mình cũng tự thấy những hành vi kia quả thật không bằng loài cầm thú. Còn nữa, Cầm nhi cùng không thể nghĩ rằng tên "Cầm thú" kia thật ra chính là mình! Mang theo tâm trạng bị đè nén ừ đột, hần cỏi giày đi, lên trên giường nằm cạnh Sở Tiêu Lăng, ghé mắt ngóng nhìn nàng, còn nâng tay, chậm rãi vuốt ve đôi mày cong đang nhú chắt của nàng.

Bỗng nhiên, Sở Tiêu Lăng xích lại gần hần, miệng phát ra một tiếng rên bất lực và lẩm bầm,

"Lạnh, Cầm nhi, ta lạnh quá, mau đắp chăn cho ta!"

Nghĩ rằng nàng đã tỉnh lại, hần có chút giật mình, nhưng khi xác định nàng đang nằm mơ, tâm tư hốt hoảng của hần mới từ từ lắng xuống, không chút nghĩ ngợi, choàng tay qua ôm lấy nàng.

Vì đang hôn mê bất tỉnh nên Sở Tiêu Lăng căn bản không hề biết bên người mình đang có thêm một người nữa, nàng chỉ cảm thấy chung quanh có một làn hơi ấm, làm nàng bất giác sát lại gần, cuối cùng khuôn mặt nép vào trước ngực của hần, tiếp tục vô thức nói thầm:

"Cầm nhi, hần rất xấu xa, thật sự rất xấu xa, dám thô lỗ đối với ta như vậy, làm ta cả người đều đau đớn!"

Một cảm giác khác thường đột nhiên dâng lên trong lòng hần, bàn tay to bắt đầu dịu dàng vuốt ve trên lưng nàng. Đôi môi hơi mở ra, phát ra giọng nói trầm ấm

"Người về sau phải ngoan ngoãn một chút, đừng đối nghịch với bản vương nữa, bản vương sẽ không trừng phạt, người cũng không còn phải chịu đau đớn nữa, có biết không?"

Sở Tiêu Lăng tất nhiên không nghe được lời của hần, chỉ càng thêm nép vào trong lòng hần, để hần thay thế cho cái chăn bông ấm áp dễ chịu, qua một thời gian dài mới ngưng lẩm bầm, ngủ thật say trong lòng hần.

Hai người đang thân cận quá mức, hần cơ hồ nghe được chuyển động của nàng đầu đấy là tiếng tim đập, còn cảm giác được hơi thở nóng hổi của nàng đang phập phồng dưới cánh mũi.

Cả người nhất thời chấn động thêm, hần càng ôm chặt nàng hơn, bàn tay tiếp tục vuốt ve trên lưng, còn bắt chọt cúi đầu, ngửi mùi hương trên người nàng.

Một hồi lâu, hần nâng mặt của nàng lên, cúi đầu khẽ hôn lên trên trán nàng, sau đó là khuôn mặt của nàng, chiếc mũi, hai gò má, môi, một đường đi xuống, mỗi động tác đều cẩn thận tỉ mỉ, ôn nhu, giống như nàng là một chiếc bình gốm sứ mong manh dễ vỡ.

Cuối cùng, hần chôn vùi toàn bộ khuôn mặt lên chiếc cổ non mịn của nàng, tham lam hít ngửi mùi thơm độc đáo trên người nàng đang tỏa ra.

Đêm dần qua, thời gian trôi đi thật nhanh, bên ngoài vang lên tiếng trống canh, Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn tiếp tục say mê, bàn tay to vẫn vòng chặt quanh chiếc eo thon của nàng, căn bản không hề muốn rời đi.

Bất quá, hần lại lo Cầm nhi sẽ tiến vào, không cam lòng đứng dậy, thay nàng đắp kín chiếc mền, đứng lặng trước giường nhìn nàng một lúc lâu, tâm tư đầy bụng, lưu luyến rời đi.

Đúng như lời đại phu nói, Sở Tiêu Lăng đến sáng ngày thứ hai đã tỉnh táo lại, các vết thương cũng giảm đau bớt, nhưng thân thể vẫn còn suy yếu, trên khuôn mặt vẫn tái nhợt không có chút máu, lúc này, Cầm nhi đang dứt cháo gạo cho nàng ăn.

Nhìn đôi mắt sưng đỏ và khuôn mặt tiêu tụy vô cùng của Cầm nhi, Sở Tiêu Lăng cảm thấy thật hổ thẹn, "Thực xin lỗi, đã làm cho các người lo lắng và chịu khổ rồi!"

Nhớ lại tình cảnh ngày hôm qua, lòng Cầm nhi vẫn còn sợ hãi, lại cố giả bộ nhẹ nhàng nói:

"Chỉ cần Tiêu Lăng tỷ khỏe mạnh, ta sẽ không sao đâu!"

Sở Tiêu Lăng yếu ớt cười, nâng tay đặt trên vai của nàng, chọt nhớ tới điều gì, hỏi,

"Tối hôm qua là người ngủ cùng ta à?"

Cầm nhi ngạc nhiên, lắc lắc đầu,

"Yến nhi tỷ lo lắng tỷ sẽ bị quấy nhiễu, giờ Hợi bọn muội đã rời khỏi phòng ngủ của tỷ rồi! Làm sao vậy?"

"À, không có việc gì!"

Sở Tiêu Lăng mấp máy môi, không biết nên nói như thế nào. Nàng có cảm giác rằng tối hôm qua có người ngủ ở bên cạnh mình, dùng thân thể truyền hơi ấm cho mình, còn ôn nhu vuốt ve lưng của mình, nói với mình tất cả rồi sẽ tốt đẹp cả.

Vốn cứ tưởng rằng là Cầm nhi, nhưng hôm nay xem ra đoán chừng chỉ là giấc mộng, đại khái mình quá mức thương tâm, cần sự an ủi mới sinh ra ảo giác

đó.

Cháo đã ăn xong, Cẩm nhi thay nàng lau miệng, như có suy nghĩ gì nên nhìn chăm chú vào nàng, cuối cùng, quyết định hỏi rõ sự việc phức tạp mà nàng lo lắng suốt một đêm:

"Tiêu Lăng tỷ, muội Muội có việc muốn hỏi tỷ."

"Ừ?"

"Nàng ngày hôm qua sau khi rời khỏi đây vẫn cùng hoàng thượng ở cùng một chỗ sao? Trên đường có gặp. . . .hay không . . . Đụng phải." Nói đến một nửa, Cẩm nhi thật sự không đủ dũng khí nói tiếp nữa .

Sở Tiêu Lăng nhất thời bị nàng làm cho hồ đồ, vừa nghi hoặc vừa lo lắng,

"Làm sao vậy? Có chuyện gì mà ngần ngại không nói thẳng được à!"

Cẩm nhi ấp úng, trầm tư một lát, nói tiếp,

"Bây giờ tỷ cảm thấy thân thể còn đau không? Đặc biệt. . . . Nơi này, còn có nơi này!" Nàng e dè chỉ tới bộ ngực và phía dưới của Sở Tiêu Lăng .

Bị Cẩm nhi nhắc tới, Sở Tiêu Lăng mới để ý mình ngủ qua một đêm, đau đón tựa hồ giảm đi rất nhiều, đặc biệt ở phía dưới, đau đón giảm đi không ít.

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ còn nhận ra được tên hôn đản nào ngày hôm qua đã làm ô nhục tỷ không? Không bằng nói cho Dịch bản ca ca đi, chúng ta sẽ đem hắn băm ra làm trăm mảnh!" Cẩm nhi càng nói, cả người càng trở nên phẫn nộ và thống hận .

Sở Tiêu Lăng thần sắc ngơ ngẩn ra, buồn bực không hiểu tại sao Cẩm nhi lại biết được, chẳng lẽ là do giúp mình thay quần áo đã nhìn thấy? Nghe nàng nói vậy, tựa hồ vẫn chưa biết mình đã bị Lưu Vân Lạc Kỳ xâm phạm.

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng đang thất thần, bộ dạng u sầu, Cẩm nhi không khỏi nghĩ đến nàng đang bị kích động, tức tối giảm xuống, nhanh chóng an ủi nàng:

"Tiêu Lăng tỷ, nàng đừng khổ sở nữa, chớ suy nghĩ lung tung. Đứng rồi, việc này chỉ có ta và Yến nhi tỷ biết, nàng ta đã thề sẽ giữ bí mật. Bởi vậy, Vương gia và Nhan Hâm kia chắc là không biết đến đâu!"

Sở Tiêu Lăng lại càng thêm chua xót buồn bã, suy nghĩ muốn nói ra chân tướng sự việc, nhưng cuối cùng, nàng vẫn lựa chọn giữ bí mật.

Dù nói thế nào đi nữa, cũng chỉ càng khiến cho Cẩm nhi đối với Lưu Vân Lạc Kỳ oán hận và khinh bỉ thêm. Không khéo nàng ta lại đi nói ra những lời có thể xúc phạm tới Lưu Vân Lạc Kỳ, đến lúc đó nhất định sẽ đưa tới một tai họa không thể dự đoán được!

Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, lại cảm thấy hơi mệt, Sở Tiêu Lăng vừa ngáp vừa nói,

"Cẩm nhi, ta muốn được nghỉ ngơi!"

Cẩm nhi thấy thế, cũng không nói thêm điều gì nữa, cẩn thận đỡ nàng nằm xuống, thay nàng đắp mền, xác định nàng đã ngủ rồi mới thở dài một tiếng, im ắng rồi khỏi giường đi ra bên ngoài.

Sau đó Sở Tiêu Lăng nghỉ ngơi được vài ngày mới bước xuống giường, thì gặp lão Vương phi hồi phủ. Được biết Sở Tiêu Lăng vì bị phạt quỳ gấp mừa mà bệnh, lão Vương phi nhanh chóng tới thăm, đối với Sở Tiêu Lăng yêu thương và thương tiếc, còn có phần áy náy!

Mà Sở Tiêu Lăng đang không ngừng an ủi bà

"Mẫu phi, con không sao rồi, đều đã qua người đừng lo lắng nữa!"

Lão Vương phi càng cảm thấy hồ thẹn hơn

"Ta đã hứa là sẽ bảo hộ cho con, nhưng trên thực tế ta lại không thể để cho con sống yên ổn được, còn để cho con phải chịu nhiều cực khổ như vậy! Thực xin lỗi! Tiêu Lăng, ta thay Kỳ nhi xin lỗi con!"

Trong lòng Sở Tiêu Lăng vô cùng cảm động, tuy việc làm của Lưu Vân Lạc Kỳ rất xấu xa, nhưng nàng vẫn cảm kích vị lão phu nhân hiền lành này.

Kỳ thật, mấy ngày nay nàng đã suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy nơi này vốn không hề thích hợp với mình, mỗi khi nhớ lại hình ảnh mình trong cơn mưa ngã xuống, nghĩ đến sắp phải chết, trong lòng nàng vẫn còn rất sợ hãi.

Không phải là nàng sợ chết, mà là cảm thấy cha mẹ đã ban cho mình sinh mạng, mình phải biết quý trọng, hưởng hờ, mẫu thân tuổi già mình lại chưa hoàn thành hiếu đạo.

Lần trước ở hoàng cung, lão Vương phi có hứa hẹn sẽ để cho mình rời đi, lúc ấy còn tưởng rằng mình có thể kiên trì, nhưng nay xem ra, thật không có biện pháp nào để trụ lại được, hơn nữa cũng không còn cần thiết. Hít một hơi thật sâu, nàng lưu luyến không rời nhìn lão Vương phi, cảm thật chặt tay lão

Vương phi, dứt khoát nói ra:

"Mẫu phi, con có thỉnh cầu." không ngờ, lão Vương phi mau hơn nàng đã ngắt lời của nàng,

"Ta đã tìm được một đại phu, hẩn tinh thông về các bệnh về mắt, nói không chừng lần này có thể trị khỏi bệnh cho mẹ con! Ta lần này tri hoãn chuyến đi để quay về là vì đi tìm hẩn, hẩn đã đồng ý mấy ngày nữa sẽ đến kinh thành, đến lúc đó con có thể dẫn hẩn tới chỗ mẹ con để khám thử!"

Nghe xong lời lão Vương phi nói..., Sở Tiêu Lăng cả người cứng đờ, cảm động khó có thể nói nên lời. Vì sao? Vì sao bà đối với mình lại tốt như vậy, bà đi khắp nơi chỉ vì lo nghĩ cho mình, mình còn có thể nói lời chia tay được sao?

Ý thức được Sở Tiêu Lăng hơi khác thường, lão Vương phi cảm thấy buồn bực, lại nghĩ tới chuyện mới vừa rồi, không khỏi hỏi:

"Đúng rồi, con mới vừa nói có một thỉnh cầu, chuyện gì chứ?"

"Ách, không có việc gì, con. con thấy người về trễ mấy ngày, nên muốn hỏi rằng có xảy ra việc gì ngoài ý muốn không thôi!" Sở Tiêu Lăng vẫn là không đành lòng nói ra, bỗng nhiên quỳ xuống,

"Mẫu phi, con rất cảm tạ người, người đối với Tiêu Lăng thật sự rất tốt, Tiêu Lăng ghi lòng tạc dạ không quên!"

"Ai nha, hài tử ngốc, con bệnh nặng mới khỏi, sao lại quỳ gối trên sàn nhà lạnh như băng này!"

Lão Vương phi vừa đau lòng vừa lo lắng, vội vàng nâng Sở Tiêu Lăng dậy. Kế tiếp, bà ân cần hỏi han Sở Tiêu Lăng một lúc lâu, dặn dò nàng phải bảo trọng và nghỉ ngơi, sau đó mới rời đi.

Ra khỏi Động Thúy Các, bà không quay về chỗ ở của mình, mà đi thẳng tới chỗ ở của Lưu Vân Lạc Kỳ, còn sai người gọi Nhan Hâm qua .

Quét mắt nhìn qua bọn họ, bà không hề quanh co, mà đi thẳng vào vấn đề:

"Kỳ nhi, con rất kỳ cục đó! Tiêu Lăng nói như thế nào cũng là thê tử của con, là Vương Phi kỳ Vương Phủ, con tại sao có thể đối xử với nó như vậy!"

Ánh mắt Lưu Vân Lạc Kỳ tối lại, không đáp, tuấn nhan thâm trầm, chỉ im lặng bình tĩnh nhìn bà.

Nhan Hâm vội giải thích

"Mẫu phi, vốn là do lỗi của tỷ tỷ, nàng ta nữ giả nam trang đi ra ngoài hẹn hò cùng tình lang, Vương gia làm như vậy cũng chỉ là để cảnh cáo nàng thôi, để việc này từ nay về sau không còn tái diễn nữa, đồng thời cũng là cảnh cáo cho những người khác luôn!"

"Người cảm mến!" Lão Vương phi la nàng

"Ta còn chưa tính với người! Nếu không phải do người, Tiêu Lăng sẽ không bị gặp mưa? Đừng cho là ta không có ở trong phủ, thì việc gì cũng không biết!"

Tự dưng bị chửi, Nhan Hâm chẳng những cảm thấy nhục nhã, còn có sự phẫn nộ nói không nên lời, bất quá, nàng vẫn giả bộ ủy khuất đáng thương

"Mẫu phi, người đã hiểu lầm Hâm nhi rồi. Không sai, là Hâm nhi đã trông chừng việc nàng ta bị phạt, nhưng Hâm nhi làm như vậy bất quá chỉ là để chia sẻ thay Vương gia thôi! Nàng ta đi ra ngoài hẹn hò."

"Ai nói nàng ta đi ra ngoài hẹn hò! Nàng ta ngày đó đi ra ngoài, là vì được hoàng thượng mời!"

Lão Vương phi đã thông qua Cẩm nhi hiểu hết mọi chuyện đã trải qua, chỉ ngoại trừ việc Lưu Vân Lạc Kỳ ở tù lâu đã cường bức Sở Tiêu Lăng là không biết thôi .

Nhan Hâm nghe xong, trong lòng chấn động, nhìn về Lưu Vân Lạc Kỳ. Đáng tiếc đáp lại sự ngạc nhiên của nàng là khuôn mặt Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn không thay đổi im lặng trầm tư.

"Người vẫn không thích Tiêu Lăng, cảm thấy nàng ta đã đoạt ngôi vị của người, vì thế người ghi hận trong lòng, không buông tha tìm mọi cơ hội để đối phó và tra tấn nàng ta!" Lão Vương phi tiếp tục quở trách.

"Không có, không phải như thế!"

"Chớ giả dối trước mặt ta, trong lòng người đang nghĩ cái gì, ta biết rất rõ, tất nhiên người thật sự yêu Kỳ nhi, thật lòng muốn tốt cho hẩn, nhưng không phải vì vậy mà người đi gây chuyện khiến gã chó không yên!"

Lão Vương phi lạnh lùng, vẻ mặt giận dữ. Vốn, Nhan Hâm cũng là con dâu bà, nên bà cũng không muốn quá nặng lời với nàng như vậy, nhưng lần này bà thật sự nhịn không được, lại nhớ tới Sở Tiêu Lăng đã phải chịu cực khổ ra sao, bà không giữ được bình tĩnh nữa.

Tiện đà, lão Vương phi tầm mắt trở lại trên người Lưu Vân Lạc Kỳ, khẩu khí chuyển thành lời nói trách móc:

"Kỳ nhi, mẫu thân đã từng nói sẽ không cưỡng ép con phải đối xử tốt với Tiêu Lăng, mẫu thân chỉ hy vọng, con đừng vì những người khác nói xấu mà đi gây khó dễ cho nó. Tại... trong vương phủ này, nó phải chịu đựng như thế nào, trong lòng con hẳn là cũng biết rõ, nó mới chỉ mười tám tuổi, vẫn còn nhiều điều ngây thơ chưa hiểu rõ, con lại đối xử với nó dữ dội nhân tâm như vậy!"

"Mẫu thân có thể hiểu được, con vẫn còn bất mãn với việc hôn sự này, con muốn trách thì cứ trách mẫu thân lắm chuyện, là do ta đã gả nó vào phủ. Nó hoàn toàn vô tội, ngay từ đầu đã không hề biết con, cũng không nghĩ tới việc vào đây để hưởng thụ vinh hoa phú quý. Mặt khác, cho dù nó thật sự phạm lỗi sai, cũng nên để mẫu thân xử lý! Về phần con, hãy đề sức lực đặt vào công việc là tốt nhất, đừng nên quan tâm đến việc nhà!"

Đối với đứa con trai độc nhất này, lão Vương phi có thể nói yêu thương đến tận xương tủy, từ nhỏ đến giờ chưa hề trách cứ hấn nửa câu. Nhưng ngày hôm nay, bà lại mắng nhiếc như vậy là vì bà thật sự tức giận đến tận xương tủy, nhi tử của bà thông minh như vậy lại chẳng phân biệt được thị phi, đã mạn thô bạo.

Sở Tiêu Lăng và hần không oán không hận, một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm, hần chẳng những không hề thương tiếc, còn lãnh khốc đến như thế! Những lời muốn nói đều đã nói xong, lão Vương phi không hề nói thêm gì nữa, bà được một ma ma dìu tay rời đi.

Toàn bộ đại diện nhất thời an tĩnh lại, Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn là không nói một tiếng, giống như là đang bị điểm huyết, cứ ngồi bất động trên chiếc ghế thượng, khuôn mặt biểu tình thiên biến vạn hóa, ai cũng không thể biết được hần đang nghĩ đến cái gì.

Nhan Hâm nhìn theo bóng của lão Vương phi đang khuất dần, thâm tâm đang tràn ngập lửa giận và không cam lòng, sau một hồi lặng lẽ nhìn về phía Lưu Vân Lạc Kỳ, đáy lòng cảm xúc, càng thêm phức tạp

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trước khi ly biệt triền miên

Năm ngày sau, thân thể Sở Tiêu Lăng đã khôi phục hoàn toàn. Hôm nay cũng là ngày nàng được về nhà thăm mẹ đẻ!

Bệnh nặng vừa hồi phục, cả thể xác lẫn tinh thần đều bị tổn thương nghiêm trọng, trước tình cảnh hiện tại này nàng rất sợ bản thân không thể thản nhiên đối mặt với người nhà như bình thường được.

Để tránh người nhà lo lắng ưu sầu và truy vấn, nàng tính tìm ra cho mình một cái gì đó để hủy bỏ lần thăm viếng này. Nhưng trùng hợp thay là lão Vương phi đã thỉnh đại phu tốt nhất đến, cho nên nàng vẫn phải theo lễ thường về thăm nhà .

Đại phu này quả nhiên là danh bất hư truyền, sau khi khám và chữa bệnh, đôi mắt của Sở mẫu cuối cùng đã nhìn thấy lại ánh sáng, bất quá bởi vì thời gian bị mù quá lâu, đại phu năng lực lại có hạn, cho nên không thể ngay lập tức làm cho Sở mẫu khôi phục thị lực lại như bình thường .

Sau một hồi vui mừng đã thành công đã tròng, Sở Tiêu Lăng nắm lấy tay của mẫu thân, vừa tiếc nuối vừa thương cảm:

"Nương, thực xin lỗi người, con còn tưởng rằng lần này có thể hoàn toàn chữa khỏi đôi mắt cho người, không ngờ chỉ có thể được như vậy!"

Hứa thị so với nàng còn lạc quan hơn nhiều, khuôn mặt rộp kín những nếp nhăn lộ vẻ tươi cười nói:

"Ngoan, đừng khổ sở nữa. So với trước đây lúc nào cũng tăm tối, thì bây giờ có thể nhìn thấy được hình ảnh tuy hơi mờ, nhưng mẫu thân đã cảm thấy mừng lắm rồi! Trước kia ta phải dựa vào tiếng bước chân mới phân biệt được con và Dịch Bản, còn hiện tại, ta không cần nghe mà có thể nhìn ra được đâu là con, đâu là Dịch Bản." Hứa thị dừng lại một chút, giọng điệu đột nhiên chuyển hướng sang sự cảm thán và vui mừng: "Không thể tưởng được các con đều đã trưởng thành hết rồi, mẫu thân cũng đã chờ được đến ngày có thể nhìn lại khuôn mặt của các con, xem như là sự ban ân quá lớn của ông trời rồi!"

"Đúng vậy, tỷ, tỷ không cần phải khổ sở tự trách nữa, đại phu cũng không nói rằng mẫu thân vĩnh viễn sẽ như vậy, nói không chừng tương lai sẽ có kỳ tích, đôi mắt của mẫu thân sẽ hoàn toàn được khôi phục đấy!" Sở Dịch Bản đi theo khuyên giải an ủi.

Một tháng nay không gặp, hần phát hiện ra tỷ tỷ của mình gầy yếu tiêu tụy đi không ít, hần rất muốn hỏi rằng nàng đã gặp phải chuyện gì buồn bực hay sao, nhưng nghĩ lại vẫn là nhịn xuống thì hơn. Cùng tỷ tỷ ở chung nhiều năm như vậy, hần biết rất rõ, tỷ tỷ không chủ động đề cập gì đến..., nhất định là do có nỗi khổ riêng!

Được mẫu thân và đệ đệ luân phiên an ủi, phiền muộn mất mát chôn sâu của trong lòng Sở Tiêu Lăng cũng ngoài khơi bờ.

Khó khăn lắm mới được gặp mặt, nàng biết mình nên tạm quên đi đau xót, phải biết quý trọng những giây phút được ở cùng người nhà, mang đến không khí thoải mái và vui vẻ, chứ không phải là sự phiền não nặng nề!!

Hôm nay, nàng ở lại nhà cho đến đêm, mới lưu luyến rời đi khỏi nhà mẹ đẻ, trở về Vương Phủ.

Những ngày tiếp theo, nàng lại khôi phục im lặng với cuộc sống đơn điệu nhàm chán. Trừ bỏ việc đi dạo cùng lão Vương phi, bình thường nàng luôn ở lại trong đình viện của mình.

Không biết có phải vì lão Vương phi đã cảnh cáo hay không mà Nhan Hâm và đám người kia tạm thời không hề tới tìm nàng gây phiền toái, mà Lưu Vân Lạc Kỳ bởi vì nàng cố tình tránh né nên cũng chưa thấy qua.

Cho đến hôm nay, hoàng thượng bỗng nhiên đến Vương Phủ. Nguyên lai, biên quan báo nguy, Lưu Vân Lạc Kỳ phải dẫn binh đi chinh chiến, ngày kia sẽ khởi hành. Hoàng thượng giá lâm đến là vì muốn tiễn hân ra trận.

Vốn dĩ, tiệc này phải ở trong hoàng cung, Lưu Vân Lạc Trinh lại tự mình đến thăm, đầu tiên là thể hiện rõ sự coi trọng với Lưu Vân Lạc Kỳ, hai là. Nhân cơ hội này để gặp Sở Tiêu Lăng(hị hị đáng iu quá ờ).

Đêm đó, trăng sáng không một bóng sao, Lưu Vân Lạc Kỳ ở tại đình viện Ký Phong Các thiết đại yến biệt, đang cùng với hoàng đế Lưu Vân Lạc Trinh nâng cốc chúc mừng. Lâm bạn ở bên, còn có Nhan Hâm và Sở Tiêu Lăng.

Lưu Vân Lạc Trinh mặc thường phục trang nhã, trước sau vẫn luôn thân thiết hiền hoà, hân kéo cao ống tay áo, rót ra hai ly rượu, đối với Lưu Vân Lạc Kỳ cất cao giọng nói:

"Hoàng đệ, hoàng huynh mời đệ, cảm tạ đệ đệ hiệp trợ hoàng huynh bảo vệ quốc gia!"

"Hoàng huynh không cần phải khách khí, đây là việc thân đệ phải làm mà!"

Lưu Vân Lạc Kỳ theo tiếp nhận ly rượu, ngửa đầu uống một hơi uống cạn.

Lưu Vân Lạc Trinh buông cái chén trống không xuống, ánh mắt quét qua Nhan Hâm và Sở Tiêu Lăng, bỗng nhiên mỉm cười nói:

"Hoàng đệ đi lần này chậm nhất cũng phải hai tháng, lâu thì nửa năm, hai vị em dâu một mình trông phòng, các người có trách trăm hay không?"

"Hoàng thượng nói quá lời! Vương gia xuất chinh là chuyện đại sự, Hâm nhi luôn cảm thấy tự hào và ủng hộ vô cùng, không dám oán giận nửa lời!"

Nhan Hâm uyển chuyển ngọt ngào, bày ra một bộ mặt hào phóng khôn khéo, hiền lương thực đức .

Lưu Vân Lạc Trinh khen ngợi một câu, sau đó ngay lập tức chuyển hướng sang Sở Tiêu Lăng, hào hứng hỏi:

"Kỳ Vương Phi thì sao? Như thế nào mà vẫn chưa trả lời? Hay là thật sự đang trách trăm đó?"

"Ách, đương nhiên là không phải!! Hoàng thượng xin đừng nói vậy!"

Sở Tiêu Lăng lúc này mới nhanh trả lời. Kỳ thật, dù Lưu Vân Lạc Kỳ có ở đây hay không, mình cũng luôn "một mình trông phòng", huống chi, nàng rất hy vọng hân đi. Chỉ có như vậy, nàng mới không cần vất vả phải tránh né hân như vậy nữa.

"Hoàng đệ thật là có phúc đó, hai vị Vương Phi quả nhiên rất rõ đại nghĩa, hào phóng khôn khéo!"

Lưu Vân Lạc Trinh tâm cực kỳ vui mừng, giống như vừa mới nhớ tới cái gì, bảo hộ vệ tiến lên, lấy ra một bao nhỏ đưa cho Sở Tiêu Lăng:

"Ngày đó đi vội quá cho nên đã quên đem thứ này trao cho nàng!"

Sở Tiêu Lăng hơi sững sờ, trong lòng đồng thời đang rất cảm động, không thể tưởng tượng được.hân vẫn còn nhớ!

"Hừ, Hâm nhi cả gan, xin hỏi hoàng thượng đã ban cho tỷ tỷ vật gì?" Nhan Hâm thấy thế, không chịu nổi tò mò hỏi một câu.

"Chỉ là một vật bình thường thôi!" Nói xong, Lưu Vân Lạc Trinh cũng hướng Nhan Hâm đưa qua một kiện vật phẩm,

"Đây là để cho Nhan thứ phi!"

Nhan Hâm ngáp ngừng một chút, lập tức vui mừng tiếp nhận, rồi đáp tạ.

Lưu Vân Lạc Trinh tầm mắt lại trở về Sở Tiêu Lăng ôn nhu nhắc nhở:

"Còn gì thiếu sót há?"

Sở Tiêu Lăng tất nhiên sẽ không làm như vậy, tươi tắn nói:

"Không cần gì hơn nữa! Nô tì xin tạ chủ long ân!"

Lưu Vân Lạc Trinh mỉm cười gật đầu trong đáy mắt tựa hồ như đang bắt đầu khởi động tình ý sâu xa nào đó.

Nhìn bọn họ "mất đi mây lại", Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng xông lên một cảm giác không tên, vừa phiền chán vừa căm tức (cảm giác khi đc ăn..đấm)

Nhanh chóng rót 1 ly rượu lên cho Luru Vân Lạc Trinh:

"Hoàng huynh. Đây là thần đệ mời người, hoàng đệ lần đi này chỉ sợ sau một thời gian thật dài không thể thay hoàng huynh chia sẻ quốc sự, hoàng huynh phải chịu cực khổ rồi!"

"Đâu có đâu có, so với hoàng đệ, vất vả của trẫm có gọi là gì đâu!"

Luru Vân Lạc Trinh tiếp nhận, ngửa đầu uống cạn, đặt ly rượu xuống bàn, tiếp tục nhìn đến Sở Tiêu Lăng:

"Mẫu hậu ta rất thích xem xiếc ảo thuật, gần đây có mời một gánh xiếc nổi tiếng tiến cung biểu diễn, nếu nàng cảm thấy có hứng thú thì đừng ngại, cứ nói ra rồi chúng ta sẽ cùng nhau xem biểu diễn? Nhan thứ phi cũng vậy, nhân tiện có thể thăm Nhan quý phi luôn một thể!"

"Đa tạ hoàng thượng, nô tì nhất định sẽ đi!" Nhan Hâm lại tranh thủ đáp lại.

Sở Tiêu Lăng vẫn còn im lặng, không dám tùy tiện đồng ý, bởi vì nàng nhớ rõ Luru Vân Lạc Kỳ đã từng cảnh cáo, đặc biệt là sự trừng phạt của Luru Vân Lạc Kỳ từng làm cho nàng bị tổn thương nặng và đau xót không thể nào quên được.

"Làm sao vậy? Hay là, nàng không có hứng thú?" Luru Vân Lạc Trinh buồn bực hỏi.

Sở Tiêu Lăng vẫn đang suy nghĩ, áp dụng kế tri hoãn:

"A. Đa tạ hoàng thượng ân điển, xin thứ cho nô tì đến lúc đó sẽ xem xét lại! Mẫu phi nếu cũng đã lâu chưa xem xiếc ảo thuật, nô tì có thể sẽ cùng đi với mẫu phi!"

"Được rồi, tất cả đều đi, nhiều người càng thêm phần náo nhiệt, nàng suy nghĩ thêm bao lâu cũng được, hay là có thể như lần trước cùng Lan thái phi tiến cung ở lại vài ngày, Dưỡng Tâm điện luôn rộng mở cửa đón các người!"

Sở Tiêu Lăng lại thêm cảm kích gật đầu một cái, lập tức không nhắc thêm điều gì nữa.

Nhan Hâm vẫn đang âm thầm để ý đến bọn họ, lại nhìn thấy gương mặt Luru Vân Lạc Kỳ cũng đang rất là khó coi, trong đầu đột nhiên hiện ra một âm mưu, nên nàng ta lớn mật cảm thán:

"Hoàng thượng đối với tỷ tỷ thật sự là rất thân thiết, Hâm nhi thật ự rất ganh tỵ đó!"

Người đang ngồi trước mặt là vua của một nước, nàng vốn không nên nói như vậy, nhưng nàng chính là đang rất bất khoái, bởi vì nàng biết rõ dù có hậu quả như thế nào đi nữa, Luru Vân Lạc Kỳ cũng sẽ bảo vệ cho nàng ta, hơn nữa còn có quý phi đại tỷ, chủ yếu nữa là, Luru Vân Lạc Trinh không phải là loại người keo kiệt dễ nổi giận.

Quả nhiên, Luru Vân Lạc Trinh không một chút hờn giận, khuôn mặt anh tuấn ngược lại lộ ra nụ cười bí hiểm một chút, mơ hồ nói:

"Nhan thứ phi và Nhan quý phi không hổ là tỷ muội, câu hỏi không ngờ lại giống nhau!"

"VẬY, đại tỷ cũng có nghi hoặc như vậy sao?"

"Biết trăm trả lời Nhan quý phi như thế nào không?"

Luru Vân Lạc Trinh ngừng lại một lát, ra vẻ thần bí, ý vị thâm trường nói:

"Đối với người đẹp hoặc vật quý, trẫm luôn luôn chú ý đến nhiều hơn bình thường!!"

Lời này hẳn vừa nói ra, làm cho tất cả mọi người đều có phản ứng.

Sở Tiêu Lăng thì run nhè nhẹ, khắc sâu sự khâm phục trong lòng.

Nhan Hâm nội tâm đang vô cùng cuồng nộ, không hề cam lòng; mà Luru Vân Lạc Kỳ thì vừa lo lắng vừa có phần luống cuống. Bất quá, hẳn cực lực ngăn chặn cảm giác dâng mãnh liệt đang trào dâng trong tận đáy lòng, tiếp tục rót rượu mời Luru Vân Lạc Trinh đôi ẩm.

Kế tiếp, rượu ngon một ly tiếp một ly, quân thần đồng nhạc, khách và chủ đều vui vẻ. Thế nhưng tất cả mọi người không hề quá thoải mái chề chén, bởi vì trong lòng mỗi người đều có một suy nghĩ và sự nghiền ngẫm riêng.

Yến hội vẫn tiếp tục đến canh hai mới chấm dứt, Luru Vân Lạc Trinh đã ngà ngà say, được đại nội cao thủ hộ tống ngồi lên xe ngựa rồi đi.

Luru Vân Lạc Kỳ uống nhiều nhất, lúc này đã muốn say mềm, chất cồn xâm nhập vào toàn thân của hắn, chẳng những làm cho mặt của hắn đỏ ửng lên, còn khiến cho hắn thần trí rối loạn. Cuối cùng được Nhan Hâm và các hạ nhân dìu đi vào nhà .

Uống vài chén thôi nên Sở Tiêu Lăng, thần trí rất minh mẫn, rời đi khỏi Ký Phong Các, nàng lẳng lặng nhìn lên trên bầu trời mông lung bóng trắng cô quạnh, chẳng có mục đích gì nên cứ mãi tha thần đi dạo vòng quanh Vương Phủ đến canh ba nàng mới về lại Động Thúy Các.

Hôm sau, là một ngày trước khi Lưu Vân Lạc Kỳ khởi hành xuất chinh, Sở Tiêu Lăng vừa dùng xong đồ ăn sáng đã bị lão Vương phi gọi vào Phật đường niệm kinh tế bái, cầu thần linh phù hộ cho Lưu Vân Lạc Kỳ lên đường bình an, khai hoàn mà về!

Trải qua đủ các biến cố, Sở Tiêu Lăng đối với Lưu Vân Lạc Kỳ hoàn toàn không còn ôm bất cứ hy vọng nào nữa, tuy nhiên nàng vẫn thành kính cầu nguyện, không mang theo bất cứ chút tình cảm cá nhân nào, bởi vì nàng rất kính trọng lão Vương phi, xem hấn như là một Vương gia tốt, lần đi này lại là vì bảo vệ quốc gia.

Ở Phật đường ngồi suốt một ngày, vừa quay về tẩm cung thì nghe Cẩm nhi nói lại rằng Nhan Hâm vừa dẫn theo các thị thiếp ở trong phủ thiết yến tiệc, nhảy múa, ca hát để đưa tiễn cho Lưu Vân Lạc Kỳ vui về .

Không hề có người nào đến thông báo với Sở Tiêu Lăng lấy một lời, bất quá cho dù có ai đó đến thông báo, nàng cũng sẽ không đi. Bởi vì nàng biết rõ mình và những người kia bất tương phù hợp!

Dùng xong bữa tối, nàng sớm trở về phòng, cũng không lập tức trên giường, mà là đứng tựa bên cửa sổ .

Ngoài cửa sổ, bóng trăng đã úa tàn, một mùi hương hoa, nhẹ nhàng tràn ngập trong bóng chiều. Nhìn bên ngoài kia bầu trời mông lung yên tĩnh, trong lòng của nàng tựa hồ như đang có trăm ngàn suy nghĩ, cụ thể là về điều gì, nàng cũng không rõ ràng lắm.

Ánh trăng đã treo đầu cành, không khí lạnh càng lúc càng đậm, nàng vẫn không hề nhúc nhích, tiếp tục đứng thất thần.

Bỗng nhiên, cửa phòng truyền đến một tiếng động. Tưởng rằng là Cẩm nhi, nàng không quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng phân phó một câu: "Cẩm nhi, ta muốn suy nghĩ thêm một lát nữa, ngươi không cần phải lo cho ta, đi ngủ trước đi!"

Xuất hồ ý liệu, phía sau không hề trả lời, chỉ có tiếng bước chân! Người tới không phải là Cẩm nhi, cũng chẳng phải là Yến nhi!

Dựa vào khứu giác mẫn cảm, Sở Tiêu Lăng lúc này mới cảm thấy được một cảm giác khác thường, trong lòng đột nhiên run lên, nàng nhanh chóng quay đầu lại, nhìn đến bóng người cao lớn trước mắt, bất giác chấn trụ!

Là hấn! Hấn làm sao có thể tới nơi này vào lúc này được? Hôm nay, hấn không phải là đang cùng các thị thiếp tẩm hoan tác nhạc sao?, hoặc là đang cùng Nhan Hâm hoan ái trước khi chia tay sao?

Đôi chân bỗng dừng bước lại, sâu thẳm con ngươi đen lóe ra một tia mờ ám, đôi môi mỏng chứa đựng một nụ cười nhẹ, lời nói đùa cợt lờ lửng trong miệng hấn phát ra, giống như đang giáo huấn, lại như là đang oán giận:

"Bốn vương ngày mai phải xuất chinh rồi, tất cả các nữ nhân khác đều dành tất cả vốn liếng tâm tư để vui vẻ đưa tiễn ta, duy độc có ngươi là Vương Phi của bốn vương, lại vụng trộm tránh mặt ở trong phòng!"

Sở Tiêu Lăng sắc mặt ngẩn ra, miên man suy nghĩ dần dần thu hồi, lạnh nhạt giải thích:

"Nô tì ngu muội, cái gì cũng không hiểu, trong lời nói chỉ sợ chỉ làm cho Vương gia mất hứng!"

"Cái gì cũng không hiểu? Hừ, bốn vương thấy ngươi miệng lưỡi bén nhọn, sao không tổ chức cuộc thi tranh cãi đi, nói không chừng có thể làm cho bốn vương lần ra đi này có hứng thú nhớ lại một chút!"

Sở Tiêu Lăng tự nhiên nghe ra trong giọng nói của hấn có ý đùa cợt, không khỏi im lặng, đôi mắt buông xuống, không biết làm sao nên hướng đôi mắt nhìn xuống mũi chân của mình!

Bên trong chơi trò chơi yên lặng, chỉ có tiếng hít thở hơi hơi rung động của cả hai.

Bỗng dưng, Lưu Vân Lạc Kỳ xoay người đi đến bên cạnh chiếc bàn tròn, trong tay đột nhiên lấy ra một bầu rượu! Hấn ngồi xuống, xóc hai cái chén lên, chậm rãi đổ đầy vào.

Lại hướng tới Sở Tiêu Lăng, thoáng cao giọng nói:

"Còn thất thần gì chứ? Lại đây bồi bốn vương uống rượu, xem như cho ngươi một cơ hội chuộc lỗi vì vắng mặt trong bữa tiệc."

Sở Tiêu Lăng lúc này mới ngẩng đầu, thấy tình huống như vậy, bất giác kinh ngạc, hấn. Hấn thậm chí ngay cả rượu cũng mang đến! Hấn. Hấn muốn làm gì? Mới vừa rồi còn uống chưa đủ sao? Biết mình không thể cự tuyệt, nàng đành phải bước nhẹ tới, chậm rãi nhích gần, trầm ngâm khuyên nhủ:

"Vương gia ngày mai mới sáng sớm đã xuất phát, nên. Về nghỉ ngơi sớm một chút đi?!"

"Ngươi đây là đang quan tâm đến bốn vương, hay là muốn đuổi bốn vương đi đây?" Lưu Vân Lạc Kỳ đã tự cạn một chén!

Sở Tiêu Lăng sững sốt, lập tức cúi đầu: "Nô tì không dám!"

Nàng không dám? Hừ, nàng đang suy nghĩ điều gì, trong lòng hấn biết rất rõ ràng! Trước đây mỗi khi xuất chinh thì đêm trước ngày đi hấn đều nghỉ ngơi

sớm

Đêm nay Nhan Hâm và đám người kia vì hấn mà nhảy múa rất thành tâm, hấn vốn chỉ ngồi lẳng lặng quan sát, nhưng tâm tình rất không thoải mái, trong ngực tựa hồ như có điều gì đó thiếu thốn vậy kìn tâm tư không thể tiêu tán, đến nỗi hấn ngoại lệ uống thêm một ít rượu nữa, đôi mắt nhìn xung quanh, có ý tìm kiếm một bóng hình xinh đẹp, nhưng cho dù hấn tìm như thế nào đi nữa cũng không thấy!

Yến hội vừa kết thúc, hấn liền tìm cơ để tiến bước Nhan Hâm, sau đó ma xui quỷ khiến nào đó mà tìm đến nơi này.

Ai ngờ, nàng không hề cảm thấy cảm kích hay tỏ ra vui mừng như điên, ngược lại còn đuổi hấn đi! Trong lòng nhanh chóng nổi lên một con tức giận, còn có cảm giác bị xem thường, không được coi trọng dẫn đến bất mãn, vì thế, hấn chỉ vào nàng ra lệnh:

"Uống ly rượu bốn vương rót đi, nhớ kỹ, một hơi là xong!!"

Một hơi là xong? Nhìn vào thứ chất lỏng màu trắng kia, nghe được một mùi hương bay tới tinh khiết và thơm, Sở Tiêu Lăng không khỏi hoảng hốt, do dự cầm lên.

Lưu Vân Lạc Kỳ càng trở nên thiếu kiên nhẫn, đôi mắt nhú lại, phát ra tia lạnh:

"Chẳng lẽ muốn bốn vương ép ngươi?"

Mỗi lần đối mặt với con giận của hấn, nhìn thấy sự hung ác nham hiểm lạnh như băng trong ánh mắt hấn, Sở Tiêu Lăng liền không thể cự tuyệt, rốt cục, vẫn là ngoan ngoãn bưng ly rượu lên.

Chảy vào yết hầu là không chỉ là hương vị đơn thuần, còn mang theo một sự cay xé, nồng nhập vào phổi của nàng, làm đảo lộn tâm trí của nàng.

Nguyên lai, rượu này không hề bình thường, so với rượu uống bình thường có phần mạnh hơn.

Xem nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ lên, chân mày cau lại, Lưu Vân Lạc Kỳ tuấn nhan âm hàn không tự chủ lộ ra một tia vừa lòng, tự mình cũng bưng ly rượu lên. Lại một ly rượu nữa, hấn nói tiếp:

"Bốn vương ngày mai sẽ phải đi xuất chinh rồi, ngươi không nói chuyện cùng bốn vương được sao?"

Sở Tiêu Lăng ngăn người, thành thật nói:

"Nô tì cầu nguyện Vương gia đi bình an, khái hoàn trở về."

"Còn gì nữa không? Còn gì nữa không?"

Còn có? Còn có cái gì nữa?

Sở Tiêu Lăng thật sự không biết mình nên nói điều gì với hấn.

Lưu Vân Lạc Kỳ bỗng cảm thấy không thú vị, nội tâm buồn chán, vội đứng dậy, nâng khuôn mặt của nàng lên, làm nàng phải đối diện với mình:

"Mới vừa rồi là lời thật lòng của ngươi? Bốn vương đối với ngươi đã làm rất nhiều chuyện xấu, ngươi không hận bốn vương sao? Không hy vọng bốn vương lần ra đi này sẽ không trở về thì tốt hơn sao?"

Sở Tiêu Lăng nghe xong, đôi mắt đẹp ngấn ra, khóe môi lập tức nhếch lên một chút lộ vẻ chua xót, cười ảo não.

Không sai, hấn ta quả thật rất xấu xa, có thể nói tội ác tày trời, mình hấn là phải hận hấn. Nhưng là, chính mình không hề có ý xấu đến nỗi muốn hấn phải chết trận nơi sa trường. Hơi cử động khuôn mặt một chút, Sở Tiêu Lăng bình tĩnh nói,

"Vương gia, ngài say rồi, nên về sớm nghỉ ngơi đi!"

"Nói bậy, bốn vương không có say!"

Lưu Vân Lạc Kỳ buông tay nàng ra, lại ngồi xuống. Trên thực tế, hấn thật sự không say, biết ngày mai phải xuất chinh, hấn đêm nay cũng không hề uống nhiều. Bất quá, hấn thích ở trước mặt nàng giả bộ say, bởi vì hấn cảm thấy như vậy là thích hợp nhất, có thể nói một ít những lời "Không nên nói" (h mới thấy có nét đáng iu ờ=.)..., làm một ít chuyện "Không nên làm" (gian quá đi).

Cảm giác được tia nhìn nóng như lửa của hấn đang chăm chú vào mình, Sở Tiêu Lăng cả người không được tự nhiên, lại không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có thể vuốt tóc, tránh đi ánh mắt cổ quái làm cho tâm hoảng ý loạn.

Một hồi, khóe mắt nàng chợt nhìn đến hấn đang đặt ly rượu xuống, đứng lên. Cho rằng hấn muốn rời đi, nội tâm của nàng lập tức cảm thấy thoải mái. Đáng tiếc, hấn không hề hướng ra phía cửa, mà lại trực tiếp đi đến giường, còn nhanh chóng cởi bỏ giày, toàn bộ thân hình cao lớn bước lên, phân phó:

"Lại đây, giúp bốn vương thay quần áo!"

Thay quần áo? Chẳng lẽ hấn lại qua đêm nơi này? Sở Tiêu Lăng kinh ngạc lẫn sợ sệt.

"Người là gan vẫn còn lớn như vậy, mỗi lần đều đem lời bốn vương nói tai này bỏ ra tai kia!"

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng thất thần không hiểu, hấn không khỏi oán giận thêm, bản thân tự cởi bỏ áo bào, ném trên mặt đất. Sở Tiêu Lăng lúc này mới chậm rãi đến gần, nhặt quần áo đang vút lung tung trên mặt đất lên, đem từng chiếc một đến đầu giường để ngay ngắn lại, mới vừa ngồi xuống đã bị hấn kéo cả người ngã xuống giường.

"Coi hết những thứ này ra đi!"

Hấn nhú đôi mày kiếm lại, ngón tay chỉ vào chiếc áo ngủ của nàng. Sở Tiêu Lăng không hề nghe theo lời hấn mà còn vội vàng chuyển đề tài:

"Vương gia muốn nghỉ tạm ở nơi này sao? Không bằng để nô tì đưa ngài trở về Ký Phong Các đi!"

"Ít là nhai một chút đi, bốn vương đêm nay phải ngủ lại chỗ này!"

Hấn không còn kiên nhẫn thêm được nữa trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, tự mình động thủ thay nàng cởi đi chiếc áo ngủ, làm nàng toàn thân chỉ chừa lại cái yếm và quần lót.

Sở Tiêu Lăng nội tâm lại càng thêm bối rối, còn muốn nói thêm nhiều điều, lại nhìn đến hấn toàn bộ thân hình đã muốn áp sát lại đây, cái miệng nhỏ nhắn bị đôi môi kia âm áp hung hăng hôn đàn áp.

Này, cũng không phải là lần đầu tiên cùng hấn hôn môi, nhưng Sở Tiêu Lăng chợt phát giác ra, nụ hôn lần này, tựa hồ có khác với lúc trước. Hấn thật cẩn thận, rất nhẹ nhàng, tron trọn chiếc lưỡi cạy mở hàm răng của nàng, ở trong miệng nàng thăm dò từng tắc một. Từ trong miệng hấn truyền đến dư hương mùi vị rượu ngon còn, mang đến cho nàng một cảm xúc không nói nên lời, làm nàng tạm thời vứt bỏ hết tất cả mọi suy nghĩ, không tự chủ được mà say mê, mới đầu phản kháng một chút dần dần biến thành đón nhận cùng đáp trả.

Nơi cổ họng chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hô hấp cũng dần dần trở nên dồn dập, Sở Tiêu Lăng kim lòng không đậu, chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm xúc tốt đẹp từ hấn mang đến.

Trong cơ thể độ ẩm càng ngày càng cao, không khí lại càng ngày càng nóng, làm cho Sở Tiêu Lăng bất lực mờ mịt hết sức, lại thấy có một cảm giác lạ lùng đột nhiên xâm nhập vào trong cơ thể của mình. Hoi hoi đau, làm nàng lập tức dần dần thanh tỉnh lại, theo bản năng khép chặt đôi chân lại!

Thân thể cũng hơi run run, trong trí óc đột nhiên nhớ lại hấn lần trước đã mang đến thương tổn nặng nề! Giống như nhìn ra được nàng đang e sợ cái gì, Lưu Vân Lạc Kỳ nội tâm dâng lên sự hối hận, đôi môi theo nàng mở ra, con ngươi đen thâm trầm tạm lắng lại cảm xúc ham muốn, ôn nhu an ủi nàng

"Ngoan, đừng sợ! Lần này sẽ không đau đớn!"

"Không, không cần, van cầu ngài, đừng. . . ."

Sở Tiêu Lăng làm sao có thể dễ dàng quên đi cái lần bị trừng phạt đó được.

Nhìn nàng đang vô cùng hoảng sợ, Lưu Vân Lạc Kỳ khẽ nguyên rủa, chỉ có thể tạm thời ngừng tay lại, cúi đầu hướng sát tới gần nàng.

Lần này, hấn hôn vào nhiều điểm, đầu tiên là dừng ở trên trán của nàng, mi mắt, lông mi, cái mũi, đôi môi anh đào, xuống cằm. . . , cơ hồ hôn lên mỗi một thước tắc trên người nàng. Sau đó, chậm rãi đi dần xuống, đầu tiên là chiếc cổ mềm người của nàng, lại tiếp tục đến bờ ngực vô cùng eo dãn đầy đặn.

Mỗi một động tác, hấn đều cực kì ôn nhu, yêu thương trân trọng.

Nhìn thấy hấn làm như vậy, Sở Tiêu Lăng đầu tiên kinh hoàng sau đó tâm tư bắt đầu thư giãn thả lỏng cơ thể và tâm trí ra. Lưu Vân Lạc Kỳ tự nhiên cũng cảm thấy được điều đó, trong lòng vui vẻ, ngón tay lại thăm dò vào u cổ của nàng, động tác vẫn là nhẹ nhàng cẩn thận dịu dàng.

Sở Tiêu Lăng trong lòng vẫn còn sợ hãi, đôi mắt vẫn còn kinh hoàng nhìn hấn, nhìn đến đôi mắt kia trong ấn tượng luôn tỏa ra lạnh lùng như băng, thâm trầm sâu lắng, lúc này nhìn sâu vào đáy mắt mình lại tràn ngập yêu thương, nội tâm nhất thời yên ổn không ít, những sợ hãi tiêu trừ đi không ít, nàng quyết định trao bản thân mình cho hấn.

"Giao cho bốn vương tất cả, bốn vương sẽ mang đến cho nàng cảm giác tốt đẹp, và khoái hoạt vô cùng!"

Cảm giác được nàng bắt đầu vì mình mà chuẩn bị tốt tâm lý, hưng phấn trong cơ thể Lưu Vân Lạc Kỳ đột nhiên tăng lên thêm.

Sở Tiêu Lăng tâm trí vẫn đang trống rỗng, đôi mắt đẹp tiếp tục yên lặng nhìn chăm chú vào hấn, nhưng mà, thời khắc đó hấn tiến vào nàng, nàng liền phát giác ra hấn là một tên lường gạt (ai bảo tin lời LK ca lùm chi)!

Vẫn là cảm giác đau đớn quen thuộc này, nơi đó bị xâm nhập cơ hồ như muốn nứt mở ra! Khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng nhăn lại, nàng nâng tay lên, tính theo phản xạ hướng tới hấn đẩy ra.

Lưu Vân Lạc Kỳ tay mất lạnh lẽo, ổn định hai chân của nàng, đem nàng hai tay đặt lên trên đỉnh đầu của nàng

"Đừng sợ, rất nhanh sẽ không đau, ngoan, có bốn vương ở đây, bốn vương sẽ không để cho nàng thống khổ, sẽ chỉ làm cho nàng khoái hoạt thôi!"

Hắn một bên an ủi, một bên chậm rãi lướt động dục vọng của mình. Quả nhiên như hắn tiên đoán, nàng đang cau có khuôn mặt nhỏ nhắn, dần dần giãn ra, lông mày cũng không nhăn lại nữa.

Hắn thấy nàng đang cực lực nhìn xuống hưng phấn và kiềm chế tiếng rên mê mị. Trong lòng đột nhiên xông lên một điều xấu xa, khỏe môi mỏng tà mị cong cong lên, hắn đem hai đùi ngọc của nàng đặt lên trên cổ của mình, đồng thời nâng cao cặp mông của nàng lên, gấp rút và hung hăng xuyên thẳng vào trong.

Đúng như hắn mong muốn, Sở Tiêu Lăng rốt cuộc không thể kiềm chế thêm được nữa, không tự chủ được hét lên, thậm chí vịn vẹo chiếc eo nhỏ của mình phối hợp cùng hắn, móng tay cũng vô thức bấu chặt vào lưng hắn. Phản ứng của nàng, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ vô cùng vừa lòng và vui mừng, trong cơ thể dục hóa càng thêm điên cuồng, xâm lược nàng càng thêm cuồng dã mãnh liệt, cự vật nóng rực cứng rắn không ngừng hướng bên trong nàng đẩy mạnh, mỗi một cái, đều mang đến cho nàng một trận run rẩy, làm nàng la hét chói tai thêm, đặc biệt cuối cùng, theo luật động nhiệt lưu của hắn bắn vào chỗ sâu nhất bên trong thân thể của nàng, hắn cũng có cảm giác được là từ trên lưng mình đang truyền đến một trận đau nhức, là do nàng đã dùng sức quá mức, móng tay thật sâu cắm vào da thịt của hắn.

Đêm nay, một chút biến tấu, hồng nội trong trường cảnh xuân vô hạn, ái dục kiều diễm, hai thân thể đang dính sát vào nhau hòa làm một, không biết mệt mỏi thỏa mãn nhu cầu lẫn nhau, chỉ biết khi hoàn toàn dừng lại đã là một canh giờ sau.

Bên trong khôi phục yên tĩnh, không khí kiều diễm Thất Tịch vẫn còn đọng lại lan tràn.

Lưu Vân Lạc Kỳ cũng đã ngủ say còn Sở Tiêu Lăng thì đang lười biếng nằm úp trên lồng ngực rắn chắc của hắn, đôi đôi mắt đẹp vẫn còn lưu lại chút hoang dại sau khi hoan ái đang thất thần ngắm nhìn hắn.

Cái trán cao cao, một đôi mày kiếm nồng đậm, bên dưới hàng lông mi là một đôi mắt sâu thẳm không lường được, thường xuyên phát ra những tia lạnh như băng và lạnh nhạt, nhưng mà vừa rồi, sâu trong đáy mắt ấy là muôn vàn dịu dàng ôn nhu hiếm thấy và cả thương yêu.

Cái mũi cao cao và thẳng tắp, cương nghị lạnh lùng đôi môi mỏng không ít lần nói với mình những lời đường mật, chiếc cổ gọi cảm vô cùng nam tính, khí lực vĩ ngạn thân thể rắn chắc, không có lấy một vết sẹo nào, xuống chút nữa. giờ phút này còn ở trong cơ thể của mình, hơi thở cảm giác cực nóng.

Đêm nay hắn đã cho mình lãnh hội cảm giác khoái lạc tuyệt vời không thể diễn tả được thành lời, dẫn dắt nàng lần lượt từng bước lên đỉnh cao nhất của dục vọng, làm cho nàng mặt đỏ tim đập, không thể kìm nén cảm xúc được, ấn tượng khó quên, thậm chí mong muốn được mãi trôi đi trong trầm luân, đến nỗi cho tới bây giờ, còn không muốn thoát khỏi cảm xúc ấy.

Đêm nay, hắn thật sự rất ôn nhu, ôn nhu ngoài dự kiến, ôn nhu đến nỗi khó có thể tin được, đồng thời, làm nàng vô cùng cảm động!

Còn nhớ rõ thời điểm lúc mới bắt đầu, hắn đã bảo nàng rằng đừng sợ, cứ trao hết cho hắn, hắn đã hứa sẽ cho nàng lãnh hội cảm xúc tốt đẹp, và niềm khoái hoạt vô biên!

Hắn quả nhiên không hề nuốt lời, cho tới bây giờ, hắn vẫn cảm giác được cảm xúc không thể nói nên lời và khoái hoạt vô cùng.

Đêm nay là hắn thật tâm sao? Ngày mai sau khi tỉnh lại, có phải lại như lần trước sẽ si nhục nàng lần nữa không? Lý trí dần dần thanh tỉnh lại, Sở Tiêu Lăng không khỏi nghĩ đến rồi nghi hoặc, tâm tư đang sung sướng trong nháy mắt lại dâng lên nỗi phiền muộn không ít.

Hắn đã sắp phải khởi hành xuất chinh, chiếu đạo lý đêm nay hắn là phải cùng Nhan Hâm tâm sự, ly biệt, vậy mà lại bỗng nhiên đến nơi này, rốt cuộc vì sao? Hay, đây cũng là một âm mưu khác? Nghĩ đến đây, ngực nàng bỗng thấy nhói đau, tựa hồ như bị ngàn mũi gai đâm vào! Nhưng cần thận suy xét thêm, lại cảm thấy không có khả năng này, dù sao ngày mai hắn cũng phải xuất phát rồi. Cho nên, nàng cam nguyện tin tưởng, thậm chí tự mình kết luận, đây không phải là một âm mưu, mà là sự thật tâm của hắn. Đêm nay, tất cả mọi việc đều không mang theo mục đích nào, chỉ là tình cảm thuần túy, thật tình triển miên.

Một lát sau, Sở Tiêu Lăng mở to đôi mắt trong sáng, chậm rãi cúi đầu xuống, đôi môi đỏ mọng kiều diễm hạ xuống đôi môi mỏng quyến rũ của hắn, thâm tình hôn nhẹ!

Nàng rất hi vọng mình có thể vĩnh viễn như vậy, được hắn ôm chặt trong lòng, cảm thụ sự ấm áp và được hắn che chở! Nhưng nàng vẫn hiểu rõ đây là việc không có khả năng xảy ra, bởi vì ngày mai là hắn sẽ phải rời xa mình mà đi, lại không biết qua bao lâu nữa mới có thể gặp mặt lại!

Trầm ngâm, tâm tư nàng chợt thất chặt lại, lại dâng lên nỗi phiền muộn, còn có sự quyến luyến nồng đậm không muốn buông tay. Nàng đột nhiên thực lo lắng, lần đi này có nguy hiểm nhiều hay không, hội phù bình an mà đi, khai hoàn mà về hay không? Công tích vĩ đại của hắn, nàng đã nghe qua, nhưng chiến trường vô tình, địch nhân lần này thực lực hùng hậu, hắn có thể toàn thắng hay không?

Càng nghĩ đến, trong nội tâm nàng càng thêm lo sợ, bỗng nhiên nhớ lại điều gì đó, vội vàng rời khỏi người chàng, trực tiếp mặc lại bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, bước xuống giường, đến bên cạnh ngăn kéo lấy ra một vật.

Đây là một thẻ bài gỗ, được làm từ gỗ của cây tuyết lê, mặt trên có vẽ một đóa hoa lãng rực rỡ còn đề một hàng câu thơ. Thẻ bài gỗ này là do phụ thân nàng đã tặng cho, nàng vẫn luôn trân quý, vô luận đi đâu, đều mang theo trên người. Bất quá bây giờ, nàng muốn đem nó giao cho hắn!!

Việc này không nên chậm trễ, nàng lập tức thắp sáng một chiếc đèn dầu, bắt đầu mài mực, sau đó tập trung khắc hoa, mỗi một nét bút, mỗi một bức

tranh, đều cẩn thận, tràn đầy ái dục quyến luyến. Bàn tay mềm ngưng hương, thân nhiên để mặc những giọt mực ở nơi lòng bàn tay vô tình lấm lem, đầu ngón tay bày ra sáng lạn, ở văn tự lý chậm rãi căng ra.

Con buồn ngủ dần dần qua đi, nàng lại như cũ hết sức chăm chú, còn rất thẳng lưng, trong lòng không ngừng tự nhủ với chính mình cần phải kiên trì hơn nữa! Cho đến khi xa xa truyền đến canh bốn, cuối cùng nàng cũng đã hoàn toàn thành công.

Chỗ trống trên mộc bài (mặt trái), lúc này đã có thêm một hình người, đó chính là hấn!! Phía dưới còn có mấy hàng chữ sâu kín lưu luyến đau lòng, nhẹ nhàng nước mắt áp đầu vai, lần đi không cần lo, lên đường bình an khai hoàn trở về!

Bởi vì mực nước chưa kịp khô, cho nên nàng không dám ngủ, cứ như vậy gục xuống bàn, không buông tay quan sát thường thức nó, chờ đợi nó khô lại. Vì muốn xua đi con buồn ngủ, nàng đứng dậy rót một chén trà, vừa nghe mùi thơm, cả người quả nhiên tỉnh hẳn. Vẫn cảm thấy, trà là một loại thanh đạm, nhẹ nhàng sung sướng, không hề nhiễm bụi bặm hồng trần.

Trước đây phụ thân nàng mỗi lần vào đêm muốn đẩy nhanh tốc độ vẽ tranh, nàng lúc nào cũng pha sẵn một bình trà Long Tĩnh, hầu hạ bên người, một bên nhân cơ hội học tập kỹ năng của ông. Thời gian lại là bất tri bất giác đi qua mấy khắc, rốt cục, mực nước cũng khô hoàn toàn!

Nàng nhanh cầm lấy nó, đeo trên chiếc áo dài của hấn. Quay về giường nằm xuống, nàng không vội nhắm mắt, tiếp tục si ngốc ngắm nhìn hấn, tựa hồ như muốn đem dung mạo của hấn khắc sâu trong tâm trí, để an ủi những ngày kế tiếp không có hấn bên cạnh.

Khi đã ngủ say hấn có dáng vẻ dị thường ôn hòa vô hại, càng thêm quyến rũ. Nàng muốn chạm đến, lại sợ làm hấn thức giấc, bởi vậy chỉ có thể yên lặng nhìn, khóe môi chậm rãi vẽ ra một nụ cười vô cùng thân thiết.

Cho dù ý chí có mạnh mẽ cỡ nào đi nữa, vẫn là chống cự không được với con buồn ngủ, 5 canh sáng vừa xong, nàng đã mang theo niềm thoả mãn với ngọt ngào, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Cùng một thời gian đó, Lưu Vân Lạc Kỳ từ từ tỉnh lại, vẫn nhìn chung quanh hết thấy, tối hôm qua tình cảnh dần dần trở lại trong tâm trí. Hấn ngồi dậy, lẳng lặng ngắm nhìn nàng, ngón tay thon dài vuốt ve trên khuôn mặt mềm mại tuyệt mỹ của nàng, qua một lúc mới lưu luyến không rời đứng dậy.

Mặc lại quần áo, bỗng nhiên phát hiện trên đai lưng có một thẻ bài gỗ, cẩn thận xem xét, nhú chặt đôi mày, lại thấy trên mặt bàn có nghiêng mực nước, đôi mắt lại nhu hòa vô cùng.

Hấn biết, vật này là do nàng đích thân làm, lại là do thức suốt đêm làm! Trong lòng tràn đầy niềm vui sướng khó có thể nói nên lời, hấn lại cúi đầu, hôn lên trán nàng thật sâu, mới ngẩng đầu, dứt khoát rời đi.

Mặt trời lên, ánh sáng màu vàng rải đầy cả bầu trời. Từ cửa Vương Phủ kéo dài đến quảng trường, chính tề sắp hàng 20 con tuần mã, trên lưng ngựa người người thiết giáp nhung trang, cầm trong tay binh khí, khuôn mặt nghiêm túc bình tĩnh, bọn họ đều là do Lưu Vân Lạc Kỳ huấn luyện, đi theo Lưu Vân Lạc Kỳ xuất sinh nhập tử nhiều năm đứng mệnh.

Hôm nay là ngày Lưu Vân Lạc Kỳ xuất chinh, bọn họ tất nhiên là đi trước dẫn đường. Mà Lưu Vân Lạc Kỳ, cũng là một thân áo giáp màu bạc tinh khôi, uy vũ anh tuấn, khí thế phi phàm, giờ phút này, chàng đang cáo biệt cùng thế thiếp.

Nhan Hâm gắt gao nép vào trước ngực của chàng, vài người thị thiếp khác cũng đang trông mong chờ đợi. Chỉ có Sở Tiêu Lăng là đang đứng xa xa, nhìn chàng không chớp mắt.

"Vương gia, ngài lần đi này phải luôn bảo trọng, luôn cẩn thận, nhớ rõ Hâm nhi ở nhà luôn chờ đợi ngài trở về!" Nhan Hâm dịu dàng tiếng nói bao hàm quyến luyến, đôi tay chặt chẽ vòng ôm ở bên hông của chàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trước ngực chàng không ngừng cọ xát, không để ý chút nào đến bộ áo giáp lạnh như băng kiên cố có thể sẽ va quệt làm bị thương da thịt mỏng manh của mình.

Lưu Vân Lạc Kỳ đôi tay vuốt nhẹ lên chiếc eo thon của nàng, nhẹ nhàng an ủi nàng.

"Hâm nhi đừng lo lắng, bản vương sẽ như trước đây nhanh chóng khai hoàn trở về! Đúng rồi, trong lúc bản vương rời đi, ngươi phải tận lực dành chút thời gian trông nom mẫu phi, chủ yếu là nhẫn nại một chút đó!!"

Nhan Hâm đầu tiên là im lặng, lập tức đồng ý,

"Hâm nhi hiểu được, Hâm nhi sẽ ghi nhớ lời dặn của Vương gia!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa lòng cười, thâm tình ôm nàng lần cuối cùng, tiện đà đẩy nàng ra. Các thị thiếp khác lập tức trăm miệng một lời tiễn đưa:

"Thiếp thân chúc vương gia lên đường bình an, dừng chiến sa trường, khai hoàn mà trở về!"

Lưu Vân Lạc Kỳ gật đầu, tầm mắt lúc này mới chuyển hướng xa xa, chăm chú nhìn một bóng hình xinh đẹp cách hấn ước chừng mười trượng. Nhận được ánh mắt cực nóng của hấn, trái tim Sở Tiêu Lăng bất giác run lên nhẹ, vì thế, đem tất cả tình cảm sâu lắng trong nội tâm đặt vào trong ánh mắt, hướng đến hấn ánh nhìn thâm tình.

Bốn mắt nhìn nhau, giữa cả hai như có chung một cảm xúc trong không khí lưu truyền đến, trong nháy mắt, thế giới vạn vật giống như đang lắng đọng, mọi người chung quanh tựa hồ như đã biến mất, chỉ còn lại độc nhất hai người bọn họ.

Cả hai cùng nhìn nhau chăm chú, ước chừng như đó là một khoảng thời gian rất dài, cho đến khi Nhan Hâm lên tiếng gọi mới chấm dứt.

Lưu Vân Lạc Kỳ định thần lại, thu hồi tầm mắt, không hề liếc mắt đến ai lấy một cái, xoay người đi tới nơi dành riêng cho mình, sau đó nhảy lên, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, nắm chặt dây cương. Các kỵ sĩ cũng nhanh chóng đuổi theo, tiếng vó ngựa nhỏ dần.

Nhìn bóng dáng cao lớn uy vũ đang dần khuất xa trong tầm mắt, cho đến khi hoàn toàn biến mất, Sở Tiêu Lăng bỗng cảm thấy một nỗi phiền muộn nói không nên lời, nàng rất hi vọng, mình cũng có thể ngồi trên một con ngựa đi cùng hắn!

Nàng cứ si ngốc nhìn, đến khi Cẩm nhi gọi nhiều lần mới thanh tỉnh lại. Phát hiện nguyên bản đám đông đang náo nhiệt ồn ào ở trước cửa, chỉ còn lại mình và Cẩm nhi. Nàng vẫn còn bản thân, Cẩm nhi lập tức nói ra nghi hoặc trong lòng

"Tiêu Lăng tỷ, Tỷ hôm nay tựa hồ rất khác với mọi ngày đó!" Sở Tiêu Lăng nhìn lại nàng, trong ánh mắt phát ra một tia khó hiểu.

"Tỷ luyến tiếc Vương gia có phải không?" Cẩm nhi lại hỏi.

thân thể Sở Tiêu Lăng khẽ run lên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, không thể tưởng được. Cẩm nhi nhìn ra nội tâm của mình, hay là, mình vừa rồi biểu hiện ra ngoài rất rõ ràng? Phát hiện Sở Tiêu Lăng lại lâm vào trầm tư, Cẩm nhi không khỏi tiếp tục hỏi

"Tiêu Lăng tỷ, Tỷ có vẻ không hy vọng Vương gia đi khỏi đúng không! Kỳ thật, Vương gia không ở trong phủ, đối với chúng ta mà nói không phải càng tốt hay sao? Ít nhất tỷ không phải chịu nhiều băn khoăn, không cần chịu nhiều ủy khuất thêm nữa!"

Xác thực, trước tối hôm qua nàng vẫn còn hi vọng hắn sớm rời đi, để cho mình khôi phục khoảng thời gian tự do tự tại ngày qua ngày. Nhưng mà sau tối hôm qua, nàng phát hiện toàn bộ tâm tư mình đều đã thay đổi, nên không hề hy vọng hắn ra đi, thậm chí đột nhiên mơ tưởng hắn vĩnh viễn ở lại trong phủ, cho dù không thể thường xuyên đến tìm mình, thì thỉnh thoảng đến thôi cũng đã đủ thỏa mãn. Bất quá, Sở Tiêu Lăng cũng không đem những ý nghĩ này nói ra với Cẩm nhi, chỉ lẳng lặng ngăn người trong chốc lát, mới mang theo vẻ thần nhiên cùng Cẩm nhi đi vào trong phủ.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Có thai trung tuần

Vàng trắng tròn vành vạnh treo ở lưng chừng trời đêm, ánh sao lấp lánh đầy trời, toàn bộ biển thuy đang được bóng đêm bao phủ càng thêm yên tĩnh thần bí.

Viễn Sơn về đêm thật tĩnh lặng, uyển chuyển như một con Cự Long đang say ngủ, Thành lâu cao sừng sững giống như được ánh trăng bao phủ lên một tầng quang huy bằng bạc. Tường thành phản chiếu hai bóng người, bọn họ áo giáp màu bạc đang tỏa sáng lấp lánh dưới ánh trăng.

Trong đó một vị là Lưu Vân Lạc Kỳ, tuần nhan lúc này càng thêm thâm thúy, khuôn mặt nghiêm túc và bình tĩnh, đôi mắt sáng như ánh sao mang chút ý cười, hắn đang nhìn chăm chăm vào một bài trong tay.

Bên cạnh hắn là một nam tử, người này là đại tướng quân của Lưu Vân hoàng triều - Qua Đức đã cùng hắn chinh chiến rất nhiều năm, có thể nói là trợ thủ đắc lực nhất của hắn.

Phát hiện thấy Lưu Vân Lạc Kỳ cứ nhìn chăm chăm một bài kia đã lâu, lại nhớ tới ban ngày trận hiểm chiến kia, Qua Đức không khỏi trầm ngâm hỏi:

"Tầm thẻ một bài này, quả đúng là vật mang lại may mắn!"

Lưu Vân Lạc Kỳ nghe thấy, ánh mắt nhất thời thoáng lên một suy nghĩ dần dần nhớ lại ban ngày trên chiến trường. Lúc ấy, hắn bị quân địch bắn lên, mũi tên sắc bén có tâm chất độc, cũng may mũi tên là trúng ngay tấm một bài, cho nên hắn mới may mắn tránh khỏi một kiếp nạn.

"Vương gia lần này muốn sửa lại kế sách?" Qua Đức lại nói, chuyển đề tài

"Trước đây, Vương gia thích áp dụng chiêu đánh lâu dài, theo tốc độ của quân địch, làm cho quân địch hao tổn hết sức lực mới dễ dàng bắt cả nhóm. Nhưng lần này, Vương gia không hề ham chiến, vì thần cảm thấy nghi hoặc, mong rằng Vương gia giải thích!"

Lưu Vân Lạc Kỳ bĩu đôi môi mỏng, hình thành nụ cười như có như không. Cho tới nay, đánh giặc đối với hắn mà nói, không chỉ là vì bảo vệ quốc gia, bảo hộ lễ dân bách tính, mà còn là một loại hứng thú. Mỗi lần nhìn quân địch từ hăng hái đến ủ rũ, cuối cùng cũng phải cúi đầu xin hàng, hắn đều cảm thấy vô cùng tự hào và khoái hoạt, mặc sức hưởng thụ cái cảm giác về sự ưu việt của mình.(YY gửi chưa). Bởi vậy, mỗi một chiến dịch, hắn đều không vội cho tấn công quân địch ngay lập tức, mà là chậm rãi tới chu toàn. Nhưng lần này lại khác, giống như Qua Đức mới vừa rồi nhận xét, hắn đã cải biến sách lược thành tốc chiến tốc thắng. Nghĩ đi nghĩ lại, đầu óc của hắn bỗng nhiên biến chuyển nghĩ đến nàng, bây giờ đang làm cái gì? Chưa ngủ sao? Hắn không ở trong phủ mấy ngày này, nàng có ghi nhớ tới lời dạy bảo của hắn hay là vẫn tùy hứng, lại vụng trộm xuất phủ đi gặp mặt hoàng huynh?

Nghĩ đến khả năng này, thần sắc hắn đang ôn nhu đột nhiên rét lạnh, hận không thể ngay ngày mai khai hoàn quay trở về. Qua Đức đầy nghi hoặc, một

mực yên lặng nhìn chăm chú vào người bên cạnh hắn. Người này vĩnh viễn luôn bọc lộ một khuôn mặt bí hiểm, làm cho người ta cân nhắc lo sợ lại không thể không khiến mọi người sùng bái kính nể!

Biết được không thể hỏi thêm điều gì được nữa, Qua Đức quyết định không truy vấn tiếp.

Ngay lúc này, một gã thủ hạ chạy tới hướng hắn bẩm báo hai câu, vì thế hắn hướng Lưu Vân Lạc Kỳ bẩm báo hai tiếng, được Lưu Vân Lạc Kỳ cho phép hắn cùng thủ hạ tức tốc rời đi.

Nhìn theo bóng bọn họ rời đi, thành lâu càng thêm trở nên yên lặng, chỉ có vài tên thị vệ đang lẳng lặng đứng gác.

Lưu Vân Lạc Kỳ trong tay vẫn nắm chặt mộc bài, bắt đầu nhìn lên bầu trời, chợt nghe một nhạc khúc theo gió truyền tới độc đáo dễ nghe quen thuộc, không khỏi mỉm cười nhìn chung quanh. Nhưng làm cho hắn thất vọng rồi, tầm nhìn quan sát khắp nơi cũng không hề nhìn thấy bóng hình xinh đẹp như mong muốn!

Hắn đang ở biên quan, tại sao có thể nghĩ đó là nàng được! Lưu Vân Lạc Kỳ không khỏi cười thầm tự trách mình ngu xuẩn. Bất quá, nếu không phải nàng, vậy là ai? Là ai biết cách dùng phiến lá thổi ra khúc nhạc được?

Tâm không khỏi thắc mắc, hai chân không nghe lời mà cứ tự di chuyển, hắn chậm rãi đi dọc theo khúc thanh đến, đến tầng thứ hai của thành lâu, phát hiện ra một gã thủ vệ đang say mê thổi khúc nhạc!

Hắn cũng không hề lên tiếng quấy rầy, mà chỉ lẳng lặng đứng nghe. Thủ vệ vừa thổi xong khúc nhạc, dường như cảm giác được phía sau có điều khác thường, hắn nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy dưới ánh trăng kia có một dáng người cao lớn uy nghiêm, cả người nhất thời sợ tới mức hai chân như nhũn ra, lập tức quỳ xuống

"Tiểu nhân tiểu nhân khấu kiến. Khấu kiến Vương gia!! Thành Vương gia thứ tội!"

Lưu Vân Lạc Kỳ lúc này mới đi tới gần, mắt nhìn xuống hắn, không lên tiếng. Thủ vệ còn ý vị dập đầu, tiếp tục cầu xin tha thứ

"Tiểu nhân đang nhớ gia đình, nhất thời nhện không được thổi lên nhạc khúc, khẩn cầu Vương gia ban cho tiểu nhân một cơ hội, tiểu nhân lần sau sẽ không dám tái phạm nữa!"

"Đứng lên đi!" Lưu Vân Lạc Kỳ không có...chút ý muốn trách cứ nào, chỉ thản nhiên phân phó một tiếng.

Thủ vệ nhất thời không thể tin được, còn tưởng rằng mình nghe lầm, cho đến khi nghe thấy Lưu Vân Lạc Kỳ không kiên nhẫn lặp lại thêm lần nữa, mới vội vàng đứng dậy, vui mừng nói lời cảm tạ,

"Đa tạ vương gia ban ân không giết! Tiểu nhân xin cam đoan với Vương gia, từ nay về sau không bao giờ tái phạm nữa! "

Lưu Vân Lạc Kỳ trầm ngâm, ánh mắt nhìn đến chiếc lá trong tay hắn, chần chừ hỏi:

"Ngươi biết dùng Diệp Tử thổi khúc?"

"Khỏi bẩm Vương gia, đúng vậy! Tiểu nhân thuê nhỏ nhà nghèo, không có nhạc khí, nên chỉ biết dùng Diệp Tử giải khuây!"

"Vậy ngươi có thể dạy cho bọn vương không?"

Gã thủ vệ kinh ngạc, vội vàng đáp:

"Vương gia không chê trách, đó là ân phúc cho tiểu nhân, tiểu nhân nhất định cố hết sức!" Dứt lời, hắn lấy trong túi áo ra một chiếc lá khác, cung kính dâng lên cho Lưu Vân Lạc Kỳ.

Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp nhận, đầu tiên là tò mò đánh giá xem xét, lại thấy tên thủ vệ đang nom nớp lo sợ, hắn đặt phiến lá lên môi.

Mới đầu, hắn đương nhiên không biết cách thổi, nhưng chỉ một sau lúc được tên thủ vệ chỉ dạy tận tình và dựa vào sự thông minh và sự tinh thông âm luật vốn có của mình, hắn đã học được rất nhanh, còn càng thổi càng tốt.

Phân phó cho thủ vệ tiếp tục đứng gác, hắn lại bước trên thành lâu, một bên nhìn về phương xa, một bên lẳng lặng thổi.

Hắn đột nhiên có một ý nghĩ,nếu như khúc nhạc này có thể theo làn gió phiêu diêu kia đưa đến kinh thành, để nàng có thể nghe thấy.

Kinh thành, Kỳ Vương Phủ.

Trong sân Thúy Động Các, cũng đang được bao phủ một mảnh màu bạc hào quang của ánh trăng, âm thanh vừa tai của một khúc nhạc uyển chuyển êm tai đang lan truyền khắp sân.

Có phải khúc nhạc biên quan của hắn thật sự truyền đến tận kinh thành? Không, đương nhiên là không phải, khúc nhạc biên cương thổi đến là diễn tả nỗi nhớ nhà, mà trong đó cũng bao hàm cả tình cảm.

Sở Tiêu Lăng đang mặc chiếc áo ngủ, ngồi trên băng đá, đôi mắt nàng khép hờ, đôi môi anh đào có tiết tấu hơi động lên. Lưu Vân Lạc Kỳ rời đi đã hơn nửa tháng, mỗi đêm vào thời điểm tất cả mọi thứ chìm vào yên lặng, nàng lại đi ra nơi này, cúi đầu thổi bài thủ tư Vua chi khúc.

Khi ở cùng với hắn một chỗ, khoảng thời gian ngọt ngào đó tuy rằng rất ngắn ngủi nhưng lại làm cho nàng khắc sâu trong trí nhớ. Và cả cảm giác hắn trong lúc vô ý hành động ôn nhu giống như nước chảy đá mòn, gặt gao chiếm cứ trong lòng của mình.

Cảm tình bắt đầu nảy sinh, rồi từ từ sâu sắc đến khắc vào xương tủy. đêm hoan ái trước khi chia tay trong ký ức của nàng vẫn như mới đây thôi không hề phai nhòa, sự tuyệt vời trong tình ái khó có thể nói nên lời, còn có những lúc hắn đã mang theo ghen tuông, dùng lời nói bá đạo để công kích nàng.

Hắn đã nói, không thích nàng và Lưu Vân Lạc Trinh ở cùng một chỗ. Vì thế, dù rằng Lưu Vân Lạc Trinh nhiều lần cho người tới mời nàng tiến cung để xem xiếc ảo thuật, hoặc gởi thư mời nàng đi ra ngoài dạo phố, nàng cũng kiên cố chối từ!

Hắn đã nói, trong lúc hắn rời đi, dù rằng nàng không thể cùng Nhan Hâm hòa hợp nhưng cũng cần phải giữ hòa khí. Vì thế, khi đối mặt với những lời Nhan Hâm châm chọc khiêu khích, nàng cũng tận lực nhẫn nhịn.

Mặt khác, nàng cũng thường xuyên cùng lão Vương phi đi đến các chùa miếu cầu phúc, cầu Phật tổ phù hộ cho hắn được thuận lợi, bình an.

Lời của hắn, nàng luôn khắc sâu trong tâm khảm, tất cả đều ghi nhớ và làm theo (ngoan ghê hơn). Vậy hắn đâu?

Hắn hiện tại ở nơi biên quan có được mạnh khỏe không? Có thể hay không cũng đang như nàng vậy, trăm nhớ ngàn thương? Hoặc là, ít nhất nhớ tới nàng dù chỉ 1 lần.

Một khúc nhạc vừa kết thúc, nàng tạm thời dừng lại, ngược mắt lên trời, thất thần nhìn đỉnh trăng tròn vành vạnh, không khỏi lại chạnh lòng nghĩ tới truyền thuyết mà mẫu thân nàng từng nói qua. Xem ra, truyền thuyết kia thật sự linh nghiệm, nguyệt lão cũng rút cục chiếu cố đến mình, nàng chỉ hy vọng nguyệt lão có thể tiếp tục mở lòng từ bi, để cho mình cùng hắn làm bạn đời suốt kiếp.

Bỗng nghe tiếng bước chân, chợt cảm thấy trên vai ảm áp, Sở Tiêu Lăng đột nhiên từ trong trầm tư tỉnh lại, phát hiện ra Cẩm nhi không biết đã đến từ bao lâu rồi.

"Tiêu Lăng tỷ, Cẩm nhi đã nói với tỷ không biết bao nhiêu lần rồi, lúc nào đi ra đây ngắm cảnh phải nhớ mang theo áo khoác mà!" Cẩm nhi chân mày cau lại, lầm bầm.

"Không sao đâu, bây giờ là đầu mùa hạ mà!" Sở Tiêu Lăng cười, kéo nàng ta ngồi xuống bên cạnh mình.

"Tuy nói là Hạ Thiên, nhưng ban đêm vẫn rất lạnh mà! Vạn nhất nàng lại nhiễm phong hàn thì phải làm sao bây giờ?" Cẩm nhi vừa nói, vừa một bên giúp nàng choàng lại chiếc áo.

"Ha ha, có người ở đây, phong hàn nào dám tới gần ta!!!"

Cẩm nhi chu miệng lên, nhin không được hỏi ra sự nghi hoặc lâu ngày của mình

"Tiêu Lăng tỷ, ta phát hiện tỷ gần đây thật sự rất khác so với trước kia. Tỷ, mỗi đêm đều ở đây thổi khúc nhạc này, tựa hồ như đang suy nghĩ nhớ nhung đến người nào đó, mà người kia, là Vương gia phải không?"

Sở Tiêu Lăng hơi giật mình, nhưng quyết định không giấu diếm nữa, gật đầu.

Không thể tưởng được rằng mình chỉ suy đoán lung tung mà cũng trúng, Cẩm nhi tròn mắt há hốc mồm, qua một hồi lâu, mới lắp bắp hỏi:

"Vị. Vì sao? Tỷ không phải rất chán ghét ngài ấy sao? Như thế nào mà lại đi nhớ đến Vương gia?"

Sở Tiêu Lăng mỉm cười, dung nhan tuyệt mỹ dần dần đỏ ửng lên, xấu hổ đem chuyện của tối hôm đó kể cho Cẩm Nhi nghe.

Cẩm nhi nghe xong, mắt lại càng mở to như chiếc chuông đồng, nhớ lại những sự việc gần đây, không khỏi hét lớn

"Muội nhớ ra rồi, ngày đó tiền đưa vương gia tỷ căn bản chính là luyện tiếu Vương gia xuất chinh. Còn nữa, hoàng thượng mời tỷ tiến cung nhưng tỷ đều từ chối, đối với Nhan Hâm kia cũng nhẫn nại đi nhiều, nguyên nhân đều là. Vì Vương gia!"

Tiếp theo, Cẩm nhi bỗng nhiên trở nên buồn lo vô cớ

"Nhưng mà Tiêu Lăng tỷ, tỷ xác định Vương gia lần này là có thành ý thật sao?"

"Ta khẳng định điều đó, ta xác định ngài là thật tình!" Sở Tiêu Lăng vô cùng kiên định đáp lại. Tuy rằng hắn chưa hề hứa hẹn, nhưng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng vào hắn.

Thấy nàng nói như vậy, Cẩm nhi càng thêm rối rắm, tiếp tục nói:

"Vậy lần này là tỷ thật lòng thích Vương gia sao?"

Thích? Sở Tiêu Lăng trong lòng đột nhiên run lên, nói thực ra, nàng cũng không rõ ràng lắm điều này có phải là thích không! Đã mười tám tuổi đầu rồi, nàng đối với tình yêu nam nữ mơ hồ có chút hiểu biết, nhưng chưa từng thích người nam nhân nào cả, bởi vậy không biết cảm giác khi thích một người là như thế nào!(giống mình.=)

Mỗi ngày đều nhớ đến hắn, toàn bộ trong trí óc đều là hình ảnh của hắn, luôn nhớ về khoảng thời gian đã ở cùng hắn, ngay cả trong giấc mơ, toàn bộ trong giấc mộng cũng là hình ảnh của hắn.(sâu đậm lum òi ha ha)

Còn cảm giác nóng ruột nóng gan như thiêu đốt này chính là thích?

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng đang thẹn thùng đỏ mặt, Cẩm nhi trong lòng đã phần nào hiểu rõ, hắc hắc cười không ngừng

"Tiêu Lăng tỷ, xem ra lần này không chỉ đơn giản là thích như vậy, tỷ rõ ràng là đã yêu Vương gia! Bất quá cũng khó trách, Vương gia điều kiện tốt như vậy, bề ngoài anh tuấn, có quyền thế, hơn nữa lời nói ôn nhu ..., bất kỳ nữ nhân nào đều không thể tránh được khỏi lưới tình của ngài!"

Cẩm nhi phân tích điều này rất hợp lý, Sở Tiêu Lăng bất giác càng thêm ngượng ngùng, hờn trách nàng một tiếng

"Ngươi nha đầu kia, đem chàng nâng lên cả bầu trời rồi!"

"Chẳng lẽ muội nói sai sao? Tỷ không thấy là hắn đẹp trai sao? Ngươi nha, trong lòng rõ ràng là đang cho rằng trên đời này nam nhân đẹp trai nhất, anh tuấn nhất chính là vương gia đó!"

Cẩm nhi tiếp tục chế nhạo, giống như chọc nhỡ tới điều gì nói:

"A, Tiêu Lăng tỷ, tỷ nói xem, có khi nào trong bụng nàng đã có một tiểu bảo bối rồi không?"

Tiểu bảo bối?! Sở Tiêu Lăng chợt ngây người, vội tính lại ngày, mấy ngày nay không phải là thời kỳ an toàn, tỷ lệ mang thai rất lớn, đem đó lại làm nhiều lần như vậy, nói không chừng thật sự đã.(sao mà nhiệt tình thế ko biết-_-)

Nghĩ đến trong bụng có thể đã mang thai cốt nhục của chàng, tâm tư Sở Tiêu Lăng bất giác nhảy nhót vui sướng.

"Nếu thật sự như vậy, thì thật tốt quá, đến lúc đó không chỉ có lão Vương phi cười đến không thể khép miệng lại, Vương gia cũng sẽ rất cao hứng vui mừng, dù sao đây cũng là đứa con nối dòng đầu tiên mà! Về phần Nhan Hâm kia nha, rất nhanh sẽ bị gác qua một bên thôi!"

Cẩm nhi hừ lạnh một câu, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đang sáng bừng lên, cứ giống như là Sở Tiêu Lăng thật sự đang mang thai vậy.

Sở Tiêu Lăng tiếp tục lâm vào thế giới trầm tư của mình, trong trí óc đã bắt đầu tưởng tượng đến một tương lai tốt đẹp.

Trông thấy nàng thật sự đang say mê đắm ý, tự đáy lòng Cẩm nhi cũng thay nàng cảm thấy khoái hoạt, đôi mắt to đen từ từ hướng đến trời cao, nội tâm yên lặng cầu nguyện, cầu nguyện cho tỷ tỷ thiện lương của nàng vĩnh viễn có được hạnh phúc ngọt ngào, tràn ngập hi vọng, luôn luôn vui vẻ cười đùa.

Các nàng cứ như vậy ngồi yên lặng, ánh trăng đang dần dần đi về phía tây tựa hồ cũng bị cuốn hút vào sự vui sướng của các nàng, thoáng chốc càng trở nên sáng tỏ vô cùng.

Thời gian vô tình trôi qua như con thoi, thấm thoát đã lại qua nửa tháng. Hôm nay, Sở Tiêu Lăng sau khi tỉnh giấc, chợt thấy thân thể mỏi mệt, trong ngực khó chịu, không hề có cảm giác thèm ăn, giống như bị hút sạch sức lực.

Lúc này, Cẩm nhi đang giúp nàng rửa mặt chải đầu thay quần áo, còn lái nhai không ngừng:

"Tiêu Lăng tỷ, muội thấy tỷ vẫn là ngoan ngoãn nghe lời muội đi, đừng cứ ở trong phòng ngủ đến lúc trễ như vậy!"

Nhìn điệu bộ của Cẩm nhi y như là một bà tiểu quản gia, Sở Tiêu Lăng đang mệt mỏi bất giác lộ ra một nụ cười, nội tâm đồng thời cảm thấy rất vui vẻ.

Lưu Vân Lạc Kỳ rời nhà đi đã hơn một tháng, nỗi nhớ chàng của nàng không hề thuyên giảm mà ngược lại càng tăng thêm. Ban đêm mặc kệ có mệt hay không, nàng cũng thức đến canh 2, có khi đến canh 3-4 mới có thể đi vào giấc ngủ.

Nhiều lần, bị Cẩm nhi thúc giục, nàng mới trở về phòng, nhưng khi nằm ở trên giường, vẫn như cũ không hề buồn ngủ, nhắm mắt lại đều là hình ảnh lúc hai người ở chung từng ly từng tý.

Số lần cùng chàng ở chung chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, lại làm cho nàng nhớ mãi không quên khắc sâu trong đáy lòng. Mỗi khi nhớ tới sự bá đạo của chàng, nàng cũng khó tránh khỏi cảm thấy oán giận; nhưng khi nhớ tới những phút giây hoan ái trong cả quá trình chàng bày tỏ sự ôn nhu hiếm thấy, khiến cho cả trái tim nàng liền lập tức bị sự ngọt ngào lấp đầy.

May mắn là mình được gả vào Vương Phủ, không phải vất vả cực nhọc, lại được lão Vương phi yêu thương, nếu không, nếu biết mình cứ luôn nghi ngại, không bị mọi người trêu là "Lười phụ" mới là lạ!

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng lại đang ngẩn người, Cẩm nhi nhìn không được lắc đầu thở dài, "Tiêu Lăng tỷ bị trúng tình độc của Vương gia nặng quá rồi, đến nỗi trăm luan không thể tự kèm chế nữa!"

Sở Tiêu Lăng lập tức hoàn hồn, thẹn thùng hờn giận trách Cẩm nhi .

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, hai nàng vừa bước ra khỏi phòng, đến đại sảnh đã gặp lão Vương phi và ma ma đang ở bên diu tay bà

. "Mẫu phi, ngài sớm như vậy đã tới đây rồi?" Sở Tiêu Lăng nguôi giận, chạy nhanh ra nghênh đón.

"Không còn sớm nữa, mà con mới vừa rời khỏi giường sao?" Lão Vương phi cười ha ha, trên mặt trước sau như một ôn hòa và hiền lành.

Sở Tiêu Lăng ngưng ngưng xin lỗi lão vương phi, lúng ta lúng túng nói

“Con, con.”

"Ha ha, không cần khẩn trương như vậy đâu, dù sao cũng không có chuyện gì, con có ngủ đến tối mới rời khỏi giường cũng không sao. Tục ngữ nói có thể ngủ được là phúc, mẫu phi muốn ngủ mà cũng không ngủ được đó!" Lão Vương phi tiếp tục nói, khuôn mặt hớn hờ vô cùng.

"Mẫu phi không đến phật đường niệm kinh sao mà sáng sớm đã đến đây!!"

Sở Tiêu Lăng biết rõ lão Vương phi mỗi ngày rạng sáng đều dậy rất đúng giờ, đi đến Phật đường niệm kinh cầu phúc,

"Đúng rồi, mẫu phi, ngài sớm như vậy đã đến đây, hay là có chuyện quan trọng?"

"Ừ, là như vậy, vào ngày hai mươi tháng này, hoàng cung có tổ chức một cuộc thi tài, những người dự thi đều là hoàng thân quốc thích hoặc quan nhị phẩm mang theo vợ con, và con dâu!"

Sở Tiêu Lăng đôi mắt đột nhiên mở lớn

“Con đây.”

"Ta biết con không quen với việc này, bởi vậy muốn nói qua trước."

Lão Vương phi chờ nàng bình tĩnh lại mới nói tiếp:

"Bất quá chúng ta vẫn phải tham gia, vì thân phận mình mà phải tham gia!"

Nói đến thân phận, vậy chẳng phải là sẽ hội kiến Lưu Vân Lạc Trinh sao? Nhưng mà, Lưu Vân Lạc Kỳ đã dặn mình.

Phát hiện thấy Sở Tiêu Lăng đang trầm mặc, lão Vương phi cảm thấy buồn bực

"Làm sao vậy? Con không muốn đi à? Con cả ngày chỉ ở trong phủ, đi để mở mang kiến thức một chút cũng tốt, nói không chừng còn có thể kết bạn với các bằng hữu khác! Với lại, hoàng thượng đã hai lần mời con tiến cung, con đều cự tuyệt, lần này đi xem như là nể mặt hoàng thượng, dù sao cũng phải coi trọng người mà!"

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ phải đi đi thôi, Vương gia bên kia." Cẩm nhi cũng nhịn không được nữa xen vào một câu.

"Kỳ nhi? Kỳ nhi như thế nào?" Lão Vương phi lại càng thêm hoang mang.

"Ách, không có việc gì! Không có việc gì!"

Sở Tiêu Lăng hoàn hồn, nhanh chóng ngắt lời, đồng thời nháy mắt với Cẩm nhi ngầm nhắc nàng trước chớ ăn nói lung tung.

Lão Vương phi cũng không suy xét thêm tiếp tục nói:

"Kỳ thật, lần này ngoài việc xem biểu diễn, hoàng thượng còn muốn tuyên đọc thư của Kỳ nhi từ biên quan gửi về cho chúng ta!"

Lưu Vân Lạc Kỳ có gửi thư về? Sở Tiêu Lăng trong lòng rung động, gấp gáp hỏi:

"Thật sao? Vương gia có viết thư gửi về? Bên kia quan ải không có sao chứ, hết thầy đều an toàn chứ?"

"Hắn là không có việc gì, bất quá hay là chúng ta đến đó nghe xem hoàng thượng nói như thế nào mới biết được!"

"Tiêu Lăng tỷ, vậy còn không nhanh đi? Có thư của Vương gia nữa, tỷ bỏ qua việc này nhất định sẽ hối hận, đến lúc đó còn mất ngủ nữa!" Cẩm nhi lại càng thêm cố quai xen vào một câu, hiển nhiên, nàng không hề để ý đến cảnh cáo của Sở Tiêu Lăng hay là do bướng bỉnh mà không quan tâm!

Nhìn thấy lão Vương phi đang tỏ ra rất khó hiểu, Sở Tiêu Lăng không khỏi lại liếc mắt cảnh cáo Cẩm nhi, rồi lập tức đồng ý với lão Vương phi

“Con dâu xin nghe theo mẫu phi an bài!"

Lão Vương phi gạt đầu, trong lòng biết rõ Sở Tiêu Lăng chưa dùng đồ ăn sáng, nên chỉ dặn dò một vài câu sau đó từ biệt rời đi.

Sở Tiêu Lăng muốn đi ra đến cửa, muốn tiễn bà đi nhưng lão Vương phi từ chối, chỉ đưa mắt nhìn nàng rồi bước đi.

Ngày hai mươi tháng sáu. Trời trong xanh không gợn mây, sắc trời sáng tỏ không nhiễm một hạt bụi trần, ánh nắng chiếu sáng toàn bộ đại địa.

Đúng là một ngày đẹp trời, cũng là ngày Sở Tiêu Lăng cùng lão Vương phi tiễn cung thường thức cuộc thi tài.

Kỳ thật, Nhan Hâm muốn đi riêng, bởi vì Lưu Vân Lạc Kỳ không ở bên cạnh, nên nàng không muốn đi cùng với Sở Tiêu Lăng và lão Vương phi. Vì thế nên nàng ta đã tìm cớ, nói Nhan quý phi muốn nàng tiễn cung trước, mới sáng sớm đã lên một chiếc kiệu rời khỏi phủ.

Giờ Thìn chính khắc, lão Vương phi và Sở Tiêu Lăng ngồi trên xe ngựa cùng với vài thị vệ hộ tống, vừa cười vừa nói đi đến hoàng cung, trực tiếp tiến vào Khánh Phong điện.

Cung điện trang hoàng rực rỡ, Lưu Vân Lạc Trinh đang ngồi trên cao long ý, còn có Tuệ Tâm Thái Hậu, Nhan quý phi cùng các phi tần khác. Nhan Hâm cũng đã có mặt.

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng xuất hiện, Lưu Vân Lạc Trinh nhất thời trở nên vui vẻ ra mặt, ánh mắt dịu dàng, đi đến ôm lấy Sở Tiêu Lăng, lại còn hỏi han nàng ân cần, làm cho những người khác nhìn vào đều cho rằng cả hai như là bằng hữu nhiều năm không gặp vậy!

Sở Tiêu Lăng tự nhiên thoải mái, cẩn thận trả lời từng câu thăm hỏi ân cần của chàng, nội tâm tràn ngập cảm kích, còn có một tia áy náy!

Nàng bỗng nhiên hối hận tự trách, đáng nhẽ nàng nên sớm tiễn cung để gặp con người tính tình hiền hòa, nhã nhặn, coi nàng như tri kỷ này!

Tuệ Tâm Thái Hậu nhìn thấy Lưu Vân Lạc Trinh đối xử tốt với Sở Tiêu Lăng và lão Vương phi thì khó chịu, vẻ mặt bình tĩnh, thần nhiên nhắc nhở:

"Hoàng thượng không phải muốn tuyên đọc bức thư mà Kỳ Vương gia gửi về sao? Thời gian không còn sớm nữa, mau chóng đọc xong đi rồi thường thức cuộc thi tài!"

Lưu Vân Lạc Trinh nghe thấy lời Tuệ Tâm thái hậu nói mới chấm dứt cuộc thăm hỏi với Sở Tiêu Lăng, bắt quạ cả người vẫn đang còn đắm chìm trong sự vui sướng, tay tiếp nhận thư từ thái giám, bắt đầu cao giọng tuyên đọc .

Trong thư nội dung, đại khái là nói đến quân ta dùng mưu cơ trí, đánh cho quân địch đầu rơi máu chảy, loạn đảng bị bắt, phòng chừng không bao lâu nữa Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ khai hoàn trở về .

Nghe xong thư, Nhan Hâm đắc chí, dung nhan vô cùng kiêu ngạo .

Lão Vương phi vui mừng, lòng tràn đầy sự hứng khởi.

Sở Tiêu Lăng cũng vui mừng như đóa mây, phong thái vô cùng bình tĩnh, đặc biệt khi nàng nhìn thấy Lưu Vân Lạc Trinh đưa cho nàng một phong thơ khác thì sự kích động cao hứng khó có thể hình dung .

Tờ giấy Tuyên Thành trắng nõn, không có lời nói dư thừa, chỉ có hai bức đồ án! Một đóa hoa lãng sáng quắc nở rộ; một khuôn mặt nam nhân tuấn mỹ, còn có mấy hàng chữ!! Là những dòng thơ trên tấm biển gỗ, chính mình đêm đó đã thức suốt đêm chép trên bài từ!!

Không thể tưởng được chàng đã thật sự về lại chúng, còn dùng phương thức này để nói lên sự bình an với mình, đối với nàng kể ra tình cảm của chàng. Nhớ nhung thương yêu!

Biết được Lưu Vân Lạc Kỳ có trao riêng thư tín cho Sở Tiêu Lăng, Nhan Hâm vốn đã ầm ức tức giận, nay lại thấy Sở Tiêu Lăng kia đang vô cùng hưng phấn say mê, nàng ta lại càng thêm bốc hỏa đến nỗi toàn bộ khuôn mặt đều xạm ngất tím bầm.

Nhan quý phi đầy mặt tâm trạng cũng đang phức tạp, bỗng nhiên nói một câu

"Kỳ Vương gia thật sự là kỳ lạ, Hâm nhi cùng Kỳ Vương Phi đều là nữ nhân của ngài ấy, tại sao chỉ viết thư riêng cho Kỳ Vương Phi, mà lại không viết cho Hâm nhi? Mọi người đều biết, Kỳ Vương gia và Hâm nhi ân tình sâu đậm, đối với Hâm nhi sùng ái mà người nào cũng phải ao ước. Hoàng thượng, ngài có thể hay không làm rồi, thư này. Là cho Hâm nhi à?"

Lưu Vân Lạc Trinh nheo đôi mắt một chút ý vị thâm trường cười mỉm, nhìn lại mọi người, lập tức khẳng định

"Trẫm đương nhiên không sai sót, là hoàng đế ngàn đời vạn dân bảo muốn trao phong thư cho riêng mình Kỳ Vương Phi!"

Kỳ thật, Lưu Vân Lạc Kỳ đã sớm lo lắng đến việc Nhan Hâm ghen tỵ, cũng đã từng thông báo riêng với chàng là hãy lên đưa phong thư này cho Sở Tiêu Lăng. Nhưng Lưu Vân Lạc Trinh không hề làm như thế, mà còn làm ngược lại

Chàng làm như vậy, đơn giản là muốn hướng mọi người tuyên cáo, Lưu Vân Lạc Kỳ đối với Sở Tiêu Lăng có cảm tình đặc biệt, làm cho mọi người không còn suy nghĩ rằng Sở Tiêu Lăng là một người vợ bị chồng ruồng bỏ. (đáng iu quở ờ)

Trong điện bao trùm không khí kỳ quái, tất cả mọi người đều đắm chiêu, Nhan Hâm tức giận tới cực điểm, nếu không vì lo làm kinh động đến hoàng

thượng, nàng ta đã sớm bạo phát ra.

Cuối cùng, vẫn lại là Tuệ Tâm Thái Hậu nhắc nhở, mọi người mới tạm thời kìm chế tâm tình, nhất tề rời khỏi Khánh Phong điện đi đến đấu trường! Kế tiếp những màn biểu diễn, làm cho Sở Tiêu Lăng lần đầu tiên nhìn thấy được sự tài hoa thông minh của các quan gia tiểu thư, các nàng không những vóc người xinh đẹp, hơn nữa còn có tài nghệ xuất chúng, cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, mỗi người mỗi vẻ.

Mỗi một vị biểu diễn tiết mục, đều cung kính cẩn trọng, đều có vẻ tự tin bình tĩnh, mang đến cho mọi người cảm xúc vừa hồi hộp vừa thần phục, hết lời cảnh đẹp ý vui.

Nhìn các nàng, Sở Tiêu Lăng càng thêm khâm phục tán thưởng, không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn rằng chính mình không tham gia, nếu không chắc là sẽ xấu mặt!

Điều làm cho Sở Tiêu Lăng tán thưởng nhất đó là, tiểu thiên kim của Lễ bộ Thị lang Liễu Bích Hà. Năm nay mới 13 tuổi nhưng nàng ta đã rất xinh đẹp, quốc sắc thiên hương, ra dáng mỹ nhân.

Đêm nay nàng ta biểu diễn một điệu múa, toàn thân mặc bộ áo váy màu trắng nhạt cùng chiếc quần lụa mỏng, hai mảnh lụa trên vai, tượng trưng cho một "Sức mạnh tình yêu" dải lụa bảy màu.

Nàng ta có khuôn mặt tươi như hoa đào, lay động lòng người, dáng người linh hoạt phiêu diêu nhảy múa. Đôi tay trắng rất quen với các động tác khó, nghiêm nhiên trở thành một tiểu tiên nữ.

Cái đẹp của nàng mang chút hư ảo, làm cho toàn bộ hội trường rung động. Sở Tiêu Lăng không có cách nào diễn tả được hết sự sùng này, đến thời điểm đặc sắc nhất cao trào nhất, cả hội trường tràn ngập tiếng vỗ tay, Sở Tiêu Lăng quá mức hưng phấn, bởi vì kích động mà nhất thời quên hết lễ nghi, dùng sức vỗ tay nhiệt liệt, phát ra âm thanh thanh thúy vang dội.

Nhan Hâm đứng ở bên cạnh nàng, không hề hứng thú với buổi biểu diễn này, cả buổi tối đều không yên lòng, tâm tình khó chịu, trong đầu óc lấp hình ảnh Sở Tiêu Lăng nhìn thấy phong thư của Lưu Vân Lạc Kỳ khuôn mặt ngọt ngào, làm cho nàng ta cứ ảm ức trong lòng, rối rắm không thôi.

Lúc này, lại thấy Sở Tiêu Lăng không coi ai ra gì hoan hô kích động, thật giống như ở mượn việc này để thị uy và khoe khoang với mình, làm cho nàng càng thêm thẹn quá hóa giận.

Đôi mắt không ngừng lảo liên, dung nhan diễm lệ thâm trầm lo lắng, dần dần lộ ra một tia không có ý tốt, thừa dịp mọi người đang tập trung vào biểu diễn, lặng lẽ đi lên phía trước hai bước, dùng sức đẩy mạnh phía sau lưng Sở Tiêu Lăng!

Sở Tiêu Lăng vì bất ngờ nên không phòng ngự, cả người cứ như vậy chúi về phía trước. Để tránh cho mình té nhào, nàng cố gắng đứng vững nhưng vẫn lao đảo vài cái, họa vô đơn chí là, chỉ thấy trước mắt một bóng mờ hiện lên, nàng vẫn còn đang nắm chặt dải lụa!

Trong phút chốc, toàn bộ hội trường lặng ngắt như tờ. Phát hiện ra dải lụa của mình rơi vào Sở Tiêu Lăng, Liễu Bích Hà lập tức kinh hoàng thất thố chạy tới, sợ hãi nói xin lỗi:

"Kỳ Vương Phi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi."

Sở Tiêu Lăng gượng cười, muốn an ủi nàng ta rằng việc này không liên quan gì hết, nhưng dưới bụng bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn, làm nàng đang tươi cười lại lộ ra thần sắc thống khổ, còn kèm theo một tiếng kêu đau.

Lão Vương phi cũng đã tới gần lại, một bên dìu nàng một bên thân thiết hỏi:

"Tiêu Lăng, con không sao chứ?"

Sở Tiêu Lăng lắc đầu, bàn tay đặt tới trên bụng, nhúu đôi lông mày kêu đau

"Mẫu phi, nơi này. Đau quá!"

Mọi người, đều bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng, vợ chồng Lễ bộ Thị lang hoảng sợ muôn phần, cả hai đều dập đầu nhận sai.

Lưu Vân Lạc Trinh cũng vội chạy tới, còn sai người đi truyền Thái y.

"Tỷ tỷ à, tỷ không có sao chứ? Chỉ là va chạm ngoài ý muốn, như thế nào mà lại như kiểu bị đâm một đao vậy? Thực sự đau đến như vậy sao?"

Nhan Hâm từ trong đám người khoan thai đi đến, đối với Sở Tiêu Lăng phát ra lời châm chọc khiêu khích. Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng trước mặt mọi người tỏ ra đáng thương, trong nội tâm nàng buồn bực tức giận biến mất không ít, còn dấy lên sự đặc ý hài lòng.

Vừa vặn có một nữ Thái y cũng tham gia biểu diễn, nàng nghe tin vội bước tới, không hề chậm trễ bắt mạch cho Sở Tiêu Lăng, nín thở ngưng thần trong chốc lát, sắc mặt đang trầm trọng dần dần biểu lộ sự vui mừng

"Chúc mừng lão Vương phi, chúc mừng Kỳ Vương Phi, đây là hỉ mạch, Kỳ Vương Phi đã mang thai hai tháng!"

Lão Vương phi vừa nghe xong, kinh hi vô cùng, tựa hồ không thể tin được vào tai của mình.

Sở Tiêu Lăng cũng là đang chấn động vô cùng, bỗng nhiên cảm giác nỗi đau đớn này giảm bớt không ít, niềm vui sướng tràn ngập.

Lưu Vân Lạc Trinh cũng đang kinh ngạc, thiết tình thay nàng cảm thấy cao hứng.

Bị đá kích nhất hấn là Nhan Hâm, nàng ta giống như vừa gặp phải điều gì kinh hãi, khó có thể tin được chuyện này nên cứ trừng mắt nhìn Sở Tiêu Lăng, ánh mắt còn dần dần lộ ra vẻ không cam lòng cùng phẫn nộ.

"Thái y, nàng không có sao đó chứ?" Lưu Vân Lạc Trinh đột nhiên hỏi.

"Bẩm hoàng thượng, Kỳ Vương Phi bởi vì không cẩn thận vấp ngã, đến nỗi động đến thai khí, bất quá cũng không đáng lo ngại, vì lý do an toàn, vì thân sẽ kê thêm thuốc dưỡng thai cho nàng!"

Lưu Vân Lạc Trinh nghe xong, dần dần yên lòng, đang chuẩn bị sai người dìu Sở Tiêu Lăng vào trong điện nghỉ ngơi, đã thấy Sở Tiêu Lăng trong mắt phát ra khẩn cầu.

"Kỳ Vương Phi, làm sao vậy? Có chuyện không ngại nói thẳng?"

Chàng ôn nhu nhìn nàng.

Sở Tiêu Lăng trầm ngâm một hồi, nhìn đến nhà của Lễ bộ Thị lang đang nom nớp lo sợ, đặc biệt hoa dung thất sắc, cái trán đã lấm tấm mồ hôi Liễu Bích Hà, không khỏi nhỏ giọng nói

"Bẩm hoàng thượng, nô tì. Nô tì có một thỉnh cầu!"

"Ừ"? Cứ nói đi đừng ngại!"

"Nô tì vừa rồi bị ngã, chỉ là do việc ngoài ý muốn, không có liên quan gì đến Liễu tiểu thư, hi vọng hoàng thượng đừng vì việc này mà bỏ qua màn biểu diễn lúc nãy của Liễu tiểu thư!"

Thì ra là thế! Lưu Vân Lạc Trinh nghe xong, lập tức gật đầu đồng ý với Sở Tiêu Lăng.

"Được! Trẫm đáp ứng thỉnh cầu của nàng! Chuyện khác nàng tạm thời đừng suy nghĩ nhiều, nàng bây giờ đang mang thai, hoàng đế lại không có ở đây, trẫm có trách nhiệm thay đệ đệ chiếu cố đến các nàng!"

Sở Tiêu Lăng cảm kích cười, cùng lão Vương phi nhất tề tạ ơn, được thị vệ hộ tống, đi dõng đến bên trong điện.

Cuộc thi tài tiếp tục, toàn bộ hội trường khôi phục sự náo nhiệt ồn ào, mọi người đều chú ý tới những màn biểu diễn.

Tuệ Tâm Thái Hậu, Nhan quý phi và đám người kia tâm tình đã trở lại bình thường. Tuy đôi mắt luôn nhìn đến buổi biểu diễn, nhưng trong lòng mỗi người lại đều có điểm đắm chiêu.

Mà Nhan Hâm, lại lần nữa tức giận đến xanh cả mặt, cả người phát run, quả thực muốn bộc phát cơn giận ra!

Nhìn chăm chú vào bóng dáng của Sở Tiêu Lăng đang dần dần biến mất, trong mắt không ngừng phát ra vẻ không cam lòng, khó chịu, phẫn nộ, âm thầm cùng độc ác! Không, nàng không thể chịu đựng được, nàng không thể để cho tiện nhân Sở Tiêu Lăng kia đạt được mục đích!!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bắt được gian phu

Uống hết một thang thuốc của Thái y kê, lại nằm nghỉ ngơi trên giường nửa canh giờ, thân thể Sở Tiêu Lăng đã dần dần ổn định, cơn đau bụng cũng đã tiêu tan.

Sau đó, nàng từ biệt mọi người, cùng lão Vương phi rời khỏi hoàng cung.

Vừa trở lại trong phủ không lâu, tin tức nàng mang thai lập tức truyền khắp toàn bộ vương phủ, có thể nói là muôn màu muôn vẻ, có người vui mừng có người u sầu!

Lão Vương phi cũng không vội vã trở về phòng của mình, mà vẫn đang dìu Sở Tiêu Lăng cùng đi vào Thụý Động Các.

Biết được Sở Tiêu Lăng đang có thai, Cầm nhi hưng phấn hơn tất cả, canh giữ ở trước giường liú ríu nói không ngừng.

"Không thể tưởng được muội thật sự đã đoán đúng, Tiêu Lăng tỷ quả nhiên đã có cốt nhục của Vương gia! Muội không thể tưởng tượng ra được, Vương gia khi nghe được tin này thì sẽ như thế nào, nói không chừng sẽ ngay lập tức giết sạch quân địch không còn một mảnh giáp, ra roi thúc ngựa chạy về kinh thành!"

Lão Vương phi cũng nhượng mày cười ra mặt, đối với Sở Tiêu Lăng yêu thương chiều chuộng thêm sâu sắc hơn, bà cầm tay Sở Tiêu Lăng, thanh âm kích động run nhè nhẹ

"Tiêu Lăng, không thể ngờ con nhanh như vậy đã có cốt nhục của Kỳ nhi, thật sự là cảm ơn trời đất, xem ra mẫu phi phải dành thời gian đi đến Vân Sơn rồi để đáp tạ lại Bồ tát phù hộ!"

Sở Tiêu Lăng trong lòng cũng đang tràn đầy niềm hạnh phúc ngọt ngào, một tay đặt lên bụng vẫn còn bằng phẳng, cả người bởi vì vui vẻ mà trở nên càng thêm mĩ miều rung động lòng người.

Không dám hy vọng đến việc này, vậy mà đã lại mang thai! Kỳ thật, gần đây có hơi mệt mỏi, bao gồm nguyệt sự chậm lại, nàng sớm nên phát giác ra điều khác thường, chính là, bởi vì toàn bộ tâm tình vẫn luôn suy nghĩ mong nhớ đến Lưu Vân Lạc Kỳ, đến nỗi không còn để ý đến những việc khác.

Cùng chàng hoan ái tổng cộng bốn lần, một lần là đêm đầu tiên, một lần là ngày đó gặp nạn tại hoang động, lại một lần nữa là ở Phi Long tử lâu, một lần cuối cùng còn lại là. một đêm hoan ái trên miên trước khi chàng xuất chinh!

3 lần đầu là mình không hề mong muốn bị cưỡng ép, duy chỉ có lần đêm trước khi xuất chinh cùng chàng hoan ái là do mình cam tâm tình nguyện, như vậy, cục cưng có phải nên gọi là kết tinh tình yêu của mình và chàng không?

Đúng rồi, cục cưng sau này sẽ giống ai đây? Nếu là nam nhi hẳn là sẽ anh tuấn tiêu sái như chàng, còn nếu là nữ thì sẽ giống như nàng xinh đẹp động lòng người.

Nỗi nhớ nhung chàng càng như thủy triều dâng cao trong lòng, nàng thực hận bây giờ không thể ngay lập tức thấy chàng trở về. Hoặc nàng có thể chạy như bay đến bên cạnh chàng, nói cho chàng biết về tin tức tốt lành này, cùng chàng chia sẻ niềm vui sướng này.

Sau khi chàng biết được sẽ có tâm tình như thế nào? Có thể khi hỏi phủ sẽ cao hứng phấn chấn, mừng rỡ như điên không?

Hay là, chàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, hoàn toàn thiếu kinh nghiệm chăm sóc cục cưng?

Nghĩ vậy, Sở Tiêu Lăng tâm tình đang nhảy nhót lập tức xẹp xuống, trên gương mặt đang tươi cười dần dần hiện ra nhiều điều lo lắng và đau thương. Cảm nhi thấy thế, thân thiết nói:

"Tiêu Lăng tỷ, làm sao vậy? Bụng lại đau à?"

Lão Vương phi cũng lo lắng không thôi

"Tiêu Lăng, con có điều gì không khỏe cần phải nói ra cho mẫu phi biết, có phải bụng lại không thoải mái hay không?"

"Ách, con. Con không sao, chẳng qua là đang nghĩ đến chút việc thôi." Sở Tiêu Lăng nhanh chóng định thần lại.

Lão Vương phi vẫn đang vô cùng buồn bực, muốn hỏi có sự ra làm sao, nhưng sau lại vẫn nhìn xuống, bà biết, Sở Tiêu Lăng vừa mới biết được mình đang mang thai, nhất thời không dễ thích ứng ngay được.

"Đúng rồi mẫu phi, người đã vất vả một ngày, hẳn là mệt mỏi, không bằng về trước nghỉ ngơi một chút đi. Con đã uống thuốc của Thái y, thật sự không có việc gì rồi!" Sở Tiêu Lăng lại nói.

Lão Vương phi suy nghĩ giây lát, gật đầu

"Ừ, vậy con nhớ nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai mẫu phi trở lại thăm con!"

Sở Tiêu Lăng gật đầu, chuẩn bị bước xuống giường đưa tiễn bà, lại bị bà ngăn cản, cuối cùng đành phải để cho Cảm nhi đưa bà ra ngoài.

Sau khi quay trở lại, Cảm nhi lại hưng phấn, cao hứng nói:

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ đã có con nối dòng của Vương gia, việc này sẽ làm cho không người nào dám khi dễ tỷ nữa, Vương gia về sau cũng sẽ càng thêm yêu thương tỷ nha!"

Sở Tiêu Lăng bĩu môi môi anh đào một cái, thân nhiên cười, chẳng biết tại sao, trong lòng nàng lại đang lo lắng không yên. Lại cảm thấy hơi mệt, vì thế, nàng dặn dò Cảm nhi một tiếng, nhờ Cảm nhi đỡ nàng nằm xuống giường, bắt đầu ngủ say.

Cảm nhi đắp kín mền cho nàng, vui vẻ chăm chú nhìn nàng đang bình yên ngủ, lát sau, mới lặng lẽ đi ra bên ngoài.

Nhã Hâm Các, không khí ngưng đọng, xen lẫn cả sự nguy hiểm vô chừng.

Nhan Hâm đang nghiêm mặt, tức giận ngồi trên ghế quý phi, một tay đặt tại lưng ghế dựa, một tay gắt gao nắm chặt chiếc khăn tay.

Ngồi ở bên cạnh nàng có Lâm Phi Phi, Lý Bội Dung cùng vài tâm phúc khác.

"Thật không cam lòng, thật sự là đáng giận, tiện nhân kia như thế mà lại mang thai con nối dòng của Vương gia!" Lâm Phi Phi vỗ bàn, dung nhan xinh đẹp hiển thị rõ sự đố kỵ, cùng ghen ghét.

"Đến lúc đó nàng ta uy phong, lão Vương phi vốn đã thiên vị cho nàng, sau việc này còn không đem nàng nâng lên làm Bô Tát sống luôn sao!" Lý Bội Dung cũng căm giận bất bình nói.

"Theo ta thấy, đứa trẻ trong bụng của nàng ta chưa chắc đã là của Vương gia, các người ngẫm lại đi, Vương gia lần trước sủng hạnh nàng đã là nhiều tháng trước, đại phu đã chuẩn đoán nàng ta có thai hai tháng, thời gian kém xa như vậy, đây căn bản không có khả năng!" Một vị thị thiếp tâm tư có vẻ tỉnh táo, bỗng nhiên phân tích.

"Nàng ta lần trước không phải là bị Vương gia trừng phạt sao? Nghe nói nàng ta đã không chịu nổi tịch mịch chạy đi hẹn hò nam nhân khác, cho nên trong bụng của nàng mang thai con ai còn chưa thể xác định được đâu!" Một nữ nhân khác phụ họa theo, giọng điệu tràn ngập hèn mọn cùng khinh thường.

"Nếu quả thật là như vậy, vậy có trò hay để xem! Các người tưởng tượng được không! Ta xem lão Vương phi còn cách nào để bảo vệ nàng!"

Sau khi được nhắc tới, Lý Bội Dung cũng âm thầm tin tưởng, vẻ mặt phần hận bắt đầu chuyển thành vui sướng khi có người gặp họa.

Mà Nhan Hâm, từ nãy tới giờ chưa nói một câu, chính là lắng lắng nghe các nàng phân tích, toàn bộ thần sắc càng thêm âm trầm cùng căm phẫn. Nàng cũng đang hi vọng suy đoán của các nàng kia là đúng, nhưng nàng không thể không thừa nhận, đứa con trong bụng Sở Tiêu Lăng nhất định là kiệt tác của Lưu Vân Lạc Kỳ!

Nhớ rõ ngày trước khi Lưu Vân Lạc Kỳ xuất chinh, sau khi ca múa xong, nàng vốn tính lưu lại bồi hấn, cuối cùng lại bị hấn thoái thác nói muốn sớm nghỉ ngơi.

Theo hạ nhân bẩm báo, hấn căn bản là không hề nghỉ ngơi! Vừa tiến bước mình, hấn đã say như thế mà lại chạy tới Động Thúy Các, còn ở lại cho đến lúc hừng đông mới rời đi!

Bởi vậy, đứa con trong bụng Sở Tiêu Lăng, hấn là đã được tạo thành vào đêm đó! Càng nghĩ, Nhan Hâm càng thấy buồn bực và không cam lòng, nàng trăm lần nghĩ cách đối phó lại không ngờ được, Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn bị tiện nhân kia hấp dẫn, đối với tiện nhân kia nhớ mãi không quên!

Càng nghĩ đến việc hấn luôn mồm hứa hẹn để mình vì hấn sinh hạ con nối dòng thứ, kết quả là để cho tiện nhân kia nhanh chân có trước! Mặt khác, tới hôm đó, bọn họ khẳng định là rất khẳng khái, thực là tức chết mà, nếu không hấn sẽ không viết riêng cho tiện nhân kia một phong thơ, khiến cho tiện nhân kia nở mày nở mặt, dương dương đắc ý!

Làm sao bây giờ, Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng đã bắt đầu hướng tới con tiện nhân kia, nếu lần này lại sinh hạ tiểu nam nhi, địa vị của mình lại càng thêm nguy cơ! Không, không được! Lưu Vân Lạc Kỳ là của mình, danh hiệu Vương Phi cũng là của mình! Minh tuyệt không cho phép bất cứ kẻ nào cướp đi! Trong mắt hiện rõ từng tia quang mang sắc bén ngoan độc, con người đen của Nhan Hâm không ngừng đảo quanh, chợt thấy một bóng người quen thuộc bước qua trước cửa, trong đầu chợt nảy ra ý hay!

Nhanh chóng điều chỉnh một chút thần sắc, nàng nhìn các nữ nhân này còn đang lải nhải, thản nhiên phân phó một câu:

"Các người. Đều trở về đi!"

Mọi người đều yên lặng, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc khó hiểu. Lâm Phi Phi, tự xưng là được Nhan Hâm coi trọng cùng tín nhiệm nhất, bước nhanh đến bên cạnh nàng ta, vẻ mặt vô cùng thân thiết:

"Hâm tỷ tỷ làm sao vậy? Yên tâm, có ta ở đây, tuyệt đối không để cho tiện nhân kia thực hiện được mục đích!"

"Đúng vậy, có chúng ta hợp sức chống lại, tiện nhân kia không thể mẩu bằng con quý, kết quả là chỉ biết mang theo nghiệt chủng bị đuổi ra khỏi Vương Phủ!" Lý Bội Dung nhanh nhẩu phụ họa.

Những người khác cũng đều vây lại gần, trăm miệng một lời chứng nhận,

"Hâm tỷ tỷ xin yên tâm, chúng ta vĩnh viễn đứng bên tỷ, sẽ luôn ủng hộ tỷ!"

Thấy các nàng như vậy, Nhan Hâm nội tâm âm thầm cười lạnh nhưng ở ngoài mặt vẫn giả trang cảm kích khôn cùng, vô tình giải thích

"Ta có chút mệt, muốn yên tĩnh một chút!"

Mọi người bưng bình, liền cũng không nhiều lời thêm, cứ thế cáo từ, trước khi đi còn dặn Nhan Hâm đừng quá thương tâm khổ sở, phải nhẫn nhịn chờ xem Sở Tiêu Lăng có kết cục ra sao!

Các nàng vừa đi khỏi, Nhan Hâm khuôn mặt lập tức chuyển sang vẻ lạnh lùng, nhìn đến nha hoàn Tiểu Lan phân phó một tiếng.

Tiểu Lan đầu tiên là ngạc nhiên, vội gạt đầu, đi nhanh ra ngoài, rồi trở về mang theo phía sau một gã gia đình tuổi chừng 20, thân hình cao lớn khôi ngô.

"Lâm Sáng khấu kiến tiểu thư!" Gia đình kia khom người thật sâu hướng Nhan Hâm hành lễ.

"Đứng lên đi!" Nhan Hâm thân nhiên đáp lời, cẩn thận nhìn hấn một lát, chậm rãi nói:

"Lâm sáng, còn nhớ rõ người là như thế nào quen được với bốn tiểu thư chứ?"

"Lâm sáng đương nhiên nhớ rõ, nếu không phải do tiểu thư rat ay cứu giúp, chi sợ Lâm Sáng đã không còn ở nhân thế, cho nên, đại ân đại đức của tiểu thư, Lâm Sáng vĩnh viễn khắc sâu trong tâm!"

Nhan Hâm hài lòng gạt đầu,

"Vậy người còn nhớ rõ việc trước khi tiến vào Vương Phủ?"

"Lâm Sáng nhớ rõ!"

Nguyên lai, nam nhân này là do Nhan Hâm cố ý an bài vào trong Vương Phủ, ngoài mặt là gia nô của Vương Phủ, kì thực âm thầm thay Nhan Hâm lưu ý theo dõi hành động của Lưu Vân Lạc Kỳ!

"Được! Bốn tiểu thư hiện tại có một nhiệm vụ muốn nhờ tới người, người phải thuận lợi hoàn thành!" Nhan Hâm nói xong, thấp giọng nói ra kế hoạch đã vạch sẵn cho hấn.

Lâm Sáng nghe xong, bất giác sùng sốt.

"Làm sao vậy? Không dám làm?" Nhan Hâm sắc mặt phát lạnh.

"Ách, đương nhiên không phải, Lâm Sáng là lo lắng vạn nhất nếu làm không tốt, không thể hoàn thành kế hoạch của tiểu thư!"

"Người không cần lo lắng, ta đã có toàn bộ kế hoạch, người đến lúc đó chỉ cần chiếu theo phân phó mà làm, vào đúng thời khắc bấm báo tình huống lại cho ta! Còn nữa, sau khi chuyện này thành công, người không hề bị nguy hiểm đến tánh mạng! Nếu người hoàn thành tốt, ta đảm bảo không để cho người lâm vào nguy hiểm!"

"Kia. Lâm Sáng tuân mệnh!"

"Ừ! Cứ như vậy đi, người có thể lui xuống!" Nhan Hâm giơ tay lên.

Nhìn bóng lưng cao lớn của Lâm Sáng chậm rãi biến mất, Tiểu Lan mới thu hồi ánh mắt, lo lắng hỏi Nhan Hâm

"Tiểu thư, kế hoạch này thật sự có thể làm được không? Quả thật có thể đem nữ nhân kia đuổi đi?"

Nhan Hâm không trả lời nàng ngay, mà là hỏi lại

"Tiểu Lan, người đi theo tiểu thư ta nhiều năm vậy, có bao giờ thấy ta thất bại chưa? Yên tâm, chỉ cần là chuyện ta muốn làm, không thể không thành công!"

Nhìn thấy Nhan Hâm tự tin nở nụ cười, đáy lòng Tiểu Lan có phần lo lắng cũng dần dần biến mất.

Mà Nhan Hâm, trong mắt bắt đầu khôi phục sự cay độc, khoe miệng gọi lên nụ cười lạnh, hừ, để cho tiện nhân kia thoải mái một hai ngày, chờ Lưu Vân Lạc Kỳ trở về, đó cũng là ngày tiện nhân kết thúc hạnh phúc!

Những ngày tiếp theo, có thể nói là thời gian vui vẻ nhất hạnh phúc nhất của Sở Tiêu Lăng khi được gả vào Vương Phủ, biết trong bụng có một tân sinh mạng, nàng mỗi ngày đều vui sướng, chờ đợi, khát khao vô cùng, mọi sự việc cũng đều tập trung cẩn thận.

Cầm nhi luôn ở bên nàng nhắc nhở, dặn dò nàng việc nào không thể làm, việc nào có thể làm.

Mỗi ngày Lão Vương phi lại qua thăm nàng một lần, đối với nàng hỏi han ân cần, dặn nàng ăn nhiều ngủ nhiều để sinh ra cho Lưu Vân Lạc Kỳ một bảo bối mập mạp mũm mĩm.

Mà các thị thiếp, cũng bắt đầu nịnh bợ nàng, đưa tới cho nàng rất nhiều thuốc bổ. Trong điện nghỉ ngơi mấy ngày, nàng thấy hơi nặng nề, mỗi ngày đều phải cần có Cầm nhi đi ra Thủy Động Các.

Hai người cười cười nói nói, dọc theo Vương Phủ Lục Ẩm đi dạo, đến bên đình hồ bát giác thì Cầm nhi bỗng nhiên nhớ đã quên mang theo nước. Vì thế sắp xếp cho nàng ở trong đình nghỉ ngơi, dặn dò nàng đừng có chạy lung tung xong mới rời đi.

Sở Tiêu Lăng lặng người, dựa vào đình trụ mà ngồi, bàn tay theo thói quen lại đặt lên bụng, đôi mắt đẹp nhìn phong cảnh chung quanh, tâm tình trở nên nhẹ nhõm vui sướng.

Vừa vặn lúc này, một trận gió thổi tới, chiếc khăn đang đặt tại trên đùi bỗng nhiên bị thổi đi, nàng muốn đứng lên nhặt về. Lại phát hiện, nơi đó xuất hiện một bóng người, nhặt lên tuyết khăn, chậm chạp đi đến trước mặt của nàng, cung kính cẩn thận đưa lại cho nàng.

Sở Tiêu Lăng vừa nói cảm ơn, vừa âm thầm đánh giá người nọ. Đáng người khôi ngô, khuôn mặt tuấn tú, mặc dù là gia đình nhưng cũng có vẻ tao nhã. Thấy hắn đối với mình mỉm cười, nàng căn cứ vào lễ phép, liền cũng mỉm cười đáp lại, còn trầm ngâm hỏi

"Người Tên gọi là gì?"

Người nọ ngăn người, mới đáp

“Tiểu nhân tên Lâm Sáng, là gia đình của vương phủ”

"Lâm Sáng! Vừa rồi cảm ơn người!"

"Không dám thưa Vương Phi, tiểu nhân chỉ thuận tiện thôi!"

Nói xong, hắn vẫn còn chưa đi.

Sở Tiêu Lăng để lại kinh ngạc trong lòng, hỏi tiếp

"Người tới Vương Phủ làm việc đã bao lâu rồi?"

"Hồi bẩm Vương Phi, ước chừng được nửa năm!"

Nửa năm! Thời gian không lâu lắm, nhưng mà cũng không phải là ngắn!

Sở Tiêu Lăng nhớ lại lời lão Vương phi mấy hôm trước đã nói qua sau khi nàng sinh cục cưng sẽ chính thức đem việc cai quản Vương phủ giao cho nàng tiếp quản, trong lòng bất giác muốn nhân cơ hội này hiểu biết thêm về tình hình trong Vương Phủ vì thể ôn nhu hỏi:

"Ồ trong vương phủ làm việc, có vất vả lắm không?"

Lâm Sáng trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia tinh quang, bình tĩnh đáp:

"Lão Vương phi có tấm lòng Bò Tát, đối đãi với hạ nhân chúng tôi tốt lắm, mọi người ở Vương Phủ làm việc rất vui vẻ và thỏa mãn!"

Sở Tiêu Lăng nghe xong, hiểu ý nở nụ cười, đáy lòng cũng thôi băn khoăn tiếp tục hỏi:

"Đúng rồi, người quê ở đâu? Bình thường bao lâu trở về một chuyến?"

“Bẩm Vương Phi, tiểu nhân gia hương là Lâm Gia Vịnh!"

"Lâm Gia Vịnh? Đức Lợi ở Lâm Gia Vịnh? Nơi đó có một cái vịnh rất đẹp, đi thông ra biển rộng!"

Lâm Sáng ngạc nhiên

“Vương Phi đã từng đi qua?"

"Bà ngoại ta chính là người ở Lâm Gia Vịnh, ta lúc nhỏ thường xuyên đi đến nhà bà ngoại, ở bờ biển Bối Xác nhặt ốc biển!"

“bên cạnh Vịnh là một rừng đước, mỗi khi mặt trời chiều lặn về phía tây, màu trắng của cánh hải âu trong rừng đước bay thẳng lên màn trời tạo thành một dải màu rất đẹp!"

Lâm Sáng nói tiếp, trong mắt dần dần trở nên sinh động, giống như đang nhớ lại một kỷ ức rất đẹp .

Hình ảnh và khung cảnh thơ mộng như vậy Sở Tiêu Lăng cũng đã từng thấy qua, đáng tiếc từ khi bà ngoại qua đời và nhà mình sa sút, ước chừng đã bảy tám năm nàng không trở lại quê rồi, nay nghe hắn nhắc tới, hồi ức kia không khỏi cũng quay về, khoảng thời gian vô ưu vô lự, an nhàn thoải mái cả ngày, nội tâm đồng thời đối với hắn sinh ra một cảm tình!

Bên trong đình có một khoảng yên lặng, hai người đều trầm mặc xuống, đều tự chìm trong thế giới riêng của mình, cho đến khi Cầm nhi đi đến mới thanh tĩnh.

Lâm Sáng đầu tiên hoàn hồn, từ biệt rời đi.

Nhìn hắn dần dần đi xa, Cầm nhi không khỏi buồn bực hỏi:

"Tiêu Lăng tỷ, Lâm Sáng kia sao lại xuất hiện ở nơi này? hai người vừa rồi đang nói chuyện gì vậy?"

Nhìn bóng Lâm Sáng đang chậm rãi biến mất, Sở Tiêu Lăng lúc này mới thu hồi tầm mắt, không đáp, hỏi lại:

"Muội biết hần?"

"Gặp qua vài lần, hần là gia đình trong phủ!"

"Vậy muội cảm thấy hần như thế nào?"

"Không rõ lắm!" Cảm nhi lắc đầu,

"Bất quá nghe nói hần có một biệt hiệu là Lâm bò, bình thường rất ít khi nói chuyện, cũng là người lương thiện, làm việc rất nhiệt tình!"

Lâm bò? Vừa nghe qua cái tên thú vị này, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú Sở Tiêu Lăng lộ rõ nét cười, đôi mắt sáng nổi lên một tia thú vị.

"Đúng rồi, Tiêu Lăng tỷ, tỷ còn chưa nói cho muội biết, hần sao lại có thể tới nơi này?"

Sở Tiêu Lăng thoáng thu lại một chút thần sắc, kể lại tình huống vừa rồi, trong lời nói lộ ra cảm tình với Lâm Sáng.

Cảm nhi bỗng nhiên cảm thấy lo lắng

"Tiêu Lăng tỷ, muội nói a, tỷ sau này vẫn là đừng nên cùng hạ nhân tiếp xúc, đặc biệt là người như hần!"

"Ồ? Chẳng lẽ muội sợ bọn họ gây rối cho ta? không phải muội nói, hần gọi là bò, vừa già lại rất lương thiện sao?" Sở Tiêu Lăng không cho là đúng, vẫn quyết định tin tưởng

"Kỳ thật muội cũng biết, tương lai cái nhà này có khả năng để cho ta làm chủ, ta nghĩ nên cùng hạ nhân nói chuyện, hiểu biết thêm về công việc của bọn họ, khiến cho bọn họ đối với Vương Phủ có lòng trung thành, sau đó thật tình thành ý làm việc!"

Vừa rồi nha, hần nói lão Vương phi rất thiện lương, cho nên ta cũng không thể kén còi, ta không hy vọng đến lúc đó lại phụ lòng tin của lão Vương phi đối với ta!"

Nghe xong lời Sở Tiêu Lăng giải thích, Cảm nhi cũng cảm thấy có điểm hợp lý, vì thế không hề suy xét thêm, đưa chén trà cho Sở Tiêu Lăng, giúp nàng uống nước, nói chuyện sang chủ đề khác. Hai người tiếp tục tán gẫu

Ngày qua ngày, thời gian trôi rất nhanh, bất tri bất giác Sở Tiêu Lăng đã mang thai đến tháng thứ 3 . Triệu chứng khi mang thai lần đầu dần dần biến mất, cả người cũng chậm chậm khôi phục thân thái.

Hôm nay, khi ánh sáng xong, nàng đang ở sân tản bộ, chợt thấy lão Vương phi vui vẻ đi tới, cùng đi bên người còn có. Lưu Vân Lạc Trình một thân y phục hàng ngày!

Sở Tiêu Lăng đầu tiên là kinh ngạc, vội quỳ xuống hành lễ

"Hoàng Hoàng thượng vạn tuế!"

Lưu Vân Lạc Trình vẫn ôn nhu thân mật, thoáng cong đôi mày, cúi người nâng nàng dậy

"Không cần đa lễ, hiện nay nàng đang có mang, cho nên đứng lên đi, lễ tiết tạm thời để qua một bên!"

"Đa tạ hoàng thượng!" Sở Tiêu Lăng cẩn thận đứng dậy, ngược mắt cảm kích nhìn chàng, dò hỏi:

"Hoàng thượng đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo?"

"Biên quan báo tin chiến thắng, Kỳ hoàng đệ hai ngày nữa sẽ mang binh khái hoàn quay về!"

Lại đề cập tin tức này làm người ta phấn chấn, Lưu Vân Lạc Trình long tâm cực kỳ vui mừng.

Biên quan báo tin chiến thắng, đánh thắng sao? Chàng Chàng sắp trở về rồi? Nghe tin vui này, Sở Tiêu Lăng vui mừng ra mặt, kích động vô cùng!

Ngày nhớ đêm mong, chàng cuối cùng đã trở lại! Chàng sắp về đến đây! Nhìn chăm chú vào nàng đang hưng phấn chờ mong, cả người bởi vì đang vui vẻ mà trở nên càng thêm mê luyến khiến người ta rung động, Lưu Vân Lạc Trình trong lòng đột nhiên cảm thấy một sự phiền muộn, còn mơ hồ kèm theo hăm dọa!

Phiền muộn, là dành cho chính chàng, còn hăm dọa là đối với Lưu Vân Lạc Kỳ!

Tiếp tục đắm chìm trong sự vui sướng Sở Tiêu Lăng đương nhiên không hề lưu ý đến sự khác thường của Lưu Vân Lạc Trình, mà lão Vương phi cũng đang đầy bụng vui mừng, kích động.

Cuối cùng, vẫn là Lưu Vân Lạc Trình đối với Sở Tiêu Lăng thân thiết hỏi

"Gần đây thân thể có tốt không?"

Sở Tiêu Lăng hoàn hồn, vội vàng trả lời:

"Hoàng thượng vạn phúc, nô tì đã tốt hơn nhiều rồi!"

"Vây. Có thể cùng trăm đi ra ngoài một chút được không?"

Đi ra ngoài? Sở Tiêu Lăng ngạc nhiên.

"Trăm muốn đi chợ mua ít đồ tặng cho con của nàng và Kỳ hoàng đệ!"

Sở Tiêu Lăng lúc này mới chợt hiểu ra, không chút nghĩ ngợi liền dụi dụi mắt cự tuyệt

"Đa tạ hoàng thượng ân điển, kỳ thật.Thật sự không cần!"

Nàng không hề lưỡng lự cự tuyệt, làm cho Lưu Vân Lạc Trinh lại càng thêm thất vọng và chua xót, không khỏi nghĩ đến mấy lần trước mời cũng đều bị nàng dụi dụi mắt cự tuyệt.

Trước đây, nàng thực vô tư thoải mái, nhưng không biết vì sao gần đây nàng bỗng nhiên trở nên kiêng kỵ câu nệ, thậm chí như muốn né tránh mình, tại sao lại phải như vậy, là vì. Kỳ hoàng đệ sao?

Nhìn thấy đáy mắt Lưu Vân Lạc Trinh biểu lộ sự mất mát thất vọng, lão Vương phi suy nghĩ một lát, rồi nói:

"Tiêu Lăng, nếu thân thể con không có gì đáng lo, thì có thể cùng hoàng thượng ra ngoài đi dạo!"

"Mẫu phi."

"Khó có được lúc hoàng thượng cao hứng, con đừng phá hỏng, cứ xem như là báo đáp công ơn của hoàng thượng đối với con và cả bảo bối trong bụng nữa! Huống hồ, trong khoảng thời gian này con cứ luôn gò bó ở trong phủ, đi ra ngoài một chút đối với thai phụ cũng có ích mà! Nếu không phải mẫu phi còn có việc không đi được thì mẫu phi đã đi cùng con rồi!" Lão Vương phi giải thích.

Nghe lão Vương phi nói như vậy, lại nhìn thấy Lưu Vân Lạc Trinh ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong, nhớ đến chàng từ trước cho tới nay rất quan tâm tới mình, Sở Tiêu Lăng rốt cục vẫn không đành lòng từ chối!

Lưu Vân Lạc Trinh tâm tình giống như đang treo trên xe cáp treo, sự mất mát lập tức chuyển thành vui sướng, việc này không nên chậm trễ nữa, phải xuất phát ngay.

Sở Tiêu Lăng chuẩn bị một chút, mang theo Cẩm nhi bái biệt lão Vương phi, cùng chàng bước ra đại môn của Vương Phủ! Hôm nay khu chợ tựa hồ như náo nhiệt hơn thường ngày.

Trên đường, người đi tấp nập, hối hả, thanh âm náo nhiệt. Các loại vật phẩm đều được trưng bày trước mắt, nhiều đến nỗi làm cho người ta không biết nên mua gì.

Khác với lần trước nữ giả nam trang, hôm nay Sở Tiêu Lăng là một thân chân chính quý phu nhân.

Quần áo màu trắng nhạt, tự nhiên hào phóng, sang trọng, mái tóc đen bóng được búi gọn gàng, cài thêm vài cây hoa trâm vô cùng đơn giản, mặt nàng thoa một lớp phấn mỏng cũng đủ làm người ta hồn tiêu phách tán, không thể dời mắt.

Cẩm nhi vẫn đang điu nàng cùng Lưu Vân Lạc Trinh song song bước đi, trung gian cách nhau một người, mặc dù có nói có cười nhưng lại không hề thân mật quá mức.

Nhưng trong mắt người bên ngoài, bọn họ thật giống một đôi vợ chồng hạnh phúc ân ái, vì ở đây dân phong bảo thủ cổ đại, nam nữ cùng nhau đi dạo phố, nếu không phải tình nhân thì là vợ chồng.

Bỏ qua sự chú ý của những người bên ngoài, Sở Tiêu Lăng tâm tư tập trung vào những thứ hàng hóa bày bên đường, nhìn thấy tất cả đều là đồ dùng của trẻ con.

Lưu Vân Lạc Trinh nhìn thấy một chiếc cờ hiệu của trẻ con, tự nhiên cũng thấy cao hứng.

Bọn họ đi dạo, đột nhiên Sở Tiêu Lăng dừng lại ở trước quầy trưng bày gốm sứ, đưa tay cầm lấy một chiếc vòng tinh xảo, Lưu Vân Lạc Trinh cũng vậy, nhưng chàng nhìn đến đồ dành cho tiểu nam nhi.

"Nàng thích con gái sao?"

Chàng buột miệng hỏi. Sở Tiêu Lăng cười với chàng, nhẹ gật đầu, đôi mắt đẹp lại chuyển hướng về món đồ gốm sứ cho trẻ con, ngắm món đồ vật thật kỹ.

"Hay là. Nàng hi vọng đứa trẻ trong bụng là nữ? Ta còn tưởng rằng, nàng muốn sinh ra một tiểu nam nhi!" Lưu Vân Lạc Trinh tiếp tục nói, thần sắc lộ ra nghi hoặc, bởi vì theo chàng thấy "Đứa trẻ đầu tiên khi mang thai là nam" là giấc mộng của mỗi nữ nhân. Sở Tiêu Lăng khuôn mặt lộ vẻ không màng danh lợi cười, ôn nhu giải thích,

"Bé gái có vẻ nhu thuận nghe lời, hơn nữa dễ dàng khi mang thai!"

"Nhưng ta cho rằng, Kỳ hoàng đệ rất hy vọng đây là con trai, tương lai có thể kế thừa sự nghiệp của hần!"

"Đứa thứ hai đi, đầu tiên sinh ra tỷ tỷ, tương lai còn có thể chăm sóc cho đệ!"

Sở Tiêu Lăng dần dần hiện lên dáng vẻ ngọt ngào và hạnh phúc.

Lưu Vân Lạc Trinh nhìn thấy, cả người bất giác giật mình, lồng ngực xuất hiện một cảm xúc mãnh liệt!

Vừa vặn lúc này, ông chủ quầy hàng vừa tiễn bước một khách nhân khác xong thì quay ra tiếp đón bọn họ,

"Vị công tử và phu nhân này, hai người thực sự có mắt nhìn, chiếc vòng tay trẻ con này là đồ gốm sứ chi hương nổi tiếng, chẳng những tạo hình độc đáo, hơn nữa còn chân thật sống động, thợ khéo cần thận, thừa dịp bây giờ còn có đồ, các vị hãy nhanh tay mua một đôi đi!"

Ý thức được ông chủ quầy đã hiểu lầm quan hệ giữa mình và Lưu Vân Lạc Trinh, Sở Tiêu Lăng cảm thấy xấu hổ muốn giải thích.

Nhưng, Lưu Vân Lạc Trinh đã tới gần lại, ở bên tai nàng thấp giọng nói nhỏ

"Đừng giải thích, trừ phi nàng muốn khiến cho mọi người hiểu kỳ!"

Sở Tiêu Lăng trong lòng biết chàng muốn ám chỉ đến điều gì, trong lòng lại run lên, cũng không tranh cãi thêm, giờ chiếc vòng tay bằng sứ trong tay lên, hỏi ông chủ, "Xin hỏi vật này bao nhiêu tiền?"

"Một đôi 10 lượng bạc, một chiếc thì 6 lượng!"

"Ta lấy một đôi, bọc lại cho ta!" Lưu Vân Lạc Trinh nhanh chóng trả lời, còn quay sang giải thích với Sở Tiêu Lăng

"Nếu không biết là nam hay là nữ, thì mua luôn cả đôi tốt hơn!"

Sở Tiêu Lăng cũng không tiện nói thêm điều gì, chỉ cười nói lời cảm tạ với chàng! Kế tiếp, bởi vì lo lắng đến Sở Tiêu Lăng đang mang thai bị mỏi mệt, Lưu Vân Lạc Trinh tạm ngừng việc mua sắm, đưa nàng đến một quán trà nghỉ, ăn bữa trưa xong thì chấm dứt hành trình, đưa nàng hồi phủ.

Màn đêm buông xuống, xung quanh không gian an bình yên tĩnh, Sở Tiêu Lăng một thân đồ ngủ đơn bạc, lẳng lặng bước đến bên cửa sổ.

Bóng đêm đẹp mê người, nàng lại hi vọng nó nhanh qua đi. Bởi vì chỉ cần qua đêm nay, nàng lại có thể nhìn thấy chàng! Ngày mai, chính là ngày chàng chính thức khai hoàn quay về!

"Nữ Nhi, phụ thân ngày mai sẽ trở lại, con cũng giống mẹ đều đang rất chờ mong đúng không?" Tay nàng, nhẹ nhàng đặt ở trên bụng, thấp giọng hỏi.

Nàng nhận định cục cưng là con gái, không biết bắt đầu từ bao lâu, đã gọi đứa bé trong bụng là Nữ Nhi.

Từ lúc Lưu Vân Lạc Trinh đề cập đến việc chàng sắp khai hoàn trở về, nàng có cảm giác một ngày bằng cả một năm, mỗi ngày cơ hồ đều thấp thỏm mong chờ.

Cầm nhi thấy vậy, có khi không khỏi nói giỡn hoặc chế nhạo nàng, nói nàng trúng độc tình của Lưu Vân Lạc Kỳ quá sâu.

Nhưng mỗi lần như vậy nàng đều im lặng, biện giải rằng mình đang chờ mong chàng trở về, không phải bởi vì mong nhớ chàng, mà còn là hi vọng nhanh chóng cùng chàng chia sẻ tin tức tốt lành này, dù sao chàng cũng là cha của Nữ Nhi! Nghĩ đến đây, Sở Tiêu Lăng dung nhan tuyệt mỹ dần dần trở nên thẹn thùng.

Bỗng nhiên, cửa phòng được mở ra, Cầm nhi vừa qua cửa đã lải nhải ngay lập tức:

"Tiêu Lăng tỷ, muội biết ngay là tỷ còn chưa ngủ!"

Nhìn thấy trên mặt bàn có một tờ giấy trắng, Cầm nhi cầm lấy, sinh lòng nghi hoặc nói:

"Hử, đây là cái gì? Hoàng thượng lại gởi thư đến?"

Sở Tiêu Lăng quay đầu lại, nhìn thấy như vậy, không khỏi cũng ngạc nhiên, đi nhanh đến bên cạnh Cầm Nhi giật lấy trang giấy, về kinh ngạc trên mặt nhanh chóng biến mất, thay vào đó là kinh hãi, hưng phấn cùng kích động.

"Tiêu Lăng tỷ, làm sao vậy? Là ai gửi đến? Trên thư nói đến điều gì? Có phải là về Vương gia hay không?" Cầm nhi tò mò hỏi.

"Ừ, là chàng viết cho ta! Là chàng gửi cho ta! Chàng. Đã trở lại! Chàng hiện đang ở bát giác đình, bảo ta đi qua!" ánh mắt Sở Tiêu Lãng sáng ngời nhìn chăm chú vào nét chữ rồng bay phượng múa có ký tên "Kỳ" ở mặt trên.

Cầm nhi càng thêm kinh ngạc, "Vương gia đã trở lại? Nhưng ngài. Không phải ngày mai mới khai hoàn quay về sao? Hiện tại làm sao có thể xuất hiện ở bát giác đình trong Vương Phủ được?"

Nghĩ đi nghĩ lại, Cầm nhi chợt lóe lên ý nghĩ, tự cho là thông minh giải thích

"Hay là. Ngài muốn nhanh chóng gặp tỷ, nên không đi theo đoàn binh, mà một mình đi trước quay về kinh? Bất quá, muội cảm thấy thật sự kỳ quái, nếu Vương gia đã trở về, sao không tự mình đến chỗ này gặp tỷ, mà lại hẹn tỷ đi đến bát giác đình? Còn nữa, thư này là do ai đặt vào? Đặt vào khi nào chứ?"

Thấy Cầm nhi nhắc tới, Sở Tiêu Lãng lúc này mới cảm thấy khác thường, chỉ tiếc, nàng cả người đã bị nét chữ "Kỳ" làm xiêu đảo hồn phách, đầu óc căn bản không thể thanh tỉnh xuống, vì thế, đặt lá thư xuống mặt bàn, cầm lấy một chiếc áo khoác, trong giọng nói lộ ra vẻ chờ mong cùng vui sướng:

"Cầm nhi, muội đi ngủ trước, ta phải đi rồi!"

Cầm nhi đuổi theo

"Không, muội đi cùng tỷ, trẻ như vậy ta lo lắng một mình tỷ sẽ không ổn! Ít nhất, cùng tỷ đi đến Bát Giác Đình rồi muội trở về!"

Sở Tiêu Lãng nghĩ một chút, lập tức cũng gật đầu, rất nhanh đi ra cửa, Cầm nhi chọn đèn lồng, chỉ chốc lát sau, đi tới Bát Giác Đình.

"Tiêu Lãng tỷ, thật sự là Vương gia!" Nhìn thấy chiếc áo bào quen thuộc màu xanh đậm, Cầm nhi hưng phấn nói.

Sở Tiêu Lãng lại nhìn không chuyển mắt, trong lòng đầy đang kích động, bình tĩnh nhìn thân hình cao lớn bên trong đình kia, bóng lưng khôi ngô vĩ ngạn, cho đến khi Cầm nhi nhắc nhở, mới dần dần phục hồi lại tinh thần.

Cầm nhi nói với nàng vài câu, liền thức thòi rời đi, Sở Tiêu Lãng vẫn đang lẳng lặng đứng, nhất thời không dám đi qua. Không biết duyên cớ vì sao, nàng đột nhiên cảm giác được đây không phải là chàng!

Hay là, là mình quá mức tưởng niệm đến chàng, đến nỗi khi chàng chân chính xuất hiện ở trước mặt mình thì lại sợ đây chỉ là một âm mưu?

Bất quá, nàng cũng không hoài nghi thêm lâu, bởi vì người nọ bắt đầu quay đầu lại.

Ánh trăng sáng ngời chiếu rọi vào mi mắt nàng chính là bóng dáng quen thuộc làm nàng ngày nhớ đêm mong, nóng ruột nóng gan!

Vui sướng được khôi phục, nàng không tưởng tượng thêm nữa, nhanh chân đi tới trước, khoảng cách còn có vài bước, liền khẩn cấp nhào vào trong ngực của chàng!

"Vương gia, ngài rốt cục đã trở lại, ngài cuối cùng đã trở lại!"

Nàng hai tay mềm mại, ôm chặt thắt lưng rắn chắc của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn thật sâu chôn ở trước ngực của hắn, lắng nghe tiếng tim đập của hắn, cảm thụ được sự ấm áp của hắn.

Rốt cục, nàng rốt cuộc đang ở trong thực tại ôm lấy chàng rồi!

Mà người nọ, thân thể đầu tiên là cứng đờ, tùy cơ đưa cánh tay dài ra, chậm rãi ôm nàng, cũng không hề rảnh.

Sở Tiêu Lãng bất giác cảm thấy khác thường, vẫn như cũ đầy bụng vui vẻ, nếp trước ngực hắn kích động vui sướng, đang chuẩn bị ngẩng đầu nói cho hắn biết nàng đang mang cục cưng, thì bị đánh úp lại, thân thể của nàng đã bị lôi đi.

Cực lực đứng vững lại, nàng kinh hồn chưa định, nhìn về phía người đang lôi mình, nhìn thấy bóng người quen thuộc, cả người nhất thời chấn trụ, sau đó, nàng lại nhìn về phía người mình vừa ôm lại trọn mắt há hốc mồm, bởi vì khiếp sợ mà thân thể lão đảo vài cái.

Như thế nào. Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể có tới hai Lưu Vân Lạc Kỳ? Không, phải nói là Lưu Vân Lạc Kỳ làm sao có thể biến thành gia đình Lâm Sáng?

Mà Lưu Vân Lạc Kỳ, lúc này đang mặc quần áo màu đen, thần sắc vốn ôn nhu đã biến mất không còn tồn tại, giờ phút này đang tức giận tột cùng. Còn có, Nhan Hâm đang đứng ở bên cạnh chàng.

Này. Rốt cuộc sao lại thế này? Sở Tiêu Lãng thoáng chốc hồ đồ, đầu óc hỗn loạn, . "Tiện nhân, người thủy tính dương hoa, dám dâng thành tách, thật đúng là không buông tha cơ hội vụng trộm, người đây là. để nghênh đón Vương gia trở về sao?"

Nhan Hâm vẻ mặt khinh bỉ, nói ra những câu châm biếm.

Sở Tiêu Lãng vẫn đang hỗn loạn, đôi mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào Lưu Vân Lạc Kỳ, phát hiện chàng nhìn nàng như đang nhìn một người xa lạ, hoặc

là kẻ thù, so với hình ảnh bao nhiêu lần ở trong giấc mộng của nàng biểu lộ ôn nhu sẵn sóc đôi mắt đen láy triu mến thì giờ phút này phiếm từng trận hàn quang, tuần nhan lại khó có thể hình dung lạnh như băng thâm trầm.

Lực chú ý của Nhan Hâm bắt đầu chuyển hướng sang Lâm Sáng vẫn đang lặng im cúi đầu lớn tiếng quát:

"Ta nhớ ngươi, ngươi là tạp công trong ph, nhìn ngươi bộ dạng nhân khuôn nhân dạng, không thể tưởng được to gan lớn mật, cấu kết với Vương Phi, xem ra, ngươi sống không kiên nhẫn, ngại mạng dài?"

Lâm Sáng nhất thời bị dọa đến, quỳ trên mặt đất,

"Tiểu nhân không dám! Nhan thứ phi tha mạng, Vương gia xin tha mạng!"

"Ngươi không dám? Khó trách đã sớm nghe người ta nói qua, ngươi cùng Vương Phi lén lút, thường xuyên vụng trộm gặp mặt, không thể tưởng được ngươi lớn mật đến động sắc tâm! Đây rốt cuộc sao lại thế này? Tốt nhất nên thành thật khai báo, nếu không ngươi sẽ chết thật sự khó coi!"

Cả người Lâm Sáng phát run, trầm ngâm một hồi, sợ hãi hô lên,

"Tiểu nhân tiểu nhân biết sai rồi, nhưng tiểu nhân cùng Vương Phi là thật tâm yêu nhau, thỉnh. Thỉnh Vương gia suy xét!"

Lời của hắn, lại càng thêm làm cho Sở Tiêu Lăng bị đá kích, đầu óc hỗn loạn tức thì thanh minh không được, vô cùng kinh ngạc hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn, lắp bắp:

"Lâm Sáng, ngươi. Ngươi đang ở đây nói gì vậy?"

Lâm Sáng kéo lại nàng, cùng nhau quỳ gối trước mặt Lưu Vân Lạc Kỳ

"Vương Phi nàng ôn nhu, tính tình dịu dàng, thiết tình đối đãi với tiểu nhân, Vương gia, xin ngài xem xét chúng tôi thiết tình yêu nhau, Vương Phi cũng đã có cốt nhục của tôi, xin ngài mở lòng từ bi, tác thành cho chúng tôi! Ngài yên tâm, chúng tôi sẽ chạy trốn đi rất xa!"

Sở Tiêu Lăng tâm tư kích động tới cực điểm, đồng thời nổi giận ra, dùng sức giãy tay hắn ra, xấu hổ và giận dữ quát: "Lâm Sáng, ngươi điên rồi! Cái gì cốt nhục của ngươi, trong bụng cục cưng ta là của Vương gia!"

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Bị hãm hại như thế

Sở Tiêu Lăng đang kích động và phẫn nộ, Lâm Sáng vẫn đang trấn tĩnh và thông dong, trong mắt tiếp tục biểu lộ sự thân thiết yêu thương

"Vương Phi, nàng đang có mang, không nên kích động, nếu không lại động đến thai khí! Còn nữa, nàng đừng lo lắng, cũng đừng sợ hãi, Vương gia đối xử với mọi người tốt như vậy, chắc chắn sẽ tha cho chúng ta, huống hồ nàng cũng đã nói qua, trong lòng Vương gia chỉ có Nhan thứ phi, đối với nàng thì tìm mọi cách lạnh nhạt, bởi vậy, nàng có thích ai, hay đã làm những gì, theo lý người sẽ không để ý hay tức giận đâu!"

Càng nghe, Sở Tiêu Lăng càng thấy vợ vẫn vô liêm sỉ, cả người run lên! Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy! Tên Lâm Sáng này, rốt cuộc là người nào, giải thích như thế nào về việc hắn nói xấu mình đây!

Nàng và hắn nói chuyện với nhau đúng một lần, nhiều lắm là xuất phát từ tình hữu nghị, hoàn toàn không mang theo tình yêu nam nữ, càng khỏi nói đã cho hắn ám chỉ gì.

Như vậy, hắn làm việc này chỉ có một nguyên nhân, chính là đang bịa đặt, hắn muốn hãm hại nàng! Nhưng mà, mình và hắn không oán không hận, hắn tại sao phải làm như vậy? Trừ phi. Sở Tiêu Lăng không khỏi nhìn về phía Nhan Hâm, nhìn nàng ta đang tràn đầy đắc ý khinh bỉ nàng, đột nhiên bừng tỉnh, cả người lại một trận run run!

"Như thế nào? Không thể nói gì chứ? Ta nói tỷ tỷ nha, ngươi hưởng thụ khoái hoạt cũng phải lo lắng đến việc bị bắt quả tang chứ?" Nhan Hâm hừ lạnh, giọng điệu cùng sắc mặt tràn ngập hèn mọn, khinh miệt.

Sở Tiêu Lăng càng thêm nổi giận, không khỏi hét lớn:

"Ngươi nói vậy! Ta không hề cùng hắn cấu kết, ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn, chính là ở Bát Giác Đình này một tháng trước đây. Lúc ấy, ta đã có thai, đứa nhỏ làm sao mà lại là của hắn!"

"Có lẽ, ngươi quang minh chính đại cùng hắn gặp mặt đúng là một tháng trước kia, nhưng ai ngờ được các ngươi bí mật gặp nhau vài lần rồi?" sự chú ý Nhan Hâm trở lại Lâm Sáng tiếp tục đề ra nghi vấn:

"Lâm Sáng, người nói sao đây?"

Lâm Sáng nhìn nàng, lại vụng trộm liếc Lưu Vân Lạc Kỳ, cuối cùng nhìn Tiêu Lăng nói:

"Bốn tháng trước, tiểu nhân đã gặp Vương Phi một lần rồi, lúc ấy tiểu nhân không cẩn thận làm vỡ đồ, Vương Phi vừa vặn đi qua, nàng thực ôn nhu hỏi tiểu nhân có sao không, lại còn nhân từ tặng thuốc quý."

Vương Phi bộ dạng xinh đẹp, lại có tâm địa nhân ái. Tiểu nhân kim lòng không đậu, đối với nàng lặng lẽ ái mộ. Tiểu nhân thường xuyên xa xa nhìn trộm nàng, cho đến lúc bị nàng phát hiện, vì thế mới lớn mật thổ lộ cõi lòng. Tiểu nhân còn tưởng rằng, nàng sẽ nhục mạ và trào phúng, trên thực tế lại không như thế, nàng lại hướng tới tiểu nhân mỉm cười, tùy cơ đi ra."

"Tiểu nhân tự biết thân phận thấp hèn, che dấu đi tình cảm mới kíp này, nhưng ông trời tựa hồ như sớm an bài, ngày đó vào ban đêm, Vương Phi bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt tiểu nhân, dung nhan mỹ lệ ngập tràn nước mắt, nàng khóc lóc thảm thiết, nói rằng Vương gia lạnh nhạt với nàng, còn cả việc nàng ở Vương Phủ khổ sở phải gánh chịu ủy khuất! Tiểu nhân tự nhiên đau lòng không thôi, xúc động ôm nàng!"

"Cho nên, sau việc đó, các người bắt đầu tư thông?" Nhan Hâm xen vào một câu.

"Đêm đó, Vương Phi quá mức thương tâm, tiểu nhân lại kim lòng không đậu, đã lần đầu tiên ném qua trái cấm! Những ngày tiếp theo, tiểu nhân tự biết có tội, không dám gặp lại Vương Phi, nhưng vẫn không khống chế được lòng mình, đến nỗi mỗi lần nhìn thấy nàng, lý trí hoàn toàn biến mất. Vương gia xuất chinh nơi xa xôi, lão Vương phi thường xuyên vắng nhà, chúng ta liền lớn mật, vụng trộm gặp mặt vô số lần."

Lâm Sáng dừng lại một chút, đột nhiên hạ giọng:

"Kỳ thật, người mà Vương Phi thích trong lòng vẫn là Vương gia, chỉ vì đã bị Vương gia lạnh nhạt, tịch mịch hư không mới tìm đến tiểu nhân an ủi."

Nhan Hâm thoáng chốc giả bộ ngạc nhiên

"Ý người là gì?"

"Vương Phi mỗi lần cùng tiểu nhân gặp gỡ, đều bảo tiểu nhân bắt chước theo Vương gia, mặc bộ đồ này trên người cũng là do Vương Phi kêu tiểu nhân vụng trộm mặc vào theo yêu cầu của nàng. Bình thường, tiểu nhân là tạp công trong phủ, cùng Vương Phi hẹn hò khi đó là giả dạng bóng dáng Vương gia. Cho dù là thời điểm hoan ái, Vương Phi trong miệng cũng là gọi tên Vương gia!"

Liên tục thốt ra những lời lẽ vớ vẩn phi báng, đã làm cho Sở Tiêu Lăng buồn bực xấu hổ và giận dữ lên tới cực điểm, nàng không khỏi nâng tay, hướng tới Lâm Sáng hung hăng tát

"Người nói loạn, căn bản không phải là như vậy! Nói cho ta biết, tại sao muốn hãm hại nói xấu ta, là ai đã bảo người phải làm như vậy!"

Thình lình bị đánh làm cho Lâm Sáng ngẩn người, nhưng hắn cũng không hề tức giận, hắn sờ lên gò má, trong mắt tràn đầy ai oán và đau xót:

"Ta biết, Vương gia đã trở lại, nàng sẽ không còn để ý đến ta. Nàng coi ta là thể thân của Vương gia, ta không có nửa câu oán hận, dù sao đó cũng là do ta cam tâm tình nguyện. Nhưng nay lòng ta thất vọng đau khổ vô cùng, nàng không nên mạt sát ta như vậy sau khi chúng ta đã cùng trải qua những phút giây khoái hoạt, không nên vũ nhục ta khi đã mang thai đứa nhỏ!"

Lâm Sáng dứt lời, đột nhiên chuyển hướng đến Lưu Vân Lạc Kỳ khẩn cầu:

"Vương gia, đại khái việc này chính là như vậy, tiểu nhân tự biết đại tội ngập trời, nhưng thỉnh Vương gia suy xét cho tiểu nhân tình thâm ý trọng, và ngài lại không phải thật lòng thích Vương Phi, và lại tiểu nhân cùng Vương Phi đã có cốt nhục, bỏ qua cho chúng tôi. Ngài đại ân đại đức, tiểu nhân sẽ khắc sâu trong tâm khảm, tương lai có phải nhảy vào biển lửa cũng không chối từ!"

"Hừ, người còn dám cầu xin? Đã có sắc tính, tốt nhất là nên chuẩn bị gánh lấy hậu quả đi!"

Nhan Hâm thay Lưu Vân Lạc Kỳ giận dữ mắng mỏ.

Mà Lưu Vân Lạc Kỳ, vẫn giữ im lặng. Từ khi nhìn thấy Sở Tiêu Lăng ôm lấy Lâm Sáng, chàng liền đầy ngập lửa giận, khi nghe hắn nói lại càng thêm tức giận đến cả người phát run, trán nổi gân xanh, bên tai vang vọng lại những lời Lâm Sáng vừa mới nói.

Bỗng dưng, chàng điên tiết vung tay lên, hung hăng đánh tới ngực Lâm Sáng, chuẩn bị thêm một đòn nữa thì bị Nhan Hâm ngăn cản

"Vương gia, trăm triệu lần không thể! Hâm nhi biết Vương gia trong lòng tức giận, nhưng chuyện này rất trọng đại, cầu nô tài kia tạm thời vẫn không thể chết!"

Lưu Vân Lạc Kỳ không hề để ý đến, tiếp tục đá hắn mấy cái, dẫm lên ngực hắn cho đến khi trong miệng hắn phun ra máu tươi mới thôi. Sau đó, chàng huyết sáo gọi thị vệ đến, phân phó lời Lâm Sáng đến đại lao giam giữ.

Nhìn theo bóng Lâm Sáng bị thị vệ lôi đi, toàn bộ không gian lại khôi phục sự yên tĩnh, Lưu Vân Lạc Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi tức giận trừng mắt nhìn Sở Tiêu Lăng, một lúc sau vác nàng lên giống như xách lên một con gà con, đi thẳng về Thủy Động Các.

Cầm nhi đang chờ ở đại sảnh nhìn thấy như vậy thì bất giác kinh ngạc

"Vương gia, đây là có chuyện gì? Còn nữa Vương Phi đang có thai, ngài không thể đối xử với người như vậy!"

"Hừ, nửa đêm hẹn hò cùng gia đình, tư thông với gia đình vụng trộm, chẳng lẽ còn muốn Vương gia đối với cô ta khách khí sao?" Nhan Hâm vừa mới đuổi tới liền buông ra lời khinh bỉ.

Cầm nhi nhất thời trợn mắt há hốc mồm, qua một thời gian mới thanh tỉnh, lập tức cãi lại

"Người ngấm máu phun người, Tiêu Lăng tỷ làm sao có thể cùng gia đình tư thông, người trong lòng tỷ ấy là Vương gia, trong lòng chỉ có Vương gia thôi!"

"Đúng là nàng ta thích Vương gia, thích đến nỗi bảo gia đình giả trang Vương gia cùng nàng hoan ái, thỏa mãn sự cô đơn của nàng!" Nhan Hâm lại là châm chọc khiêu khích.

Cầm nhi càng cảm thấy hồ đồ, vì thế chuyển tới hỏi Lưu Vân Lạc Kỳ

"Vương gia, xin hỏi đây rốt cuộc vì sao lại thế này, Tiêu Lăng tỷ đi đến Bát Giác đình căn bản không phải hẹn hò cùng gia đình, đó là bởi vì ngài đưa thư đến hẹn nàng đi qua mà!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa nghe xong, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhan Hâm thấy thế, chạy nhanh đến nói

"Vớ vẩn! Nếu Vương gia thật sự muốn gặp cô ta, sao không trực tiếp tới nơi này, hẹn ra đó làm gì chứ? Thật là chủ tử như thế nào thì sẽ có nô tài như thế đó, làm ơn, người nói láo cũng nên có sức thuyết phục một chút. Người đang suy tính cái gì? Cho rằng Vương gia ngu ngốc lắm sao?"

Lúc này, Lưu Vân Lạc Kỳ đã một cước đá văng cửa phòng ngủ của Tiêu Lăng rất nhanh bước vào trong.

Cầm nhi cũng vội vàng theo vào, chuẩn bị đem chứng cứ trình lên, lại phát hiện trên mặt bàn trống rỗng, tờ giấy viết thư chẳng biết đã biến đi đâu!

"Như thế nào? Không phải nói Vương gia để thư lại hẹn hò sao? Thực sự chỉ là lời nói mà..., còn không sớm lấy ra đi?" Sớm có chuẩn bị trước nên Nhan Hâm cao giọng, thấy Cầm nhi đang á khẩu không trả lời được, đôi mắt lập tức chuyển hướng Lưu Vân Lạc Kỳ, hơi châm chọc nói

"Vương gia, Hâm nhi ở cùng ngài lâu như vậy, mà cũng không hề biết ngài có điểm lẳng mạn nha?"

Lưu Vân Lạc Kỳ trầm xuống, hướng tới Cầm nhi hung hăng trừng mắt, sau đó thô lỗ đem Sở Tiêu Lăng hất lên trên giường, lại lôi Cầm nhi đi ra bên ngoài, lớn tiếng phân phó thị vệ

"Canh gác thật kỹ ở cửa cho bốn vương, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào trong!"

Nhìn thấy chàng đang ngênh ngang rời đi, Nhan Hâm vội vàng đuổi theo, vừa đi vừa gọi:

"Vương gia, thỉnh chậm một chút, đợi Hâm nhi với!"

Đưa mắt nhìn hai người bọn họ dần dần đi xa, Cầm nhi thế này mới quay đầu, chuẩn bị bước vào phòng lại, đã bị thị vệ ngăn lại

"Vương gia có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào trong!"

"Ta là nha hoàn bên người Vương Phi, ta muốn đi vào hầu hạ Vương Phi đi ngủ!" Cầm nhi hét lớn.

Bọn thị vệ không hề có chút thương tình nào, trong đó một người thấy nàng muốn cãi lộn, không hề kiên nhẫn chỉ đơn giản vác nàng trên vai, đưa ra đại sảnh rồi trói vào ghế dựa lớn, đồng thời cảnh cáo các hạ nhân khác không được phép lộn xộn!

Cầm nhi tức giận đến la hét inh ỏi, nhưng nhìn thấy mọi người đã đi xa, liền cũng dần dần dừng lại, bắt đầu lâm vào trầm tư, nghĩ ra cách để cứu viện Sở Tiêu Lăng.

Trở lại Ký Phong Các, Lưu Vân Lạc Kỳ, vẫn đang lặng im bình tĩnh ngồi tại chiếc ghế dài, cả người vẫn tản ra sự tức giận sôi sục.

Nhan Hâm nhẹ nhàng đi vào, trong tay đang cầm một chén trà nóng, sẵn sàng nói

"Vương gia, đây là Hâm nhi vừa mới pha trà thượng hạng, nhân lúc còn nóng xin ngài hãy Uống....uống....ng đi!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn tiếp tục im lặng, cho đến khi Nhan Hâm gọi nhiều lần mới ngẩng đầu, cũng không lập tức tiếp nhận trà, mà là nhìn đến nàng như đang có suy nghĩ gì, một lát sau, trầm giọng nói ra

"Đêm nay, là người cố ý!"

Nhan Hâm nhất thời không biết chàng muốn nói đến chuyện gì, bất giác ngạc nhiên.

"Người biết rõ nàng ta cùng tên cầu nô tài kia đang hẹn hò, bởi vậy mới cố ý đưa bản vương đi qua, mục đích là để bản vương đương trường bắt được bọn họ?"

Bởi vì trong lòng luôn nhớ đến nha đầu kia, chàng đã cáo biệt đại đội, ra roi thúc ngựa đi trước hồi phủ, vốn muốn trực tiếp đi đến Thúy Động Các, ai dè vừa mới tiến phủ đã đụng phải Nhan Hâm, còn bị nàng ta lôi đến vườn dạo cảnh, cuối cùng đi đến Bát Giác Đình, thấy được một màn hay!

Nhan Hâm đầu tiên là trầm ngâm lập tức nén sự kinh hoàng xuống đáy lòng, gật đầu

"Đúng vậy, Vương gia nói không sai!"

"Vì sao? Người giải thích thế nào về việc làm mọi chuyện để đối nghịch với nàng ta? Vì sao năm lần bảy lượt tìm đến nàng ta gây phiền toái, mà không phải là cùng nàng hòa thuận chung sống?" Nghe được sự khẳng định của Nhan Hâm, Lưu Vân Lạc Kỳ không khỏi càng thêm căm tức.

Nhan Hâm khuôn mặt đang cười nhất thời biến đổi, hít sâu một hơi, giọng điệu cũng bắt đầu cao giọng

"Vương gia nói lời này là có ý gì? Là nàng phạm sai lầm, Vương gia quả trách rất đúng nhưng ngài giải thích thế nào về việc trách Hâm nhi! Còn nữa, cái gì gọi là năm lần bảy lượt? Chẳng lẽ Hâm nhi ở trong cảm nhận của Vương gia là loại nữ nhân này? Hâm nhi làm việc gì cũng chỉ vì Vương gia thôi? Hâm nhi nhớ không lầm, sự kiện lạc hồng lần đó, người thực hiện vẫn là Vương gia mà!"

Nhìn thấy nàng ủy khuất, bộ dạng bi thống đau thương, Lưu Vân Lạc Kỳ thoáng chốc sùng sốt, lại nghe nàng nhắc tới lần trước sự kiện kia, lại cảm thấy không được tự nhiên, nhưng tâm tình hẳn đang khó chịu, vì thế, tìm được một cớ khác tiếp tục trách cứ:

"Người biết rõ nàng ta đã sớm cùng cầu nô tài kia cấu kết, vì sao không bẩm báo mẫu phi hoặc tự mình cảnh cáo nàng ta? Ngược lại tùy ý để cho nàng ta tiếp tục?"

Nhan Hâm lại ngập ngừng một chút, mới đáp, giọng điệu vẫn cứng nhắc vô cùng:

"Không sai, người khác có đề cập qua với thiếp, thiếp lúc ấy vừa mới biết chuyện, chỉ có thể âm thầm cảm thấy nhục nhã hòa khí căm phẫn thay Vương gia. Nàng ta là chính phi, danh phận so với thiếp cao hơn, thiếp có tư cách gì mà đi sửa trị nàng! Người duy nhất có thể quản lý nàng là mẫu phi, nhưng bà vẫn thiên vị nàng, căn bản sẽ không tin tưởng nàng đức hạnh bại hoại, cùng gia đình tư thông. Thiếp đi bẩm báo..., nói không chừng lại cho rằng là thiếp làm loạn! Cho nên, ngài nói thiếp có thể làm như thế nào? Thiếp có thể làm sao bây giờ?"

"Nếu người cảnh cáo, ít nhất nàng ta có thể sợ, nhưng người lại cố ý không nói, không phải là dụng tâm kín đáo sao?"

"Thiếp dụng tâm kín đáo? Vương gia cho rằng Hâm nhi có mục đích khác sao? Hâm nhi ngăn cản nàng ta thì sẽ thế nào? Có thể ngăn cản nàng ta vụng trộm bên ngoài? Vương gia, Hâm nhi cả gan cho rằng, người đang tự lừa dối mình sao! Nếu chuyện ngày hôm nay không phát sinh, Vương gia có tha thứ cho nàng ta hay không? Đối với việc từng bị nàng ta phản bội một mực không trách tội, thậm chí... nhận luôn đã chùng trong bụng của nàng?"

Nhan Hâm nói với khí thế bức người, nhất tâm kiến huyết, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ nhất thời cảm thấy khó xử!

"Hâm nhi vĩnh viễn nhớ rõ, Vương gia nói rằng chỉ yêu một mình Hâm nhi, một đời không thay đổi! Hâm nhi lại phát hiện ra có rất nhiều chuyện không biết từ lúc nào đã hoàn toàn thay đổi. Hâm nhi không dám chắc chắc Vương gia có thích tỷ tỷ hay không, nhưng không thể phủ nhận, Vương gia đối với tỷ tỷ đã vượt quá tưởng tượng, vì nàng, Vương gia không còn là người như trước kia, là một nam nhân yêu hận rõ ràng, quyết đoán, mà là trở nên không quả quyết, lừa mình dối người, thậm chí sợ hãi rụt rè!"

Lần đầu tiên bị phê bình như vậy, đối tượng lại là người luôn luôn ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, Lưu Vân Lạc Kỳ uy nghiêm không khỏi bị đá kích, phần nộ quát:

"Người... Người đây là có ý định chọc giận bản vương? Bản vương nói cho người biết, bản vương không thay đổi, bản vương không có thích nàng!"

Nhan Hâm chưa sót cười, "Phải không? Vậy phong thư kia thì giải thích như thế nào? Hâm nhi ở nhà chờ đợi, bao đêm nằm ở trên giường dựa vào trí óc nhớ lại những kỉ niệm để vượt qua đêm dài đằng đẵng, nhưng mà, Vương gia đã đáp lại cho Hâm nhi cái gì? Không có bất kỳ lời nói thân thiết nào, còn bảo hoàng thượng đứng trước mặt Hâm nhi đem lá thư này đưa cho nàng ta. Nguyên lai, đây là do Vương gia gây ra cho Hâm nhi, không chỉ là sự tổn thương vô cùng, còn có nỗi đau khổ không cách nào hình dung!"

"Lá thư này, bản vương nguyên bản nhờ hoàng huynh bí mật chuyển giao cho nàng, về phần hoàng huynh vì sao làm như vậy, bản vương không rõ ràng lắm!" Lưu Vân Lạc Kỳ nhìn không được giải thích.

"Phải không? Cũng thế thôi! Tâm tư của Vương gia, Hâm nhi đã không thể khống chế được, cũng không dám oán giận. Chính là qua chuyện đêm nay, làm cho trái tim Hâm nhi càng thêm băng giá, người sai rõ ràng là tỷ tỷ, Vương gia lại đem hết thất lỗi làm đổ cho Hâm nhi! Xem ra, Hâm nhi đã quá ảo mộng, nay nên tỉnh đi thôi!" Nhan Hâm thở dài, bỗng nhiên khom người thật sâu chào Lưu Vân Lạc Kỳ, giọng điệu bắt đầu trở nên không có gợn sóng:

"Nếu đêm nay Hâm nhi làm Vương gia cảm thấy phiền phức, hy vọng Vương gia đại nhân đại lượng, không hề so đo trách tội, Hâm nhi cam đoan về sau không bao giờ gây phiền toái cho Vương gia nữa, mặc dù nhìn thấy việc thiếp khinh thường cũng sẽ coi như không nhìn thấy! Thật xin lỗi, Hâm nhi có

chút mệt mỏi, Vương gia cũng nghỉ sớm một chút đi!"

Dứt lời, lưu lại ánh nhìn đau xót tuyệt vọng với Luru Vân Lạc Kỳ nàng xoay người, đi ra phía cửa.

Luru Vân Lạc Kỳ vẫn nghiêm mặt, bình tĩnh nhìn nàng, chợt thấy bóng lưng trước mắt hiện ra vẻ cô đơn chưa từng có, lại nghĩ tới nàng đêm nay cô đơn ủy khuất, tim của hắn bỗng nhiên rung động, gần như mềm lòng, không khống chế nhẹ giọng hô lên

"Hâm nhi!"

Nhan Hâm dừng bước lại, vẫn không quay đầu.

Luru Vân Lạc Kỳ đứng dậy đi tới gần, từ sau lưng ôm lấy nàng, cầm dựa vào trên tóc nàng, khàn giọng

"Thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi, bốn vương đêm nay tâm tình không tốt, nhất thời hồ ngôn loạn ngữ, bốn vương không phải là cố tình trách cứ nàng!"

Nước mắt Nhan Hâm rơi cuộc khống chế không nổi, như nước trào ra, chảy xuống hai bên gò má, cuối cùng quay đầu lại, cả người nhanh chóng nhào vào trong ngực của hắn, vô cùng thương tâm khóc lóc!

Luru Vân Lạc Kỳ càng cảm thấy lòng chua xót, còn có áy náy, vì thế ôm sát nàng, vỗ nhẹ lưng của nàng, tiếp tục nói xin lỗi nàng. Kỳ thật, Nhan Hâm ủy khuất không giả, nhưng nàng vẫn ghi nhớ âm mưu, không buông tha cách lấy lòng Luru Vân Lạc Kỳ.

Chỉ thấy đôi tay mềm mại nhỏ bé chậm rãi vuốt ve trước ngực của hắn, tìm được hai điểm lỗi, dùng kỹ xảo vuốt ve không để lại dấu vết, một bên điềm đạm đáng yêu khóc kể

"Vương gia, Hâm nhi biết đêm nay mạo phạm ngài, kỳ thật Hâm nhi cũng không muốn đâu! Chính là, Hâm nhi quá nhớ ngài, nghĩ đến trái tim tan nát rồi, còn tưởng chết đi được, ai biết. Ngài biết không? Hâm nhi vừa rồi thật sự kìm chế rất khó khăn, còn tưởng rằng về sau sẽ không còn được Vương gia yêu thương nữa rồi!"

Luru Vân Lạc Kỳ nhất thời lại đau lòng và hổ thẹn. Hắn xuất chinh bên ngoài, cầm dục hai tháng, không phải là không dục hỏa đốt người, chẳng qua, người hắn đầu tiên nghĩ đến thực sự không phải là nàng, mà là nha đầu kia!

Xem ra, chính mình thật sự hồ đồ, nên nhớ lại không nhớ, nên thích lại không thích, thế nhưng vì nha đầu kia mà lạnh nhạt với Hâm nhi. Luru Vân Lạc Kỳ tiếp tục tự trách, trong óc tràn ngập hình ảnh Nhan Hâm, lại bị Nhan Hâm cố ý kích thích, vì thế cái gì cũng không suy nghĩ thêm, nhanh chóng ôm ngang nàng, đi thẳng đến giường, rất nhanh đỏ thắm nội trướng, suy diễn ra một hồi ái dục kiểu diễm.

Mái hiên bên kia, dục hỏa thiêu đốt; mái hiên bên này cô tịch thê lương.

Một chiếc đèn lồng mỏng manh vô tình đung đưa, hào quang lúc sáng lúc tối, miễn cưỡng rải đầy phòng. Dưới tấm màn màu tím nhạt, cũng là một mảnh trầm lặng. Sở Tiêu Lăng khuôn mặt tái nhợt như ẩn như hiện. Nàng hai tay ôm đầu gối, co rúc ở chân giường, trên mặt nước mắt chưa khô, đôi mắt vô thần trống rỗng.

Đáng thương thay cho nàng, vẫn còn đang kinh hãi bản thân. Nàng vẫn suy nghĩ không thông, sự tình vì sao lại hóa bi kịch, phát sinh nhanh chóng đến làm cho nàng bất ngờ không kịp phòng ngự, giải thích!

Nàng nhớ rất rõ ràng, mặc dù lúc ấy đêm đã khuya, nhưng dựa vào ánh sáng bóng đèn, nàng dám chắc rằng người mình nhìn qua là Luru Vân Lạc Kỳ, nếu không cũng sẽ không lớn mật ôm hắn.

Chưa tới một khắc đồng hồ ngắn ngủn, Luru Vân Lạc Kỳ lại biến thành Lâm Sáng! Chính mình vẫn còn ôm hắn, bởi vậy có thể thấy được người họ không thay đổi, nhưng khuôn mặt vì sao lại đổi thay? Bao lâu biến thành? Nàng gấp Lâm Sáng trước sau tổng cộng là 2 lần, mặc dù đối với hắn so với các hạ nhân khác thì có nhiều hơn một phần thân thiết, nhưng vì biết rõ thân phận khác nhau nên bản thân mình cũng tận lực giữ một khoảng cách, nói chuyện phiếm nội dung cũng chưa từng đi quá đến đề tài nam nữ mặn cảm, càng khỏi nói đến việc đụng chạm!

Hắn rốt cuộc là ai? Vì sao hãm hại mình? Còn có lá thư này, là ai viết ra? Kỳ thật, nàng nên sớm cảm thấy kỳ quái, chính là nàng quá nhớ nhung Luru Vân Lạc Kỳ, đến mức nóng vội muốn nhìn thấy hắn, lúc ấy cái gì cũng không để ý, cũng không hoài nghi, liền nhanh chóng ngây ngốc chạy đi!

Đây hết thảy rõ ràng là một âm mưu, một âm mưu thâm độc, làm cho mình hết đường chối cãi, muốn đẩy nàng vào chỗ chết, Lâm Sáng kia, rõ ràng là đồng lõa! chủ mưu đằng sau màn kịch này là ai? Có thể làm cho Lâm Sáng không sợ nguy hiểm tánh mạng "thừa nhận" cùng mình tư thông, nói vậy kẻ chủ mưu kia có thân phận không hề tầm thường, trừ bỏ tiền tài, hắn là còn có nhân tố khác!

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Tiêu Lăng trong trí óc không khỏi nhớ đến khuôn mặt Nhan Hâm hay là nàng ta?(chứ ai nữa chứ)

Sau khi nàng mang thai Nhan Hâm không hề đến gây sự với nàng, trên thực tế không hề có.

Chính mình lúc ấy còn nghĩ rằng, nàng ta đã thông suốt yêu ai yêu cả đường đi, xem như vì yêu Luru Vân Lạc Kỳ mà chấp nhận cả mình. Không thể tưởng được, nàng ta vẫn là lòng dạ rắn rết, đã âm thầm trừ tính âm mưu!

Còn có Luru Vân Lạc Kỳ! Đêm nay, thật sự chàng đã trở về rồi, cũng vẫn là cùng Nhan Hâm ở chung một chỗ! Khi nhìn thấy chàng vẫn thủy chung coi trọng Nhan Hâm hơn.

Bao nhiêu lần trong giấc mộng, nàng nhớ đến chàng ôn nhu đa tình, suy nghĩ đến khi chàng biết được mình có thai sẽ kích động hưng phấn đến như thế nào.

Nhưng, đêm nay chàng không hề tươi cười, không có chút ân cần thăm hỏi thân thiết, chỉ có sự phẫn nộ cùng hận ý. Hắn, tin lời Lâm Sáng nói?

Như vậy, chàng sẽ như thế nào đối với mình?

Sở Tiêu Lăng biết, sự tình sẽ không qua nhanh như vậy, ngày mai nàng sắp gặp phải mưa rền gió dữ!

"Vương gia, chàng vì sao không cho ta cơ hội giải thích, chẳng lẽ chàng thật sự đã cho ta là loại nữ nhân tùy tiện, ở trong ấn tượng của chàng chẳng lẽ vẫn luôn nghĩ rằng ta hồng hạnh vượt tường sao? Hay là, đây cũng là kế hoạch của chàng, trong lòng chàng căn bản không hề có ta, tất cả cũng chỉ là biểu hiện giả dối? Vì Nhan Hâm, chàng sẽ đối với ta đuổi tận giết tuyệt sao?"

Sở Tiêu Lăng gục đầu chôn trên đầu gối, bỗng nhiên bật khóc. Nước mắt từng giọt rơi xuống bụng, Sở Tiêu Lăng vươn tay, chậm rãi đặt lên trên bụng, một bên vuốt ve, một bên đau thương nói

"Nữ Nhi, cha con rốt cục đã trở lại, nhưng là khác xa so với tưởng tượng của nương, con có thể nói cho mẫu thân biết, cha con. Sẽ tin tưởng chúng ta sao? Hay hoặc giả là. . . ." nhớ tới Lưu Vân Lạc Kỳ có thể trừng phạt với thủ đoạn nham hiểm, Sở Tiêu Lăng bắt gặp cả người rét run, vì thế lại thêm một bàn tay, che lên bụng, tự thôn thức:

"Không, mẫu thân quyết không cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới con, cho dù mẫu thân có phải liều mạng, cũng sẽ bảo hộ cho con! Cho nên, Nữ Nhi đừng sợ, có mẫu thân ở đây, con không cần sợ!"

Âm thanh khóc khan trong phòng vang lên đứt quãng lúc cao lúc thấp, trong không khí tràn ngập cảm xúc làm cho lòng người đau chua xót âu sầu, đêm còn dài. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Sự lạnh lùng của hắn

Đêm tối kinh hoàng đã qua, một ngày mới tượng trưng cho hi vọng rốt cục cũng đến.

Lão Vương phi vốn đang ở Phật đường niệm kinh, bỗng nhiên xuất hiện ở Thụý Động Các, thần sắc kích động, bước chân vội vã.

Nguyên lai, bà chưa hề biết Lưu Vân Lạc Kỳ tới hôm qua đã trở về, sáng nay vừa rời giường được hạ nhân bẩm báo Yến nhi có việc gấp cầu kiến, mới đầu còn tưởng rằng Sở Tiêu Lăng thai nhi có gì ngoài ý muốn, vừa hỏi dưới mới biết tình hình thực tế, vì thế không kịp ăn, vội vàng chạy tới nơi này.

Nhìn thấy trước cửa phòng Sở Tiêu Lăng có vài tên thủ vệ, lão Vương phi nhướng mày, trầm giọng bảo bọn họ lui.

Nhưng mà, thị vệ không hề nghe lời, còn giải thích

"Lão Vương phi thật xin lỗi, Vương gia đã ra lệnh, bất luận người nào cũng không thể tiến vào trong!"

"Bất luận người nào cũng không thể tiến vào trong? Bao gồm bản phi luôn sao? Chẳng lẽ các người không biết bản phi thân phận là gì?"

"Tiểu nhân đương nhiên biết rõ, chính là Vương gia quân lệnh như núi, mong rằng lão Vương phi đừng làm khó dễ tiểu nhân!"

Thị vệ thiết diện vô tư, cho dù đối mặt với lão Vương phi, cũng không hề tình cảm.

"Làm khó dễ các người? Là do các người cố ý không cho bản phi đi vào trong, việc bản phi phải làm không chỉ đơn giản là mắng, mà là. Muốn mạng của các người!"

Lòng nóng như lửa đốt lão Vương phi, lần đầu uy hiếp ra mặt.

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy khó xử. Bọn họ rất rõ ràng chủ tử đối lão Vương phi hiếu kính cùng coi trọng, lại lo lắng đến người ở trong phòng cũng không phải phạm nhân tội ác tày trời, mà là phi tử của chủ tử, trải qua cân nhắc, bọn họ cuối cùng cũng thỏa hiệp, mở cửa phòng ra, đối lão Vương phi làm một động tác mời vào.

Lão Vương phi vừa vào phòng, đầu tiên là nhìn chung quanh một chút không bóng người, tiếp theo thẳng đến trước giường.

Vừa thấy người đang cuộn mình ở góc giường, tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, tiêu tụy không ra hình người là Sở Tiêu Lăng, nội tâm

bà động lên chút thương xót, lại thêm lo lắng sầu lo, không khỏi thấp giọng nói

"Tiêu Lăng, Tiêu Lăng con có khỏe không?"

Vừa được đến mở trói, Cầm nhi cũng vội vàng tiến vào phòng, nhẹ giọng gọi

"Tiêu Lăng tỷ, lão Vương phi tới thăm tỷ rồi, tỷ không cần phải sợ hãi nữa, lão Vương phi quyết không để cho người ta khi dễ tỷ đâu!"

"Tiêu Lăng, nói cho mẫu phi biết rốt cuộc sao lại thế này, mẫu phi giúp con làm chủ!"

Lão Vương phi tận lực hướng gần tới giường, nắm lấy đầu gối Tiêu Lăng

Sở Tiêu Lăng vẫn giống như thường, cả người sợ tới mức phát run, theo phản xạ giật lui lại, đáng tiếc nàng không thể lui vào đâu được nữa.

"Đừng sợ, là mẫu phi, là mẫu phi đây!" Lão Vương phi càng thêm đau lòng, thanh âm bắt đầu trở nên nghẹn ngào.

Cầm nhi lệ rơi đầy mặt, nước nở:

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ chẳng lẽ ngay cả lão Vương phi cũng không nhận ra sao? Bà là người thương yêu tỷ nhất đó! Đúng rồi, tỷ có đói bụng không? Muốn ăn chút gì không? Muội lập tức sai người làm cho, tỷ đang có cục cưng, không thể nhịn đói!"

Cục cưng! Cục cưng!! Vừa nghe tên này, Sở Tiêu Lăng đột nhiên chấn động, ý thức thoáng chốc thanh tỉnh không ít, vội vàng cầm tay lão Vương phi, thể lương bị ai khốc lóc

"Mẫu phi, ngài phải tin tưởng con, con cùng Lâm Sáng kia trong sạch, chúng con căn bản không hề làm việc gì ô uế, cục cưng là của Vương gia, là cốt nhục Vương gia!!"

Thấy nàng cuối cùng đã thanh tỉnh, lão Vương phi vui mừng không ít, nhân cơ hội nói:

"Ừ mẫu phi tin tưởng con, bình tĩnh đem toàn bộ câu chuyện nói cho mẫu phi biết, mẫu phi thay con làm chủ!"

Sở Tiêu Lăng gạt đầu, ánh mắt ngây dại dần dần có nhiều điểm hào quang, đem chuyện tối ngày hôm qua kể lại, sau khi nói xong, ôm đầu, bắt lực ní non,

"Con thật sự không rõ ràng lắm Vương gia vì sao trong khoảng thời gian ngắn biến thành Lâm Sáng, con vẫn đang ôm hân, căn bản không hề buông tay ra, nhưng khuôn mặt chàng lại biến thành Lâm Sáng, vì sao như vậy, tại sao lại như vậy."

"Nguyên bản, con cùng Tiêu Lăng tỷ tận mắt thấy lá thư của Vương gia, nhưng sau khi trở về lá thư này lại không cánh mà bay!" Cầm nhi bổ sung thêm

"Các con xác định, lá thư này là do Kỳ nhi tự tay viết?" Lão Vương phi đột nhiên hỏi.

"Nô tỳ. Nô tỳ không rõ ràng lắm, bởi vì nô tỳ biết chữ không nhiều lắm!"

Sở Tiêu Lăng cũng lắc đầu, vẻ mặt hối hận:

"Con chưa từng thấy qua chữ viết của Vương gia, chỉ thấy người đó kí tên của chàng, nhất thời quá mức kinh hi kích động, liền không nghĩ ngờ, cái gì cũng không để ý bỏ chạy đi đến Bát Giác Đình tìm hân!"

Lão Vương phi im lặng, ở trong lòng đem lời nói của Sở Tiêu Lăng cùng Cầm nhi xem xét lại, dần dần hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Bà không hề đoán sai, Sở Tiêu Lăng đúng là bị người ta hãm hại, Lâm Sáng kia đoán chừng là bị người khác sai khiến, về phần đó là ai! Thì sau này còn phải thăm vấn Lâm Sáng, phải hỏi ra sự việc. Việc này không nên chậm trễ, lão Vương phi dặn dò Sở Tiêu Lăng đừng lo âu khổ sở, lấy việc nghĩ đến thai nhi để bảo trọng, bà hứa sẽ trả lại trong sạch cho nàng, lại bảo Cầm nhi hãm sóc nàng, còn cảnh cáo thị vệ không được gây khó xử, sau đó vội vàng rời khỏi Thúy Động Các, đến thẳng Ký Phong Các, không để ý đến hạ nhân can lại bà trực tiếp tiến vào phòng ngủ của Lưu Vân Lạc Kỳ.

Nhan Hâm bị đánh thức tưởng rằng cầu nô tài nào không có mất quấy nhiễu mộng đẹp, trong lòng không khỏi giận dữ, nhanh chóng kéo mền tơ phủ chính mình đang trần truồng, chuẩn bị đem nô tài kia thống mạ một chút!

Bất quá, khi nàng nhìn thấy rõ ràng người đến là lão Vương phi, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, vài giây sau mới hiểu quay đầu đi lay động Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn đang say ngủ.

Lưu Vân Lạc Kỳ lẩm bẩm một tiếng, không hề mở mắt ra, theo thói quen kéo nàng lại, chuẩn bị một hồi mây mưa nữa. Nếu là ngày thường, Nhan Hâm đương nhiên cầu còn không được, nhưng hôm nay lão Vương phi đang ở đây, nàng chỉ có nhìn xuống dục vọng, thoáng đề cao tiếng nói

"Vương gia, Vương gia đừng làm loạn, mẫu phi.đang ở đây!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa nghe, giật mình đầu óc thanh tỉnh một chút, quay đầu nhìn về phía trước giường kinh hô một tiếng:

"Mẫu thân, sao người đã tới rồi?"

"Hừ, người còn nhớ rõ còn có mẫu thân sao, ta còn tưởng rằng, người bị ngấm chết ở ôn nhu hương lý rồi!" Lão Vương phi tức giận châm biếm một câu.

Lưu Vân Lạc Kỳ tuấn nham hơi đỏ ửng, con người đen hiện lên một tia xấu hổ, ho nhẹ vài tiếng, tiếp tục nói:

"Mẫu thân sớm như vậy đã đến đây, cần tìm con làm gì?"

Lão Vương phi trầm ngâm một lát, tạm thời nén tức giận trong lòng, đem chuyện quan trọng nói ra

"Mẫu thân hỏi người, người nhất Tiêu Lăng lại, còn phái người canh gác, đây là duyên cớ gì?"

Lưu Vân Lạc Kỳ nghe xong, ánh mắt nhoáng lên, cũng không đáp lại. Nhan Hâm bấm báo thay:

"Tỷ tỷ nàng ta không chịu nổi tịch tịch, thừa dịp Vương gia xuất chinh đã cùng gia đình tư thông, còn âm kết có mang thai."

"Vớ vẩn!" Không đợi nàng nói xong, lão Vương phi tức giận ngắt lời

"Tiêu Lăng một lòng yêu Kỳ nhi, sao lại có thể cùng người khác tư thông!"

"Đúng vậy, nàng ta thích Vương gia, lại thích đến nỗi sai gia đình kia cải trang thành vương gia, để thỏa mãn nàng ta rong chơi tìm sự an ủi!"

"Toàn là nói bậy!" Lão Vương phi lại quát mắng, lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhan Hâm

"Nhan thứ phi, ta biết người vẫn không thể hòa hợp với Tiêu Lăng, nhưng người đừng mơ tưởng dùng quỷ kế và nói xấu để hãm hại Tiêu Lăng! Còn nữa, ta bây giờ là đang cùng Kỳ nhi nói chuyện, người câm mồm lại cho ta!"

Nhan Hâm nhất thời tức giận đến mặt đỏ ửng, đầy ngập lửa giận, đến nỗi hết thấy cấp bậc lễ nghĩa đều tạm thời bị nàng gác lại một bên, không cam lòng yếu thế phản bác:

"Mẫu phi, Hâm nhi biết người luôn luôn thiên vị tỷ tỷ, nhưng xin người công đạo một chút, việc này đều không phải là Hâm nhi nói, những người khác cũng đã sớm lên nghị luận, hướng chỉ, Vương gia tối hôm qua cũng tận mắt nhìn thấy, có thể nói chứng cứ vô cùng xác thực, như thế nào lại là nói xấu?"

"Nói xấu hay không, trong lòng ta biết rõ! Đêm lạc hồng lần đó, không phải cũng do các người cùng nhau âm mưu hại Tiêu Lăng sao? Có một số việc, đừng cho là ta không nói là do không biết!" Lão Vương phi nói xong, tầm mắt trở lại Lưu Vân Lạc Kỳ, vô cùng đau lòng trách cứ:

"Kỳ nhi, ta còn tưởng rằng lần trước đã nói với người, người sẽ cải biến, ít nhất làm người phúc hậu một ít, không thể tương đắc. Không thể tương đắc người vẫn như cũ hồ đồ đề tiện, thì phi chẳng phân biệt được, người. Người."

Nhìn thấy mẫu thân tức giận đến nói không ra lời, Lưu Vân Lạc Kỳ cuối cùng xuống giường, chạy nhanh đi qua một bên ngồi xuống, rót cho bà một chén nước, ôn nhu an ủi

"Mẫu thân, người đừng kích động! Con. Con tự biết từng hồ đồ làm nhiều việc, nhưng lần này đều không phải là con bày ra, cũng không liên quan Hâm nhi, là nha đầu kia. Nha đầu kia lớn mật cùng cầu nô tài kia!"

"Tỷ tỷ nhiều lần cùng gia đình kia bên nhau, trong phủ rất nhiều hạ nhân nhìn thấy! Mẫu phi nếu không tin, hãy khả tìm bọn họ để tra hỏi, tránh cho việc nói Nhan Hâm bày chuyện!" Nhan Hâm cũng nhân cơ hội ôn ào.

"Tiêu Lăng cùng gia đình kia nói chuyện với nhau quá vài lần thì thế nào, bọn họ mỗi lần nói chuyện đều là về Vương Phủ sự vụ, một chút tư nhân tính chất cũng không có! Nàng làm như vậy, là vì tương lai muốn tiếp quản Vương Phủ được thuận buồm xuôi gió!!" Lão Vương phi vừa rồi nghe Cẩm nhi nói mới biết được tình huống, thay Sở Tiêu Lăng biện giải.

"Nay bị bắt gian ở giường, nàng vì thoát tội đương nhiên nói như vậy! Gia đình kia nhận tội rồi, há lại cho nàng chống chế!"

"Gia đình kia đâu? Ta muốn thấy hần!!"

"Mẫu thân." Lưu Vân Lạc Kỳ lộ ra khó xử, hiển nhiên không muốn cho mẫu thân gặp Lâm Sáng, hoặc là nói, chính hần cũng không muốn gặp cầu nô tài kia!

Nhan Hâm lại vô cùng bình tĩnh

"Vương gia không thể đáp ứng yêu cầu mẫu phi, xin người hãy hiểu, Hết hy vọng rồi!!"

Cuối cùng, lão Vương phi cường lực yêu cầu, Nhan Hâm thúc giục kích động, Lưu Vân Lạc Kỳ phải sai người lôi Lâm Sáng đến.

Lúc này, lão Vương phi thân ở đại sảnh, Lưu Vân Lạc Kỳ cùng Nhan Hâm đã ăn mặc chỉnh tề, đi ra đến đại sảnh.

Lão Vương phi còn tưởng rằng có thể hỏi tra đến tột cùng, ai ngờ Lâm Sáng khai y như ngày hôm qua khi trả lời Lưu Vân Lạc Kỳ căn bản chính là thiên

y vô phùng, không có cơ hội truy xét.

Cuộc tra hỏi chấm dứt, Lâm Sáng đã bị mang đi, bên trong phòng khách chỉ còn lão Vương phi, Lưu Vân Lạc Kỳ cùng Nhan Hâm ba người.

Nhan Hâm đắc ý khó nén

"Mẫu phi, lần này không phải chúng ta có lỗi! Người rất cục rồ ràng luôn luôn thiên vị nàng mà. Không phải Hâm nhi nhỏ nhen, Hâm nhi đã sớm nói qua, nàng ta xuất thân hèn mọn, căn bản là khó an phận thủ thường!"

"Người cảm ồm!" Lão Vương phi tức giận quát mắng. Không sai, Lâm Sáng quả thật nói điều kia, nhưng bà thủy chung tin tưởng, Sở Tiêu Lăng không phải loại người như vậy!

Thấy bà vẫn còn cố sống cố chết giữ gìn cho Sở Tiêu Lăng, Nhan Hâm không cam lòng bất mãn, nhưng ngại Lưu Vân Lạc Kỳ đang ở trước mặt, không dám phát tác, chỉ có thể tiếp tục chửi bới Sở Tiêu Lăng

"Cho dù đứa trẻ trong bụng nàng không là của Lâm Sáng, cũng có khả năng là của hoàng thượng!"

Quả nhiên, nàng vừa nói ra, giống như quả bom nổ dưới nước, chẳng những đem lão Vương phi, lại còn Lưu Vân Lạc Kỳ tức giận cùng ghen tuông, cả người lập tức hiện ra trạng thái phát điên:

"Hâm nhi, người nói cái gì? Người cũng biết lời này là gì?"

Nhan Hâm không hề sợ hãi, giọng nói không chút hoang mang:

"Một tháng trước, hoàng thượng mời tỷ tỷ tiến cung; mấy ngày trước, hoàng thượng tự mình đến thăm Vương Phi, còn mang tỷ tỷ đi ra ngoài dạo phố, nói là vì trẻ con mua tặng vật phẩm. Mọi người không ngại ngần lại, hoàng thượng vua của một nước, quốc vụ bận rộn, lại lịch sự tao nhã bồi tỷ tỷ đi ra ngoài, điều này làm cho người ta không thể không hoài nghi, đứa nhỏ trong bụng tỷ tỷ."

Đáng chết! Nàng còn dám cùng hoàng huynh đi ra ngoài! Chính mình rõ ràng đã cảnh cáo không cho phép nàng cùng hoàng huynh tiếp xúc, nàng lại đem lời của mình từ tai này chuyển sang tai kia, không nghe theo cảnh cáo của mình!! Lưu Vân Lạc Kỳ bị tức giận bao phủ cơ hồ nổ mạnh, căn bản không để ý Nhan Hâm đoán là thật hay không.

Nhìn hấn nổi giận như muốn ăn thịt người, lão Vương phi trong lòng mỉm cười, nhin không được giải thích:

"Kỳ nhi, lần này là mẫu thân đề nghị bọn họ đi ra ngoài, cùng Tiêu Lăng không quan hệ."

"Tỷ tỷ đối hoàng thượng không có ý..., như thế nào lại đáp ứng?"

Bị nữ nhân này ý vị phân bác mình, lão Vương phi không khỏi chửi ầm lên:

"Người là họa tinh, vì sao khắp nơi theo ta đối nghịch? Ta biết, người vẫn muốn đuổi Tiêu lăng đi, bắt quá ta nói cho người biết, có ta ở đây, người đừng trông cậy vào gian kế thực hiện được! Hoàng thượng cùng Tiêu Lăng thanh bạch, ta dám dùng đầu người đảm bảo!!"

Lần này, Nhan Hâm không làm bộ đáng thương tranh thủ đồng tình, mà là nghiêm túc không ngại vạch trần:

"Mẫu phi, ta biết người thích tỷ tỷ, nhưng là, người thương yêu nhất cuối cùng là Vương gia mà? Tạm thời không nói đứa nhỏ trong bụng tỷ tỷ là của ai, nếu là Vương gia cũng thôi, vạn nhất là của. . . . Người khác, nếu đứa nhỏ sau này bị lộ ra, Vương gia chẳng phải là trở thành trò cười cho thiên hạ? Mẫu phi chẳng lẽ nhân tâm nhìn nhĩ từ người yêu thương nhất chịu đủ lời đồn đãi cười nhạo nhục nhã? Cho nên việc này hãy để cho Vương gia lựa chọn! Dù sao ngài mới chính là người bị hại, mà mẫu phi ngài cùng tỉ tiếp, tốt nhất đều đừng nhúng tay!!"

"Người. Người đây ra lệnh cho ta?"

Lão Vương phi tức đến đỏ mặt, ngón tay run run chỉ về phía nàng.

"Hâm nhi không dám."

Nhan Hâm thân nhiên hừ một câu, lập tức chuyển hướng Lưu Vân Lạc Kỳ, nhẹ nhàng kéo ống tay áo hấn, săn sóc ôn nhu nói:

"Vương gia, đại đội gần đây khai hoàn quay về, ngài còn phải tiến cung gặp hoàng thượng, để Hâm nhi giúp ngài rửa mặt chải đầu thay quần áo!"

Lưu Vân Lạc Kỳ tức giận chỉ tâm vẫn không biến mất, cái gì cũng không nói, cùng Nhan Hâm hướng tới ngủ phòng.

Lão Vương phi cho dù không cam lòng, nhưng cũng lấy đại cục làm trọng, nhìn hai người, bà ngầm hạ quyết tâm, đối với lần này nhất định truy xét đến cùng, vô luận như thế nào cũng muốn vì Sở Tiêu Lăng giành lại công đạo.

Dẫm chân thật mạnh ra dấu hờn dỗi, khi thấy chỗ gấp khúc ở hành lang không thấy bóng Lưu Vân Lạc Kỳ và Nhan Hâm bà cũng xoay người đi ra khỏi điện.

Một đêm dài tịch mịch bao nhiêu tâm sự ngổn ngang?

"Phong đến cây điều đi ngâm lâu, mưa đến cửa sổ gõ hỏi tri hoãn tọa tẩn hàn tiêu nhân chưa tỉnh, tư cây đèn cầy sắp tắt nước mắt mộng phượng si. Dạ Lan yên lặng nghe gió thổi mưa, lạnh rung Thu Phong loạn thiếp tâm âm chuyện luân trời cao nguyệt, ban đêm buồn bã khổ tự giữ.

Tình này càng mang róc rách toan tính, mặc cho vô hạn không ngừng, để ý đôi loạn, sầu vô cùng, niệm sinh si càng sâu lộ nặng, ánh nến dao động hồng",

Thân ảnh đơn bạc của Sở Tiêu Lăng đứng yên trước cửa sổ, xuất thần ngóng nhìn bên ngoài mưa phùn liên miên, dung nhan tái nhợt có vẻ càng thêm phiến muộn, buồn bã càng sâu thẳm.

Suốt một ngày, nàng không hề chớp mắt, vẫn chờ đợi hấn đến. Đáng tiếc, mỗi khi cửa phòng vừa vang lên, ánh vào mi mắt nàng đều không phải là bóng người đang chờ đợi khát khao!

Lão Vương phi đã tới vài lần, mỗi lần đều an ủi nàng. Đối mặt lão Vương phi quan tâm và lo lắng cho mình, nàng rất muốn nói cái gì đó, nhưng lại không mở miệng được, chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn lão Vương phi than thở, tự trách bị thương và bất đắc dĩ.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủn, phát sinh chuyện thật sự ngoài dự liệu, tối hôm qua, nàng còn đầy hy vọng mong ngóng tin tức, chờ đợi hấn trở về; hôm nay, hấn đã trở lại, đáng tiếc đem lại cho nàng không phải vui sướng, mà là vô tận dày vò cùng thống khổ!

Hấn là thật tin lời Lâm Sáng, hoài nghi trình tiết mình, hoài nghi lai lịch của Nữ Nữ? Nhớ tới khuôn mặt kia tràn đầy vẻ lo lắng thâm trầm, lạnh nhạt vô tình nàng không khỏi cả người run run, cảm giác từng trận hấn ý theo lòng bàn chân xuyên thẳng lên đỉnh đầu.

Đột nhiên, cửa phòng vang lên một thanh âm, Cầm nhi tiến vào, phát hiện Sở Tiêu Lăng đang phát run, vội vàng đến gần, nhẹ giọng trách:

"Tiêu Lăng tỷ, sao tỷ lại luôn làm cho Cầm nhi lo lắng, đêm đã khuya, không ngủ đi còn ở nơi này trúng gió thì sao! Lại không khoác thêm áo tóc tai đều bị mưa hắt ướt!"

Sở Tiêu Lăng không lên tiếng, để mặc Cầm nhi phủ thêm áo choàng cho nàng, thay nàng lau khô tóc đang vương giọt mưa.

Nhìn bên ngoài mưa càng nặng hạt, Cầm nhi thờ dài, bỗng nhiên đóng cửa sổ lại, cường chế nâng dậy Sở Tiêu Lăng, đi tới giường.

"Cầm nhi, muội đi ngủ trước đi!"

Vừa ngồi xuống giường, Sở Tiêu Lăng nói một câu.

"Vậy còn tỷ? tỷ bảo muội đi ngủ, còn mình lại không chịu nghỉ ngơi!"

"Ta. Ngủ không được!!" Ngán ngẩn bốn chữ, biểu lộ nổi lòng u buồn, khổ sở cùng bị trượng!

Cầm nhi thấy lòng chua xót, nguyên nhân Sở Tiêu Lăng ngủ không được nàng rất là rõ ràng. Còn trẻ như nàng, mặc dù chưa hiểu được tình yêu, nhưng cũng thật hiểu tư vị tan biến hi vọng thống khổ, huống chi còn bị vịn vào lý do hồng hạnh xuất tường, châu thai ám kết thành tội danh.

Thu hồi phiến muộn, Cầm nhi tiếp tục khuyên giải an ủi

"Tiêu Lăng tỷ, muội biết tỷ đang rất khó xử, và bị thương, nhưng tỷ hãy vì tiểu bảo bảo suy nghĩ một chút! Mẹ muội có kẻ qua, nữ nhân khi mang thai, tâm tình nếu không được tốt hoặc là thức đêm mệt nhọc, cực cung sau này sẽ bị ảnh hưởng, chẳng lẽ tỷ nhẫn tâm để cho đứa bé tương lai đa sầu đa cảm, mặt co mảy cầu, u buồn ít lời sao?"

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, đột nhiên ngẩn ra.

"Nó hoan hoan hi hi chờ đợi để đến thế giới này, chờ đợi cùng tỷ gặp mặt, vì nó tỷ phải cố gắng kiên cường, nằm xuống đi tỷ không ngủ nhưng cũng phải để nó ngủ chứ!"

Cầm nhi vừa nói, vừa diu Sở Tiêu Lăng nằm xuống. Lần này, Sở Tiêu Lăng ngoan ngoãn, lại nghe Cầm nhi khuyên giải an ủi hai mắt nhắm nghiền.

Một lúc sau Cầm nhi đi ra ngoài, Sở Tiêu Lăng vẫn thức, lại nghĩ đến những lời vừa rồi Cầm nhi mới nói qua thì nhắm mắt lại, ý đồ bắt buộc mình phải nhanh tiến vào mộng đẹp. Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, không lâu, đột nhiên vang lên một tiếng bước chân, Sở Tiêu Lăng mới đầu tưởng là Cầm nhi, dần dần theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng cảm giác được sự khác thường, còn ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng. Nội tâm tỏ ra nghi hoặc cùng lo sợ, nàng nhanh chóng mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Đuổi tận giết tuyệt là hẳn

Nhìn thấy thân hình cao lớn quen thuộc, xem ra sự chờ đợi suốt một ngày đã được báo đáp, Sở Tiêu Lăng dần dần mở mắt.

Sắc mặt nghiêm túc lãnh khốc, bất quá vẫn hung ác nham hiểm và thâm trầm như tối hôm qua, nhưng con người đen sắc bén cũng không còn sự chán ghét nữa.

Hắn đi tới trước cửa sổ, chậm rãi ngồi xuống, nhìn chăm chú vào nàng, ngón tay thon dài hơi có vẻ lạnh lẽo vuốt ve trên khuôn mặt nàng.

Không phải là mộng!! Chân thật đến mức làm cho lòng Sở Tiêu Lăng chấn động, ả ả mang theo vẻ vui sướng, nàng không chút nghỉ ngơi xoay người ngồi dậy.

Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn im lặng, không lên tiếng, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve da thịt non mịn của nàng, phủ lên từng chỗ trên mặt nàng, tiện đà lướt qua cổ, xương quai xanh, cuối cùng đi vào xuống rãnh tuyết trắng giữa hai vú, dần dần đi vào vạt áo rộng thùng thình. Theo từng động tác của hắn, toàn thân Sở Tiêu Lăng lỗ chân lông dựng thẳng lên, khuôn mặt từ từ mê ly cùng hoang mang bất lực.

Cảm giác được bàn tay to của hắn vẫn chụp lên bộ ngực của mình, nàng nhịn không được, than nhẹ ra tiếng

"Vương gia."

Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn im lặng khuôn mặt bắt đầu tiến gần lại, nàng còn không có kịp phản ứng liền bị chàng nhanh chóng hôn lên đôi môi anh đào đang hé mở!

Sở Tiêu Lăng cả người run lên, vốn muốn cự tuyệt, cuối cùng cũng là yên lặng bất động, mặc hắn cắn nuốt mỗi một tác đất trong miệng mình, chậm rãi chủ động vươn cái lưỡi thơm tho, ngốc ngếch đón ý hùa cùng hắn.

Nội trường độ ẩm càng ngày càng nóng, quần áo trên người đã rút đi, Lưu Vân Lạc Kỳ không còn ngồi ở bờ giường, thân hình to lớn lúc này đã đặt ở trên Sở Tiêu Lăng, Như thân thể như ngọc mượt mà mềm mại, một đôi bàn tay to phủ lên toàn thân của nàng, cảm giác được hạ thể nhất thời bị hắn lấp đầy, một cảm giác không thể nói nên lời sự thỏa mãn lan tỏa ra tứ chi, Sở Tiêu Lăng toàn thân run rẩy, theo bản năng mở ra chân, chờ đợi hắn tiến thêm một động tác nữa.

Đáng tiếc, nàng phát hiện bỗng nhiên hắn ngừng lại!!

"Vương gia."

Bị tình dục khổng lồ chế nàng không khỏi cong lên cái miệng nhỏ nhắn thoáng bất mãn hờn dỗi lên tiếng.

Lưu Vân Lạc Kỳ mày kiếm nhíu chặt, hạ thể kêu gào ầu ỹ hắn hiểu được mình hẳn là phải tiếp tục rong ruổi điên cuồng, nhưng mà nghĩ tới việc của người nào đó quan trọng hơn, hắn đành phải cực lực áp chế xuống cơ hồ khiến hắn hồng mắt dục hỏa, thở hổn hển, tiếng nói trở nên càng thêm khàn khàn

"Có phải cảm thấy rất mong muốn hay không?"

Lời nói kia tà mị tùy ý, làm cho Sở Tiêu Lăng nội tâm xấu hổ, nhưng giờ phút này nàng chẳng quan tâm sẽ bị hắn giễu cợt, thành thực gật đầu, còn không tự chủ vận vẹo cái miệng trắng một chút.

Về mặt nàng dâm đãng cùng kiều mỹ, lại càng làm cho ham muốn Lưu Vân Lạc Kỳ cao vút, hắn âm thầm khề nguyên rửa, một lúc sau miễn cưỡng ổn định lý trí, lãnh khốc vô tình nói

"Như vậy, đáp ứng bản vương, bỏ cái thai trong bụng đi!!"

Mấy chữ ngăn ngừa, giống như núi lửa bùng nổ, mưa rền gió dữ thanh thế lớn cùng lúc tập kích về phía Sở Tiêu Lăng!

Dục hỏa vốn khó nhịn nhưng giờ lại biến mất không ít, mắt nàng trừng lớn, không thể tin lời hắn nói.

"Nếu bản vương thỏa mãn người, để người lãnh hội sự tuyệt vời cùng mất hồn, thì phải nghe lời bản vương nói..., bỏ đứa nhỏ đó đi!" Lưu Vân Lạc Kỳ lập lại, phân thân cực đại nóng bỏng ở bên trong hung hăng dựng thẳng lên.

Sở Tiêu Lăng thoáng chốc cảm thấy một nỗi đau không cách nào hình dung được, nhưng lý trí của nàng vẫn thanh tỉnh, cực lực ổn định run run tiếng nói, kiệt lực hô lên:

"Không. Thiếp không muốn!"

Bị nàng cự tuyệt, khiến cho dục hỏa của Lưu Vân Lạc Kỳ chợt tắt, hai cánh môi mỏng cơ hồ mân thành một cái thẳng tắp, dục hỏa tùy lửa giận, hắn dùng hành động để phát tiết, hai tay ổn định hông của nàng, thắt lưng dùng sức di chuyển, không có một tia thương hương tiếu ngọc.

Phân thân của hắn thô bạo tiến mạnh, làm cho Sở Tiêu Lăng vừa khoái hoạt vừa thống khổ, lại mất hồn đến khó nhịn. Lưu Vân Lạc Kỳ căn bản chính là

có ý làm khó dễ trừng phạt nàng, làm cho nàng thật vất vả thích ứng luật động của hắn, chờ đợi hắn tiếp tục, thế nhưng hắn lại dừng lại, liếc nàng lạnh lùng

"Còn chưa được cho ăn no sao? Muốn bốn vương tiếp tục nữa không?"

Sở Tiêu Lăng hàm răng cắn chặt đôi môi anh đào, đôi mắt to mờ mịt bất lực, ần ần bật ra ra một tia ai oán cùng xấu hổ.

"Như thế nào? Xác định muốn bốn vương tiếp tục? Nhưng người nên biết, bốn vương dục vọng là cỡ cường đại dọa người, người xác định trải qua được? Không, phải nói là người đảm bảo trong bụng đứa nhỏ sẽ chịu đựng được?"

Từ trong miệng hắn phát ra lời nói vẫn đang lạnh như băng, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, giống như đứa nhỏ không có quan hệ gì với hắn.

Sở Tiêu Lăng nghe xong, nhớ lại đại phu từng dặn dò qua, mang thai trung kỳ mặc dù có thể cùng phòng, nhưng động tác không nên quá khích, nếu không sẽ gây ra sinh non.

Nhớ đến đây, nàng ngay lập tức hiểu rõ ý đồ của hắn! Nguyên nhân, đêm nay hắn đến nơi đây, không phải là thật tình muốn cùng mình hoan ái, mà là mang theo mục đích nào đó! Khó trách hôm qua hắn còn buồn bực vậy mà giờ hắn lại trở nên như thế bình tĩnh, đối với chuyện tối ngày hôm qua một chữ cũng không nói, hóa ra hắn dùng hành động để thay thế!

Biết ngay mà hắn vẫn tin lời của Lâm Sáng nói..., vẫn là trùng gian kế Nhan Hâm, khẳng định mình đối với hắn bất trình, nhận định. Cục cưng không phải của cốt nhục của hắn mà muốn nhẫn tâm trừ bỏ cục cưng!!

Ngực mãnh liệt như bị người ta đập một quyền thật mạnh, chấn động đập nát trái tim, khiến cho nỗi đau tột đỉnh.

Nhu cầu dục vọng trong cơ thể Sở Tiêu Lăng nhảy mắt biến mất không còn sót lại chút gì, bao quanh nàng chỉ nỗi đau mãnh liệt và bi thương vô bờ bến.

Nhìn không ra trong nội tâm nàng đang suy nghĩ điều gì, Lư Vân Lạc Kỳ còn tưởng rằng nàng đang trầm luân ở tại sức quyến rũ của mình, một niềm tự hào tự nhiên sinh ra, hắn lại một lần nữa luật động, lần này càng thêm ra sức, càng cuồng dã, như không thể thu hồi sức lực.

Biết được mục đích của hắn, Sở Tiêu Lăng không hề tham luyến, mà nổi lên phản kháng. Cử động của nàng, làm cho Lư Vân Lạc Kỳ kinh ngạc, hắn một bên ôn định lại, một bên nói, thần sắc nghiêm nghị:

"Người nếu còn muốn làm nữ nhân của bốn vương, hãy ngoan ngoãn nghe theo lời bốn vương nói..., bốn vương không thích bị trói buộc, đặc biệt là theo cách này, không hy vọng có bản khoán! Hiểu không? Rõ ràng không? Cho nên, người không thể mang thai!! Người phải bỏ đứa nhỏ đi!"

"Nhưng ta đã mang thai! Cho dù bây giờ bỏ đi, còn tương lai thì sao? Chỉ cần ta và ngài tiếp tục hoan ái, ta sẽ lại có thai!" Sở Tiêu Lăng lên tiếng cãi lại.

Lư Vân Lạc Kỳ sững sờ, nhưng rất nhanh định thần, không kiên nhẫn nói:

"Chuyện tương lai thì tương lai nói sau, dù sao hiện tại người không thể mang thai! Lần mang thai đầu tiên này không cho phép giữ lại! Nếu không, đừng mơ tưởng bốn vương lại tiếp tục sủng hạnh người!! Đối với một phệ nữ nhân, bốn vương không có tính dục, sẽ chỉ làm bốn vương mất khẩu vị!!"

Hừ, nói đến cùng, hắn vẫn là hoài nghi mình!! Nếu hiện tại người mang thai là Nhan Hâm, hắn sẽ nói những lời này sao? Sẽ dùng loại thủ đoạn này tiện bức bách nàng bỏ cục cưng sao? Cả người thoáng như đại mộng mới tỉnh, Sở Tiêu Lăng đáy lòng cuối cùng trôi đi, nàng lấy hết dũng khí, dùng sức đẩy hắn ra, đồng thời lật thân lên, dùng chân phủ lên thân thể, nhanh chóng lui qua một bên góc.

Đột nhiên bị nàng đẩy ra, làm Lư Vân Lạc Kỳ tâm tình xuống dốc đến cực điểm. Không chỉ vì chưa thỏa mãn dục vọng, mà còn vì sự can đảm và hành động làm loạn của nàng!

Hắn còn tưởng rằng, tất cả sự tình đều do mình không chế, không ngờ được nha đầu kia. Thế nhưng nàng lại chủ động rời đi! Đáng giận! Thật đáng chết!! Đối mặt với đáng vẻ lạnh lẽo và bộ dáng khủng bố của hắn, Sở Tiêu Lăng không hề sợ hãi, lời nói từ miệng phát ra tràn ngập ưu sầu và bi ai:

"Đứa bé là lễ vật tốt nhất ông trời ban ân cho mỗi người mẹ, thân là mẹ hắn là phải quý trọng, mà nô tì cũng không ngoại lệ. Cục cưng trong bụng là một miếng thịt, là sinh mạng của nô tì, bởi vậy cho dù có như thế nào đi chăng nữa thì nô tì vẫn muốn giữ nó lại! Không thể thỏa mãn dục vọng Vương gia, nô tì cảm thấy thật có lỗi, thỉnh Vương gia thứ tội! Nô tì tin, Nhan thứ phi sẽ thỏa mãn nhu cầu của Vương gia, Vương gia hãy chịu khó đi tìm nàng, Vương gia..., chờ nô tì sinh hạ cục cưng, mới hầu hạ Vương gia!"

Lư Vân Lạc Kỳ nghe xong, càng tức giận không kiềm được, lòng tự trọng bị tổn thương, nhất thời không có lý trí, lời nói rỗng giận vũ nhục:

"Sinh hạ cục cưng? Người cho là người có cơ hội đấy sao? Làm như bốn vương là người ngu đần vậy, đi giúp người khác nuôi dưỡng chúng? Còn nữa, đừng đem người cùng Hâm nhi đánh đồng, người, không xứng! Cùng Hâm nhi so sánh với nhau, người không là gì cả!!"

"Người cho là bốn vương ham muốn thân thể của người? Thành thật nói cho người biết, bốn vương đối với thân thể khô khan chai cứng của người một chút hứng thú cũng không có, bốn vương sở dĩ muốn người, là muốn trừ bỏ đi dã chủng kia, chứ không phải là. Muốn cùng người hoan ái! Chỉ cần bốn vương cần, Hâm nhi sẽ thỏa mãn cho bốn vương, cho nên, người đừng không biết tự lượng sức mình, đừng si tâm vọng tưởng!!"

Nhanh như chớp, hắn nhanh chóng nhảy xuống giường, lập tức mặc lại quần áo, hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, nộ khí đằng đằng lao ra bên ngoài.

Chợt thấy khó có thể chống cự hàn khí cuồng mãnh vừa tỏa tới, Sở Tiêu Lăng cả người rét run, nàng nhanh chóng nắm hết tất cả chăn đệm trên giường che chắn cho thân thể mình, bọc kín toàn thân từ trên xuống dưới.

Nàng ngơ ngác ngây ngốc, ánh nến bị dập tắt vì gió từ cánh cửa phòng đóng mạnh tạo thành, nước mắt trong suốt không tiếng động tràn ra khóe mắt, chậm rãi chảy qua hai bên gò má. Đêm nay, lại là một đêm dài

Rời khỏi Thủy Động Các Lư Vân Lạc Kỳ, khí thế sùng sộ dọa người chạy giữa màn mưa, cứ như vậy chạy đi giữa cơn mưa phùn, hắn không quay về tầm cung của mình, mà trực tiếp đến Nhã Hâm Các.

Đang chuẩn bị đi ngủ thì Nhan Hâm thấy hắn đột nhiên xuất hiện, không khỏi vừa mừng vừa sợ, chuẩn bị thay hắn cởi áo nói dây lưng.

Ai ngờ, bị Lư Vân Lạc Kỳ đẩy ra

"Sai người mang rượu tới, bốn vương muốn uống rượu!"

Nhan Hâm kinh ngạc, chần chừ hỏi:

"Vương gia tâm tình không tốt? Đã xảy ra chuyện gì sao? Nói cho Hâm nhi đi, xem Hâm nhi có giúp ngài được gì không?"

Lư Vân Lạc Kỳ đôi mắt dịu lại, hắn tâm sự

"Hâm nhi, cũng vẫn là nàng săn sóc cho ta tốt nhất, hiểu được tâm tư của bốn vương! Không giống như người nào đó, không hiểu phong tình, không biết tốt xấu!!"

Nhan Hâm nghe xong, càng cảm thấy buồn bực, hắn đang nói cái gì vậy? Người nào đó là ai? Hay là trước khi tới đây hắn đã đi đến nơi khác? Đi đâu? Nghĩ đi nghĩ lại, trong óc đột nhiên lóe ra một bóng người, trong lòng đột nhiên rung mình! Trầm ngâm ngẫm nghĩ một lát, nàng vì thế đi tới cửa, phân phó Tiểu Lan đi chuẩn bị rượu.

Trở lại bên người Lư Vân Lạc Kỳ, nàng giúp hắn cởi bỏ ngoại bào thấm ướt nước mưa, ôn nhu săn sóc nói:

"Vương gia, rượu ngay lập tức tới đây, trước hết để cho Hâm nhi giúp ngài đi thay y phục ẩm ướt, để tránh bị cảm lạnh."

"Hâm nhi thực ngoan! Hâm nhi rất ngoan!!"

Lư Vân Lạc Kỳ vẫn còn chưa say, thần chí cũng đã rơi vào mê hoặc. Chỉ chốc lát sau, rượu ngon mang đến, toàn thân chỉ còn lại vạt áo mỏng và quần lót .

Lư Vân Lạc Kỳ cứ như vậy ngồi trên ghế dựa lớn, uống rượu, còn một bên kể ra chỉ có "Dụng tâm thu phục lòng người" mới có thể hiểu hết lời hắn nói.

Mang tâm tình ủ dột buồn khổ để uống rượu, lại vì uống quá nhanh và nhiều nên cơn say đến có vẻ mau hơn bình thường,

Không đến hai khắc, Lư Vân Lạc Kỳ đã say mềm, mùi rượu công tâm, làm cho khuôn mặt hắn đỏ lên, đầu óc hỗn độn, thần chí không rõ. Hắn khép hờ đôi mắt, thân hình cao lớn nằm trên giường Nhan Hâm, đôi môi nhấp máy, tiếp tục vô ý thức oán giận

"Người, nha đầu này không biết tốt xấu, bao lâu mới có thể thật sự ngoan ngoãn đây? Vì sao cứ thích chọc giận bốn vương, chọc cho bốn vương tức giận? Bốn vương nói cho người biết. Người, bốn vương tới tìm người là nể mặt cho người, đừng tưởng rằng bốn vương không có người là không được!!"

Dần dần, lời nói giận dữ dần dần nhỏ xuống, Lư Vân Lạc Kỳ đã ngủ thật say, chỉ còn tiếng ngáy ở phập phồng trong cánh mũi.

Nhan Hâm, vẫn như cũ không nhúc nhích, ngơ ngác ngồi trước giường, dung nhan điểm lệ hiển thị rõ tâm tư phức tạp, thẳng đến lúc Tiểu Lan gọi, mới âm thầm hoàn hồn.

Đôi tay giương lên, nàng ra ý bảo Tiểu Lan chớ lên tiếng, tiện đà đóng cửa lại, đi vào bên cạnh thiên sàng.

Theo sát ở phía sau Tiểu Lan, trong lòng vẫn còn sầu lo và khó chịu

"Xem ra Vương gia vẫn là không thể quên được người đàn bà kia, chết tiệt, làm sao bây giờ? Còn kế hoạch kia có thể thất bại rồi?"

Nhan Hâm vẫn đang trầm tư. Còn tưởng rằng tất cả mọi việc đều đã thuận lợi, không thể tưởng được mình lại vấp phải một vấn đề trọng yếu là tâm tư Lư Vân Lạc Kỳ đã thay đổi!

Hắn không nỡ vứt bỏ được tiện nhân Sở Tiêu Lăng kia! Rốt cuộc là do mình đã đánh giá cao địa vị ở trong lòng Lư Vân Lạc Kỳ quá rồi, hay là đánh giá thấp sức ảnh hưởng của tiện nhân kia đối với hắn!

Thấy Nhan Hâm nửa câu không lên tiếng, Tiểu Lan bắt giác càng thêm lo lắng, hơi chút thấp giọng nói:

"Chiếu theo kế hoạch bày ra, nữ nhân kia hồng hạnh xuất tường có thái, Vương gia theo lý nên thẹn quá thành giận, lập tức đối với nàng trệ tội mới đúng; nhưng trên thực tế, Vương gia một chút trừng phạt cũng không có. Tiểu thư, nếu người nên nhanh nghĩ ra biện pháp, việc này không nên để lâu, rõ ràng là lão Vương phi sẽ không bỏ qua, vạn nhất Lâm Sáng chịu không được cực hình mà khai ra, đến lúc đó nói không chừng người sẽ bị lộ tẩy, rước lấy tức giận của Vương Gia!"

Không sai, không thành công tiện thành nhân, lần này kế hoạch thất bại hậu quả nghiêm trọng vô cùng, chính mình sẽ bị liên lụy cao! Không, mình quyết không thể đánh mất cơ hội duy nhất này, kế hoạch lần này chỉ cho phép thành công, không được thất bại! Trăm phương ngàn kế bày ra trong thời gian dài, há có thể để kết quả là lợi thế cho tiện nhân!! hai tròng Nhan Hâm mắt lóe ra, đầu óc càng không ngừng hỗn loạn, bỗng dưng, linh quang chợt lóe, kêu Tiểu Lan lại gần hơn nữa, nhỏ giọng nói nhỏ .

Tiểu Lan nghe xong, vừa vui sướng, vừa lo lắng

"Tiểu thư như vậy rất mạo hiểm, đối với thân thể người không tốt!"

"Hiện tại cần thận là được! Thân thể không tốt tương lai còn có thể chậm rãi an dưỡng, tiện nhân kia một ngày chưa trừ diệt mới là họa lớn!"

Tiểu Lan vừa nghe xong, không tự chủ gật đầu, âm thầm cầu nguyện lão thiên gia, giúp cho tiểu thư không sợ gian nguy phân thượng, cần phải để cho tiểu thư tiêu diệt người đàn bà kia.

Đêm tối đi qua, ban ngày đã đến. Lưu Vân Lạc Kỳ từ từ tỉnh lại, hần mảy kiếm nhủ lại, đầu tiên là nâng tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương một chút vì say rượu mà cảm thấy đau, lập tức mở to con ngươi đen.

Hoàn cảnh chung quanh làm cho hắn theo thói quen vươn tay ra, lại tìm không thấy bóng người mong muốn, không khỏi hô to

"Hâm nhi!"

Cửa phòng được mở, người vào không phải là Nhan Hâm, mà là Tiểu Lan, nàng ta cung kính, cẩn thận nói:

"Vương gia ngài tỉnh rồi? Xin để nô tỳ thay quần áo cho ngài!"

"Nhan thứ phi đâu?" Lưu Vân Lạc Kỳ hỏi lại, bởi vì việc này, đều là do Nhan Hâm tự mình chuẩn bị.

Tiểu Lan khuôn mặt biến sắc, dần dần hiện lên đau thương cùng bi thiết, bầm báo

"Tiểu thư. Tiểu thư bị bệnh rồi ạ!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa nghe, vội xoay người ngồi dậy:

"Bị bệnh? Sao lại như vậy? Nàng hiện tại thế nào?"

"Tối hôm qua, tiểu thư hầu hạ Vương gia nằm ngủ sau đó cũng chuẩn bị đi ngủ, lại cảm thấy tim đập nhanh, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cả người lập tức ngất đi. Đại phu chẩn đoán, nói là tâm tình tiểu thư lâu dài ghen úc, đột nhiên lại bị kích thích, làm cho tâm bệnh phát tác.

Đại phu kê thang thuốc cấp tiểu thư dùng, nhưng tình trạng vẫn không thấy khá hơn, tiểu thư hiện tại đang ở thiên sảnh!"

Tiểu Lan vừa mới dứt lời, Lưu Vân Lạc Kỳ đã tự nhặt áo bào tùy tiện mặc vào, bước nhanh xông ra ngoài.

Nhìn thấy bóng lưng nhanh chóng biến mất, thần sắc Tiểu Lan đang đau thương chợt nổi lên tia vui mừng, lập tức vội vàng đi theo.

Thiên sảnh, an bình yên tĩnh, mùi vị thuốc tràn ngập khắp sảnh.

Nhìn thấy Nhan Hâm nằm trên giường êm không chút sứt mẻ, một chút cũng không có cử động, Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng khẽ run, đi đến gần cảm giác được nàng dưới mũi còn vương hơi thở mỏng manh, tâm tư thế này mới buông lỏng một chút.

Cảm giác có người tới gần, Nhan Hâm mở mắt ra, thấy Lưu Vân Lạc Kỳ, không khỏi gượng cười, yếu ớt nói:

"Vương gia, ngài đã tỉnh?"

Lưu Vân Lạc Kỳ vuốt ve khuôn mặt của nàng, đau lòng trách cứ

"Nàng phát bệnh, tại sao không gọi bốn vương đệ?"

"Bệnh đột nhiên tới, Vương gia lúc ấy đã ngủ say, Hâm nhi không đành lòng đánh thức Vương gia! Huống hồ, Vương gia lại không phải đại phu, tỉnh lại cũng không giúp được việc gì!" Nhan Hâm vẫn là sẵn sàng tỉ mỉ.

"Đại phu nói như thế nào?"

Nhan Hâm không trả lời ngay, thờ dãi chuẩn bị ngồi dậy.

Lưu Vân Lạc Kỳ thấy thế, đề nàng xuống

"Không cần đứng lên, nàng nằm nói là được rồi!"

"Đa tạ vương gia quan tâm, Hâm nhi không có việc gì, uống thuốc xong đã tốt lên rất nhiều!" Nhan Hâm vẫn là ngồi dậy.

Lưu Vân Lạc Kỳ cầm một cái gối mềm đặt ở lưng của nàng, nói tiếp:

"Hâm nhi, rốt cuộc sao lại thế này, bệnh của nàng sao bỗng nhiên lại phát tác? Tiểu Lan nói, nàng đã bị kích thích mới như vậy, tâm tình nàng không tốt?"

Ánh mắt Nhan Hâm lóe lên, bỗng nhiên chuyển đề tài, giọng điệu có chút buồn bã cảm khái:

"Vương gia ngài biết không? Hâm nhi lúc ấy còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại ngài, cảm giác là vết thương đau, hơn nữa tâm linh đau đớn, bởi vì, Hâm nhi có rất nhiều việc chưa hoàn thành, không cam lòng chết đi như vậy, trọng yếu nhất là, Hâm nhi còn muốn thay Vương gia sinh cực cung! Vương gia hứa hẹn với Hâm nhi, sẽ để Hâm nhi vì ngài sinh hạ con nối dòng thứ nhất!"

Âm thầm lưu ý tới biểu tình Lưu Vân Lạc Kỳ, Nhan Hâm hơi ngưng lại, tiếp tục nói:

"Không biết Vương gia còn nhớ rõ, năm trước, khi Hâm nhi cùng Vương gia quen biết được nửa năm, lại ngoài ý muốn có thai (hùi đó mà 2 người nài en com trước kênh ời kia=.) Hâm nhi lúc ấy có thể nói vô cùng cao hứng vui mừng, thời khắc khát khao chờ mong đã đến, lại. Bởi vì Vương gia nói một câu, Hâm nhi chỉ có nhịn đau lưu rút! Lúc ấy, nếu Hâm nhi có thể ích kỷ một chút, kiên trì một chút, cực cung hiện tại đã được 6 tháng rồi."

Lưu Vân Lạc Kỳ nghe xong, suy nghĩ trở lại một năm trước, khi đó sở dĩ muốn nàng xoá đi đứa nhỏ, chỉ bởi vì Nhan Hâm còn chưa vào cửa phủ; còn nữa, hân không muốn nhanh như vậy đã bị trời buộc, chỉ nghĩ đến khoái hoạt. Sau đó, để phòng ngừa lại ngoài ý muốn mang thai, hân còn bảo nàng định kỳ uống thuốc, làm cho thân thể của nàng cho tới nay vẫn không dễ thụ thai (cho chứa) Càng nghĩ đến, nội tâm của hân càng thêm áy náy cùng thẹn thùng, càng thêm cảm thấy Nhan Hâm vì mình đã phải trả giá rất nhiều; mà mình lại không thể vì nàng làm chút việc gì đó, còn lần lượt thất hứa, mang đến cho nàng đau xót cùng ủy khuất.

"Hâm nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, bốn vương thực xin lỗi nàng!" Hân đột nhiên ôm nàng, vô cùng áy náy nói xin lỗi. Nước mắt Nhan Hâm đọng lại, nép ở trên vai của hân, khổ sở nỉ non

"Hâm nhi thật lo lắng, rất sợ hãi Vương gia ngày nào đó bỗng nhiên không còn thích Hâm nhi nữa!"

"Sẽ không, làm sao có thể! Nàng vĩnh viễn là người bốn vương thương yêu nhất! Đúng rồi, bốn vương hôm nay tiến cung xin hoàng huynh cho mượn Thái y, để cho nàng sớm ngày bình phục!"

"Cám ơn Vương gia!!" Nhan Hâm cảm kích nói, ý thức được ngoài cửa sổ sắc trời không còn sớm, vì thế nói:

"Vương gia, là thời điểm vào triều rồi, ngài đi về trước đi!"

Lưu Vân Lạc Kỳ gật đầu, lập tức đối với nàng an ủi cùng dặn dò nàng nghỉ ngơi thật tốt, mới từ biệt rời đi.

Ra đến đại sảnh, hân vừa bước xuống, lại nghe phía sau truyền đến một tiếng gọi, chỉ thấy Tiểu Lan vội vã chạy tới trước mặt, quỳ xuống

"Vương gia, cầu xin ngài hãy cứu tiểu thư đi!"

Nghĩ đến Nhan Hâm có chuyện, Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng căng thẳng

"Làm sao vậy? Hâm nhi có phải đã xảy ra chuyện gì?"

"Không, tiểu thư tạm thời không có việc gì! Nô tỳ chỉ là. Vương gia cũng biết, tâm bệnh còn phải có tâm thuốc, đại phu nói tiểu thư đã bị kích thích, tâm tình trường kỳ do dự bị đè nén mà làm cho tái phát bệnh. Nay. Kỳ thật cùng Vương gia có liên quan!"

"Cùng bốn vương có liên quan?"

"Tối hôm qua, Vương gia tới đây, trước đó hân là đã đi đến Thụý Động Các. Vương gia đột nhiên tới đây, tiểu thư rất là cao hứng, nhưng Vương gia đầu tiên là la hét đòi uống rượu, còn say mèm, miệng không quên gọi tên Vương Phi. Tiểu thư ngồi ở trước giường, tim đập nhanh đau đớn rất nhiều, phun ra cả máu tươi!"

Thì ra là thế, khó trách vừa rồi khi hỏi Nhan Hâm, nàng lại tránh đi không nói. Nghĩ đến việc nàng sẵn sốc lo lắng cho mình, Lưu Vân Lạc Kỳ bất giác lại đau lòng cùng áy náy.

Tiểu Lan hốt mất dần dần tràn đầy nước mắt, đau thương kể ra

"Nô tỳ đi theo tiểu thư nhiều năm, tiểu thư vì Vương gia trả giá rất nhiều chuyện, nô tỳ tất cả chứng kiến, thấy tiểu thư tìm được một người tốt, nô tỳ tự đáy lòng thay tiểu thư cảm thấy vui mừng, cũng rất khổ sở. Bởi vì, Vương gia cho tiểu thư nhiều hứa hẹn cùng hi vọng, kết quả đều là làm nàng thất vọng. Tiểu thư đau, mà người lại không biết, nhưng nàng không muốn Vương gia khó xử, mỗi lần đều biểu hiện không cần gì, đem đau xót giấu ở trong lòng,

yên lặng thừa nhận. Đặc biệt mấy tháng gần đây, tiểu thư cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, tâm tư rối rắm, làm cho bệnh tái phát!"

"Tiểu thư còn tưởng rằng tình cảm với Vương gia rất bền chặt, nhưng dần dần, nàng phát hiện Vương gia đã thay đổi, Vương gia đã chia sẻ tâm tư cho Vương Phi. Vương gia có lẽ sẽ nói tiểu thư lòng dạ hẹp hòi, thử hỏi nữ nhân nào không hy vọng được nam nhân mình yêu luôn luôn chú ý, nữ nhân nào lại muốn cùng người khác chia sẻ nam nhân của mình! Bao nhiêu lần, tiểu thư một mình trong phòng lặng lẽ rơi lệ, lão Vương phi còn đi khắp nơi làm khó dễ. Từng có lần, nô tỳ hỏi tiểu thư có hối hận khi được gả vào đây không, tiểu thư trả lời là:

Không hối hận! Nàng nói, vì Vương gia dù nàng phải chịu nhiều đau khổ hơn nữa, ủy khuất nhiều hơn nữa cũng không oán không hận. Tiểu thư đối với Vương gia như vậy, đã phải trả giá đắt, nếu được bù đắp lại thì không sao, sự thật đều không phải là như thế, đặc biệt lần này, Vương Phi hồng hạnh xuất tường, Vương gia lại đối với nàng ta nhẫn nại, cũng không còn theo lẽ công bằng xử trí, đây chẳng phải là Vương gia đối với Vương Phi yêu thương hết mực sao!"

"Nói vậy!" Lưu Vân Lạc Kỳ bỗng nhiên ngắt lời, hần thủy chung không chịu thừa nhận mình đối với Sở Tiêu Lăng đã nảy sinh cảm tình.

Tiểu Lan cũng không bởi vậy bị dọa sợ, ngược lại tiếp tục liều chết nói:

"Vương gia có thể dối lòng mình, tiểu thư lại rất rõ ràng. Nếu tâm tư Vương gia đã chuyển hướng sang Vương Phi, sao Vương gia không cùng tiểu thư nói rõ ràng, đừng làm cho tiểu thư cả ngày lo sợ mất mát nữa? Vương gia có hiểu được, điều thống khổ nhất chính là khi hi vọng biến thành thất vọng, từ trên thiên đường rơi vào địa ngục!"

"Vậy người cho rằng bốn vương phải làm như thế nào?" Lưu Vân Lạc Kỳ tức giận chất vấn, bị một nha hoàn thấp kém chỉ trích, hần rất là căm tức, nếu không xem nàng ta là nha hoàn của Nhan Hâm, con tức chỉ sợ sớm phát tác.

"Nô tỳ không dám, Vương gia muốn làm như thế nào là do Vương gia làm chủ, huống hồ nô tỳ tin tưởng rằng Vương gia xuất chúng, nhất định có thể giải quyết tốt đẹp lợi cả đôi đường, làm người ta tin phục! Thực xin lỗi, nô tỳ hôm nay mạo phạm, nô tỳ chỉ là do không nhẫn tâm nhìn tiểu thư phải tiếp tục chịu tra tấn, mới lớn mật như thế, thỉnh Vương gia giảng tội!"

Tiểu Lan dứt lời bắt đầu ngẩng đầu lên. Lưu Vân Lạc Kỳ chờ nàng nói hết, một hồi lâu mới thu hồi ánh mắt, cái gì cũng không nói, liền xoa người rời đi.

Dẫm nát đá vụn trên đường, nhìn ánh mặt trời thấp bóng dáng của mình, suy nghĩ của hần chậm rãi bay xa. mặc dù nhìn thấy nha đầu kia cùng gia đình ôm nhau, cũng biết được nàng không nghe lời mình cảnh báo tiếp tục cùng hoàng huynh đi ra ngoài, còn cả việc hoài nghi đứa nhỏ trong bụng nàng không phải là cốt nhục của mình, mình lại thủy chung không muốn trừng phạt nàng như thế nào. Có lẽ, đây là một loại tâm lý trốn tránh, chính mình căn bản không muốn đối mặt.

Tựa như tối hôm qua, hần tức giận không phải là bởi vì nàng một lòng che chở cho đứa nhỏ, mà là nàng dám bỏ qua cảm giác của mình, không đặt mình ở vị trí thứ nhất. Đã biết sao lại dễ ý đến suy nghĩ và hành động của nàng, hay là thật sự đã yêu nàng? Không, Lưu Vân Lạc Kỳ, người đã đáp ứng chỉ yêu Nhan Hâm, sao lại có thể bạc tình bạc nghĩa, có thể cô phụ người đã yêu người đến tan nát cõi lòng như Hâm nhi! Còn nhớ rõ lúc nhỏ, phụ hoàng từng dạy qua, nam tử hần đại trượng phu không thể không quả quyết, phải ngay thẳng.

Ở phương diện công vụ, hần luôn luôn ghi nhớ lời phụ hoàng dạy bảo, còn trên mặt cảm tình, thế nhưng không thể dao sắc chặt đay rồi! Lưu Vân Lạc Kỳ, người thật vô dụng! Thật sự là uất ức! Thật sự hèn nhát!!

Hần vừa đi, một bên âm thầm quở trách chính mình, trong lòng rốt cục ra một quyết định.

Hôm sau, thời tiết âm u, còn nổi lên mưa phùn kéo dài, may mắn là mưa chứ vạn nhất là tuyết rơi thì. . . . Tháng sáu có tuyết rơi, còn làm cho người ta nghĩ đến kinh thành xảy ra điều gì oan tình!

Ký Phong Các chính điện, không khí cũng đang ngưng trọng nặng nề, so với khí trời bên ngoài rất là tương xứng.

Ngay giữa điện, Lưu Vân Lạc Kỳ ngồi ngay ngắn tại chiếc ghế dựa lớn, bên phải hần là người đang "Ôm bệnh trong người" Nhan Hâm, bên trái là lão Vương phi mặt đầy ưu sầu.

Ánh mắt của bọn họ, đã dừng ở người đang quỳ cách đó hai trượng Sở Tiêu Lăng.

"Kỳ nhi, Tiêu Lăng nói thế nào cũng đang mang thai, không bằng mời cô ấy ngồi đi, quỳ như vậy đối với nàng và thai nhi đều không tốt." Lão Vương phi bỗng nhiên đề nghị.

Lại lập tức bị kia Nhan Hâm phản bác

"Mẫu phi, bên ngoài ai cũng biết người tâm địa thiện lương, nhưng tình huống bây giờ bất đồng, tỷ tỷ là tội thân, mặc dù người đang mang thai cũng không thể phá đi quy củ, điều này để mọi người biết, không phải sẽ lên bình luận bên ngoài là thiên vị sao? Huống hồ, đứa bé trong bụng của nàng. Không rõ lai lịch, Hâm nhi cho rằng, mẫu phi không cần quá mức khẩn trương!"

Nghe nàng nói điều này một cách đường hoàng, lão Vương phi nội tâm bất giác căm tức, không chút khách khí xem thường nàng, lập tức hỏi lại Lưu Vân Lạc Kỳ:

"Kỳ nhi, người không phải nói đối với chuyện này muốn kết thúc sao? Như thế nào còn không bắt đầu? Người rốt cuộc có quyết định gì?"

Nguyên lai, lão Vương phi hôm nay sáng sớm rời giường xong, tính đi đến địa lao truy vấn Lâm Sáng, ai ngờ còn không kịp chuẩn bị, đã bị Lưu Vân Lạc Kỳ sai người mời đến nơi này, nói là đối với chuyện Sở Tiêu Lăng "tư thông" tiến hành Thẩm Phán.

Đối với câu hỏi của lão Vương phi, Lưu Vân Lạc Kỳ không đáp lại, làm cho người ta nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm mãnh liệt hướng phía cửa nhìn .

Vừa vặn một nha hoàn đang bung một chén nước nhỏ gì đó đi tới, đầu tiên là đối với hần cung kính cúi đầu, được hần sai bảo, lập tức đến bên Sở Tiêu Lăng ngồi xổm xuống

"Vương Phi, thỉnh đem thuốc canh uống đi!"

Sở Tiêu Lăng vẫn đang cúi đầu, tinh thần hoảng hốt, không biết đắm chiêu việc gì, nàng hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt ngơ ngác nhìn đến bát thuốc canh, cả người nhất thời thanh tỉnh không ít, hoảng sợ hỏi

"Này. Là cái gì?"

Lão Vương phi cũng chú ý tới, bằng kinh nghiệm, đoán ra đó là một chén thuốc phá thai!

Chỉ thấy sắc mặt bà đại biến, run giọng chất vấn Lưu Vân Lạc Kỳ

"Kỳ nhi, ngươi đây là ý gì? Ngươi muốn bỏ đứa nhỏ trong bụng Tiêu Lăng sao?"

Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn không nói, đôi mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Sở Tiêu Lăng đang tái nhợt, cánh tay dài vung lên, ném ra tờ giấy Tuyên Thành, lời nói vô tình theo đôi môi mông của hần lạnh lùng bật ra

"Hiện tại cho ngươi hai con đường, thứ nhất uống bát thuốc canh này, tiếp tục ở lại Vương Phủ, hai là cầm tờ từ thư này, mang theo đã chúng rời khỏi Vương Phủ, từ nay về sau không được bước vào Vương Phủ nữa bước!"

"Kỳ nhi " nghe lời phán định, làm cho lão Vương phi khiếp sợ run run.

Mà Sở Tiêu Lăng, nguyên bản thần chí vẫn còn có chút đình trệ, việc này hoàn toàn làm nàng thanh tỉnh. Đã chúng? Từ thư? hần tuyên bố như vậy, làm nàng cảm giác được không chỉ là run run, chua xót, phẫn nộ, còn có buồn bã cười nhạo cùng khinh bỉ!

Rõ ràng là cốt nhục của hần, lại bị hần nói thành đã chúng, vậy hần là gì? Gian phu của mình sao? Hắc bạch phân minh đôi mắt khó có thể tin được trừng mắt nhìn hần, chờ đợi khuôn mặt lạnh lùng vô tình lãnh khốc nàng giống như cảm giác được trong bụng truyền đến một cơn nhói đau, như có như không.

Trầm ngâm một lát, nàng đặt tay lên bụng, nhưng vẫn nhìn không được tiếp tục biện giải:

"Vương gia, ta cùng Lâm Sáng kia tuyệt đối không có cử chỉ thân mật nào, đứa nhỏ là của ngài, nam nhân ta yêu duy nhất chỉ có ngài!"

Cố gắng chống lại ánh mắt trong suốt ngây thơ của nàng, Lưu Vân Lạc Kỳ chợt cảm thấy một tia hoảng hốt, khuôn mặt lạnh lẽo đã lặng yên mềm hoá.

Lão Vương phi nhân cơ hội hỗ trợ

"Không sai, ta tin tưởng Tiêu Lăng, Tiêu Lăng cũng không như các ngươi gọi là nữ tử xấu xa, đứa nhỏ trong bụng nàng nhất định là của Kỳ nhi, là Tôn Tử của ta!! Kỳ nhi, ngươi đừng hồ đồ, hãy nhanh thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra!"

Nhan Hâm vẫn lưu ý đến toàn bộ tình huống, dần dần cảm thấy kinh hoàng không yên, sợ rằng Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ thay đổi chủ ý, vì thế, điềm đàm đáng yêu hướng về phía Lưu Vân Lạc Kỳ thúc giục

"Vương gia luôn luôn anh minh, xin tin tưởng vào cảm giác của mình, đừng để bên ngoài những người khác quá nhiều suy nghĩ, miễn cho tương lai hối tiếc không kịp!"

Thấy nàng lại đang gây sóng gió, lão Vương phi tức giận, không khỏi mắng

"Ngươi là họa tinh chỉ biết bàn lộng thị phi!"

"Mẫu phi, con nói đúng mà! Người nào khi phạm sai lầm mà không hô to oan uổng? Nhưng kết quả vẫn là nhận tội!! Có lẽ, người khoan hồng độ lượng, có thể không so đo. Nhưng Vương gia? Vương gia đường đường cao quý trong hoàng triều dưới một người, trên vạn người, há có thể làm cho mình bị hồ thẹn? Mặt khác, Vương gia cũng không phải không có năng lực, sao phải thay người khác đường dục đã chúng? Việc này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi Vương gia để đâu?"

Lần này, Nhan Hâm quyết định phá hỏng bằng bất cứ giá nào, bởi vì nàng biết, Lưu Vân Lạc Kỳ phía sau nhất định có tình cảm với Sở Tiêu Lăng, nên Sở Tiêu Lăng phải bị bài trừ, về phần lão Vương phi, về sau lại chậm rãi tu bổ quan hệ cũng không muộn, dù sao bằng năng lực mình, còn lo lắng đến lão Vương phi sẽ ghét mình sao?

Nhìn các nàng tranh cãi không ngớt, bên nào cũng cho là mình phải, Lưu Vân Lạc Kỳ lo lắng tâm tư bất giác càng thêm luống cuống, lại thấy Sở Tiêu Lăng kia đang quật cường phản kháng, biện giải cũng là một bộ cao cao tại thượng, không một chút thái độ nhún nhường, không khỏi lập lại mệnh lệnh:

"Hãy nhanh Uống....uồ...ng!!!"

Thấy hần vẫn kiên quyết như vậy, sự kiên trì trong lòng Sở Tiêu Lăng bắt đầu biến mất, nhưng vì sự tín niệm trong lòng, nàng vẫn cực lực tranh thủ:

"Vì sao? Vì sao không tin ta? Chẳng lẽ ngài cũng giống như bọn họ, cho ta là loại nữ nhân thủy tính dương hoa? Ngài thật cho rằng, đứa nhỏ không phải là của ngài?"

Hơi thở dồn dập hỗn hển, Sở Tiêu Lăng che giấu nỗi đau đớn, đôi mắt tiếp tục nhìn chăm chú hần, mơ hồ có kèm theo cả nỗi tuyệt vọng.

Còn tưởng rằng, hần là thật tình yêu thương mình, khi biết được mình có thai trước tiên nghĩ đến đứa nhỏ sau này nhất định sẽ giống hần hoặc giống mình, ảo tưởng khi hần biết được tin tức này sẽ phản ứng như thế nào, có giống như mình tràn ngập chờ mong và hưng phấn hay không.

Nguyên lai, tất cả đều do tự mình đa tình! Lưu Vân Lạc Kỳ, hần căn bản không xứng làm cha của Nữ Nhi, hần như vậy không chỉ vũ nhục mình, còn vũ nhục cả Nữ Nhi!! Không nhìn thấy nàng đang ai oán cùng đau khổ, Lưu Vân Lạc Kỳ thần sắc lạnh nhạt, lãnh tuyệt nói ra câu nói sau cùng

"Con nói dòng đầu tiên bốn vương, chỉ có thể là do Hâm nhi sinh ra! Bởi vậy, mặc kệ đứa nhỏ trong bụng ngươi là của ai, cũng không thể được sinh ra!!"

một câu ngắn ngủn, làm cho toàn bộ đại diện nhất thời yên lặng. Sở Tiêu Lăng lại giống như vừa bị người ta đâm vào một đao, cảm thấy không cách nào hình dung được sự đau đớn! Nguyên bản, vì muốn đứa nhỏ có một gia đình đầy đủ tận đáy lòng vẫn quyến luyến hần, nàng còn miễn cưỡng chống đỡ tiếp tục.

Nhưng khi hần nói những lời này, khiến cho đáy lòng nàng kiên trì như gặp phải cơn hồng thủy đánh vào, trong phút chốc tan vỡ, rốt cuộc không thể cứu vãn thêm!

Đứa trẻ đầu tiên chỉ có thể là do Hâm nhi sinh ra!! Con nói dòng chỉ có thể là do Hâm nhi sinh!! Cả người đang phát run, chua xót trong lòng, Sở Tiêu Lăng lặp lại những lời này, thì ra là thế, thì ra là thế!! Nhưng là, vạn nhất Nhan Hâm cả đời không sinh được, mình chẳng phải là cả đời cũng không thể làm mẫu thân? Cả đời đều phải nhìn đau bóp chết tiểu sinh mạng vô tội?

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mình phải vì Nhan Hâm liên lụy? Chẳng lẽ cũng bởi vì, Nhan Hâm mới là nữ nhân hần yêu? Còn mình, chỉ là một nữ tử thấp kém có cũng được mà không có cũng chẳng sao?

Trong nháy mắt, nàng tình nguyện, tình nguyện vì hần bởi vì hoài nghi lại lịch đứa nhỏ đưa ra phán quyết này, mà không ngờ là vì lý do vô cùng châm chọc, làm nàng thống khổ, bị ai!

Sở Tiêu Lăng ơi là Sở Tiêu Lăng, ngươi thật là bị ai, thật là ngu xuẩn, nào có người nào ngốc như ngươi vậy không, hi vọng bị phu quân hiểu lầm, trọn đời thủy tính dương hoa, hồng hạnh xuất tường mang tội danh?

Cố nén nỗi lòng kia làm nàng cơ hồ không thể hô hấp, Sở Tiêu Lăng hít một hơi thật sâu, nhìn về phía hần trong ánh mắt không hề có chút tình cảm nào, chỉ còn sót lại tuyệt vọng cùng lạnh lùng như băng

"Lưu Vân Lạc Kỳ, đứa con nói dòng thứ nhất của ngài do ai sinh ra là chuyện của ngài, nhưng đứa nhỏ trong bụng của ta là do ta làm chủ!"

Tầm mắt chậm rãi chuyển tới tờ giấy từ thư cùng chén thuốc phá thai, lẳng lặng trầm ngâm, nàng nhặt lên tờ từ thư. Sau đó, nàng chống hai tay đứng lên, tiểu tâm dục dục đứng thẳng người, không hề để mắt đến bất kì kẻ nào, cũng không quay đầu lại hướng ra phía ngoài bước đi.

Lão Vương phi như vừa trong giấc mộng mới thanh tỉnh, đuổi theo ra đến cửa ngăn nàng lại

"Tiêu Lăng, con không thể đi, con là do mẫu phi tự mình chọn lựa làm con dâu, là chánh phi của Kỳ vương phủ, mẫu phi không cho phép con đi!"

Sở Tiêu Lăng chậm rãi ngẩng đầu nhìn bà qua một thời gian dài, bà vẫn luôn yêu thương mình, che chở, bao dung mình, nghĩ đến sau này chỉ sợ không thể gặp mặt, lệ nóng không ngăn được chậm rãi rơi xuống.

"Con yên tâm, có mẫu phi ở đây, sẽ không để cho con bị thương tổn, đứa nhỏ trong bụng con, cho dù Kỳ nhi không cần cũng không quan hệ gì, mẫu phi muốn là được! Mẫu phi cùng con sẽ chăm sóc đứa trẻ!"

Sở Tiêu Lăng trong lòng lại trào dâng một sự xúc động mãnh liệt, nước mắt rốt cuộc ức chế không nổi rơi qua hai bên gò má, nhưng cuối cùng nàng vẫn là cự tuyệt bà

"Mẫu phi, còn nhớ rõ khi ở trong hoàng cung ngày chạy giới đó, bên ao hoa sen người từng nói qua chỉ cần con muốn ra đi thì sẽ buông tay mà? Như vậy, Tiêu Lăng hiện tại muốn nói cho người biết, con. Muốn đi, hy vọng mẫu phi tuân thủ hứa hẹn, hãy bằng lòng!"

"Không sai, mẫu phi khi đó xác thực có nghĩ như vậy, nhưng bây giờ. Con đang mang thai cốt nhục của Kỳ nhi, ta không thể để cho con ra đi!"

Thấy bà gắt gao lôi kéo cánh tay của mình, Sở Tiêu Lăng thoáng suy nghĩ, lựa chọn cách nói dối

"Mẫu phi, kỳ thật. Đứa bé không phải là cháu của người."

Lão Vương phi vừa nghe, hai tròng mắt đột nhiên trừng lớn, lại thấy Sở Tiêu Lăng biểu tình từ trước tới nay chưa từng có thật sự nghiêm túc, còn mơ hồ lộ ra một tia áy náy, không khỏi càng thêm kinh ngạc đau lòng:

"Không, không có khả năng này, Tiêu Lăng, con sẽ không thật sự cùng Lâm Sáng."

"Không có, con cùng Lâm Sáng một chút quan hệ cũng không có, đứa nhỏ cũng không phải của hần, phụ thân đứa nhỏ phụ thân là một người khác hoàn toàn, hần thực ôn nhu, rất thương yêu con, đứa nhỏ là kết tinh tình yêu của con và hần!"

Sở Tiêu Lăng chỉ nói đến việc trước khi Lưu Vân Lạc Kỳ xuất chinh.

"Ta không tin! Ta không tin! Hần là ai vậy? Hần là ai vậy? Chẳng lẽ là hoàng thượng?"

Sở Tiêu Lăng cười nhẹ, lắc đầu

"Con cùng hoàng thượng, chính là bạn tốt, tri kỷ tốt của nhau!"

"Vậy hần rốt cuộc là ai? Ta có quen không? Ta muốn gặp hần! Dẫn ta đi gặp hần!"

"Hần. Đã chết!" Sở Tiêu Lăng nhắm mắt lại. Nàng từng yêu hần, nay đã chết trận sa trường, tương lai không thể nhìn thấy, cho dù có nhìn thấy, cũng chỉ có thể gặp gỡ trong giấc mộng!!

"Cái gì? Hần. Hần đã chết?"

Lão Vương phi lại khiếp sợ một lần nữa, khó có thể tin. Sở Tiêu Lăng một lần nữa mở mắt ra, hướng bà thật sâu khom người chào

"Mẫu phi, người từng đối với Tiêu Lăng rất tốt, Tiêu Lăng sẽ khắc sâu trong tâm khảm, đáng tiếc Tiêu Lăng không thể báo đáp, chỉ mong người cả đời bình an!" nói xong, nàng thẳng thắn bước đi, nắm chặt tờ thư trong tay, không có...chút lưu luyến nào, nhấc chân bước ra khỏi cửa.

Nhìn theo hình bóng mảnh mai của Sở Tiêu Lăng đang dần tan biến ngoài tầm mắt của mình, lão Vương phi vô cùng đau đớn, vội chạy đến bên Lưu Vân Lạc Kỳ, bắt lực bắt lấy tay hần, không chú ý người trước mắt kỳ thật chính là tên đầu sỏ đã hại Tiêu Lăng phải rời đi, nói

"Kỳ nhi, mau, mau đuổi theo Tiêu Lăng, nói với nàng, người sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, lời nói mới rồi của người chỉ là nhất thời, kỳ thật người không muốn nàng ra đi, mau lên!"

Ngoài dự đoán, Lưu Vân Lạc Kỳ không hề đáp lại, còn dùng lực hất tay bà, giống như mẫu thân mà hần thương yêu nhất kính trọng nhất, đã trở thành một người phiền phức.

Sau đó, hần gơ tay, bỏ một chưởng thật mạnh lên bàn gỗ!! Nhìn cái bàn vốn hoàn hảo không hề sứt mẻ nhất thời bị gãy làm đôi, còn dưới đất đầy vụn gỗ, Nhan Hâm bất giác run sợ, đi đến gần

"Vương gia."

"Cút ngay, toàn bộ cút ngay!!!" Lưu Vân Lạc Kỳ gào lên, lại hung hăng đá vào ghế. Chết tiết, nha đầu chết tiết, dĩ nhiên như vậy đã đi rồi, còn nói cái gì trong lòng chỉ có hần, rõ ràng chỉ là lời nói dối, đứa nhỏ đối với nàng mà nói, vốn là so với hần trọng yếu hơn.(tất nhiên ời-.-) Nếu không, nàng cũng sẽ không làm trái ý nguyện của mình, lựa chọn"Con đường thứ hai"

Hần nghĩ vĩnh viễn nàng sẽ không lựa chọn con đường thứ nhất! Còn nữa, những lời nàng nói cùng mẫu thân trước khi rời đi là có ý gì, cái gì mà phụ thân của đứa nhỏ là một người khác hoàn toàn, đứa nhỏ là tình yêu kết tinh của họ!!

Chẳng lẽ nàng thật sự không cảm thấy thẹn, đi khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt, hay hoặc là, cố ý nói như vậy để chọc giận mình? Đối chọi lại mình? Đáng giận, đáng giận!!

Đồ vật chung quanh đã bị hần bạo lực phát tiết mà phá hết, nhưng hần vẫn không hết giận, quay lại đi về phía nha hoàn kia, đoạt lấy chén thuốc phá thai đã nguội lạnh mà nàng cầm trên tay, nhìn chăm chú chất lỏng trong bát kia một lúc rồi ném thật mạnh trên mặt đất.

Phát hiện ra Lưu Vân Lạc Kỳ gần như điên cuồng, lão Vương phi nghĩ rằng nói thêm gì cũng vô dụng, vì thế quyết định tự mình đi đến Thụý Động Các để giữ Tiêu Lăng lại.

Còn Nhan Hâm đã lẳng lặng thối lui một bên, thần sắc tái nhợt như có bệnh, mặt đầy phức tạp quan sát đánh giá Lưu Vân Lạc Kỳ.

Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp tục phát tiết, cái bàn, còn có bình hoa, thi họa bài trí trong điện, tất cả gần như bị hần hủy hết, hần không thể chấp nhận, Sở Tiêu Lăng không đem hần đặt ở vị trí hàng đầu! Ha ha, hần căn bản không rõ, đối với nữ nhân mà nói, không có gì so sánh được với thân sinh cốt nhục!! Nam nhân không có người này còn có thể tìm người khác, nhưng một đứa con thì..., thì thật không thể mất đi!!

Ngoài phòng, trời đang mưa phùn bay, Sở Tiêu Lăng bước cao bước thấp, dẫm lên đám đá vụn trên đường. Đến giờ, trong lòng nàng vẫn không yên, trăm loại tư vị hỗn tạp. Đêm hôm hôm trước hần còn tìm đến mình, nàng còn cho rằng hần đối với chính mình vẫn còn có một tia lưu luyến, vì thế ôm theo may mắn lạc quan cho rằng hôm nay tình huống sẽ không quá bất lợi!!

Đối với phán quyết của hân, nàng nghĩ tới rất nhiều tình huống, lại duy chỉ có nguyên nhân là không nghĩ đến! Nguyên lai, trái tim hân vẫn lạnh băng như vậy, hân chỉ để ý đến Nhan Hâm, tình nguyện bóp chết cốt nhục của mình cũng chỉ vì muốn che chở cho Nhan Hâm.

Cùng là nữ nhân, Nhan Hâm vì sao có thể được hạnh phúc như thế, mà nàng lại phải chịu đủ mọi tra tấn vớ vẩn này? Dựa vào cái gì Nhan Hâm sinh ra đứa nhỏ thì được hy vọng hân đối đãi tử tế; Nữ Nữ của mình lại bị ruồng bỏ?

"Nữ Nữ, con đang ngủ sao, hay vẫn đang tỉnh? Con có cảm giác được mẩu thân đang rất đau không, phụ thân con. . . . Không có nữa! Cuộc sống về sau chỉ có nương một mình nuôi Nữ Nữ thôi. Bất quá Nữ Nữ đừng sợ, nương sẽ dốc hết khả năng có thể, cho con yêu thương gấp trăm lần phần của phụ thân!! Nương vẫn ở bên cạnh Nữ Nữ, Nữ Nữ cũng phải ngoan ngoãn, kiên cường dũng cảm trưởng thành, trăm ngàn lần đừng rời bỏ nương, nương hiện tại không còn gì nữa rồi, chỉ còn có con là hy vọng, cho nên, nương không thể mất đi con, không thể không có con, con biết không? Nghe được không?"

Nàng một tay khẽ vuốt bụng, miệng mặc niệm cầu khẩn. Dọc theo đường đi, có rất nhiều hạ nhân, bởi vì bọn họ đại bộ phận đều đã nghe nói nàng "Tư thông gia đình, âm kết châu thai" không ai dám tới gần nàng, có lẽ sẽ có chút đồng tình, hoặc có chút tắc khinh miệt khinh bỉ thậm chí vui sướng khi thấy có người gặp họa. Sẽ không có một người nào tiến lên ân cần thăm hỏi một câu, hay cho nàng một cái ô để che mưa!!

Nhưng, Sở Tiêu Lăng vẫn đang lâm vào thế giới trầm tư của chính mình, căn bản không để ý tới bọn họ, mọi thứ xung quanh đối với nàng mà nói như không hề tồn tại.

Không biết đi bao lâu, nàng mới trở lại Thúy Động Các, tóc đã gần như bị ướt hết, váy áo đơn bạc cũng đang bị thấm nước mưa, mép váy và giày còn loang lổ nhiều vết bùn.

Cầm nhi đang đứng ở cửa lo lắng chờ đợi, thấy nàng chật vật và đáng thương như vậy, vội vàng nghênh đón, thân thiết nói:

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ cuối cùng đã trở lại! Sao không che dù?" Sở Tiêu Lăng không nói gì, chỉ thần nhiên nhìn lướt qua, bước vào đại điện vòng qua hành lang gấp khúc thẳng đến phòng của mình.

Cầm nhi cũng đi vào theo, tiếp tục hỏi

"Vương gia phán quyết như thế nào? Ngài có tin tưởng tỷ không, tỷ và cục cung đều không sao chứ?"

Sở Tiêu Lăng vẫn im lặng, đi đường dài về nàng rất là mệt mỏi, muốn lập tức ngồi xuống nghỉ ngơi, nhưng nàng không thể mà ngược lại đi đến tủ quần áo .

Cầm nhi bất giác lòng càng thêm nóng như lửa đốt, lo lắng vạn phần, bắt được cánh tay của nàng, dùng sức lay động

"Tiêu Lăng tỷ à, tỷ làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kết quả như thế nào rồi? Cầu xin tỷ mau nói cho Cầm nhi!"

Sở Tiêu Lăng lúc này mới dừng lại một chút, nhìn chăm chú vào nàng, vài giây sau, đưa tay ra trước mặt nàng. Nhìn thấy tờ giấy trắng, Cầm nhi ngạc nhiên, lập tức nhận lấy mở ra, nàng không biết chữ nhiều lắm, nhưng cũng đọc được hai chữ "Tù thư ", cả người không khỏi sửng sốt, một hồi lâu mới nói

"Tù thư? Đây là do Vương gia đưa cho tỷ sao? Vương gia vẫn không chịu tin tưởng sao? Dùng cớ này hù dọa (ly hôn) sao?"

Lấy cớ? Kỳ thật, Sở Tiêu Lăng vừa rồi vẫn chưa xem qua nội dung bên trong tù thư, bỗng dưng, nàng lấy lại tờ tù thư từ Cầm nhi, bắt đầu đọc:

Sở Tiêu Lăng, nửa năm trước được gả vào Kỳ Vương Phủ, bởi vì có nhiều khuyết điểm, chánh hợp thất ra chỉ điều, trong tù thư không thể nói hết được, từ nay về sau hủy bỏ hôn ước, vĩnh viễn không còn tranh chấp. Về sau nếu muốn có bằng chứng, nguyện dùng đến văn ước này làm chiếu thị. Lập ước nhân: phu quân Lưu Văn Lạc Kỳ Lưu Văn hoàng triều năm một trăm chín mươi . Đầu tháng bảy ngày 10. Thất ra chỉ điều!

Nhìn lý do này, Sở Tiêu Lăng dung nhan tái nhợt tiều tụy dần nổi lên một tia buồn bã, chua xót. Lý do này, chẳng phải đúng như mình đã mong muốn sao? Nhưng nàng biết, lý do không phải là như thế!! Đứa con nối dòng thứ nhất của hân chỉ có thể do Nhan Hâm sinh ra, bởi vậy, bất kỳ nữ nhân nào bao gồm cả mình, nếu là "bất hạnh" mang thai hài tử của hân, kết quả chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất phá thai, hai là bị tù hôn!!!

Không nghĩ lại có lý do vớ vẩn vô căn cứ, không hề chân thật như ý nghĩa của bức tù thư, nàng lập tức vờ nó lại, Cầm nhi đang chuẩn bị đặt câu hỏi, thì nàng đã nói

"Cầm nhi, nhanh đi thu dọn đồ đạc đi, sau nửa canh giờ chúng ta chính thức rời đi khỏi Vương Phủ!"

Thấy Cầm nhi đang ngạc nhiên ngơ ngơ, Sở Tiêu Lăng bắt giác lập lại

"Chẳng lẽ, muội không muốn rời đi? Tốt lắm, ta sẽ để lại phong thư cho lão Vương phi, xin bà cho muội tiếp tục ở lại Vương Phủ làm việc!"

"Không, không phải như vậy, tỷ đi rồi, muội ở lại còn có ý nghĩa gì!"" Cầm nhi lập tức tỏ thái độ, ngăn chặn nghi vấn trong bụng nàng, bắt tay phụ nàng thu xếp hành lý.

Tủ treo rộng lớn trong đầy quần áo, tản ra mùi thơm nhẹ, đập vào mi mắt là từng bộ xiêm y màu sắc sặc sỡ, phục sức cao quý xinh đẹp, Sở Tiêu Lăng đối với chúng rung mình một cái, lập tức đem chúng chuyển qua một bên, lấy mấy bộ xiêm y khác bên cạnh.

Sở dĩ với mấy bộ xiêm y đẹp để quý giá kia thì mấy bộ này dù là do thợ khéo may, chất liệu vẫn là ..., có hơi chút kém cỏi, nhưng đều là do nàng trước khi xuất giá được mẫu thân tự mình may thêm cho.

"Đúng rồi Tiêu Lăng tỷ, chúng ta rời khỏi Vương Phủ thì sẽ đi về đâu? Về nhà sao?" Cẩm nhi đưa cái rương cho nàng.

Đi đâu? Ngoại trừ gia đình, mình còn có nơi nào để đi chứ? Sở Tiêu Lăng u thán một tiếng, cẩn thận sắp xếp quần áo bỏ vào rương, tiện đà đi đến trước bàn trang điểm.

Bỏ mặc châu báu, nàng chỉ lấy ra đôi vòng tai mẫu thân đưa tặng, một chiếc nhẫn, một chiếc vòng tay, một cái vòng cổ, còn có vài món lần đầu tiên cùng Lưu Văn Lạc Trình dạo phố mua về.

Cuối cùng, ở trong tay nàng là một chồng ngân phiếu. Phàm là nữ nhân của Lưu Văn Lạc Kỳ, đều có lương tháng cố định, nàng thân là chính phi, lương tháng nhiều nhất. Bởi vì từ nhỏ đã có thói quen tiết kiệm, bình thường ăn uống ở trong Vương Phủ, cố nhiên nàng rất ít tiêu tiền, mấy tháng tích góp từng tí một để vào đây.

Cẩm nhi có đề cập đến vấn đề này vài lần, nói tương lai ở trong phủ không lo ăn mặc, căn bản không cần để dành tiền, nếu nhà mẹ đẻ không dùng được, sao không tiêu hết cho bản thân hưởng thụ. Nàng lúc ấy chỉ cười nhẹ tiếp tục tiết kiệm, không nghĩ tới hôm nay phải dùng tới, việc này lại một lần nữa chứng minh thật sự là không thể đoán trước việc gì!

Ước chừng qua hai khắc, cuối cùng thu dọn xong đồ đạc vốn là không nhiều lắm, chỉ dùng hai cái rương đã có thể gói gọn. Cẩm nhi diu Sở Tiêu Lăng qua một bên nghỉ tạm, sai người bưng tới một ít đồ ăn, thừa lúc Sở Tiêu Lăng dùng món, nàng cũng nhanh chóng trở về phòng thu dọn.

Trong phủ hạ nhân biết được Sở Tiêu Lăng sắp phải rời khỏi, người người đều cảm thấy lưu luyến và bi thương. Sở Tiêu Lăng vẫn đối xử tử tế với bọn họ, không bởi vì bọn họ là hạ nhân mà khi dễ hoặc ngược đãi, cho nên bọn họ đối với nàng rất kính trọng, hầu hạ nàng chu đáo.

Nhìn thần sắc phiền muộn âm thầm của bọn họ, Sở Tiêu Lăng không phải là không thương cảm chua xót. Bởi vì nhờ có bọn họ khiến cho nàng ở Vương Phủ mấy tháng này cuộc sống luôn vô ưu vô lo, đáng tiếc, buổi tiệc nào cũng đến lúc phải kết thúc, oán thán trách sao duyên phận quá ngắn!! Cực lực nhịn xuống đau xót trong lòng, nàng lấy ra một chút tiền, đưa cho bọn họ, xem như đối với bọn họ đã hết lòng rồi.

Mọi người khóc sụt sụt, lưu luyến không rời, Sở Tiêu Lăng chính thức từ biệt bọn họ, mang theo Cẩm nhi chuẩn bị rời đi, đã thấy lão Vương phi thờ hồng hộc chạy tới.

"Tiêu lăng, chờ đi, không cần phải rời khỏi mẫu phi, không được rời khỏi mẫu phi!!" Lão Vương phi không chú ý đến thân thể suy yếu, nắm chặt lấy rương của Sở Tiêu Lăng.

Nhìn bà nước mắt chưa khô, tóc tai rối bời, Sở Tiêu Lăng thật vất vả nén nổi lòng, vì mình ích kỷ cùng nhẫn tâm bắt đầu sinh ra áy náy.

Nhưng mà, rất nhiều chuyện mình khó có thể làm chủ được. Nếu có thể, mình sao dám nhẫn tâm đối với người mình yêu thương kính trọng đang cầu xin, khuyên can mình được!!

Đi lão Vương phi là Lý ma ma, thần sắc bà ta cũng đang vô cùng bi thiết, bầm báo

"Vương Phi vừa rời khỏi Ký Phong Các, lão Vương phi không nề hà Vương gia đang tức giận tiếp tục cầu xin ngài, nhưng ngài căn bản không để ý tới, lão Vương phi không có biện pháp nào nữa, đành phải chạy tới đây hy vọng có thể ngăn Vương phi lại. Dọc đường đi, bà không để ý mưa gió, vội vàng tới đây còn bị ngã vài lần!"

Sở Tiêu Lăng nghe thế mới nhớ lại mới vừa rời nhìn thấy lão Vương phi khập khiễng chạy tới, không khỏi vội vàng ngồi xổm xuống, nhìn vào chân lão Vương phi lo lắng hỏi

"Mẫu phi có sao không? Vết thương ở chân có nghiêm trọng không, có đau hay không?"

Lão Vương phi xoay người, nâng nàng dậy, nhìn nàng kích động nói

"Con còn gọi ta là mẫu phi, như vậy con còn nhớ tới ta, vậy đừng đi, đừng rời bỏ mẫu phi. Con không phải đã nói, cha đứa nhỏ đã qua đời rồi sao? Con hãy tiếp tục ở lại trong phủ, mẫu phi và con sẽ cùng nhau nuôi lớn đứa bé!!"

Yết hầu nhất thời khô lại, Sở Tiêu Lăng lệ nóng quanh tròn. Trước khi xuất giá nàng sống nương tựa vào mẫu thân, khi vào Vương Phủ sự kính trọng đối với mẫu thân lại chuyển sang lão phu nhân hòa ái dễ gần, luôn suy nghĩ cho mình vì vậy nàng từng nhiều lần quyết định tương lai sẽ hiếu kính với bà, cùng bà chung sống tốt đẹp đến vạn năm. Nay, lại không như mong muốn! Nhớ tới những chuyện đó lại nghĩ đến sau này chỉ sợ không còn cơ hội gặp lại, không thể được bà quan ái che chở, Sở Tiêu Lăng thấy ngực đau thắt, đúng là kim châm không đau mà vì tình cảm sâu nặng nên đón đau vô bờ.

Nàng cũng rất hi vọng, mình có thể gạt đầu đáp ứng bà, nhưng nàng hiểu đây là điều trăm triệu lần không thể. Nhan Hâm kia tâm ngoan thủ lạt, quỷ kế đa đoan, còn Lưu Văn Lạc Kỳ chẳng phân biệt thị phi được, lãnh khốc vô tình, quyết sẽ không bỏ qua mình và cực cung.

Bởi vậy, vì cực cung, hãy để cho nàng ích kỷ một lần đi!! Cực lực nhịn đau xót xuống, không cho nước mắt chảy ra ngoài, Sở Tiêu Lăng hít sâu, đôi tay trắng nõn lạnh lẽo gắt gao nắm lấy tay lão Vương phi, dứt khoát cự tuyệt:

"Đa tạ mẫu phi đã giúp đỡ, đa tạ mẫu phi yêu thương Tiêu Lăng, nhưng mà, Tiêu Lăng thật muốn đi, thực xin lỗi, mẫu phi, thực xin lỗi!" dứt lời, nàng lại

chuyển hướng Lý ma ma, mang theo khăn cầu đận dò:

"Ma ma, lão Vương phi về sau xin nhờ bà, xin bà chăm sóc cho người, chân của người từng bị thương, gặp ngày mưa dễ dàng tái phát, bà nhớ rõ mỗi đêm hầu hạ người trước khi ngủ thì chuẩn bị một chậu nước ấm cho người ngâm chân. Làm phiền bà chăm sóc cho người!!"

Lý ma ma rung rung hứa hẹn

"Vương Phi yên tâm, nô tỳ biết rồi, nô tỳ cho dù liều mạng, cũng sẽ chăm sóc cho lão Vương phi, tuyệt không để bà bị nửa điểm tổn thương!"

Sở Tiêu Lăng cảm kích cười, tầm mắt một lần nữa chuyển về lão Vương phi, không để ý khuôn mặt đang bị mưa xối và dính nước bùn, hai đầu gối quỳ xuống, dập đầu ba cái, thâm tình nhìn lên bà, nói ra lời cáo biệt cuối cùng:

"Mẫu phi, về sau người hãy bảo trọng! Tiêu Lăng vô luận đi đến đâu, đều nhớ kỹ đến người, chúc phúc cho người! Hi vọng tương lai. Chúng ta hữu duyên gặp lại!!"

Cáo từ xong, nàng cùng Cẩm nhi đứng lên, xách giương hành lý đơn giản nhẹ nhàng, vòng qua lão Vương phi bước đi. Mỗi bước đi, lòng của nàng đau đớn vô cùng, nhưng nàng vẫn cố gắng kiên cường duy trì, sợ rằng mình sẽ mềm lòng, mình sẽ không đi được nữa!!

Nhìn Sở Tiêu Lăng và Cẩm nhi bóng dáng dần dần xa khuất, lão Vương phi lệ rơi đầy mặt, khóc rống lên, bà muốn đuổi theo lại bị Lý ma ma và Yên nhi giữ lại.

"Lão Vương phi, xin đừng như vậy, hãy để cho Vương Phi an tâm đi thôi, lúc này chỉ có rời đi nàng mới có thể hạnh phúc khoái hoạt, nô tỳ van xin người, hãy để cho nàng đi đi!!" Yên nhi khóc rống cầu xin.

"Không sai, Vương Phi đã quyết định đi, nếu lão Vương phi thiết tình thương nàng thì ..., không cản nàng đi thì hơn!" Lý ma ma cũng gạt lệ sang một bên, khuyên giải an ủi bà.

Cuối cùng, lão Vương phi cũng bình tĩnh trở lại, nhìn theo nhân ảnh hai người kia càng lúc càng nhỏ, cho đến khi hoàn toàn biến mất. Bà vẫn không nhúc nhích, cứ đứng ngơ ngác trong mưa, cả người giống như già đi thêm rất nhiều! Cau mày ủ dột, bị thương tình cảm thật lâu không thể hóa mở.

Khác với nửa tháng trước khi về thăm nhà, lần này Sở Tiêu Lăng chỉ mượn một chiếc kiệu nhỏ, mang theo hành lý vô cùng đơn giản về nhà. Thấy nữ nhi không hề báo trước đã trở về, làm cho Sở mẫu kinh ngạc, lại nhìn thấy nữ nhi cùng Cẩm nhi trong tay cầm theo hành lý, dần dần bà đã hiểu chuyện gì đang xảy ra làm bà bị chấn động thật mạnh đến ngất người.

Bình thường, khi được gả đi nữ nhi có thể trở về nhà mẹ đẻ cơ hội cực nhỏ, trừ phi là được nhà chồng yêu thương đến nỗi ân chuẩn cho về thăm thân nhân, ngoài ra còn một nguyên nhân khác đó là bị trượng phu hưu điệu!!

Dựa vào tình huống trước mắt, Sở mẫu biết nữ nhi lần này trở về nguyên nhân là gì, nhất định thuộc về sau! Nén xuống tầng tầng nghi hoặc, nén xuống bi thương vô tận, nén xuống nước mắt, Sở mẫu tập tễnh bước ra sảnh, nắm lấy tay Sở Tiêu Lăng giả vờ mừng rỡ nói:

"Đã trở lại rồi? Ăn cơm chưa con?"

Sở Tiêu Lăng đầy bụng phức tạp nghi ngờ, đôi mắt bình tĩnh nhìn lại mẫu thân, vừa tính giải thích đã bị mẫu thân ngăn cản:

"Đứa nhỏ 4 tháng rồi, con phải ăn nhiều một chút, như vậy đứa trẻ mới không bị đói! Đúng rồi, ngồi nghỉ trước đi mẹ đi nấu đồ ăn mà con thích! Còn nữa Cẩm nhi, cũng ngồi xuống đi!"

Nói xong, bà dắt tay Sở Tiêu Lăng tiến vào trong ngôi xuống, tiếp nhận hành lý trong tay nàng, rất nhanh đi vào phòng .

Nhìn bóng dáng mẫu thân dần dần khuất sau cửa phòng, nội tâm Sở Tiêu Lăng càng thêm cảm thấy phiền muộn vô hạn, không khỏi cảm kích mẫu thân săn sóc mình, mẫu thân rõ ràng hiểu tình cảnh sao lại thế này, lại một câu thác mắc cũng không nói ra, ngược lại còn giúp mình chuyển khai đề tài.

"Tiêu Lăng tỷ, uống chén trà trước đi!" Bỗng nhiên, Cẩm nhi mang một chén trà đến.

Sở Tiêu Lăng lấy lại bình tĩnh, nhận lấy uống vài ngụm, bắt đầu nhìn khắp bốn phía. Mỗi lần về nhà, nàng thường hay nhìn đến chung quanh, lần này cũng không ngoại lệ, bất quá lần này tâm tình rất bất đồng.

Kế tiếp, mình phải ở lại tại đây rồi! Nàng bỗng nhiên nâng tay, chậm rãi đặt lên bụng, rất tự nhiên mặc niệm nói ra

"Nữ Nhi nhìn thấy không? Đây là nhà bà ngoại, về sau chúng ta sẽ ở nơi này. Bất quá con yên tâm, nơi này mặc dù không thoải mái rộng lớn như trong Vương Phủ, nhưng so với Vương Phủ tuyệt đối ấm áp hơn nhiều, nương sẽ cho con một căn nhà tràn ngập yêu thương và tiếng cười."

Một hồi sau, Sở mẫu chuẩn bị xong đồ ăn, ba người cùng ngồi ăn. Mọi người tựa hồ cũng rất ăn ý, ngoại trừ tình thoảng nói về Nữ Nhi, đại đa số thời gian đều chỉ lẳng lặng ăn cơm. Dùng bữa xong, Cẩm nhi đã muốn quay trở về nhà của mình, Sở Tiêu Lăng cũng trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Đã sống trong gian phòng này 18 năm cho đến tận lúc lấy chồng, nhưng bây giờ nàng lần qua lộn lại cũng không cách nào đi vào giấc ngủ. Chẳng lẽ là bởi vì rời nhà lâu lắm rồi nên sinh ra cảm giác xa lạ chăng? Hay là. không khỏi, nàng đứng dậy xuống giường, mở hành lý trong hòm ra, lấy ra tờ giấy trắng ở đáy hòm, lại một lần nữa cẩn thận đọc lại nội dung.

Nguyên lai, đây mới là nét chữ của hần, rồng bay phượng múa, mạnh mẽ hữu lực, khí thế bùng bột, còn mang theo một tia phóng đảng không kèm chế được. Không thể không nói, hần viết chữ rất đẹp, nếu dùng để viết thư tình thì thật là lãng mạn, đáng tiếc, nét chữ này lại dùng đến để viết từ thư .

Càng nhìn, Sở Tiêu Lăng càng không khỏi nhớ lại hần khi xuất chinh đã gửi về cho mình một phong thư, nét chữ giống với tờ từ thư, còn tối hôm đó tờ giấy đó nét chữ khác xa nhau.

Trên tờ giấy đó chữ viết sức lực thanh tú, đôn hậu chất phác. Chính mình có thể phân biệt nếu để ý kỹ, cẩn thận suy xét tìm manh mối. Chỉ tiếc, nàng lúc ấy bị hưng phấn hân hoan làm cho hôn mê đầu óc, đến nỗi cái gì cũng không để ý. Nhan Hâm đại khái nhìn trúng tâm lý của mình, mới dùng đến thủ đoạn hèn hạ này dụ mình đến Bát Giác Đình.

Ai, là do nàng ngu ngốc, dễ dàng bị người ta hại đến như vậy!! Bất quá cũng thế thôi, âm mưu sớm có chủ ý, nàng cùng hần vốn là người của hai thế giới khác biệt, việc chia ly hay không cũng là vấn đề sớm hay muộn thôi. Chỉ cần có Nhan Hâm ở bên, mình không có khả năng được hần đối đãi thiệt tình, bách niên giai lão, cho nên cần gì phải đi hỏi hận tự trách và tiếc hận làm chi?

Nhìn tờ từ thư thượng con dấu đỏ tươi, còn có chữ kí của hần, dung nhan xinh đẹp thanh tú của Sở Tiêu Lăng dần dần lộ ra một nỗi đau xót. Chợt lúc này, chợt thấy bụng mình hơi động.

Mang thai mới bốn tháng, nàng đã cảm giác được cử động của thai nhi, mặc dù rất nhỏ, rất nhẹ và chậm, nhưng thật sự là động!

"Nữ Nử, con đang cùng nương nói chuyện sao? Con đang khuyên nhủ mẫu thân, đừng rồi rắm quá, nên nghĩ về tương lai, đúng không?"

Sở Tiêu Lăng theo thói quen than nhẹ, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng vừa mới động đây . Không lâu sau, nàng lại một lần nữa thả tờ từ thư xuống đáy hòm, nằm xuống giường mới nhắm mắt đã nghe tiếng cửa phòng được mở, hai tiếng bước chân đi đến.

Nàng biết, một người là mẫu thân, người còn lại là đệ đệ mới trở về. Cảm giác được bọn họ đang than thở và dùng ánh mắt thương xót nhìn mình, Sở Tiêu Lăng biết khuôn mặt bọn họ giờ phút này nhất định là đang u sầu, ảm đạm.

Khi bọn họ chuẩn bị rời đi, nàng mở mắt, gọi bọn họ

"Nương, Dịch Bân!"

Sở mẫu cùng Sở Dịch Bân nhất tề quay đầu, vừa đi đến gần vừa áy náy nói:

"Thực xin lỗi, chúng ta đánh thức con rồi!"

"Con còn chưa ngủ!"

Sở Tiêu Lăng thành thật trả lời, nhìn bọn họ, dứt khoát nói

"Con bị Vương gia từ hôn rồi!"

Một câu vô cùng đơn giản, lại làm cho Sở Tiêu Lăng phải thu hết dũng khí, nhưng nói ra xong, tuy thương cảm và áy náy thì tâm tư nàng lại buông lỏng không ít.

Sở mẫu đôi mắt đột nhiên buồn bã, chậm rãi ngồi xuống trước giường, đôi tay xương gầy chạm vào đôi tay trắng nõn mềm mại của Sở Tiêu Lăng, trầm ngâm một lát, lạnh nhạt nói:

"Tiêu Lăng, cái nhà này vĩnh viễn rộng mở đón con, con thích ở bao lâu cũng được!"

Sở Tiêu Lăng mỉm cười không tự chủ hỏi:

"Nương, sao người không hỏi con nguyên nhân?"

Sở mẫu lắc đầu, nắm chặt tay nàng,

"nguyên nhân ra sao đều đã không còn quan yếu, nương thăm nghĩ con biết, nương muốn con luôn vui vẻ, thật vui vẻ, chuyện khác nương không bắt buộc!"

"Tỷ, tỷ yên tâm, đệ sẽ chăm sóc cho tỷ cùng cục cưng! Về sau chúng ta lại có thể đoàn tụ một nhà, ôn lại khoảng thời gian tốt đẹp rồi!"

Sở Dịch Bân kéo cái ghế qua ngồi xuống, còn cam đoan nói với nàng .

Lời của bọn họ, như ngọn lửa giữa mùa đông, làm cho tâm hồn của Sở Tiêu Lăng đang lạnh như băng cô tịch trở nên ấm áp, giống như vết thương được điều trị, nàng kích động tuôn trào nước mắt .

Nàng cầm tay bọn họ, hít sâu một hơi vừa khóc vừa cười, vừa buồn vừa vui

"Ừ, từ nay về sau, chúng ta người cùng một nhà chỉ có vui vẻ, không có ưu sầu, không có đau thương!!"

Sờ mẩu cùng Dịch Bản cũng đều đã vuron tay ra, sáu cánh tay chậm rãi nắm chặt, dù không ai lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt hướng tới đối phương yêu thương chân thành.

Tại Kỳ Vương Phủ. Ngoài phòng màn đêm bao phủ; trong phòng ánh nến tỏa sáng.

Chung quanh phòng ngủ rộng lớn lan tràn một mùi rượu nồng đậm. Lưu Vân Lạc Kỳ đang ngồi đó, thân thể cong vẹo dựa vào cạnh bàn tròn, cánh tay thon dài cơ hồ duỗi dài qua toàn bộ mặt bàn, nửa bên mặt áp vào cánh tay, không ngừng rót vào miệng thứ chất lỏng trong suốt tinh khiết và thơm lừng của loại rượu lâu năm, thỉnh thoảng còn tự mình thì thầm than thở.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, Nhan Hâm mặc váy sa mỏng màu tím lượn lờ bước vào, nàng bệnh nặng vừa mới khỏi, cả người khôi phục nét mặt toả sáng và quyến rũ kiều diễm.

Nàng chậm rãi tới gần Lưu Vân Lạc Kỳ, ngồi xổm xuống trước mặt hắn, thanh âm như Hoàng Oanh:

"Vương gia, xin đừng uống nữa, hãy để cho Hâm nhi hầu hạ ngài nghỉ ngơi đi!"

Hất tay nàng ta ra, đôi mắt Lưu Vân Lạc Kỳ ngưng nhìn, mày kiếm dần dần chau lên.

"Hâm nhi điu ngài đến giường nha!"

Nhan Hâm một lần nữa vuron cánh tay ngọc. Lại bị Lưu Vân Lạc Kỳ đẩy ra, còn kèm theo một trận ồm ồm, không có ý thức chửi rủa

"Cút ngay, bản vương không còn để ý nữa, ngươi không phải đã bỏ bản vương mà đi sao, cần gì phải trở về giả mù sa mưa? Nha đầu kia, bản vương sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi đừng mơ tưởng chạy khỏi lòng bàn tay của bản vương!!"

Bị hắn dùng lực đẩy, Nhan Hâm chân động lảo đảo vài bước, ngã ngồi tại bên cạnh ghế dựa lớn, kỳ thật, người nàng bị thương nhẹ, nhưng lòng của nàng thì bị tổn thương nghiêm trọng!

Nét tươi cười đã muốn biến mất, dần dần tràn ngập sự suy sụp, u oán, bị thương, còn có phiền não. Còn tưởng rằng, dùng hết biện pháp đuổi tiện nhân kia đi thì mọi chuyện sẽ khôi phục bình thường, ai ngờ hắn giống như gặp phải ma, động một chút là tức giận, thời điểm tỉnh rượu còn có thể ôn nhu đối đãi với nàng, nhưng một khi uống rượu say lý trí hoàn toàn không còn, thậm chí coi mình là tiện nhân kia, luôn miệng mắng chửi. Dựa vào cái gì! Tiện nhân kia mọi thứ đều kém hơn mình, dựa vào cái gì không cần biện pháp gì lại có thể dễ dàng đạt được sự chú ý của hắn, đạt được... yêu thương của hắn

"Cha đứa nhỏ hoàn toàn là một người khác? Hắn rất yêu ngươi, đứa nhỏ là kết tinh tình yêu ngươi cùng hắn? Ta khinh vào, ngươi là nha đầu không biết tốt xấu, đây là đang chọc giận lại bản vương sao? Hoặc là muốn cùng bản vương khoe khoang thị uy? Bản vương nói cho ngươi biết, cho tới bây giờ chỉ có bản vương khống chế người khác, tuyệt đối sẽ không có chuyện bản vương bị người khác khống chế, cho nên, ngươi cứ chờ xem đi, ngươi dám can đảm ngỗ nghịch với bản vương, bản vương tuyệt không buông tha cho ngươi!" Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp tục quát mạnh, tiếp tục tổ khổ.

Nhan Hâm càng nghe, càng thêm cảm thấy không cam lòng ảo não, suy nghĩ không khỏi trở lại phán quyết ngày hôm đó.

Tuy nói, hắn cho tiện nhân kia hai con đường, kỳ thật ngay từ đầu hắn hoàn toàn luôn luôn hi vọng tiện nhân kia lựa chọn con đường thứ nhất, hắn căn bản không muốn để cho tiện nhân kia rời đi khỏi hắn.

Nàng biết, hắn sờ dĩ làm như vậy, hoàn toàn là xuất phát từ áy náy, chỉ vì hắn từng đối với mình hứa hẹn đứa thứ nhất con nối dòng là do mình sinh ra. Vốn tưởng rằng tiện nhân kia sẽ chọn cách bỏ thai đi, tiếp tục ở lại bên cạnh hắn, nhưng cuối cùng lại lựa chọn tình nguyện bị từ hưu cũng muốn bảo trụ đứa trẻ trong bụng.

Hừ, tiện nhân kia quả nhiên lợi hại, đã nhìn trúng tâm tư Lưu Vân Lạc Kỳ, cố ý ngênh chiến phản kháng hắn.

Bất quá, nàng sẽ không để cho nàng ta thực hiện được mục đích, chỉ cần có nàng một ngày, tiện nhân kia đừng mơ tưởng được trở lại bên cạnh hắn. Nếu tiện nhân kia không biết sống chết, thì nàng cũng không cần khách khí, không chỉ muốn nàng ta thân bại danh liệt, còn muốn nàng ta ở kinh thành không thể sống yên ổn!!

Kế tiếp, Nhan Hâm không hề để ý tới Lưu Vân Lạc Kỳ, oán hận trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, thờ hồng học đi ra bên ngoài.

Lưu Vân Lạc Kỳ căn bản không hề ý đến việc nàng đang rời đi, cả người tiếp tục đắm chìm trong thế giới oán giận của mình, tiếp tục mơ mơ màng màng phát tiết nỗi lòng.

Tại khu chợ trong kinh thành, lúc nào cũng luôn ồn ào náo nhiệt, phồn vinh hưng thịnh. Phố xá bên kia người đến người đi hối hả. Duy chỉ có trong một tiệm đậu hũ, khách quan lạnh lùng.

Nhìn khách nhân ít, lại nhìn tới cạnh mình một bóng người cũng không có, Cẩm nhi không khỏi nhủ thầm, khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ giọng oán giận:

"Thật không rõ, đậu hũ của chúng ta rõ ràng rất ngon, khách nhân lại hướng qua bên kia mua, muội không biết bọn họ rốt cuộc có hiểu biết về món ăn không!"

Sở Tiêu Lăng hướng nàng mỉm cười, an ủi:

"Có đôi khi việc buôn bán không chỉ dựa vào chất lượng, danh dự cùng chiêu bài cũng rất trọng yếu, người ta bày quầy ở đây đã lâu, khách quen cố định, sinh ý đương nhiên tốt! Yên tâm đi, chỉ cần chúng ta kiên trì, ngày còn dài khách nhân cũng sẽ nhiều lên!"

Từ khi bị từ hôn, Sở Tiêu Lăng ở nhà vẩn vơ được năm ngày bắt đầu trở nên "Không an phận", lo lắng ngân lượng mình tiết kiệm sớm hay muộn cũng sẽ dùng hết, vì thế đề nghị với mẫu thân, nàng muốn buôn bán lại nghề cũ, tránh cho việc miệng ăn núi lở.

Sở mẫu thấy nàng đang mang thai, vốn không muốn nàng làm lụng vất vả, nhưng lại sợ nàng cả ngày ở nhà miên man suy nghĩ, liền cũng đáp ứng, làm cho Cẩm nhi phải cùng đi.

"Oh, đây không phải đậu hủ Tây Thi sao? Sao bao lâu lại trở về bán đậu hủ rồi?"

Bỗng nhiên, một tiếng nói lưu manh kéo Sở Tiêu Lăng từ trong trầm tư lại.

Sở Tiêu Lăng định thần lại, nhìn người trước mắt diện mạo bình thường, vẻ mặt mơ hồ mang theo một chút đáng khinh, bất giác cảm thấy buồn bực.

"Không nhớ bản công tử à? Bản công tử lúc trước mỗi ngày đều đến thăm nàng mà!" Người nọ lại nói, trong mắt lóe ra mờ ám.

Sở Tiêu Lăng vẫn đang không nhớ ra, nhưng nàng lơ mơ hiểu được nam nhân ở trước mắt là loại thế nào, vì thế nhe răng cười, khách khí nói:

"Công tử hôm nay muốn mua đậu hủ sao? Hoan nghênh hoan nghênh, đậu hủ của chúng tôi vừa mịn lại vừa béo, giá cả vừa phải, mong ngài vừa lòng!"

"Đương nhiên, bản công tử cũng không phải chưa từng ăn qua, đậu hủ của nàng cùng da thịt của nàng giống nhau, trơn tuột, vừa trắng vừa mềm, làm cho người ta muốn âu yếm, cho bản công tử hai cân!"

Đối với lời nói đùa giỡn như thế, Sở Tiêu Lăng có lẽ đã sớm tạo thành thói quen, nhưng bây giờ, không biết có phải hay không bởi vì thân phận bất đồng, chính mình đã là nhân mẫu, nàng cảm thấy không được tự nhiên thoải mái, còn xấu hổ. Nhưng mà, vì sinh kế, nàng vẫn phải nhịn xuống nỗi hờn giận, mỉm cười trả lời:

"Được, công tử xin chờ một chút!" Dứt lời, thuần thục đem hai cân đậu hủ bán cho nam nhân kia. Tiếp nhận bọc giấy, nam nhân kia đầu tiên là ý vị thâm trường nhìn chăm chú nàng một hồi, mới quăng tiền cho nàng.

Không biết là có phải nàng với nam nhân kia vừa đi "Tuyên dương" hay không, rất nhanh vài vị khách hàng lại tới nữa, nghe lời nói đã biết đều là dùng ngôn ngữ của bọn lưu manh.

Vì bọn họ cũng không hành động quá đáng, khuôn mặt Sở Tiêu Lăng cũng tiếp tục tươi cười với chúng. Cũng may mắn có bọn họ, vài khách hàng chân chính cũng theo đến, việc buôn bán dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, ngay lúc Sở Tiêu Lăng cùng Cẩm nhi đang buôn may bán đắt, lại trông thấy vài tên diện mạo hung hãn, hung thần ác sát hán tử đột nhiên đi đến, khinh bỉ trừng mắt nhìn Sở Tiêu Lăng, ác thanh ác khí vũ nhục ra tiếng:

"tiện nhân thủy tính dương hoa, tư thông gia đình, châu thai ám kết, quả thực làm nhục người kinh thành chúng ta, mau biến đi cho bản đại gia, không cho phép bày quầy tại đây!"

Sắc mặt Sở Tiêu Lăng đột nhiên biến đổi, nét tươi cười cũng ngưng đọng, âm thầm đánh giá đoán bọn họ là ai, như thế nào lại biết việc này còn tìm đến tra hỏi.

"Còn thất thần sao, không cút nhanh lên?" Bọn quấy rối tùy tay nắm miếng đậu hủ, nắm thẳng vào Sở Tiêu Lăng, vừa vịn dính vào trên mũi của nàng.

Cẩm nhi thấy thế, không khỏi tức giận hét:

"Các ngươi là người nào, trong mắt các ngươi còn có vương pháp sao?"

"C ác ngươi rốt cuộc là ai, còn dám làm loạn, cần thận ta đưa các ngươi đi gặp quan!" Trong đó một người thiếu gia đã từng giúp đỡ Sở Tiêu Lăng mua đậu hủ, lập tức anh hùng cứu mỹ nhân.

"Chúng ta đây là thay trời hành đạo, tiện nhân kia dám dâng thành tánh, cùng người khác câu thả tư thông, đòi phong bại tục."

Là tin đồn thôi, nhìn chung quanh một chút vài tên thiếu gia, hèn mọn hừ lạnh:

"Các ngươi đều là được nàng đồng đưa rồi sao? Đừng nói ta không cảnh cáo các ngươi, các ngươi cũng biết thân phận nàng là gì? Nửa năm trước, nàng đối với lão Vương phi hạ cổ độc, làm cho lão Vương phi cưới nàng vào Kỳ Vương Phủ, ai ngờ nàng tính nết không chừa, không chịu cô đơn đi khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt, mang thai không rõ lai lịch, Kỳ Vương gia giận dữ nên đã từ hôn nàng!!"

Mọi người vừa nghe, đều lộ ra sự khiếp sợ và không tin.

"Các ngươi ai còn dám giúp đỡ nàng, chẳng khác nào cùng Kỳ Vương Phủ đối nghịch!! Kỳ Vương gia quyền cao chức trọng, các ngươi nếu là ngại mạng dài, không ngại thử xem!!" Tên quấy rối, chuyển hướng tới dân chúng

"Còn các ngươi nữa, ai mua đồ của nàng chính là cùng Kỳ Vương Phủ đối nghịch, hậu quả tự các ngươi sẽ thấy!"

"Nói vậy!! Căn bản không có chuyện như vậy, các ngươi rốt cuộc là ai, chịu sai khiến của người nào, nói xấu phi báng người khác, chẳng lẽ các ngươi sẽ không sợ sẽ phải chịu báo ứng sao?" Cầm nhi tức giận đến gào to, hận thứ trước mắt không phải là đậu hủ mà là thuốc nổ, để cho nàng ném vào tên vô sỉ đáng giận.

Chung quanh lập tức vang tiếng xì xầm nghị luận, vài tên thiếu gia vẫn không thể tin được, dù sao trong cảm nhận của bọn hắn, Sở Tiêu Lăng chính là nữ thần, bọn họ từng nhiều lần đùa giỡn quá đáng với Sở Tiêu Lăng, biết rõ nàng là loại xuất thân từ nước bùn mà không nhuộm bụi bẩn một nữ tử cao ngạo.

Vừa lúc đó, một giọng nói uy nghiêm vang lên bao hàm lời châm chọc cảnh cáo đánh vỡ suy đoán của mọi người:

"Không sai, nàng đích xác là người ai cũng có thể làm chồng không để ý đến lễ giáo trinh tiết, lăng lợ khắp nơi, bại hoại thanh danh, quả thực là sỉ nhục nữ nhân chúng ta. Cho nên, các ngươi về sau ai mua đồ của nàng, chính là cùng Vương Phủ chúng ta đối nghịch!!"

Nhan Hâm quần áo hỏa hồng sắc đẹp đề quý giá, đi cùng với bên người dĩ nhiên là. Lưu Vân Lạc Kỳ.

Hắn mặt không chút thay đổi, thâm trầm lo lắng con ngươi đen nhìn chằm chằm Sở Tiêu Lăng.

Bọn quấy rối nhìn thấy bọn họ, vội vàng chấp tay khom người chào

"Bái kiến Nhan thứ phi, bái kiến Vương gia!!"

Mọi người vừa nghe rất kinh ngạc, đều cúi đầu cung kính hành lễ.

Nhan Hâm liếc bọn họ, nháy mắt với tên quấy rối.

Bọn họ hiểu ý, nhanh chóng nắm đậu hủ lên, ném vào người Sở Tiêu Lăng, cuối cùng còn đẩy đồ toàn bộ tiệm đậu hủ xuống.

Kế tiếp, dân chúng cũng bị bọn họ dùng tiền mua chuộc hướng tới Sở Tiêu Lăng, một bên nhục mạ nàng không biết xấu hổ.

Cầm nhi vừa vội che đỡ vừa giận, chạy nhanh che trước mặt Sở Tiêu Lăng rống giận quát mắng

"Các ngươi không được ném, không cho phép ném nữa!"

Hai tay Sở Tiêu Lăng vẫn cẩn thận che trước bụng, mặc cho đồ ăn đang vung như mưa xuống thân thể của mình. Các loại đồ ăn ném vào người nàng gây ra đau đớn không ngừng, khiến cho nàng cả người thấy đau, nhưng nàng vẫn cắn chặt răng, an ủi cục cựa đừng sợ, nói mình sẽ bảo hộ cho cục cựa!

Phát hiện tình huống càng ngày càng không ổn, Cầm nhi rốt cuộc nhịn không được, chạy vội tới trước mặt Lưu Vân Lạc Kỳ, quỳ xuống

"Vương gia, xin ngài ngăn cản bọn họ, đừng để cho bọn họ sỉ nhục vào Tiêu Lăng tỷ nữa, van cầu ngài, van cầu ngài, Cầm nhi xin dập đầu tạ ơn! Có lẽ ngài không thích Tiêu Lăng tỷ, nhưng nói như thế nào nàng cũng đã từng là thê tử của ngài, từng hầu hạ ngài, một ngày vợ chồng tình nghĩa thiên thu, thỉnh Vương gia nhớ lại tình cũ ngày xưa bỏ qua cho Tiêu Lăng tỷ, buông tha cho Tiêu Lăng tỷ đi!"

Lưu Vân Lạc Kỳ một mực yên lặng nhìn toàn bộ quá trình, nhìn thấy Sở Tiêu Lăng đang chật vật đáng thương, trong lòng hắn tựa hồ đã bị rung động, nhưng mà, nghĩ tới nàng từng phản nghịch, nhớ tới lựa chọn của nàng, nhớ tới nàng đối với mình không thêm bớt ý tới, nhớ tới đã vài ngày hắn phải chịu thống khổ, hắn liền gấp lửa giận, vì thế, hạ tâm sắc đá, lạnh lùng lời nói theo hai cánh môi nhếch bật ra

"Hết thảy do nàng ta tự chuốc lấy, trừ phi nàng lựa chọn điều thứ nhất, nếu không, tiếp tục gieo gió gặt bão!"

Thấy hắn cuối cùng đã ra mặt, Sở Tiêu Lăng trong lòng khó tránh khỏi ôm lấy một chút mong đợi cùng chờ mong, ai ngờ cũng là lời nói lạnh lùng và tàn sắc nghiêm nghị của hắn!

Tâm hoàn toàn như đã chết, nàng không nói được một lời nhìn hắn, mặt lạnh lùng bình tĩnh, thanh mâu hắc bạch phân minh cũng không hề gợn sóng, giống như hắn đối với nàng mà nói, chỉ là một người xa lạ, hoặc là, là một kẻ thù!

Nàng chậm rãi nhặt rau quả trên đỉnh đầu xuống, phui đồ ăn bã vụn trên người, gọi Cầm nhi

"Cầm nhi, trở về giúp ta thu dọn đồ đạc, chúng ta đi!"

"Nhưng là. . . ." Cầm nhi do dự, dù sao nàng vẫn hi vọng ngày mai còn có thể tới nơi này buôn bán.

Sở Tiêu Lăng thấy thế, liền không để ý tới nàng, một tay tiếp tục bảo vệ trước bụng, một tay bắt đầu lật lên quán bán. Cầm nhi thấy thế, liền vội vàng đi qua hỗ trợ.

Rất nhanh, các nàng thu thập xong đồ đạc, đặt đồ lên tấm ván gỗ xe, khó khăn đẩy ra khỏi chợ.

Trò hay chấm dứt, đám người đều tán đi, chỉ chừa lại Lưu Vân Lạc Kỳ cùng Nhan Hâm.

Nhan Hâm mãi mãi thực hiện được mục đích nên cười gian, nội tâm nói không khỏi thỏa mãn cùng thống khoái. Lưu Vân Lạc Kỳ lạnh băng như điều khắc, không nhúc nhích đứng sừng sững, ánh mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm vào bóng lưng thẳng thắn, kiên quyết rời đi, hân nhiên rãnh rãnh lợi, hai tay nhanh siết thành quyền, trong lòng nổi giận đến khó thở. Thật sự là đáng giận, nha đầu kia vẫn không biết tốt xấu, không làm theo ý của hắn, vẫn không chịu nhún nhường trước hắn!!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Gặp ngày gió mát sinh chuyện mới

Tiết trời ẩm áp hoa tươi nở rộ. bầu trời bao la xanh thẳm mấy cụm mây trắng lơ lửng bay, gió thổi nhẹ nhẹ, làm cho thâm cò hình thành một cuộn sóng, liên miên nhấp nhô.

Trong bụi cỏ hiện ra hai bóng hình xinh đẹp, một là Sở Tiêu Lăng, còn bóng dáng màu vàng còn lại là Cẩm nhi. Bên chân mỗi người có một cái cái sọt, khom người, đang bận rộn hái loại rau cỏ nào đó. Nguyên lai, lần trước bị Nhan Hâm gây rối trên phố, Sở Tiêu Lăng phải nghỉ buôn bán vì chuyện cơ hồ đã truyền khắp kinh thành.

Thái độ của hàng xóm thay đổi, một số người thiện lương còn có thể đối với Sở gia an ủi cùng đồng tình; nhưng với một số người khác, vốn là không thích Sở gia, vì thế nhân cơ hội châm chọc khiêu khích, thậm chí nhục nhã chửi rủa Sở Tiêu Lăng.

Đối với việc này, Sở mẫu vốn muốn thanh minh, nhưng lại sợ phiền phức, chung quy chỉ có thể nhẫn nhịn, kêu Sở Tiêu Lăng nên ở lại trong nhà, không có việc gì thì đừng ra khỏi cửa.

Trải qua nghịch cảnh Sở Tiêu Lăng, ngược lại trở nên kiên cường bình tĩnh hơn, đối với lời ra tiếng vào nàng an ủi mẫu thân đừng để ý đến người khác, người khác muốn nói cái gì mình không thể ngăn cản được, tốt nhất chính là vào tai này ra tai kia, đừng để ý.

Huống hồ, nàng cho rằng, mình còn có chuyện trọng yếu hơn việc phải phiền não lo lắng.

Bởi vì Nhan Hâm si nhục nàng ngay trên phố, nên việc mua bán đậu hủ đã không thể tiếp tục được, trong nhà kinh tế lại không dư dả.

Mẫu thân thị lực bị suy yếu, ngoại trừ việc sinh hoạt hằng ngày căn bản không thể làm được thêm việc gì khác; đệ đệ Dịch Bản thì có vài lần đề cập qua việc đi tìm công việc, nhưng đều bị Sở Tiêu Lăng ngăn cản.

Đệ đệ nàng cực khổ đèn sách hơn mười năm, ngày mai lại sắp lên dự thi khoa cử, há có thể bị xao nhãng được. Cho nên, toàn bộ trọng trách gia đình cuối cùng vẫn là đặt lên người Sở Tiêu Lăng.

Trải qua vài ngày suy nghĩ, nàng cuối cùng nghĩ đến một con đường khác. Năm 15 tuổi, nàng từng vì làm lụng vất vả quá độ làm cho thân thể suy yếu, nguyệt sự lung tung, mẫu thân lúc ấy trên chân núi tìm được một loại cỏ đại chữa bệnh cho nàng. Đó là một loại cỏ màu xanh đậm, sinh trưởng ở thâm cốc hoang dã giữa đám cỏ dại, rau trồng, chẳng những có thể điều kinh còn có thể lưu thông máu, tiêu trừ bệnh phù vân vân, là một loại cỏ tốt thảo dược quý!

Biết được trên núi vẫn sinh trưởng loại cỏ này, nàng liền tìm đơn thuốc của phụ thân kê ngày xưa, ông chủ hiệu thuốc bắc niệm tình ngày xưa từng giao hảo, đồng ý mua thuốc này của nàng.

Ba ngày trước đã bắt đầu, mỗi ngày khi nàng vừa ăn sáng xong, sẽ đeo sọt lên lưng đi lên núi hái thuốc, Cẩm nhi cũng cùng đi với nàng!

"Tiêu Lăng tỷ, uống ngụm nước trước đi!"

Không biết qua bao lâu, Cẩm nhi đến gần nàng, đưa nước đến cho nàng, còn lấy khăn tay thay nàng lau mồ hôi trên trán.

Sở Tiêu Lăng nhận nước, không uống luôn mà nắm xuống tay Cẩm nhi một cái, có chút không được tự nhiên nói:

"Cẩm nhi, ta đã không còn là Vương Phi, muội không cần phải hầu hạ ta mà!"

Cẩm nhi cũng không vì lời của nàng mà ngừng lại, tiếp tục nhẹ nhàng lau, vội vàng nói:

"Tiêu Lăng tỷ, là muội tư nguyện, không phải là xem tỷ là Vương Phi, mà muội thật tình xem tỷ như là tỷ tỷ!!"

Sở Tiêu Lăng nghe xong, nội tâm bất giác càng thêm cảm kích, đôi mắt sáng trào dâng nước mắt. Nàng lúc trước từng giúp đỡ Cẩm nhi, không thể tưởng

được hiện tại đến phiên Chăm nhi báo đáp lại nàng, chẳng lẽ đây gọi là người tốt sẽ nhận báo đáp tốt sao? Thay Sở Tiêu Lăng lau mồ hôi xong, Chăm nhi thấy nàng còn mệt, vì thế dìu nàng qua một bên nghỉ ngơi.

Nhìn chung quanh một chút, Sở Tiêu Lăng ánh mắt lại hướng đến Chăm nhi trầm ngâm một lát, không nhận được nói xin lỗi

"Chăm nhi thực xin lỗi, muội đi theo ta chịu khổ rồi!"

Thấy nàng vẫn khách sáo như vậy, cái miệng nhỏ nhắn của Chăm nhi hơi hơi cong lên

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ đừng làm muội tức giận nha. Tỷ từng nói qua chúng ta là tỷ muội tốt, nếu là tỷ muội, vậy nên đồng cam cộng khổ rồi! Trước kia đều là tỷ giúp cho muội, hiện tại tỷ đang gặp nạn, chẳng lẽ muội lại khoanh tay đứng nhìn sao?"

"Nhưng là."

Không cho nàng nói tiếp, Chăm nhi đột nhiên cầm tay nàng, bình tĩnh nhìn nàng, cả người biểu lộ ra sự thành khẩn trước nay chưa có

"Tiêu Lăng tỷ, muội là thật tình xem tỷ như tỷ tỷ, sau này chúng ta đừng khách sáo nữa, nha?"

Sở Tiêu Lăng thấy thế, lại suy nghĩ cuối cùng cũng gật đầu.

Chăm nhi tươi cười rạng rỡ, tiếp tục vỗ về tay nàng, bỗng nhiên hỏi

"Tiêu Lăng tỷ, tỷ có hận Vương gia không? Hận ngài ấy vô tình?"

Nghe nàng đột nhiên đề cập tới Lưu Vân Lạc Kỳ, trong lòng Sở Tiêu Lăng run động, toàn thân trên dưới cũng run rẩy. Hận sao? Khi hắn đối với mình đã làm nhiều chuyện xấu như vậy, mình hận là phải hận hắn?

Từng bao nhiêu lần, đặc biệt khi đêm dài mọi người đang yên lặng ngủ trên giường, nàng để tay lên ngực tự hỏi nên hận hắn hay không, mỗi một lần, trong lòng đáp án đều là:

Không! Không có yêu, tại sao hận! Bất quá, chỉ cần tiến thêm một bước nhớ nhưng, nàng liền phát hiện đối với hắn hoặc nhiều hoặc ít vẫn là trong lòng còn có oán hận, dù sao, là hắn đã cho mình hi vọng, đồng thời lại là hắn đẩy mình vào đáy vực sâu. Hết thấy hết thấy, đều do hắn gây dựng lên. Nói không thương hắn, chính là tâm nàng đang kìm nén, chối bỏ sự thật.

Có lẽ, thật sự mình không thương Lưu Vân Lạc Kỳ của hiện tại, nhưng không thể phủ nhận, trước khi hắn xuất chinh, từng là mối tình đầu của nàng, làm cho nàng tràn ngập ảo tưởng, chìm sâu vào bể trầm luân không thể tự kiềm chế!

Nhìn Sở Tiêu Lăng mặt bí ai cùng âm trầm, Chăm nhi mặc dù còn nhỏ tuổi không biết đến tình yêu nam nữ, nhưng nàng biết, trước mắt tỷ tỷ nàng tuy kiên cường nhưng trong lòng nhất định đang đau khổ .

Nàng lại một lần nữa cầu nguyện ông trời, để cho tỷ tỷ sớm ngày quên được đau thương, rời xa sầu bi, tìm được hạnh phúc chân chính. Giống như tâm hữu giao hòa, Sở Tiêu Lăng vươn tay ra, tầm mắt hướng đến Chăm nhi đang ngập tràn nước mắt .

Dùng sức hít sâu một hơi, nàng chuyển đề tài

"Đúng rồi, không phải muội nói hôm nay muốn đi đến thôn bên thay cha muội lấy thuốc sao? Hiện tại là giờ Tý, muội nên đi đi thôi!"

Chăm nhi nghe xong mới nhớ, vì thế nâng nàng dậy chuẩn bị dìu nàng xuống núi. Lại bị Sở Tiêu Lăng cự tuyệt

"Muội đi về trước đi, ta muốn ở lại một lúc nữa, để hái được thêm nhiều thảo dược!"

"Nhưng mà." Chăm nhi rất không yên tâm, nơi này hoang sơn dã lĩnh, một bóng người cũng không có, Sở Tiêu Lăng lại đang mang thai, vạn nhất gặp phải việc gì ngoài ý muốn vậy phải làm sao bây giờ?

"Đừng lo lắng, ta không sao cực kỳ rất ngoan, không có việc gì ngoài ý muốn đâu, huống hồ nơi này ta cũng không phải là mới lần đầu tiên tới. Muội nhanh đi thôi, trì hoãn nữa lại không đi được!"

Kỳ thật, Sở Tiêu Lăng sở dĩ không muốn về nhà sớm như vậy, còn có một lý do khác, là vì về nhà là lại nằm im lặng trong phòng ngủ sẽ làm nàng miễn man suy nghĩ, không giống như ở nơi này, tầm nhìn rộng lớn, cảnh sắc mê người, có thể làm cho nàng tạm thời quên hết mọi thứ, tâm tình trĩu nặng được người ngoài.

Sau khi Chăm nhi rời đi, Sở Tiêu Lăng cảm thấy không yên lòng, cảm giác như có một bóng dáng đang đi tới gần mình.

Trong lòng run lên, nàng nhanh chóng xoay mặt, kinh ngạc khi trong bụi cỏ có bóng người, một thân áo bào màu tro, đang cầm trong tay trường kiếm, gương mặt tái xanh nồng đậm tức giận, cực lực áp chế đau đớn, khóe miệng còn vương máu tươi.

Người này là ai? Sao lại xuất hiện tại nơi này? Còn có, tay bà đang bị thương sao? Nhìn người nọ càng ngày càng tới gần, Sở Tiêu Lăng nhanh chóng đứng dậy, đồng thời nâng tay bảo vệ bụng.

May mắn, người nọ vừa đi tới, đột nhiên cả người ngã xuống. Trong lòng thấy kinh hãi, Sở Tiêu Tăng vẫn không dám động dậy, hoảng sợ trừng mắt đứng nhìn.

Nàng nên thừa dịp này chạy thoát, nhưng mà nàng lại chậm rãi tới gần người nọ.

Còn sống!! Thấy người nọ dưới mũi còn truyền ra hơi thở, Sở Tiêu Lăng nhất thời yên tâm không ít, chần chờ gọi:

" Đại thẩm, bà. Có khỏe không? Muốn để ta giúp bà kêu đại phu hay không?"

Đáng tiếc dù nàng gọi to như thế nào, người nọ vẫn không phản ứng, lẳng lặng nằm trên cỏ.

Sở Tiêu Lăng thấy vậy không biết phải làm sao, đôi mắt đẹp chuyển động qua lại, cuối cùng quyết định xuống núi tìm người hỗ trợ.

Biết rõ nàng dời gót đi, cổ chân bị người đó bắt được, nàng thấy bàn tay đó còn dính máu tươi, mép váy của mình cũng bị dính đỏ .

"Đừng. Chờ đi!!" Người nọ rốt cục đã lên tiếng, tiếng nói vô cùng đau đớn.

"Đại thẩm ngài yên tâm, ta không có bỏ mặc bà đâu, mà là đi tìm đại phu cứu bà!" Sở Tiêu Lăng vội vàng giải thích.

Người nọ giống như không nghe thấy lời của nàng, nắm chặt cổ chân của nàng, tiếp tục thống khổ:

"Thuốc. Tìm chai màu đen. Lấy thuốc cho ta uống!"

Lấy thuốc cho bà uống? Sở Tiêu Lăng cảm thấy bối rối, nhưng cũng chậm rãi ngồi xổm xuống, bắt đầu tìm ở trên người bà, tìm tới tìm lui tìm khắp vẫn không thấy cái chai màu đen.

Đôi mắt linh động, Sở Tiêu Lăng không khỏi hướng xa xa nhìn xuống, bắt đầu dọc theo vết máu đi tìm, không lâu, cuối cùng nàng tìm được một cái bình màu đen hình vuông, vừa mở nắp bình ra đã nghe thấy một mùi vị thốc khó chịu xông vào mũi.

Việc này không nên chậm trễ, nàng bước nhanh quay trở về chỗ người phụ nữ nằm, vừa lo lắng vừa mừng hỏi:

"Đại thẩm, là cái bình này sao?"

Phụ nhân nhìn thấy thì gật đầu, còn nhờ Sở Tiêu Lăng đồ ra mấy viên thuốc đút cho bà uống.

Dược hiệu quả nhiên rất nhanh, chỉ cần một khắc đồng hồ, sắc mặt người phụ nữ vốn trắng bạch dần dần bình thường lại, cả người thần khí ổn định không ít.

Sở Tiêu Lăng cũng cảm thấy vui mừng, tiếp tục hỏi thăm:

"Xin hỏi. Bà còn muốn tìm đại phu khám lại không?"

Phụ nhân nhìn nàng, màu sắc lạnh nhạt, không đáp lại.

Sở Tiêu Lăng cảm thấy một tia xấu hổ, không khỏi nhớ lại từng nghe người ta đồn, nghe nói người trong giang hồ giai tâm cao khí ngạo, làm theo ý mình ít nói và ít ham muốn.

Vì thế, nàng không hề truy vấn, đứng dậy trở lại bên cạnh trên tảng đá, mở cái giỏ ra. Bên trong có vài cái bánh bao nhân nấm hương, còn có một ngò, cái này là do nàng mang theo làm bữa trưa.

Nàng đầu tiên là uống một hớp nước, nhanh chóng cầm lấy một cái bánh bao đưa đến bên miệng. Khi nàng đang ăn, cảm giác được có một ánh mắt cực nóng đang nhìn chằm chằm mình, nàng đứng dậy, mang theo giỏ trúc đi qua, đưa cho bà một cái bánh bao.

Phụ nhân đầu tiên là do dự một chút, mới tiếp nhận. Kế tiếp, hai người đều không nói một tiếng, lẳng yên ăn bánh bao, cho đến khi trong giỏ trúc hết sạch đồ ăn .

Nghỉ ngơi một chút, Sở Tiêu Lăng lại đeo sọt lên, tiếp tục hái" thảo dược Râu rồng " .

"Người đang có bầu, không thể ăn loại dược thảo này!" Bỗng dưng, bên tai nghe tiếng bà nói.

Đoán chừng là uống thuốc có tác dụng, giọng bà lão so với lúc trước to rõ ràng hơn rất nhiều.

Thấy cuối cùng bà cũng đã nói chuyện, hơn nữa còn là quan tâm đến mình, Sở Tiêu Lăng vui vẻ mỉm cười trả lời

"Ta biết, ta hái nó không phải để cho mình sử dụng, mà là bán cho hiệu thuốc bắc."

Phụ nhân kinh ngạc, lập tức hỏi lại:

"Người biết y thuật?"

Sở Tiêu Lăng lắc đầu

"Mẹ ta từng nói qua công hiệu của nó, đây là ta nương theo truyền thống, hái để bồi lấy ngân lượng, giúp gia đình."

Bà lão đã hiểu ra, lại tiếp tục trầm mặc, như đang có suy nghĩ đánh giá Sở Tiêu Lăng.

Sở Tiêu Lăng hướng bà thân mật cười, tiếp tục bận rộn, cảm giác lưng trở nên nóng ran, da cơ hồ của nàng đang bị nướng cháy nàng mới ý thức đã là giữa trưa rồi!

Thoáng duỗi thân một chút để bớt mỏi ở thắt lưng bụng cùng tứ chi, nàng lại tới gần bà lão, cáo từ.

Phụ nhân bình tĩnh nhìn nàng, trầm ngâm hỏi

"Người ngày mai còn có thể đến đây không?"

Sở Tiêu Lăng giật mình, gật đầu, mấy ngày nay là lúc mà thảo dược râu rồng sinh trưởng tươi tốt, nàng sẽ tiếp tục hái, ngày mai cũng không ngoại lệ.

"Kìa. Có thể mang theo một ít đồ ăn cho ta, thí dụ như bánh bao! Còn nữa, nếu có thể, đi đến hiệu thuốc bắc giúp ta mua loại thuốc ỏ chim lan, thuốc này có thể giải trừ máu tụ, nối lại xương cốt, thậm chí có thể dùng cho bệnh nhân công dụng khôi tử hồi sinh." Bà lão đưa ra thỉnh cầu, thuận thể dạy cho Sở Tiêu Lăng một vị thuốc quý.

Sở Tiêu Lăng sùng sốt, sau đó đồng ý

"Ta đây ngày mai đến đâu để tìm bà?"

"Ta đến lúc đó sẽ ghé qua!"

"Tốt lắm, đến lúc đó gặp sau!" Sở Tiêu Lăng mỉm cười nói rồi bắt đầu đi xuống núi. Bất quá, nàng đi một đoạn lại quay đầu nhìn bà lão, cho đến khi nhìn không thấy bóng dáng màu xám mới thôi.

Đêm dài yên lặng, ánh trăng mờ ảo rải đầy trong các góc phòng, chiếu vào một bóng người trên ghế bành.

Lưu Vân Lạc Kỳ tuần nhan nặng nề, ánh mắt thâm thúy không yên lòng nhìn một bài trong tay, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt trên thẻ có hình một mặt người, một hồi, lật đến mặt trái, ánh mắt chạm đến đóa hoa lăng trong sáng nở rộ thì đôi mắt càng trở nên thêm u ám, trước mắt dần dần hiện ra vẻ mặt cô chấp và dung nhan mỹ lệ.

Hắn thực hoài nghi, tấm mộc bài này có thực sự do sự tay nàng làm hay không, nếu không, nàng như thế nào lại không nhìn mình, không lo cho mình!

Ngày đó trên phố nhìn thấy nàng bị chịu nắng nheo cùng nhục nhã, hắn mặc dù cảm thấy đau lòng, lại không ra mặt ngăn cản, nguyên nhân là hắn muốn áp chế đáng vẻ quật cường của nàng, để nàng đi đến cùng đường, cầu xin hắn tha thứ, cuối cùng trở lại bên cạnh hắn.

Trăm triệu lần không thể tưởng được là, nàng quả thực cố chấp, không hề để hắn trong mắt, nói cái gì cũng không nguyện ý hướng hắn cúi đầu.

Phạm sai lầm rõ ràng là nàng, chính hắn ngược lại trở thành tội nhân. Nhan Hâm mỗi lần nhìn mình, trong mắt luôn lộ ra ai oán cùng ưu thương, mẫu thân vẫn nhốt mình trong viện, đối với hắn cự tuyệt gặp mặt, may mắn là có Lý ma ma luôn bám bảo bà vẫn khỏe mạnh, hắn mới không đến mức phá cửa mà xông vào.

Còn có hoàng huynh, tối ngày cùng hoàng huynh nói chuyện phiếm, người bỗng nhiên nhắc tới nha đầu kia, còn nói hắn có rảnh hãy mang nha đầu kia tiến vào cung chơi đùa.

Vốn, hắn muốn cùng hoàng huynh nói rõ sự việc, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống, chỉ vì trong tiềm thức hắn không muốn để cho hoàng huynh biết mình đã từ hôn nàng, không muốn hoàng huynh biết được nàng đã là người độc thân.

Kèm theo thất bại buồn rầu thờ dài, hắn đem một bài cất đi, thân hình cao lớn chậm rãi đi tới giường. Nằm xuống xong, hắn lăn qua lộn lại, căn bản không thể đi vào giấc ngủ, nghe ngoài cửa sổ có tiếng ếch kêu, đầu óc làm hắn vừa tức lại không quên được bóng hình xinh đẹp, hận không được đi đến thăm nàng.

Lại là một tiếng nguyên rủa thổng khổ vang lên, hắn đứng dậy bước xuống giường, mặc quần áo vào, đi ra khỏi phòng thì chuyển khinh công lặng lẽ rời đi, võ nghệ cao cường, bóng dáng cao lớn nhanh nhẹn xuyên qua bóng đêm, cuối cùng dừng lại trước một ngôi nhà bình thường ở thành bắc.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa lách mình tiến vào, căn cứ vào lời hộ vệ bám bảo và dựa vào cảm giác của mình, không bao lâu đã tiến vào một gian phòng tràn ngập nữ tính và mùi thơm.

Đôi mắt hắc ám ban đêm có vẻ ánh lên một hồi lóng lánh, hắn ngừng thở, lẳng lặng đứng lặng trước giường, sùng sốt một lúc, lập tức thân thủ đi qua, điểm huyết đạo của nàng, thấp sáng ngọn nến đỏ.

Ánh sáng tràn ngập căn phòng, lúc này hắn mới bắt đầu nhìn chung quanh đánh giá toàn bộ căn phòng, không gian nhỏ hẹp, bài trí đơn giản, nhưng lịch sự tao nhã.

Nhận xét xong, hắn trở lại phía trước giường, xốc tấm màn mỏng manh lên, rồi ngồi xuống, mày kiếm dần dần chau lên.

Từ lần tại khu chợ đó, hắn đã năm ngày chưa nhìn thấy nàng. Nàng, hình như đã gầy đi rất nhiều. Đáng chết, chẳng lẽ ở Sở gia ngay cả cơm cũng không có nổi sao? Nàng như thế nào mà lại gầy nhanh như vậy? Nếu nghèo như vậy, khi nàng rời đi khỏi Vương Phủ sao không mang theo một ít châu báu trang sức hoặc ngân lượng! (xí lo lém gớm à Lk ca)!

thầm khẽ nguyên rủa, tay hắn không tự chủ được vuốt ve khuôn mặt trắng nõn thanh tú của nàng.

Mày liễu cong cong, mỗi lần đối mặt với hắn luôn lơ đãng nhũu lại. Lông mi thật dài và đôi mắt to, hắc bạch phân minh trong suốt như dòng suối, lại luôn mang theo u buồn cùng ai oán.

Còn có đôi môi không tô điểm mà vẫn hồng! Nhớ tới cái miệng nhỏ nhắn luôn sẽ không nói lời tốt đẹp dễ nghe với mình ..., có khi thậm chí chọc giận mình, hắn không chỉ ôm lấy nàng, ở môi nàng cắn một cái, tiếp theo còn dùng môi, đầu lưỡi, răng của mình chà đạp cắn xé.

Sắc tính không thay đổi của hắn, tự nhiên sẽ nổi lên, chậm rãi đến trước ngực của nàng. Có lẽ là do mang thai, hai tròng non của nàng so với trước kia rất đầy đặn, hai nhũ hoa mai rõ ràng đỏ sậm, lại lộ ra vẻ nồng đậm mê hoặc, làm cho người ta mê mẩn. Không kịp suy tư, hắn nhanh chóng cúi đầu, hung hăng hôn lên chúng, hơn nữa đôi tay không ngừng vuốt ve xoa nắn.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng lại ở trên bụng nàng. Nơi này, đang có một tiểu sinh mạng, cụ thể đã lớn bao nhiêu hắn không rõ ràng lắm.

Hắn chỉ biết là, nàng thương tiểu sinh mạng này hơn cả mình, vì tiểu sinh mạng này mà không thương tiếc rời khỏi hắn, không chịu hưởng hắn cái đầu.

Gia đình Lâm Sáng vẫn còn bị nhốt tại nhà lao, đã thừa nhận tội trạng, nhưng không biết duyên cớ vì sao, hắn lại phải nhận lời khai trước đó.

Nàng trước khi đi đã nói qua tiểu sinh mạng này là kết tinh tình yêu của nàng cùng một nam nhân khác, hắn vốn là không tin, cho rằng nàng hờn dỗi nói vậy .

Có lẽ, trong lòng hắn vốn biết rất rõ, tiểu sinh mạng này thật ra chính là cốt nhục của mình, chẳng qua mình không chịu thừa nhận mà thôi! Bởi vì, hắn không thể làm trái lời hứa, không thể lại đi xin lỗi Nhan Hâm!

"Nha đầu, nàng rốt cuộc khi nào mới bằng lòng nhận sai, mới bằng lòng cam tâm tình nguyện trở lại bên bốn vương? Nhiều nhất bốn vương đáp ứng nàng, chờ Hâm nhi thay bốn vương sinh đứa con nối dòng thứ nhất xong, bốn vương sẽ cho nàng sinh, nàng muốn sinh bao nhiêu đứa cũng được!"

Hắn một bên vuốt ve bụng nàng, một bên thấp giọng ní non. Đáng tiếc, bị điểm huyết ngũ nên Sở Tiêu Lăng hoàn toàn không được lời của hắn, cũng không cảm giác đến sự tồn tại của hắn.

Một hồi sau, hắn cởi giày, cùng quần áo nằm ở cạnh nàng, cứ như vậy đầy bụng ử dột bị đè nén nhìn chăm chú vào nàng, còn ôm chặt nàng, xâm nhập vào cả bộ vị trọng yếu trong thân thể nàng, coi như an ủi cho hắn lâu ngày hư không cùng tịch mịch.

Tại Kỳ Vương Phủ, Hâm Nhã Các. Trong phòng bùng sáng, ánh nến sang chiếu vào khuôn mặt đang tức giận xấu hổ và giận dữ trong mắt .

Một nam tử bóng dáng dạ hành màu đen cung kính quỳ bái báo:

"Vương gia ước chừng giờ Hợi một khắc rời khỏi phủ, đi đến một ngôi nhà bình thường ở thành bắc ở cho đến giờ Tý mới trở về."

Thành Bắc!!! Người dân bình thường ở!! Nhan Hâm nghe xong, càng thêm đầy ngập lửa giận, nàng biết đó là Sở gia, là nói tiện nhân Sở Tiêu Lăng kia hiện tại đang ở. Không thể tưởng được hắn lạnh lùng như vậy, lại là đối với tiện nhân kia nhớ mãi không quên, trong phủ nhớ nhưng là được rồi, còn nửa đêm chạy đi tìm nàng, thật sự là đáng giận, thật sự là giận điên người!

Bất quá, vô luận như thế nào mình là sẽ không để cho hắn thực hiện được, nếu hắn cứ tiếp tục như vậy, mình sẽ vạch trần hắn, để cho hắn hoàn toàn quay đầu "tình ngộ"! Mà biện pháp duy nhất chính là diệt cô tận gốc, làm cho tiện nhân kia hoàn toàn biến mất trên cõi đời này.

Bạn đang đọc truyện *Sâu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bị bắt rời đi

Trong động khô mát rộng lớn, gió lạnh hiu hiu, Sở Tiêu Lăng lẳng lẳng ngồi trên một tảng đá, thần sắc tĩnh lặng thong dong, đôi mắt đẹp nhìn phong cảnh phía ngoài cửa động, khi thì lại nhìn xung quanh phía trong động, một người phụ nữ bóng dáng màu xám đang ngồi luyện công. Biết người này đã năm

ngày, nàng làm theo thỉnh cầu của bà, mỗi ngày lên núi hái thuốc đều mang cho bà chút đồ ăn cùng dược liệu, bình thường gặp mặt đều là trên đồng cỏ, nhưng hôm nay bà đưa mình đến sơn động này. Trải qua vài ngày an dưỡng nghỉ ngơi, bà lão đã có vẻ hồi phục, hành động linh hoạt thần thái sáng láng.

Bất quá, bà vẫn lạnh nhạt hờ hững, bà chưa từng biểu hiện quá cảm kích, hoặc nói tiếng cảm ơn, mấy ngày nay ngoại trừ phải bắt buộc nói chuyện với nhau ra thì bà cứ im lặng như vậy.

Cho nên cho đến tận bây giờ, ngay cả bà là ai, tên gọi là gì, tại sao lại bị thương vẫn vẫn nàng hoàn toàn không hay biết gì cả.

Không thể phủ nhận, đối với bà lão thần bí này nàng rất tò mò cùng hoang mang, nhưng cũng không dám chủ động đến hỏi, bởi vì nàng rõ ràng, không có người nguyện ý cùng một người xa lạ hoặc là chỉ gặp qua vài lần mặt đã thẳng thắn thậm chí thâm giao.

Mọi người bình thủy tương phùng vẫn là do duyên phận, nhưng mà có thể để cho duyên phận này có tiếp tục được giữ vững rất khó!

Cho nên, nàng chỉ hy vọng thân thể bà sớm ngày bình phục, còn chuyện khác, thuận theo tự nhiên đi.

Thời gian lặng lẽ trôi, lại qua một khắc đồng hồ, Sở Tiêu Lăng phát hiện bà lão đã luyện công chữa thương xong, đôi mắt sắc bén nhìn chung quanh một vòng, đứng dậy chậm rãi đến gần nàng.

"Đại thẩm, thân thể của bà đã tốt lên nhiều chưa?" Sở Tiêu Lăng đối với bà lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

Bà lão hơi hơi gật đầu, trầm ngâm bỗng nhiên hỏi:

"Người Lập gia đình chưa? Phu quân người gia cảnh thế nào? làm nghề gì? Vì sao để người đang mang thai lại phải lên núi làm lưng vất vả?"

Sở Tiêu Lăng ngạc nhiên, suy nghĩ sau trả lời:

"Phu quân ta hán. Đã không còn ở nhân thế! Ta đang ở nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ kinh tế đang khó khăn!"

Bà lão nghe nói, thần sắc đăm chiêu, hai tròng mắt sâu thẳm lóe một tia khác thường rồi rất nhanh chóng ẩn đi, sau đó lại hỏi

"Vậy người có nguyện ý theo ta học y thuật hay không?"

Học y thuật? Cùng bà? Sở Tiêu Lăng ngạc nhiên.

"Ta thấy tư chất người thông minh, không muốn lãng phí tài năng của người! Còn nữa, ta không có thói quen nợ người khác ân tình, cứ xem như là trả lại công người đã cứu của ta!" Bà lão không chút để ý giải thích, giọng điệu mơ hồ lộ ra một tia không được tự nhiên.

"Ách, kỳ thật không cần ta cũng không làm gì nhiều, việc nhỏ mà thôi! Đại thẩm bà không cần nói đến ơn nghĩa!"

"Ta ngày mai sẽ rời đi khỏi nơi này, người nên cẩn thận suy nghĩ, nếu đồng ý ngày mai hãy tới tìm ta! Nếu không, chúng ta sau này khó gặp lại!"

Nói xong, bà lão xoay người lại ngồi xếp bằng hai chân trên giường.

Sở Tiêu Lăng yên lặng nhìn bà, một lúc sau thì từ biệt, đeo sọt đi xuống núi.

Về đến nhà, nàng thừa dịp bữa tối đem chuyện này nói cho mẫu thân cùng đệ đệ Sở Dịch Bân.

Sở Dịch Bân vừa nghe, có chút kinh hi nói:

"Nếu bà lão thần bí kia không có ác ý thì ..., tỷ tỷ cùng bà học y thuật cũng không phải là chuyện xấu!!"

"Mặc dù bà ta lai lịch không rõ, vẻ mặt lạnh lùng, trầm mặc ít lời, nhưng ta thấy được bà không phải là người xấu, huống hồ, ta cũng vậy không hề nghi ngờ hay nghĩ xấu về bà. Ta nghĩ, nếu thật sự có thể học được một chút y thuật, tương lai có thể mở y quán chữa bệnh! Nhưng ta lại nghĩ, lần đi này thời gian dài, ta lo lắng cho đệ và mẫu thân, bởi vậy còn chưa đáp ứng bà ta!" Sở Tiêu Lăng nói suy nghĩ và băn khoăn của bản thân.

"Tỷ tỷ, nếu tỷ lo lắng việc này, thì tỷ có thể yên tâm, không phải còn có đệ đệ ở đây sao? Đệ sẽ chăm sóc cho nương thật tốt!"

"Dịch bân nói không sai, khi con còn ở Vương Phủ, chúng ta cũng vẫn mạnh khỏe vô sự, cho nên không cần lo lắng cho bọn ta!" Sở mẫu dùng bát đũa, lần đầu lên tiếng, tâm mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào Sở Tiêu Lăng, do dự một hồi, rồi lại nói tiếp:

"Bất quá, mẫu thân muốn hỏi con, ngoại trừ chúng ta ra con còn lưu luyến gì nữa không?"

Trong lòng Sở Tiêu Lăng đột nhiên run lên, cả người giật mình nàng hiểu được ý tứ trong câu hỏi của mẫu thân là gì.

Mà Sở Dịch Bân, hiển nhiên cũng hiểu được, giọng điệu chuyển sang cảm phẫn

"Nương, người đang ám chỉ khốn kiếp kia sao? Người muốn hỏi tỷ tỷ còn thương nhớ hắn hay không sao? Đệ nói nha, tỷ phải cứng rắn một chút, đồng ý với bà lão thần bí kia đi, thuận tiện quên tên khốn kia đi!"

"Dịch Bân!!" Sờ mẩu nhẹ giọng quát lớn.

"Con có nói sai sao? Chết tiệt, sớm biết rằng hấn là đồ vô liêm sỉ, ngày đó cho dù dùng mười sáu đại kiêu rước, chúng ta cũng không gả tỷ đi! Vương gia thì sao? Ai cần chứ! Với điều kiện của tỷ, tìm nam nhân khác tốt hơn so với hấn gấp một vạn lần đều được!"

Nhớ tới Lưu Vân Lạc Kỳ từng ngược đãi Tiêu Lăng, Sờ Dịch Bân càng thêm phần nộ cùng căm tức.

Cuối cùng, vẫn là Sờ Tiêu Lăng lên tiếng khuyên nhủ hấn

"Buổi chiều ngày mai người nọ mới khởi hành, cho nên. Ta còn muốn suy nghĩ kỹ chút đã!, ăn cơm trước đi, đồ ăn đều nguội rồi!"

Sờ mẩu gạt đầu, lại cầm bát đưa lên ăn tiếp.

Sờ Dịch Bân cũng dừng lại bắt đầu ăn cơm, cả người vẫn tức giận bất bình, thỉnh thoảng rửa thăm, xem biểu tình liền biết là đang mắng Lưu Vân Lạc Kỳ.

Sau khi ăn xong, Sờ Tiêu Lăng tắm rửa qua một chút rồi trở lại phòng.

Suy nghĩ nhớ tới vấn đề đã thảo luận trong bữa tối. Kỳ thật, cùng bà lão kia học y thuật là điều không tệ, tuy nói hiện tại có thể lên núi hái thuốc đổi lấy ngân lượng, nhưng mùa thảo dược sinh sôi tốt cũng sắp qua đi, đến lúc đó nghề mưu sinh cũng sẽ không còn.

Nếu mình có thể học được nghề cố định, tương lai cũng không cần vì sinh kế lo lắng, nói không chừng, còn có thể chữa khỏi bệnh cho mẫu thân!

Nếu như vậy, sao mình còn do dự cái gì? Chẳng lẽ chỉ là bởi vì luyến tiếc người nhà? Hay hoặc là, giống mẹ và đệ đệ đã nói, mình đối với hấn vẫn không thể buông tay?

Mở ngăn tủ, nàng lại cầm lấy tờ giấy từ thư đã xem qua không biết bao nhiêu lần.

Hồi tưởng lại nửa năm trước được gả vào Vương phủ, thân là phu quân hấn không hề ban cho cho mình lễ vật gì, một chút hoan hỉ cũng không có, trừ khi lúc hấn xuất chinh có gửi về một phong thơ và giấy từ thư này.

Lá thư đó bởi vì lúc quá mức thương tâm, đến nỗi khi rời đi khỏi Vương Phủ không có mang theo, chỉ còn tờ giấy từ thư có thể nói là vật duy nhất hấn để cho mình, chứng minh mình và hấn từng có quan hệ, thật đúng là châm chọc a! Đột nhiên, cái bụng nhẹ nhàng động đậy.

Đúng rồi, còn có Nữ Nữ, Nữ Nữ là sợi dây nối giữa mình và hấn! Nhưng, mình sẽ không thừa nhận! Bởi vì, cha Nữ Nữ là nam nhân mình từng yêu, đã ở trên chiến trường vì quốc vong thân rồi!

Thở dài thật sâu một tiếng, nàng thu hồi từ thư cất kỹ, sau đó thổi tắt ngọn nến, trở lại giường. Đáng tiếc, trần trọc mãi vẫn khó có thể đi vào giấc ngủ, trong đầu hỗn hỗn, trăm ngàn tư sầu rối rắm.

Đêm một khuya, nàng còn đang cố ép buộc bản thân chợp mắt, bỗng nhiên ngủi thấy một mùi cháy khét xộc vào mũi.

Mùi gì vậy? Nửa đêm còn có ai đốt củi đốt nấu cơm? Bây giờ không phải là giao thừa nên chắc không phải là mùi pháo.

Trong lòng chợt nổi lên nghi hoặc, nàng theo bản năng bật dậy nhìn về phía cửa sổ, sợ hãi khi phát hiện ra ngoài trời vốn tối đen nhưng giờ lại có một mảng sáng chung.

Trong lòng giật mình, nàng chạy nhanh xuống giường mở cửa sổ ra, còn không kịp thấy rõ ràng tình huống bên ngoài, chỉ cảm thấy trên mặt một trận nóng rát, đập vào mi mắt là một trận cháy bùng bùng!

Dung nhan xinh đẹp thanh tú lập thời trắng bệch, nàng nhanh chóng lui về phía sau hai bước, ngơ ngác nhìn cho đến khi trận cháy càng to, bốc lên bao trùm cửa sổ mới hoàn hồn.

Vì thế, nàng chạy nhanh lao ra khỏi phòng, gõ cửa đánh thức mẫu thân cùng đệ đệ.

Mọi người rất nhanh tập trung ở đại sảnh, nhìn ngọn lửa ngoài phòng, bọn họ giống như kiến bò trên chảo nóng gấp đến độ xoay quanh.

"Tại sao có thể như vậy? Ta nhớ trước khi ngủ rõ ràng đã kiểm tra phòng bếp, làm sao có thể cháy được?" Sờ mẩu giữ chặt tay Sờ Dịch Bân, lại quay sang cầm tay Sờ Tiêu Lăng, lo lắng vạn phần.

Sờ Dịch Bân mặt nghiêm túc, nhìn đại hòa nghĩ ngợi gì đó rồi chạy đi.

Sờ Tiêu Lăng cả người vẫn phát run, không biết làm sao một tay gắt gao đặt ở trên bụng.

"Chúng ta bây giờ trước đừng đứng đây nghĩ nguyên nhân lửa cháy, quan trọng nhất là an toàn thoát khỏi đây!"

Đột nhiên, Sờ Dịch Bân nói xong, phân phó mọi người đi lấy vật quý giá mang ra ngoài.

Vốn trong tình huống này, việc trước tiên là phải chạy thoát thân, nhưng vì bọn họ rất nghèo khổ nên vẫn phải là mạo hiểm tính mạng mang theo một ít đồ nào đó, nếu không, bọn họ có thể sẽ bị chết đói sau thoát chết!

Mọi người trở lại đại sảnh thì đại hỏa đã muốn bùng tới nóc nhà, ngọn lửa điên cuồng mà liếm tới mái hiên, chỉ nghe mái nhà kịch liệt nổ mạnh, mái ngói như hạt mưa đá rớt xuống, một ít đồ đạc trong phòng cũng bắt đầu bị đốt cháy, mọi người khó thở vì khói, nước mắt chảy ròng, cơ hồ không mở mắt ra được.

"Dịch Bân con mạng tỷ tỷ ra ngoài trước đi!" Sở mẫu quyết đoán phân phó.

Sở Tiêu Lăng lập tức cự tuyệt

"Không, để đưa nương ra ngoài trước đi, sau đó lại vào cứu ta!"

"Tiêu Lăng, con cũng cùng ta tranh chấp nữa, con bây giờ không giống như ngày xưa, không thể tại đây ở lâu, con có muốn giữ lấy Nữ Nhi không!"

Sở mẫu dứt lời, lại phân phó nhi tử nhanh hành động.

Sở Dịch Bân quay lại nhìn các nàng, trong lòng biết thời gian không còn nhiều lắm, vì thế ôm Sở Tiêu Lăng đang được quán trong chăn bông, nhanh chóng xông ra ngoài.

Chăn bông bị cháy, thùng lỗ chỗ, Sở Dịch Bân không để ý nhiều như vậy, để Sở Tiêu Lăng đứng vững, vội vàng đem chăn bông bỏ vào bể cá ngâm nước, lập tức khoác lên người, xông vào trong phòng.

Nhìn bóng dáng của hắn rất nhanh tan biến giữa ngọn lửa, trong lòng Sở Tiêu Lăng nóng như lửa đốt, đôi mắt sáng vẫn nhìn chăm chăm phía cửa, một lúc lâu sau nhìn thấy đệ đệ và mẫu thân an toàn đi ra.

Mẫu tử ba người bọn họ đứng xa xa, nhìn đại hỏa tiếp tục vô tình thiêu đốt, bất giác đều âm ảm rơi lệ.

Bọn họ biết, sau khi vụ cháy được dập tắt ngôi nhà duy nhất của bọn họ cũng không còn tồn tại.

Đặc biệt Sở mẫu, nghĩ đến phòng của trượng phu còn lưu lại như vậy đã bị hủy, bà quả thực khóc không thành tiếng, thực đau khổ!

Một số hàng xóm nghe thấy cũng đều chạy tới giúp dập lửa, nhưng đám cháy rất to nên hắt nước vô dụng, ngọn lửa lan rộng toả ra hơi nóng bỏng rát, không ai dám tới gần?

Đại hỏa cứ như vậy thiêu đốt tất cả cho đến khi trời tảng sáng, gió dừng thổi, căn nhà vốn hoàn hảo trong một đêm bị đốt thành phế phẩm, chỉ còn bức tường đổ nát, không khí tràn ngập khói đặc thật lâu không thể tiêu tán.

Thanh mẫu Sở Tiêu Lăng động lại nước mắt, thần sắc âm ảm, bỗng nhiên phát hiện thấy vật gì đó cách đấy không xa, nàng đi lại gần cầm lên cẩn thận xem xét, dần dần nàng đã hiểu ra mọi chuyện!!

Đầu tiên nàng còn tưởng rằng trận đại họa này là ngoài ý muốn, nhưng thật không ngờ được.....! Vì sao, vì sao Nhan Hâm vẫn không chịu buông tha cho mình, lại còn đuổi tận giết tuyệt?

Vậy hẳn thì sao, hay cũng tham dự vào trong đó? Chẳng lẽ hán hận mình như vậy, hận đến nỗi muốn lấy mạng của mình?

Nếu không phải mình bị mất ngủ, chỉ sợ người nhà lúc này đã bị táng thân trong biển lửa!

Lưu Vân Lạc Kỳ, người thật nham hiểm, cho dù người có chán ghét thống hận ta, cũng không thể không thương đến Nữ Nhi a! Hồ dữ còn không ăn thịt con, người lại năm lần bảy lượt muốn bóp chết cốt nhục của người!!

Vì sao? Chẳng lẽ trong lòng người luôn cho nó là dã chủng? Hay người căn bản không có nghi ngờ mà chỉ đơn giản là vì nó không phải do Nhan Hâm sinh?

Nước mắt trong suốt rồi cuộc kìm chế không nổi, theo khóe mắt tràn ra, chậm rãi rơi xuống hai má.

Trận đại hỏa này, không chỉ có thiêu hủy nhà nàng, mà còn thiêu luôn cả lòng của nàng!!

"Tiêu Lăng tỷ, Tiêu Lăng tỷ, tỷ có khỏe không? Tỷ không sao là tốt rồi!"

Bỗng dưng, một tiếng nói vang bên tai Sở Tiêu Lăng, kéo nàng từ trong suy nghĩ trở về hiện thực.

Nàng thấy Cẩm nhi sắc mặt tái nhợt, lệ rơi đầy mặt, hoảng sợ kích động mà khóc.

Tay nàng chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Cẩm nhi, nước mắt của nàng vẫn chảy không ngừng!

Cẩm nhi cũng kiêng gót chân, thay nàng lau đi nước mắt, hỏi:

"Tra được kẻ nào châm lửa chưa? Là ngoài ý muốn, hay có người ý định phóng hỏa?"

Ngón tay Sở Tiêu Lăng dừng lại một chút, nhưng nàng không kể cho nàng ta biết nguyên nhân thực sự, nàng nghĩ, tự mình biết là được rồi, kể làm gì để cho nhiều người cùng thương tâm khổ sở, chỉ sợ còn có thể đưa tới càng nhiều tai họa!

Thấy nàng trầm mặc thất thần, lo lắng khó khăn chưa tan hết có thể làm thương tổn nàng và thai nhi, Cẩm nhi dịu dàng trở lại sân nhà, nơi đó Sở mẫu vẫn kêu trời trách đất, những người hàng xóm còn đang trấn an và động viên bà.

Sắc trời dần dần chuyển sáng, hàng xóm bắt đầu tản đi ai về nhà lấy, một nhà ba người Sở Tiêu Lăng được Cẩm nhi đưa đến Huyền gia, vừa vặn lúc này, Triệu Đan Vũ cũng nghe tin đuổi tới.

Cẩm nhi và mẫu thân cùng mọi người bụng tới một chút đồ ăn, Sở Tiêu Lăng hoàn toàn không muốn ăn, nhưng lo lắng đến cực cùng trong bụng, lại được mọi người luân phiên khuyên giải an ủi, cũng miễn cưỡng ăn vài miếng.

Sở Dịch Bân cũng ngồi xuống, dung nhan tuấn tú che kín tâm tư bi thương.

Sở mẫu tiếp tục âm thầm rơi lệ, mẫu thân Cẩm nhi vừa thay Sở mẫu phủi đi bụi bặm trên người bà, vừa nói:

"Sau Tiêu Lăng hãy ngủ cùng Cẩm nhi, Sở đại thẩm tạm thời cùng phòng ta, về phần Dịch Bân."

Bà đột nhiên lộ vẻ khó xử, vì Huyền gia không còn phòng dư.

"Dịch Bân theo ta về ở đi!" Triệu Đan Vũ chen vào nói

"Hoặc là, Tiêu Lăng cùng bà mẫu cũng dời qua cũng được!"

Đối với sự giúp đỡ của hắn, Sở Tiêu Lăng khắc sâu trong lòng, nhưng nàng không thể nhận lời, dù sao nàng và hắn cũng chẳng thân quen, sao có thể cứ như vậy đến ở nhà của hắn.

Còn có Huyền gia, mình cũng không thể lưu lại! Nhân Hâm và Lưu Vân Lạc Kỳ rõ ràng chính là muốn đuổi tận giết tuyệt mình, mình ở lại thì..., đến lúc đó chỉ sợ lại sẽ đưa tới tai họa cho Huyền gia.

Hít vào một hơi thật sâu, nàng nhìn mọi người, chậm rãi giăng ra tính toán.

Cẩm nhi vừa nghe, lập tức kéo tay nàng, kinh ngạc nói:

"Cái gì, Tỷ muốn rời khỏi kinh thành sao? Muội cũng đi theo! Dù sao đại thẩm kia cũng đã gặp muội, bà hẳn là cũng sẽ nhận muội thôi!"

Sở Tiêu Lăng quay lại, cầm tay Cẩm nhi lắc đầu:

"Cẩm nhi, lần này chỉ sợ muội không thể đi cùng! Ta đi bao lâu còn không biết, cha mẹ ngoại tuổi già, ngoại không thể rời bọn họ! Huống hồ, mẹ ta còn cần ngoại chăm sóc, Dịch Bân cũng muốn được ngoại giúp đỡ!"

"Nhưng mà. Muội rất lo cho tỷ, muội lo lắng một mình tỷ đi thì sẽ ra sao!"

Nàng cũng không muốn bỏ lại nàng ta! Làm sao có thể rời xa mẫu thân và đệ đệ, còn cả những con người thiện lương ở trước mắt này nữa!

Nhưng nếu không vì bất đắc dĩ, mình cũng không muốn phải xa xứ! Sở Tiêu Lăng biết rõ, lần đi này lộ trình trong những ngày tiếp theo nàng sẽ rất cô độc tịch mịch, nếu có Cẩm nhi làm bạn ở bên thì không còn gì tốt hơn, nhưng nàng không thể ích kỷ, nơi này còn có nhiều người cần đến Cẩm nhi!

Rất cực, nàng tạm thời kìm nén khổ sở trong lòng, đi đến trước mặt Sở mẫu nàng quỳ xuống

"Nương, xin thứ cho Tiêu Lăng bất hiếu, không thể tiếp tục ở bên cạnh người, người hãy bảo trọng, Tiêu Lăng hứa với người học xong nghề sẽ lập tức trở về!"

Ánh mắt mơ hồ chăm chú nhìn kỹ những con người thân quen trước mắt, Sở mẫu tay run run nhìn Sở Tiêu Lăng lộ ra vẻ bi thương, một bên lau đi nước mắt, một bên thở dài:

"Cứ đi đi, ta không sao đâu, ta không có chuyện gì!"

Bà tựa hồ như đã hiểu ra mọi chuyện, vụ hoả hoạn đó không phải là vô tình mà đều có nguyên do cả.

Sau đó Sở Tiêu Lăng lại quỳ lạy cha mẹ Cẩm Nhi, cảm tạ bọn họ đã chiếu cố mẫu thân và đệ đệ, cuối cùng cùng mọi người nói lời tạm biệt, đem theo ít đồ dùng, không để mọi người đưa tiễn, lòng đầy đau thương mà ra đi.

Đến đỉnh núi thì bà lão kia cũng đang đứng đó.

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng một thân xiêm y màu đen, tóc tai rối bời, khuôn mặt tiều tụy tái nhợt còn vương nước mắt, bà lão bất giác cảm thấy buồn bực

nhưng không nói gì, xuống núi mượn một chiếc xe ngựa, đưa Sở Tiêu Lăng đi theo một hướng khác.

Hai người đi xe ngựa ba ngày ba đêm, đi bộ hơn nửa ngày, trèo đèo lội suối, cuối cùng buổi sáng ngày thứ tư thì một sơn trang u tĩnh .

Bên trong sơn trang rừng cây tươi tốt, không gian thanh tĩnh, nước chảy róc rách, linh khí hoà thuận vui vẻ.

Phóng tầm mắt nhìn quanh thì toàn là cây cỏ thảo dược chưa từng thấy bao giờ!

Đi dọc theo đường mòn vào bên trong trang ước một khắc đồng hồ, đập vào mắt Sở Tiêu Lăng là một tòa nhà không lớn không nhỏ, không mới không cũ, bất gặp một nam tử mặc áo trắng trẻ tuổi từ trong nhà đi ra, đầu tiên là hướng bà lão kính hi kêu lên

"Nương, người đã trở lại?"

Bà lão đăm đăm gật đầu lập tức đi vào nhà.

Sau đó, nam tử áo trắng chuyển tầm mắt qua Sở Tiêu Lăng, đầu tiên là lộ ra nghi hoặc rồi lập tức mỉm cười tiếp đón:

“Xin chào!”

Sở Tiêu Lăng ngẩn người, liền cũng về thân nhiên cười

"Ngươi chào!"

"Đúng rồi, ta tên gọi là Cánh Bắc cô tên là gì?" Chàng tiếp tục hỏi, tiếng nói vẫn là nhu hòa.

"Tôi Tôi gọi là Sở Tiêu Lăng!"

"Sở Tiêu Lăng! Rất không tệ, tên đẹp nha. Cô nể tình ..., về sau hãy gọi ta một tiếng sư huynh, nếu không, trực tiếp gọi ta là Cánh Bắc cũng được!"

Sư huynh? dung nhan xinh đẹp thanh tú của Sở Tiêu Lăng hoang mang khó hiểu.

"Nàng là đồ đệ do mẹ ta thu nhận, cũng chính là sư muội của ta rồi!" Nam tử giống như nhìn ra trong lòng của nàng đang nghĩ gì, liền giải thích.

Đồ đệ? Nhưng mà. Bà lão kia chưa từng nói qua sẽ thu nhận nàng làm đồ đệ, chỉ bảo mình học hỏi bà thôi!

"Đừng suy nghĩ nhiều nữa, nàng có thể tiến vào nơi này, chứng minh mẹ ta đã muốn thu nhận nàng làm đồ đệ, cho nên nàng chạy không thoát đâu!" Cánh Bắc soái ca này giống như có thuật đọc tâm vậy!

Sở Tiêu Lăng bừng tỉnh ngộ ra, trong lòng vẫn còn có điểm nghi hoặc, nhưng cũng không hề rối rắm, bắt đầu đánh giá nam tử trước mắt, dáng người khôi ngô hiên ngang, khuôn mặt anh tú, hai mắt sáng ngời, cả người tản ra khí chất tao nhã, đặc biệt nụ cười kia, ôn nhu súc tích có nhạt nguyệt linh khí mỹ ngọc, thanh nhã mà dịu dàng, đi thẳng vào lòng người.

"Muội chắc hẳn là đã đói bụng? Cùng ta đi vào nhà!" Nam tử lại gọi làm Sở Tiêu Lăng thanh tĩnh lại.

Sở Tiêu Lăng gật đầu mặt cười gượng, trong mắt hiện lên một tia xấu hổ, cẩn thận bước lên bậc thang, cùng chàng đi vào.

Dạ Lan sâu yên lặng, ánh trăng sáng tỏ lẳng lẳng chiếu xuống thành Bắc, đồng thời chiếu rọi lên một bóng dáng cao lớn.

Đôi mắt Lưu Vân Lạc Kỳ bình tĩnh nhìn cảnh vật trước mắt, tuần nhan hiển thị rõ nỗi khiếp sợ cùng không tin vào mắt mình, nếu không phải chung quanh cảnh vật chứng minh, hẳn còn tưởng rằng mình tìm đến lầm nơi!

Bây giờ trước, hẳn được hoàng huynh ủy thác đi đến thành bên làm việc, thẳng đến đêm nay mới trở về thành.

Nỗi nhớ nhung dâng trào trong hân, phân phó hộ vệ đi trước hồi phủ, hẳn đi thẳng đến nơi này, còn tưởng rằng nghênh đón của mình sẽ là dung nhan mỹ lệ, ai ngờ..... chỉ còn là một đồng phế tích!

Nhìn cảnh vật trước mắt, nơi này vừa mới trải qua trận đại hỏa . Tại sao lại cháy? Nàng đâu?

Vừa nghĩ tới nàng có thể táng thân trong biển lửa, cả người hân nhất thời cảm thấy rét run nói không nên lời!!

Không, sẽ không, không có khả năng, tính mạng của nàng là của mình, không có mình cho phép, nàng không thể có việc gì ngoài ý muốn!!

Trong lòng hân yên lặng suy nghĩ, cả người bắt đầu gần như đang lo lắng bất lực.

Ngay bây giờ hẳn thật muốn đi đến chung quanh tra hỏi, tìm hiểu xem rốt cuộc sao lại như thế này, tìm xem nàng có khoẻ mạnh, nay đang ở nơi nào.

Nhưng cuối cùng, hân chỉ có thể đứng chết lặng, bởi vì, hân không muốn náo động kinh thành, không muốn tin tức đồn ra toàn bộ kinh thành, để rồi kinh động đến hoàng huynh .

Ngắn ra một lúc lâu sau, hắn mới dùng khinh công quay về Vương Phủ, vừa mới tiến đến nhà lớn, liền bắt gặp một xiêm y màu đỏ rực Nhan Hâm xuất hiện trên khuôn mặt lộ vẻ quyền rũ ngọt ngào cười đùa, đáng vẻ thướt tha mềm mại nghênh đón mình

"Vương gia, ngài cuối cùng đã trở về!"

Theo bản năng, Lưu Vân Lạc Kỳ lắc mình tránh nài, đồng thời nói:

"Sở gia bị hỏa thiêu?"

Đối mặt với sự né tránh của Lưu Vân Lạc Kỳ, Nhan Hâm vốn đang buồn bực xấu hổ, lại nghe hắn đề cập đến chuyện kia, bất giác giật mình, một lúc lâu sau mới cố nén buồn bực hỏi:

"Hà? Sở gia? Người nào ở Sở gia?"

"Người thật sự không biết sao?" Lưu Vân Lạc Kỳ không giải thích, mà là tiếp tục chất vấn.

Nhan Hâm trầm mặc, đáp:

"Xin thứ cho Hâm nhi ngu dốt, Hâm nhi thật sự không biết Vương gia muốn nói điều gì! Đúng rồi, Vương gia phong trần mệt mỏi lại gấp gáp trở về, nhất định mệt chết đi chỉ bằng để cho Hâm nhi vì chuẩn bị nước ấm hầu hạ ngài tắm rửa?"

Nhìn đôi nàng mắt tằm mát ra quang mang u tối khiêu khích, mà xui quýt khiến Lưu Vân Lạc Kỳ lại bất vì sở động lắc đầu cự tuyệt

"Không cần, muộn rồi người trước trở về đi. Bỏn vương còn có chuyện muốn làm."

"Vương gia!!"

"Người đâu, đưa Nhan thứ phi quay về Nhã Hâm Các!" Lưu Vân Lạc Kỳ thần nhiên ra mệnh lệnh, lập tức phát tay áo một cái đi về thư phòng.

Đêm nay, hắn muốn lần theo báo cáo truy tìm tung tích của nàng, chỉ vì ngày mai hắn muốn tập trung tinh lực đi tìm nha đầu kia!

Nhìn bóng dáng vĩ ngạn to lớn dần dần biến mất khỏi tầm mắt mình, Nhan Hâm nổi giận điên người tới mức dậm chân, đến tận khi được hạ nhân thúc giục nhắc nhở mới không cam lòng rời khỏi Ký Phong Các.

Bạn đang đọc truyện *Sâu Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Nữ nhi ra đòi

Nhìn thấy có bóng người đột nhiên xuất hiện, Cẩm nhi đầu tiên là chấn động, gương mặt nghiêm túc, âm thanh lạnh lùng nói:

"Người là ai, vì sao chặn đường ta?" Cẩm nhi nói với thái độ nóng nảy.

Lưu Vân Lạc Kỳ không khỏi càng thêm thịnh nộ, bất quá hắn biết rõ trước mắt không phải là thời điểm nên tức giận, vì thế chỉ có cực lực nhịn xuống tức giận, trầm giọng hỏi

"Nàng ta đâu?"

Cẩm nhi biết hắn hỏi "Nàng ta" là muốn ám chỉ ai, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn là quyết định không cho hắn biết, giả bộ hoang mang

"Ai? Người nào là nàng? Còn nữa, người rốt cuộc là ai? Chúng ta có quen biết sao?"

Lưu Vân Lạc Kỳ tuần nhan xanh mét, ức chế trào dâng, đôi mắt sâu thẳm hung ác bao hàm như đang muốn vận sức chờ phát tác con tức, đốt ngón tay hắn kêu răng rắc, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Người. Thật sự không biết bỏn vương?"

"Bỏn vương? Ngài là Vương gia? Vị Vương gia? A, đúng rồi, thảo dân đã gặp qua Vương gia!"

Nếu là trước đây, nhìn thấy hắn tức giận ra mặt làm cho người ta sợ hãi khủng bố, Cẩm nhi nhất định cả người phát run, nhưng bây giờ nàng cái gì cũng không sợ.

Ầm một tiếng, Lư Vn Lạc Kỳ rất nhanh nắm tay đánh một chưởng lên bức tường bên cạnh người Cầm nhi, tiếng nói tức giận từ trước tới nay chưa từng có

"Bốn vương không có thời gian đùa với ngươi, lập tức nói cho bốn vương biết, nha đầu Sở Tiêu Lăng kia hiện tại đang ở đâu!! Sở gia đã xảy ra đại họa, nàng có sao không!!!"

Nghe hán đột nhiên đề cập đến trận đại họa kia, lại nhìn hán tựa hồ biểu hiện sự quan tâm lo lắng đối với Sở Tiêu Lăng, Cầm nhi kinh ngạc, nhưng mà nàng vẫn không muốn báo cho hán biết, dù sao trong ấn tượng của nàng vẫn cho hán là loại người thị phi chẳng phân biệt được, trắng đen lẫn lộn, lãnh khốc vô tình, làm hại Sở Tiêu Lăng phải cùng đường!

"Thực xin lỗi, ta không biết!" Nàng thân nhiên trả lời, lập tức đi vòng qua hán.

Vừa đi được hai bước, cảm thấy một trận phong lướt qua tai, kinh hồn chưa kịp định thần, phát hiện ra bóng dáng cao lớn của Lư Vn Lạc Kỳ lại một lần nữa đứng ở trước mặt, làm nàng không tự chủ lùi về phía sau vài bước.

"Ngươi không biết? Ngươi thật sự không biết??"

Lư Vn Lạc Kỳ quả thực đang phát điên, hán hận không thể một tay bóp chết nô tỳ can đảm này!

"Vương gia dựa vào điều gì mà cho là ta biết? Nếu muốn bàn đến, Vương gia từng là vị hôn phu của nàng, đối với hành tung của nàng theo lý phải là biết rõ chứ. A, ta đã quên, Vương gia đã từ hôn nàng, hiện tại ngài cùng nàng là không còn quan hệ gì, nói không chừng, nàng đã lập gia đình mới rồi!"

Nhìn người kia tức giận không có chỗ phát tác nên thống khổ, nội tâm Cầm nhi thỏa mãn một trận, không khỏi đổ thêm dầu vào lửa cháy.

Như nàng dự đoán, Lư Vn Lạc Kỳ tức giận không thể kìm chế được! Mấy ngày nay, trừ bỏ bận rộn công vụ, tất cả thời gian hán đều dồn vào việc điều tra đi tìm Sở Tiêu Lăng .

Sở gia bị thiêu hủy, hán từng nghĩ đến việc Sở Tiêu Lăng sẽ ở tạm tại Huyền gia, ai ngờ chỗ đó chỉ có Sở mẫu và Sở Dịch Bân, căn bản không hề nhìn thấy bóng hình xinh đẹp kia.

Nhiều lần, hán vụng trộm theo đuôi Cầm nhi, tuy nhiên cũng phí công không có kết quả, nếu không, hán cũng không phải "Hạ mình ăn nói khép nép" với nô tài không biết sống chết này!

Trùng mắt nhìn nô tỳ kia, hán không khỏi lại cảm thán "vật hợp theo loài", nha đầu kia trời sanh tính kiêu ngạo cố chấp, nuôi dưỡng nô tỳ cũng không biết tốt xấu, to gan lớn mật!!(ha ha vậy mới gọi là chủ nào tớ nấy chứ)

"Bốn vương hỏi lại ngươi, nàng rốt cuộc đang ở đâu? Ngươi nếu còn dám trêu đùa không trả lời bốn vương, đừng trách bốn vương không khách khí!!!"

"Không khách khí? Xin hỏi Vương gia muốn như thế nào về cái gọi là không khách khí? Chẳng lẽ muốn đem thảo dân nhốt vào Thiên Lao? Xin hỏi thảo dân phạm vào tội gì? Đừng tưởng rằng ngài là Vương gia thì có thể xem thường mạng người, cô ý làm bậy!!!" Cầm nhi vẫn không sợ!!

"Ngươi. Ngươi." Xem nàng có ý muốn rời đi, Lư Vn Lạc Kỳ âm thầm khế nguyên rủa, tiếng nói đột nhiên chậm lại không ít, bắt đầu dĩ rít gào:

"Ngươi rốt cuộc như thế nào mới bằng lòng nói cho bốn vương biết!!!"

"Ngài tìm tỳ tỳ làm gì?" Cầm nhi cũng quyết định không đùa giỡn với hán, bởi vì nàng còn có rất nhiều chuyện phải làm, thật sự không thể lãng phí thời gian với người này .

Tìm nàng làm chi? Tìm nàng làm chi? Lư Vn Lạc Kỳ thoáng chốc giật mình .

Nhìn hán bây giờ, nhớ tới hán từng gây cho Sở Tiêu Lăng đủ loại thương tổn và đau khổ, Cầm nhi thờ dãi tự đáy lòng nói:

"Vương gia, nếu ngài còn mơ tưởng đến Tiêu Lăng tỳ vậy xin ngài giờ cao đánh khẽ, đừng quấy rầy nàng nữa?"

"Bốn vương không có quấy rầy nàng! Bốn vương chỉ là muốn biết, sau đại họa nàng đã đi đâu!!!"

"Thực xin lỗi! Ta thật sự không biết!!!"

"Ngươi như thế nào lại không biết!! Nàng ta không phải là tỳ muội tốt nhất của ngươi đấy sao? Người nhà nàng đều đang ở nhà của ngươi, nàng không có khả năng không ở đó!!!" Lư Vn Lạc Kỳ lại gầm lên.

Hán. Làm sao mà biết? Hay là, hán điều tra mình? Cầm nhi kinh ngạc, khó có thể tin tưởng mắt nhìn hán, nhưng vẫn đáp

"Sở đại thẩm xác thực đang ở tại nhà của ta, nhưng Tiêu Lăng tỳ nàng ta, thì không có ở đó! Vương gia ngài không phải cũng thấy rồi sao, cần gì phải làm khó xử cho tiểu nhân!! Thực xin lỗi, tiểu nhân còn có chuyện muốn làm, thứ cho không nói dài được!"

"Được, ngươi đã không chịu nói cho bốn vương biết, ngay bây giờ bốn vương sẽ đi vào nhà ngươi, bốn vương không tin, người nhà ngươi nhiều như vậy

lại không có một người nào biết nàng đi đâu!" Tinh thần nại hoàn toàn biến mất Lưu Vân Lạc Kỳ vội quay bước.

Cầm nhi vừa đi, khoảng cách không xa quay đầu dừng lại, nhìn mặt hần buồn bã và đau xót:

"Vương gia, nếu ngài còn có một chút nhân tính, xin ngài buông tha cho mọi người đi!! Sở đại thẩm chịu khổ đã nhiều rồi, xin ngài thương xót đừng xát muối thêm vào miệng vết thương của bà, Bà đã từng là nhạc mẫu của ngài!!"

Nhìn thấy đáy mắt Cầm nhi nồng đậm đau thương cùng phiền muộn, Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng đột nhiên run rẩy, đi tới gần tiếng nói trầm thấp lộ ra khiếp đảm

"Lời này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ. Chẳng lẽ nàng đã táng thân trong biển lửa? Hay là nàng đã không còn ở trên nhân thế?"

Cầm nhi nghe xong ngạc nhiên, tiện đà gạt đầu, nếu như vậy có thể ngăn cản hần không dây dưa nữa, vậy thì nàng tình nguyện nói dối có thiện ý.

Cầm nhi gạt đầu, giống như một tia chớp đánh xuống cả người Lưu Vân Lạc Kỳ bị chấn động mạnh.

Không, hần không tin, không có khả năng, đó không phải là sự thật, nô tỳ kia đang dối gạt mình, nô tỳ kia đang nói dối!!

Cầm nhi đã đi xa dần, thân hình cao lớn của Lưu Vân Lạc Kỳ tựa vào tường, ánh mắt tối đen không còn lợi hại lạnh thấu xương, nay chỉ còn không tin. Buồn bã đau đớn.

Hần không thể tin, không thể chấp nhận, nàng thật sự rời khỏi mình, lại như vậy rời xa mình!!

Hai chân hần mềm nhũn, chậm rãi tụt xuống, suy sụp hồi hận ngã ngồi, không để ý đến dưới đất lồi thoi bẩn thỉu, hành động này vốn không phù hợp với thân phận tôn quý của hần.

Cây ngô đồng rơi, Liễu Hoa thu.

Yên sơ lãnh, mưa mới thu.

Tiêu điều phong cảnh có thể mang lại âu sầu.

Người đi sau, bao nhiêu hồi hận tại trong lòng. (-.- là thơ sao)

Bên trong thư phòng tràn ngập hương vị nồng đậm nhẹ nhàng, màu sắc xanh vàng rực rỡ, rường cột chạm trổ, một ánh nến cô độc đang được thấp sáng, phát ra ánh sáng mong manh, làm cho không gian trong phòng không được phù hợp.

Trên bàn đồng văn kiện tích tụ cao như núi, Lưu Vân Lạc Kỳ cúi đầu, toàn bộ khuôn mặt chôn sâu trong đồng văn kiện, cả người tản ra sự cô tịch và suy sụp.

Một lúc sau cửa phòng được mở ra, người tới là Nhan Hâm.

Gần đây, nàng thích mặc áo mỏng như cánh ve, quần lụa mỏng bó sát người, phô ra dáng người quyến rũ bay bổng, như ẩn như hiện làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái.

Nàng đặt khay trà đang cầm trong tay sang bên cạnh chiếc kỷ trà, rồi thốt tha yếu điệu đến gần Lưu Vân Lạc Kỳ, đôi tay di chuyển lên trên bờ vai của hần.

Thân thể Lưu Vân Lạc Kỳ rõ ràng cảm giác được giật mình, nhưng lại không ngẩng đầu lên mà tiếp tục lâm vào thế giới trầm tư của mình. Nhan Hâm cũng không quấy rầy, ngón tay tiếp tục nhu động có tiết tấu, con ngươi đen quý dị suy nghĩ miên man.

Trận đại hòa quả nhiên thiêu hủy cả Sở gia, mặc dù không thể xác định được Sở Tiêu Lăng có táng thân biển lửa hay không, nhưng nàng biết tiện nhân kia đã hoàn toàn biến mất, từ nay về sau không bao giờ xuất hiện ở trước mặt Lưu Vân Lạc Kỳ. Đối với hành tung Lưu Vân Lạc Kỳ, nàng vẫn rõ như lòng bàn tay, hần gần đây thế nào, suy sụp đau thương kịch liệt đều nằm trong dự liệu của nàng, trong lòng mặc dù có điểm bất mãn, phẫn nộ, nhưng nàng cũng không biểu hiện ra ngoài, dù sao nàng sớm có chuẩn bị tâm lý!

Nam nhân mà, thường có mối nói cũ bạc tình dễ quên! Nàng không cho rằng, hần có thể trường kỳ như vậy thanh tâm quả dục!! Chỉ cần một lúc nào đó, nàng dám cam đoan hần sẽ dần dần quên tiện nhân kia, cho đến khi xóa sạch khỏi tâm trí! Huống hồ, nàng chắc chắn Lưu Vân Lạc Kỳ căn bản trốn không thoát lưới tình nàng đã bày ra .

Nghĩ vậy, nàng bỗng nhiên ngừng mát xa vai hần, thân thể mỉm cười dán mặt tại cổ Lưu Vân Lạc Kỳ, bộ ngực đầy đặn áp sát lưng hần.

Quả nhiên, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ rung mình, nhưng hần vẫn không ngẩng đầu lên.

Nội tâm Nhan Hâm thâm hừ lạnh, vô cùng tự tin, bắt đầu lẻ lười liếm láp lỗ tai và cổ của hần, đôi tay cũng đã tìm được hai điểm lồi trước ngực hần, tất cả động tác vô cùng có kỹ xảo, ý tứ khiêu khích hàm xúc .

"Hâm nhi, đừng làm rộn!" Rốt cục, Lưu Vân Lạc Kỳ ngồi thẳng người. Nhan Hâm giống như không nghe thấy, còn nhân cơ hội dạng chân ngồi trên đùi

của hấn, thanh âm ní non

"Vương gia biết không, ngài đã nửa tháng không sùng hạnh Hâm nhi rồi, Hâm nhi nhớ...ngài quá, nhớ ngài nơi này, nơi này, còn có nơi này nơi này, nghĩ đến dạ dày Hâm nhi đau, trái tim tan nát rồi!"

Nửa tháng!! Nghe xong lời của nàng, Lư Vãn Lạc Kỳ thân thể chấn động, đồng thời có điểm hoài nghi. Có lâu như vậy sao? Trước kia, trừ phi ra ngoài bận rộn, nếu không chỉ cần đang trong phủ, mình cơ hồ hàng đêm thường vui vẻ, không thể tưởng được. Thế nhưng lần này cách lâu như vậy, hấn làm như thế nào có thể chịu đựng được?

"Bao nhiêu đêm, Hâm nhi gối đầu một mình ngủ không yên, trong đầu đều là bóng dáng Vương gia, đều là hình ảnh ngày xưa cùng Vương gia ân ái, Vương gia dũng mãnh, cường đại làm cho Hâm nhi hoài niệm trong lòng!! Vương gia, ngài đã không còn thương Hâm nhi nữa rồi, nếu không tại sao có thể nhẫn tâm làm cho Hâm nhi khổ sở, chịu đủ dục hóa tra tấn, dày vò?" Nhan Hâm điềm đạm trách yêu, vẫn không quên đôi tay đi vào phân thân cực nóng của hấn .

Đối mặt với sự khiêu khích như vậy, người nam nhân nào có thể chịu được, huống chi là Lư Vãn Lạc Kỳ vốn là có tình có nghĩa với nàng!

Ánh mắt hấn tối sầm lại, miệng khàn khàn trầm thấp gầm nhẹ

"Hâm nhi, ngươi là tiểu yêu tinh!(ko phải đầu Lk ca là hồ ly tinh đó à)

Nhìn thấy hấn đã dao động, Nhan Hâm vừa lòng cười, nhẹ nhàng cời ra áo bào của hấn, tay cầm lấy cự vật rắn chắc nóng bỏng của hấn.

Lư Vãn Lạc Kỳ rốt cuộc không thể chịu đựng được, lập tức từ bị động chuyển sang chủ động, cúi đầu hung hăng hôn trên đôi môi đỏ mọng kiều diễm của nàng, ở trên người nàng tiến công chiếm đóng.

Trong phòng độ ẩm càng ngày càng cao, kèm theo thanh âm hỗn độn, văn kiện trên bàn bị rơi tung toé trên mặt đất, Nhan Hâm bị đặt trên bàn sách, thân thể mềm mại cơ hồ lộ ra trọn vẹn.

"Nha đầu, nàng không có rời đi, nàng cuối cùng đã trở lại, cuối cùng đã trở lại cạnh bên vương!"

Ý thức của Lư Vãn Lạc Kỳ bắt đầu sinh ra mê sản tán loạn, hấn dùng lực đông đưa thất lưng, dùng sức biểu thị công khai hấn khao khát và nhớ nhung "Nàng" ra sao.

Nhan Hâm vốn đang dục tiên dục tử, hưng phấn cao vút, đang không ngừng vận vẹo cái miệng đón nhận hấn, nhưng vừa nghe trong miệng hấn phát ra lời lầm bầm đó, nàng cảm thấy kinh hãi.

Đáng giận, hấn. Lại còn đem mình ra làm thế thân cho tiện nhân kia. Bất quá, không để nàng suy nghĩ nhiều, nội tâm nàng tức giận rất nhanh bị tình triều bao trùm, hấn ra sức làm cho sự điên cuồng của nàng không thể kìm chế.

Không sao, cứ để cho hấn tạm thời hồ đồ trong một thời gian, nàng không tin tiện nhân kia sẽ dây dưa với hấn cả đời!! Đợi một thời gian nữa, nàng sẽ làm cho mỗi thời khắc trong lòng hấn đều là bóng dáng mình, chỉ có nàng Nhan Hâm.

Tạm thời vứt bỏ hờn giận trong lòng, toàn bộ tâm tư nàng lại một lần nữa chìm vào bể dục sâu thẳm không thể kìm hãm bởi kỹ thuật cao siêu của hấn. . . .

Vàng dương bao trùm, ánh nắng lười biếng chiếu rọi khắp nơi, chiếu vào vườn được thảo tươi tốt. Sở Tiêu Lăng, lúc này đang ngồi trên băng ghế, vừa kiểm tra các cây thảo dược, vừa hồi tưởng lại thời khắc mình đi vào son trang.

Bốn tháng trước, sau khi bà lão đưa nàng vào son trang, không nói điều gì liên hệ quan trọng trong một tháng.

May còn có Cánh Bắc, chàng rất cẩn thận giúp nàng sắp xếp chỗ ở, giới thiệu một chút về son trang. Nàng mới biết được, bà lão kia tên gọi là Chân Nguyệt Tinh.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn là không thể nào tin được Cánh Bắc và Chân Nguyệt Tinh là hai mẫu tử, dù sao thì tính cách của họ thật sự trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Một người ôn nhu thân thiết, sáng sủa hiền hoà, tựa như vàng dương ấm áp soi rọi tâm can mọi người; một người thì tính tình lạnh nhạt, kiêu ngạo hờ hững, nói không quá hai câu.

Cánh Bắc biết nấu cơm! Hấn làm đồ ăn, so với nàng làm còn có chút ngon hơn, chính vì được hấn chiếu cố, nàng gần đây đã ăn ngon rất nhiều, cực cưng trong bụng cũng theo đó mập mập hơn không ít, không làm cho người ta lo lắng, cho nên hiện tại đã mang thai 8 tháng nàng vẫn có thể đi lại tự nhiên, làm việc bình thường.

Sau khi Chân Nguyệt Tinh bế quan kết thúc, cảm mấy quyền y thuật đưa cho nàng, bảo nàng trước tiên xem hết chứng đi đã, còn phân phó nàng mỗi ngày đến trang viên quan sát trạng thái thảo dược sinh trưởng, bao gồm cách bón phân, làm cỏ, diệt trừ côn trùng có hại.

Bởi vậy, dù ở chỗ này buồn tẻ nhàm chán lại cô độc tịch mịch nhưng dần dần nàng cũng hình thành thói quen.

Vẫn là nhờ có cánh Bắc mà ngoài sự cô tịch nàng có không ít lạc thú. Mới đầu, nàng đối với Cánh Bắc giữ khoảng cách, dần dà khi bắt đầu cùng chàng nói chuyện khoảng cách đó mới từ từ biến mất, hai người thường xuyên cùng nhau chuyện trò vui vẻ, thậm chí chia xẻ một ít chuyện lý thú thời thơ ấu.

Nàng biết, Cánh Bắc đối với nàng rất tò mò và nghi hoặc, nhưng chính vì chàng là nam nhân nên mới không hỏi trực tiếp nàng.

Chính nàng cũng không chủ động giải thích thẳng thắn, lý do là vì nàng cho rằng vẫn chưa tới thời cơ.

Mỗi lần nhìn thấy Cánh Bắc, nàng lại kìm không được so sánh hắn với Lưu Văn Lạc Trinh. Lưu Văn Lạc Trinh, là nam tử có quyền uy cao nhất trên đời này, có trái tim và tâm hồn tinh tế ôn nhu, thiện lương thân thiết, mặc dù chỉ tiếp xúc ngắn ngủn vài lần, lại làm cho mình khắc sâu ghi nhớ, chỉ tiếc sau này không thể gặp lại.

Cho nên, nàng không tự chủ coi Cánh Bắc như Lưu Văn Lạc Trinh, để nhớ lại thời khắc tốt đẹp, sự che chở ôn lại của chàng. Cánh Bắc so với Lưu Văn Lạc Trinh, dễ gần hơn bởi vì Cánh Bắc không có địa vị tôn quý, nên nàng không cần câu nệ, vô tư tùy ý rất nhiều.

"Sur muội, sur muội, nàng lại đang nhàn hạ rồi!!"

Bỗng dưng, một giọng nói chế nhạo ôn nhuận vang lên bên tai Sở Tiêu Lăng, kéo nàng từ trong trầm tư đi ra ngoài.

Sở Tiêu Lăng định thần lại, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú quen thuộc, thản nhiên cười

"Sur huynh, huynh đã trở lại?"

Cánh Bắc gật đầu, tay giơ lên có một cái trống nhỏ, ở trước bụng nàng nhẹ nhàng lắc, còn hỏi:

"Nhóc con nhóc con, con hôm nay có ngoan hay không, thúc bá mua cho con một món quà này, là một cái trống nhỏ, thùng thùng thùng, đã nghe chưa?"

Thai nhi đối với thanh âm bình thường có vẻ miễn cảm, cục cựa cũng đã gần 9 tháng, lại rất nhạy, Sở Tiêu Lăng lập tức cảm giác được cục cựa vì thế tay nàng vuốt ve bụng, mỉm cười trả lời:

"Nữ Nhi nghe được, Nữ Nhi nói: cảm ơn thúc bá, con thực thích món quà này!!"

Nhìn tình thương của người mẹ hiển thị rõ trên gương mặt nàng trở nên càng thêm kiều mỵ động lòng người xinh đẹp, Cánh Bắc nháy mắt bị mê hoặc, nửa ngày mới khôi phục lại tinh thần, tiếp tục đùa nói:

"Ừ thúc bá thay Nữ Nhi bảo quản cái này, Nữ Nhi con phải ngoan, ra khỏi bụng mẹ rồi thúc bá sẽ mua thêm nhiều thứ khác, còn có thể mang con đi xuống núi chơi!"

Trên mặt Sở Tiêu Lăng mang nét tươi cười, đôi tay mềm mại trắng nõn tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve bụng, còn có một tháng nữa Nữ Nhi sẽ ra đời, chính thức cùng mình gặp mặt, từ nay về sau mình không còn cô độc, bên cạnh mình sẽ thêm một người thân, lại thêm bận rộn hơn một chút!!

"À, đây là cho nàng!" Cánh Bắc đột nhiên lại nói, đưa cho nàng một cây trầm cài.

Sở Tiêu Lăng thấy thế, không khỏi ngạc nhiên.

"Dù sao muội cũng là nữ nhi, trên đầu dù sao cũng phải có một hai món trang sức! Ta mua đồ chơi này, không hiểu sao lại chọn thêm vật này tặng cho muội!" Cánh Bắc giải thích, giơ tay lên giúp nàng cài trên tóc.

Đối với hành động vô cùng thân thiết của chàng, Sở Tiêu Lăng theo bản năng né tránh, đồng thời đưa tay tiếp nhận nó, nói lời cảm tạ với chàng.

Sự của nàng kiêng kị, làm cho trong lòng Cánh Bắc xông lên cảm giác mất mát, bất quá rất nhanh, chàng liền khôi phục lại như không có việc gì nói:

"Chờ nàng sinh hạ Nữ Nhi xong, ta đưa nàng đi xuống núi, dưới chân núi rất náo nhiệt, nàng sẽ rất thích!"

"Ừ, đến lúc đó nói sau! Đa tạ sur huynh!" Sở Tiêu Lăng lại hướng tới chàng cảm kích, thu hồi trầm cài, đặt vào trong lòng.

Kế tiếp, Cánh Bắc giúp nàng làm việc, vẫn không quên nói chuyện phiếm với nhau, đến giữa trưa, hai người mới quay về nhà lớn.

Chân Nguyệt Tinh đang ở trong phòng trà.

"Sur phụ!!" Sở Tiêu Lăng bắt chuyện với bà.

Hai tháng trước, cùng Cánh Bắc vui đùa trong cỏ động, Tiêu Lăng có một lần đối với Chân Nguyệt Tinh gọi hai tiếng sur phụ, mà Chân Nguyệt Tinh cũng không nói gì, từ đó Sở Tiêu Lăng vẫn gọi bà là sur phụ.

"Cánh Bắc có mua một ít chi ma và đậu phụ, người tháng này nên ăn nhiều một chút, đối với việc sinh nở có lợi!" Vẫn là thản nhiên nói, không chút để ý biểu tình, ngôn ngữ trong lúc đó cũng đã lộ ra sự thân thiết.

Sở Tiêu Lăng vui mừng, nàng biết sur phụ là một người ngoài lạnh trong nóng, sur phụ trong lòng kỳ thật rất quan tâm mình!!

"Đừng có dùng ánh mắt này nhìn ta, là Cánh Bắc không biết từ đâu tìm hiểu tin tức!"

Chân Nguyệt Tinh trên mặt đột nhiên hiện lên một tia không được tự nhiên. Cánh bắc tựa hồ muốn làm vui lòng bà, đột nhiên chen vào nói:

"Ai nha, nương ngoại trừ người ra con còn có thể tìm hiểu từ đâu? Huống hồ, con cũng không phải là gà mẹ, là lão nhân gia người ở trước mặt con ‘lắm bầm lâu bầu’, cố ý nói cho con nghe!!"

Chân Nguyệt Tinh lại xấu hổ, quăng cho Cánh Bắc ánh mắt xem thường, lập tức đặt chén trà xuống, đứng dậy vừa đi tới hướng thiện sảnh vừa nói

"Sửa sang lại một chút rồi ra ăn cơm đi!"

"Vâng! Hôm nay được mẫu thân tự mình xuống bếp, ta nhất định phải nếm thử xem tay nghề của người có giảm xuống hay không!" Cánh Bắc vẫn đang cả lờ phất phơ, hướng Sở Tiêu Lăng làm một cái mặt quỷ, rồi chạy vội ra ngoài sảnh.

Sở Tiêu Lăng trong lòng âm áp dễ chịu, chậm rãi đi vào trong rửa mặt chải đầu, rồi đi ra ngoài thiện sảnh.

Nhật nguyệt sáng tỏ, không gian yên lặng, bất tri bất giác lại qua một tháng. Nàng biết mình chỉ còn vài ngày là sinh nở, Sở Tiêu Lăng cuối cùng cũng nghỉ công việc, không có việc gì thì đều ở trong phòng.

Hôm nay dùng xong đồ ăn sáng, nàng ở trong phòng tản bộ, chợt thấy bụng truyền đến một cơn đau, hạ thể giống như có một sức mạnh nhấm thẳm ngoại ép, còn kèm theo một cảm giác dính dính.

Hay là, đã đến lúc sinh? Trong đầu nàng rối bời đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, nhưng không để nàng nghĩ nhiều, lại một cơn đau không thể tả nữa ập đến, nhiều loạn toàn bộ suy nghĩ của nàng.

Vừa vặn lúc này, Cánh Bắc đi vào, phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang nhăn lại, không ngừng ra mồ hôi, vì thế vội vàng chạy tới gần, gấp gáp hỏi

"Sư muội, nàng làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?"

"Bụng. Bụng đau quá!" vì cố gắng nhìn cơn đau khó chịu làm cho Sở Tiêu Lăng cơ hồ không thể nói.

"Bụng. Đau? Nàng. Ăn phải đồ ăn bị hỏng rồi sao?" Cánh Bắc nhất thời không kịp phản ứng.

Sở Tiêu Lăng lắc đầu, nước mắt doanh trùng

"Là cực cung. Cực cung muốn ra!"

Cánh Bắc vừa nghe, cuối cùng cũng hiểu ra, không kịp nghĩ ngợi vội xoay người chạy về phía cửa hét to

"Nương, mau tới đây, sư muội sắp sinh mau!!" chàng vừa dứt lời, Chân Nguyệt Tinh đang luyện công ở trong sân đã như tia chớp xông tới, nhìn đến Sở Tiêu Lăng dồn dập nói:

"Nước ối bị vỡ ra, tiểu hài tử muốn đi ra, Cánh Bắc nhanh đi chuẩn bị nước ấm!"

Cánh Bắc từ một tiếng, chạy vội ra ngoài.

Chân Nguyệt Tinh cất thanh kiếm, cẩn thận ôm lấy Sở Tiêu Lăng, nhanh chóng đi vào phòng của nàng, đặt nàng lên trên giường.

Đau bụng sinh bắt đầu nhanh hơn, Sở Tiêu Lăng cảm giác được hạ thể tựa hồ như muốn xé rách, đau đến cơ hồ hít thở không thông, trên mặt căn bản không phân biệt rõ rốt cuộc là nước mắt hay là mồ hôi.

Chân Nguyệt Tinh lấy dụng cụ sinh nở lúc trước đã chuẩn bị ra, rồi trở lại bên giường, ôn nhu an ủi:

"Đừng sợ, sinh con là như vậy, nhịn đau một chút sẽ qua không có chuyện gì đâu!"

Lần đầu nghe bà nói dịu dàng như vậy khuôn mặt, còn lộ ra vẻ hiền hoà ôn nhu, Sở Tiêu Lăng vui mừng, đột nhiên đau đớn không ngừng gia tăng khiến nàng cả người run rẩy, không thể điều khiển lý trí kêu la thảm thiết.

Cánh Bắc bưng nước ấm tới, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta không khỏi hoài nghi, chàng dùng bếp củi hay là vận công đun nước.

Tất cả đã chuẩn bị xong, phát hiện thấy tình hình Sở Tiêu Lăng có phần nghiêm trọng, Chân Nguyệt Tinh rõ ràng không muốn chàng ở đây, vì thế phân phó Cánh Bắc đi ra ngoài.

Ai ngờ, Cánh Bắc lại đề nghị:

"Nương, hãy để cho con ở lại đi, một mình người sao có thể ứng phó được, có con ở đây, có thể giúp cho người!"

"Không được, con là nam nhân, không thể ở lại được! Chưa từng nghe qua nam nữ thụ thụ bất thân sao?" Chân Nguyệt Tinh lập tức cự tuyệt.

"Cái gì thụ thụ bất thân, người cho con là sắc lang sao? Không thể tưởng được ngài lại đối đãi với con của mình như vậy!! con là cái loại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn tranh thủ sao?" khuôn mặt tuấn tú của Cánh Bắc tức khắc hiện ra một chút bị thương, lập tức đi tới bên giường

"Yên tâm đi, ít nhất con đáp ứng người, không nhìn đến bên dưới của sư muội!! Huống hồ, sư muội đau như vậy, ta ở lại để cô vũ cho nàng!"

Chân Nguyệt Tinh không khỏi tròn mắt, bất quá suy nghĩ lại cảm thấy chàng nói cũng không quá vô lý, liền cũng không xua đuổi.

"Sư muội, đừng sợ rất nhanh sẽ đi qua, có ta cùng mẫu thân ở bên, sẽ không để cho nàng xảy ra việc gì!" thân hình cao to Cánh Bắc ngồi xổm trước giường, bàn tay ấm áp lau đi mồ hôi trên trán Sở Tiêu Lăng.

Sở Tiêu Lăng cảm thấy không được tự nhiên, muốn kêu chàng đi ra ngoài, đáng tiếc nàng căn bản nói không ra lời, chỉ có thể thống khổ nhìn chàng.

Một lúc sau, lại một trận đau đớn truyền đến, nàng không nghĩ ngợi nắm tay chàng để lên miệng khẽ cắn. Bất thành linh bị đau, làm cho tuấn nhan của Cánh Bắc nhanh chóng cau lại, nhưng chàng cực lực nhìn xuống cũng không giãy dụa, để nàng tiếp tục vô thức cắn xuống. Chàng làm bộ như không có việc gì, cười so với khóc còn khó coi hơn, bắt đầu tìm cách chuyển sự chú ý của nàng

"Nương, con cuối cùng cũng hiểu được tình thương của mẹ vĩ đại dường nào, người yên tâm con từ nay về sau sẽ hiểu kính người!"

Chân Nguyệt Tinh ngạc nhiên, lập tức cũng phối hợp nói

"Con bây giờ mới biết được sao! Trên đời này người vĩ đại nhất chính là mẫu thân, bất kỳ một sinh mạng mới nào được sinh ra thì người mẹ đều phải trải qua quá trình đau đớn, gian khổ. Bất quá, nếu không có thống khổ này thì không có sinh mạng mới, chuyện sinh nở đau đớn thậm chí so với Phụng Hoàng niết bàn, đục hóa trùng sinh, có thể nói thống khổ cùng khoái hoạt."

"Sư muội đã nghe chưa? Nên đừng sợ, nghĩ đến Nữ Nữ nói không chừng nó so với nàng còn khó chịu hơn, bởi vì nó muốn ra đây thật nhanh để gặp nàng, gặp người nó mong đợi trong mười tháng và muốn nhìn ngắm thế giới xinh đẹp! Cho nên, nàng nhất định phải cố lên, phải gắng chịu đựng!" Cánh Bắc nhu tình ánh mắt chân thành nhìn Sở Tiêu Lăng, tiếp tục cổ vũ nàng.

Sở Tiêu Lăng nghe xong, trước mắt dần dần hiện ra một hình ảnh tốt đẹp, nàng tựa hồ nhìn thấy mình đang dạt theo Nữ Nữ, đắm chìm trong ánh nắng chạy trên mặt cỏ tươi xanh mơn mẫm, nơi đó hoa tươi nở rộ cảnh sắc vui vẻ, thỉnh thoảng truyền đến những tiếng cười đáng yêu của tiểu hài tử

Như Chân Nguyệt Tinh đã nói, Sở Tiêu Lăng cứ như vậy khoái hoạt cùng thống khổ dạt vào ước chừng tới hai canh giờ, chỉ nghe "Oa " một tiếng trẻ con khóc, cục cưng rốt cục an toàn đi đến thế giới này!

"Sư muội, tốt lắm, tốt lắm! Nàng xem, là một bé gái, thật là Nữ Nữ! Thật đáng yêu, con nhóc thật khá!!" Cánh Bắc mặt hân hoan, con ngươi đen lóe sáng có nhiều điểm lệ quang, chàng không kìm chế nổi hưng phấn, ôm chặt đứa bé vừa mới sinh ra trên người vẫn còn máu đưa đến trước mặt Sở Tiêu Lăng.

Nhìn thấy đứa bé đang oa oa khóc nỉ non, Sở Tiêu Lăng hao tổn sức lực cuối cùng buông một hơi, chậm rãi khép mắt an tâm ngủ say

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Hối hận tại kinh thành

Trong hoàng cung, hoàng tử được đầy tháng khắp nơi đều vui mừng, hoàng cung giăng đèn kết hoa, chiêng trống ồn ào náo động, tiếng người nói chuyện xôn xao, vui vẻ cả đêm.

Nhìn trước mắt cảnh tượng náo nhiệt, Lưu Vân Lạc Kỳ không hề có chút nào hân hoan vui sướng, ngược lại cảm thấy bị áp lực, rõ ràng đang rất vui vẻ nhưng nếu nhìn vào đôi mắt hắn sẽ thấy sự u ám thâm thúy, con ngươi đen trở thành màu xám!

Hắn buồn bã, rượu lâu năm một ly tiếp một ly rót vào cổ họng của hắn.

"Như thế nào? Hối hận sao? Nếu không phải do ngươi bị mờ mắt, ngươi sẽ giống như hoàng thượng, nếm trải cảm giác tự hào cùng vui sướng khi được làm cha!

Là ngươi xứng đáng, hết thảy đều là do ngươi gieo gió gặt bão!" Một tiếng nói tràn ngập vui sướng khi có người gặp họa mơ hồ lộ ra một chút tức giận bất đắc dĩ bỗng nhiên vang lên bên tai của hắn, lão Vương phi chậm rãi đến gần, nhìn như bình tĩnh nhưng lại ẩn chứa một cỗ cô đơn và ưu thương.

Lưu Vân Lạc Kỳ đưa tay cầm chén, thân nhiên cúi đầu xuống tuấn nhan không thay đổi, không nói một tiếng tiếp tục nâng chén uống một mình.

Nhìn hần buồn bã, tinh thần ủ rũ, lão Vương phi vừa cảm thấy tâm tư lạnh giá vừa cảm thấy đau lòng. Hần hừ điều Sở Tiêu Lăng, làm bà đối với hần hoàn toàn thất vọng, không bao giờ muốn đề ý đến hần nữa, vẫn còn tự giam mình trong phòng.

Cho đến ngày đó, chợt nghe tin Sở Tiêu Lăng ngoài ý muốn bị táng thân biển lửa, bà chịu áp lực lâu ngày nay phần nộ và bi thống rốt cục bộc phát ra, chẳng những mắng chửi hần, mà còn cả Nhan Hâm cũng khó tránh khỏi tai ương.

Kỳ thật, bà biết rất rõ ràng, Sở Tiêu Lăng chết đi, không chỉ mang đến cho mình đả kích, đồng thời cũng ảnh hưởng tới người con trước mắt bà, hần thay đổi rất nhiều!

Mỗi lần nhìn thấy hần xấu hổ và ân hận hối tiếc, thất hồn lạc phách, bà thực muốn vỗ tay ăn mừng, nhưng chung quy bà vẫn không đành lòng, dù hần có hư hỏng như thế nào thì cũng là con của mình, là mình mang thai 10 tháng sinh hạ, thương yêu từ nhỏ đến lớn!

Nhưng mà, không đành lòng vẫn là không đành lòng, bà kiên trì không tha thứ cho hần! Bởi vì, nếu không vì hần hắc bạch chẳng phân biệt được còn lãnh khốc vô tình, tôn nhi của mình đã không gặp vận mệnh bi thảm!

Tuy rằng, Sở Tiêu Lăng trước khi đi nói phụ thân đứa nhỏ là một người khác, nhưng tình tâm nghĩ lại, trải qua một phen tự hỏi bà chắc chắn, Sở Tiêu Lăng lúc ấy đang nói dối, đứa nhỏ căn bản chính là của Lưu Vân Lạc Kỳ, là Tôn nhi của mình.

Bao nhiêu lần bà không khỏi hối hận, hối hận mình lúc ấy nên kiên trì một chút, dù nói gì cũng không để cho Sở Tiêu Lăng bỏ đi.

Nghĩ tới Tôn nhi không còn nữa, bà cảm thấy khó có thể hình dung được nỗi đau thương.

"Hoàng đệ, hoá ra đệ đệ trốn ở nơi này uống rượu giải sầu à! Trẫm đang buồn bực, vì không nhìn thấy đệ!" Đột nhiên, một tiếng nói vang lên là Lưu Vân Lạc Trinh.

Hần một thân kim quang Long phục, nhìn thấy trong tay chàng ôm một bọc màu vàng đi đến bên người Lưu Vân Lạc Kỳ, đưa nó hướng tới Lưu Vân Lạc Kỳ, còn ôn nhu đùa với đứa bé:

"Hoàng nhi, nhìn thấy không, đó là hoàng thúc của con, sau này con chẳng những lấy phụ hoàng làm gương, hoàng thúc cũng là người con phải học tập đó."

Tiểu hoàng tử đáng yêu còn chưa biết nói chuyện, chỉ cười toe toét cái miệng nhỏ nhắn ha ha cười không ngừng, hai tay mập mập không ngừng lay động, chọc người ta triu mến.

Lão Vương phi nhìn thấy, trong lòng không khỏi lại thêm phiền muộn, lại một lần nữa đau xót vì mình vô duyên nên không thể cùng tôn nhi gặp mặt.

Mà Lưu Vân Lạc Kỳ vốn là không để ý, nhưng vì Lưu Vân Lạc Trinh đang đứng trước mặt bé con nên miễn cưỡng nhìn sang, vốn muốn có lệ rồi thôi, ai ngờ ánh mắt của hần vừa nhìn đến tiểu hoàng tử thì không chuyển dời đi được, cả người đột nhiên rung động trào dâng.

Đứa bé mới sinh ư, yếu ớt mỏng manh như vậy, nhưng theo ngày tháng mà trưởng thành từng chút. Con người đen thoáng chốc bâng quơ hần thăm nghĩ, nếu không phải nhần tâm thì..., nha đầu kia cũng đã sinh rồi, đứa nhỏ cũng đã lớn như vậy còn tròn trịa đáng yêu nữa.

Tựa hồ nhìn ra Lưu Vân Lạc Kỳ đang đau thương, Lưu Vân Lạc Trinh thở dài một hơi, an ủi

"Hoàng đệ, người không thể sống lại, đệ bớt đau buồn đi!"

Sau khi Sở Tiêu Lăng rời khỏi Vương Phủ được 2 tháng, Lưu Vân Lạc Trinh sau nhiều lần thăm hỏi cuối cùng biết được Sở Tiêu Lăng vì tư thông gia đình, âm kết châu thai mà bị hừ điều, cuối cùng còn táng thân biển lửa.

Lúc ấy khi vừa nghe tin dữ này, chàng quả thực không thể tin, nghĩ đến không được gặp người con gái không tranh sự đời ấy nữa, trong lòng chàng lại dâng lên một nỗi đau xót cùng bi ai. Bất quá, chàng cũng không trách cứ Lưu Vân Lạc Kỳ, chính là đồng tình.

Chàng và Lưu Vân Lạc Kỳ hay nói giỡn, nói Lưu Vân Lạc Kỳ nếu không nắm chắc Sở Tiêu Lăng, tương lai nàng bị người khác đoạt đi mất cũng đừng hối hận.

Nay, lời đùa ứng nghiệm, hậu quả lại thêm nghiêm trọng, bởi vì Sở Tiêu Lăng không phải bị người khác tước đoạt đi, mà là không còn ở nhân thế, Lưu Vân Lạc Kỳ có muốn bù đắp cũng không còn cơ hội!

Bao nhiêu lần, nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp chàng cùng với Sở Tiêu Lăng đi dạo, Lưu Vân Lạc Trinh bỗng cảm thấy thương cảm.

"Nguyên lai hoàng thượng ở đây, nô tì xin khấu kiến hoàng thượng!" Một tiếng bước chân rất nhỏ, Nhan Hâm thướt tha xinh đẹp thẳng bước đi lại, bên cạnh còn có Nhan quý phi duyên dáng sang trọng.

Nhìn thấy Lưu Vân Lạc Kỳ đang mơ mơ màng màng, nhiều lần nghe Nhan Hâm oán giận tỏ qua với mình, lòng này Nhan quý phi nhất thời nhẫn lại, bỗng nhiên hừ lạnh một câu:

"Đêm nay hoàng tử tròn tháng, cả hoàng cung ca múa mừng cảnh thái bình, khắp chốn mừng vui, Kỳ Vương gia thế nào lại đứng đây giống như rất

không vui vẻ, còn tránh ở góc này uống rượu giải sầu, đây rốt cuộc là duyên cớ gì? Là ai lớn mật mạo phạm đến Kỳ Vương gia của chúng ta?"

Nhan quý phi mở lời, làm cho Lư Vân Lạc Trinh ngạc nhiên, không khỏi nói:

"Nhan quý phi!"

Mà Lư Vân Lạc Kỳ, thái độ khác thường muốn phản kích, giọng điệu lạnh như băng đầy sự châm chọc

"Nhan quý phi thì sao? Cho rằng đặc tượng tân niên hồng bao, tham gia đêm nay yến hội rốt cuộc là xuất phát từ thật tình à? Hay cũng chỉ là "tiểu lí tàng đao", khuôn mặt tươi cười nhưng tâm không cười?"

Nhan quý phi mặt mày đột nhiên thay đổi, tức giận đến tái cả mặt. Không sai, đêm nay tiệc mừng tiểu hoàng tử là do một phi tử khác sinh, quả thật trong lòng nàng đồ kị và khó chịu, chính là trăm triệu lần không ngờ được tiểu tử thứ Lư Vân Lạc Kỳ này không nể mặt, còn dám chế ngạo vạch trần nàng.

Nhan Hâm đối với việc Lư Vân Lạc Kỳ châm chọc khiêu khích cũng cảm thấy bất mãn, vì bình thường hắn không phải là loại người chanh chua như vậy, huống chi đối tượng lại là chị ruột của mình.

Nhìn xuống xấu hổ hèn giận trong lòng, nàng tới gần hắn, tiếng nói kiêu mị lộ vẻ ra ai oán

"Vương gia ngài làm sao vậy? Vì sao lại nói với quý phi tỷ tỷ như vậy!"

Lư Vân Lạc Kỳ không trả lời, hai tròng mắt như có suy nghĩ gì nhìn chăm chăm nàng, lập tức quay mặt qua chỗ khác.

Nhan Hâm bất giác càng xấu hổ, ánh mắt chuyển hướng Nhan quý phi, cố gượng cười

"Đại tỷ người chớ để ý, Vương gia đêm nay do uống nhiều quá nên hơi quá lời thôi."

tức giận Nhan quý phi không hề giảm, nếu không có Lư Vân Lạc Trinh ở đây chỉ sợ nàng đã sớm bộc phát. Trong lòng âm thầm thất hất ra một hơi, nàng đầu tiên là quay về Nhan Hâm liếc mắt thăm trường nhìn, lại lạnh lùng trừng mắt nhìn Lư Vân Lạc Kỳ, rồi lập tức chuyển hướng Lư Vân Lạc Trinh, mỉm cười ra vẻ ôn nhu hiền thực, giả mù sa mưa đùa với tiểu hoàng tử.

Nhan Hâm cũng hướng tới tiểu hoàng tử cười, còn khen không dứt ngôn hành cử chỉ trong lúc đó đều biểu lộ sự hâm mộ, yêu thích.

Nhìn thấy Nhan Hâm, lão Vương phi không nhìn được tức giận, bỗng dưng hừ lạnh ra tiếng:

"Nếu thích tiểu hài tử như vậy, sao không tự mình sinh một đứa đi!"

Nhan Hâm vừa nghe, biết bà đang châm chọc mình, khuôn mặt đang cười đột nhiên biến đổi.

Hừ, nàng sao lại không muốn sinh, chỉ tại lão thiên gia cố tình muốn đối nghịch nàng, dù cho nàng đi khám bao nhiêu danh y, uống qua bao nhiêu thuốc hay, vẫn vô dụng. (do ăn ở ko có đức mới vậy đó) Bất quá, cũng may là Lư Vân Lạc Kỳ vẫn tuân thủ lời hứa của hắn đứa thứ nhất con nối dòng sẽ do mình sinh ra.

Nhưng cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa có con nối dòng chưa được làm cha. Đây cũng là một trong những nguyên nhân lão Vương phi tức giận Nhan Hâm. Bất quá, lão Vương phi chẳng nói thêm điều gì, bởi vì bà biết, nhi tử đã bị ma quỷ ám ảnh, nói nhiều cũng vô ích.

Mọi người đều đang chìm vào suy nghĩ, Lư Vân Lạc Kỳ tự lo uống rượu, không hề để ý chung quanh giống như thế giới này chỉ có hắn tồn tại.

Lư Vân Lạc Trinh thấy thế, bắt đầu tìm đề tài phá vỡ tình thế quần bách cổ quái, một lúc sau, khi yến hội bắt đầu dẫn tiểu hoàng tử cùng Nhan quý phi rời đi.

Toàn bộ hội trường đột nhiên an tĩnh lại, lão Vương phi nhắm mắt làm ngơ tránh đi chỗ khác.

Nhan Hâm hai tròng mắt quý dị đắm chiêu nhìn chung quanh, tiện đà ngồi xuống bên cạnh người Lư Vân Lạc Kỳ, rót rượu vào một cái chén không khác, kính hắn:

"Vương gia, Hâm nhi bồi ngài Uống....uồ...ng!"

Lư Vân Lạc Kỳ lại bình tĩnh nhìn nàng, cái gì cũng không nói, ngửa đầu uống thêm một ly!

Cái miệng nhỏ của Nhan Hâm cảm nhận vị tinh khiết và thơm cay của mùi rượu xâm nhập vào cổ họng của nàng, mang đến cho nàng một trận kích thích.

Nhìn nam nhân trước mắt, nàng tư sầu nổi lên trong lòng rất không là tư vị. Nửa năm rồi! Tiệp nhân kia biến mất đã nửa năm, hắn lại xuất hò ý liệu, vẫn không thể từ bỏ, đối với mình lúc lạnh lúc nóng, cho dù ngẫu nhiên đối đãi ôn nhu, nhưng loại cảm giác này rốt cuộc không thể như xưa được.

Đối với hắn, nàng oán hận, căm phẫn và bi thương, nhưng mà, nàng lại không biết làm như thế nào cho phải. Bởi vậy, nàng chỉ còn biết trông chờ vào thời gian, hi vọng thời gian có thể thay đổi hắn, làm cho mọi thứ dần dần tốt đẹp trở lại!

Nghĩ đi nghĩ lại, cả người nàng bắt đầu trở nên buồn bực, giờ cao cái ly trong tay lên, không còn là ý tứ uống từng ngụm nhỏ mà là học theo hần ngựa đầu uống một hơi cạn sạch.

Yến hội vẫn tiếp tục, mọi người cười vui, vui vẻ vô cùng, không có người nào chú ý tới, trong một góc khác, một nam một nữ mượn rượu tiêu sầu, mà bọn họ lại là đại danh quyền cao chức trọng Kỳ Vương gia và Kỳ thứ phi!

Tại Huyền gia. vợ chồng Huyền Đức, Cẩm nhi, Triệu Đan Vũ, còn có Sở mẫu, mọi người vây tụ tại sảnh đường, chăm chú nghe Sở Dịch Bản đọc thư của Sở Tiêu Lăng gửi.

Mọi người đều cao hứng phấn chấn, mắt cười vui vẻ, khuôn mặt nhăn nhoe của Sở mẫu cũng lộ ra hiếm thấy nụ cười.

Một hồi sau, Sở Dịch Bản đã đọc xong thư mọi người vẫn đắm chìm trong vui sướng, một lúc sau mới từ từ thanh tĩnh.

Tĩnh trẻ con chưa bỏ hẳn Cẩm nhi, khuôn mặt trắng nõn thanh tú tràn đầy thỏa mãn hưng phấn cười:

"Sớm biết vậy ta lúc đầu nên cùng đi với Tiêu Lăng tỷ, ai nha, ta mong được gặp con nhóc con lấm rồi, nó nhất định rất đáng yêu và bướng bỉnh, khuôn mặt sẽ xinh đẹp động lòng người giống Tiêu Lăng tỷ."

"VẬY còn phải nói, Kỳ Vương gia tướng mạo tuấn mỹ, Tiêu Lăng xinh đẹp động lòng người, hai người mà sinh đứa nhỏ, nam nhất định là anh tuấn tiểu tử, nữ chính là mỹ nhân à!"

Mẫu thân Cẩm nhi mặt mày hớn hở, lo lắng nói một câu. Bà vừa dứt lời, mọi người trong nhà chợt trở lên trầm lặng.

Đặc biệt là Sở mẫu, nét cười lập tức thời ngưng đọng, trong mắt nhanh chóng nổi lên vẻ cô đơn và đau thương.

Dù đã qua nửa năm, bà vẫn không thể theo quên đi đau xót để sống thoải mái, dù đối với Lưu Vân Lạc Kỳ oán hận có giảm, đối với lão Vương phi bà cũng có cảm kích.

Kỳ thật, khi Sở Tiêu Lăng rời khỏi kinh thành đến tháng thứ hai, lão Vương phi đột nhiên đại giá quang lâm, muốn xác định Sở Tiêu Lăng có thật "không còn ở nhân thế"; hai là an ủi giúp đỡ Sở gia.

Trận đại họa đêm đó, có vài người hàng xóm từng nhìn thấy Sở Tiêu Lăng bình yên vô sự, Sở mẫu còn tưởng là sẽ bị vạch trần, may mắn là các hàng xóm đều thực thông minh, thật tình vì Sở gia suy nghĩ cuối cùng đều nhất trí trả lời Sở Tiêu Lăng đã "Táng thân biển lửa".

Từng nghe nữ nhi nhiều lần đề cập đến lão Vương phi rất tốt, lúc ấy lại thấy lão Vương phi đối với việc nữ nhi "Qua đời" cảm thấy thương tâm bi thống, bà không đành lòng, thiếu chút nữa báo cho lão phu nhân biết chân tướng, nhưng cuối cùng vẫn nín xuống, không nhận sự giúp đỡ của Lão Vương Phi, chỉ vì bà không hy vọng nữ nhi và người trong Vương Phủ có liên quan, không hy vọng nữ nhi thống khổ cả đời!

Nay, nữ nhi cuối cùng tai qua nạn khỏi, hi vọng lão thiên gia lần này mở lòng từ bi, đừng gây sóng gió, để cho nữ nhi thiện lương của bà cứ như vậy trải qua cuộc sống bình thân an bình, không sóng không gió.

Phát giác mình vô tâm nói sai khiến cho Sở mẫu thương tâm, mẫu thân Cẩm nhi rất hối hận áy náy, vì thế vội vàng xin lỗi

"Thực xin lỗi Sở đại thẩm, tôi không phải cố ý, tôi nhất thời cao hứng, cho nên. Cho nên. . . ." Sở mẫu hoàn hồn, chặt chẽ cầm tay bà, cười

"Không có việc gì, bà trăm ngàn lần đừng nói như vậy!"

"Ai nha, làm sao bây giờ, ta rất muốn đi gặp Tiêu Lăng tỷ bây giờ!" Bỗng dưng, Cẩm nhi lại hân hoan, làm cho không khí nặng nề khôi phục vui sướng.

Huyền Đức mới khẽ quát một tiếng

"Người đi gì chứ, Tiêu Lăng đang tận hưởng những ngày an bình, người đi chỉ gây phiền phức!"

"Không sai, tỷ không viết lại địa chỉ, phỏng chừng tỷ tạm thời không muốn chúng ta đi tìm tỷ ấy." Sở Dịch Bản gật đầu phụ họa, lập tức nhìn về phía Cẩm nhi, cam đoan nói với nàng

"Bất quá nàng yên tâm Cẩm nhi, sang năm ta học xong sẽ đưa nàng đi Liên thành một chuyến thăm tỷ của ta, đến lúc đó các nàng có thể thường xuyên gặp mặt!"

"Thật sự sao? Vậy huynh nhất định phải cố gắng, nhất định phải thi đỗ!" Cẩm nhi mặt cười đỏ ửng, trong mắt hiện lên một tia ngượng ngùng.

Vì sợ ý nên Sở Dịch Bản cũng không phát hiện ra tình ý của nàng, chuyển tới nắm tay Sở mẫu nói cam đoan

"Nương, một nhà chúng ta sắp đoàn viên rồi!" Sở mẫu nhìn nữ tử, trong óc bắt đầu huyền hóa ra một hình ảnh tốt đẹp, nữ nhi mang theo cháu gái trở về, một nhà bốn người, từ nay về sau vô ưu vô lự bình yên sống.

Mọi người cũng đều đang khát khao cùng chờ mong, không khí hoà thuận vui vẻ!

Cùng lúc đó tại, Liên thành núi Hoa Phong, Bách Thảo Đường son trang.

Sau giữa trưa ánh nắng theo cửa sổ chiếu vào, làm cho không gian yên tĩnh bên trong thêm vào một phần ấm áp .

Sở Tiêu Lăng ngồi trên giường, tựa vào cửa sổ tập trung đọc thư hồi âm của đệ đệ .

Bên cạnh nàng là một tiểu nữ được năm tháng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ sẫm không ngừng phát ra tiếng bi bô. Nữ nhi sinh hạ đến hai tháng sau, nàng tâm huyết dâng trào gửi về nhà một phong thư, không nghĩ Dịch Bản sẽ hồi âm cho nàng.

Nhìn thư, nàng giống như thấy được khuôn mặt mỗi người, cảm nhận được bọn họ cao hứng vui vẻ chúc phúc cho nàng, làm nàng hận không thể lập tức trở về gặp bọn họ.

Nhưng nàng biết, đây là chuyện không có khả năng, thứ nhất mình học nghề chưa xong; thứ hai bây giờ còn không phải thời điểm thích hợp trở về kinh thành từng mang đến cho mình đau xót không thể xóa nhòa.

"Sur muội, thấy nàng cười ngọt ngào như vậy, phong thư này hẳn là đem lại cho nàng rất nhiều tin tức tốt?" Cánh Bắc vừa đi đến vừa nói. Tiểu nữ nhi nhìn thấy chàng, hưng phấn không thôi, lập tức hướng chàng vẫy tay cùng oa oa lên.

"Nữ Nhi, nhớ cha nuôi rồi à?" hai tròng mắt Cánh Bắc tức thời lộ ra một chút sùng nịch, một tay ôm lấy bé, hôn lên gò má nó vài cái, sau đó gio bé lên cao xoay vòng vòng

Một hồi mới ngồi xuống, tiếp tục hỏi Sở Tiêu Lăng

"Như thế nào,mọi người trong nhà đều tốt chứ?"

"Ừ, bọn họ còn nói, ta có Bạn cũ, cũng vừa sinh được một đứa con trai!"

Người Sở Tiêu Lăng ám chỉ là Lưu Vân Lạc Trinh. Sau một thời gian dài ở chung, nàng đối với Cánh Bắc phòng bị cũng dần dần nói ra, từ từ kể về gia đình của mình với chàng, ngoại trừ việc từng cùng Lưu Vân Lạc Kỳ là phu thê.

Cho nên, Cánh Bắc luôn nghĩ nàng là một người dân phụ bình thường, gả cho người ta, trọng phu trên chiến trường vì quốc vong thân!

"Vậy tương lai mọi người chẳng phải có thể kết thành quan hệ thông gia sao?"

Cánh Bắc bỗng nhiên trêu ghẹo.

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, đầu tiên là giật mình, lập tức thần nhiên cười. Theo lý nữ nhi của nàng và tiểu hoàng tử xem như đường tỷ đệ, sao có thể kết thành vợ chồng.

Huống hồ, mình cùng hoàng thất sau này nhất định sẽ không bao giờ có liên quan nữa!

"Hắn là người có tiền, Nữ Nhi chúng ta không xứng với tới!" Nàng đáp nhẹ .

"Cái gì không xứng với lên, xem Nữ Nhi chúng ta vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, nhi tử quan lại quyền quý muốn đuổi theo Nữ Nhi nhà chúng ta còn phải một phen lao tâm khổ tứ đó!" Ở trong mắt Cánh Bắc, Nữ Nhi là tiểu bảo bối không thể so sánh!

Sở Tiêu Lăng nghe xong, nhất thời bật cười, đôi mắt đẹp lơ đãng nhìn thấy trên mu bàn tay trái của chàng có dấu răng, trong lòng một trận xao động.

Đây vết thương do mình tạo nên kiệt tác, kỳ thật bằng y thuật của Chân Nguyệt Tinh, muốn tiêu trừ dấu răng không phải là việc khó, Cánh Bắc lại nói muốn lưu làm kỷ niệm, tương lai để cho Nữ Nhi biết công lao của chàng, chàng thậm chí lợi dụng dấu răng này để nhận Nữ Nhi làm con gái nuôi, không để ý là Sở Tiêu Lăng có đồng ý hay không.

Đối với việc này, Sở Tiêu Lăng chỉ có thể cười khổ, Chân Nguyệt Tinh cũng là không để ý.

Vốn cho là chàng hay nói giỡn, ai ngờ đúng là thật sự, ấn ký đó vẫn lưu đến bây giờ, chỉ sợ còn có thể lưu cả đời. Nội tâm kích động thêm sâu sắc, Sở Tiêu Lăng nhìn chăm chú vào chàng, tự đáy lòng cảm tạ

"Sur huynh, cảm ơn huynh!"

Cánh Bắc đầu tiên là sửng sốt, theo ánh mắt của nàng dần dần hiểu được ý của câu cảm ơn đó, nhìn qua mu bàn tay, hứng thú nói

"Thực cảm động phải không? Có muốn lấy thân báo đáp hay không?"

Sở Tiêu Lăng mặt ửng hồng, lúng túng nói

"Trò đùa này không buồn cười tí nào!"

Trò đùa? Nàng cho là mình đang nói đùa! Một nỗi chua xót dâng lên trong lòng Cánh Bắc, chàng rất muốn nói cho nàng biết, mặc dù mình bình thường

hay nói giỡn, nhưng lần này không phải là vui đùa mà là lời thật lòng.

Bất quá cuối cùng chàng đành nhịn xuống chuyện đề tài

"Đúng rồi, tối nay ăn cơm sớm, ta đưa nàng cùng Nữ Nữ đến hậu sơn xem đom đóm."

"Đom đóm?" Sở Tiêu Lăng ngạc nhiên hỏi:

"Mùa hè đến, đom đóm khắp núi rất nhiều, đến lúc đó bao nhiêu cũng có!" Cánh Bắc dứt lời, tầm mắt chuyển hướng nhóc con

"Nữ Nữ bảo bố, cha nuôi đêm nay dẫn con đi xem đom đóm, đầy khắp núi đồi vàng vàng lục lục, chợt lóe sáng bay tới bay lui."

Nghe sự miêu tả của chàng, Sở Tiêu Lăng suy nghĩ không khỏi trở lại lúc trước, trở lại kỷ ức tốt đẹp .

Trước khi được gả vào Vương Phủ, vào đêm mùa hè nàng cùng đệ đệ và Cầm nhi đi dã ngoại bắt đom đóm, mọi người thoải mái, vô lo vô nghĩ.

Chỉ tiếc, thời gian tốt đẹp như vậy đã qua rất xa rồi, rốt cuộc không thể quay về! Trong lòng mang một phần hoài ức khát khao, nàng vì thế gật đầu, lớn tiếng:

"Được, chúng ta đêm nay đi ngắm đom đóm!"

Nhìn nàng đang mãn nhãn hưng phấn chờ mong, Cánh Bắc cũng thâm vui vẻ, tiếp tục đùa với Nữ Nữ

Đêm đó, không khí mát mẻ, gió thổi nhẹ nhẹ, ánh trăng như mặt nước tĩnh lặng nhu hòa, trời điểm đầy sao như khóa khóa minh châu.

Âm thanh của vài con dế mèn đang kêu vang lên .

Cánh Bắc cảm đèn dẫn đường, Sở Tiêu Lăng ôm nữ nhi trong lòng, theo thật sát phía sau chàng, dọc theo con đường khúc khuỷu quanh co ước chừng hai khắc, đập vào mắt là một mảnh cỏ rộng lớn, nhấp nhô ánh lục quang, một, hai, ba cái, thật giống như sao trên trời xẹt qua, lóe ra ánh sáng chói mắt.

Nàng vui thích, kim lòng không đậu di chuyển bước chân qua đi, khoảng cách càng gần, lục quang càng nhiều.

Nữ Nữ lần đầu nhìn đến hình ảnh thần kỳ như vậy, đã muốn lớn tiếng hoan hô, còn vurun hai tay bắt lấy ánh sáng này.

Sở Tiêu Lăng cũng như trẻ con, giơ tay nâng chúng lên, theo chúng xoay tròn. Ở sơn trang sống nhiều năm, đom đóm vốn thông thường, nhưng là đêm nay tựa hồ khác với bình thường bởi vì có sự tham gia của nàng!

Nhìn hình ảnh mộng ảo trước mắt, Cánh Bắc cơ hồ ngây người, chàng lẳng lẳng đứng đó không bước qua, chỉ vì không muốn phá hư hình ảnh đẹp như trong tranh này.

Một lúc sau, hai chân chàng không nghe theo lí trí nữa, chậm rãi hướng phía trước, đi đến bên cạnh nàng giơ tay lên. Hai tay lơ đãng đụng nhau, giống như bị chạm điện làm cho Sở Tiêu Lăng nhất thời sững sờ.

Mà Cánh Bắc thuận thế cầm lấy đôi tay đã chờ đợi lâu ngày, con ngươi đen bình tĩnh đầy ắp nhu tình giống như ngôi sao lóe sáng nhìn chăm chú vào nàng.

Hình ảnh lãng mạn như thế, làm cho Sở Tiêu Lăng tạm thời quên hết mọi thứ chung quanh thậm chí quên giày dép, cứ như vậy để mặc cho chàng nắm, đôi mắt trong suốt lộ vẻ ngơ ngẩn, bối rối.

Thế giới vạn vật giống như ngừng chuyển động, toàn bộ cảnh sơn dã nháy mắt yên tĩnh, hai người cứ ngơ ngác đứng im như vậy, khắp bầu trời đom đóm vây quanh bọn họ, tiếp tục bay lượn giống như đang chúc phúc cho bọn họ vậy.

Không biết qua bao lâu, Nữ Nữ y y nha nha gọi một tiếng mới tạm thời làm hai người tỉnh táo lại, tay đang nắm chặt cũng buông ra. Sau đó mọi chuyện lại khôi phục bình thường, nhưng sau đêm đó đã có một sự chuyển biến mới.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mất đi điều tốt đẹp

Lưu Vân hoàng triều đầu năm 193, thiên hạ náo nhiệt ồn ào, người đến người đi hối hả ở ngã tư đường, khiến người ta chú ý nhiều nhất là một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp động lòng người, hiền thực quyến rũ, thanh nhã thoát tục. Hai người mặc dù một thân y phục giản dị lại không che khuất được khí chất thanh thoát.

Như thế bọn họ là một cặp trời sinh thân mật khăng khít. Chuyển tầm mắt xuống chút nữa, giữa hai người mang theo một đứa trẻ đáng yêu, một tiểu cô nương rung động lòng người, đúng hơn là một đứa trẻ tên Nữu Nữu đã hai tuổi hai tháng.

Khách quan đánh giá Nữu Nữu thần thái có khí chất, quần áo màu hồng bằng lụa mỏng, tóc được bện thành hai búi, trên đầu có một cài tóc Tiểu Châu hoa đáng yêu, cái trán tròn bóng, mắt ngọc mây ngài, cái mũi thon thả thẳng tắp, miệng nhỏ không điểm mà hồng, da thịt trắng hồng, toàn bộ khuôn mặt giống như quả đào mật, làm cho người ta nhìn không được muốn đi đến cắn một cái!

Đôi tay nhỏ nhắn của bé được hai người hai bên giữ chặt là mẫu thân mỹ lệ và cha nuôi anh tuấn, hai chân tuy rằng ngắn và nhỏ nhưng lại bước đi rất nhanh không thua kém gì với người lớn.

Nguyên lai, từ khi bé được một tuổi cha nuôi Cánh Bắc mỗi lần xuống núi đưa thuốc đều mang bé đi cùng, trên đường đi có rất nhiều thứ thần kỳ làm bé lập tức thích ngay, mỗi lần đều là dạo đến khi thoả thích mới bằng lòng rời đi.

"Nương, Nữu Nữu không lừa người đúng không, nơi này không phải rất náo nhiệt, rất nhiều thứ đẹp sao?"

Tiếng nói non nớt ngọt ngào của bé giống như xuân phong vọng vào tai, làm cho người ta thoả mãn nói không nên lời.

Với tư chất thông minh vốn có, hơn nữa được mẫu thân dốc lòng dạy dỗ, mới hai tuổi đã nói chuyện có trật tự rõ ràng vô cùng (con của 2 người mà sao ko thông minh đc chứ)

"Ừ! Nữu Nữu thông minh nhất rồi!" Sở Tiêu Lăng cười, nắm tay bé chặt thêm một chút, lời nói và cử chỉ của nàng lúc đó đối với nữu nhi thể hiện sự yêu thương hết mức

Mà ánh mắt cực nóng Cánh Bắc nhìn thẳng vào Sở Tiêu Lăng, dung nhan tuyệt sắc nàng vĩnh viễn lộ vẻ không màng danh lợi bình yên, nội tâm vui mừng cùng thỏa mãn nói không nên lời.

Từ nhỏ ở đỉnh núi lớn lên, không thể phủ nhận, chàng gặp qua nữ nhân không nhiều, nhưng mà chưa từng đối với nữ nhân nào sinh ra tình ý.

Vị nữ tử trước mắt này lại làm lòng chàng nổi lên biến hóa, lúc bắt đầu đối với nàng rất hiếu kỳ, sau đó chậm rãi chuyển sang đồng tình, hảo cảm, thích, cho đến hiện tại yêu.

Bất quá, phản ứng của nàng làm cho chàng cảm thấy rất thất bại còn bất đắc dĩ ảo não. Chàng nhìn ra được, nàng đối với mình không phải hoàn toàn không có cảm giác, thời gian hai người ở chung càng lâu, nàng và mình không còn giấu giếm nhau điều gì, thậm chí bất tri bất giác sinh ra một loại tình cảm, nhưng không biết vì duyên cớ gì, hai người cũng không cách nào bước qua được giới hạn, trong mắt nàng vẫn lộ ra vẻ vô tư như không có tình cảm.

Mình là một người ngay thẳng và rất có uy tín, không bao giờ che giấu yêu thương đối với nàng và Nữu Nữu. Mẫu thân Chân Nguyệt Tinh cũng nhìn ra được. Biết được mình thích Sở Tiêu Lăng, mẫu thân cũng không có bất cứ ý kiến gì, chỉ nói một câu ý vị thâm trường, ý nghĩa hàm súc như có ý cảnh báo chàng

"Nàng là phụ nữ đã có chồng, người nên chú ý một chút đừng lún quá sâu!"

Đối với lời cảnh cáo của mẫu thân, chàng chỉ cười mà đổi đề tài, chàng đương nhiên biết nàng là phụ nữ có chồng mà còn có nữ nhi, nhưng mà chàng cũng biết, trọng phụ của nàng đã vì nước hy sinh thân mình!

Nếu ông trời đã cho mình cơ hội gặp nàng, ăm như cũng có chút duyên phận, bởi vậy mình muốn quý trọng duyên phận này, có trách nhiệm thay thế vọng phu của nàng, chăm sóc nàng và nhóc con.

Tuy rằng hai bên vẫn chưa có được sự rõ ràng trong tình cảm, chàng cũng không hề nổi giận mà tiếp tục kiên nhẫn, chàng tin tưởng sẽ có một ngày nàng mở rộng lòng thật sự đón nhận mình!

Mặt khác, chàng là người dễ dàng thỏa mãn, chàng vẫn muốn hưởng thụ cuộc sống trước mắt, có nàng và con nhóc.

"Cha nuôi, tại sao cha không đáp lời Nữu Nữu? Chẳng lẽ là đang nhìn mỹ nữ?" Nữu Nữu gọi một tiếng, đem Cánh Bắc từ trong trầm tư tỉnh lại.

Cô nhóc này, thật sự là nghịch ngợm bướng bỉnh, còn nhỏ thế nhưng hiểu được nhiều việc. Tuy là lời nói vô tâm nhưng lại làm cho tuấn nhan Cánh Bắc đỏ ửng, để tránh sự xấu hổ chàng nửa đùa nửa thật nói:

"Có con và mẹ con là hai đại mỹ nhân ở đây, cha nuôi sao còn muốn xem các mỹ nữ khác!" dứt lời, đôi mắt đen nóng bỏng còn có ý liếc qua Sở Tiêu Lăng.

Nhận được tình ý trong mắt của chàng, dung nhan xinh đẹp thanh tú của Sở Tiêu Lăng bắt gặp đỏ bừng, nội tâm phức tạp.

Hai năm trước, lần đầu tiên trên đỉnh núi ngắm đom đóm, nàng cảm nhận được chàng đối với mình có tình cảm nào đó. Nói thực ra, nam nhân điều kiện tốt giống như chàng, quả thực là lang quân như ý trong cảm nhận của nữ tử, mình đối với chàng cũng muốn có tình cảm.

Nhưng có lẽ là tự nhận mình không xứng với chàng, và còn vì nàng cho rằng đây không phải là thời điểm phù hợp để bắt đầu một tình cảm khác, bởi vậy đối với tình cảm của chàng nàng luôn khắc sâu trong tâm, lựa chọn không cự tuyệt cũng không chấp nhận.

Bất quá, nàng đã có quyết định, cho hai người thời gian một năm hi vọng trong những ngày kế tiếp, mình có thể hoàn toàn quên hết mọi thứ, quên đi tình yêu từng mang đến thương tổn và thống khổ cho mình, dùng toàn bộ tâm tư đón nhận chàng.

"Nương, sao nương lại ngăn người, chán thật, hay là người cũng soái ca nào rồi?" Lại là Nữ Nữu hò hét một tiếng, kéo Sở Tiêu Lăng từ trong suy nghĩ ra.

Trong mắt Sở Tiêu Lăng lập tức hiện lên một tia không được tự nhiên, nhanh chóng đổi thần sắc, cười nói xin lỗi bé

"Thực xin lỗi, mẫu thân vừa rồi nghĩ đến một ít chuyện, đến nỗi thất thần."

Nữ Nữu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ánh mắt nghi ngờ vụt sáng nhìn chằm chằm nàng, tựa hồ không tin tưởng lời của nàng lắm, bất quá rồi bé cũng thôi, bỗng nhiên gỡ tay hai người ra, lập tức chạy về phía trước.

Sở Tiêu Lăng cùng Cánh Bắc nhanh chóng đuổi theo

"Nữ Nữu, lần sau không được như vậy, vạn nhất bị người ta đụng vào thì phải làm sao bây giờ?" Nữ Nữu quay đầu, bướng bỉnh cười, tiện đà chỉ hướng trước mặt

"Nương, con muốn ăn kẹo đường!"

"Ông lão, cho ta hai cây kẹo đường!" Cánh Bắc đã lên tiếng.

Mỗi lần đi ra ngoài, chàng đều mua cho Nữ Nữu ăn kẹo đường.

"Được, chờ một chút!" Lão bản trả lời, rất nhanh cuốn hai cây.

Cánh Bắc tiếp nhận, cho Nữ Nữu một cây, một cây đưa cho Sở Tiêu Lăng.

Nhìn kẹo đường, đã lâu chưa ăn qua Sở Tiêu Lăng bất giác miệng chảy nước miếng, cảm thấy ngượng ngùng, sau đó Cánh Bắc ôn nhu thúc giục mới tiếp nhận.

Ngón tay ngọc vẽ một ít đường, nàng lập tức bỏ vào trong miệng, vị ngọt ngào tinh khiết và hương thơm tràn vào cổ họng của nàng, làm nàng nhin không được nhắm mắt, thỏa mãn.

Lại mở mắt thì phát hiện Nữ Nữu không ngừng đút cho Cánh Bắc ăn, thế này mới ý thức được mình thất thố, vì thế cũng về một khối đưa cho Cánh Bắc.

Cánh Bắc lại không tự đón lấy, mà trực tiếp há mồm ra, làm cho nàng cảm thấy không được tự nhiên, bất quá nàng vẫn nhin xuống xấu hổ, đút kẹo đường vào trong miệng của chàng.

Kẹo đường vừa vào miệng đã tan ra thấm vào ruột gan, Cánh Bắc cảm giác được là không chỉ có vị ngọt ngào, mà còn có sự cảm kích và hạnh phúc, chàng nghĩ loại "Hương vị" độc đáo này, đại khái cả đời cũng khó mà quên!

Bởi vì Nữ Nữu tồn tại, nên sau đó bọn họ rất thoải mái vui vẻ, cười cười nói nói đi dạo, thẳng đến hoàng hôn mới rời khỏi chợ.

Trở lại sơn trang, trời đã trở tối, sao lốm đốm đầy trời, Chân Nguyệt Tinh đã chuẩn bị xong đồ ăn. Nguyên bản bà đã trông chờ mơn con mắt, nhin không được trách cứ một câu

"Dưới chân núi vui như vậy sao? Đến giờ này mới trở về? Các người không đói bụng, cũng nên nghĩ đến đứa bé chứ."

Sở Tiêu Lăng nhanh chóng cúi đầu, hối lỗi nói

"Sư phụ, thực xin lỗi, chúng con sẽ không tái phạm nữa!"

Cánh Bắc trước sau như một không chút để ý, giống như mình không phải là đối tượng bị trách cứ.

Nhóc con vọt tới trước mặt Chân Nguyệt Tinh, từ trong lòng ngực lấy ra một bọc giấy, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói

"Sư nãi, đây là Nữ Nữu mang về cho người!"

Không cần nhìn, Chân Nguyệt Tinh cũng biết bên trong là cái gì, Nữ Nữu mỗi lần xuống núi đều mang về một chuổi kẹo hồ lô. Khuôn mặt lãnh khốc nhất thời ôn hoà đi, bà tiếp nhận kẹo hồ lô, đồng thời ôm lấy bé, trêu mếu khen ngợi "Nữ Nữu thực ngoan!"

Cánh Bắc thấy thế, nhân cơ hội nói

"Kỳ thật a, chúng con về muộn cũng bởi vì mua kẹo hồ lô! Không nghĩ tới hôm nay sẽ có nhiều người ăn kẹo hồ lô như vậy, nên hàng vẫn mua đã hết kẹo, mà nhóc con kiên trì muốn đem về cho người, chúng con không lay chuyển được bé, chỉ có thể cùng bé đi tìm hàng khác!"

Biết rõ chàng đang lấy cớ, nhưng Chân Nguyệt Tinh cũng lười phản bác, thản nhiên nói một tiếng

"Tốt lắm, nhanh đi rửa mặt, chuẩn bị ăn cơm, nếu không muốn ăn cũng được!"

Nhìn bà hướng thiện sánh đi, Sở Tiêu Lăng vội vàng gọi bà

"Sư phụ."

Chân Nguyệt Tinh quay đầu, không nói, dùng ánh mắt hỏi.

"Này. Cái này, là cho người!" Sở Tiêu Lăng đến gần bà, trình lên một cây lược gỗ rất đẹp.

Chân Nguyệt Tinh đột nhiên cảm thấy căng thẳng. Cây lược bà vẫn dùng, sợ rằng đã muốn tróc hết cả ra, đang định lần sau xuống núi sẽ mua, không thể tưởng tượng được nha đầu này tâm ý tư tình tế, chủ động mua giúp mình .

"Con. Không biết người thích kiểu nào, tùy tiện mua một cái, hi vọng sư phụ ưng ý!" Sở Tiêu Lăng lúng ta lúng túng giải thích.

Cánh Bắc đã nói giúp nàng, biểu tình cả lo phát phơ

"Nương quả nhiên hạnh phúc, Nữ Nữ và sư muội đều tặng quà cho người. Con nghĩ, nếu hôm nay con không đi, các nàng có thể cũng mua một thứ gì đó cho con hay không!"

"Hai đứa nó và ta không thân chẳng quen nhưng đã như vậy, vậy còn ngại? Ngươi là con ruột của ta, ngươi mang về cho ta cái gì?" Chân Nguyệt Tinh tức giận liếc hắt một cái, thuận thế cất lược vào trong ngực.

Cánh Bắc nhất thời sững sốt, rất nhanh đáp

"Con đưa hai người họ xuống núi, bọn họ mua cho người lễ vật, cho nên nói công lao của con là lớn nhất!"

"Ba hoa!" Chân Nguyệt Tinh lại xem thường hắt, tầm mắt trở lại Sở Tiêu Lăng kia, thản nhiên nói

"Nhanh đi chuẩn bị một chút, ăn cơm thôi!"

Chân Nguyệt Tinh đã ôm Nữ Nữ đi đến thiện sảnh, Cánh Bắc cùng Sở Tiêu Lăng rất ấn ý cười, Cánh Bắc còn đối với Sở Tiêu Lăng dựng lên một ngón tay cái, ám chỉ nàng quả nhiên lợi hại, thu phục được mẫu thân cao ngạo, lãnh khốc của chàng.

Sở Tiêu Lăng nhe răng, nội tâm ngọt ngào, qua nhiều năm ở chung, nàng đương nhiên hiểu được cá tính sư phụ ngoài lạnh trong nóng, kì thực là rất coi trọng và quan tâm nàng, nếu không ba năm qua sẽ không trôi qua vui vẻ thoải mái như thế!

Chiếc bàn hình vuông, bày biện đồ ăn vô cùng đơn giản, thanh đạm . Sở Tiêu Lăng vừa ăn, vừa đút cho nữ nhi.

Cánh Bắc bỗng nhiên nói

"Đứng rồi nương, lão bản tiệm thuốc nói nếu có thể, tháng sau lượng thuốc cung cấp cho ông nhiều gấp đôi, nói là vì triều đình cần rất nhiều dược liệu mang đến biên quan."

Chân Nguyệt Tinh dừng bát đũa lại, giật mình, tiện đà trình bày

"Tân đế vừa lên ngôi, biên quan bạo loạn, dị quốc rục rịch, tự nhiên sẽ tử thương vô số, đây là hoàng triều lệ thường!"

Sở Tiêu Lăng vừa nghe rất ngạc nhiên, không chút nghĩ ngợi liền hỏi

"Tân đế lên ngôi? Bây giờ là ai làm hoàng đế? Người trước kia đâu?"

"Nghe nói đã chết, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người đệ đệ khí trọng nhất, Kỳ Vương gia!"

Cánh Bắc đáp lại, giọng điệu rất là bình thản, chàng không tranh sự đời giang hồ hào khách trong mắt, ai làm hoàng đế đều không sao cả, dù sao đối với chàng ảnh hưởng không lớn.

Toàn thân Sở Tiêu Lăng chấn trụ, mặt cười đột nhiên trắng bệch, cả người run run!

Lưu Vân Lạc Trinh đã chết? Chàng thật đã chết rồi? Nhưng là, chàng vẫn còn trẻ như vậy, làm sao có thể chết

Phát hiện Sở Tiêu Lăng khác thường, Cánh Bắc quan tâm hỏi

"Sư muội, làm sao vậy? Nàng không sao chứ?"

"Sư huynh, có thể nói cho ta biết. Vì sao hoàng đế lại chết không?" Không để ý đến Cánh Bắc đang quan tâm nhìn mình chăm chú, Sở Tiêu Lăng vội hỏi.

Câu hỏi của nàng lại làm cho Cánh Bắc thêm khó hiểu, nhưng cũng thành thật trả lời

"Bệnh chết! Anh niên tào tệ!"

Bệnh chết?! Không có khả năng! Dù cùng chàng tiếp xúc thời gian không nhiều lắm, nhưng nàng thấy chàng là một nam nhân rất khỏe mạnh, hướng hồ trong cung có rất nhiều danh y, làm sao có thể do năm hạn mà bị bệnh nhẹ một chút đã chết!

Sở Tiêu Lăng lâm vào trầm tư và bi thương, Cánh Bắc đối với nàng tỏ ra nghi hoặc và lo lắng, vội vàng gọi nàng, nàng mới dần dần hoàn hồn.

"Nương, người làm sao vậy? Có phải bị đau bụng hay không?" Nữ Nữ cũng lưu ý đến nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hiển thị rõ sự quan tâm mỗi lần bé đau bụng đều đỏ mề hôi, nên bé nghĩ mẫu thân cũng bị như vậy.

Sở Tiêu Lăng nâng tay, vuốt nhẹ đầu bé nói với bé mình không có việc gì, lập tức chuyển hướng Cánh Bắc, giọng điệu vẫn khó nén bi thương

"Ta. Ta không sao, ăn. Ăn cơm đi!"

Cánh Bắc vốn muốn hỏi, nhưng nghĩ lại vẫn bỏ qua.

Mà Chân Nguyệt Tinh vẫn yên lặng theo dõi mọi chuyện, đôi mắt sâu rất nhiều sắc thái có nghi hoặc, tìm tòi nghiên cứu, hiểu rõ cùng quý dị.

Đêm dài yên lặng, trong phòng ngủ của Sở Tiêu Lăng, một chiếc đèn dầu lẳng lặng thấp sáng rải đầy các góc.

Nữ Nữ đã ngủ say, Sở Tiêu Lăng ngồi dựa lưng vào thành giường, thanh mâu bình tĩnh che kín đau thương, nhìn chăm chú vào cây trầm hoa trong tay .

Cây trầm hoa này, đều là mua từ lần cùng Lưu Vân Lạc Trinh đi dạo phố, mặc dù không đáng giá lắm, nhưng lại tình thâm ý trọng, bởi vì vật này tượng trưng cho tình ý của chàng đối với mình .

Chàng thân phận cao cao tại thượng, nhưng chưa từng ghét bỏ xuất thân của mình, còn hạ mình coi mình như tri kỷ! Xa xứ, ngàn dặm xa xôi từ kinh thành đến nơi đây, nàng vốn muốn làm lại cuộc đời, từ nay không gặp ai nữa, chàng như vậy đã ra đi, âm dương cách xa nhau với mình.

Vì sao? Chàng còn trẻ như vậy, là một vị vua tốt, ông trời tại sao lại cho chàng vận mệnh như vậy, nhẫn tâm cướp đi sinh mệnh của chàng? Nghĩ đến sau này thật sự không thể nhìn thấy chàng, không còn được cảm nhận sự chăm sóc của người đó đối với mình, nội tâm Sở Tiêu Lăng đau xót, nước mắt tức thời rơi, yết hầu co rút cơ hồ không thể hô hấp.

Đột nhiên cửa phòng mở ra, một bóng người màu xám nhanh tiến vào. Sở Tiêu Lăng bừng tỉnh, thấy rõ người tới nhanh lau đi nước mắt, thanh âm lại không thể che kín nghẹn ngào

"Sư phụ, người. Còn chưa ngủ?"

Chân Nguyệt Tinh không lập tức đáp lại, mà là như có suy nghĩ gì nhìn chăm chú nàng một hồi, lập tức kéo một cái ghế ngồi xuống.

Sở Tiêu Lăng nhân cơ hội cắt trầm hoa đi, âm thầm điều chỉnh tâm tình, tiếp tục nói

"Sư phụ, đã trẻ như vậy, hay là có việc gì cần đến đồ nhi?"

Chân Nguyệt Tinh tiếp tục trầm ngâm một lát, mới chậm rãi nói:

"Ngươi. tới nơi này đã được ba năm?" Sở Tiêu Lăng kinh ngạc, tiện đà gật đầu.

"Ba năm qua, ngươi chăm chỉ hiếu học, khiêm tốn nhu thuận, cuối cùng không phụ kỳ vọng ta. Nay, sư phụ không còn gì để dạy nữa, con hãy trở về đi

Nàng kinh ngạc, kinh hô

"Sư phụ——"

"Hai tháng sau, Dược Viên thuốc được mở, đến lúc đó Cánh Bắc sẽ đưa ngươi trở lại kinh thành!" Phản phó xong, Chân Nguyệt Tinh không nhiều lời nữa câu, đứng dậy rời đi.

Trước khi đi, bà trao cho Sở Tiêu Lăng ánh mắt bao hàm thâm ý .

Sở Tiêu Lăng vẫn ngu ngơ, nếu trong không khí không có mùi hoa hạt dẻ độc đáo, nàng còn tưởng rằng mới vừa rồi chỉ là một ảo giác, sự phụ căn bản chưa từng tới!

Hai tháng, còn có hai tháng nữa là sẽ rời khỏi nơi này! Nàng từng vô số lần chờ đợi cơ hội có thể trở về kinh thành đoàn tụ với người nhà, nay cơ hội đã đến, nhưng không biết vì sao nàng lại không có cảm giác vui mừng, mà ngược lại. Cảm thấy phiền muộn, không muốn rời xa nơi này!

Không yên lòng, nàng cầm lấy trăm hoa yên lặng ngắm nhìn, toàn bộ suy nghĩ lại một lần nữa lâm vào đau thương.

Ánh trăng sáng tỏ rải khắp kinh thành, toàn bộ hoàng cung giống như một mảnh ngân quang, cao cao trên gác chuông, chiếu rọi bóng dáng cao lớn của Lưu Vân Lạc Kỳ, một thân long bào toả sáng dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn mỹ như đúc khắc sâu mà rõ ràng, con ngươi đen sâu thẳm khó dò giống như ánh sao trên trời, hần lăng lạng nhìn về phương xa, cả người tản ra một sự cô đơn nói không nên lời, làm cho người ta có cảm giác khiếp sợ.

Hắn không muốn khoác lên mình tấm long bào này. Được chứng kiến phụ hoàng vất vả càn cù lao khổ, hắn từ nhỏ đã hiểu làm hoàng đế là một việc cực khổ và buồn chán, hắn đã sớm có chủ ý nghiêm túc tính nguyện làm Vương gia tiêu điều tự tại, không cần tranh quyền đoạt vị.

Nhưng, thế sự thường thường khó dự liệu, nửa năm trước hoàng huynh đột nhiên phát bệnh, làm cho ngay cả Thái y cũng thúc thủ vô sách, đành phải mang tiếc nuối rời đi khỏi thế giới này.

Có những lúc hắn vẫn luôn rất nghi hoặc, hoàng huynh thân thể cường tráng, rất ít khi ốm đau, tại sao đột nhiên lại phát bệnh thậm chí anh niên tảo thế.

Không có người nào có thể cho hắn đáp án. Hoàng huynh chết vì bệnh trọng trách hoàng triều tự nhiên rơi xuống đầu hắn.

Vốn không thích bị trói buộc, hắn không thể không nghe theo lời dẫn dắt và di chiếu của hoàng huynh, kế thừa ngôi vị hoàng đế thống lĩnh thiên hạ.

Chỉ có tự mình trải qua, hắn mới hiểu được hoàng huynh vất vả và vĩ đại như thế nào. Mới đầu, hắn thật sự rất không quen, tưởng rằng vinh viễn không thể xử lý xong quốc sự, nhiều lần muốn buông xuôi nhưng mà nghĩ tới hoàng huynh trước khi lâm chung dặn bảo, khẩn cầu mình, nhớ tới trăm ngàn dân chúng thiên hạ, lại vì kéo dài cơ nghiệp hoàng gia hắn chỉ có cứng rắn ngẩng đầu lên.

Đã trải qua bốn tháng, hắn cuối cùng cũng chậm rãi thích ứng mọi việc, hơn nữa càng làm càng tốt, từ chán ghét biến thành thói quen. Về phần hậu cung, hắn theo hoàng huynh nhắc nhở, ngoại trừ hoàng tử Tần phi tiếp tục ở lại trong cung, còn lại cho xuất cung quay về gia đình.

Chức tước của Tuệ Tâm Thái Hậu không đổi, cùng với mẹ ruột của hắn đặt song song trở thành hai đại Thái Hậu.

Mà hắn bởi vì lúc trước chỉ có 20 thị thiếp, mẫu thân ngại ít vì thế căn cứ tổ luật, khi hắn lên ngôi được hai tháng đã tuyển thêm hơn 20 nữ nhân, bởi vì thời gian cấp bách, lần này hắn cũng không tự chọn phi mà do quan lại trong triều đình chọn lựa từ gia tộc vào.

Nói thực ra, những người nữ nhân mới tới, hắn cơ hồ không có nhìn qua, lúc ấy tham gia bình phẩm cũng không để ý lắm, tất cả đều do mẫu thân và Nhan Hâm phụ trách!

Nhan Hâm! Nhớ tới cái tên này, hắn đáy mắt nổi lên một tia chớp lên. Đối với Nhan Hâm, hắn vẫn quan tâm che chở, vốn muốn phong nàng làm hoàng hậu, không lường trước lại bị mẫu thân phản đối, lý do là hoàng hậu chẳng những là mẫu nghi thiên hạ, còn phải sinh hạ hoàng tử. Hắn khó xử, cuối cùng nghĩ ra một cách xử lý thỏa đáng, để Nhan Hâm làm Hiền phi, đứng đầu hậu cung, ngoại trừ danh hiệu, thi địa vị và quyền lợi áo với hoàng hậu không kém!

Bỗng dưng, trong suy nghĩ của hắn lại dần dần hiện lên một bóng hình xinh đẹp khác, mặc dù xa cách vài năm lại vẫn thật sâu khắc trong tâm trí, làm cho hắn vĩnh viễn không thể quên được.

Mỉm cười thờ dài, hắn giơ tay lên, tầm mắt bình tĩnh dừng trước tấm mộc bài trong lòng bàn tay.

Mộc bài này, thật giống như một cái bùa hộ mệnh, hắn thường mang theo bên người, đặc biệt đêm dài yên tĩnh, hắn thích một mình lăng lạng ngắm mộc bài, nhớ tới giọng nói, dáng điệu và nụ cười của nàng.

Khoảng thời gian cùng nàng ở chung không lâu, nàng lưu cho mình cũng là thương cảm. Trong ấn tượng của hắn, ngoại trừ biểu tình quật cường cố chấp thì vẫn là dung nhan tuyệt mỹ mê người, đó là.khi nàng hầu hạ dưới thân mình quỵn rũ kiều mị.

Nhưng đầu tiên là nàng sau đó đến hoàng huynh, những người thân nhất của mình, cứ thế rời xa mình. Không thể tưởng được, mình bất tri bất giác đã xem nàng như vậy!

Khóe môi gợi lên một chút đùa cợt, hắn không khỏi tự giễu mình một phen, sau đó cúi mặt xuống nhắm mắt lại, ngửa mặt mượn gió đêm thổi tới tạm thời xua tan trong lòng sâu tư.

Đêm sâu, càng thêm yên tĩnh, bỗng dưng hắn nghe thấy một khúc nhạc độc đáo, như có như không, tựa hồ từ rất xa truyền tới. Trong lòng đột nhiên run lên, hắn nhanh chóng mở mắt, nhìn chung quanh cẩn thận nghe ngóng.

Không sai, là có người đang thổi khúc nhạc đó, dùng lá để thổi! Hay là, là nàng?

Mỗi khi nghe nhạc khúc độc đáo đó, hắn lại nhớ tới nàng, biết rõ nàng đã không còn ở nhân thế, biết rõ thổi khúc là một người hoàn toàn khác, nhưng hắn vẫn nhìn không được đi theo thanh âm đó để tìm kiếm cho đến khi nhìn thấy người thổi khúc nhạc đó mới yên lòng!

Lần này cũng không ngoại lệ, hấn rất nhanh dùng khinh công từ trên gác chuông nhảy xuống, đi theo thanh âm đó cuối cùng dừng lại ở một cung điện.

Dưới cây ngô đồng, một người con gái duyên dáng yêu kiều, xiêm y màu tím, tóc dài như thác nước xoã tung sau lưng, cả người như si như say, khúc đứng là do nàng thối.

Đầu tiên là dừng lại một chút, Lư Vân Lạc Kỳ lập tức lặng lẽ dời bước, chậm rãi đến gần.

Tựa hồ cảm giác được phía sau có người tới gần, nữ tử đó ngừng thối lá, quay đầu lại nhất thời hoa dung thất sắc, hoảng sợ vạn phần hành lễ:

"Thần Nô tì khấu kiến hoàng thượng!"

Lư Vân Lạc Kỳ cũng không gọi nàng bình thân, mà là hỏi thẳng

"Người biết dùng lá thối nhạc?"

Nữ tử mỉm cười, tiện đà trả lời, tiếng nói ôn nhu

"Hồi hoàng thượng, đúng vậy! Nô tì từng gặp một bà bà thối qua, lúc ấy cảm thấy rất hay nên đã học nghệ của bà ta. Đêm nay nhất thời có hứng nên ở trong viện thối một chút, không ngờ lại quấy nhiễu thánh giá, mong hoàng thượng thứ tội!"

Lư Vân Lạc Kỳ bưng tỉnh đại ngộ, con ngươi đen nhấp nháy, lại nói

"Người là người nào cung? Tên gọi là gì? Còn nữa, trẫm cho phép người ngẩng đầu đáp lời!"

"Tạ hoàng thượng!" Nữ tử vừa nói vừa đứng thẳng người, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh vào mi mắt Lư Vân Lạc Kỳ là một khuôn mặt mỹ lệ thoát tục, dung nhan hơi e sợ, đôi mắt to trong suốt như suối

"Nô tì Liễu Bích Hà (ai nhớ tới nàng ta ko), là quý nhân, ở tại Hi Vũ cung!"

Vừa nhìn thấy đôi mắt này, Lư Vân Lạc Kỳ trong lòng rung mình, một cảm giác quen thuộc trong lòng, ma xui quỷ khiến hấn đi đến gần, vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng nàng.

Liễu Bích Hà khẽ run, theo bản năng né tránh.

Lư Vân Lạc Kỳ cũng không buông tha, còn nâng người của nàng lên, cúi đầu xuống không đợi nàng phản ứng liền nhanh chóng hôn nàng!

Liễu Bích Hà cả người run rẩy, nhưng cũng không dám giãy dụa, chỉ có lẳng lặng mặc hấn xâm phạm mỗi một tấc đất trong miệng mình .

Chỉ chớp lát sau, nàng cảm giác thân thể được nâng lên, thấy mình đã bị hấn ôm ở trong lòng. Không để ý đến sự kinh hô của nàng Lư Vân Lạc Kỳ bước đi như bay vào nhà, rất nhanh tiến vào một gian phòng tràn ngập mùi thơm nữ tính, sau đó đặt nàng lên trên giường, thân hình cao lớn nhanh chóng áp lại gần, lại một lần nữa hôn lên môi nàng, bàn tay to còn khẩn cấp bắt đầu cởi bỏ những lớp xiêm y mỏng manh trên người nàng.

Chỉ chớp lát sau, Liễu Bích Hà đã bị thoát trần như nhộng, mà Lư Vân Lạc Kỳ tương tự. Liễu Bích Hà lần đầu nhìn thấy thân thể nam tử, hạ thể vĩ ngạn kiện mỹ của hấn làm nàng cảm thấy ngượng ngùng rất nhiều, nháy mắt cảm thấy si mê, mặc dù chưa từng trải nhưng nàng cũng rõ ràng hiểu được kẻ tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, gương mặt dần dần ửng hồng, tim đập càng lúc càng nhanh, nàng cứ như vậy ngơ ngác để mặc hấn bài bố, cho đến khi hấn cuồng dã tiến vào mình!

Cảm giác tê liệt đau đớn, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, không tự chủ được kêu đau. Lư Vân Lạc Kỳ thần chí vẫn tan rã, ngừng động tác một chút, cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của nàng, giọng nói khàn khàn lộ ra vẻ ôn nhu yêu thương trước nay chưa từng có.

"Nha đầu, nàng cùng trẫm hoan ái bao nhiêu lần, như thế nào vẫn là không thích ứng trẫm! Ngoan, đừng khóc, nhớ lại trước kia những chuyện trước kia sau đó nàng sẽ rất thoải mái!"

Lời của hấn, làm cho Liễu Bích Hà đột nhiên sùng sốt, nàng cảm thấy buồn bực không hiểu hấn rốt cuộc đang nói gì, đáng tiếc không để nàng suy nghĩ nhiều, hấn bắt đầu luật động, cả người nàng trở nên tê dại run rẩy lên, thờ gấp liên tục, ngay sau đó là từng đợt rồi lại từng đợt sóng xa lạ, khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt, sự sung sướng mất hồn và khuây khoả xâm nhập tứ chi của nàng, làm toàn bộ suy nghĩ của nàng bị tê liệt, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể vô lực đón ý hùa theo sự tiến công của hấn.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, âm thanh yêu kiều biến mất, nội tạng dục hòa cũng dần dần ngừng lại, hơi thở kiều diễm còn đang lặng lẽ tràn ngập. Liễu Bích Hà, toàn thân mỏi mệt, lẳng lặng nằm ở trên giường. Lư Vân Lạc Kỳ tựa vào cột giường mà ngồi, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm một ít màu đỏ tươi trên giường, đầu óc bắt đầu thanh tỉnh.

Nguyên lai, vừa rồi lại là một hồi ảo giác! Nàng ta không phải là nàng! Căn bản là không phải nàng! Trong mắt sự ôn nhu biến mất, nhanh chóng khôi phục băng hàn và đậm đặc, hấn đứng dậy tùy ý mặc quần áo vào, ngهنh ngang rồi đi, không nói gì, cũng không hề liếc mắt nhìn nàng một cái.

Cảm giác bởi vì hấn bước đi rất nhanh như một trận gió, Liễu Bích Hà nhin xuống thân thể đang đau đớn, xoay người ngồi dậy, đối với cánh cửa trống rỗng dung nhan mỗi một nổi lên một tia hoang mang.

Sau đó, nha hoàn bên người của nàng Đỗ Quyên nhanh chóng tiến vào.

"Tiểu thư, hoàng thượng người vừa rồi thật sự là hoàng thượng? Người rốt cục đã đến sủng hạnh tiểu thư?"

Đỗ Quyên lộ rõ nét vui mừng trên mặt, tiến thẳng đến trước giường, nhìn thấy Liễu Bích Hà lóa lờ làm da trắng hồng lộ trên mền tơ, càng thêm khẳng định trong lòng đã đoán đúng.

Liễu Bích Hà không trả lời nàng, mà hỏi lại

"Đỗ Quyên, trước kia ngoại trừ người đàn bà kia, còn có ai cũng được hoàng thượng sủng ái?"

Đỗ Quyên ngẩn người, thoáng suy nghĩ sau đó lập tức lắc đầu

"Hình như là không có. Hiền phi nương nương được hoàng thượng sủng ái, ở hậu cung một tay che trời, các nương nương khác căn bản không có cơ hội hầu hạ hoàng thượng, cho dù là có cũng là người của nàng ta! Tiểu thư, làm sao vậy? Vì sao đột nhiên hỏi việc này? Đúng rồi, hoàng thượng không phải đã bắt đầu chú ý người, thậm chí thích người chứ?"

Nhớ lại tình huống mới vừa rồi, Liễu Bích Hà chau mày, than nhẹ

"hoàng thượng tựa hồ. coi ta trở thành thể thân của một nữ nhân khác!"

"Cái gì? Trở thành ai?"

"Ta không biết, ta chỉ nghe hán miệng không ngừng gọi hai chữ nha đầu, hay là. . . . ngoại trừ người đàn bà kia, hán còn có người nào khác?" Liễu Bích Hà vừa nói, biến khổ tư.

Đỗ Quyên cũng nghi hoặc, dần dần trong đầu nhớ lại một chuyện, bưng tỉnh nói

"Tiểu thư, nô tỳ biết đại khái là ai!"

"Là ai?"

"Không biết tiểu thư còn nhớ rõ ba năm trước đây trong lần thi đấu tài nghệ, khi tiểu thư khiêu vũ, không cẩn thận đụng vào Kỳ Vương Phi!"

Liễu Bích Hà vừa nghe, trong đầu tức khắc dần hiện ra hình ảnh trong quá khứ, cả người nhất thời biến hóa. Nàng đương nhiên nhớ rõ, nàng làm sao có thể không nhớ rõ, cũng bởi vì lần đó ngoài ý muốn, khiến cho mình mơ tưởng, cũng chính là việc ngoài ý muốn, làm chính mình hao tổn tâm tư tiến cung, chịu cảnh một mình trông phòng cô tịch, đau đớn.

"Năm đó, Kỳ Vương Phi xuất thân thấp hèn, người ở ngoài đều nói nàng bị Kỳ Vương gia lạnh nhạt, nhưng lại có người nói kỳ thật Kỳ Vương gia rất thích nàng, nếu không cũng sẽ không để nàng mang thai. Cho nên, nô tỳ cho rằng, hoàng thượng trong miệng gọi nha đầu kia hán là nàng! Không thể tưởng được nàng ta đã chết nhiều năm như vậy, hoàng thượng còn đối với nàng nhớ mãi không quên, bởi vậy có thể thấy được, người quả thật thích nàng, hơn nữa, còn thực sự yêu!"

Nghe xong lời Đỗ Quyên phân tích, Liễu Bích Hà không tự chủ gật đầu, nội tâm đồng thời nổi lên một tia trào phúng, đáp án cuối cùng cũng có! Không ngờ được, mình lại thành một thể thân của người chết! Bất quá, vì ai thể thân không quan trọng, quan trọng là mình đã có được sự chú ý của hán, kế hoạch cũng thành công phần nào!

Nghĩ thông suốt hết mọi thứ, trên mặt Liễu Bích Hà nghi ngờ dần dần mất đi, âm trầm nổi lên cả người đột nhiên trở nên ngoan độc, thực không phù hợp với so với dung nhan trẻ trung của nàng tinh thần phấn chấn.

Bình minh lên, mặt trời chiếu khắp nơi. Tại cửa nam của hoàng cung đang trình diễn một màn tiễn biệt khá quen thuộc.

"Hoàng thượng, lần đi này ngài nhớ phải bảo trọng, mọi sự cẩn thận. Còn có, xin nhớ kỹ, Hâm nhi ở trong cung từng giờ từng khắc chờ đợi ngài trở về!" dung nhan của Nhan Hâm hiện vẻ đầm đìa đáng yêu và sự quyến luyến không rời.

Mỗi lần Lưu Vân Lạc Kỳ đi xa, bọn họ lại trình diễn một tiết mục, lần này đi Liên thành cũng không ngoại lệ.

Nguyên nhân bởi vì quyến luyến cũng đúng mà còn có nguyên nhân quan trọng hơn là vì nàng muốn lưu lại cho hán một ấn tượng sâu sắc, miễn cho hán nhớ thêm nữ nhân khác. Khách quan cho rằng Nhan Hâm lưu luyến không rời, Lưu Vân Lạc Kỳ ngược lại bình tĩnh hơn, bất quá, hán vẫn là không chút keo kiệt tái diễn một ít an ủi

"Trẫm đã biết, ngươi cũng bảo trọng, và dành chút thời gian chăm sóc mẫu hậu!"

Cuối cùng cuộc tiễn biệt cũng chấm dứt, Lưu Vân Lạc Kỳ không hề lưu luyến, bóng dáng vĩ ngạn dứt khoát bước lên xe ngựa, có hộ vệ đồng hành, đội ngũ chậm rãi rời đi khỏi kinh thành.

Đi một mạch qua 3 ngày, đoàn người ngược cuối cùng đến Liên thành. Nguyên lai, Lưu Vân Lạc Kỳ lần này đến Liên thành, là vì để gặp Hoa lão thương

nhân cung cấp thảo dược lớn nhất cho triều đình nói chuyện công việc.

Hoàng đế ngàn dặm xa xôi tự mình đến tận đây làm Hoa lão bản kinh ngạc vô cùng, mặt mày sáng láng nên tự nhiên việc gặp gỡ cũng thuận lợi thành công.

Công sự thỏa đáng, Lưu Vân Lạc Kỳ rảnh rỗi đi thăm Liên thành, thuận tiện xem xét dân tình thế tục.

Hôm nay, hấn một thân y phục hàng ngày, chỉ đem theo vài tên thị vệ, ung dung nhàn hạ đi dạo trên đường phố phồn vinh của Liên thành.

Dân chúng cho dù là ở dưới chân thiên tử cũng khó vừa thấy mặt rồng, nay Lưu Vân Lạc Kỳ cải trang xuất cung, hấn và tùy tùng bên người cũng không bị nhận ra, mọi người chỉ biết là người nọ tuần mỹ khí phách phi phú tức quý.

Cảnh tượng đường phố phồn vinh, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng sung sướng. Đi tới, lại gặp gỡ một tiểu cô nương cùng người nhà đi dạo. Tiểu cô nương này phần điều ngọc mài, mềm mại đáng yêu, mắt to như hắc ngọc trong suốt sáng ngời.

Cô bé thực ngây ngô làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ có một loại cảm giác đặc biệt thích thú. Những thứ hấn có được không ít, chỉ có duy nhất loại cảm giác này là chưa từng có, tự nhiên sinh ra. Lớn lên trong nhà đế vương, gặp nhiều đứa bé từ nhỏ đã hiểu biết và tính toán, cuộc sống cung đình làm cho bọn họ từ nhỏ mất đi sự ngây thơ chất phác, sớm tiến trở thành người lớn, còn tuổi nhỏ đã hiểu được sát ngôn quan sắc, thậm chí người lừa ta gạt, tranh đấu gay gắt.

Nhìn đứa bé trước mắt, Lưu Vân Lạc Kỳ nhiều sự thích thú tập hợp trong lòng, làm cho hấn kim lòng không đau buồn xuống ngôi cửu ngũ uy nghi

"Có thể nói cho trăm Thúc thúc, tên của cháu không?"

"Cháu. cháu gọi là Nữ Nữ, mẫu thân bảo cháu là con nhóc con, bởi vì mẹ là đại Nữ Nữ!" Tiểu cô nương không ngừng chớp mắt, khuôn mặt non nớt làm cho người ta nháy mắt cảm thấy bất cứ thứ gì trên trần thế cũng không sánh bằng, không một chút đề phòng đối với người xa lạ, bởi vì trong thế giới thuần khiết của bé con không có người xấu tồn tại.

"Nữ Nữ, Nữ Nữ." Lưu Vân Lạc Kỳ nhỏ giọng gọi, cảm thấy cái tên này thú vị lại vô cùng thân thiết, dân chúng bình thường tên gọi rất dễ nghe, luôn đặt tên con như "Cờ hiệu cửa hàng Thành Long, vọng nữ thành phượng". Các loại tên dường như có sự kỳ thác và mong đợi của cha mẹ vào tương lai của con cái sau này.

Bởi vì thân cao nên hấn phải ngồi chồm hồm xuống, nhịn không được tiếp tục hỏi:

"Vậy cha Nữ Nữ đâu?"

"Phụ thân, phụ thân. Mẫu thân nói, phụ thân của Nữ Nữ khi cháu còn ở trong bụng mẫu thân đã Vị quốc vong thân."

Từ vọng đối với suy nghĩ đơn giản và non nớt của bé mà nói là cái gì đó rất xa lạ, nhưng khi bé nói xong, trong mắt cũng hiện lên một tầng nước mắt.

Phụ thân ở trên chiến trường vị quốc vong thân rồi! Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng không khỏi cảm động, có điểm đau thương. Hấn không khỏi nghĩ mình khi còn là Vương gia cũng thường xuất chinh đi đánh giặc, tướng sĩ chết trận sa trường mình cũng từng rất xúc động.

Xã tắc giang sơn, bách tính an cư lạc nghiệp thì cái giá phải trả là gì? Là rất nhiều người chịu nỗi đau mất đi người thân, là một tướng thành danh Vạn Cổ, hay là cảnh hoa đào tiễn đưa anh hùng nước mắt rơi lòng chua xót?

Hấn không thể nào nói ra, nếu không muốn Nữ Nữ nghe được "Vị quốc vong thân" bốn chữ này, làm một thế hệ bá chủ hấn không có cảm xúc đó.

Có điều nhất định phải trả giá thật nhiều, nhưng là bao nhiêu binh sĩ vợ ly từ tán, cửa nát nhà tan? Nhìn bé, không biết duyên cớ vì sao, hấn tự nhiên cảm thấy "Áy này" không hiểu là ai đã tước đoạt đi hạnh phúc của Nữ Nữ?(còn ai nữa chứ ngoài Lk ca=.=)

Nữ Nữ tiếp tục mở to mắt, hoang mang nhìn lên thúc thúc xa lạ nhưng lại rất tốt bụng trước mắt này, không hiểu vì sao hấn hỏi mình rồi lại trầm mặc thật lâu không nói gì.

Chẳng lẽ vị quốc vong thân là từ không thể nói ra? Trong lòng đột nhiên hiện lên nghi hoặc, bé cũng không dám nói nhiều, tuy rằng mẫu thân đã dạy tiểu hài tử nếu không biết phải hỏi, nhưng bé vẫn nhịn xuống.

Nghiêng đầu, ánh mắt xoe tròn đi chuyển, còn nhỏ tuổi thế nhưng bé cũng có tâm tư của mình.

Nhớ tới mẫu thân, bé cả người thoáng chốc lại khỏi phục thương tâm, lại một lần nữa khóc lóc:

"Nữ Nữ nhớ mẫu thân, Nữ Nữ phải về nhà, mẫu thân không thấy Nữ Nữ sẽ rất lo lắng đó! Thúc thúc, xin ngài đưa Nữ Nữ đi tìm mẫu thân!"

Tiếng khóc của bé con, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ phục hồi tinh thần lại, không chút nghĩ ngợi liền ôm bé

"Được, Nữ Nữ đừng khóc, thúc thúc dẫn con đi tìm mẫu thân. Trước tiên Nữ Nữ nói cho thúc thúc biết, nhà con ở đâu?"

"Nhà? Nữ Nữ không biết, oa oa, Nữ Nữ ngây ngốc, không biết nhà ở đâu, mỗi lần đều là mẫu thân cùng cha nuôi mang Nữ Nữ đi đến đây, Nữ

Nữ Nữu trong một cái nôi, được cha nuôi đưa xuống núi. Mẫu thân có dạy Nữ Nữu không được tùy tiện buông tay mẹ ra, đều do Nữ Nữu ham chơi, nhìn thấy gì cũng tò mò nên cái gì cũng không để ý, oa oa, Nữ Nữu về sau cũng không dám nữa, chỉ cần có thể trở về bên cạnh mẫu thân, Nữ Nữu về sau sẽ nghe lời mẫu thân nói!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Nữ Nữu lộ ra vẻ thất bại và buồn nản, bé rất thông minh, nhưng dù như vậy thì có nhiều việc bé cũng không thể biết hết được.

Nhìn bé đang khóc không ngừng, còn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ cả lên, lòng Lưu Vân Lạc Kỳ bỗng cảm thấy đau xót không nói lên lời. Vì thế, chàng vô cùng nghiêm túc cam đoan với bé

"Được rồi, Nữ Nữu đừng khóc, thúc thúc hứa với con, sẽ giúp cho con tìm mẫu thân!"

Dứt lời, vừa thay bé lau nước mắt, vừa dắt tay bé đi vào chỗ náo nhiệt nhất trong thành.

Bàn tay to nắm lấy bàn tay bé, sự mềm mại ấm áp của bàn tay bé làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ trải nghiệm cảm giác làm phụ thân thật tự hào sung sướng.

Sải bước của hần dài còn của Nữ Nữu lại rất ngắn, làm cho hai người đi rất không đều, đây quả thực là tra tấn sự chịu đựng của hần, chưa từng bước qua bước nhỏ như vậy, giống như là dậm chân tại chỗ. Hần rút cuộc chịu không nổi liền bế bé lên.

Nữ Nữu cũng thực tự nhiên, đôi tay ngắn nhỏ vòng lên ôm, khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát vào cổ hần, bé theo thói quen vẫn thân thiết ôm Sở Tiêu Lăng và Cánh Bắc như vậy, nay đối với Lưu Vân Lạc Kỳ cũng nhớ đến thói quen, không một chút lo lắng mình là lần đầu gặp thúc thúc xa lạ này.

Sự thân thiết như vậy, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ phân vân một chút không biết phải làm sao, được nữ nhân ôm cổ đã vô số lần, nhưng là được tiểu nữ oa ôm cổ cọ xát thì là lần đầu tiên.

Bất quá, hần phát hiện mình rất thích cảm giác này, cả tình thương của cha luôn luôn ẩn chứa trong lòng cũng lặng lẽ phát ra, tuần nhan trở nên càng ngày càng nhu hòa.

Mấy tên thị vệ theo ở phía sau cũng khó có dịp được nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu của hoàng thượng, mỗi người đều có những suy nghĩ khác nhau, chẳng lẽ nữ oa này là một tiểu công chúa của hoàng thượng thất lạc trong dân gian?

Mỗi người đi đường đều ngạc nhiên và bị hấp dẫn bởi hình ảnh "Cha và con gái", nam anh tuấn bất phàm, quý khí kinh người; tiểu nữ oa còn nhỏ tuổi cũng có thể thấy được tương lai đích thị là khuynh quốc khuynh thành, tuyệt đối có thể là hồng nhan họa thủy.

Đột nhiên, nhất tiểu thương hướng tới Lưu Vân Lạc Kỳ thét to

"Mời ngài xem hàng nhà chúng tôi, trống bôi cát tường như ý, người mua cho khuê nữ của mình một cái đi."

Nữ Nữu vừa thấy, nhanh tay tiếp nhận, lắc lắc cái trống trong tay, quay sang nói với Lưu Vân Lạc Kỳ:

"Nữ Nữu thích trống bôi, có thể mua cho Nữ Nữu không? Phụ thân " nhóc con bướng bỉnh nghịch ngợm!

Mà Lưu Vân Lạc Kỳ, được bé gọi là "Phụ thân" cũng sững sốt nửa ngày mới lấy lại tinh thần, trong lòng một trận vui mừng khôn xiết, không khỏi lớn tiếng đáp

"Được rồi, chỉ cần Nữ Nữu thích, phụ thân mua cho con cả năm cái!" dứt lời, phân phó tùy tùng, thật sự mua hết năm cái.

Nữ Nữu mặt mày hớn hơ, lông mi đen láy ộp dưới hai tròng mắt cong cong thành hình trăng rằm, có vẻ càng thêm đáng yêu động lòng người.

Lưu Vân Lạc Kỳ cũng bị vây trong vui sướng kích động, không biết nên cảm tạ mẫu thân Nữ Nữu thất trách, hay là may mắn vì cha của Nữ Nữu đã rời đi, mới để cho mình có cơ hội nếm thử cảm giác được làm cha.

Kế tiếp, bọn họ không nóng lòng đi "tìm người thân" nữa, chuyển thành đi dạo chơi. Đi qua một quầy hàng bán kẹo hồ lô thì Nữ Nữu đang ngủ say ngủ thấy mùi thơm nhất thời tỉnh lại, lại hoan hô:

"Cha nuôi, con muốn ăn kẹo hồ lô!"

Cha nuôi? Không phải phụ thân sao? Nghe bé đã sửa lại tên gọi, Lưu Vân Lạc Kỳ bỗng nhiên phiền muộn, bất quá vẫn là mua cho bé.

Vì biểu đạt lòng biết ơn của mình, Nữ Nữu ăn một viên sau đó đột nhiên chu cái miệng nhỏ nhắn, hướng tới khuôn mặt tuần tú của Lưu Vân Lạc Kỳ nói

"Cám ơn phụ thân, phụ thân thật tốt, Nữ Nữu rất thích phụ thân." nói xong, đôi tay nhỏ bé lại một lần nữa ôm chặt cổ của Lưu Vân Lạc Kỳ còn phì cười, bé đã sớm đem mẫu thân thất lạc bỏ quên một bên rồi.

Điều này càng làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ yêu thích bé không muốn buông tay, bất quá, hần vẫn không quên Nữ Nữu còn có thân nhân, vì thế vừa mang bé đi dạo phố, vừa tìm kiếm người nhà bé.

Thời gian nhanh trôi qua, sắc trời dần dần tối vẫn chưa tìm được mẫu thân xinh đẹp và cha nuôi của Nữ Nữu.

"Chủ nhân, trời tối rồi, tiếp tục đi tìm cũng không có kết quả, không bằng về biệt uyển trước đi!" Trong đó một gã hộ vệ, cung kính nhắc nhở.

Lưu Vân Lạc Kỳ nhìn xung quanh một lát, rồi nhìn xuống đứa trẻ đang ngủ say trong lòng, nên gật đầu đồng ý.

Sở Tiêu Lăng nội tâm bối rối hoảng sợ, đôi tay bắt đầu run lên, hai chân không khống chế được dường như muốn mềm nhũn ra!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Kỳ và Lăng hội ngộ

Sở Tiêu Lăng cùng Cánh Bắc cơ hồ xối tung lên toàn bộ Liên Thành!

Đã nhiều ngày qua, hôm nay là lần cuối cùng xuống dưới chân núi đưa thuốc, lượng thuốc cũng đã giao xong một lần, vốn định chỉ đi cùng Cánh Bắc xuống nhưng Nữ Nữ đòi phải theo cùng.

Vì vội vàng đến hiệu thuốc bác Hỏa Kế giao dịch, tạm thời để Nữ Nữ đứng ở bên, rõ ràng dặn dò bé đừng có chạy lung tung, ai ngờ tiểu gia hỏa này thật sự hiếu động, mình vừa dời tầm mắt bé liền không biết đã chạy đi đâu.

Từ giữa trưa đến bây giờ, đã 3 canh giờ phở lớn ngõ nhỏ trong Liên Thành cơ hồ đi khắp rồi, nhưng vẫn là không thấy được bóng dáng quen thuộc, điều này làm cho Sở Tiêu Lăng lòng nóng như lửa đốt!

Nhìn nàng đang rất suất ruột, Cánh Bắc cũng lo lắng đau lòng, kéo tay nàng ôn nhu an ủi:

"Đừng lo lắng, Nữ Nữ sẽ không có chuyện gì, bé rất nhanh sẽ trở lại bên cạnh chúng ta!"

Sở Tiêu Lăng đang một lòng đặt ở trên người nữ nhi, rốt cuộc chẳng quan tâm đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân vội cầm ngược tay Cánh Bắc, bắt lực khác

"Sư huynh, làm sao bây giờ? Chúng ta đã tìm khắp thành, bé rốt cuộc đã đi đâu, có phải là. Bị bọn người xấu bắt cóc rồi hay không?"

vừa nghĩ tới nữ nhi có thể rơi vào tay người xấu, lòng nàng như đứt từng khúc vô cùng đau đớn.

"Sẽ không sao đâu, làm sao có thể như vậy, huống hồ Nữ Nữ lại đáng yêu thông minh, cho dù người xấu nhìn thấy, cũng không nhẫn tâm làm thương tổn bé mà!" Cánh Bắc chỉ có thể an ủi như vậy, kỳ thật trong lòng chàng cũng đang rất lo lắng, chàng cũng đang hoài nghi Nữ Nữ có phải hay không là bị người xấu bắt cóc, nếu không không có khả năng một chút manh mối cũng không có.

Nữ Nữ là một đứa nhỏ lanh lợi, lạc đường nhất định sẽ tìm ngay một người tốt để hỏi han, cho nên lý do duy nhất chính là, bé thật sự gặp phải người xấu. Bất quá, chàng ta chỉ có thể ở suy đoán và lo lắng thầm trong lòng, mà không dám nói ra, bởi vì chàng biết Sở Tiêu Lăng nhất định sẽ chịu không nổi đã kích này, đến lúc đó chỉ sợ chàng lại càng thêm phân thân, chẳng những phải tìm Nữ Nữ mà còn phải lo cho nàng.

Sắc trời dần tối, đường phố dần an tĩnh trở lại đám đông ồn ào cũng càng ngày càng thưa thớt, chỉ còn một ít người bán đang thu dọn hàng hóa.

Nhớ tới trong trang viên mẫu thân đang chờ, Cánh Bắc không khỏi đề nghị

"Sư muội, chúng ta hay chúng ta trở về trước đi đã, ngày mai lại tiếp tục tìm kiếm."

"Không, ta muốn ở lại, cho đến khi tìm được Nữ Nữ mới thôi!" Sở Tiêu Lăng không chút nghĩ ngợi, quyết định cự tuyệt.

"Nhưng mà, chúng ta tìm khắp nơi lâu như vậy giờ này trên đường không một bóng người, cho dù chúng ta có tiếp tục cũng vô ích, chẳng thà về núi trước đi đã, thông báo với mẫu thân một tiếng, ngày mai ta lại đưa nàng xuống dưới núi tìm. Còn nữa, nàng cũng đói bụng rồi, phải ăn ít đồ!"

Sở Tiêu Lăng vẫn không ngừng lắc đầu, nước mắt rơi là chảy xuống hai má

"Vậy huynh trở về trước đi, để mình ta ở lại tìm bé, ngày mai huynh lại xuống núi cùng ta tìm tiếp!"

Nàng một mình ở lại? Không, mình sao có thể vô tâm để nàng một mình ở lại đây, cuộc sống nơi đây khác xa trên núi rất nhiều!

Biết nàng tối nay nhất định sẽ không chịu trở về, Cánh Bắc chỉ có thể tìm một giải pháp khác, đưa nàng đến một gian nhà trọ ở lại, dặn dò nàng đừng đi đâu chờ chàng trở về, sau đó tiếp tục đi tìm Nữ Nữ.

Chân Nguyệt Tinh biết được Nữ Nữ mất tích, lòng cũng nóng như lửa đốt, còn muốn cùng xuống núi tìm kiếm. Lo lắng bà vừa hết phong hàn, Cánh

Bắc không cho bà đi, thu thập một ít vật dụng của mình và Sở Tiêu Lăng rời lập tức từ biệt bà đi xuống núi.

Trở lại nhà trọ đã là nửa đêm. Sở Tiêu Lăng tất nhiên là vẫn còn thức, nàng tinh thần hoảng hốt vẫn ngồi yên trên đầu giường roi lệ. Cánh Bắc buông hành lý, đưa đồ ăn khuya vừa mua đến trước mặt nàng

"Sur muội, ăn trước ít cháo!"

Nhìn bát cháo gạo nóng hằm hập, một ngày chưa ăn gì nên Sở Tiêu Lăng, vốn bụng đã rất đói, nhưng nàng không thể nuốt trôi nổi.

Cánh Bắc âm thầm thở dài một tiếng, hơi hơi tăng thêm giọng điệu

"Sur muội, không phải nàng muốn tìm Nữ Nữ sao? Nếu không ăn không uống không nghỉ ngơi nhờ ngã bệnh thì sao mà tìm được nữa bây giờ? Hãy nghe ta nói, nàng bây giờ cũng đừng lo lắng quá, ăn no bụng rồi ngủ một giấc, trời vừa sáng chúng ta sẽ xuất phát, đến lúc đó chắc chắn có được tin tức tốt!"

Nghe đến mấy câu này, Sở Tiêu Lăng dù còn đau lòng, cũng ngoan ngoãn tiếp nhận đồ ăn khuya bắt đầu ăn.

Sau đó, lại được Cánh Bắc an ủi khuyên giải, nằm xuống giường, bắt buộc mình ngủ một chút.

Cánh Bắc không ngủ, đáy mắt sáng ngời như ánh sao vẫn yên lặng nhìn nàng, nội tâm khó có thể hình dung thương yêu và trù mến dành cho nàng, ngón tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt nàng, âm thầm mặc niệm

"Sur muội, sư huynh hứa với nàng, bất luận như thế nào cũng sẽ tìm được Nữ Nữ. Sư huynh sẽ chăm sóc cho nàng và Nữ Nữ cả đời, cho nên xin hãy tin tưởng sư huynh tất cả mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp!"

Từ nửa đêm đến sáng, chàng cứ ngồi như vậy trông chừng Sở Tiêu Lăng, cho đến hừng đông.

Vội vàng chuẩn bị một chút, hai người lại bắt đầu hành trình tìm kiếm Nữ Nữ.

Vì để tiết kiệm thời gian còn phân công nhau đi tìm, lại một ngày nữa đi qua, vẫn không tìm thấy bóng dáng Nữ Nữ. Sở Tiêu Lăng đã gần như sức cùng lực kiệt, đầu tóc rối bời gục xuống bàn khóc không thành tiếng.

Cánh Bắc cũng mặt mày thương tâm, thời gian trôi qua càng dài chàng càng cảm thấy sự tình không lạc quan, trong lòng bắt đầu dấy lên một cảm giác sợ hãi, từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, lần này lại cảm giác được nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có khó có thể hình dung.

Một đêm này, hai người cũng không ngủ! Những ngày tiếp theo đối với bọn họ mà nói, quả thực là Địa Ngục dày vò và đau đớn, Nữ Nữ mất tích đã ba ngày nhưng vẫn bất vô âm tín, cuối cùng không thể không đi báo quan.

Trên công đường yên lặng, Huyện lệnh lão gia hiện từ sau khi xem xong cáo trạng, yên lặng đánh giá Sở Tiêu Lăng và Cánh Bắc một chút, tiện đà hỏi

"Các ngươi và người mất tích quan hệ thế nào với nhau?"

"Ta là mẫu thân!"

"Ta là cha nuôi!"

Sở Tiêu Lăng và Cánh Bắc cùng trả lời. Mẫu thân, cha nuôi!

Huyện lệnh lão gia ánh mắt chớp lên, trầm ngâm một lát sau, chậm rãi nói

"Tốt rồi, các ngươi không cần lo lắng, tiểu hài tử của các ngươi hiện tại rất an toàn, bé không có chuyện!"

Huyện lệnh vừa dứt lời, Sở Tiêu Lăng và Cánh Bắc vừa mừng vừa sợ, mà Sở Tiêu Lăng, đã đi tới trước bàn

"Huyện lệnh lão gia, ngài là có ý gì? Hay là ngài đã gặp qua nữ nhi của ta? Bé hiện tại thế nào? Thành dẫn ta đi gặp bé!"

"Bản quan xác thực đã gặp qua nó, bất quá bây giờ nó đã không còn ở trong bản thành! Nó đã đi đến kinh thành. Một đại quan tìm được nó, vị kia đại quan đối với nó rất yêu thích, vốn cũng muốn tới tìm các ngươi để hỏi, nhưng bởi vì việc gấp phải quay về kinh thành nên thuận tiện đưa tiểu cô nương đi theo luôn."

"Cái gì? Ngài biết rõ nữ nhi của ta cùng người đó vốn không quen biết mà lại cho người đó mang con gái ta đi? Ngài làm quan phụ mẫu cái kiểu gì vậy?" Sở Tiêu Lăng kinh hoảng, nhịn không được quát ầm lên.

Cánh Bắc còn có thể có chút bình tĩnh

"Vậy ngài nói cho ta biết, vị kia đại quan tên gọi là gì, ở kinh thành làm chức quan gì? Chúng ta đi tìm người đó."

Đi tìm hoàng thượng? Hoàng cung muốn vào là vào được sao? Long nhan muốn gặp là gặp được sao? Còn nữa, ông chỉ là một Huyện lệnh, há có thể

ngăn cản hoàng thượng? Đừng nói là một tiểu nữ oa, chỉ cần hoàng thượng thích, có mười cái đầu ông cũng không dám phản đối. Huyện lệnh không kiên nhẫn liếc thị bọn họ, bỗng nhiên vỗ kinh đường mộc

"Yên lặng yên lặng! Thực xin lỗi, về địa chỉ tên tuổi của vị đại nhân kia, bản quan không tiện nói, bắt quá các người yên tâm, một năm sau người đó sẽ đưa đứa nhỏ trả lại, các người đến lúc đó đến nhận về! Lui đường!"

Nhìn bóng dáng Huyện lệnh lão gia dần dần rời đi, Sở Tiêu Lăng cùng Cảnh Bắc rất tức giận, nhưng cũng bất lực dù sao dân không thể đấu lại với quan, huống hồ xem tình huống mặc dù bọn họ có muốn tiếp tục hỏi cũng hỏi không ra, vậy còn không bằng dựa vào chính mình.

Nhìn về hướng Huyện lệnh lão gia vừa biến mất, Sở Tiêu Lăng và Cảnh Bắc cảm giận đi ra cổng huyện nha môn. So với việc trước đây không hề tìm được tin tức gì, thì kết quả này tuy không tốt cho lắm nhưng cũng làm họ bớt lo lắng đi chút ít, Sở Tiêu Lăng lại vội vàng cùng Cảnh Bắc chuẩn bị kế hoạch trở về kinh thành.

Cảnh Bắc gật đầu đồng ý, bởi vì theo kế hoạch ban đầu thì cũng đúng gần ngày chàng chuẩn bị đưa Sở Tiêu Lăng trở về.

Hai người rời khỏi nhà trọ, nhanh chóng quay trở lại sơn trang thông báo tình hình cho Chân Nguyệt Tinh.

Chân Nguyệt Tinh cũng không nói gì, chỉ dặn dò cần phải tìm được Nữ Nhi. Cho đến lúc sắp chia tay, mới cùng Sở Tiêu Lăng nói một ít lời bao hàm thâm ý ..., đáng tiếc tâm trí Sở Tiêu Lăng đều đang đặt vào chuyện tìm tiểu nữ nên không có hiểu được gì nhiều.

Hôm sau, bọn họ chính thức rời đi khỏi sơn trang đi một mạch cho đến giữa trưa ngày thứ tư thì đến kinh thành.

Xa cách ba năm cảm xúc quen thuộc, nàng trực tiếp chạy về khu nhà của Sở gia.

Còn tưởng rằng chỉ có mẫu thân, nhưng nghênh đón nàng là tất cả mọi người đang vui vẻ.

Nguyên lai, ở Hình bộ mới nhậm chức Sở Dịch Bân, vừa phá xong một đại án, vì thế mời Cẩm nhi và Triệu Đan Vũ lại đây chúc mừng.

Nhìn nàng phong trần mệt mỏi trở về, mọi người đều cảm thấy vui sướng và kích động.

Cẩm nhi đã muốn ném bát đĩa, nhanh chóng nhào vào trong lòng Sở Tiêu Lăng, vừa khóc vừa cười

"Tiêu lăng tỷ, tỷ rốt cục đã trở lại!"

Sở mẫu cũng đã đi tới, tầm mắt bình tĩnh đánh giá nữ nhi nhiều năm không gặp, ngay lập tức lệ nóng doanh trong.

Lần lượt nhìn từng người một quen thuộc thiết trước mặt, làm cho Sở Tiêu Lăng trào dâng rung động và trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Gặp lại hình ảnh thương cảm, làm cho người ta cười vui làm cho người ta rơi lệ, ước chừng qua hai khắc chung, mọi người mới từ từ bình phục lại.

Lúc này mới chú ý tới Cảnh Bắc, đối với nam tử xa lạ trước mắt này cảm thấy nghi hoặc, nội tâm mọi người tràn ngập tò mò, có rất nhiều lời muốn hỏi nhưng vì phải giữ ý tứ nên chỉ có thể đem nỗi băn khoăn tạm thời chôn xuống, cuối cùng nhớ đến một nhân vật trọng yếu bọn họ ngày đêm chờ đợi chính là nhóc con Nữ Nhi!

Chuyện thương tâm bị gọi lên, Sở Tiêu Lăng lại là khổ sở bị thương, vừa khóc sụt vừa mướn kể lại chuyện cho mọi người nghe.

Sở Dịch Bân quả nhiên trưởng thành và ra dáng nam tử, thần sắc dị thường trấn định ôm vai Sở Tiêu Lăng an ủi

"Tỷ, không cần lo lắng, nếu Nữ Nhi đang ở kinh thành, chúng ta sẽ tìm được bé, bằng sức lực của chúng ta, nhất định sẽ tìm được!"

"Không sai, chúng ta còn có thể mượn binh lực triều đình!" Triệu Đan Vũ cũng phụ họa nói.

"Muội sẽ cùng tỷ đi tìm Nữ Nhi!" Cẩm nhi cầm tay Sở Tiêu Lăng, muốn an ủi nàng yên tâm

Nhìn bọn họ, Sở Tiêu Lăng lại cảm thấy ấm áp, còn giống như thấy được một luồng ánh sáng đông, vì thế tạm thời thu tâm tình, hướng bọn họ nói lời cảm tạ.

Trong hoàng cung, Hi Vũ điện.

Biết được Nhan Hâm đột nhiên giá lâm, Liễu Bích Hà ngoại trừ kinh ngạc còn có chút phẫn hận.

Thấy Nhan Hâm đã muốn tiến vào trong điện, nàng nhanh chóng thu hồi hết thảy thần sắc đón nhận hành lễ

"Nô tì khấu kiến Hiền phi nương nương!"

"Bình thân!" Nhan Hâm thân nhiên phẩy khăn tay tiếp tục hướng trong điện đi. Liễu Bích Hà liền đi theo, chần chờ hỏi:

"Hiền phi nương nương đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì chỉ giáo?"

Nhan Hâm bỗng nhiên quay đầu, không biết là có ý hay là vô tình, đầu ngón tay phải quệt qua mặt Liễu Bích Hà, mặc dù chỉ là nhẹ qua nhưng móng tay sắc nhọn vẫn làm cho Liễu Bích Hà cảm thấy đau đớn.

Rồi sau đó, nàng dường như không có việc gì, vòng qua Liễu Bích Hà chậm rãi đi một vòng, đôi mắt sắc bén quý dị nhìn chăm chăm vào Liễu Bích Hà.

Cảm giác được không khí quý dị, nhưng Liễu Bích Hà lại không sợ hãi, thần thái duy trì sự bình tĩnh thong dong.

"Nghe nói. Hoàng thượng đêm trước khi đi Liên Thành đã tới nơi này, còn sủng hạnh Liễu quý nhân?" Rốt cục, Nhan Hâm cũng ngồi xuống. Liễu Bích Hà hơi giật mình, lập tức trả lời

"Khởi bẩm Hiền phi nương nương, đúng vậy!"

"Như vậy, có uống qua thuốc canh không?"

"Khởi bẩm Hiền phi nương nương, hôm sau dĩ nhiên là có uống qua!" Liễu Bích Hà mặt ngoài một bộ khiêm tốn, nội tâm tắc nổi lên một cổ hừ lạnh, bát thuốc kia rõ ràng chính là do nàng ta sai người bưng tới, đã biết rõ còn cố hỏi!

Nhan Hâm lại là trầm ngâm một lát, lời nói mau lẹ thần sắc nghiêm nghị

"Đúng rồi, Bồn cung theo lệ nói cho người biết, trong hậu cung mọi việc đều được có trước có sau, phân biệt cao thấp, cho dù là ai thì đều phải trông cậy vào vài phần tư sắc hoặc một ít danh kỳ kỳ xảo để hoặc hoàng thượng, nếu không Bồn cung sẽ theo lễ công bằng xử trí!"

Rất rõ ràng, Nhan Hâm đã biết được việc Lưu Vân Lạc Kỳ đêm đó đến đây là vì bị khúc Diệp Tử dẫn dắt, xem ra nàng khi ở hoàng cung thật đúng là đã bày ra không ít cơ sở ngầm.

Liễu Bích Hà tự nhiên nghe ra trong lời nói của nàng có hàm nghĩa, nhưng nàng cũng không nửa điểm kích động, hơi chút khom người hành lễ tiếng nói vẫn không hề gọn sóng

"Nô tì xin tuân theo Hiền phi nương nương dạy bảo!"

"Hảo, đứng lên đi! Bồn cung mới gặp người, xem ra người không những biết điều, còn thực thông minh. Không tệ, không tệ!" Nhan Hâm tiếp tục tiểu lý tàng đao, không có...chút nào thật tình khen ngợi, ngược lại là ý tứ cảnh cáo hàm xúc chiếm đa số.

Liễu Bích Hà giả bộ ngu ngốc vui vẻ nói tạ ơn:

"Đa tạ nương nương khích lệ!"

Nhan Hâm lạnh lùng cười, không hề dừng lại, không lời từ biệt nghênh ngang rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng vênh vào tự đắc, bên cạnh còn có cung nô cùng với vài phi tần khác vây quanh dần dần biến mất, Liễu Bích Hà áp chế cơn tức giận đang dâng trào cho đến khi bóng dáng kia khuất hẳn, dung nhan xinh đẹp thanh tú nổi lên giận dữ và phẫn hận, đôi mắt vốn hắc bạch phân minh cũng bắt đầu có một tầng âm trầm, ngoan độc.

Ra khỏi Hi Vũ điện Nhan Hâm nhớ lại Liễu Bích Hà mới vừa rồi rất nhún nhường trước mình nên đặc ý khó nén. Theo sát bên cạnh nàng là Lâm quý nhân Lâm Phi Phi, nhện không được hỏi ra trong lòng nghi hoặc

"Hâm tỷ tỷ, Phi Phi còn tưởng rằng người hôm nay sẽ làm khó dễ thống mạ Liễu Bích Hà một chút, không thể tưởng được người không tức giận mà còn cùng nàng nói chuyện!"

Nhan Hâm hé miệng cười, một lát sau mới giải thích:

"Bồn cung là người đứng đầu hậu cung, là tấm gương cho mọi người đương nhiên phải tạo ra hình tượng tốt một chút. Liễu Bích Hà này Bồn cung chưa thăm dò qua lai lịch của nàng, không biết năng lực nàng ta rốt cuộc đến đâu, nên ngay từ không thể trực tiếp uy hiếp nàng ta. Dù sao Bồn cung đã ngầm đưa ý tứ muốn nhả nhừ, kế tiếp xem nàng làm như thế nào! Nếu nàng ngu muội không biết thân phận..., Bồn cung dạy dỗ lại nàng cũng không muộn!"

Thì ra là thế! Lâm Phi Phi bừng tỉnh đại ngộ, lập tức nịnh nọt khen ngợi, "Hâm tỷ tỷ quả nhiên lợi hại! Mỗi lần đều làm cho chúng nô tì bội phục!"

Biết rõ Lâm Phi Phi ngực lớn nhưng không có đầu óc chỉ đang vuốt mông ngựa, nhưng Nhan Hâm vẫn vờ vui mừng nhận lời khen, dù sao tùy từng thời điểm nàng cũng cần lời "Nịnh hót" như vậy.

Ngay tại lúc Nhan Hâm đặc chí tự hào hết sức, nha hoàn Tiểu Lan vội vã chạy tới, cả người hơi thở dồn dập, nói chuyện đứt quãng

"Nhỏ. Tiểu thư, hoàng thượng người. Quay về. Hồi cung rồi! Còn dẫn theo một tiểu nữ oa trở về!"

Nghe nửa câu đầu Nhan Hâm vui mừng quá đỗi, sau khi nghe được nửa câu sau, nét tươi cười trên mặt đọng lại, tiếng nói cũng ngay lập tức trở nên lạnh như băng

"Tiểu nữ oa? Cái gì tiểu nữ oa?"

"Nô tỳ. Nô tỳ không rõ ràng lắm, chỉ nghe Tài Đức nói như vậy. Hoàng thượng đã về tẩm cung của người, tiểu thư có muốn qua đó một chuyến hay không?"

Nhan Hâm gật đầu, không nói hai lời nhanh hơn cước bộ hướng Dục Khôn Cung.

Dục Khôn Cung.

Vừa bước vào cửa, nhóc con vốn được Lư Vân Lạc Kỳ bế trong lòng lập tức tụt xuống, thân hình mập mạp chạy nhanh về phía trước, đôi mắt to như viên ngọc đen càng phát sáng, tò mò nhìn ngó chung quanh, hưng phấn vô cùng

"Wow, phụ thân quả nhiên không lừa Nữu Nữu, nơi này đẹp quá thiệt nhiều thứ đẹp! Đây, đây, còn có này này, nhà Nữu Nữu đều không có!"

Tầm mắt Lư Vân Lạc Kỳ vẫn đuổi theo bé, nhìn bé sôi nổi hoa chân múa tay vui sướng, bao nhiêu sự mệt mỏi của việc đi đường đều biến mất, tinh thần hưng phấn.

Hành động ngộ nghĩnh của tiểu nữ oa mang đến cho mình rất nhiều lạc thú chưa từng có! Cùng bé ở chung, hẳn cảm thấy rất rất thoải mái, bé con thú vị làm cho hẳn đã quên mình là một đế vương, trở thành một vị phụ thân yêu thương nữ nhi bình thường. (thì đúng là vậy mà=.=)

Ngày đó nhặt được bé, vốn định ngày kế tiếp mang bé đi tìm người thân, ai ngờ trong cung cấp tín, báo phải lập tức trở về cung. Không nỡ xa tiểu nữ mới vừa quen nhưng đã mang đến cho hẳn những rung động thật lớn, hẳn quyết định ich kỷ một lần, đem bé cùng trở về, còn phân phó Liên Thành Huyện lệnh rằng: khi nào tìm được người nhà Nữu Nữu, báo cho họ biết Nữu Nữu sống tốt lắm, một năm sau sẽ đem Nữu Nữu trả lại.

Trên đường, phải nhanh chóng trở về, ai ngờ tiểu nha đầu này mỗi lần đến một chỗ mới đều phải xuống xe ngắm, hẳn không lay chuyển được bé, đến nỗi lộ trình vốn chỉ mất 3 ngày nhưng lại biến thành 6 ngày.

"Phụ thân, làm sao vậy, người đang nhìn cái gì?" Bỗng nhiên, Nữu Nữu gọi một tiếng kéo Lư Vân Lạc Kỳ đang thất thần tỉnh lại.

Trong lòng vẫn tràn đầy vui sướng, hẳn ôm lấy bé, thom lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nữu Nữu cũng là phi thường tự giác, còn nhỏ tuổi đã hiểu được lễ thượng vãng lai, phân biệt khi hẳn trái phải hai gò má thom một chút.

Cung nữ thái giám hầu hạ ở bên, đều bị hình ảnh trước mắt làm cho kinh ngạc đến tròn mắt há mồm, cơ hồ đều choáng váng.

Đây có đúng là chủ tử của bọn họ không, con người vốn lãnh khốc đậm mạc đây sao, Thánh Thượng? Người xuất cung làm việc thế nhưng khi về lại mang theo tiểu nữ oa này, còn để cho tiểu nữ oa gọi người là phụ thân, thật sự là không thể tưởng tượng, làm người ta trăm cách suy đoán vẫn không có cách nào lý giải.

Hai người tướng mạo mặc dù bất đồng, nhưng trên trán này anh khí phi thường rất giống, còn khi ở chung rất hòa hợp ấm áp, nghiêm nhiên một đôi cha và con gái. Hay là. Đây là nữ nhi của hoàng thượng thất lạc trong dân gian sao?"

Mọi người trong lòng đều phỏng đoán, nhưng không có người bạo gan nói ra vấn đề này, chỉ có thể lẳng lặng tò mò nhìn.

Vừa vận lúc này, Nhan Hâm đi tới cũng nhìn thấy hình ảnh trước mắt này .

Nàng đầu tiên là ngăn người, lập tức thốt tha đến gần ôn nhu kiều nhuyễn tiếng nói lộ ra nỗi nhớ nhung và vui sướng

"Hoàng thượng, ngài rốt cục đã trở lại!"

Lư Vân Lạc Kỳ quay đầu, hướng nàng cười nhạt.

Nhan Hâm lần này thấy rõ ràng trong lòng ngực của hẳn có tiểu nữ oa, đôi mắt sáng hơi thở mùi đàn hương từ cái miệng nhỏ nhắn đang cười vui vẻ, da thịt tuyết trắng phấn nộn, còn nhỏ tuổi đã có thể thấy tương lai làm điên đảo chúng sinh khuynh quốc phong tình.

Đề lại hoang mang cùng suy đoán, Nhan Hâm cười khanh khách hỏi:

"Hoàng thượng, tiểu nữ oa xinh đẹp này là thiên kim nhà ai?"

"Bé tên Nữu Nữu, nhất thời ham chơi nên lạc mất người nhà, trầm ở Liên Thành gặp được, thật là thích bé, bởi vậy đưa bé về cung!" Lư Vân Lạc Kỳ không chút nào giấu diếm, dứt lời lại nhìn Nữu Nữu sùng nịch.

Nhan Hâm lại là ngăn ra, nói tiếp

"Xem ra hoàng thượng thật sự thực thích bé, bất quá hoàng thượng cứ như vậy đưa nó về, người nhà của nó chẳng phải là rất lo rồi?"

"Bọn họ đưa con bé đi mà lại không trông chừng kỹ, là do bọn họ thất trách hẳn là nên chịu giáo huấn một chút! Bọn họ nên thấy may mắn là chưa để trầm gặp được, nếu không, trăm chắc chắn trừng phạt bọn họ một phen!"

Bỗng nhiên nhớ tới vạn nhất Nữ Nữ không gặp mình mà là một đám người xấu, Lưu Vân Lạc Kỳ bất giác cảm thấy sợ hãi, đồng thời giận dữ.

Nữ Nữ tựa hồ nghe hiểu lời của hắn, khẩn cấp thay mẫu thân biện hộ

"Phụ thân không thể trách mẫu thân, là do Nữ Nữ ham chơi chạy loạn khắp nơi, không liên quan mẫu thân, mẫu thân bình thường rất thương Nữ Nữ, cũng không bỏ rơi Nữ Nữ, chính là lần này bận quá, mẹ mới để Nữ Nữ ngồi ở trên băng ghế, mẹ có căn dặn Nữ Nữ không được chạy loạn, là Nữ Nữ nghịch ngợm, là Nữ Nữ có lỗi!"

Thấy bé còn tuổi nhỏ như thế này mà lại giữ gìn cho người nhà, Lưu Vân Lạc Kỳ cảm khái và cảm động rất nhiều, trong lòng thế nhưng nảy mầm một loại ý tưởng kỳ quái, nếu Nữ Nữ là nữ nhi của mình thân sinh thật là tốt quá, nếu mình có thể có được như vậy một nữ nhi nhu thuận có hiểu biết, thật là tốt biết bao a! (còn ko lâu nữa đâu Lk ca à>3

Nhan Hâm không phải là không âm thầm cảm thán, tiểu nữ oa và mẫu thân có nó nhất định là rất yêu thương nhau, còn tuổi nhỏ như vậy thật là làm cho người ta hâm mộ.

Nếu bé là con gái của mình, thật là tốt biết bao! Nghĩ xong, nàng tiến lên vài bước, kéo tay Nữ Nữ nói ra lời thật tình

"Con tên là Nữ Nữ phải không? Ta là phi tử của cha con, cho nên. . . . Con có thể kêu ta là mẫu thân!"

Mẫu thân? Người trước mắt này cùng mẫu thân giống nhau, bộ dạng rất được, trên người xiêm y so với mẫu thân hoàn hảo hơn, nhưng không biết vì sao Nữ Nữ có cảm giác mình không thích nàng (thì quá đúng rồi tặc tung oi)

"Nữ Nữ ngoan, kêu một tiếng mẫu thân xem?" Nhan Hâm tiếp tục đùa, còn chuẩn bị đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữ Nữ.

Nữ Nữ lại nhanh chóng trốn trên vai Lưu Vân Lạc Kỳ, tránh để Nhan Hâm đụng vào.

Ngón tay dừng tại giữ không trung, Nhan Hâm xấu hổ mặt cười cũng thay đổi sắc.

Trong lòng Lưu Vân Lạc Kỳ nổi lên một luồng nước ấm, từ lúc biết Nữ Nữ tới nay, nhìn qua đều là Nữ Nữ đáng yêu cười tươi, lớn mật ngay thơ, hắn còn tưởng rằng bé là đứa nhỏ không sợ trời không sợ đất, nay xem ra bé chỉ đối với mình không sợ hãi, mình trong cảm nhận của bé, cùng người khác hoàn toàn không giống nhau, mình đối với bé mà nói, vẫn là khác biệt so với người khác!

Đồng thời, hắn đối với Nhan Hâm cũng sinh ra thương hại và đồng tình vì thế thay nàng giải vây

"Trăm cùng Nữ Nữ mới trở về, còn chưa dùng bữa trưa, để trăm cùng con bé dùng bữa trưa đã!"

Nhan Hâm thế này mới chuyển xấu hổ thành vui sướng, còn săn sóc nói

"Hoàng thượng đi đường vất vả, nhất định mỗi một không chịu nổi, không bằng. . . . Hâm nhi hầu hạ ngài tắm rửa thay quần áo!"

Nếu là bình thường, Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ đáp ứng, nhưng hôm nay lo lắng Nữ Nữ vừa mới đến không quen, liền cự tuyệt tiếp tục ôm Nữ Nữ trực tiếp đi hướng thiện phòng.

Nhan Hâm kinh ngạc cũng chạy đi theo.

Nữ Nữ đến, toàn bộ hậu cung thêm vào một phần sinh cơ cùng thú vị. Bé còn nhỏ, không hiểu được hoàn cảnh biến hóa là nguyên nhân vì sao, chỉ biết là nhà của phụ thân thật lớn thật to, người làm cũng rất nhiều, nhưng không nói chuyện cũng không cười đùa nhiều.

Bé không biết bọn họ là ai, chỉ biết là bọn họ gọi là cung nữ cùng thái giám, bọn họ đối với mình tốt lắm, càng không ngừng cho mình rất nhiều đồ ăn ngon.

Bất quá, làm bé mất hứng là bọn họ thường xuyên nhìn mình chăm chăm, thậm chí coi bé như con khi để xem ngoài chợ!

Đáng giận, bé không phải đến đây để cho người ta xem xét, bọn họ thật sự là không thú vị! Trừ bọn họ ra, còn có một đám di xinh đẹp, bất quá các nàng so với cung nữ thái giám đỡ hơn một chút, bởi vì nhóm này ánh mắt không nhìn chăm chăm vào mình, ngược lại luôn đuổi theo phụ thân, bé biết đó là bởi vì phụ thân đẹp trai.

Bé không khỏi nghĩ, nếu mẫu thân biết mình tìm được một phụ thân anh tuấn đẹp trai như vậy, lại đối với mình rất yêu thương, hẳn là cũng sẽ cao hứng vô cùng?

Nhớ tới mẫu thân, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữ Nữ vốn vui vẻ thoáng chốc ảm đạm. Thật nhiều ngày không gặp mẫu thân rồi, mẫu thân rốt cuộc đang ở nơi nào? Khi nào thì mới đến đón con về nhà?

"Ai nha, Nữ Nữ, làm sao con lại ngồi dưới đất, mau, mau đứng lên!" Kèm theo một tiếng nói lo lắng thân thiết là Nhan Hâm bước nhanh đến trước mặt Nữ Nữ, nhẹ nhàng nâng bé lên, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang lộ ra vẻ buồn bã, thì hỏi

"Làm sao vậy? Ai chọc Nữ Nữ mất hứng, nói cho mẫu thân biết, mẫu thân giúp người làm chủ!"

Nhìn vị nữ nhân xinh đẹp trước mắt, nội tâm Nữ Nữ cảm thấy không hề vui mừng. Nữ nhân kỳ quái này không được mình cho phép đã luôn tự xưng là mẫu thân, lại còn nhiều lần muốn mình gọi là nương.

Không sai, nàng đối đãi mình tốt lắm, thường xuyên cho mình ăn ngon, còn giúp mình chải đầu, tắm rửa thay quần áo, nhưng mình đối với nàng thích không nổi. Tuy rằng nàng luôn miệng nói là mẫu thân của mình, cái chính là mình cảm giác nàng cùng mẫu thân không giống nhau, cảm giác nàng ta đối với mình chắc chắn là có mục đích, không giống mẹ ruột của mình, là thật tâm đối tốt với mình, thật tình quan tâm mình. Nghĩ đi nghĩ lại, Nữ Nữ lại thương cảm.

Nhan Hâm vẫn nhìn chăm chú vào bé, thấy bé muốn khóc, tiếp tục biểu lộ ý tốt

"Nữ Nữ như vậy gọi một tiếng mẫu thân a, ngoan, nói cho mẫu thân biết!"

Đột nhiên không muốn nàng đụng tới mình, Nữ Nữ vung tay, thân mình nhỏ bé nhanh chóng đứng lên bỏ đi.

Nhan Hâm sững sốt, tức khắc hoàn hồn cũng vội vàng đứng lên.

"Không cho phép ngươi lại đây!" Nữ Nữ chu cái miệng nhỏ nhắn, trừng mắt nhìn nàng.

Nhan Hâm theo phản xạ ngừng bước, dung nhan diễm lệ hiển thị rõ kinh ngạc cùng khó hiểu, còn có nét xấu hổ và giận dữ.

Đôi mắt to của Nữ Nữ lúng liếng chờ đợi, đầu tiên là nhìn nàng, sau đó nhìn chung quanh, bỗng nhiên thoáng nhìn bóng dáng quen thuộc đang dần đến gần, trong lòng vui vẻ chạy nhanh qua:

"Phụ thân!"

Lưu Vân Lạc Kỳ khẽ cúi người giang hai tay cánh tay, tiếp được cục cưng tròn vo đang chạy tới, theo thói quen hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé vài cái.

Nữ Nữ đầm đìa đáng yêu nói

"Phụ thân, con nhớ... mẫu thân, người dẫn con đi gặp mẫu thân đi!"

Lưu Vân Lạc Kỳ giật mình, nhất thời đã quên đáp lại.

"Người đã đáp ứng sẽ mang Nữ Nữ xuất cung đi tìm mẫu thân, hiện tại cũng nhiều ngày rồi, như thế nào còn không đi? Phụ thân đã quên rồi, hay là muốn đổi ý?"

Nữ Nữ hai mắt rung rung, giọng nói tỷ tê, làm cho người ta không thể không đau lòng.

"Ách, phụ thân đương nhiên không có quên, chính là. Phụ thân gần đây chính vụ bận rộn, Nữ Nữ cho phụ thân một ít thời gian, phụ thân chắc chắn mang con xuất cung, dẫn con đi. Gặp nương! Nữ Nữ sẽ không phải chờ lâu nữa!"

"Thật sao?" Lần này, Nữ Nữ tựa hồ chẳng dễ dàng tin!

"Đương nhiên! Quân vô hí ngôn!"

Nữ Nữ tuy rằng không hiểu quân vô hí ngôn là cái gì, nhưng bé biết phụ thân không lừa gạt mình, bởi vì phụ thân biểu hiện rất thật! Vì thế, khổ sở và muộn phiền của bé đều biến mất, thom vài cái lên mặt Lưu Vân Lạc Kỳ, thanh âm so với bình thường có chút vang hơn

"Cám ơn phụ thân! Phụ thân quả nhiên rất biết giữ lời!"

Dứt lời, khôi phục vẻ nghịch ngợm bướng bỉnh, nhanh chóng trượt xuống khỏi lòng Lưu Vân Lạc Kỳ, chạy vòng quanh bồn hoa, giống như chú chim nhỏ vui vẻ, thỉnh thoảng phát ra ha ha tiếng cười.

Lưu Vân Lạc Kỳ lại bị ả ảnh hưởng, chuẩn bị vứt bỏ hết lễ nghĩa cùng bé vui đùa một phen, lại nhận thấy một tiếng gió lướt tai, kèm theo đó là một mũi tên bén nhọn không thể đỡ bay vút, mục tiêu đúng là Nữ Nữ.

Sắc mặt hần đột nhiên đại biến, không chút nghĩ ngợi, nhanh như chớp lao qua ôm lấy Nữ Nữ, dùng thân thể của mình che chắn, hoàn toàn quên mất kỳ thật bằng võ công của mình nói không chừng còn có thể dễ dàng bỏ trôi mũi tên.

Chỉ nghe một tiếng kêu rên thống khổ, bốn phía an tĩnh, sau đó một loạt âm thanh ôn ào bối rối và kinh hãi.

Nhan Hâm hoa dung thất sắc đã chạy tới, tiếng nói khủng hoảng cùng run run

"Hoàng thượng, hoàng thượng ngài ra sao!"

Lưu Vân Lạc Kỳ không để ý tới nàng, mà là cẩn thận liếc nhìn khắp thân thể Nữ Nữ, thấy bé không có gì khác thường, lúc này mới yên lòng lại, đồng

thời cảm thấy sau lưng truyền đến đau nhức.

Phát hiện toàn bộ long bào hần đều bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ, Nhan Hâm nội tâm sợ hãi cùng run run gia tăng, không để ý dáng vẻ hướng chung quanh thị vệ hô to

"Các người mau đuổi theo thích khách, truyền Thái y, nhanh lên!"

Nữ Nữ còn không biết phát sinh chuyện gì, trong lúc đó Lưu Vân Lạc Kỳ biểu tình trở nên cổ quái, tựa hồ rất thống khổ, một bên vuốt ve một bên hỏi

"Phụ thân làm sao vậy? Ngài có đau lắm không? Nói cho Nữ Nữ, Nữ Nữ thôi cho người!"

Nhìn bé nhu thuận có hiểu biết, Lưu Vân Lạc Kỳ cảm thấy rất vui sướng, không muốn bé lo lắng, ý vị lắc đầu

"Phụ thân không có việc gì, phụ thân không có việc gì!"

Nhưng mà, miệng vết thương càng ngày càng đau, đau đến hần không cách nào hình dung, cái trán ứa ra mồ hôi, toàn bộ khuôn mặt nhăn nhó.

Hần cực lực chịu đựng, đáng tiếc còn chờ không được khi Thái y đến, hần cũng nhịn không được nữa, chậm rãi ngã trên mặt đất hôn mê, bàn tay to vẫn gắt gao vòng ở trên người Nữ Nữ

Dực Khôn Cung, cơ hồ tất cả Thái y đều đến đây, mọi người đem toàn bộ đại diện vây chặt như nêm cối, Lưu Vân Lạc Kỳ ngủ trong phòng, vài vị Thái y y thuật cao minh nhất đang khẩn trương chuẩn bệnh.

Đầu mũi tên đã rút ra, máu tươi ngừng miệng vết thương cũng đã băng bó, Lưu Vân Lạc Kỳ lại vẫn bất tỉnh nhân sự.

Nhan Hâm vẫn chờ đợi ở bên, cơ hồ khóc hết nước mắt, về tình về lý Lưu Vân Lạc Kỳ không thể gặp chuyện không may! Đợi một canh giờ, nàng rốt cục nhịn không được, gấp giọng hỏi ra

"Như thế nào, hoàng thượng rốt cuộc ra sao, các người ai có thể cho Bôn cung một câu trả lời!"

Nàng thành linh rống to, làm cho Thái y ngừng động tác, nhất tề quay đầu lại không người nào dám cho nàng câu trả lời.

"Các người là đế chế hết rồi sao? Không nghe thấy Bôn cung hỏi gì sao?" Nhan Hâm tiếp tục bão nổi.

Rốt cục, thái y viện viện phán đại nhân đi đến trước mặt của nàng, trầm ngâm ngưng trọng bẩm báo

"Khởi bẩm Hiền phi nương nương, tuy rằng miệng vết thương của hoàng thượng không nghiêm trọng, nhưng bởi vì mũi tên có độc, bởi vậy. Bởi vậy."

"Có độc thì thế nào, các người không phải Thái y sao? Có độc thì giải đi!"

"Hiền phi nương nương xin thứ tội, vi thần. Tạm thời còn chưa tra ra là độc gì!"

Nhan Hâm vừa nghe, càng thêm phần nộ

"Tra không ra?! Các người còn là Thái y sao! Thật sự là một đám ăn hại!"

Mấy vị Thái y này, vốn là y thuật cao minh, bình thường được khen ngợi nay bị nữ nhân vũ nhục như vậy, khó tránh khỏi cảm thấy hổ thẹn và xấu hổ. Bất quá, người trước mặt là phi tử hoàng đế sủng ái nhất, cho nên trong lòng cho dù có nhiều bất mãn phần nộ, cũng không dám biểu lộ ra. Huống chi, chứng thật là bọn họ năng lực hạn hẹp.

"Hiền phi nương nương xin bớt giận, thỉnh cho chúng thần một ít thời gian, chúng thần sẽ tiếp tục nghiên cứu, cần phải tra ra loại độc làm cho hoàng thượng sớm ngày kháng phục!"

Lại là viện phán đại nhân liêu chết đáp lại. Tức giận trừng mắt bọn họ, Nhan Hâm nghĩ rằng có mắng cũng vô dụng, vì thế tạm thời từ bỏ, đi đến trước giường nhìn chăm chú Lưu Vân Lạc Kỳ một hồi, rồi sau đó trở lại bên cạnh ngồi xuống, tiếp tục chờ đợi trong dằn vặt và thống khổ.

Đêm lạnh như nước, trong phòng Sở Tiêu Lăng nền đã thấp, nàng ngồi xếp bằng trên giường, xuất thần nhìn những đồ vật trước mắt từng kiện vật. Máy thứ này, đều là đồ của Nữ Nữ trước kia.

Trở về đã nửa tháng, mỗi ngày nàng và Cánh Bắc đều đi sớm về trễ, tìm kiếm nữ nhi, cho đến mấy hôm trước Cánh Bắc nói có việc tạm thời rời đi, nàng liền cùng Cẩm nhi đi tìm.

Đệ đệ cũng cho người đi tuần tra, tuy nhiên cũng không có kết quả gì. Từ khi nữ nhi ra đời, luôn luôn ở cùng mình mỗi giây mỗi phút.

Nhưng bây giờ, đã là 20 ngày! Không biết nó đang ở chỗ nào, ăn uống được không, có nhớ tới mình hay không. Hay là, thật sự phải sau một năm mới có thể gặp mặt?

Kia mình có thể đợi đến khi đó? Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Tiêu Lãng nước mắt lại tuôn trào.

Nàng lúc này mới phát hiện, nữ nhi đã trở thành tính mạng của mình, một phần không thể thiếu.

Bỗng dung, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, bóng dáng Sở Dịch Bân lặng yên đi vào, nhìn thấy Sở Tiêu Lãng khóc biết nàng lại đang nhớ đến Nữ Nhi, bất giác lại đau lòng. Kéo một cái ghế ngồi xuống đối diện nàng, an ủi

"Tỷ, nàng phải chú ý đến thân thể! Đừng lo lắng, chúng ta sẽ tìm được Nữ Nhi!"

"Phải không? Nhiều ngày như vậy trôi qua, một chút tin tức cũng không có, ta không khỏi hoài nghi kia Huyện lệnh vừa rồi có gạt chúng ta hay không!"

Sở Tiêu Lãng tiếp tục rơi lệ. "Kinh thành lớn như vậy, muốn tìm một người nói dễ không dễ, khó không khó, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn! Huống hồ, tối thiểu chúng ta biết Nữ Nhi hiện tại được an toàn, còn được người ta yêu thương không cần quá lo lắng. Chúng ta không bằng lạc quan một chút, coi như việc này là lão thiên gia đã an bài.

Xác thực, nếu không biết nữ nhi được người khác thu dưỡng, Sở Tiêu Lãng chỉ sợ đã muốn nổi điên, không thể bình tĩnh nhìn đến hiện tại!

Bất quá, lão thiên gia bên trong đã an bài, dù mình có yêu thương nữ nhi đến thế nào thì có nhiều điều xảy ra trong cuộc sống không thể biết trước được

Sở Dịch Bân vẫn nhìn chăm chú vào nàng, lại sâu kín nói

"Tỷ như vậy làm tất cả mọi người rất lo lắng, đặc biệt là mẫu thân!"

"Mẫu thân làm sao vậy?" Sở Tiêu Lãng vội hỏi, nội tâm đồng thời dâng lên một tia áy náy.

Sau khi trở về, nàng dồn toàn bộ tâm tư cho việc tìm kiếm nữ nhi, căn bản không lưu ý đến mẫu thân.

Trước đây nàng còn kế hoạch sau khi trở về sẽ hiếu kính mẫu thân, bù lại ba năm thiếu vắng, ai ngờ

"Mẫu thân không sao đâu, chính là thấy tỷ như vậy, bà đương nhiên cũng quá thương tâm. Tỷ, tỷ yên tâm, cho dù có chuyện gì xảy ra thì ba người một nhà chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết, chúng ta sẽ bảo vệ nhau!"

Nhìn thấy sự chân thành trong lời nói của đệ đệ, Sở Tiêu Lãng cảm động đến khó có thể nói nên lời, mắt rung rung gạt đầu. Sở Dịch Bân thờ phào nhẹ nhõm, đột nhiên nhớ lại một việc khác, màu sắc nhất thời trở nên phức tạp muốn nói lại thôi.

Sở Tiêu Lãng để ý thấy sự khác thường của đệ đệ liền hỏi

"Làm sao vậy, còn có chuyện khác? Công vụ gặp phải khó khăn sao?"

"Ách." về mặt Sở Dịch Bân do dự.

"Nói cho tỷ tỷ đi, xem tỷ tỷ có thể cho đệ ý kiến không. Dù sao chúng ta cũng rất lâu không tâm sự rồi!"

Rốt cục, Sở Dịch Bân chậm rãi nói

"Là hoàng thượng, hoàng thượng bệnh tình nguy kịch!"

Hoàng thượng? Lưu Vân Lạc Kỳ? Sở Tiêu Lãng trong óc nhanh chóng nhớ ra cái tên này.

Đã bao lâu? Đã bao lâu nàng không gặp người này, đến nỗi bây giờ nhớ tòi người đó nhưng lại thấy sự xa cách ngăn trở.

"Nghe nói ngài vì cứu một tiểu nữ oa mà trúng tên độc, tất cả Thái y đều tham gia chữa trị, nhưng vẫn chưa tìm ra là loại độc gì. Hắn đã hôn mê ba ngày ba đêm, Thái y nói, trong vòng bảy ngày nếu vẫn không tìm được độc tố, hoàng thượng chỉ sợ sẽ."

Sở Dịch Bân thần sắc tối sầm lại, không cách nào nói tiếp.

Sở Tiêu Lãng kinh sợ, không thể tưởng được. Không thể tưởng được hắn sẽ liệu mình cứu một tiểu nữ oa! tiểu nữ oa kia hẳn là đối với hắn rất quan trọng, hoặc đó là nữ nhi của hắn?

Đúng rồi, hắn từng nói qua, đứa thứ nhất con nối dòng do Nhan Hâm sinh, như vậy, tiểu nữ oa kia hẳn là nữ nhi của Nhan Hâm và hắn .

"Kỳ thật, người kia lãnh khốc vô liêm sỉ bạc tình chết chưa hết tội. Nhưng hắn là vua của một nước, vận mệnh liên quan đến toàn bộ hoàng triều. Đệ đệ không thể để hắn như vậy chết đi, nhưng xét về phương diện khác đệ lại hi vọng hắn sống lâu trăm tuổi. Bởi vì hắn vừa tiếp quản triều chính cũng là một hoàng đế tốt!"

Sở Dịch Bân tự than nhẹ, nội tâm phi thường mâu thuẫn.

Một lúc sau, Sở Tiêu Lãng thu hồi tâm tình phiền muộn, an ủi

"Đừng lo lắng, hướng hồ, đây cũng không phải việc chúng ta có thể lo lắng, hết thầy đều có an bài, nếu hấn là Thiên Tử, lão thiên gia hấn là sẽ bảo trợ mạng của hấn!"

"Cũng đúng! Hoàng thượng trước chẳng phải đã anh niên tảo thế sao?" Sở Dịch Bân nói ra lo lắng, đồng thời nói ra mục đích cuối cùng:

"Tỷ, không bằng tỷ cứu hấn đi?"

"Ta, ta cứu hấn?"

"Không phải là tỷ đã học y thuật của lão nhân thần bí ư, nói không chừng có thể tra ra là độc gì!"

Không sai, khi mình học nghệ sư phụ đã dạy rất nhiều loại độc cùng với phương pháp giải, nhưng mà, ngay cả người ta là Thái y cũng chưa có biện pháp nói gì đến mình! Còn nữa.

"Tỷ, đệ biết trong lòng tỷ hận hấn, không muốn gặp lại hấn. Kỳ thật đệ không muốn cho tỷ gặp hấn, chẳng qua cần phải xem giang sơn xã tắc, lễ dân bách tính là quan trọng, đệ khẩn cầu tỷ đi thử xem. Tỷ có thể xem như đó là một bệnh nhân, tỷ là một đại phu, hai người không có bất cứ quan hệ nào!"

Đúng vậy a, thầy thuốc phải tấm lòng của cha mẹ, mình vốn nên tận tình cứu chữa cho những người bệnh tình nguy cấp. Nếu bây giờ nhắm mắt làm ngơ thì lương tâm nặng rất áy náy, hấn đúng là bệnh nhân, hướng chi thân phận đặc thù, vận mệnh liên quan đến toàn bộ thiên hạ!

Trải qua một phen do dự mâu thuẫn, Sở Tiêu Lăng cuối cùng cũng đáp ứng, bất quá nàng có một điều kiện, chính là nữ giả nam trang để tiến cung. Tuy nói Lưu Vân Lạc Kỳ lâm vào hôn mê, sẽ không nhìn thấy mình, nhưng nàng chính là không hy vọng, dùng thân phận chân chính đi đối mặt với hấn.

Sở Dịch Bân cũng hiểu ý nên không nói gì thêm, còn gọi Sở mẫu đem áo của mình sửa sang nhỏ lại, để Sở Tiêu Lăng dùng tạm, việc này không nên chậm trễ, rạng sáng ngày hôm sau lập tức đưa Sở Tiêu Lăng tiến cung. Ngoài phòng, ánh trăng mờ lung; ánh nến nhu hòa rải đầy các góc trong phòng. Sở Tiêu Lăng ngồi trên ghế dựa lớn trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn chăm chú vào con người hơi thở nhợt nhạt đang ngủ say trên giường.

Ba ngày trước, nàng theo đệ đệ tiến cung, hướng viện phán đại nhân bẩm báo mục đích đến đây. Viện phán đại nhân đoán chừng là đã cùng đường, lại thấy Sở Dịch Bân là mệnh quan của triều đình, liền cũng đồng ý để nàng xem thử.

Bởi vì nàng nữ giả nam trang, lại sửa tên nên cố viện phán đại nhân vẫn cho rằng, nàng chính là đại phu do Sở Dịch Bân mời đến.

Nàng vốn là ôm may mắn thử xem, nhưng không ngờ thật đúng là có thể tra ra Lưu Vân Lạc Kỳ trúng loại độc gì. Chỉ cần qua đêm nay, hấn không còn phát sốt thì đã có thể bình phục, cũng sẽ thoái lui luôn. Còn nhớ rõ hôm kia lúc mới gặp hấn, tâm tình của nàng thế nhưng thực bình tĩnh, không có gì kinh tâm động phách, coi hấn như một bệnh nhân mà khám bệnh.

Nàng mới phát hiện, thời gian thật sự có thể làm cho người ta quên đi những nhớ nhung và đau xót, cũng có lẽ vì giữa hai người không có mối tình khác cốt ghi tâm, nên tâm tình cũng nhẹ nhàng phai nhạt.

Nhưng đêm nay, nàng đã xảy ra một ít tâm thương. Không biết bởi vì đêm dài, cảnh yên lặng, hay là do tâm tình lo lắng làm cho nàng miên man suy nghĩ, cảm xúc dâng trào.

Nghĩ đến sau này không thể gặp lại, nàng cảm thấy phiền muộn. Mất mát.

"Sở Tiêu Lăng, ngươi làm sao vậy, không phải nói muốn hoàn toàn quên đi người này sao? Khi hấn nhẫn tâm muốn ngươi uống thuốc lưu rớt thai, khi hấn đối với ngươi đui tận giết tuyệt, cho ngươi ở kinh thành không được sống yên ổn, cuối cùng bắt đết dĩ xả, đi thật xa khỏi hấn, vì tính mạng của ngươi thì nhất định phải quên đi sự tồn tại của người này.

Cho nên, đừng tưởng nhớ vô ích, đừng làm cho mình lại bị tổn thương, bị thảm!

Ngươi về sau không có hấn, chỉ có Nữ Nữu, người nhà, và. Cảnh Bắc!

Ngẫm lại Cảnh Bắc rất chân thành, là người tốt! Mấy ngày nay cứ xem như bình thường, hấn chính là bệnh nhân của ngươi, ngươi là đại phu, về phần khác không còn có quan hệ! Biết không? Ghi nhớ, ghi nhớ!"

Gạt bỏ những suy nghĩ khó hiểu đáng ghét, trong lòng Sở Tiêu Lăng lập đi lập lại những điều cần phải ghi nhớ, cho đến khi một tiếng rên nhỏ vang lên. Lưu Vân Lạc Kỳ ngủ say mấy ngày mấy đêm bỗng nhiên tỉnh lại, đầu óc vẫn là cảm thấy hỗn loạn, cả người mệt mỏi vô lực.

Nhưng mà, khi hấn nhìn đến trước mắt bóng hình xinh đẹp ngày đêm quanh quẩn quen thuộc dung nhan, cả người nhất thời kích động lên.

Mà Sở Tiêu Lăng, nhìn thấy hấn đã tỉnh lại lại cảm thấy kinh sợ, không chút nghĩ ngợi nhanh chóng đứng dậy chuẩn bị chạy ra ngoài.

Không ngờ, vừa được một bước, cánh tay liền bị túm chặt, rơi vào tay bên tai là một giọng nói khàn khàn trầm thấp không thể nghe thấy

"Nha đầu, là nàng sao? Thật là nàng sao? Trăm đây là đang nằm mơ? Hay là ảo giác? Hay là nàng thật sự đã trở lại?"

Nha đầu! Đây là tên gọi hấn từng đối với mình xưng hô, đặc biệt.thời điểm ân ái hấn gọi nhiều nhất! Sở Tiêu Lăng bỗng nhiên run lên, một chút lý

trí sót lại làm nàng thanh tỉnh, chuẩn bị tiếp tục chạy trốn.

Lại bị hấn dừng lực, thân thể vì không đề phòng trước nên té vào trên long sàng xanh vàng rực rỡ, còn cách hấn rất gần.

"Thật là nàng, không phải là mộng cũng không phải ảo giác, nàng đã trở lại, trở lại bên trẩm rồi!" Luru Vân Lạc Kỳ một tay ôm chặt nàng, một tay lạnh lẽo tái nhợt run run vuốt ve.

Hấn muốn đứng lên, nhưng vì mới khỏi bệnh nên không có khí lực, chỉ có thể tiếp tục nằm. Tay của hấn chạm đến, làm cho Sở Tiêu Lăng phát run, bất quá nàng không lên tiếng, bởi vì nàng muốn cho hấn biết rằng đây là mộng cảnh hoặc ảo giác.

Sau sự vui mừng Luru Vân Lạc Kỳ lại buồn bã và sám hối

"Nàng có khỏe không? Đứa nhỏ đâu? Sinh ra chưa? Là nam hài hay là nữ, có thể để cho trẩm nhìn qua không? Đừng đi, trẩm biết sai rồi, xin nàng cho trẩm một cơ hội, để cho trẩm bồi thường cho nàng và cục cưng! Trẩm đáp ứng nàng, về sau không bao giờ, không bao giờ nữa làm thương tổn nàng!"

Sở Tiêu Lăng bị lời của hấn làm cho tâm phiền ý loạn, nhưng nàng không ngừng báo cho mình, trăm ngàn lần đừng rời loạn ở chỗ này. Lăng lặng nhìn đôi mắt sâu thẳm kia, nàng không dám thờ gấp, đồng thời nghĩ ngợi làm thế nào thoát thân.

"Nha đầu, nàng đáp ứng trẩm, không bao giờ rời khỏi trẩm, vĩnh viễn ở lại bên trẩm, được không? Được không? Sao nàng không nói lời nào? Nói với trẩm một chút đi, một chút là tốt rồi!"

Tuần nhan Luru Vân Lạc Kỳ không còn vẻ lãnh khốc vô tình, giờ phút này chỉ còn nồng đậm sợ hãi và thẹn thùng. Hấn nhìn không chuyển mắt, cứ như vậy bình tĩnh nhìn nàng, rất sợ một cái nháy mắt nàng sẽ biến mất.

Tay hấn, cũng không một chút thả lỏng vì sợ nàng lại chạy trốn. Nhưng dù sao hấn cũng bị thương quá nặng, lại vừa mới mới khỏi vốn là lực bất tòng tâm, vì vậy vô luận nội tâm của hấn ý chí kiên cường cỡ nào vẫn không đấu lại quy luật tự nhiên.

Tiếng nói càng ngày càng nhỏ, hấn cảm giác mí mắt càng ngày càng chìm xuống, cuối cùng chậm rãi đóng lại, lại một lần nữa ngủ say .

Qua một thời gian, xác định hấn thật sự ngủ say, Sở Tiêu Lăng lúc này mới dám thở mạnh, đẩy tay hấn ra từ từ đứng dậy sửa sang lại xiêm y một chút, điều chỉnh thần sắc, không dám dừng lại nửa khắc, rất nhanh lao ra bên ngoài đồng thời cùng viện phán đại nhân bẩm báo

"Đại nhân, hoàng thượng cuối cùng đã qua khỏi, hấn là không có việc gì rồi, thảo dân còn có sự vụ khác phải làm, xin cáo lui trước!"

Nghe được tin vui, viện phán đại nhân vui mừng, vốn định mời nàng ở lại chờ ban thưởng, nhưng lại cảm thấy còn nhiều thời gian, vì thế gật đầu cung tiễn nàng cùng Sở Dịch Bân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Rung động

Đêm tối đi qua, hừng đông tiến đến, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, không khí trầm lắng trong vài ngày lần đầu có sự ấm áp và sức sống.

Luru Vân Lạc Kỳ lại tỉnh lại, vừa mở mắt liền hướng ra bên ngoài giường nhìn xung quanh, đầu tiên nhìn thấy Nhan Hâm xem ra đang tràn ngập vui sướng kích động.

"Hoàng thượng, ngài rốt cục đã tỉnh! Cảm ơn trời đất!" Nhan Hâm vui mừng hưng phấn .

Luru Vân Lạc Kỳ bữu môi một cái, ánh mắt tiếp tục nhìn chung quanh, tuần nhan tái nhợt lặng yên nổi lên phiền muộn, mắt mát hoang mang, tiếng nói thuần hậu trầm thấp vẫn vô cùng khô khan hỏi.

"Thái y đâu?"

"Ách, Hâm nhi đi gọi bọn họ!" Bởi vì trong phòng ngủ đang chỉ có hai người, Nhan Hâm phải tự mình chạy tới cửa, thanh âm vui sướng khó nén

"Thái y, Thái y đâu rồi, hoàng thượng tỉnh lại!"

Nàng trở lại trước giường, viện phán đại nhân cùng vài tên Thái y cũng nghe thấy, viện phán đại nhân đầu tiên là cẩn thận kiểm tra thân thể Luru Vân Lạc Kỳ, cuối cùng hân hoan tuyên bố

"Độc tố trong cơ thể Hoàng thượng đã tiêu trừ, thân thể cũng không có gì trở ngại, chỉ cần điều dưỡng mấy ngày là sẽ hoàn toàn kháng phục." viện phán đại nhân tuyên bố, làm cho mọi người vui mừng, Luru Vân Lạc Kỳ cũng yên tâm không ít.

Nhưng hắn vẫn không quên nghi vấn trong lòng, chần chừ hỏi

"Tạ Viện phán, trăm bị thương là do người phụ trách khám và chữa bệnh, hay là còn có người khác?"

Viện phán thoáng ngần người, nét mặt già nua xấu hổ hổ thẹn bầm báo

"Hồi hoàng thượng, bọn thần vô năng, tra không ra hoàng thượng trúng phải loại độc gì, nên Có một vị tiểu huynh đệ hiệp trợ, cho nên hoàng thượng chuyển nguy thành an."

"Tiểu huynh đệ? Là nam?" Luru Vân Lạc Kỳ chau mày kiểm

Luru Vân Lạc Kỳ vừa hỏi như vậy, làm cho Tạ viện phán rất là kinh ngạc, nhưng cũng đáp lại:

"Hồi hoàng thượng, đúng là như vậy!"

"Vậy người đâu? Còn nữa, là do ai dẫn hắn đến?" Luru Vân Lạc Kỳ trầm ngâm, tiếp tục hỏi.

"Là Hình bộ Sở đại nhân dẫn tiến, bọn thần lúc ấy thúc thủ vô sách, mắt thấy hoàng thượng cận kề nguy hiểm, chỉ có thể tin tưởng vào Sở đại nhân, may mắn ông trời có mắt, hoàng thượng hồng phúc tề thiên, hết thầy vượt qua nguy hiểm!"

Hình bộ Sở đại nhân? Sở Dịch Bân sao? Nghe thế, Luru Vân Lạc Kỳ vốn đang thất vọng chợt dấy lên rung động, nhất thời kích động dồn dập phản phó

"Mau, mau truyền hắn lại đây, trăm muốn nhìn thấy bọn họ!"

Tạ viện phán khuôn mặt lộ vẻ khó xử, lúng ta lúng túng nói:

"Ách, hồi hoàng thượng, vị kia tiểu huynh đệ là đại y danh chấn giang hồ, tối hôm qua biết được hoàng thượng đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, liền trực tiếp rời đi, nói là còn có chuyện quan trọng phải làm! Cho nên. Chỉ sợ tạm thời không thể gặp hắn!"

Luru Vân Lạc Kỳ lại cảm thấy mất mát, sau đó nghiêm túc chất vấn

"Người xác định hắn là nam nhân?"

Tạ viện phán kinh ngạc, tiện đà gật đầu, giọng điệu khẳng định:

"Vi thần xác định! Tuy rằng còn trẻ tuổi, y thuật lại cao siêu, nữ tử không thể làm được việc này!"

Mong đợi trong lòng Luru Vân Lạc Kỳ hoàn toàn biến mất, trong nháy mắt chỉ còn sự mất mát và phiền muộn.

Đúng vậy a, nha đầu kia đã sớm bị chôn vùi trong biển lửa, như thế nào lại là nàng được! Cho dù may mắn còn tồn tại, cũng không thể trở thành y thuật cao minh giang hồ hiệp y!

Ai, xem ra lại là ảo giác của mình.

Nhan Hâm này giờ vẫn lặng im, đối với biểu hiện khác thường của Luru Vân Lạc Kỳ cũng là cảm thấy buồn bực, khó hiểu.

Nguyên lai, mấy ngày nay nàng phát huy bản năng người mẹ, ban đêm vẫn ở chung với Nữ Nữ, Sở Tiêu Lăng lại là buổi tối mới đến, đến nỗi nàng và Sở Tiêu Lăng còn chưa chạm mặt nhau.

"Miệng vết thương và thân thể Hoàng thượng vừa qua điều trị, chứng thần đi chuẩn bị thuốc, hoàng thượng nếu không còn sai bảo chuyện khác, chứng thần xin được cáo lui trước!" được Luru Vân Lạc Kỳ cho phép Tạ viện phán cùng với vài Thái y khác lui ra bên ngoài.

Chỉ còn lại Nhan Hâm và Luru Vân Lạc Kỳ.

Nhìn Luru Vân Lạc Kỳ tinh thần vẫn thất hồn lạc phách, Nhan Hâm không khỏi quan tâm nói

"Hoàng thượng có chuyện gì thì chờ hết bệnh rồi nói sau, hiện tại chủ yếu là nên nghỉ ngơi đi!"

Luru Vân Lạc Kỳ gật đầu, lại giống như vừa nhớ lại điều gì, đột nhiên hỏi

"Đúng rồi, Nữ Nữ đâu?"

"Nữ Nữ tốt lắm, bởi vì không muốn dọa đến nó, nên mấy ngày nay cũng không dám đưa nó sang đây thăm hoàng thượng. Bất quá nó thì vẫn ở cùng nó, con bé đối với nó thì cũng thật là y lại!"

Kỳ thật, Nữ Nữ kia đối với nàng vẫn là không chút cảm kích, bất quá nàng biết rõ Luru Vân Lạc Kỳ rất coi trọng Nữ Nữ, còn không tiếc liều mình cứu bé, nàng mới nhân cơ hội biểu hiện, hy vọng có thể để cho Luru Vân Lạc Kỳ có ấn tượng tốt.

Quả nhiên, ánh mắt Lưu Vân Lạc Kỳ lộ vẻ khen ngợi, cho nàng một nụ cười sùng nghị triu mến, còn không tự giác cầm tay nàng vuốt ve.

Nhan Hâm mặt cười xấu hổ, đôi mắt đẹp hiển thị rõ thâm tình, muốn cùng hân tâm tình thì Lan Thái Hậu và lão Vương phi, đột nhiên giả làm

Nguyên lai, trời sanh tính phóng khoáng, hướng tới thiên nhiên nên lão Vương phi, cho dù đã làm Thái Hậu cũng không bỏ đi thói quen đây đó, một tháng trước cùng tỷ muội du ngoạn cho đến hôm nay mới hồi cung.

Vừa được biết Lưu Vân Lạc Kỳ bị trúng độc bệnh tình nguy kịch, bà kinh hãi khiếp đảm, bất chấp đường xa xóc nảy mang đến một nhọc vội vàng về đây.

Lưu Vân Lạc Kỳ nhìn thấy bà thì rất vui mừng

"Mẫu hậu, người đã trở lại?"

Lam Thái Hậu khuôn mặt trắng bệch nhưng cũng tươi cười một chút, gấp giọng hỏi

"Kỳ nhi, ngươi có khỏe không? Như thế nào hồ đồ vậy, chỉ vì một tiểu nữ oa mà không tiếc tính mạng của mình bị nguy hiểm!"

Lưu Vân Lạc Kỳ cười nhạt một tiếng, cầm tay bà ý bảo bà ngồi xuống trước

"Mẫu hậu đừng lo, con không có việc gì rồi!" nghe được chính mồm hân nói rằng không có việc gì, Lan Thái Hậu tâm tư buông lỏng một chút, tiếp tục trách cứ

"Con nha, về sau gặp việc gì cần phải cẩn thận cân nhắc một chút, đừng làm cho mẫu hậu cùng chúng thần lo lắng. Con cũng biết, tính mạng của con liên quan đến toàn bộ thiên hạ chúng Sinh, không thể có bất kỳ sơ xuất."

"Mẫu hậu xin yên tâm, con về sau không bao giờ làm cho người lo lắng nữa!" Lưu Vân Lạc Kỳ nói xong, con ngươi đen nhanh chóng hiện lên một tia lạnh lùng cùng âm tàn, không thể tưởng được nơi này dễ phòng nghiêm ngặt mà lại xuất hiện thích khách, còn kiêu ngạo dùng độc lấy đi tính mạng người khác, thật sự là to gan lớn mật.

"Đúng rồi, tiểu nữ oa kia đâu? Mẫu hậu muốn nhìn một chút rốt cuộc nó là thần thánh phương nào, làm cho ngươi dứt bỏ đi thân phận tôn nghiêm, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không để ý!"

Nguyên lai, Lan Thái Hậu trên đường lại đây đã nghe ma ma nói qua biết được một ít tin tức.

Nhắc tới Nữ Nhi, Lưu Vân Lạc Kỳ cả người nhất thời tước được, biên ý bảo Nhan Hâm đi dẫn người đến, liền cùng Lan Thái Hậu khoe

"Con bé là tiểu oa nhi rất dễ thương, mẫu hậu nhìn thấy con bé nhất định cũng sẽ thích thật!"

Kỳ thật đến bây giờ mới thôi nghĩ, hân cũng đối với hành động của mình lúc đó nghĩ mãi mà không rõ tại sao lại xả thân cứu giúp, hân chỉ biết là Nữ Nhi không thể bị thương tổn, mình không thể mất đi bé phải bảo vệ bé, mặc dù là phải trả giá bằng tính mạng của mình!(ho ho bù đắp choa tênh phụ tử ý mà Lk oy)

Nhớ lại việc mạo hiểm đó, trong lòng hân vẫn còn sợ hãi, may mắn mình can mui tên kia, nếu không Nữ Nhi bé nhỏ như vậy chỉ sợ ngay cả bạt tên cũng nhìn không được! Nghĩ vậy, trong lòng hân phần nộ, lại một lần nữa thể cần phải bắt được hung thủ, đến bầm thây vạn đoạn mới hả giận!

Một hồi sau, Nữ Nhi được Nhan Hâm dắt đến. Nhiều ngày không gặp Lưu Vân Lạc Kỳ, đối với Lưu Vân Lạc Kỳ thật là trông mong, trong mắt cô hồ không có tồn tại những người khác, tiến vào phòng liền thẳng đến long sàng, rất nhanh nhào vào trong lòng Lưu Vân Lạc Kỳ, khóc lóc ní non

"Phụ thân, người rốt cục đã trở lại, Nữ Nhi nhớ người muốn chết!"

Nguyên lai, Nhan Hâm đã nói cho Nữ Nhi biết là Lưu Vân Lạc Kỳ đã xuất cung làm việc. Vừa đụng đến thân thể mềm mại, Lưu Vân Lạc Kỳ cảm xúc mê mông, cảm khái ôm chặt bé, triu mến hôn không ngừng lên tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Nữ Nhi cũng là phi thường kích động, cả người nép trước ngực hân, không ngừng cọ xát, tựa hồ muốn để nhớ nhưng mấy nay biến mất đi.

Bé con, đối với phụ thân này càng ngày càng không muốn xa rồi!

Nhìn hình ảnh cảm động lòng người trước mắt "Cha và con gái" gặp nhau, Lan Thái Hậu lần đầu cảm thấy cảm kích, không khỏi ho nhẹ một tiếng.

Lưu Vân Lạc Kỳ đột nhiên bừng tỉnh, chậm rãi đẩy Nữ Nhi ra, chỉ vào Lan Thái Hậu nói với bé

"Nữ Nhi, vẫn an bà nội đi!"

Bà nội? Đôi mắt to đen lúng liếng bình tĩnh nhìn vị lão bà bà hòa ái dễ gần trước mắt, Nữ Nhi đáy lòng không khỏi nổi lên nghi hoặc cùng suy đoán, mẫu thân của cha nuôi gọi là bà nội, vị bà bà này cũng gọi là bà nội, như vậy vị bà bà này nhất định là mẫu thân của phụ thân. Vì thế, bé theo bản năng hỏi:

"Vị bà bà xinh đẹp này là mẫu thân của phụ thân à?"

"Nữ Nữ thật thông minh! Hoàn toàn đoán đúng!" Lư Vân Lạc Kỳ đối với bé giờ ngón tay cái lên, sùng nịch vuốt ve đầu của bé, lại một lần nữa bảo bé đến chào hỏi.

Rốt cục, Nữ Nữ mỉm cười với Lan Thái Hậu, mi phi sắc vũ hô lên

"Bà nội, con chào bà! Bà nội rất đẹp, so mẫu thân Nữ Nữ xinh đẹp giống nhau!"

Diện mạo xinh đẹp, tươi cười ngọt ngào, giọng nói đáng yêu, hơn nữa nhu thuận biết sự, đây quả thực là mê đảo chúng sinh.

Nữ Nữ vừa vặn có được tất cả những điều đó! Vốn bởi vì nhi tử bị thương mà Lan Thái Hậu đối với Nữ Nữ sinh ra chán ghét, nhưng trong khoảnh khắc này sự chán ghét và hờn giận biến mất, chưa từng được người nào gọi như vậy, nên bà không nhịn được bắt lấy tay Nữ Nữ, vui mừng nói

"Con tên là Nữ Nữ phải không? Ngoan, lại gọi bà nội một lần nữa nào!"

"Bà nội!" Nữ Nữ nghe theo, thuận thế ở trên mặt Lan Thái Hậu trên mặt hôn một cái, còn nhân cơ hội tiến vào trong ngực của bà.

Lan Thái Hậu lại kích động không thôi, cả người đều run rẩy rồi sau đó đối với Nữ Nữ cẩn thận đánh giá, càng nhìn càng yêu thích nói không nên lời, giống như bé chính là tôn nữ của mình vậy!

Phát giác Nữ Nữ lập tức đã lấy được lòng mẫu thân, Lư Vân Lạc Kỳ cảm thấy vui mừng rất nhiều, đối với Nữ Nữ yêu thương lại thêm sâu sắc. Cố ra vẻ ghen tỵ nói

"Nữ Nữ hiện tại có bà nội, không còn có phụ thân rồi?"

"Ách, đương nhiên không phải!" Nữ Nữ lại từ trong lòng Lan Thái Hậu đi ra, một lần nữa trở lại bên người Lư Vân Lạc Kỳ "Nữ Nữ yêu nhất vẫn là phụ thân, sau đó mới là bà nội!"

Dứt lời, tiểu gia hỏa này còn bổ sung một câu

"Bà nội người đừng quá thương tâm, mẫu thân đã dạy, mọi việc có trước có sau, phụ thân quen với Nữ Nữ trước, Nữ Nữ yêu nhất phụ thân cũng đúng rồi. Bất quá bà nội người yên tâm, thời gian về lâu dài Nữ Nữ cũng sẽ yêu thương người bằng với phụ thân!"

Tục ngữ nói, thiên xuyên vạn xuyên, mã thí không mặc, Nữ Nữ mã thí thuật quả nhiên cao minh, lại dùng đúng thời điểm cùng đối tượng.

Làm cho Lan Thái Hậu và Lư Vân Lạc Kỳ đầu óc tâm hoa, bật cười hớ hớ!

Đặc biệt Lư Vân Lạc Kỳ, cao cao tại thượng như hân, bất xử bất thắng hàn băng mang đến cô tịch, thường thấy các đại thần và phi tần mồm miệng khôn khéo không đúng với tâm, cho nên một Nữ Nữ rất thuần khiết với hân mà nói là vô cùng trân quý!

Lời nói và hành động của Nữ Nữ đơn giản còn mang theo một chút trẻ con, đáng quý là đều xuất phát từ nội tâm, làm cho hân nghe được cảm giác thoải mái nhất!

Bé thỉnh thoảng hôn hân làm cho hân vui vẻ rất nhiều, còn mơ hồ có điểm ngại và xấu hổ, bất quá hân hi vọng không dễ dàng bộc lộ, cố không cho người khác phát hiện ra thâm trầm nội liêm của hân, cũng có thời điểm nhăn nhó quần bách.

Càng nhìn thấy Nữ Nữ vui vẻ vô tư lự, hân càng thêm mê muội, đặc biệt bé đối với hân rất ý lại, càng làm cho hân luyến tiếc không muốn buông tay.

Mỗi khi bé làm hân trở tay không kịp, phá vỡ rất nhiều cái lần đầu tiên của hân, hân lại không cảm thấy tức giận hoặc không ổn, mà ngược lại thích thú. Đặc biệt khi miệng bé gọi: "Phụ thân"

Mềm mại, giòn tan, giống như một ly trà xanh thấm vào ruột gan của hân, vô hình dung mang đến cho hân những cảm xúc kích động chưa từng có.

Mà Lan Thái Hậu, trong lòng không phải là không trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Nữ Nữ hồn nhiên, làm bà tự nhiên nghĩ đến việc con cháu đế vương khéo léo đưa đẩy và lời đời.

Nhân chi sơ, tính bản thiện, bao nhiêu hoàng tử hoàng Tôn vừa được sinh ra thì người nào không hồn nhiên ngây thơ và tự do tự tại chứ!

Cái gì nghĩ một đằng nói một nẻo, lão khí hoành thu, thậm chí người lừa ta gạt các loại..., đó đều không phải do bẩm sinh, mà là do hoàn cảnh làm cho tính cách như vậy.

Trưởng thành sớm xuất phát từ việc bắt đầu từ nhỏ, tuổi thơ vô tư lự đều không phải là mỗi người đều có thể có được, con nhà đế vương nhất định bị tước đoạt thời thơ ấu, không thể kết luận là vui hay là buồn, lại làm cho người ta cảm thấy cõi lòng chua xót .

Cho nên, Nữ Nữ là một đứa nhỏ hạnh phúc, ít nhất, so với hoàng tử hoàng thất rất vui vẻ, bởi vì bé có được rất nhiều điều mà hoàng tử hoàng thất vĩnh viễn không thể có được, là bảo vật hi hữu nhất thế gian!

Nhìn cảnh "Toàn gia" hòa hợp ấm áp trước mắt, Nhan Hâm cũng là trăm ngàn suy nghĩ.

Vừa đối với Lan Thái Hậu âm mưu, lại đối với Nữ Nữ oán hận. Tưởng rằng mình trăm phương nghìn kế, bất kể thân phận cùng tôn nghiêm đi lấy lòng tiểu nha đầu này, mà bé chính là không đoái hoài, mà nay đối với Lan Thái Hậu vừa mới gặp lại thân thiết vô cùng, quả thực giận điên người!

Bất quá, tức thì tức, nàng hiểu được mình còn phải tiếp tục nữa, bởi vì nàng là thật tâm hi vọng, một ngày kia Nữ Nữ có thể đối với chính mình gọi tiếng "Mẫu thân" (mơ giữa ban ngày hử), mình cũng có thể giống Lan Thái Hậu và Lưu Vân Lạc Kỳ, được Nữ Nữ yêu thích, cuối cùng trở thành hạnh phúc "Một nhà bốn người".

Độc tổ trong cơ thể Lưu Vân Lạc Kỳ đã được tiêu trừ, nhưng bởi vì trước đó mất máu rất nhiều, hơn nữa miệng vết thương chưa khép lại, cho nên những ngày kế tiếp, hắn còn phải tĩnh dưỡng.

Nữ Nữ đã chuyển về ở trong một căn phòng nhỏ bên cạnh phòng Lưu Vân Lạc Kỳ.

Ngoại trừ những lúc đi cùng Lan Thái Hậu, phần lớn thời gian bé đều ở cùng Lưu Vân Lạc Kỳ. Còn nhỏ tuổi, mà bé cũng dần dần hiểu được Lưu Vân Lạc Kỳ đang bị thương, lại được Lưu Vân Lạc Kỳ rất chiều chuộng nên bé đặc biệt "Chăm sóc" làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ dở khóc dở cười, nhưng vẫn thích thú. Vì vậy mà những ngày chữa bệnh buồn tẻ của Lưu Vân Lạc Kỳ lại có thêm những lạc thú mới.

Đại thần trong triều đều đến thỉnh an, nhân cơ hội an ủi lấy lòng hắn.

Về phần hậu cung những nữ nhân kia, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, các nàng cơ hồ mỗi ngày đều đến, bộc lộ sự săn sóc và ôn nhu, hy vọng có thể mượn cơ hội này giành được ân sủng.

Liễu Bích Hà, cũng tới! Nàng vẫn thanh thuần, kiều kiều ôn nhu, cả người tản ra một cỗ mỹ nhân khí chất, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Vừa vặn nàng ta cùng Sở Tiêu Lăng khuôn mặt có điểm giống nhau đôi mắt to đen trong suốt tinh thuần, Lưu Vân Lạc Kỳ không tự chủ nhớ lại tối hôm đó, đối với nàng thái độ không khỏi so với các phi tần khác có điểm đặc biệt.

Liễu Bích Hà xuất hiện, còn làm cho hắn nghĩ đến việc của người nào đó, vì thế sau khi Liễu Bích Hà rời đi, hắn lập tức sai người tuyên gọi Sở Dịch Bân đến.

Đây là lần đầu tiên Sở Dịch Bân bước chân vào nơi này xanh vàng rực rỡ, tượng trưng cho quyền lợi địa vị cao nhất, không quá cầu nệ và khiếp sợ, cũng không có áp lực triều thần vừa vào cửa liền đối với Lưu Vân Lạc Kỳ hỏi han ân cần, chẳng chính là không kiêu ngạo không xu nịnh hành lễ.

Nhìn chàng, trong lòng Lưu Vân Lạc Kỳ tâm tư chông chênh, suy nghĩ đột nhiên nhớ đến ngày mình vừa ngồi lên ngôi vị hoàng đế triệu kiến tân Khoa trạng nguyên.

Kỳ thật, người này gặp mặt qua cũng không có chú ý gì đặc biệt, cứ theo lễ pháp mà tiến hành.

Bất quá tại hai gã lớn mật lại cao ngạo làm hắn có chút căm tức, điều tra qua mới biết bọn họ tên là Sở Dịch Bân và Triệu Đan Vũ, một người là đệ đệ, còn một người là "bạn tốt" của nha đầu kia.

Khi đã biết rõ thì không hiểu có phải bởi vì trong lòng hắn đối với nha đầu kia còn có áy náy hay là do nguyên nhân khác, mà không phản đối bọn họ hay tức giận trừng phạt, ngược lại tận lực cho bọn họ cơ hội.

Bọn họ dựa vào cố gắng và tài hoa của bản thân, cuối cùng không phụ kỳ vọng của mình, một bước lên mây, từng bước thăng chức, Sở Dịch Bân lợi hại nhất, trong thời gian nửa năm đã được thăng làm Hình bộ quan tam phẩm.

Tiến vào ngự thư phòng ước chừng nửa khắc đồng hồ, Sở Dịch Bân phát hiện Lưu Vân Lạc Kỳ luôn ngẩn người, không khỏi cảm thấy buồn bực, chần chờ hỏi

"Hoàng thượng triệu kiến vi thần, không biết có gì chỉ giáo?"

Lưu Vân Lạc Kỳ cuối cùng hoàn hồn, chậm rãi nói

"Nghe nói khi trẫm bệnh, là người mời đến đại phu?"

Sở Dịch Bân hơi giật mình, lập tức trả lời, thanh âm vẫn thản nhiên

"Hồi hoàng thượng, đúng vậy!"

Biết rõ kết quả là như vậy, hắn lại cứ ôm lấy hy vọng, lần này Lưu Vân Lạc Kỳ xem như hoàn toàn hết hy vọng!

Kế tiếp, bắt đầu lâm vào phiền muộn và buồn bã, ngay cả Sở Dịch Bân cáo lui lúc nào cũng không để ý tới.

Đêm lạnh như nước, tâm lạnh như băng, có ai có thể giải bày Nhân tâm. Sở Tiêu Lăng nằm úp sấp trên giường, vừa nghe thanh âm hạt mưa rơi trên cửa sổ, vừa nhìn trong tay tờ từ thư, nội tâm lộn xộn. Đã sáu ngày qua, nhưng ký ức về buổi đêm ngày hôm đó hầy còn mới mẽ, rõ mồn một trước mắt,

giống như là vừa mới phát sinh qua.

Mấy ngày nay, đặc biệt khi đêm dài yên lặng, nàng không tự chủ được mà nhớ đến đêm hôm đó, ma xui quỷ lấy ra tờ từ thư đọc đi đọc lại.

Hắn nói lời sám hối đều là thật chăng? Những lời mình nghe thấy là đúng sao? Nguyên nhân là do đâu? Hay là trừ mình ra hẳn còn một nữ nhân khác bên ngoài nữa?

"Nha đầu"? Trước đó vài ngày, nàng từng nghe Cẩm nhi đề cập qua sau khi mình rời khỏi kinh thành hẳn đã tới tìm Cẩm nhi, hỏi mình đã đi nơi nào, hẳn tựa hồ rất thống khổ, thực áy náy.

Nhưng mà, cho dù hẳn thật sự hối hận thì thế nào? Có thể xoá nhoà được những chuyện đã xảy ra sao? Sự tổn thương của nàng chỉ vài tiếng xin lỗi sám hối có thể quên được đi sao? Nếu biết hẳn áy náy là dư thừa, vậy mình còn muốn làm sao, tại sao phải mỗi ngày vì việc này không yên lòng, tinh thần hoảng hốt, thậm chí ngay cả chuyện quan trọng nhất là tìm kiếm Nữ Nhi cũng để sang một bên?

Nghĩ xong, khuôn mặt Sở Tiêu Lăng vốn đang hoang mang thoáng chốc nổi lên ảo não bất đắc dĩ, nàng thực chán ghét chính mình, chán ghét mình không quả quyết, chán ghét mình đắn đo không ngừng, càng chán ghét tư tưởng của mình lại vẫn chịu ảnh hưởng của hẳn!

Rõ ràng tình cảm đã phai nhạt, vì sao còn muốn nhớ lại? Sở Tiêu Lăng, người đây không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao? Người thật vô dụng, một đôi lời ngon ngọt đã bị đá kích!

Ngẫm lại ai đã từng làm tổn thương người, ai đã hại người phải đi một vòng quanh quý môn quan, ai đã hại Nữ Nhi thiếu chút nữa không thể đến thế giới này, ai đã hại người không thể sống yên ổn ở kinh thành, chịu cảnh xa nhà, xa người thân, rồi xa hẳn

Hết thấy hết thấy, đều là sự chua xót và khổ sở, đều là do hẳn làm cho người ra như vậy!

Rút kinh nghiệm xương máu, bởi vậy dù như thế nào người cũng phải kiên cường, bình tĩnh, quyết không thể cùng hẳn phát sinh quan hệ gì, không thể lại lâm vào sự thống khổ vạn kiếp bất phục!

Sở Tiêu Lăng mãnh liệt cảm lấy tóc của mình, tự như thống khổ mâu thuẫn giãy dụa, cho đến khi đệ đệ Sở Dịch Bản xuất hiện.

Phát giác Sở Tiêu Lăng khác thường, Sở Dịch Bản cảm thấy buồn bực,

"Tỷ, tỷ làm sao vậy? Không có sao chứ?" nghe tiếng nói, Sở Tiêu Lăng nhanh chóng ngẩng đầu, đồng thời lặng lẽ cất từ thư, lúng ta lúng túng nói, "Ta không sao, không có việc gì!" Sở Dịch Bản vẫn còn nghi hoặc nhưng cũng không tiếp tục truy vấn. "Đừng rồi, hẳn. Đều tốt chứ? Bình phục chưa?" Sở Tiêu Lăng vẫn là không hề không nói bản thân!

Sở Dịch Bản biết nàng đang chỉ ai, vốn lần đó chuyện xảy ra rất nguy cấp nên mới bất đắc dĩ nhờ đến nàng, sau đó hẳn không muốn nàng và Lưu Vân Lạc Kỳ lại có dính dáng, cho nên ngay cả việc Lưu Vân Lạc Kỳ triệu kiến mình cũng không nói cho nàng biết. Nhưng bây giờ khi nghe nàng nhắc tới, hẳn cũng không thể trốn tránh, "chắc là không sao! Còn có, ngày đó. Hẳn triệu kiến đệ!" Sở Tiêu Lăng đầu tiên là sững sốt, lập tức theo bản năng hỏi, "Tim đệ có chuyện gì?" Sở Dịch Bản trầm ngâm một lúc mới đáp: "Ta cảm thấy, hẳn đối với vị "giang hồ hiệp y" chữa khỏi bệnh của hẳn rất ngạc nhiên! Tỷ, không phải tỷ bỏ quên cái gì, làm cho hẳn đã phát hiện tỷ?"

"Không có, đương nhiên không có!" Sở Tiêu Lăng không cần nghĩ ngợi, nhanh chóng phủ nhận.

"ừ, có thể là do ta suy nghĩ nhiều! Bất quá mọi chuyện cũng đã xong, sự việc kia coi như là qua đường đi. Vẫn là câu nói kia, từ nay về sau tỷ và hẳn sẽ không còn có liên quan gì nữa!"

Sở Tiêu Lăng chất phác gật gật đầu, suy nghĩ không thể điều khiển tự động phiêu mở, nàng rất ngạc nhiên đệ đệ vừa rồi tại sao phải hỏi như vậy, rất muốn biết Lưu Vân Lạc Kỳ triệu kiến đệ đệ đã nói những gì, có hay không. Nhắc tới mình! Bất quá, điều này nàng chỉ có thể ở trong lòng đoán, bởi vì nàng biết rõ đệ đệ không hy vọng mình và Lưu Vân Lạc Kỳ lại có quan hệ gì nữa!

Sở Dịch Bản cũng rất nghi ngờ, hẳn cảm thấy tỷ tỷ có chút cổ quái, tựa hồ tâm sự nặng nề, nếu hẳn đoán không sai chắc hẳn là cùng tên khốn Lưu Vân Lạc Kỳ kia có liên quan. Bất quá, hẳn không dám qua loa chỉ ra, rất sợ vạn nhất là do hẳn đa nghi, ngược lại lộng xảo thành chuyên. Hai tỷ đệ cứ như vậy đắm chiêu chìm vào suy nghĩ của riêng mình, cho đến khi bên ngoài vang lên một cái tiếng sấm mới chợt thanh tỉnh. Sở Dịch Bản điều chỉnh thần sắc một chút, dặn dò Sở Tiêu Lăng sớm nghỉ ngơi rồi cáo từ.

Sau khi đệ đệ rời khỏi đây, Sở Tiêu Lăng bắt đầu nằm xuống giường, nhưng lạ thay đầu óc vẫn tỉnh táo lạ thường, nằm mãi mới đi vào giấc ngủ.

Đêm đó, trong hoàng cung. Trong phòng ngủ của Lưu Vân Lạc Kỳ vang lên tiếng nói du dương dễ nghe như tiếng đàn. Nguyên lai, hôm nay hẳn chính thức bình phục, Nhan Hâm muốn chúc mừng hẳn. Nói là chúc mừng nhưng thật ra là nàng muốn có nhiều thời gian bên cạnh Lưu Vân Lạc Kỳ hơn một chút, rồi sau đó. đêm nay nàng đã trang điểm rất tỉ mỉ, xiêm y màu tím nhạt trong suốt tuyệt phùng quần lụa mỏng, nhẹ nhàng linh động, xinh đẹp lung linh thân thể mềm mại như ẩn như hiện mê hoặc, khóe mắt si mê, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, da thịt trắng nõn trơn mềm, vô cùng mịn màng, lại ở trong đêm tối nên càng thêm mê hoặc.

Giờ phút này, nàng đang ngồi ở trước đàn, tao nhã không màng danh lợi thướt tha chơi đàn cổ. Lưu Vân Lạc Kỳ vốn đối với tiếng đàn cũng không đặc biệt thích, bất quá niệm tình nàng đã nhọc công chuẩn bị, mấy ngày nay đối với mình cũng chăm sóc cẩn thận, hẳn không đành lòng làm mất hứng của nàng.

Khúc nhạc kết thúc, dư âm còn lượn lờ trong không gian, Nhan Hâm như có suy nghĩ gì liếc nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ một lát, lập tức đứng dậy lay động thướt tha đi đến trước mặt của hắn, vừa vui vừa ưu sầu kể ra, "Ngày mai hoàng thượng lại bắt đầu ngập đầu vào chính vụ, thời gian Hâm Nhi được gặp hoàng thượng lại bắt đầu hạn hẹp!"

"Ừm, đến lúc đó còn phải làm phiền nàng bỏ chút thời gian chăm lo cho Nữu Nữu!" Lưu Vân Lạc Kỳ đáp lời.

"Điểm ấy hoàng thượng cứ yên tâm đi, Hâm Nhi đương nhiên chăm sóc tốt cho Nữu Nữu! Nữu Nữu rất đáng yêu, Hâm Nhi coi nó như con của mình, còn hận không thể cùng hoàng thượng làm phụ mẫu của nó!" Nhan Hâm vui vẻ khẳng định, một nửa là lấy lòng, một nửa là phát ra từ nội tâm. Lưu Vân Lạc Kỳ long tâm cực kỳ vui mừng. Hắn nhìn ra được, Nhan Hâm là thật tâm đối tốt với Nữu Nữu, kỳ thật hắn cũng từng có lần này cảm thấy nghi hoặc, bất quá nhìn thấy nhiều người yêu thương Nữu Nữu, hắn cũng cảm thấy không có sao.

Cảm thấy được Lưu Vân Lạc Kỳ vui mừng, Nhan Hâm biết tận dụng thời cơ ngồi xuống đùi hắn, thân thể mềm mại hướng gần sát hắn, bắt đầu như có như không khiêu khích. Lưu Vân Lạc Kỳ huyết khí phương cương, cũng đã hơn một tháng không có ân ái, dục vọng lâu ngày bị nàng khiêu khích trêu chọc lập tức bộc phát. Rất nhanh, hai người đã đi tới trên giường. Theo nhu cầu của nhau cùng an ủi, dục hỏa càng ngày càng phát, sắp tiến đến bước mấu chốt thì lại nghe thấy một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị dùng sức đẩy ra, Nữu Nữu khóc to chạy tiến vào. "Phụ thân, bên ngoài sét đánh, Nữu Nữu sợ lắm!" thân thể tròn vo của Nữu Nữu, lao thẳng đến trước giường. Lưu Vân Lạc Kỳ nhanh chóng kéo mền tọt phủ thân hình đang trần truồng của mình, nhìn Nữu Nữu khóc lóc bộ dáng đáng thương, tâm hắn bất giác co thắt, ôm lấy bé con, đau lòng dỗ dành nói, "Nữu Nữu đừng sợ, có phụ thân ở đây, đừng sợ!" dựa vào gần hắn hơn một chút cảm nhận sự ấm áp an toàn, sự sợ hãi trong lòng Nữu Nữu mới dần dần mất đi, tiếng khóc đã ngừng thân thể vẫn run nhè nhẹ.

Nguyên lai, tiểu gia hỏa không sợ trời không sợ đất, lại sợ sấm chớp. Trước đây, bé con toàn ngủ chung với Sở Tiêu Lăng, nay lại phải ngủ một mình, bởi vậy bị dọa đến cái gì cũng không để ý, chỉ biết chạy đến chỗ phụ thân. Hâm Nhi vẫn đang bị dục hỏa kéo dài hoành hành, lúc này chỉ có tám chân bạc che thân, có thể nói nàng đang rất ảo não, xấu hổ và giận dữ, bất quá căn cứ vào lễ nghi rèn luyện hàng ngày, lại ngại Lưu Vân Lạc Kỳ đang ở đây, và ngại thân phận đặc thù của Nữu Nữu, nên cho dù nàng có tức giận đến cỡ nào cũng chỉ có thể nuốt xuống bụng.

Nhưng mà, lời nói kế tiếp của Lưu Vân Lạc Kỳ ..., làm nàng cơ hồ tức muốn chết luôn. "Hâm nhi, xem ra Nữu Nữu đêm nay phải ngủ lại chỗ này, người mặc quần áo, tắm sai người đưa người trở về, hay là, người đến thiên sảnh quá một đêm?" Lưu Vân Lạc Kỳ không có phát hiện thấy điểm khác thường của nàng, hơi có vẻ áy náy ra quyết định. Nội tâm bị lửa giận thiêu đốt, Nhan Hâm tức đến muốn học máu, hô hấp nàng đột nhiên tăng thêm, nhưng vẫn là cực lực nhẫn nhịn, giọng nói so với khóc còn khó coi hơn cười, "Hoàng thượng, không bằng. Hâm nhi cũng ở lại đây, dù sao này giường khá lớn. Huống hồ, Hâm Nhi cũng chưa từng cùng Nữu Nữu ngủ chung, lần này rất muốn được trải nghiệm! Hâm nhi đoán đây hẳn là chuyện rất thú vị, đáng mong chờ!"

Lưu Vân Lạc Kỳ ngăn ra do dự. Nữu Nữu lại không chút khách khí cự tuyệt, "Không cần, ta chỉ muốn ngủ cùng phụ thân, không cần cô! Không muốn ngủ cùng cô!"

"Thực xin lỗi, Hâm Nhi, người vẫn là đến thiên sảnh đi thôi!" Lưu Vân Lạc Kỳ lại xin lỗi, hiển nhiên, Nữu Nữu đã muốn giúp hắn quyết định chuyện này.

Nhan Hâm tuy mặt cười nhưng thần sắc một khối hồng một khối xanh, tức giận tới mức cắn răng, nghe bên ngoài tiếng sấm ầm ầm, nàng quyết định đánh cuộc một lần. "Hâm Nhi vẫn nên trở về thôi!"

"Nhưng bên ngoài trời mưa sét đánh, lại có tia chớp."

"Không sao cả, Hâm Nhi ngồi kiệu trở về là được!" Nhan Hâm dứt lời, nhặt xiêm y rơi đầy trên mặt đất, vừa mặc quần áo, vừa mong chờ Lưu Vân Lạc Kỳ giữ lại. Nhưng toàn bộ lực chú ý của Lưu Vân Lạc Kỳ đã chuyển vào Nữu Nữu, đang thấp giọng nhỏ nhẹ an ủi Nữu Nữu, cho đến khi nàng đi ra bên ngoài Dục Khôn cung, lên kiệu trở lại tâm cung của mình, vẫn không nghe thấy tiếng gọi mong đợi trong lòng giữ nàng lại!

Nhìn Nhan Hâm có chút chật vật trở về, Tiểu Lan cảm thấy kinh ngạc, lại lo lắng, "Tiểu thư. Người đêm nay không phải ở hoàng thượng sao? Như thế nào lại trở về đây?"

Đã trở về cung của mình nên Nhan Hâm rốt cuộc không cần áp chế tức giận, nộ khí đằng đằng đi đến quý phi ghé, nghĩ nghĩ, vẫn là tức giận kể lại mọi chuyện cho Tiểu Lan biết. Tiểu Lan nghe xong, cũng không cam lòng, "Kỳ thật, nô tì đã sớm cảm thấy tiểu thư không nên đối tốt với con bé Nữu Nữu như vậy, nó tưởng nó là cái gì vậy, muốn người cúi đầu đi lấy lòng nó sao, tức nhất là, nó còn không biết cảm kích!"

Kỳ thật, Nhan Hâm sở dĩ dầy công đối đãi với Nữu Nữu như vậy chỉ do rắp tâm bất lương. Đã nhiều năm như vậy rồi, nàng vẫn chưa sinh được đứa nào, nay lại thấy Lưu Vân Lạc Kỳ sùng ái Nữu Nữu như vậy, nàng tưởng nếu chỉ dụng Nữu Nữu về, thu dưỡng Nữu Nữu thì..., Lưu Vân Lạc Kỳ nhất định sẽ cực kỳ vui mừng, nói không chừng cửu nhi cửu chi, sẽ coi Nữu Nữu trở thành như của mình và hắn.

Lưu Vân Lạc Kỳ nói qua một năm sau sẽ đưa Nữu Nữu trả về cho thân nhân của nó, nhưng chuyện sau này ai có thể lường trước, đến lúc đó mình đại khái sẽ vùng trộm phái người đến Liên Thành, thương lượng với cha mẹ của Nữu Nữu, bọn họ chắc chắn sẽ đập đầu tạ ơn. Dù sao, nữ nhi của bọn họ được hoàng thượng thu dưỡng, lập tức từ bình dân lên làm công chúa, đây là một loại vinh hạnh! Cho nên nàng muốn cùng tiểu oa nhi kia bồi dưỡng quan hệ thật tốt, nàng không tiếc ăn nói khép nép, làm ra rất nhiều mà nàng thường khinh thường, ai ngờ tiểu oa nhi thối kia tựa hồ trời sinh cùng mình có oán, không hề biết tốt xấu, đặc biệt đêm nay. nhớ tới Nữu Nữu làm hại mình dục hỏa đốt người, Nhan Hâm bất giác lại cuồng nộ, hận Nữu Nữu không thể ở ngay trước mặt mình bây giờ, để cho mình sống bóp chết nó, giải tỏa cảm phẫn trong lòng! Nhìn Nhan Hâm cực kỳ không cam lòng, Tiểu Lan không khỏi nhắc nhở: "Tiểu thư, muộn rồi, nô tỳ hầu hạ người đi nghỉ!" Nhan Hâm chậm rãi hoàn hồn, lại ngu ngơ một hồi, mới đứng dậy, cùng Tiểu Lan đi đến phòng ngủ. đêm mưa gió qua đi, ngheh đón mặt trời ban ngày, hào quang chiếu khắp đại địa, khắp nơi nhất phái sinh cơ. Sở Tiêu Lăng dùng xong bữa sáng, theo thường lệ cùng Cẩm nhi đến chợ, xem có gặp được Nữu Nữu không.

Hai người đi tới đi lui, chợt thấy hiệu thuốc bắc quen thuộc, ông chủ đang thu dọn đồ đạc, nói chuyện mới biết ông chủ hiệu thuốc bắc lo lắng đến mình

tuổi tác đã cao, nhi từ lại kiếm sống bằng nghề khác ở bên ngoài, vì thế chuẩn bị đóng cửa tiệm thuốc, yên tĩnh hưởng tuổi già.

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng, trong đầu ông chợt nảy ra một ý định, bỗng nhiên nói, "Sở cô nương, không bằng cô thuê lại hiệu thuốc này đi?" Sở Tiêu Lăng vừa nghe, nhất thời ngạc nhiên. Cảm nhi tỏ vẻ đồng ý: "Tiêu lăng tỷ, Cố ông chủ nói cũng hay nha. Muội nhớ tỷ từng nói tương lai muốn bắt chước y tính mở y quán, chỗ này rất rộng, nếu tỷ thuê để làm không phải là có thể thực hiện được kế hoạch rồi sao?" "Không sai, chỗ ta đây rất đầy đủ tiện nghi, nếu cô nương thật có hứng thú, về phương diện giá tiền, ta nhưng lấy cô rẻ một chút, vì dù sao ta và phụ thân cô ngày xưa giao tình không tệ!"

Cảm nhi nhìn xung quanh, nói tiếp, "Nơi này là chỗ trung tâm, dòng người đi lại khá đông, đến lúc đó chúng ta có thể vừa làm việc, vừa để ý tìm Nữ Nữ, nói không chừng ngày nào đó Nữ Nữ và người thu dưỡng nó sẽ đi qua đây! Tiêu lăng tỷ, dù sao chúng ta cũng tìm nhiều ngày như vậy, không bằng cứ quyết định như vậy đi! Đôi khi phải liều một phen mới biết được kết quả." Sở Tiêu Lăng nghe xong, ngẫm ra cũng thấy có lý.

Tìm lâu như vậy chưa thấy có kết quả gì, quả thật cũng nên ngừng lại, hoặc là thay đổi sách lược một chút. Huống hồ, có gian tiệm thuốc kinh doanh thì..., trên tinh thần cũng không suy nghĩ nhiều nữa, nàng không cần cả ngày không có việc gì, hối tiếc tự oán.

Trong lòng có chủ ý, Sở Tiêu Lăng nói với ông chủ muốn cùng người bàn bạc lại một chút, nên hẹn một ngày khác sẽ nói chuyện tiếp. Buổi tối về nhà sau, nàng đem việc này báo cho mẫu thân và đệ đệ biết, bọn họ nghe xong tất cả đều tán thành, còn dặn Sở Tiêu Lăng trong ngày hôm sau phải ký giao ước luôn với Cố lão bản. Theo lời Cố lão bản thì nơi này đã được trang bị đầy đủ, bọn họ không cần phải tu sửa gì nhiều nữa là có thể khai trương!

Mới đầu, Sở Tiêu Lăng chủ yếu là kinh doanh thảo dược, thỉnh thoảng còn chẩn bệnh cho khách, nàng tính toán đợi cho mọi việc đi vào quỹ đạo sau đó sẽ mở rộng thêm. Ngày thứ mười kể từ khi khai trương tiệm. Nàng đang đứng ở trước quầy kiểm kê các loại thảo dược, bỗng nghe thấy vài tiếng cười sang sảng, ba vị nam tử trẻ tuổi khí thế bất phàm đích đi đến.

"Xin chào Lưu công tử, Hà công tử, Tạ công tử!" Sở Tiêu Lăng lập tức mỉm cười theo chân bọn họ chào hỏi. Bọn họ đều là những đại phu chung quanh đây, có lần xem qua Sở Tiêu Lăng khám và chữa bệnh cho bệnh nhân, thì đều bị y thuật của Sở Tiêu Lăng hấp dẫn. Từ đó về sau thường tới chỗ nàng nói là tỷ thí với nhau thỉnh giáo y thuật, kì thực đó chỉ là cái cớ, hi vọng mượn việc này tìm hiểu xem có ôm được mỹ nhân này về nhà không. Sở Tiêu Lăng cũng nhìn ra dụng ý của bọn hắn, bất quá nàng cũng không bài xích. Vài lần trong lúc nói chuyện với nhau, nàng hiểu được bọn họ cũng đã bệnh mình sau vụ việc bán đầu hủ ở chợ lần trước bị lưu manh gây rối. Huống hồ bọn họ người nào cũng phẩm hạnh cao quý, lại chưa có vợ mà vẫn đứng về phía mình, nói không chừng tương lai còn có thể trợ giúp lẫn nhau. Cho nên, về tình về lý, mình cũng nên tươi cười đối đãi.

Như bình thường Sở Tiêu Lăng dâng trà xanh lên cho bọn hắn, tham gia đàm luận nhân sinh, đề tài đại bộ phận tập trung ở phương diện y thuật.

Bên ngoài cửa hàng, Lưu Vân Lạc Kỳ một thân y phục hàng ngày đang đi dạo trên đường. Hôm nay ra ngoài cung làm việc, hắn đã đáp ứng Nữ Nữ khi về sẽ mua quà cho con bé, vì thế trước khi hồi cung hắn tới nơi này đi dạo. Hắn khí vũ hiên ngang, đôi mắt đen như sao sáng nhìn xung quanh, khi đi qua một tiệm thuốc hắn liếc mắt nhìn lên, người trong hiệu làm cho hắn như bị lôi điện đánh trúng, cả người nặng nề rung động. Hắn dùng sức xoa ánh mắt, thậm chí hai tay nắm chặt vào nhau đến khi cảm thấy đau đớn, mới xác định được đây không phải là mộng, cũng không phải ảo giác, đúng là nàng! Nàng không có chết! Không có chết! Xem tình huống, hình như nàng đang kinh doanh tiệm thuốc này, chẳng lẽ ba năm qua nàng vẫn ở kinh thành, chưa từng rời đi? Còn có, "Giang hồ hiệp y" tối hôm đó giúp mình giải độc khẳng định cũng là nàng! Hại mình ngày có suy nghĩ đêm nằm mộng, nghĩ rằng mình đã nhận lầm người, không thể tưởng được là bị lừa. Trong lòng hân hoan và kích động nói không nên lời, Lưu Vân Lạc Kỳ phấn khởi, cả người run run.

Bất quá, khi hắn tầm mắt nhìn thấy nàng đang nói cười cùng mấy nam nhân thì tâm tình nhất thời hỗn loạn dâng lên một tia tức giận cùng đổ kỵ. Không chút nghĩ ngợi, hắn bước vào trong tiệm. "Hoan nghênh quan. . . ." Nhìn thấy có người tiến vào, Sở Tiêu Lăng theo bản năng tiếp đón, đáng tiếc câu còn chưa nói xong, đã sợ tới mức ngây ra như phỗng! Trời, tại sao là hắn, hắn như thế nào xuất hiện ở đây!

Lưu Vân Lạc Kỳ đã muốn túm cánh tay của nàng, có chút tức giận quát mắng, "Người nha đầu kia, thật sự là đáng giận, thậm chí ngay cả trâm cũng dám lừa, còn kết hợp với người ngoài nói dối trâm!"

Sở Tiêu Lăng nhất thời không rõ hắn đang nói cái gì, chỉ cảm thấy cánh tay rất đau, không khỏi giãy dụa, "Buông ra! Người muốn làm gì!"

"Không thể, chính là không thể! Đòi này cũng đừng bao giờ mơ tưởng trâm buông tay!" Lưu Vân Lạc Kỳ gầm nhẹ, thanh âm thấp chỉ có nàng và hắn mới nghe được. Mấy tên thiếu gia đã chú ý đến, đều tới gần nhẹ giọng trách cứ: "Này, người là ai vậy, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Còn không nhanh buông tay?"

"Câm miệng, mặc kệ chuyện của các người, tất cả đều đi ra ngoài cho ta!" Nhớ tới bọn họ nhìn trộm Sở Tiêu Lăng, Lưu Vân Lạc Kỳ hận không thể đánh bọn họ mỗi người một chưởng.

Nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ bầm sinh khí phách cùng khí chất khiếp người, mấy vị đại phu kia nháy mắt bắn khoả cùng giật mình. Nhưng là, vì muốn cho mỹ nhân một cái ấn tượng tốt, bọn họ dám xem nhẹ con người này, tiếp tục cảnh cáo Lưu Vân Lạc Kỳ "Người rốt cuộc là muốn thế nào? Không thấy được Sở cô nương đang khó chịu sao? Nếu không buông tay cẩn thận chúng ta đi báo quan, để cho Huyện lão gia đem tên đâm tặc người ra điều phố thị chúng!" nghe lời của bọn hắn, Sở Tiêu Lăng không khỏi âm thầm thay bọn họ lo lắng. Kỳ thật không nói đến hắn là ai, mà hắn còn có thể tùy thời không chế sinh tử của bọn họ! Bất quá, nhưng nàng vẫn còn nhịn xuống, bởi vì nàng muốn xem xem bọn họ có thể làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ biết khó mà lui không.

Lưu Vân Lạc Kỳ không để ý tới bọn họ, ngược lại trách cứ Sở Tiêu Lăng: "Người nha đầu kia, sao luôn trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, ngoại trừ lần này, chẳng lẽ còn những lần khác nữa sao?" Hắn nói xấu nàng, làm cho sự tổn thương nhất thời lại hiện lên, Sở Tiêu Lăng nhất thời xấu hổ và giận dữ, dùng sức đẩy hắn ra, thông mạ: "Mắc mớ gì tới người! Người là gì của ta! Người cút đi cho ta, nơi này không chào đón người!" Sở Tiêu Lăng đột nhiên bùng nổ, chẳng những dọa sợ mấy vị công tử kia, mà còn làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ choáng váng. Phát giác nàng lâu ngày không gặp càng trở nên quật cường và cổ chấp, hắn đột nhiên cảm thấy ảo não, thất bại và bất đắc dĩ.

Chương 43: Sắc tính không thay đổi

Nhìn người kia làm cho người ta sợ hãi, Sở Tiêu Lăng lo lắng hẳn sẽ làm điều xằng bậy, không khỏi tới gần vài bước đề thấp tiếng nói:

"Người là hoàng đế, tốt nhất nên có lý trí, kinh động mọi người đối với người không có lợi!"

Nàng Nói gì vậy? Có thiện ý khuyên bảo? Hay là ác ý cảnh cáo? Lưu Vân Lạc Kỳ bắt giác càng phiền não. Hừ, mình cơ trí một đời, sao lại bị nàng dùng những lời này hù dọa chứ?

Môi mọng đột nhiên giương lên, một chút tà mị cùng tùy ý vòng quanh, hấn áp mặt qua cũng đề thấp giọng phản kích chỉ có hai người mới nghe được, còn cố ý đối với nàng thổi nhiều luồng nhiệt khí

"Nếu biết trẫm là hoàng đế, vậy nàng cũng nên hiểu rõ ràng, dưới gầm trời này không có chuyện trẫm sợ hãi! Nếu là điều dân không biết phân biệt, lớn mật mạo phạm trẫm thì..., trẫm muốn bọn họ một đám đầu rơi xuống đất! Nếu nàng không muốn bọn họ gặp tai ương thì tốt nhất là bảo bọn họ rời đi!"

Trùng mắt nhìn kẻ tà ác kia đang đắc ý, Sở Tiêu Lăng quả thực tức giận tới cực điểm, vốn không muốn để ý đến hắn, lại lo lắng hắn làm chuyện xằng bậy, tư tiền tướng hậu, nàng vẫn lựa chọn cách đi đến trước mặt các vị công tử, cười làm lành hạ lệnh trực khách

"Ách, thật xin lỗi các vị công tử, Tiêu Lăng nhớ ra còn có chuyện quan trọng, hôm nay sợ rằng không có thời gian chiêu đãi các vị, hẹn ngày khác chúng ta gặp lại."

Vốn, nhìn thấy Lưu Vân Lạc Kỳ và Sở Tiêu Lăng tiếp xúc gần như vậy, giống như là châu đầu ghé tai, bọn họ đã phát hiện giữa hai người có điểm cổ quái không tầm thường, lại thấy Lưu Vân Lạc Kỳ không hề rời đi, vì thế càng thêm khẳng định, chuyện quan trọng Sở Tiêu Lăng nói đến, nhất định là cùng vị nam nhân khí thế bất phàm không rõ lai lịch này có liên quan.

Trong lòng bọn họ nghi hoặc và lo lắng, nhưng nếu nàng đã mở miệng, bọn họ cũng không ép buộc, đều từ biệt rời đi.

Bọn họ vừa đi, Lưu Vân Lạc Kỳ lập tức phân phó tùy tùng đóng cửa lại, ở bên ngoài coi chừng. Trong khách điểm bây giờ chỉ còn hấn và Sở Tiêu Lăng.

Thấy hấn tự ý sắp xếp, Sở Tiêu Lăng tức giận

"Này, ngươi rốt cuộc muốn làm sao, ta còn phải buôn bán!"

Lưu Vân Lạc Kỳ không lên tiếng, người đã đi vào bên trong quây, cách nàng càng ngày càng gần, nàng còn chưa kịp phản ứng thì hấn nhanh chóng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang lái nhai của nàng.

Sở Tiêu Lăng đầu tiên là ngẩn ra, lập tức gãy dựa, cuối cùng còn dùng lực cản môi của hấn.

Lưu Vân Lạc Kỳ lập tức cảm thấy đau đớn, kèm theo mùi máu tươi. Bất quá, hấn cũng không vì như vậy bỏ qua, tiếp tục dùng lực mút lấy cái lưỡi thom tho đang tán loạn của nàng, đẩy máu tươi không ngừng tràn ra vào trong miệng của nàng.

Khó có thể hình dung cảm giác ghê tởm sinh ra trong lòng, Sở Tiêu Lăng tiếp tục gãy dựa, thừa dịp hấn không để ý, cuối cùng đẩy hấn ra, lui về phía sau vài bước, chửi mắng

"Lưu Vân Lạc Kỳ, ngươi đề tiện vô liêm sỉ hỗn đản, quả thực không phải người, ta với ngươi không hề có quan hệ, ngươi vì sao muốn trêu chọc ta!"

Phản kháng của nàng, vốn là làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ xấu hổ, nhưng vừa nghe những lời này của nàng lại làm cho hấn giận tím mặt. Đôi mắt đột nhiên băng lãnh, hấn nghiêng răng nghiêng lợi hừ ra

"Ngươi là nữ nhân của trẫm, trẫm muốn như thế nào do trẫm quyết! Đừng nói hôn ngươi, muốn ngươi cũng được!"

"Vớ vẩn! Ai là nữ nhân của ngươi! Đừng quên, năm đó tờ thư đã chứng minh quan hệ của chúng ta, chúng ta bây giờ chỉ là người xa lạ, ngươi còn có lương tâm thì đừng tới trêu chọc ta, đừng làm loạn cuộc sống yên tĩnh của ta!"

Sở Tiêu Lăng nói xong, giọng điệu đột nhiên chuyển sang cầu xin

"Ngươi đi đi! Xem như ta cầu xin ngươi, ta thật vất vả mới quên được ngươi, thật sự không hy vọng chúng ta sẽ gặp lại!"

Từ thư! Lưu Vân Lạc Kỳ cả người nhất thời run run. Còn có, nàng nói cái gì, đã quên mình? Nàng đã quên mình? Nàng có thể nào cướp đi lòng mình

sau đó lãng quên mình.

Tin tức này đã kích Lưu Vân Lạc Kỳ làm cho người hắn run rẩy, lý trí bỗng nhiên hắn biến mất, lại lần nữa nhanh đi tới, lần này, trực tiếp đem nàng đặt trên quây, bịt cái miệng nhỏ nhắn chán ghét của nàng lại, bắt đầu sờ soạng ở trên người nàng, thậm chí.

Vạch xiêm y của nàng ra. Hắn muốn chứng minh cho nàng thấy, hắn và nàng vĩnh viễn có quan hệ, hắn muốn nàng giống như trước, yêu kiều dưới thân hắn, hắn muốn gạt bỏ lời của nàng nói "Đã quên hắn"! Thanh âm quần áo rách vang lên, vạt áo Sở Tiêu Lăng rộng mở, lộ ra một mảng lớn da thịt tuyết trắng, con ngươi đen của Lưu Vân Lạc Kỳ thâm trầm, tiếp tục cời bỏ quần áo của nàng.

Thân hình của nàng, so với trước kia càng thêm thủy mị, đẹp hoàn hảo, càng hấp dẫn dụ hoặc mình. Lửa giận của Lưu Vân Lạc Kỳ chuyển thành dục hỏa, không thể kìm nén, bắt đầu điên cuồng xâm lược nàng.

Xem nhẹ sự xâm phạm của hắn mà dẫn đến từng trận run run tê dại, Sở Tiêu Lăng xấu hổ và giận dữ, điều làm cho nàng xấu hổ vô cùng tức giận không kèm được là nam nhân tà ác vô si này lại. áp mặt mình vào chỗ kín của hắn, đưa thứ nóng bỏng cực đại của hắn vào trong miệng của nàng.

"Nhớ kỹ, đây là trừng phạt đối với việc ngươi không nghe lời!" Hắn thanh âm trầm thấp khàn khàn, lộ ra tà ác, đặc ý còn có hưng phấn.

Thình lình xảy ra cảm giác áp bách, làm cho Sở Tiêu Lăng cơ hồ hít thở không thông, thống khổ xấu hổ làm nàng cái gì cũng không để ý, tâm nhất vượt qua, há mồm hướng tới chỗ kia cắn mạnh.

Tiếng kêu thê lương thống khổ phá vỡ không gian trong điểm, không phòng ngự Lưu Vân Lạc Kỳ đẩy mạnh nàng ra, hai tay ôm lấy cự vật đang đau đớn không nói lên lời của mình, cả người bởi vì đau nhức mà trở nên nhăn nhó, thần sắc làm cho người ta sợ hãi.

Con ngươi đen của hắn mở lớn, khó có thể tin tưởng mắt nhìn Sở Tiêu Lăng. Đây. Nha đầu chết tiệt kia học được một chiêu như vậy, còn nhẫn tâm áp dụng vào hắn, nàng không chỉ muốn mạng của hắn, mà còn muốn tự tay bóp chết "Tĩnh phúc" tương lai!

Sở Tiêu Lăng dựa lưng vào bên quây, thở phì phò, ý thức cũng dần dần trở về, không khỏi âm thầm kinh ngạc mình mới vừa rồi thật cam đảm quyết đoán, nhưng vẫn là nhịn không được thăm mắng hắn xứng đáng!

Thời gian trôi qua, gần một khắc đồng hồ, thấy hắn vẫn đang đau nhức khổ sở ngã ngồi trên mặt đất, không nói gì, nàng lại nổi lòng trắc ẩn.

Chán ghét tính cách của mình, nàng bắt buộc mình đừng nhìn hắn, nhưng vẫn không thể điều khiển được lý trí, tư tưởng vẫn bị hắn ảnh hưởng, đến nỗi ma xui quỷ khiến đặt câu hỏi:

"Ngươi. Có khỏe không?"

"Ngươi thử nói đi?" Lưu Vân Lạc Kỳ tức giận khê nguyên rủa, con ngươi đen vẫn lạnh như băng. Nha đầu kia, hắn thực hận không thể. Hận không thể lập tức đem nàng trời lại, hung hăng đánh đòn vào mông nàng.

Sở Tiêu Lăng suy nghĩ một chút, lấy kim sang thuốc trong tủ treo quần áo ra, đưa cho hắn!

"Không thấy được ta đang đau đến không thể nhúc nhích sao? Còn có thể tự mình làm sao?"

Không biết có phải thật sự đau đến không thể tự mình bôi thuốc hay không, hay là Lưu Vân Lạc Kỳ nhân cơ hội muốn bồi thường.

Sở Tiêu Lăng xấu hổ cho hắn một cái liếc mắt xem thường, nhưng cũng tự mình mở ra nắp bình kim sang thuốc, phủ phục trước mặt hắn, đem thuốc mỡ màu trắng thoa lên cự vật quan trọng như là sinh mạng, đang vừa đỏ vừa sưng còn rướm máu kia. (kakakaka.....)

Dùng khí không đủ lớn nên nàng vẫn là kéo tay hắn đặt lên miệng vết thương thoa đều thuốc mỡ. Cảm giác mát lạnh, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ cảm thấy thoải mái không ít, nhưng bộ vị dù sao cũng là "Sinh mạng", không giống chỗ khác nhìn một chút có thể qua đi, nên hắn vẫn là không dám vọng động.

Sở Tiêu Lăng đã trở lại quây ngồi xuống ghé dựa, lực chú ý vẫn không rời khỏi người hắn, dư quang nơi khóe mắt thỉnh thoảng quét về phía hắn, tâm mạnh hời hợt, đều không phải là bởi vì đau lòng cho hắn, mà là cảm giác mình quá mức xúc động và lỗ mãng.

Không sai, trừng phạt hắn đúng tội, xứng đáng cho hắn, thế nhưng mình cũng quá độc ác rồi, hướng chỗ quan trọng nhất của hắn mà xuống tay, may mắn lực cũng không mạnh lắm, vạn nhất thật sự làm tàn phế vật của hắn, đừng nói là lương tâm mình áy náy, mà quan trọng hơn là có thể bị người trong thiên hạ chỉ trích và thống mạ.

Dù sao, thân phận của hắn bất phàm, là một hoàng đế, là tất cả con dân đều một lòng ủng hộ hắn, hạnh phúc của hắn chính là hạnh phúc của cả hoàng triều, hạnh phúc của dân chúng.

Đôi mắt quý dị của Lưu Vân Lạc Kỳ lóe lên tia snags rồi nhanh chóng biến mất, đột nhiên hỏi

"Cực cực đau?"

Sở Tiêu Lăng hoàn hồn, sững sốt.

"Trẫm muốn nhìn nó một chút, dù sao đã nhiều năm như vậy."

"Nó không phải là hài tử của ngươi!" Sở Tiêu Lăng đột nhiên ngắt lời.

Lưu Vân Lạc Kỳ kinh ngạc, tuần nhan lộ ra ảo não cùng bất đắc dĩ

"Tên Lâm Sáng đều đã khai ra hết, trăm biết ngươi và hắn là trong sạch!"

Nguyên lai, khi Sở Tiêu Lăng rời đi nửa năm sau, Lâm Sáng không biết là do lương tâm cắn rứt hay là do nguyên nhân khác mà đã "Sửa lại" lời khai, nói hắn là bởi vì thâm mến Sở Tiêu Lăng mới hồ đồ, mục đích là để Lưu Vân Lạc Kỳ hưu diệu Sở Tiêu Lăng, để cho hắn có cơ ở bên nàng.

Lâm Sáng chết cũng chưa hết tội, Lưu Vân Lạc Kỳ lại không ban án tử, lý do là hắn cho là mình cũng có tội trong chuyện này.

Thông qua việc kia, chứng minh hắn cũng quá hồ đồ ngu xuẩn, trong lòng căn bản đã sớm nhận định Sở Tiêu Lăng là loại thủy tính dương hoa nữ tử, đối với nàng thiếu đi tín nhiệm mới khiến cho kẻ khác lợi dụng thời cơ gây loạn.

Tin tức này, nếu như là trước kia nghe được, Sở Tiêu Lăng nhất định mừng rỡ như điên, nhưng bây giờ nàng chỉ càng thêm chua xót và bi thương.

Rất nhiều sự tình đã phát sinh, lại không thể vấn hồi, cho dù chứng minh mình và Lâm Sáng là trong sạch thì thế nào? Có thể xóa nhòa những ký ức khi hắn đối xử nghi ngờ và nhẫn tâm với mình sao?

"Nha đầu."

"Ta chưa từng thừa nhận ta cùng hắn cấu kết, ta nói qua, phụ thân của đứa nhỏ là một người khác!" Sở Tiêu Lăng thản nhiên nói.

"Ngươi. Nói dối! Trăm biết, ngươi còn oán hận trăm, oán trăm lúc ấy không tin ngươi, nên ngươi ý định khó dễ trăm, có phải hay không? Có phải hay không?" Lưu Vân Lạc Kỳ bắt giọng cao giọng.

Sở Tiêu Lăng không nhúc nhích dứt khoát nói

"Không sai, ta là thật sự rất hận ngươi, nhưng ta sẽ không vì sự tình này mà nói lung tung, phụ thân của đứa nhỏ, thật sự không phải là ngươi!"

"Ngươi. Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho trăm, ngươi nói đi! Kỳ thật, ngươi cũng yêu trăm, trong lòng ngươi nhất định còn có trăm!"

Yêu? Đã từng, mình đối với hắn một hai chữ thích thì không thể hình dung. Đáng tiếc, mọi chuyện đều đã qua, tình cảm cùng tình cảm cũng theo thời gian trôi qua, nay còn lại chỉ là phiền muộn.

"Còn nhớ rõ lúc trăm xuất chinh ngươi suốt đêm vì trăm chế tác mộc bài sao? Trăm vẫn mang theo trên người, ba năm nay nó bởi trăm vượt qua rất nhiều đêm cô tịch không ngủ được. Trăm biết, đồng mộc bài này giống như tình cảm yêu thương của ngươi đối trăm, nên trăm rất quý trọng nó. Nhìn nó giống như được gặp lại ngươi! Ngươi đại khái còn không biết, nó không chỉ có tượng trưng cho yêu thương của ngươi với trăm, mà còn là bùa hộ thân của trăm, trận chiến đó trăm thiếu chút nữa trúng tên, là nó thay trăm cản mũi tên kia!"

Đột nhiên, Lưu Vân Lạc Kỳ từ kể tâm tình. Sở Tiêu Lăng nghe xong, trong suy nghĩ dần hiện ra những ký ức của năm đó, nhìn qua bức họa thấy được người kia vì tình vui vẻ, vì yêu mê ngây ngốc mình.

Phát giác nàng tựa hồ có động dung, Lưu Vân Lạc Kỳ biết tận dụng thời cơ, rất nhanh sảm hỏi

"Nha đầu, trăm biết năm đó trăm làm rất nhiều chuyện thương tổn tâm tư của nàng, hiện tại, trăm chính thức giải thích với nàng, xin nàng tha thứ cho trăm nhất thời hồ đồ, trăm đáp ứng nàng, sau này sẽ bồi thường cho nàng, yêu thương nàng, sau này nàng và Hâm nhi ở trong lòng trăm địa vị ngang bằng!"

Thật đáng buồn cho Lưu Vân Lạc Kỳ, còn tưởng rằng như vậy có thể dỗ ngọt được Sở Tiêu Lăng vui vẻ và cao hứng, hắn căn bản không biết, mình đã lộng xảo thành chuyên, câu nói cuối cùng kia, đã làm cho trái tim Sở Tiêu Lăng đau nhói!

Thần trí vốn đang mê ly tan rã tức thì thanh tỉnh, khuôn mặt Sở Tiêu Lăng lộ vẻ kiên quyết

"Hoàng thượng, mời ngài trở về đi! Giữa chúng ta. Đã không thể nào! Ngươi, căn bản không biết ta muốn cái gì!"

Thấy sắc mặt nàng so với biến thiên còn nhanh hơn, Lưu Vân Lạc Kỳ cảm thấy hoang mang, chịu đã kích

"Không có khả năng! Không có gì trăm làm không nổi, nàng muốn cái gì, trăm đều thỏa mãn nàng! Nhất định sẽ!"

"Phải không? Thứ người có thể cho ta đều không muốn, thứ mà ta muốn ngươi lại không thể cho!" nội tâm Sở Tiêu Lăng u oán, cánh môi xả ra một chút chua xót, vẫn là nhịn không được nói ra cảm tưởng trong lòng

"Có lẽ, ngươi cảm thấy ngươi làm như vậy thật vĩ đại, làm cho người khác cảm động, nhưng đối phương lại không cho rằng như vậy! Chúng ta thuộc hai thế giới khác nhau, không thể ở cùng một chỗ, đã phân chia sao phải dây dưa cho khổ? Cố gắng nhắc lại quan hệ vô vị kia?"

"Đúng là người từng mang đến cho ta rất nhiều thương tổn, để cho ta từng cho là mình hận chết người, nhưng mà, hận một người rất thống khổ, chỉ có quên mất mới là tốt nhất, cho nên so với việc hận người, ta tình nguyện lựa chọn quên."

Mà sự thật chứng minh, lựa chọn của ta đúng, ba năm qua có lẽ ta cô độc, tịch mịch quá, thương tâm quá, nhưng không thể phủ nhận, ta cảm thấy mình cũng thật thoải mái, hơn nữa rất thích! Ta hi vọng, cuộc sống bình yên này có thể duy trì! Người có hiểu không?"

Hồi tưởng lại ba năm qua, Sở Tiêu Lăng mới phát hiện ra rằng có nữ nhi, có Cánh Bức, mình cảm giác hạnh phúc, bởi vậy mình phải bảo vệ cho hạnh phúc này, quyết không cho phép bất luận kẻ nào quấy rối, kẻ cả. Hắn, cho dù hắn là người mình từng yêu sâu sắc.

Khí lực của Lưu Vân Lạc Kỳ giống như bị rút đi, linh hồn tựa hồ cũng đã xuất khiếu, bên tai vẫn vang vọng những lời nàng vừa mới nói.

Không, không có khả năng! Hắn không tin! Hắn không tiếp thu! Hắn không tin ba năm này nàng thật sự vui vẻ, không tin không có mình nàng cũng sẽ hạnh phúc!

Hắn không tiếp thu, tại sao mình ngày đêm tưởng niệm sám hối mà nàng có thể sống yên bình!

Nhìn thấy hắn suy sụp ủ rũ không gượng dậy nổi, Sở Tiêu Lăng ngoại trừ đồng tình còn lại không có tình cảm khác.

Cuối cùng nhìn hắn chăm chú một chút, nàng đi ra quỳ nhắm mắt nhẹ nhàng gõ vài cái vào cánh cửa gỗ. Mấy tên hộ vệ vẫn canh giữ bên ngoài nhanh chóng tiến vào.

"Trời sắp tối rồi, các người hộ tống hoàng thượng hồi cung đi!" Sở Tiêu Lăng thân nhiên dặn dò một tiếng, thân thủ chỉ vào bên trong quây.

Những người hộ vệ này đều cùng Lưu Vân Lạc Kỳ xuất sinh nhập tử nhiều năm, tự nhiên cũng biết Sở Tiêu Lăng có thân phận gì, trong lòng bọn họ rất là tò mò, ba năm qua nàng đã đi đâu, nàng và hoàng thượng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

Bất quá, tò mò là vậy nhưng bọn họ biết rõ chức trách của mình, bởi vậy sẽ không hỏi nhiều. Trong đó một gã thị vệ, đã đi vào quây, phát hiện Lưu Vân Lạc Kỳ ủ rũ ngã ngồi xuống đất, không khỏi cảm thấy kinh ngạc cùng lo lắng.

Một thị vệ khác cũng đã tới gần, nhẹ nhàng nâng dậy Lưu Vân Lạc Kỳ

"Hoàng thượng, tối rồi mời theo thuộc hạ hồi cung!"

Không quay lại nhìn hắn, Sở Tiêu Lăng đi sang một bên, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không lâu, bên tai vang lên tiếng bước chân, tiếng thị vệ dặn dò, từ rõ ràng đến mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Nàng lúc này mới quay đầu lại, phát hiện trong tiệm đã mất đi một người. Đồng thời nàng còn phát hiện, bên môi mình truyền đến hương vị đau khổ, nhức nhối, mặn đắng là nước mắt .

Nguyên lai, nàng vẫn không thể kiên cường, bình tĩnh như lúc đó.

Dọc theo đường đi, Lưu Vân Lạc Kỳ không yên lòng, tâm tình muộn phiền vô cùng, cho đến khi trở lại tẩm cung, tuần nhan vẫn thâm trầm lo lắng, đầm chiêu.

Nữ Nữ đang chơi đùa nhìn thấy hắn về, đã hưng phấn vui mừng nhảy vào trong ngực của hắn

"Phụ thân, người đã trở lại!"

Lưu Vân Lạc Kỳ lúc này mới khôi phục một chút, nhìn bé, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn tràn đầy thần thái, tinh thần phấn chấn, hắn đột nhiên cảm thấy cõi lòng chưa xót, hắn thực hi vọng mình cũng có thể giống như bé con vậy, vô tư lự, không có suy nghĩ. Đau xót.

Tựa hồ cảm thấy Lưu Vân Lạc Kỳ buồn bã, ngón tay mềm mại mượt mà của Nữ Nữ chậm rãi chạm lên khuôn mặt không có vẻ tươi cười kia, nhẹ giọng hỏi

"Phụ thân, người làm sao vậy? Thế nào không thoải mái? Có phải hay không ngồi xe lâu nên mệt mỏi? Nữ Nữ giúp người xoa xoa!"

Sự săn sóc của bé con, càng làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ vô cùng thương cảm, trong đầu không bị khống chế coi bộ dáng của bé biến thành Sở Tiêu Lăng, thế này mới phát hiện mình đối với Sở Tiêu Lăng rất nhu tình và khát vọng!

Bé con chưa từng thấy qua Lưu Vân Lạc Kỳ như vậy, trong lòng Nữ Nữ rất lo lắng, nghi hoặc, bé còn nhỏ nên căn bản không hiểu thế giới của người lớn, bé không nhận được, trực tiếp hỏi

"Phụ thân, người đang không vui sao? Có phải lòng đang rất đau hay không?"

Câu hỏi của bé làm Lưu Vân Lạc Kỳ một trận bi tráng, không thể tưởng tượng được, còn tuổi nhỏ bé cũng đã nhìn ra, mình biểu hiện rõ đến vậy sao?

"Phụ thân, người có chuyện gì không vui, có thể nói cho Nữ Nữ nghe không, mẫu thân cũng hay như vậy."

"Mẹ con thường xuyên nói cho con nghe tâm sự?" Luru Vân Lạc Kỳ nhin không được hỏi, ôm lấy bé, đi vào bên cạnh trên giường êm.

Nữ Nữ dùng sức gật đầu, đôi mắt to vụt sáng một bên nhớ lại một bên nói

"Có lần mẫu thân khóc, con liền hỏi mẹ vì sao, mẹ nói. Đang nhớ phụ thân, nha, là phụ thân của Nữ Nữ nha. Mẫu thân nói Nữ Nữ là tâm can bảo bối của nàng, cũng là do phụ thân. Kết tinh. Tình yêu "

Kết tinh tình yêu bốn chữ này, Nữ Nữ mất rất nhiều sức lực mới nhớ ra.

"Xem ra cha với nương của con cảm tình tốt lắm! Cha con thực yêu mẹ con!"

"nương nói, tuy rằng thời gian ở cùng cha không phải là dài, nhưng rất vui vẻ, cha có đôi khi có điều không tốt, không để ý cảm nhận của mẹ, nhưng nương vẫn bị cha hấp dẫn, nương hạnh phúc nhất đó là khi cha xuất chinh. Nương nói, tưởng niệm không chỉ có là chờ mong, cũng là một loại tốt đẹp, trong lòng có mong được và tín niệm, người sẽ sống càng thêm khoái hoạt!"

Sở Tiêu Lăng đã nói rất nhiều lần với Nữ Nữ như vậy, đến nỗi Nữ Nữ đều thuộc lòng, nhưng bởi vì tuổi còn nhỏ quá, bé muốn diễn đạt hết ý vẫn cần mất nhiều sức lực.

Luru Vân Lạc Kỳ nghe xong, bỗng nhiên rất muốn biết một chút về mẫu thân của Nữ Nữ .

Nam nữ yêu nhau, bình thường đều hi vọng được bên cạnh nhau, sớm chiều tương ái; mẫu thân của bé lại bất đồng, tình nguyện dùng tưởng niệm để yêu một người! Đó là nữ tử như thế nào!

Nhìn khuôn mặt Nữ Nữ, Luru Vân Lạc Kỳ không chút nghĩ ngợi, chợt bắt đầu đối với bé kể ra tâm sự của mình

"Nữ Nữ con biết không, phụ thân từng thương yêu một nữ nhân, cũng thường hoài niệm đến những ngày tốt đẹp bên nàng nhưng phụ thân càng hy vọng nhìn thấy nàng. Hiện tại, phụ thân cuối cùng đã nhìn thấy nàng, nhưng nàng đã không còn cần phụ thân nữa rồi!"

Nữ Nữ dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, bé không rõ phụ thân đang nói gì, mà bé là người nghe, mặc dù không rõ, vẫn tỏ ra rất hiểu.

"Nàng nói, nàng đã quên phụ thân, tại sao nhanh như vậy lại quên phụ thân, mới ba năm mà thôi, thời gian ba năm ngắn ngủn nói quên liền quên, nàng thật ác độc, thật ác độc!"

Luru Vân Lạc Kỳ đột nhiên gằm hét lên, chuyển sang đau buồn, phiền muộn bị phản hóa thành không cam lòng và phẫn nộ.

Nữ Nữ bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất đau, bé biết đó là bởi vì phụ thân khổ sở, trước kia, mẫu thân mỗi lần thương tâm hai mẹ con cũng có cảm giác như thế!

Bé đột nhiên đứng dậy, cánh tay ngắn nhỏ vòng qua lưng Luru Vân Lạc Kỳ cúi đầu nói

"Phụ thân đừng khóc, đừng đau buồn. Tất cả rồi sẽ qua, phụ thân tốt như vậy, nàng nhất định sẽ tha thứ cho phụ thân, lại nhớ đến phụ thân! Nếu không, phụ thân mang Nữ Nữ đến gặp nàng, Nữ Nữ sẽ nói nàng biết phụ thân là người tốt, khẩn cầu nàng nhìn nhận phụ thân."

Biết rõ lời Nữ Nữ nói là đang an ủi hấn, biết rõ đó là chuyện không có khả năng thực hiện, Luru Vân Lạc Kỳ vẫn cảm động, không khỏi cảm thấy may mắn vì mình gặp được bé con nhỏ nhỏ lại rất biết săn sóc lòng người.

Đồng thời, hấn suy nghĩ đây là do lão thiên gia an bài, hay là lão thiên gia biết mình kế tiếp gặp phải thống khổ vì thế ban tiểu bảo bối Nữ Nữ cho mình?

Trong lòng trào dâng xúc động nói không nên lời, Luru Vân Lạc Kỳ kích động ôm bé, bất lực phát ra khản cầu

"Nữ Nữ, hứa với phụ thân, đừng rời bỏ phụ thân, vĩnh viễn ở cạnh phụ thân được không!"

"Được, Nữ Nữ vĩnh viễn ở cùng phụ thân, sẽ không rời đi!" Nữ Nữ lập tức đáp ứng, hoàn toàn đã quên người thân nhất của mình là nương, quên mất rằng bé vẫn mong mỗi Luru Vân Lạc Kỳ đưa bé đi tìm mẫu thân.

Luru Vân Lạc Kỳ cảm động tới cực điểm, cả người đều phát run, bỗng dưng, lại giống như nhớ tới một sự kiện, nhẹ nhàng đẩy Nữ Nữ ra, mặt lộ vẻ xin lỗi

"Thực xin lỗi Nữ Nữ, phụ thân trong lòng suy nghĩ chuyện khác, không giúp con mua đồ chơi và đồ ăn."

Nữ Nữ không chút hờn giận, nhẹ nhàng nói:

"Không sao a, cùng lắm là lần sau mua. Hơn nữa nga, lần sau Nữ Nữ muốn cùng phụ thân đi ra ngoài, Nữ Nữ muốn đích thân chọn lựa!"

"Được phụ thân đáp ứng con, Con muốn cái gì, cha đều mua cho con!"

"Cám ơn phụ thân!" Nữ Nữ cười ngọt ngào, theo lệ thường nhắm vào hai gò má hân hôn vài cái.

Kế tiếp, Nữ Nữ tiếp tục nói chuyện với Lưu Vân Lạc Kỳ, khi thì kể chuyện cười cho hân nghe, khi thì an ủi cổ vũ hân.

Lưu Vân Lạc Kỳ vốn ưu thương bi thống, tâm tình dần dần chuyển biến tốt đẹp, chậm rãi cảm giác đói bụng mới phân phó nô tài chuẩn bị bữa tối cho hân.

Nữ Nữ sớm đã dùng cơm, bất quá bé cũng cùng Lưu Vân Lạc Kỳ tiến vào thiện sảnh, tiếp tục vui vẻ, hi vọng hân có thể hoàn toàn quên mất thương tâm và khổ sở.

Không gian yên lặng, trong phòng một ánh nền lẳng lẳng thấp sáng. Sở Tiêu Lăng gục xuống bàn, dung nhan xinh đẹp thanh tú sầu tư, đôi mắt tựa ánh sao sáng thẳng tắp nhìn chăm chăm vào ánh nền, nghĩ đến buổi chiều ở ngoài tiệm phát sinh việc kia.

Trăm triệu lần không thể tưởng được, mình để cho hân tìm thấy! Hay là, đây là ý trời? Nếu là ý trời, thì lão thiên gia đây là ý gì, giải thích thế nào khi gắng phải đem hai kẻ không nên ở cùng một chỗ dính dáng đến nhau?

Khi mở hiệu thuốc bắc, nàng đã lo lắng sẽ gặp phải hân, nhưng cuối cùng vẫn là cảm thấy không cần phải lo lắng, dù sao hân đã là hoàng thượng khi muốn xuất hiện trên phố xa đông người cũng không phải dễ, người dân thường muốn nhìn thấy hân cũng khó nên không cần quá lo lắng.

Nhưng đến khi chính thức gặp gỡ, nàng mới phát hiện những điều này là do mình một bên tình nguyện. Nàng không ngờ được. Hân có thể như vậy!

Những lời hân nói buổi chiều, những câu nói cảm động lòng người, làm nàng không thể tin được, có lẽ, nàng căn bản không muốn tiếp thu hân sẽ đối với mình nảy sinh ra tình cảm, nhưng lại sâu sắc chung tình vô cùng!

Bởi vì được hân yêu, không phải điều nàng muốn! nếu được hân yêu mà hân không thể cho nàng hạnh phúc và vui vẻ, ngược lại cảm thấy là gánh nặng! Từ ba năm trước đây, mình sẽ không nghĩ tới sẽ cùng hân gặp lại, trở lại kinh thành mình đối với cuộc sống tương lai cũng không có sự tồn tại của hân.

Cho nên, nàng tình nguyện để hân cách xa, mà không phải là. Chung tình với mình. Những lời nói và hành động của mình hôm nay tuyệt đối tổn thương tim của hân, bất quá nàng rất rõ ràng, bằng cá tính của hân, chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy, hân là hân sẽ quay trở lại, đến lúc đó hân sẽ đối với mình như thế nào?

Mà mình nên ứng phó như thế nào? Nghĩ đến đây, Sở Tiêu Lăng không khỏi cúi đầu, hơi kéo cổ áo ra, những dấu hôn cùng ấn ký vẫn có thể thấy được rõ ràng là kiệt tác của hân.

Mặt khác, nhớ lại cái "Trùng phạt" kinh người, nàng lòng còn sợ hãi. Trăm ngàn u sầu, tâm hoảng ý loạn, Sở Tiêu Lăng thống khổ phi phạm, không khỏi gục mặt xuống bàn, tờ từ thư trong tay cũng vô lực để tại trên bàn.

Đang lâm vào thống khổ phiền não nàng không phát hiện ra, một bóng người lặng yên tiến vào phòng, đã thấy nàng trong tay cầm tờ từ thư, cả người bị chấn động.

Nàng. Không phải nói trượng phu dũng chiến sa trường, vị quốc vong thân sao? Tờ từ thư này là có ý gì? Tuy rằng không thể nhìn hết nội dung, chàng biết rõ đó chính là tờ từ thư, còn có tên của nàng!

Con người đen lộ vẻ khó có thể tin khiếp sợ, chàng bỗng nhiên rất muốn lấy tờ từ thư trong tay nàng, muốn biết rõ ràng nàng vì sao bị từ hôn, thấy rõ là cái tên hỗn đản nào đã sử dụng phương thức này đối với nàng!

Sở Tiêu Lăng bắt đầu cảm thấy chung quanh khác thường, theo bản năng ngẩng đầu lên, vừa thấy tuần nhan quen thuộc, đầu tiên là giật mình, lập tức kinh hi hô lên

"Sur huynh!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ép Sở Tiêu Lăng vào cung

Cánh Bắc không nói gì, đôi mắt phức tạp nhìn chăm chăm vào nàng.

Sở Tiêu Lăng cảm thấy buồn bực, đôi tay buông xuống ý đồ giấu tờ từ thư đi, sau đó nói tiếp

"Sur huynh, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi sao?"

"Có thể cho ta xem qua, trong tay nàng là tờ giấy viết thư sao?" Cánh Bắc cuối cùng lên tiếng, bộ mặt biểu tình bí hiểm, lời nói cũng là khó có thể đoán biết.

Sở Tiêu Lăng thoáng chốc ngẩn ra.

"Phu quân của nàng Không phải đã chết trận sa trường, mà nàng là bị hưu điệu ."

Cánh Bắc tự đoán, con người đen nhìn chăm chú khuôn mặt xinh đẹp đang lộ vẻ kinh ngạc.

Sở Tiêu Lăng nội tâm bất giác càng thêm bối rối, hiển nhiên chàng đã nhìn thấy! khi mình phát giác chàng xuất hiện, chàng cũng đã nhìn thấy trong tay mình là tờ từ thư!

Một lần nữa nâng đôi tay vừa mới để xuống bàn lên, nàng đưa tờ từ thư cho chàng.

Cánh Bắc cẩn thận đọc, ước chừng qua một khắc đồng hồ, tầm mắt của chàng mới rời khỏi mặt giấy, lại nhìn về phía nàng

"Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ không phải là."

Sở Tiêu Lăng biết chàng đã đoán ra được là ai, không khỏi gật đầu.

Đôi mắt Cánh Bắc băng quơ, thân hình nhẹ nhàng run lên, còn tưởng rằng. Nàng chỉ là bình thường nữ tử, không ngờ được là có lai lịch lớn! Phu quân nàng lại là Kỳ Vương gia uy chấn tứ phương nay đã là hoàng đế!

Từ nhỏ đã rời xa sự đời nhưng Cánh Bắc vẫn hiểu được đạo lý môn đương hộ đối. Chàng không khỏi buồn bực, Sở gia xuất thân từ phổ phường, thân phận thấp kém, Sở Tiêu Lăng làm sao có thể được gả cho Vương gia quyền cao chức trọng? Thậm chí gả làm Vương Phi?

Tựa hồ đã biết chàng đang băn khoăn điều gì, Sở Tiêu Lăng nhẹ nhàng giải thích

"Ta cùng hấn là bị ép duyên! Mẫu phi của hấn cũng chính là đương kim Lan Thái Hậu, nhìn trúng ta nên mới cưới ta vào cửa.

Mà hấn, lúc ấy đã có người yêu."

Cánh Bắc nghe xong, tức giận mắng

"Chết tiệt cầu hoàng đế, thị phi điên đảo, hắc bạch chẳng phân biệt được, ta đoán là hấn là cố ý bắt nàng nhận tội, đuổi nàng đi, thỏa mãn nguyện vọng cho nữ nhân của hấn!"

Nghe thấy chàng phân tích rõ, Sở Tiêu Lăng khóe môi đột nhiên vui vẻ cười, nguyên lai, mình và Cánh Bắc thật là ăn ý.

Kỳ thật, nàng sao không nghĩ qua nguyên nhân này, dù sao Lưu Vân Lạc Kỳ quả thật cùng Nhan Hâm từng làm chuyện xấu với mình, đêm lạc hồng lần đó chính là căn cứ xác minh.

"Nàng vẫn còn. Thích hấn, đúng không?" Đột nhiên, Cánh Bắc chặn chờ hỏi.

Sở Tiêu Lăng giật mình, nhưng cũng không phủ nhận

"Không sai, trước đây ta thật sự thích hấn, thậm chí khát khao cùng hấn vĩnh viễn làm bạn đời, cho đến đã xảy ra sự kiện kia, ta mới tỉnh ngộ, nguyên lai vẫn luôn là do ta đa tình, ta phải tự trả giá người ta cần bản không làm gì cả!"

"Vậy bây giờ sao? Nàng đối với hấn còn yêu không?" Cánh Bắc lại hỏi.

Lần này, Sở Tiêu Lăng rất nhanh lắc đầu

"Trận đại hỏa kia, chẳng những thiêu hủy Sở gia, cũng tiêu trừ hy vọng mong manh cuối cùng của ta đối với hấn. Ta sở dĩ tận lực bảo vệ Nữ Nhi, vất vả sinh ra bé, đó là bởi vì Nữ Nhi là cốt nhục của ta, còn ta và hấn không còn quan hệ gì nữa!"

"Hiện tại hấn đã tới tìm nàng rồi có phải hay không?" Cánh Bắc biết, bình thường một nữ nhân đã xa cách nhiều năm còn không lý do lấy ra tin vật xem, nhất định trong lòng còn có tình yêu đối với nam nhân kia, thứ hai là người nam nhân kia đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của nàng, căn cứ tình huống trước mắt, chàng cho rằng là lý do thứ hai.

"Hấn hôm nay đã tới đi tìm ta!" Sở Tiêu Lăng vẫn không giấu diếm

Cánh Bắc im lặng, sau một lúc lại nói

"Hấn đến nói với nàng, muốn nói lại tình xưa? Vậy còn nàng, chuẩn bị nhận lời hay là." không thể nghĩ Cánh Bắc đối với chuyện tình cảm một chút cũng không mơ hồ còn nhìn thấu, có lẽ bởi vì chàng cũng là nam nhân, cho nên mới hiểu biết lòng của Lưu Vân Lạc Kỳ như vậy.

"Hấn nói với ta rất nhiều lời sám hối ..., hi vọng ta có thể tha thứ cho hấn, nhưng vậy thì đã thế nào, ta và hấn vốn là hai người của hai thế giới khác nhau,

nhất định không có kết quả, bất kể là trước kia, hiện tại hay sau này! trong cuộc sống tương lai, căn bản cũng không có dự định liên quan tới hân!"

Nghi hoặc đã rõ Cảnh Bắc hiểu câu trả lời của nàng đều là lời thật lòng, trong lòng bất giác thoải mái trở lại rất nhiều, con ngươi đen nhìn nàng, vẻ mặt chân thật trước nay chưa từng có.

"Sur muội, kể tiếp nếu có việc gì cần đến, cứ việc cùng sư huynh nói qua, sư huynh hứa với nàng sẽ tận tâm giúp đỡ! Tuyệt đối không để bất luận kẻ nào đến phá hư giấc mộng của nàng, bao gồm cả hân!"(nhắm lườm đê ko vậy ông anh oi haiz khổ thân à)

Mặc dù chỉ là mấy câu ngắn ngủi, vô cùng đơn giản, Sở Tiêu Lãng lại lĩnh hội được hàm nghĩa sâu sắc trong đó, khắc sâu trong lòng, nàng nở nụ cười. Giọng nói trở nên nhẹ nhàng không ít, chuyển khai đề tài

"Đừng nói tới ta nữa, còn huynh? Tạm thời sẽ không đi đâu chứ?"

"Kể tiếp lại có thể cùng nàng đi tìm Nữ Nữ, kết quả sao rồi? vẫn thế sao?"

Sở Tiêu Lãng gật đầu, nói cho chàng nghe mấy chuyện gần đây và kế hoạch của mình:

"Ta đã nghĩ rồi, tìm kiếm Nữ Nữ sẽ là cả một quá trình, vừa vặn cha ta có quen biết một ông chủ hiệu thuốc bắc chuẩn bị đóng cửa, ta liền tiếp nhận kinh doanh. Về phần Nữ Nữ, huynh nói không sai, có lẽ đây là thiên ý, là lão thiên gia đối với bé đầy yêu mến, để bé nếm trải thử một cuộc sống mới tốt đẹp. Đối với Nữ Nữ, ta vẫn tiếp tục lưu ý! Dù sao khi mang theo Nữ Nữ người kia đã hứa hẹn quá một năm sẽ trả lại Nữ Nữ, nếu ta thật sự tìm không được, vậy an tâm chờ đợi một năm!"

"Sư muội quả nhiên không giống người thường, nhanh như vậy đã nghĩ thông! Tốt, sư huynh đồng ý với nàng!" giờ ngón tay cái lên, khôi phục bộ dáng cả lơ phật phơ.

Sở Tiêu Lãng nhìn thấy tự nhiên nở nụ cười.

Kể tiếp, hai người cứ ngồi như vậy, cùng nhau nói chuyện, thẳng đến hừng đông.

Trong ngự thư phòng, trang nghiêm mà yên lặng, không khí có điểm ngưng trọng lại có chút khác thường. Sở Dịch Bân lại được triệu kiến đến trước mặt Lưu Vân Lạc Kỳ .

Cũng giống như lần trước, chàng không kiêu ngạo không siểm nịnh một dòng quan lễ, không hành động dư thừa.

Lưu Vân Lạc Kỳ một thân long bào tôn quý uy nghiêm, thân hình cao lớn lười biếng tựa vào ghế dựa lớn sau bàn Kim Long, biểu tình không giận mà uy, mất tình lợi hại hữu thân, đáy mắt sâu u ám ẩn mang theo một tia lãnh khốc tà mị, sau một lúc lâu, gọn gàng dứt khoát nói ra ý đồ của mình

"Lần đó người cứu trẫm, cũng không phải là giang hồ hiệp y, mà là lệnh ty Sở Tiêu Lãng của người, cũng chính là nữ nhân của trẫm?!"

Sở Dịch Bân vừa nghe, tuấn dung ôn nhuận hơi hơi run rẩy, ánh mắt lộ ra mấy phần kinh ngạc.

"Lúc Trẫm hỏi người, đã nhắc nhở phạm tội khi quân hậu quả ra sao rồi, người lại không để ý đến lời trẫm cảnh cáo, liếc mắt một cái lừa gạt hồ lộng trẫm, người thật là to gan!"

Lưu Vân Lạc Kỳ ngồi thẳng khuôn mặt tức giận, giọng nói bình tĩnh bắt đầu lộ ra tức giận.

Sở Dịch Bân cả người run lên, nhưng vẫn như cũ kiên trì phủ nhận

"Vi thần không biết hoàng thượng có ý gì, vi thần dẫn vị đại phu đúng thật là danh giang hồ hiệp y!"

"Phanh!!!" Lưu Vân Lạc Kỳ một chương vỗ vào trên thư án làm người ta run rẩy kinh hãi, toàn bộ mặt bàn chấn động, cả người tan mát ra tức giận:

"Làm càn! Còn muốn nói dối? Người coi trẫm trở thành cái gì? Ngốc tử? Ngu ngốc? Trẫm biết hết rồi, trẫm đã gặp nàng, nàng là bà chủ của hiệu thuốc bắc Đông Húc!"

Lần này, Sở Dịch Bân hoàn toàn kinh sợ, đáy lòng dần dần nổi lên kinh hoàng.

"Hừ, là do ái khanh tốt của trẫm, không ngừng cho người cơ hội, cho người từng bước thăng chức, còn người? Hỏi báo cho trẫm vậy là cái gì? Lần lượt lừa gạt trẫm, không phục tùng trẫm, thậm chí. Khinh thường trẫm?!"

"Đây là kết quả người đáng nhận được như vậy!" Sở Dịch Bân khôi phục bình tĩnh, một bộ bất cần

"Ở phương diện công vụ, vi thần tự thấy mình không làm triều đình thất vọng, không làm lê dân bách tính thất vọng, không làm thất vọng. sự đề bạt của hoàng thượng ngài!"

"Người. Đừng tưởng rằng người là đệ đệ của nàng, trẫm sẽ không động tới người!"

"Vi thần đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, hoàng thượng còn có thể đuổi tận giết tuyệt cả nhà vi thần, huống chi là vi thần!" Sở Dịch Bân đầy mặt

khinh thường.

Lưu Vân Lạc Kỳ ngạc nhiên

"Cái gì đuổi tận giết tuyệt, trăm bao giờ đối với nàng đuổi tận giết tuyệt?"

"Hoàng thượng năm đó đã làm gì, hoàng thượng hẳn là phải biết rõ chứ!!"

"Vớ vẩn!! Ngươi nói rõ ràng cho trăm, cái gì gọi là trong lòng trăm tự hiểu được? Nếu trăm hiểu được, còn cần phải hỏi ngươi sao? Nói, cái gì đuổi tận giết tuyệt?" Lưu Vân Lạc Kỳ đã muốn đứng lên, khí cấp bại phôi chất vấn.

Sở Dịch Bản không hề e ngại, như có suy nghĩ điều gì nhìn chăm chú vào hắn, một lúc sau, biểu tình cường ngạnh đột nhiên giãn ra, tiếng nói chuyển thành phiền muộn đau thương:

"Hoàng thượng, nếu mọi chuyện đều đã đi qua, xin đừng quấy rầy tỷ tỷ của vi thần nữa, nàng thật vất vả mới quên đi đau thương, hoàng thượng nếu là thật sự có lương tri, cũng đừng lại làm nàng gọi lên đau xót và bi ai chôn dấu sâu trong tâm hồn! Cho dù. Vi thần cầu xin hoàng thượng!"

Lưu Vân Lạc Kỳ lại càng thêm tức sùi bọt mép, quên, lại là quên! Hừ, chưa được hắn cho phép đã quên mất hắn, hắn không để nàng được như ý! Nếu muốn thống khổ, chẳng thà cùng nhau thống khổ!!

"Hoàng thượng." Sở Dịch Bản quỳ xuống.

Lưu Vân Lạc Kỳ không nhúc nhích chút nào, khuôn mặt như phủ một lớp băng, vẻ mặt lạnh thấu xương, lời nói vô tình theo miệng tràn ra:

"Trăm nói cho ngươi biết, đó là điều không thể!!"

Sở Dịch Bản nhanh chóng ngẩng đầu lên, tức giận khó nén.

"Trăm là con trời, mọi chuyện đều do trăm làm chủ!! Nàng có thể "quên mất " trăm, trăm sẽ làm cho nàng nhớ lại, một lần nữa trở lại bên người của trăm!"

"Ngươi. Ngươi muốn làm gì nữa?" Sở Dịch Bản tức giận, không được hắn cho phép liền tự động đứng dậy, hất cho hắn gáo nước lạnh:

"cho dù ngươi có làm như thế nào, tỷ tỷ của ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi, sẽ không hồi tâm chuyển ý!!"

"Thật không? Vậy chống mắt lên mà xem đi!" Lưu Vân Lạc Kỳ cũng không nổi giận, tự tin.

Xem người kia dương dương đắc ý, thế tất thành công vô lại, Sở Dịch Bản tức giận nói không nên lời, vì thế nói ra điều không nên nói

"Vi thần không sợ thành thật nói cho ngươi hay, tỷ của ta đã có ý trung nhân, mấy năm qua, nàng cùng hắn ở chung một chỗ, còn chuẩn bị cho cuộc sống tương lai, cho nên ngươi vẫn là nên từ bỏ đi!"

Sự đắc ý lập tức biến mất, nét tươi cười cũng ngưng đọng lại, gương mặt tuấn mỹ tà mị trong phút chốc biến thành đen xì, một đôi trông mắt lại thâm trầm làm cho người ta sợ hãi, phát ra khí lạnh như băng, hung ác nham hiểm.

Lưu Vân Lạc Kỳ gắt gao trừng mắt, khó có thể tin.

"Hoàng thượng hậu cung phi tử vô số, các nàng yêu quý cung kính hoàng thượng, hoàng thượng còn cần gì chấp nhất thứ không thuộc về mình!" Sở Dịch Bản tiếp tục khuyên giải, phân tích

"Hoàng thượng không phải vẫn chung tình với Hiền phi nương nương sao? Nếu hoàng thượng cùng Hiền phi nương nương là lưỡng tình tương duyệt, làm sao khó sở tìm thêm người thứ ba?"

"Ngươi câm mồm!!"

"Hoàng thượng chỉ là không có thứ đồ mình muốn, mất đi thì không cam lòng, đối phương muốn cái gì và mình làm như vậy rồi cuộc là mang đến cho đối phương khoái hoạt hay là thương tổn."

"Làm càn!! Trăm bảo ngươi câm mồm nghe không, ngươi dựa vào cái gì nói như vậy với trăm? Có tin trăm lập tức xử tử ngươi hay không! Đi ra ngoài, cút ngay đi cho trăm! Người đâu, đuổi Sở Dịch Bản ra ngoài!!" Lưu Vân Lạc Kỳ gầm hét lên, trán nổi gân xanh, rất muốn lập tức bóp chết Sở Dịch Bản đang đắc ý.

Nhìn hắn cơ hồ đang lâm vào điên cuồng, Sở Dịch Bản cảm thấy lần đầu đồng tình với hắn, nhưng chỉ vậy mà thôi! Không cần thị vệ đuổi, Sở Dịch Bản đối với hắn chấp tay cúi đầu, lui ra ngoài.

Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn khó có thể hình dung sự phẫn nộ, nhớ lại những gì Sở Dịch Bản vừa mới nói, càng không thể phủ nhận.

Vốn, Sở Tiêu Lăng nói đã quên hắn, hắn còn tưởng rằng đây chẳng qua là nhất thời nói nhảm, thậm chí cho dù là thật sự, hắn cũng nắm chắc rằng nàng

sẽ hồi tâm chuyển ý, sẽ yêu thương mình một lần nữa .

Nhưng bây giờ, hấn rút cuộc không thể trấn tĩnh lại, hấn cuối cùng hiểu được nha đầu kia vì sao lại nói ba năm qua tốt lắm, nguyên lai nàng đã cùng nam nhân khác cấu kết rồi!! Chẳng lẽ, người nam nhân kia chính là phụ thân của đứa nhỏ?

Không, nàng không thể thích người khác, nàng là của mình, trước kia và sau này cũng sẽ vậy, đời này chỉ có thể thuộc về mình. Tâm hoảng ý loạn nói không nên lời, Sợ hãi cùng bất an!

Vừa nghĩ tới nàng không bao giờ còn thuộc về mình nữa, Lư Vân Lạc Kỳ cơ hồ muốn điên lên mất

Hấn không ngừng mình tư khổ tưởng, cuối cùng, nhanh chóng lấy ra một mảnh vải lụa vàng, nghĩ một phần thánh chỉ, rồi cung thẳng đến Sở mẫu.

Đối với việc Lư Vân Lạc Kỳ đến mà không hề báo động trước, Sở mẫu đang quỳ trên mặt đất ngoại trừ khiếp sợ còn không thể tin, kích động.

Đây là lần đầu bà gặp đương kim Thánh Thượng Lư Vân Lạc Kỳ, cũng chính là. từng là con rể của bà.

Sở Dịch Bân vừa về nhà không lâu, cũng vô cùng kinh hãi, qua một thời gian mới ổn định tâm tình, lúng ta lúng túng nói:

"Không biết hoàng thượng đại giá quang lâm, có chuyện gì?"

Lư Vân Lạc Kỳ không chút để ý quét mắt nhìn chàng một cái, lập tức nhìn về phía Sở mẫu, thân nhiên hỏi

"Nha đầu kia đâu?" Sở mẫu biết hấn muốn ám chỉ ai, nhanh đáp ứng:

"Hồi hoàng thượng, nữ nhi của dân phụ còn đang tại hiệu thuốc bắc, không biết hoàng thượng tìm nó có chuyện gì?"

Lư Vân Lạc Kỳ không nói, hướng thái giám nháy mắt. Thái giám gật đầu, mở dải lụa vàng trong tay ra, tiếng nói lạnh lạnh nhất thời vang vọng toàn bộ đại sảnh

"Hoàng đế chiếu viết, Sở Môn chi nữ Sở Tiêu Lăng, dung mạo xuất chúng, đức hạnh hài lòng, huệ chất lan tâm, thậm thánh vui mừng, được phong làm Lăng Thực phi, khâm thủ!"

Giống như trên trời bỗng nhiên vang lên một tia sấm chớp, Sở mẫu và Sở Dịch Bân đều bị việc thái giám tuyên đọc chấn đắc trợn mắt há hốc mồm, không hẹn mà cùng ngăng đầu, đôi mắt kinh ngạc khiếp sợ.

Một hồi sau, Sở Dịch Bân đầu tiên hoàn hồn, cự tuyệt:

"Thật vinh hạnh được hoàng thượng ưu ái, nhưng tỷ tỷ nàng không đức vô năng, không thể làm bạn vua, phụ sự ưu ái của hoàng thượng!"

"Nàng có nhân cách hay không là do trăm định đoạt, các ngươi không có quyền can hệ!" Lư Vân Lạc Kỳ hừ lạnh, phát giác Sở mẫu cũng muốn mở miệng khéo léo từ chối, tâm tình lại thêm khó chịu.

"Ngươi đã là mẫu thân của Lăng Thực phi, coi như là nhạc mẫu của trăm, trăm hiện tại phong ngươi là Mệnh phu nhân!"

Sở mẫu không ... vui sướng chút nào, tính tiếp tục cầu xin hấn buông tha cho Sở Tiêu Lăng.

Lư Vân Lạc Kỳ không kiên nhẫn phát tay, tỏ vẻ hấn không muốn nghe nói thêm điều gì nữa, rồi sau đó tự đi một cái ghế ngồi xuống.

Thái giám đi theo qua, đối với Sở mẫu phản phó ra tiếng

"Các ngươi còn không nhanh dâng cho hoàng thượng chén trà?"

Sở mẫu thế này mới ý thức lại vội vàng chạy đi chuẩn bị trà.

Dịch Bân cũng chậm rãi đứng lên, không cam lòng trừng mắt nhìn Lư Vân Lạc Kỳ, tâm tình bất mãn.

Chỉ chốc lát sau, nước trà được dâng lên, Lư Vân Lạc Kỳ băng quơ nhận lấy, tự nhiên nhấp qua chén trà nóng, đột nhiên nói

"Này hương vị trà không ngon, trăm hồi cung sẽ sai người đưa tới cho mẫu thân trà ngon thượng đẳng hoàng gia.

Sở mẫu nghe xong, đầu tiên là ngạc nhiên, lập tức khéo léo từ chối

"Đa tạ hoàng thượng ân điển, chính là. Dân phụ xuất thân thấp hèn, không xứng được hoàng thượng ngự phẩm!"

Lư Vân Lạc Kỳ bỏ qua, đôi mắt bắt đầu nhìn vòng quanh phòng một vòng, lại nói

"Mấy ngày nữa, trăm sai người tới sửa chữa một chút, cho trang bị toàn bộ đồ mới."

"Ách, đa tạ hoàng thượng ân điển, dân phụ thấp kém, không dám lãng phí tâm tư hoàng thượng!" Sở mẫu lại là nom nớp lo sợ từ chối.

Lưu Vân Lạc Kỳ chưa từng như vậy hạ mình đi "Lấy lòng" người khác, đối phương nếu không lĩnh tình, còn nhiều lần cự tuyệt, cả người hấn nhất thời trở nên thẹn quá thành giận, nếu người kia không phải là mẫu thân của Sở Tiêu Lăng, phỏng chừng đã la mắng.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở mẫu một cái, hấn chuyển tầm mắt nhìn về phía cửa, ước chừng qua hai khắc chung, rốt cục hấn cũng nhìn thấy bóng hình quen thuộc .

Nhưng mà, khi hấn thấy bên cạnh nàng còn có một nam tử thì tuần nhan lại chìm xuống.

Nhìn thấy hấn, Sở Tiêu Lăng vô cùng kinh hãi, hai chân giống như bị đóng đinh trên mặt đất, rốt cuộc di chuyển không được.

Người đang cùng nàng tiến vào nhà là Cánh Bắc, cũng vì Lưu Vân Lạc Kỳ xuất hiện mà hoang mang .

Dung mạo tuấn nỹ, khí thế hơn người, bẩm sinh khí chất cao quý.

Cánh Bắc đại khái biết rõ, vị nam nhân xa lạ trước mắt này, hấn là cha ruột Nữ Nhi, cũng là người đã nhẫn tâm đem Sở Tiêu Lăng hưu điệu đương kim hoàng đế Lưu Vân Lạc Kỳ!

"Hứa công công, thánh chỉ đâu? tuyên đọc một lần nữa!" Đè lại lửa giận trong lòng, Lưu Vân Lạc Kỳ dồn dập ra mệnh lệnh.

Hứa công công gật đầu, lại tuyên đọc ra:

"Hoàng đế chiếu viết, Sở Môn chi nữ Sở Tiêu Lăng, dung mạo xuất chúng, đức hạnh hài lòng, huệ chất lan tâm, được phong làm Lăng Thục phi, khâm thủ!"

Tin tức này chẳng làm Sở Tiêu Lăng cứng đờ người, mà còn khơi mào lửa giận bị kìm nén lâu ngày trong lòng Cánh Bắc.

Chàng không cần nghĩ ngợi, đi tới trước mặt Lưu Vân Lạc Kỳ, không hề để ý hấn là hoàng đế, tức giận mắng chửi

"Người muốn cái gì? Tưởng rằng muốn có gì được có vậy à, đừng hòng nhé, người muốn sự muội trở thành cái gì?"

Lưu Vân Lạc Kỳ đoán đây hấn là người Sở Dịch Bán đã từng nói qua là cùng Sở Tiêu Lăng ba năm phiêu bạt giang hồ, tình địch gặp nhau, có thể nói hết sức đỏ mắt, vì thế cũng lớn tiếng quát mắng

"Người là ai? Dám can đảm ồn ào? Nơi này không liên quan đến chuyện của người, không thể làm gì thì tốt nhất nên ngoan ngoãn câm miệng! Nếu không, đừng trách trẫm không khách khí!"

"Ta là không thể làm gì sao? Ta khinh vào! Người mới là không thể làm người đâu! Ta và sự muội ở chung ba năm, quan tâm chăm sóc lẫn nhau. Mà người, thì thế nào? Vì người hưu điệu sự muội nên bây giờ người và nàng không có quan hệ gì! Người nên thức thời, nhanh quay về cung điện xanh vàng rực rỡ của người, cùng lũ phi tần của người mà âu yếm!"

Lần đầu bị người khác nhục mạ, tự tôn của Lưu Vân Lạc Kỳ bị đã kích, hoá ra là loại giang hồ tiểu tử này khiến cho Sở Tiêu Lăng thay lòng đổi dạ, hấn không khách khí, xuất chương đánh về phía Cánh Bắc.

Cánh Bắc tay mất lạnh lẽ, an toàn chống trả, đồng thời không chút khách khí đánh lại hấn một chương.

Hai người cứ như vậy đánh nhau, trong phòng ầm ùng phong ba. Nhìn một mảnh hỗn loạn trước mắt, Sở mẫu quả thực sợ tới mức hồn phi phách tán.

Sở Tiêu Lăng cũng đang buồn bực, rống to

"Lưu Vân Lạc Kỳ, người hỗn đản, người dừng tay, người rút đi cho ta! Nơi này không chào đón người!!"

Lưu Vân Lạc Kỳ lúc này bất giác xuất toàn bộ công lực ra, tiếp tục đánh úp về phía Cánh Bắc.

Cánh Bắc tất nhiên cũng không nương tay, chàng từ nhỏ lớn lên trong giang hồ, đối với ai là hoàng đế quyền cao chức trọng gì đó đều không quan tâm, trong mắt chàng, Lưu Vân Lạc Kỳ cũng không phải là hoàng đế không thể mạo phạm, mà chỉ là một súc sinh, một kẻ đã làm hại Sở Tiêu Lăng chịu đủ thống khổ đau thương, một xử nam nhân!

Hai người võ công sần sần như nhau, chiêu thức càng ngày càng sắc bén, trong phòng hầu hết đồ vật đã đổ vỡ, lo lắng làm người vô tội bị thương. Cánh Bắc chậm rãi rời khỏi phòng. Lưu Vân Lạc Kỳ theo đuổi không từ bỏ, cùng chàng ra đến đại viện, tiếp tục đánh nhau. Mọi người cũng đều chạy đến, hoảng sợ nhìn bọn họ.

Kỳ thật, nếu so ra Lưu Vân Lạc Kỳ võ công cao hơn Cánh Bắc, nhưng hấn vẫn là hoàng đế, trí mưu, kinh nghiệm so với Cánh Bắc phong phú hơn, bình bất yếm trá, trải qua ước chừng 100 hiệp, lại có vài tên ngự tiền thị vệ hiệp trợ, giao hoạt như hấn, cuối cùng cũng bắt được Cánh Bắc!

Lạnh lùng liếc nhìn người đang quỳ trên mặt đất, Lưu Vân Lạc Kỳ vẻ mặt đắc ý, nghiêm thanh hiệu lệnh

"Lớn mặt điều dân, dám can đảm mạo phạm trẫm, giết không tha!"

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, lập tức đi tới trước mặt của hân

"Người nói bậy bạ gì đó, hân không có mạo phạm người, rõ ràng là người trước động thủ, hân phòng vệ mà thôi!"

Thấy nàng từ đầu đến cuối vẫn bênh cho Cảnh Bắc, tức giận của Lưu Vân Lạc Kỳ áp chế ở đáy lòng lại bị khơi mào, cơ hồ muốn trừng phạt ngay cả nàng.

"Còn có, cái gì giết không tha? Người dám động đến hân dù là một cọng tóc, ta với người sẽ trở thành kẻ thù!"

Sở Tiêu Lăng tức giận đến phát run.

Lưu Vân Lạc Kỳ xấu hổ, bất đắc dĩ thất bại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường có chấp, bỗng nhiên thần sắc từ từ bằng phẳng, quý mị nói:

"Muốn trẫm thu hồi mệnh lệnh đã ban ra cũng không phải không thể được, chỉ cần người ngoan ngoãn tiếp thánh chỉ, cùng trẫm hồi cung, trẫm có lẽ sẽ tha cho hân một mạng!"

"Không cần, ta mới không cần làm phi tử của người!" Sở Tiêu Lăng không chút nghĩ ngợi, lập tức cự tuyệt.

Lưu Vân Lạc Kỳ căng thẳng, tuần nhan khôi phục lạnh như băng, cắn răng phân phó

"Người đâu, đem điều dân này mang về hoàng cung, nhốt vào Thiên Lao, ba ngày sau xử trảm!"

Sở Tiêu Lăng thất kinh, giữ chặt tay hân

"Người không thể đi, hân không phạm sai lầm, người không thể xử tử hân!"

Thấy hân vẫn thờ ơ tiếp tục cất bước, Sở Tiêu Lăng vừa vội vừa giận, rốt cục vẫn ngoan ngoãn đáp ứng

"Được, người thả hân, ta sẽ cùng người hồi cung."

"Phóng thích hân? Không có khả năng! Người phải cùng trẫm hồi cung, mà hân cũng phải bị nhốt vào đại lao, hân có hậu quả như thế nào thì phải xem biểu hiện của nàng! Người đâu, bãi giá hồi cung!"

Lưu Vân Lạc Kỳ bỏ lại câu nói sau cùng, ngênh ngang rời đi không cho Sở Tiêu Lăng thời gian thu thập đồ đạc.

Trùng mắt nhìn theo bóng lưng hân thẳng tắp đắc ý, Sở Tiêu Lăng hận không thể phóng cho hân một đao, nhưng cuối cùng, nàng chỉ có thể vội vàng từ biệt mẫu thân và đệ đệ, dặn dò bọn họ chờ vì chính mình lo lắng, tiện đà cùng Lưu Vân Lạc Kỳ bước lên xe ngựa, theo hướng hoàng cung mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Sở Tiêu Lăng tiến cung gặp lại Nữ Nữ

Bóng trắng lạnh lùng, vĩnh viễn không thể nhìn thấu vào bóng đêm.

Sở Tiêu Lăng dựa vào cột giường, đôi mắt đẹp mang theo bi sầu, nhìn đèn lồng cung đình mỹ lệ trước mắt, mặt đắm chiêu cả người toả ra cô tịch và ưu thương, ánh sáng ngọc lưu tinh trong phòng không hề hòa hợp.

Một hồi, cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, bóng dáng cao lớn của Lưu Vân Lạc Kỳ nhanh chóng tiến vào, khi tầm mắt chàng nhìn thấy trên mặt bàn xếp đầy đồ ăn chưa được đụng đũa, mâu quang nhất thời chột tắt, thần sắc nghiêm nghị nói:

"Nàng đang suy tính cái gì? Định tuyệt thực để phản kháng sao? Nghĩ đến như vậy có thể uy hiếp được trẫm sao?"

Sở Tiêu Lăng không nói, chỉ liếc mắt nhìn hân một cái. Lưu Vân Lạc Kỳ đã đi tới trước mặt của nàng, thân hình vĩ ngạn chặn trước ngọn đèn cung đình, thấy nàng không nhúc nhích mà lạnh nhạt, bất giác càng thêm căm tức

"Không chịu ăn phải không? Được, trẫm lập tức truyền lệnh xuống, kẻ hỗn đản giang hồ tiểu tử đang bị nhốt tại nhà giam cũng đừng hòng được ăn cơm!"

Sở Tiêu Lăng ngẩng đầu tức giận trùng mắt với hân.

"Còn nữa, nàng ăn được bao nhiêu, hân sẽ được ăn bấy nhiêu! Nàng ăn một miếng, hân được ăn một miếng, nàng ăn một chén, hân được một chén!"

Không muốn hấn bị chết đói thì..., nàng hãy ngoan ngoãn ăn hết cơm đi!"(a vũ lực nhấn tâm ghê gớm nha LK ca) Luru Vân Lạc Kỳ tiếp tục uy hiếp.

Nhìn hấn trên cao nhìn xuống, tựa hồ không ai làm gì được kiều ngạo phách lối, Sở Tiêu Lăng tức giận trong lòng dâng lên, hận đến muốn cắn chặt răng, nhưng cuối cùng vẫn đứng dậy.

Nàng chịu ăn cơm, Luru Vân Lạc Kỳ vốn nên cao hứng, nhưng vừa nghĩ tới nàng vì tên tiểu tử kia mới thỏa hiệp, chàng liền khó chịu.

Sở Tiêu Lăng đi đến trước bàn, chậm rãi ngồi xuống ghế dựa, nhìn thức ăn ngon miệng phong phú trước mắt, bất giác sững sờ.

Những thứ này tuy chỉ là đồ ăn bình thường, nhưng đều là thứ mình thích! Không thể tưởng được hấn Gạt bỏ những suy nghĩ đáng ghét kia, nàng bắt đầu động bát đũa.

Luru Vân Lạc Kỳ cũng ngồi xuống cạnh nàng, lẳng lặng nhìn nàng. Cảm giác bị hấn nhìn chăm chú, Sở Tiêu Lăng như ngồi trên đồng lửa cả người trở nên không được tự nhiên, nàng rất muốn bảo hấn rời đi, nhưng nói với hấn chỉ là vô ích, bởi vì hấn tuyệt đối sẽ không nghe.

Thời gian càng lâu, nàng càng cảm giác ánh mắt nóng như lửa, giống như muốn thiêu đốt mình.

Nàng tâm viên ý mã, không biết làm sao, nghĩ rằng phải nhanh ăn cơm nhanh một chút cho xong, chấm dứt cục diện quần bách, vì thế nàng không ngừng đưa đồ ăn vào miệng, kết quả đương nhiên là. Bị nghẹn!

Phát hiện cổ nàng đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng lên, Luru Vân Lạc Kỳ không cần hỏi cũng biết chuyện gì xảy ra, cuống quýt đưa cho nàng một ly trà, vỗ nhẹ sau lưng nàng, đồng thời nói

"Ăn nhanh như vậy làm cái gì, tất cả chỗ này đều là ta thưởng cho nàng? Chẳng lẽ là quỷ đói đầu thai bất thành?"

Sở Tiêu Lăng ho khan, liền liền nuốt nước xuống, cuối cùng nuốt được đồ ăn xuống, yết hầu cũng được thông.

Luru Vân Lạc Kỳ rót tiếp một chén nước, lần này còn tự dứt cho nàng.

Không nghĩ đến hấn lại hành động vô cùng thân thiết như vậy, Sở Tiêu Lăng tiếp nhận, uống sạch.

"Đừng nói với trẫm, ngươi vẫn luôn ăn cơm như vậy!"

Bỗng dưng, Luru Vân Lạc Kỳ lại lên tiếng trách cứ.

Sở Tiêu Lăng chưa trả lời, nội tâm âm thầm oán giận hấn, mình bình thường không phải như vậy, mẫu thân từ nhỏ đã dạy qua"Thiện khí chậm ăn" vừa rồi nếu không phải do hấn nhìn chăm chăm vào mình, mình làm sao mà bị nghẹn chứ?

Nhìn nàng đang quạt cường khó chịu, Luru Vân Lạc Kỳ nội tâm thở dài, lấy ra khăn tay, lau giọt nước còn lưu lại trên khóe miệng cho nàng, động tác nhẹ nhàng giống như chỉ cần hơi chút dùng sức thì nàng sẽ bị thương vậy.

Hiếm thấy hấn hành động ôn nhu cùng che chở như vậy, làm cho Sở Tiêu Lăng hơi run, hoang mang, thẹn thùng.

Luru Vân Lạc Kỳ phòng chừng cũng nhận thấy được không khí khác thường, không khỏi thu khăn lại, ngón tay thon dài ở cằm nàng vuốt ve lên xuống, cuối cùng dừng lại tại đôi môi anh đào kiều diễm hồng nhuận của nàng.

Sở Tiêu Lăng lại là một trận tê dại, theo phản xạ tránh đi, ánh mắt lộ ra khủng hoảng:

"Ngươi. Ngươi muốn làm gì?"

Nhìn nàng đang kinh hoàng sợ hãi, giống như mình là một sắc lang không bằng.(chứ còn gì nữa hà LK ca) Luru Vân Lạc Kỳ thấy vậy nên ảo não, tức giận hỏi:

"Nàng cho rằng ta muốn làm sao? Yên tâm đi, trẫm nơi nào đó còn chưa có hoàn toàn kháng phục, ít nhất nửa tháng nữa sẽ không thể động tới nàng!"(mệnh làm mệnh chịu tổ Lăng tỷ sao Lk ca>3

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, bất giác nhớ lại ngày đó ở hiệu thuốc bắc phát sinh một màn gì, mặt cười ửng đỏ, không tự chủ được hỏi

"Nơi đó. Không có gì đáng ngại chứ?"

"Muốn tự mình đi nhìn xem hay không? Còn nữa, nàng đang quan tâm trẫm sao? Nếu đã như vậy, trước khi cần sao nghĩ xa một chút? Thật là một nha đầu dã man!"(p>0

Sở Tiêu Lăng càng cảm xấu hổ hơn, vì muốn phá vỡ cục diện xấu hổ này,nàng liền chuyển khai đề tài, hỏi ra lo lắng trong lòng

"Đúng rồi, ngươi quyết định khi nào buông tha cho sư huynh ta?"

Thấy nàng luôn lo lắng cho tên tiểu tử giang hồ hỗn đản kia, khuôn mặt nhu hòa Luru Vân Lạc Kỳ bỗng cương lên, gằn nhẹ:

"Từ hân ra, chẳng lẽ ngươi không thể nghĩ tới chuyện khác?"

Không rõ hân vì sao đột nhiên trở nên tức giận như vậy, bắt quá Sở Tiêu Lăng cũng lờ đi, tiếp tục nói

"Chuyện chúng ta và hân không có can hệ! Cho nên, thả hân đi."

"Thả hân? Để cho nàng cùng hân xa chạy cao bay? Ba năm qua, nàng và hân ở chung còn chưa đủ sao? Hừ!" tiếng nói Lưu Vân Lạc Kỳ mạnh mẽ sắc mặt giận dữ (do ăn dấm chua)

"Mới rời khỏi trăm đã kết giao với hân nhanh như vậy, còn lưỡng lự tương duyệt, bày ra cuộc sống tương lai. Trăm nói cho nàng biết, có trăm ở đây, nàng đừng mơ tưởng lại được cùng hân ở chung với nhau!"

Thông đồng? Vì sao hân luôn trong mồm nói ra những lời độc địa, luôn nói chuyện khó nghe như vậy? Chẳng lẽ hân thích nói xấu mình đến vậy sao? Sở Tiêu Lăng không khỏi cũng nổi giận

"Ta cùng hân như thế nào là chuyện của ta, ngươi không có tư cách để trách cứ!"

"Trăm không tư cách? Trăm là nam nhân của nàng, tuyệt đối có tư cách quản giáo nàng!!"

"Không phải!! Từ ngày ngươi viết ra tờ giấy từ thư, ta và ngươi đã không còn quan hệ gì rồi!"

Từ thư! Từ thư!! Thấy nàng luôn lấy tờ từ thư ra để thanh minh cho quan hệ của nàng và mình, Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm nổi trận lôi đình, lớn tiếng rống to:

"Từ thư thì thế nào? Trăm có thể hưu điệu nàng, cũng có thể cưới nàng trở về! Về sau, nàng tốt nhất nên ngoan ngoãn làm Thục phi đi, nếu còn xằng bậy, đừng trách trăm không thương hương tiếc ngọc!"

Dứt lời, bàn tay to của chàng đã muốn bóp chặt cằm của nàng.

Tự dưng bị đau, làm Sở Tiêu Lăng càng thêm tức giận, hân càng ngày càng dã man, nàng càng thêm phản cảm. Không khỏi chửi ầm lên, còn ra sức giãy dụa, không hề chú ý hân là hoàng đế, muốn mạng của mình lúc nào cũng được!

Nguyên bản trong phòng đang điềm tĩnh ôn hòa, dần dần trở nên nóng nảy, nhìn nàng đang quắc mắt nhìn mình trừng trừng, không hề khảng thoai chịu thua, Lưu Vân Lạc Kỳ tức giận đến cả người phát run, quả thực muốn cứ như vậy bóp chết nàng, nhưng lại không hạ thủ được, cuối cùng thất bại buông tay!

Bất đắc dĩ lại trừng nàng liếc mắt một cái, chàng nộ khí đằng đằng đi ra ngoài.

Nhìn hân rời đi mà cửa phòng chấn động, Sở Tiêu Lăng trong lòng còn sợ hãi, lúc trước khí thế ngùn ngụt đã rút đi, cả người kiệt sức, nàng xụi lơ gục đầu xuống bàn.

Trở lại phòng Lưu Vân Lạc Kỳ, hai chân dầm thật mạnh lên thảm đỏ, vừa bước đi vừa khẽ nguyên rủa. Vốn, trước khi đi tìm nàng hân nghĩ tới rất nhiều điều muốn nói, tính mượn cơ hội này để nàng hồi tâm chuyển ý, ai ngờ vừa đi tới đó, đụng đến nàng, lý trí hân hoàn toàn biến mất, những lời muốn nói cho lên chín tầng mây, trong miệng chỉ nói ra những lời chanh chua, trách cứ.

Ayyy, mình thật sự là đáng trách, khó trách làm nàng tức giận, đây rốt cuộc làm sao vậy, rõ ràng quyết định ôn tồn, kiên nhẫn dụ dỗ nàng, làm sao có thể thành ra cục diện như thế này! Đều do nàng, đều do nha đầu kia, mồm miệng lanh lợi, quật cường cố chấp, không hề nhượng bộ chút nào. Mình nói như thế nào cũng là một nam nhân, nàng vì sao vẫn không chịu lùi một bước, đối với mình về mặt ôn hòa, thậm chí nói dễ nghe hơn một chút đi?

Trong nội tâm nàng có còn mình hay không! Có hay không vẫn còn thích mình? Càng nghĩ, chàng càng thêm ảo não, thất bại, suy sụp, buồn bực, phát điên, không khỏi bước tới long sàng, xóc lên gối, cầm lấy biển gối.

Mỗi khi lo lắng tâm tình khó có thể nguôi ngoai, chàng liền lấy ra thẻ bài gỗ này, chỉ vì nó tượng trưng cho tình yêu của nàng đối với chàng, biểu lộ tình ý của nàng với chàng, chứng minh rằng nàng đã từng yêu thương quyến luyến chàng.

Chàng vĩnh viễn nhớ rõ, buổi tối trước khi xuất chinh, nàng thẹn thùng nhìn mình, đồng ý vĩnh viễn đều nghe lời của mình, nhưng bây giờ nàng đã thay đổi, trở nên đáng ghét!

Chàng rất hi vọng, con người trước kia của nàng, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt của mình.

"Lão thiên gia, người rốt cuộc có nhìn thấy hay không? Ta phải làm như thế nào mới có thể để cho nàng trở lại như trước kia, làm nàng thích ta đây?"

Chàng bỗng nhiên ngửa đầu lên, nhìn về phía cửa sổ, tự mình nghi vấn.

Lão thiên gia tất nhiên sẽ không đáp ứng chàng, bắt quá, có một tiếng nói khác vang lên:

"Phụ thân!!" Chỉ thấy Nữ Nhi ôm một cái gối mềm màu đỏ xuất hiện ở bên chân chàng, đôi mắt to tràn ngập lo lắng.

Lưu Vân Lạc Kỳ giật mình hỏi:

"Nữ Nữ đã vào bao lâu rồi? Sao giờ này còn chưa ngủ?"

"Nữ Nữ ngủ không được, đến tìm phụ thân, Nữ Nữ vào lâu rồi, nhìn thấy phụ thân giống như đang rất tức giận. Phụ thân, ai chọc người tức giận vậy, hay là đang giận Nữ Nữ sao?"

Giật mình vì đã dọa đến bé, Lưu Vân Lạc Kỳ vội điều chỉnh thần sắc một chút, bé bé lên, mỉm cười nói

"Phụ thân không tức giận, cho dù tức giận cũng sẽ không liên quan Nữ Nữ đâu, ngoan, đừng sợ, phụ thân cưng yêu.

Nữ Nữ thế này mới an định lại, lơ đãng thoáng nhìn bài tử trong tay chàng, nhìn đến đóa hoa lã, bỗng nhiên la lên

"Đóa hoa đó! Mẫu thân trước kia cũng vẽ một bức tranh có nhiều hoa như vậy!"

Lưu Vân Lạc Kỳ ngạc nhiên, nghi vấn:

"Nữ Nữ biết đây là hoa gì sao?"

"Đương nhiên, nương nói đây là hoa lã, tượng trưng cho nương, là loại hoa mà nương thích nhất!" Nữ Nữ gật đầu, ngón tay tròn tròn bắt đầu vuốt ve bài tử.

Hoa Lã, tượng trưng cho nương? Lưu Vân Lạc Kỳ trong óc chợt lóe lên, lại hỏi:

"Nữ Nữ, mẹ con tên gọi là gì?"

"Nương tên gọi là gì? Nương tên gọi là gì?"

Nữ Nữ nhú mày, khuôn mặt nhăn lại, chậm rãi cố gắng nhớ

"Nữ Nữ chỉ gọi nương là mẫu thân, cha nuôi gọi nương là sư muội, bà bà gọi nương. Nha. Nữ Nữ không biết!"

Vì tính cách ngoài lạnh trong nóng Chân Nguyệt Tinh chưa từng gọi qua tên của Sở Tiểu Lã, mỗi lần nói chuyện với nhau đều là nói kiểu không chủ ngữ, khó trách Nữ Nữ không nhớ được .

"Mẹ con tên Lã phải không?"

Nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ thần sắc lo lắng, Nữ Nữ rõ ràng hiểu phụ thân đang rất muốn biết đáp án, ý thức mình không thể trả lời được, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé lộ vẻ khổ sở ảo não

"Thực xin lỗi, phụ thân, Nữ Nữ thật sự không biết."

Trong lòng Lưu Vân Lạc Kỳ lặng yên nổi lên mất mát, đồng thời âm thầm trách cứ mình, Nữ Nữ nhỏ như vậy, không biết tên của cha mẹ là chuyện bình thường, mình thật không nên làm bé khó xử!

"Phụ thân, không bằng như vậy, Nữ Nữ tìm được mẫu thân xong, sẽ hỏi nương tên gì, sau đó nói cho phụ thân biết, được không?"

"Ừ, Nữ Nữ thực ngoan, thật sự là tiểu tâm tư của phụ thân, tiểu bảo bối!" Lưu Vân Lạc Kỳ khép cánh tay lại, ôm lấy bé thật chặt, cưng chiều thương yêu hơn lên trán bé.

Nữ Nữ cũng ý vị nép sát vào trong lòng ngực của chàng, sự ấm áp cùng cảm giác an toàn, tâm tình khổ sở của chàng đã vơi đi phần nào.

Một ngày mới bắt đầu, sáng hôm nay Nhan Hâm đã rời giường, dụi mắt, lười biếng ngồi lên ghế quý phi để cho cung nữ hầu hạ.

Nàng tính đi tìm Lưu Vân Lạc Kỳ. Bỗng nhiên, nha hoàn Tiểu Lan bên người của nàng, dáng vẻ vội vàng chạy vào, không kịp thở nói

"Nhỏ. Tiểu thư, không. Không ổn rồi!"

Nhan Hâm chậm rãi trợn mắt, thần thái vẫn đang tự nhiên, bất mãn không vội hỏi

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hoàng thượng. Hoàng thượng dẫn theo một nữ nhân quay trở về!"

Mâu quang Nhan Hâm bỗng nhoáng lên một cái, nhưng còn không phải rất trọng thị

"Là nữ nhân hay là tiểu nữ oa?"

"Là nữ nhân!!" Tiểu Lan nói

"Chính là Sở Tiêu Lăng!"

Lần này, Nhan Hâm trở nên thật sự nghiêm túc, mặt cười bắt đầu biến sắc.

"Hoàng thượng tự mình đi đón nàng, còn sắc phong nàng là Thục phi, để nàng ở Dục Khôn Cung, mặc dù không cùng trong một phòng ngủ nhưng khoảng cách lại rất gần, ngay sát vách! Nghe nói nàng không chịu ăn cơm, hoàng thượng còn tự mình đút cho nàng ăn." Tiểu Lan tiếp tục giải thích.

Nhan Hâm vỗ mạnh lên bàn đứng bật dậy. Đáng giận, tiện nhân kia không phải đã bị hỏa thiêu chết rồi sao? Như thế nào còn có thể xuất hiện ở!! Lưu Vân Lạc Kỳ tự mình đi đến Sở gia đón nàng, phong nàng là Thục phi, lại còn ngồi ăn chung với ả ta, việc này là sao đây! Hắn có ý gì! khó nén giọng điệu tức giận, nàng chỉ tay tròn mắt, lớn tiếng ra lệnh

"Người đâu, chuẩn bị kiệu cho bốn cung, bãi giá tới Dục Khôn Cung!"

Từ Ung Hoa Cung đến Dục Khôn Cung, bình thường mất một khắc đồng hồ, hôm nay lại chỉ nửa khắc đồng hồ đã đến. Cổ kiệu màu tím dừng lại, Nhan Hâm vén rèm ra, hung hăng bước nhanh vào trong, không để ý tới cung nữ thái giám đang quỳ lạy.

Lưu Vân Lạc Kỳ còn chưa hạ triều, toàn bộ trong điện im ắng, chỉ có vài vị cung nô ngẫu nhiên xuất hiện, nàng lạnh giọng hỏi

"Nữ nhân kia đâu?"

Cung nữ nhất thời không biết nàng ám chỉ ai, nơm nớp lo sợ quỳ xuống

"Xin hỏi. Hiền phi nương nương muốn tìm ai?"

"Hoàng thượng ngày hôm qua mang về con tiện nhân nào!"

Cung nữ bừng tỉnh đại ngộ, do dự không biết có nên bẩm báo chi tiết hay không, bất quá, vẫn bị Nhan Hâm khí thế tức giận hù dọa, ngoan ngoãn cùng Nhan Hâm đi vào cung điện xa hoa, trong phòng tràn ngập mùi thơm nữ tính.

Phòng trong hoàn toàn yên tĩnh, không có một bóng người. Nhan Hâm bảo mọi người lui, chậm rãi chuyển bước, nén giận đánh giá toàn bộ căn phòng, cuối cùng đứng ở trước giường lớn.

Nhìn giường đệm kia thật chỉnh tề, nàng đang đoán, đêm qua trên chiếc giường này có diễn ra một màn mây mưa ái dục hay không.

Nghĩ tới việc Sở Tiêu Lăng có cơ hội hầu hạ dưới thân Lưu Vân Lạc Kỳ, nàng lại tức giận không kiềm được, vò nát khăn tay, trán thần nhiên nổi gân xanh.

Chỉ chớp lát, chợt nghe sau lưng vang lên một thanh âm mở cửa, nàng nhanh chóng quay đầu, đập vào mi mắt là người đã hơn ba năm không thấy, vĩnh viễn làm nàng hận tới thấu xương, cho dù hóa thành tro cũng nhận ra được bóng người này.

Sở Tiêu Lăng mới từ trong bình phong đi ra, nhìn thấy Nhan Hâm, bất giác cảm thấy kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh nàng khôi phục bình tĩnh và sự lạnh lùng, đi tới bàn trang điểm, không lên tiếng nửa lời.

"Không thể tưởng được muội muội còn không hiểu lễ nghi, nhìn thấy tỷ tỷ cũng không hành lễ!" Nhan Hâm cũng lờn đến gần, nàng ta vẫn không đổi tính cách châm chọc khiêu khích, giọng điệu nói chuyện vẫn chanh chua, khinh miệt xem thường!

Nàng từng gọi Sở Tiêu Lăng là tỷ tỷ, nhưng bây giờ nàng tự xưng là tỷ tỷ với nàng!

Sở Tiêu Lăng coi nàng ta như vô hình trong suốt, mắt vẫn không để ý tới nàng, tự chải mái tóc dài.

Nhan Hâm tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, trừng mắt ác độc liếc nhìn nàng, tiếp tục hừ nói:

"Ta còn tưởng rằng muội muội đã táng thân biển lửa, không thể nghĩ được muội muội lại tốt số đến thế!"

Nhắc tới trận đại hòa, sự tức giận của Sở Tiêu Lăng bỗng bộc phát, không khỏi phản bác

"Chưa từng nghe qua người tốt có kết quả sao? Ta từ nhỏ thiện lương, lão thiên gia đương nhiên sẽ không tàn nhẫn! Bất quá, ta muốn hỏi, mấy năm qua Hiền phi nương nương có gặp phải ác mộng hay không? Trong mộng có thấy ta trở về tìm người đòi mạng hay không?"

Nhan Hâm biến sắc, cả lăm giận dữ hỏi:

"Người. Lời này của người có ý tứ gì?"

"Có ý tứ gì? Hiền phi nương nương không phải luôn luôn tự xưng là thông minh cơ trí sao? Sao nghe không ra lời của ta hàm ý gì?" Sở Tiêu Lăng cười lạnh một tiếng, tiếp tục chải mái tóc dài.

Nhìn khuôn mặt Sở Tiêu Lăng trong gương, Nhan Hâm thực hận không thể đem dao găm sắc bén tàn phá khuôn mặt nàng, để cho mình thỏa mãn, chém nàng ta thành hai khúc! Nàng đang rất tức giận, nhin không được lại hỏi

"Không biết muội muội lần này trở về có tính toán gì không, hoặc có mục đích gì?"

"Người cứ nói đi?" Sở Tiêu Lăng không đáp đôi mắt đẹp lộ ra quỷ dị và hào quang thần bí.

Nhan Hâm nhất thời bị động, làn da bắt đầu nổi lên gân xanh. Đột nhiên, Sở Tiêu Lăng đứng lên xoay người mặt đối mặt với Nhan Hâm, hai người chỉ cách nhau nửa thước, tiếng nói quỷ mị giống như hung linh trong đêm khuya

"Người đã nghe qua có ân báo ân, có oán báo thù chưa? Nếu ta cho người biết, ta không phải người, mà là. một hồn ma, thì người cảm thấy thú vị không? Dù sao, người vẫn muốn ta chết, không phải sao? Hay là, người sợ tới mức tè cả ra quần, nửa đêm ngủ không yên?"

"Người. Người có ý gì?" Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng tóc tai bù xù, toàn bộ khuôn mặt bị tóc dài che khuất, chỉ chừa một đôi mắt đang tràn ngập tà khí, Nhan Hâm run rẩy.

"Có ý gì là sao? Người cho rằng là sao đây? Nghe nói người không sợ người, vậy người có sợ quỷ không?"

"Vớ vẩn!! Đừng nghĩ giả thần giả quỷ sẽ làm ta sợ!" Nhan Hâm trong miệng mặc dù nói như vậy, thân thể lại đang lui về phía sau.

"Quý còn cần trang điểm sao? Kỳ thật, người chính là quý, quý chính là người, là người hay quý, thì phải xem trong lòng người nghĩ như thế nào! Hiện phi nghĩ ta là quý hay là người?"

Thấy nàng ta bị dọa đến sắc mặt xám ngắt, Sở Tiêu Lăng bất giác cảm thấy tâm lạnh, vui vẻ. Không thể tưởng được, Nhan Hâm cũng có lúc như vậy! Nội tâm nghĩ không muốn dừng trò đùa dai này lại, Sở Tiêu Lăng đột nhiên khinh động một chút khóe môi thoi ra một tiếng huyt sáo, tiếng huyt sáo thể lương, có chứa một chút âm trầm.

Không biết có phải do chợt dạ hay không, hoặc là thật sự nghĩ là có quỷ, Nhan Hâm tức thì bị dọa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cả người đổ mồ hôi, không chút nghĩ ngợi vội quay đầu chạy ra ngoài.

Nhìn thấy nàng chạy chết chối giống như đằng sau đang có quỷ bám theo, Sở Tiêu Lăng buồn cười, thoải mái cười to chẳng những cười đến vòng eo co thắt, mà còn cười đến nước mắt chảy ròng, tâm tình buồn phiền tối hôm qua cũng nhất thời trở thành hư không.

Một lúc sau nàng mới dừng được con cười, xoa xoa lưng áo lau nước mắt, lại ngồi xuống bàn trang điểm.

Rửa mặt chải đầu xong, nàng sửa sang lại xiêm y một chút, chuẩn bị ra khỏi phòng. Lại nghe thấy bên ngoài vang lên một thanh âm, nghĩ rằng hay là Nhan Hâm không cam lòng quay trở lại đây, vì thế quay đầu phát giác cửa không hề có bóng người, nhưng khi nàng tầm mắt hướng xuống chút nữa, nhìn thấy tiểu thiên hạ nho nhỏ ngày nhớ đêm mong thì cả người sửng sờ, theo bản năng dụi dụi mắt.

Mà Nữ Nữ nhìn thấy rõ ràng là khuôn mặt của Sở Tiêu Lăng, cũng vô cùng hưng phấn

"Nương!" Một giây sau, tiểu thân thể tròn vo đã chạy vội tới trước Sở Tiêu Lăng.

Sở Tiêu Lăng nhanh chóng ngồi xổm xuống, ôm bé =vào trong lòng, cảm động đến nhất thời không thể nói lên lời.

Đôi tay nhỏ bé Nữ Nữ cũng vòng qua eo Sở Tiêu Lăng, bắt đầu kể ra tình cảm nhớ thương mấy ngày qua

"Nương, Nữ Nữ nhớ...quá, Nữ Nữ không phải đang nằm mơ đó chứ? Mẫu thân tìm đến Nữ Nữ sao? Người rốt cuộc đã tới, rốt cuộc đã tới. oa oa."

"Nữ Nữ, nương cũng không phải đang nằm mơ chứ? Thật là con sao? Nương cũng rất nhớ con, nghĩ đến mức ăn không ngon, ngủ không yên, trái tim tan nát rồi!" Sở Tiêu Lăng đã lệ nóng doanh tròn, đôi tay run run không ngừng vuốt ve trên người Nữ Nữ, môi cũng không ngừng hôn lên khắp người bé.

Đã từng rất nhiều lần nàng chỉ cần nhắm mắt lại là đầy ắp hình ảnh nữ nhi nói cười vui vẻ trong đầu. Bao nhiêu đêm, nàng ở trong con ác mộng bừng tỉnh, mơ thấy mình là tìm được nữ nhi nhưng sau đó lại lập tức phát hiện đây chẳng qua là cái ảo giác!

"Nữ Nữ, để cho nương nhìn con xem!" Sở Tiêu Lăng nhẹ nhàng đẩy Nữ Nữ ra, mắt động lại nhìn chăm chú đánh giá bé, từ đầu đến chân, lập tức mừng rỡ phát hiện, bé không có gầy, sắc mặt so với trước kia hồng hào hơn rất nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tròn hơn, hơn nữa bé tựa hồ còn cao lên! Xem ra cái người thu dưỡng kia thật sự rất thương bé, nuôi nấng bé rất khá! Thật sự là cảm ơn trời đất, cảm tạ vị hảo tâm kia!

"Nương, người gầy đi! Nhất định là bởi vì lo cho Nữ Nữ mới gầy! Nữ Nữ thật sự xin lỗi người, nếu không phải vì Nữ Nữ ham chơi thì sẽ không lạc mất người, Nữ Nữ về sau cũng không dám đến đây nữa, không bao giờ rời đi khỏi người nữa!!" Nữ Nữ tiếp tục khóc.

"Nương cũng có cái sai, nương không nên chỉ lo làm việc để con một mình ở bên cạnh, nương cũng hứa về sau không bao giờ lơ là con, sẽ không để cho con rời khỏi bên người!" Sở Tiêu Lăng tâm tình kích động vẫn không thể kìm nén, đôi tay run run vuốt ve bé, khi thì đem bé ôm vào trong lòng, khi thì nhẹ nhàng đẩy ra nhìn bé, sau đó lại ôm lấy.

Một hồi, giống như nhớ tới điều gì nàng lại hỏi

"Đúng rồi Nữu Nữu, làm sao mà con xuất hiện ở nơi này?"

"Đây là nhà của phụ thân mà!" Nữu Nữu đã ngừng khóc, nhưng nước mắt chưa khô.

"Phụ thân?"

"Nương, nhà của phụ thân thật to lớn? Phụ thân còn có một hoa viên rất lớn, nơi đó có thật nhiều hoa."

"Đợi chút! Nữu Nữu, nương muốn hỏi con, con nói người kia là. Phụ thân, hẳn là ai vậy? Tên gọi là gì?" trong lòng Sở Tiêu Lăng dâng lên nỗi kinh hoàng, nàng hi vọng câu trả lời trăm ngàn lần không phải là như mình đang nghĩ đến!

"Phụ thân là ai? Thì phải hỏi lại phụ thân a! Người tên gọi là gì? Đúng rồi, nương tên gọi là gì?" Nữu Nữu bỗng nhiên nhớ ra mình đã hứa với Lưu Vân Lạc Kỳ nhìn thấy mẫu thân sẽ giúp người hỏi tên của mẫu thân, dường như bé đã quên mất mình trước tiên phải trả lời câu hỏi của mẫu thân!

Sở Tiêu Lăng đương nhiên không trả lời bé, mà tiếp tục hỏi, giọng nói càng thêm lo lắng

"Nữu Nữu đừng đánh hỏi bừa, ngoan, mau nói cho mẫu thân biết, cái người kia. Phụ thân, tên là gì?"

Ý thức được mẫu thân đang thật sự kinh hoàng, Nữu Nữu bất giác cũng nghiêm túc, cắn ngón tay, nghiêng đầu

"Phụ thân tên, phụ thân tên. Nữu Nữu không biết! Bất quá Nữu Nữu nghe rất nhiều người gọi ngài là hoàng thượng, bà nội gọi người là Kỳ nhi!"

Nghe đến đó, Sở Tiêu Lăng hoàn toàn chấn trụ. Trời ạ, tại sao có thể như vậy, chẳng lẽ Lưu Vân Lạc Kỳ đã sớm biết ra Nữu Nữu là nữ nhi của hắn? Nhưng mà nghĩ lại tựa hồ có chỗ không đúng, ngày đó ở hiệu thuốc bắc hắn còn hỏi tới cực cùng, vậy chứng minh hắn căn bản không biết Nữu Nữu là hài tử của mình và hắn!

Giữ lấy hai vai của Nữu Nữu, Sở Tiêu Lăng tiếp tục nghiêm túc hỏi

"Nữu Nữu ngoan, nói cho mẫu thân biết, là tại sao con biết. Phụ thân, sao lại cùng hắn trở về nơi này, con đến nơi đã bao lâu rồi?"

Nữu Nữu thoáng suy nghĩ, đáp lại

"Ngày đó Nữu Nữu cùng nương thất lạc, con đi khắp nơi tìm nương vẫn không thấy, may mắn gặp được phụ thân, người đó tốt lắm, đáp ứng mang Nữu Nữu đi tìm mẫu thân, sau lại còn mua rất nhiều thứ cho Nữu Nữu, Nữu Nữu nhìn không được, đã kêu cha luôn rồi!"(đáng yêu quá đi p>o

"Con nói, tự gọi hắn là phụ thân?"

"Vâng! Nương, người sẽ không trách con chứ? Kỳ thật phụ thân thật sự rất thương yêu Nữu Nữu, lại còn đẹp trai, đến nỗi các a di xinh đẹp mỗi lần nhìn thấy phụ thân như nhìn thấy vàng, cứ nhìn chăm chăm vào phụ thân! Cho nên, Nữu Nữu cảm thấy thực tự hào, vì nương tìm như vậy một phụ thân, nương cũng rất xinh đẹp!" Nữu Nữu trong mắt nước đã khô, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rọi lóe sáng, nhìn không ra mới vừa rồi còn thương tâm khóc lóc!

Nghe tiếng nói trẻ thơ đáng yêu, Sở Tiêu Lăng quả thực dờ khóc dờ cười, bất quá điều này cũng làm cho nàng yên tâm, bởi vì theo như Nữu Nữu đã nói, Lưu Vân Lạc Kỳ còn không biết Nữu Nữu chính là nữ nhi của hắn, hẳn lúc ấy chỉ là bởi vì thích Nữu Nữu mới mang Nữu Nữu hồi cung!

Đồng thời, nàng không khỏi yên lặng cảm khái ông trời an bài điều kỳ diệu cha và con gái gặp gỡ!

"Đúng rồi nương, người làm sao mà đi tới nơi này?" Lần này, đến phiên Nữu Nữu đặt ra câu hỏi.

"Ta. Ta." "Hay là, nương chính là người mà phụ thân. thật tâm. Yêu thương?" Nữu Nữu lại nói.

Sở Tiêu Lăng sững sờ, lập tức hỏi lại

"Có ý gì? Ai nói cho con biết?"

"Phụ thân nha! Phụ thân có lần xuất cung làm việc, sau khi trở về rất tâm tư đau đớn, còn vụng trộm khóc thầm, Nữu Nữu hỏi đến, ngài nói đã từng làm tổn thương một cô nương, hiện tại đã gặp lại được cô nương kia, nhưng cô nương đó đã không cần đến ngài nữa!" Nữu Nữu nói đứt quãng, dùng hết sức lực để thuật lại chuyện này.

Sở Tiêu Lăng bị sững sờ, không thể tưởng được. Thật sự không thể tưởng được Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ nói chuyện này với Nữu Nữu!!

"Nương, hãy tha thứ cho phụ thân đi, phụ thân kỳ thật rất đáng thương. Chẳng phải từ nhỏ người đã dạy Nữu Nữu là biết sai có thể thay đổi là một người tốt sao, phụ thân biết sai rồi, cũng là người tốt a."

Nhìn nữ nhi thuần khiết thơ ngây, Sở Tiêu Lăng không biết trả lời như thế nào, tình cảm người lớn sao có thể đánh đồng với lỗi lầm của con trẻ, nói tha thứ là có thể tha thứ?

"Phụ thân tối hôm qua cũng lại thương tâm, người cầm mộc bài lên nhìn cả một buổi tối! Nương, cha thật sự thật đáng thương nga, tha thứ cho cha đi, cùng người sống chung đi! Như vậy Nữ Nữ sau này sẽ có nương, có phụ thân, chúng ta có thể sống cùng nhau!"

Nữ Nữ không ngừng lay tay Sở Tiêu Lăng làm nũng cầu khẩn, trực tiếp đã quên "Phụ thân" này căn bản "Không phải" là phụ thân thật sự của bé! Đã quên bé còn có cha nuôi!

Lặng lặng nhìn nữ nhi, Sở Tiêu Lăng cảm xúc mênh mông, không khỏi lại cảm thán huyết mạch thần kỳ. Bất quá, nàng biết mình là người lớn hiểu được cái gì nên làm, cái gì không nên làm!

Mình và Lưu Vân Lạc Kỳ, thật sự không có khả năng quay lại! Đột nhiên, nàng lại nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng hơn, đó là quyết không thể để cho Lưu Vân Lạc Kỳ biết được Nữ Nữ chính là nữ nhi của mình! Nếu không, với cá tính đề tiện vô liêm sỉ của hán nhất định sẽ dùng Nữ Nữ ra uy hiếp mình, đến lúc đó mình muốn rời khỏi hoàng cung, chỉ sợ càng thêm khó khăn hơn.

Hơi hơi điều chỉnh thần sắc, nàng nhìn đến Nữ Nữ, nghiêm túc nói

"Nữ Nữ, con hứa với nương một việc, đừng cho bất kì ai nào biết ta chính là mẹ của con, đặc biệt là. Vị kia phụ thân nhé?"

"Nương chính là mẫu thân của Nữ Nữ, vì sao nói không phải!" Nữ Nữ không chút nghĩ ngợi lắc đầu, đôi mắt đen lúng liếng còn dần dần lộ ra sợ hãi:

"Nương không cần Nữ Nữ nữa sao? Nương còn giận việc Nữ Nữ ham chơi, cho nên không cần đến Nữ Nữ nữa rồi, có phải không, có phải không!"

Nói xong, bé lại khóc oà lên, càng khóc càng thương tâm. Tim Sở Tiêu Lăng đột như bị đao cắt, ôm lấy bé, trở lại trên giường, ôn nhu dỗ dành

"Nữ Nữ ngoan, đừng khóc, đừng khóc, nương làm sao có thể không thương con nữa chứ, ngoan, con vĩnh viễn là bảo bối của nương! Là sinh mạng của nương!!"

"Nhưng mà nương vừa rồi rõ ràng nói qua không cần Nữ Nữ gọi mẹ mà!" Nữ Nữ vẫn khóc to tuôn trào nước mắt.

Sở Tiêu Lăng hơi hoảng loạn, nghĩ sẽ phải giải thích với bé như thế nào để bé hiểu. Muốn giải thích mọi sự việc là điều rất khó, đừng nói đến chuyện do Nữ Nữ quá nhỏ căn bản nghe không hiểu, huống chi, cho dù có thể hiểu mình cũng không muốn để bé biết về quá khứ, để bé biết. Lưu Vân Lạc Kỳ từng ghét bỏ bé khi còn trong bụng!!

Không phải là mình muốn giữ gìn hình tượng phụ thân cho tên khốn kia, mà là không muốn tổn thương Nữ Nữ, dù sao, nếu bé biết người "Phụ thân" của bé từng muốn bóp chết tính mạng của bé, bé sẽ bị tổn thương đến mức nào!

Vừa dụ dỗ Nữ Nữ, Sở Tiêu Lăng vừa khổ tâm thanh minh, ước chừng một khắc đồng hồ sau, cuối cùng cũng tìm được phương pháp xử lý.

Hít một hơi thật sâu, giọng nói của nàng hiển thị rõ sự thoải mái

"không phải Nữ Nữ rất thích nương cùng con chơi trò chơi sao? Nương hiện tại sẽ dạy cho con một trò chơi mới!"

khuôn mặt tiểu hài tử giống như bầu trời tháng sáu, vừa nghe đến điều này, Nữ Nữ nín khóc ngay tức khắc, mỉm cười

"Vậy là trò chơi gì?"

"Chính là vừa rồi mẫu thân đã nói qua, ở bên ngoài đặc biệt là trước mặt cha con, đừng gọi ta là mẫu thân, cũng đừng để cho bọn họ biết con là nữ nhi của ta!"

"Này."

"Đây là quy tắc trò chơi, hai người chúng ta đều phải tuân thủ, ai phá hủy quy tắc sẽ thua, sẽ phải chịu trừng phạt. Ngược, ai có thể tuân thủ quy tắc đến cuối cùng sẽ là người chiến thắng! Nếu Nữ Nữ thắng thì..., nương sẽ cho con đi du ngoạn, thăm nhiều người thân, mua đồ ăn ngon cho con, còn có, dẫn con đi xem kịch!!"

Sở Tiêu Lăng nói ra những phần thưởng này, đều là thứ Nữ Nữ từng chờ mong nhất, nhất thời, bé trở nên hào hứng

"Hào, Nữ Nữ biết! Nữ Nữ sẽ tuân thủ quy tắc, hơn nữa, Nữ Nữ nhất định thắng!"

"Tốt lắm! Nương cũng tin tưởng Nữ Nữ thông minh, nhất định sẽ thắng! chúng ta ngoắc tay, nói chuyện cần phải có nghĩa khí!"

"Hào! Một lời đã định!!" Nữ Nữ vron ngón tay bé nhỏ mềm mại mượt mà, ngoắc vào ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của Sở Tiêu Lăng .

Lo lắng trong lòng Sở Tiêu Lăng lúc này mới dần dần buông, ngón tay khẽ cong, nắm chặt ngón tay nhỏ bé, thật lâu mới buông ra, sùng nịch, yêu thương và vui mừng!!

(lúc này giống Luật sư hoàng hậu quá ah)L

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lập thành hiệp nghị

Ly biệt mấy tháng mới được gặp lại, đối với tình cảm mẹ con rất mà nói ngoài trừ nước mắt kích động ra còn có sự hưng phấn, vui mừng! Giải quyết một ít lo lắng, Sở Tiêu Lăng tâm tình rộng mở thư thái, toàn thân bắt đầu đắm chìm trong vui sướng, giống như đang ở trong sơn trang như vậy, nâng ôm Nữu Nữu trên giường quay cuồng, tràn đầy sinh lực.

Cái giường này, so với giường gỗ chật hẹp trước kia, vừa rộng thênh thang vừa mềm mại, hai mẹ con vui đùa thoải thích, tất cả mọi việc xung quanh đều bị đặt lại phía sau!

Ước chừng qua hai khắc, thẳng đến khi mồ hôi đầm đìa, hai mẹ con mới ngừng lại. Sở Tiêu Lăng mới để ý, trước giường có một bóng người quen thuộc không biết đã đứng đó bao lâu, dung nhan tuấn mỹ tà mị hiển thị rõ sự nghi vấn sâu thẳm tựa như biển cả, đáy mắt lộ ra sự khó hiểu.

Trong lòng run rẩy, nàng không khỏi thầm mắng mình đặc ý vênh vào chỉ lo vui vẻ cực độ, không một chút lòng phòng bị, cho dù rất cao hứng cũng không nên như thế, đặc biệt là ở đây hẳn luôn tùy tiện xuất hiện!

Nữu Nữu cũng nhìn thấy Lưu Vân Lạc Kỳ, đã nhanh chóng đứng dậy, gọi to

"Phụ thân!"

Lưu Vân Lạc Kỳ hai mắt ngay lập tức ánh lên vẻ cung chiêu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của bé nheo vài cái xuống, còn dùng tay áo cẩn thận lau mồ hôi trên trán cho bé, nhẹ giọng nói:

"Phụ thân còn tưởng rằng con đã chạy đi đâu, nguyên lai là đến nơi này!"

Nữu Nữu le lưỡi, vội vàng giải thích

"Nữu Nữu nghe nói phụ thân dẫn theo một a di trở về, vì thế sang đây xem xem, ai biết gặp được nương. Ách, nhìn thấy a di! Phụ thân, a di rất thương Nữu Nữu đó, vừa rồi còn cùng Nữu Nữu chơi đùa!"

Tiểu nha đầu vừa dứt lời, lại âm thầm le lưỡi, cảm thấy may mắn vì mình thông minh nhanh nhẹn, không đến nỗi phá hư "quy tắc Trò chơi".

Lưu Vân Lạc Kỳ nghe xong, nhớ lại mới cảnh tượng trước mắt vừa rồi, nghi hoặc lại nổi lên. Sở Tiêu Lăng và Nữu Nữu vui vẻ như vậy, tuyệt không giống như mới lần đầu gặp mặt, ngược lại như là đã quen biết từ lâu, thậm chí có thể nói. Như là tình cảm sâu đậm mẹ con vậy!

Sở Tiêu Lăng cúi đầu xuống, trong lòng bàn tay không ngừng ra mồ hôi, trong lòng thấp thỏm bất an, nàng nghĩ Lưu Vân Lạc Kỳ có thể nhìn ra điều khác thường hay không, có thể hoài nghi hay không.

Hai người tiếp tục đắm chiêu, trong phòng không khí dần dần trở nên ngưng đọng cổ quái, chỉ có kẻ không rành thế sự Nữu Nữu vẫn vui vẻ, hoa chân múa tay vui sướng.

Một hồi sau, bé một lần nữa trở lại bên người Sở Tiêu Lăng, theo thói quen nép sát vào ngực Sở Tiêu Lăng.

Sở Tiêu Lăng thất kinh, không cần nghĩ ngợi đẩy bé ra, lời kéo sự chú ý của bé

"Nữu Nữu đói bụng rồi phải không? Muốn đi ăn cơm trước không?"

Thật đúng là trùng hợp, Sở Tiêu Lăng vừa dứt lời, bụng của Nữu Nữu lập tức truyền đến một tiếng vang, khiến cho Nữu Nữu mặt cười đỏ bừng, hắc hắc cười không ngừng.

Lưu Vân Lạc Kỳ tự nhiên cũng nghe thấy tiếng réo trong bụng của bé, tạm thời thu hồi trong lòng nghi ngờ, đối với Nữu Nữu giờ hai tay ra

"Hôm nay chúng ta đi tới chỗ bà nội ăn cơm!"

"Wow, Nữu Nữu lại có thể ăn đồ do bà nội tự tay nấu như khoai tây cộng sao!!" Nữu Nữu bắt lấy tay chàng, hưng phấn hoan hô.

Sở Tiêu Lăng thế này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Lưu Vân Lạc Kỳ gọi nàng cũng cùng đi.

"Nàng ‘chết đi sống lại’, không phải nên cho mẫu hậu biết sao? Lúc trước biết được nàng đã ‘táng thân trong biển lửa’, bà rất bi thương đau xót!" tiếng nói Lưu Vân Lạc Kỳ lạnh nhạt ập ra một chút đùa cợt, hiển nhiên còn đùa việc Sở Tiêu Lăng từng dùng cái chết ra để che dấu thân phận.

Sở Tiêu Lăng nghe xong, trong óc rất nhanh hiện lên hình ảnh mẫu phi thân thiết tươi cười trước mặt, nàng cảm thấy hổ thẹn áy náy.

Chợt nàng không muốn đi, bởi vì không biết đối mặt với Lan Thái Hậu như thế nào. Người mẫu phi hiền lành thiện lương từng rất yêu thương che chở cho nàng.

"Trẫm nhớ rõ nàng từng nói qua, ai đối với nàng tốt, nàng đều ghi nhớ kỹ, hơn nữa cũng sẽ đối với người đó có ân tình. Mẫu hậu từng đối với nàng như thế nào, trong lòng nàng hẳn biết rõ! Hoặc là, nàng đã thay đổi, không còn là có ân báo ân rồi chứ?" Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp tục nói, nếu không vì để cho mẫu hậu vui mừng, chàng không muốn kiên nhẫn đối với nha đầu không biết tốt xấu này.

"Nurong, cùng Nữ Nhi tới chỗ bà nội ăn cơm đi, sẽ rất vui vẻ!" Ghé vào vai Lưu Vân Lạc Kỳ. Nữ Nhi nhỏ giọng thúc giục Sở Tiêu Lăng.

Tiếng "Nurong", đương nhiên là dùng khẩu hình miệng thay thế. Rốt cục, Sở Tiêu Lăng không hề do dự, bước xuống giường đi đến trước gương đồng, thoáng sửa sang lại xiêm y và tóc một chút, ước chừng một khắc đồng hồ sau, cùng Lưu Vân Lạc Kỳ đi ra khỏi phòng ngủ, ngồi trên Long giá, thẳng đến tẩm cung của Lan Thái Hậu.

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng, Lan Thái Hậu ngoại trừ khiếp sợ, nội tâm vui mừng cùng kích động khó có thể hình dung.

Mà Sở Tiêu Lăng, nhìn người trước mắt đã lâu không gặp, vẫn cho mình cảm giác hòa ái dễ gần, cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, còn có rất nhiều áy náy.

"Táng thân trong biển lửa" mặc dù không phải là do mình nghĩ ra, nhưng để cho vị lão nhân này thương tâm khổ sở lại chính vì mình nên mới như vậy.

Không biết như thế nào biểu đạt sự áy náy và thẹn thùng của mình, Sở Tiêu Lăng quỳ xuống trước mặt Lan Thái Hậu.

Lan Thái Hậu thấy thế, vội vàng nâng nàng dậy, cẩn thận đánh giá một phen, nước mắt lưng tròng, tiếng nói khẽ run:

"Tiêu lăng, thật là con, con không có chết! Mấy năm qua, con có khỏe không?"

Sở Tiêu Lăng đôi mắt đã ngưng đọng lại nước mắt, liên tiếp gật đầu.

"Đa tạ Lan Thái Hậu quan tâm, Tiêu Lăng sống rất tốt! Lan Thái Hậu thì sao? Thân thể ra sao, không có chuyện gì chứ?"

Nghe nàng không hề gọi mình là mẫu phi, Lan Thái Hậu chợt thấy phiền muộn và mất mát, nhưng bà hiểu rõ nguyên nhân, vì thế đè nén thương cảm, đáp:

"Tốt lắm! Trừ bỏ một ít bệnh cũ ngẫu nhiên tái phát, còn lại cũng không có vấn đề gì lớn!"

Nói xong, Bà đã dìu Sở Tiêu Lăng đến bên cạnh ghế dựa lớn ngồi xuống. Sở Tiêu Lăng nghe thấy xong không hề vui mừng, vô luận là trước kia hay hiện tại, bọn họ thiết tình hi vọng, vị lão nhân hiền lành này có thể Phúc Thọ an khang, sống lâu trăm tuổi.

Nữ Nhi cũng tới trước mặt Lan Thái Hậu, ghé vào đầu gối của Lan Thái Hậu, từ chiếc quần lụa mỏng thiêu hình hoa quế và con mèo mập mạp.

Nhìn tiểu oa nhi trước mắt, Lan Thái Hậu tựa hồ nhớ tới điều gì, không khỏi lại hỏi:

"Tiêu lăng, của con. Đứa nhỏ đâu?"

Tiêu Lăng ngẩn ra, một lát sau mới đáp:

"Bé đang ở nông thôn, tại nhà bà nội!"

Bà nội! Mặc dù sớm biết được sự thật kia, nhưng vừa nghĩ tới bé con của Sở Tiêu Lăng gọi người khác là bà nội, Lan Thái Hậu khó tránh khỏi cảm thấy buồn bã cùng tiếc hận.

Vẫn bị vây trong trạng thái im lặng Lưu Vân Lạc Kỳ đột nhiên hừ lạnh, đến bao giờ mới thôi nói dối, hẳn vẫn không thể tin cũng không chịu đối mặt, nàng từng phản bội chính mình, con của nàng là do cùng nam nhân khác sinh ra!

Trong điện đột nhiên yên lặng, chỉ có trẻ người non dạ Nữ Nhi còn đang chơi, miệng còn ngâm nga hát một ca khúc.

Một hồi sau, ma ma tiến đến bẩm báo bữa trưa đã chuẩn bị xong, ba người mới hoàn hồn, di giá đến thiện sảnh.

Lan Thái Hậu trước đó không biết Sở Tiêu Lăng sẽ tới dùng cơm, nên bữa trưa hôm nay toàn là món mà Lưu Vân Lạc Kỳ và Nữ Nhi thích.

Biết Nữ Nhi rất được Lan Thái Hậu yêu thương, Sở Tiêu Lăng vô cùng vui mừng cảm kích. Trong bữa ăn, Lan Thái Hậu ngồi ở vị trí trung tâm, hai bên theo thứ tự là Lưu Vân Lạc Kỳ và Nữ Nhi, vì Nữ Nhi yêu cầu nên Sở Tiêu Lăng ngồi gần Nữ Nhi.

Chỉnh đốn xong, Lưu Vân Lạc Kỳ không lên tiếng, vẫn duy trì sắc mặt thâm trầm lãnh khốc; Lan Thái Hậu rất tự nhiên cùng Sở Tiêu Lăng tâm sự việc nhà.

Đoán chừng là bởi vì theo thói quen hoặc tiềm thức, Nữ Nữ thỉnh thoảng lại muốn Sở Tiêu Lãng dứt rau hay gỡ xương cá cho bé.

Nhìn hai người dung hợp âm áp, Lan Thái Hậu thêm buồn bực, càng nhìn càng thấy được hai người như là mẹ con.

Bất quá, ý nghĩ cổ quái này bà chỉ dám phỏng đoán trong lòng, cũng không nói ra.

Sau khi ăn cơm xong, Sở Tiêu Lãng đưa Nữ Nữ đi tới thiên sảnh, Lan Thái Hậu cùng Lưu Vân Lạc Kỳ bước đi sau, bà như có điều gì suy nghĩ chăm chú nhìn chàng một hồi, lập tức ý vị thâm trường nói

"Kỳ nhi, để nàng đi!"

Lưu Vân Lạc Kỳ ngạc nhiên, nhất thời không hiểu rõ dụng ý của bà.

"Con vừa rồi không nghe thấy sao? Nếu nàng đã có cuộc sống mới, con cần gì phải gây thêm rắc rối cho nó! Nàng lần này tiến cung, hẳn là không do nàng mong muốn?"

Nghe đến đó, Lưu Vân Lạc Kỳ cuối cùng bưng bình đại ngộ, vẫn không hề lên tiếng, thần thái cũng đã nổi lên biến hóa.

"Mẫu hậu còn nhìn ra, nàng đối với con đã không còn có tình cảm." Lan Thái Hậu nói tiếp.

Nàng đối với mình không hề có tình cảm! Không ngờ được ngay cả mẫu thân cũng nhìn ra! Lưu Vân Lạc Kỳ lại đau đớn, thân hình mạnh mẽ giống như bị bão tố Phong ba mãnh liệt kéo đến, nhấn chìm.

Hắn đang bị ai cùng thống thiết, là mẫu thân nên Lan Thái Hậu làm sao không thể nhận ra, đáng tiếc tất cả đã quá trễ, nếu vài năm hắn sớm có thể nhìn thấy rõ lòng mình, sự tình có lẽ sẽ không diễn biến thành như vậy.

Sâu kín thở dài, Lan Thái Hậu tiếp tục khuyên giải an ủi:

"Đứa ngọc, mẫu hậu hiểu được trong lòng con rất không cam, rất khó chịu, thậm chí rất tức giận căm phẫn, nhưng đây là ý trời con hãy chấp nhận đi!"

"Cái gì là ý trời! Cái gì mà chấp nhận! Trẫm mới sẽ không tuân theo. Năm đó, người nói nàng theo ta là duyên số trời định, bảo ta nên thuận theo ý trời, lần này lại là người nói nàng theo ta không thích hợp, rốt cuộc lời nào mới là thật? Mới là lời ta nên tin tưởng?"

Hắn rít gào, phát điên, khiến cho Lan Thái Hậu lại là một trận đau lòng, hồ thẹn, tiếng nói lộ ra một chút nghẹn ngào

"Thực xin lỗi, là do ta sai, nếu không do mẫu hậu năm đó cưới nàng vào phủ, các con sẽ không thống khổ như vậy, mẫu hậu thực xin lỗi con, thật sự thực xin lỗi!"

Nhìn mẫu thân ứa lệ, cực kỳ bị ai không gượng dậy nổi, sự tức giận của Lưu Vân Lạc Kỳ biến mất, vội vàng điu bà lên, đau lòng nói

"Quên đi, chuyện quá khứ cũng đừng nhắc lại nữa!"

"Tiêu Lãng thì sao? Kế tiếp con định làm như thế nào? Tiếp tục bắt buộc nàng sao?"

Lưu Vân Lạc Kỳ không nói gì, nhưng trong lòng đã có đáp án, hắn mặc kệ ý trời thế nào, mặc kệ lần đó là thật hay là giả, dù sao đời này, nha đầu kia là của mình, đừng có mơ mình sẽ buông tay!

Sinh con biết tính con, Lan Thái Hậu mặc dù không biết được câu trả lời của Lưu Vân Lạc Kỳ, nhưng cũng biết rõ trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì, vốn muốn khuyên giải an ủi, nhưng cuối cùng, cái gì cũng không nói, chỉ thờ dài một tiếng, đi vào thiên điện.

Lưu Vân Lạc Kỳ ngờ ngạc đứng lại, vẫn đang chán ngán thất vọng lặng yên một hồi, khi hết tức giận cũng rời khỏi thiên sảnh.

Ước chừng giờ Mùi, ba người bái biệt Lan Thái Hậu, cùng nhau trở lại Dục Khôn Cung.

Vừa về đã thấy Nhan Hâm đang ở trong điện. Sở Tiêu Lãng vờ như không thấy Nhan Hâm phát những tia rét lạnh hướng tới mình, theo bản năng dắt Nữ Nữ đi vào phòng ngủ của mình.

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa đi gần lại Nhan Hâm, vừa hỏi

"Hâm nhi đến đây có chuyện gì không?"

Nhan Hâm không lập tức trả lời, chỉ bình tĩnh nhìn hắn, ai oán ưu sầu, nét mặt u ám, khuôn mặt âm đạm không chút ánh sáng, mây đen giăng đầy.

Lưu Vân Lạc Kỳ hơi cảm thấy hoang mang, hỏi lại một lần nữa

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Rất cục, Nhan Hâm lúc này mới đáp lại

"Nghe nói hoàng thượng sắc phong nàng ta là Thục phi, còn đích thân đưa nàng hồi cung, Hâm nhi cả gan, xin hỏi hoàng thượng đây là ý gì?"

Tuấn nhan Lưu Vân Lạc Kỳ cứng đờ, không trả lời.

"Hoàng thượng chẳng lẽ đã quên nàng năm đó phản bội, đã quên nàng từng mang đến cho hoàng thượng sự đau xót sao?" Nhan Hâm gọn gàng dứt khoát, lật ra chuyện cũ năm xưa.

Nghe đến việc này đang làm hân cảm thấy vô hạn nan giải uể oải, Lưu Vân Lạc Kỳ không chỉ cảm thấy hờn giận phiền muộn, còn có thất bại và suy sụp tinh thần.

"Hâm nhi vẫn cho rằng, hoàng thượng là người cảm được thì cũng buông được, con người rắn rồi kiên nghị, nhưng lại từ từ phát hiện ra, hoàng thượng vẫn không hề quả quyết, chấp nhất mềm lòng.

Ba năm, hoàng thượng đối với nàng tưởng niệm cùng sám hối, Hâm nhi thấy rõ ở trong mắt, đau ở trong lòng, nhưng chưa từng nghĩ tới việc đi vạch trần hay hỏi tội.

Hiện tại, Hâm nhi thật sự không nhìn được, Hâm nhi không rõ, một nữ tử như vậy, có gì đáng giá mà hoàng thượng nhớ mãi không quên, thậm chí bất chấp thân phận, không để ý lễ nghi đưa nàng ta hồi cung!" Nhan Hâm nghi hoặc ai thán, kì thực là đang chất vấn chàng.

"Đương nhiên, hoàng thượng toàn quyền quyết định chuyện này, Hâm nhi trong lòng cho dù có nhiều khổ sở, nhiều khó chịu, cũng không có tư cách ngăn cản hay phản kháng thương lượng, chỉ biết nghe theo! Hôm nay mới sáng sớm, Hâm nhi tiến đến Dực Khôn Cung nhìn thấy nàng ta, vốn muốn hòa hợp quan hệ, ai ngờ nàng ta giả làm quý妒 Hâm nhi, làm hại Hâm nhi phải trốn vào đồng hoang nhị pháo, toàn bộ buổi sáng đều suy nghĩ không yên, kinh hồn không chừng!"

Nói xong, tiếng nói Nhan Hâm ôn nhu bắt đầu khóc lóc, còn mang theo run rẩy, rất là đầm đìa đáng yêu.

Lưu Vân Lạc Kỳ nghe xong, vừa thấy tức giận hoang đường, lại thấy bất đắc dĩ cười khổ, không ngờ nha đầu kia làm ra việc này như vậy, còn giả thân giả quý妒 người!

Đột nhiên, Nhan Hâm chậm rãi tới gần Lưu Vân Lạc Kỳ, ở trước mặt chàng ngồi xổm xuống, lệ nhan sầu bi, mặt mày đọng lại nước mắt, tiếp tục thê lương bi ai khóc kể

"Hoàng thượng, Hâm nhi không có gì yêu cầu, chỉ hy vọng hoàng thượng xót cho Hâm nhi qua nhiều năm tận tâm tận lực vì hoàng thượng như vậy, giao Nữ Nhi cho Hâm nhi, để cho Hâm nhi nuôi nấng, có được không? Hoàng thượng!"

"Hâm nhi ——"

"Hoàng thượng đại khái không biết, Hâm nhi mới vừa rồi đau lòng thế nào! Hâm nhi tìm đủ mọi cách để yêu thương Nữ Nhi, Lăng Thục phi nàng ta vừa mới trở lại bên người hoàng thượng thôi, nhưng ngay cả Nữ Nhi nàng ta cũng chiếm lấy, đây có phải là muốn cùng Hâm nhi tranh chấp không?" Nhan Hâm nói lời tội nghiệp, nhưng trong nội tâm kì thực vô cùng phẫn nộ.

Mới vừa rồi, hai tay nhỏ bé Nữ Nhi dắt tay Lưu Vân Lạc Kỳ và tiện nhân Sở Tiêu Lăng kia, ba người vô cùng cao hứng đi vào, một nhà ba người hạnh phúc, làm nàng quả thực lửa giận muốn bốc lên sao Kim, cơ hồ không chế không nổi, hận không thể chia rẽ bọn họ.

Lời nói này của Nhan Hâm, không chỉ có làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ đối với nàng đồng tình, hơn nữa là đối với Sở Tiêu Lăng lại một lần nữa hoang mang.

Chính như Nhan Hâm vừa nói, Nhan Hâm tìm đủ mọi cách để lấy lòng Nữ Nhi, lại không thể chiếm được tâm tư của Nữ Nhi. Sở Tiêu Lăng mới biết Nữ Nhi một thời gian ngắn, đã có thể đem Nữ Nhi "Thu phục" thỏa thỏa thiếp thiếp, giống như nàng chính là mẫu thân của Nữ Nhi!

Đây rốt cuộc là sao? Rốt cuộc vì duyên cớ gì? Nội tâm đột nhiên lo lắng, đầu óc cũng là hỗn độn không rõ, Lưu Vân Lạc Kỳ cảm thấy huyết Thái Dương bắt đầu truyền đến cơn đau, mày kiếm nhăn lại, hạ lệnh trực khách

"Hâm nhi đi về trước đi!"

"Nhưng là hoàng thượng."

"Trẫm còn có chuyện muốn làm! Có chuyện gì, sau này hãy nói đi!"

Nhan Hâm cảm thấy hờn giận, nhưng nhìn chàng đang không kiên nhẫn, liền cũng không dám nhiều lời kiên trì, ưu phiền, vì thế giả bộ hỏi han một chút rồi không cam lòng từ biệt rồi đi.

Kế tiếp, Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp tục trầm tư hoang mang một lát, đi đến đại điện, lập tức vào phòng ngủ của Sở Tiêu Lăng, nhìn thấy hình ảnh trên giường, nổi bần khoản đầy lòng chưa tỉnh tường càng thêm rối rắm phức tạp.

Trong lúc đó trên đệm giường màu tím nhạt, Nữ Nhi đã say sưa ngủ, Sở Tiêu Lăng đang nghiêng người nằm ở bên, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve mái đầu của Nữ Nhi.

Không cần nhìn kỹ, chẳng có thể đoán ra, giờ phút này đôi mắt trong suốt kiều mỵ của nàng nhất định nhu tình tràn đầy, dung nhan tràn ngập tình thương của người mẹ hiền. Biểu hiện buổi sáng chơi đùa vui vẻ, bữa trưa thân thiết vô cùng, hiện tại. Ấm áp tình thương.

Hết thấy đều dễ làm cho người ta nghi hoặc khó hiểu. Rốt cuộc là nha đầu kia có sức quyến rũ vô cùng thu hút từ người lớn tới trẻ nhỏ, hay là. bên trong còn có ẩn tình khác?

Cảm thấy được trong phòng xuất hiện điều khác thường, Sở Tiêu Lăng giật mình tỉnh lại, quay đầu thoáng nhìn bóng dáng cao lớn trước giường, gương mặt thoáng chốc đại biến, vội vàng xoay người ngồi dậy.

Hắn. Hắn vào khi nào, vì sao mỗi lần giống như ma quỷ vô thanh vô tức xuất hiện? Sở Tiêu Lăng nhìn chàng, thấy đôi mắt chàng lạnh nhạt ý vị nhìn mình chăm chăm, dường như muốn nhìn thấu mình, nội tâm bất giác càng thêm bối rối, phá lệ giải thích

"Nữ Nhi nói nơi này rất thơm, nên muốn ngủ trưa, ta thấy bé hơi mệt mỏi, không đành lòng đánh thức, liền cũng đáp ứng!"

Đáng tiếc, nàng càng giải thích, Lưu Vân Lạc Kỳ càng là sinh nghi, vì nha đầu kia cũng không tự nhiên mở miệng với mình, nay thế nhưng chủ động cùng mình nói chuyện, đây không phải. Có điểm giấu đầu lòi đuôi sao?

Bất quá, hoang mang thì hoang mang, chàng vẫn không nghĩ ra trong đó có nguyên do gì.

Trong phòng yên tĩnh, cơ hồ nghe được tiếng tim đập, yên lặng đến làm cho lòng người kinh sợ!

Sở Tiêu Lăng hai tay buông thõm, không dám thở mạnh. Nàng thề, về sau sẽ vô cùng cảnh giác, bởi vì cục diện khẩn trương như hiện tại thật sự làm nàng cơ hồ hít thở không thông, quả thực đau tim mà!

Đôi mắt đen Lưu Vân Lạc Kỳ quý dị lóe sáng, bí hiểm, cuối cùng lên tiếng

"hầu như trăm nói thả người đi, người sẽ như thế nào?"

Lời của hắn, chẳng những làm cho Sở Tiêu Lăng kinh ngạc, hơn nữa còn kinh hoàng. Hắn là có ý tứ gì? Hắn không phải trăm phương nghìn kế muốn vây mình bên người đây sao? Tối hôm qua, hắn còn lãnh tuyệt nói vĩnh viễn sẽ không tha cho mình rời đi, nhưng bây giờ. Vì sao không lý do nói như vậy?

Hay là, hắn có mục đích khác?

"Như thế nào, không muốn đi? trăm có thể cho rằng người đối với trăm quyến luyến cùng thể buông tay hay không?" Lưu Vân Lạc Kỳ tự mình chế giễu một câu

. Sở Tiêu Lăng đỏ bừng mặt, theo bản năng hỏi

"Vì. Vì sao?"

Vì sao? Vì sao? Lưu Vân Lạc Kỳ âm thầm nỉ non, chàng cũng không rõ ràng, mình vì sao nói ra những lời như vậy, hơn nữa chàng đã hối hận!

"Không bằng. Người thả sư huynh ta ra đi!" Sở Tiêu Lăng lại nói.

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa nghe, thần sắc hoảng hốt chợt run lên, khôi phục thô bạo tức giận

"Người mở miệng ra là muốn trăm thả hắn? Người yêu hắn đến như vậy sao?"

Yêu? Mình yêu Cánh Bắc? Không thể phủ nhận, mình đối với Cánh Bắc là có tình cảm, nhưng còn không đến mức gọi là yêu!

Bất quá, nàng không trả lời hắn!

"Nếu. Trăm thả hắn, có phải người sẽ vĩnh viễn ở lại hay không?"

Ha ha, chàng thật đúng là "Không cốt khi" nam nhân. Chỉ thấy thon dài thân hình đã ở mép giường ngồi xuống, chàng kéo tay nàng

"Nha đầu, ở lại đi, ở lại bên người trăm, không đi nữa, có được không? Tính trăm. Cầu người!"

Sở Tiêu Lăng giật mình, theo phản xạ rút tay về .

Nhưng mà, chàng lại nắm chặt lấy

"Một năm, chỉ cần một năm là được rồi! Một năm sau, nếu người vẫn ôm oán hận đối với trăm, trăm sẽ. thả người đi!"

Dung nhan tuấn mĩ, cũng không còn thấy sự đắc ý phần chấn và phóng đảng kiều căng, lúc này chỉ có cầu xin khẩn thiết, một thân long bào ánh vàng rực rỡ đẹp đẽ quý giá, chân thật như vậy hiện tại lại uest suy sụp.

Nhìn chàng, Sở Tiêu Lăng cảm thấy khó hiểu, không nên đau lòng, nhưng rất nhanh nài cực lực bỏ ra.

"Còn có, thấy nàng rất thích Nữu Nữu, Nữu Nữu cũng thích nàng. Chỉ cần nàng thích, trăm hứa để Nữu Nữu cho người nuôi nấng chăm sóc!" Lư Vân Lạc Kỳ nói, vì để cho nàng cam tâm tình nguyện ở lại, chàng có thể nói đem hết tất cả vốn liếng(chỉ để giành lại trái tim của Lăng tỷ đã mất,có nét đáng thương nên cộng điểm lại p(>3

Chàng tâm hoảng ý loạn, lo âu bất lực, Sở Tiêu Lăng không phải là không do dự! Tối hôm qua, nàng hằng còn một khắc đồng hồ cũng không nguyện ở lại, nhưng trải qua hôm nay, nàng biết được nữ nhi đang ở trong hoàng cung, nàng liền không hề còn bài xích!

Nàng rất rõ ràng, căn cứ vào việc Lư Vân Lạc Kỳ đối với Nữu Nữu sùng ái cùng thương yêu, mình nhất thời nửa khắc cũng không muốn mang Nữu Nữu đi.

Còn có Lan Thái Hậu, người vĩnh viễn yêu thương quan tâm mình, bà cũng thật lòng thích Nữu Nữu, mình thật có thể nhẫn tâm bác thoát nhìn bà ngậm kẹo vui đùa cùng cháu gái mình sao?

Mặt khác, chính yếu là sư huynh, mình không thể để cho chàng bị vô tội liên lụy trong nhà lao, chịu đủ tai ương!

Thấy nàng tựa hồ có điểm động lòng, Lư Vân Lạc Kỳ tạm dừng thời cơ, lại khẩn cầu

"Nha đầu "

"Hảo, ta đáp ứng người! Người thả sư huynh, ta ở lại một năm, nhưng kỳ hạn đến, người phải thả ta! Còn nữa, ta không cần danh hiệu Thực phi!" Rốt cục, Sở Tiêu Lăng vẫn là thỏa hiệp rồi!

Nghe nàng nói quyết định rõ ràng như vậy, Lư Vân Lạc Kỳ rất là hờn giận cùng ảo não, bất quá, chàng không hề giống như trước phát tác trận Lôi Đình, chỉ mỉm cười đồng ý với nàng.

Theo về mặt của nàng, chàng nhìn ra được nàng vẫn thiện lương ôn nhu, hơn nữa nàng từng đối với chính mình hữu tình, nên chàng nắm chắc sẽ có lại trái tim của nàng, mặc dù chỉ một năm ngắn ngủi! Đến lúc đó, mình và nàng, còn có Nữu Nữu, thật sự hạnh phúc "Một nhà ba người" .

Vừa nghĩ tới hình ảnh tương lai tốt đẹp, Lư Vân Lạc Kỳ vui vẻ kích động, ngây ngốc nở nụ cười.

Mà Sở Tiêu Lăng, đã yên lặng nghĩ ngợi một năm làm như thế nào để hấn không còn tình cảm với mình, làm cho hấn nói muốn trả lại Nữu Nữu về Liên Thành đây! Nghĩ đi nghĩ lại, nàng đột nhiên nhớ lại một chuyện trọng yếu, vì thế nói

"Còn có một yêu cầu, trong một năm, chưa được ta cho phép, người không được phép đòi hỏi, lại càng không. Cưỡng hành yếu thể ép buộc ta cùng người làm chuyện đó!"

Lư Vân Lạc Kỳ hoàn hồn, tâm tình biểu hiện ảo não, hắc hắc, bằng năng lực của mình, còn sợ nàng cự tuyệt sao!

Từng chỗ mẫn cảm trên người nàng, chàng đều nhớ rõ rành mạch. Vừa nghĩ tới sẽ rất nhanh lại có thể nhám nháp thân hình xinh đẹp của nàng, lại nhìn nàng quyến rũ thờ gập dưới thân mình, chàng quả thực cả người dục hỏa, hận không thể nhanh chóng giải quyết, làm cho chàng đại triển hùng phong, lập tức muốn nàng một hồi!

Sở Tiêu Lăng không hề biết mình đang bị người ta thiết kế âm mưu, dung nhan xinh đẹp thanh tú vẫn bình tĩnh, bắt đầu nghĩ đến viễn cảnh mình mang theo Nữu Nữu, cùng mẫu thân, đệ đệ, còn có Cánh Bắc và sư phụ, cùng nhau trải qua cuộc sống tự do tự tại, vô câu vô thúc vui vẻ từng ngày. . .

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Sát khí ám muội

Bên trong địa lao, âm trầm ẩm ướt, tiếng khóc thê lương ghê rợn, gian thứ hai sạch sẽ, nhẹ nhàng sung sướng, chỉ có một mình Cánh Bắc!

Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng đột nhiên xuất hiện, Cánh Bắc kinh ngạc, thốt ra câu hỏi

"Sư muội, nàng có khỏe không?"

Sở Tiêu Lăng gật đầu, gương mặt chan chứa nước mắt trong suốt

"Còn người? Bọn họ không làm khó dễ người chứ? Có cho người cơm no hay không?"

"Ta rất khỏe! Nàng không cần phải lo lắng!" Cánh Bắc vội vàng an ủi, kỳ thật, chàng ở trong lao ngục cuộc sống không có nghiêm hình bức cung, cũng

không có nghiêm hình tra tấn, lại không hề lạnh lẽo, điều duy nhất tra tấn chàng chính là sự lo lắng cho Sở Tiêu Lăng.

Sở Tiêu Lăng dần dần yên tâm, đồng thời thấy may mắn, Lưu Vân Lạc Kỳ kia cuối cùng cũng giữ chữ tín.

"Đúng rồi, Lưu Vân Lạc Kỳ có đối với nàng. hay không "

Sở Tiêu Lăng lập tức lắc đầu, nói cho chàng biết mình cùng Lưu Vân Lạc Kỳ đã ký kết hiệp định.

Cánh Bắc vừa nghe, rốt cuộc không thể trấn định lại

"Sư muội, hấn làm như vậy căn bản chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, sao nàng lại đáp ứng hấn!! Kỳ thật nàng căn bản không cần phải để ý đến ta, hấn sẽ không làm khó ta, ta đang tìm biện pháp trốn đi đây! Mau, nhanh đi nói với hấn, nàng đã đổi ý. Đừng đồng ý với hiệp nghị vớ vẩn đó!"

Sở Tiêu Lăng lại lắc đầu

"Không liên quan tới chuyện của người, kỳ thật. Là ta cũng muốn ở lại!"

Cánh Bắc kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm

"Người biết không? Ta đã tìm thấy Nữ Nữ rồi!"

"Cái gì? Nàng đã gặp lại Nữ Nữ rồi?" Cánh Bắc lại thêm hoang mang, vui mừng

"Nguyên lai. Cái người mang đi Nữ Nữ. Chính là Lưu Vân Lạc Kỳ!" Sở Tiêu Lăng nói đứt quãng, kể ra sự tình câu chuyện .

Cánh Bắc nghe xong, tâm tư tuôn trào, ngoại trừ vui mừng thay cho Sở Tiêu Lăng, còn lặng yên ngợi thán duyên phận kỳ diệu.

Không thể tưởng được, tên khốn Lưu Vân Lạc Kỳ kia thật đúng là may mắn, lại được lão thiên gia ưu ái.

Bỗng nhiên, Sở Tiêu Lăng nhẹ nhàng đặt trên cánh tay của chàng, mặt cười hiện ra thật sự nghiêm túc

"Sư huynh, người không cần phải lo lắng cho ta, ta đáp ứng người, sẽ không vĩnh viễn ở lại hoàng cung, một năm sau là lúc ta và Nữ Nữ sẽ đoàn tụ với mọi người!"

Nhìn nàng, Cánh Bắc không hề cảm thấy lạc quan thoải mái, chàng cảm thấy sự tình phát triển đã trệch hướng khỏi quỹ đạo, cảm giác mình sẽ hoàn toàn mất đi nàng, mặc dù mình chưa từng chính thức có được .

Không kìm nén được kích động trong lòng, chàng đột nhiên cầm tay nàng, tha thiết nói

"Không cần chờ một năm, tin tưởng ta đi, ta sẽ rất nhanh đưa nàng và Nữ Nữ trốn ra, nếu một mình takhông đủ, ta có thể gọi thêm mẫu thân! Đến lúc đó nhất định sẽ thành công!"

Không ngờ, lại bị Sở Tiêu Lăng cự tuyệt

"Không, người không thể làm như vậy, không thể!"

"Vì sao? Chẳng lẽ nàng không muốn rời đi? Nàng nên biết, một năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, rất nhiều chuyện có thể phát sinh, thậm chí bao gồm." Cánh Bắc tự nhiên im lặng một chút, liếc nhìn nàng, giọng điệu thất vọng

"Hay là. Nàng đã bị hấn hấp dẫn? Nàng muốn cùng hấn tiếp tục tiền duyên?"

Sở Tiêu Lăng lập tức phủ nhận:

"Không phải, đương nhiên không phải là như vậy! Chẳng qua."

"Chẳng qua cái gì? Nếu chỉ vì lo lắng cho sự an nguy của chúng ta, việc kia căn bản không cần thiết! Trừ phi nàng có lý do thích hợp, nếu không ta sẽ hành sự!"

Cánh Bắc đề cao âm thanh, sắc mặt đáng sợ.

Sở Tiêu Lăng càng thêm tâm hoảng ý loạn, nói quanh co hồi lâu, rốt cuộc tìm được một lý do

"Lan Thái Hậu từng đối xử với ta rất tốt, bà thực lòng thích Nữ Nữ, ta muốn để cho Nữ Nữ ở cùng bà một thời gian, xem như ta báo đáp ân tình với bà."

Cánh Bắc cuối cùng im lặng, vài giây sau, lại hỏi

"Thật sự chỉ là bởi vì như vậy?"

Sở Tiêu Lăng khẳng định gặt đầu, tiếp tục cam đoan:

"Sư huynh xin yên tâm, ta cũng không phải tiểu hài tử, ta biết mình đang làm cái gì, biết mình cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Người hẳn là nhớ rõ, ta từng nói với người, ta và hẳn là không có khả năng! Cho nên, mặc kệ ta đáp ứng hẳn cái gì, cũng là vì tương lai, vì tương lai có thể cùng Nữ Nữ sống tự do tự tại."

Sở Tiêu Lăng hơi ngừng lại, tiện đà tiếp tục nói

"Người sau khi rời khỏi đây, đừng trở về sơn trang ngay, hãy đi qua nhà của ta, mấy ngày nữa ta cũng sẽ trở về nhà một chuyến, thuận tiện đóng cửa tiệm thuốc!"

"Đóng cửa tiệm thuốc, đây chính là tâm huyết của nàng, sao lại đóng?"

"Không có biện pháp! Tình huống bây giờ không cho phép, sang năm mở lại!"

Tuy là nói như vậy, giọng nói Sở Tiêu Lăng lại lộ ra vẻ tiếc nuối, đây là cơ nghiệp do chính nàng gây dựng, nàng đã quyết tâm dùng nhiệt huyết để duy trì, nhưng nay còn chưa đi vào quỹ đạo đã phải tạm thời đóng cửa, nhưng nàng sẽ không bao giờ từ bỏ ý định đó.

Cánh Bắc hiểu rõ cá tính của nàng, hiểu được cho dù mình có khuyên bảo cũng không được gì, chỉ có thể vô điều kiện đồng ý với nàng, mặc dù biết quyết định lần này của nàng có điều sai lầm, cũng không hề bài xích!

Kế tiếp, hai người lại nói chuyện một lúc, cho đến khi thị vệ nhắc nhở, mới lưu luyến cáo biệt.

Sở Tiêu Lăng vừa rời đi khỏi nhà giam không lâu, Cánh Bắc đã được phóng thích, ra khỏi hoàng cung, chàng đứng trước cửa cung ước chừng đứng lặng một khắc đồng hồ, lẳng lặng nhìn vào một nơi trong cung, cuối cùng mới đi vào trong thành.

Màn đêm buông xuống, đường phố náo nhiệt khôi phục sự yên tĩnh vốn có, người qua lại cũng ít dần, tại các quầy rượu mấy cái đèn lồng đang lay động theo gió, ánh nến chiếu lên dung nhan u sầu, đó chính là nội tâm của Cánh Bắc.

Cả buổi chiều nay, chàng đi khắp chợ mà chẳng có mục đích gì, tâm tư vẫn rối bời về việc Sở Tiêu Lăng và Lưu Vân Lạc Kỳ lập hiệp định.

Cho đến tận bây giờ, chàng vẫn không đồng ý với quyết định của nàng, chàng có cảm giác mình sẽ mất nàng.

Nhưng chàng tạm thời lại không biết phải xử lý thế nào để đẹp cả đôi đường. Ayyy, nếu có mẫu thân ở đây thì tốt rồi!!

Đáy lòng sâu kín thờ dài, chàng gơ tay lên, lại lần nữa uống một hơi cạn sạch. Vừa vận lúc này, một bóng người bước đến trong ánh trăng, đứng ở trước mặt Cánh Bắc dừng lại.

Cánh Bắc ngược mắt, nhìn lên dung nhan quen thuộc trước mặt, lập tức kinh hi hô lên

"Nương!!"

Chân Nguyệt Tinh không nói gì, đi đến bên cạnh chàng ngồi xuống, đen bóng hai tròng mắt hiển thị rõ thần sắc phức tạp.

"Nương, người đến khi nào? Làm sao mà biết con ở chỗ này để tìm tới? Đúng rồi, con đang có sự tình muốn tìm người hỗ trợ. Người biết không, sư muội nàng ta. vị hôn phu của nàng là Lưu Vân Lạc Kỳ, Lưu Vân Lạc Kỳ là phụ thân của Nữ Nữ!! Còn có, Lưu Vân Lạc Kỳ kia thật hèn hạ, cưỡng ép sư muội vào cung, còn bức bách sư muội cùng hẳn lập ra vớ vẩn hiệp định, người mau giúp con tìm ra biện pháp, con muốn cứu sư muội và Nữ Nữ ra." Cánh Bắc bởi vì uống quá nhiều rượu, cứ thế nói chuyện đứt quãng, thậm chí có điểm không rõ.

"Bọn họ làm gì, người tốt nhất đừng để ý tới!" Chân Nguyệt Tinh thần nhiên nói, dập tắt ý định của chàng

Cánh Bắc ngạc nhiên một hồi lâu, mới tiếp tục nói

"Chết tiệt. Chẳng lẽ cứ để sư muội lại một lần nữa bị tổn thương sao? Còn có, con thật sự không thể chịu đựng được sư muội lại bị tên khốn kia khi dễ, cho nên, người nhất định phải giúp con. Nương, con chưa từng cầu xin người bất cứ chuyện gì, lần này cầu xin người giúp con đi. con van xin người!"

"Ta đã sớm đã cảnh cáo với người, nàng là người phụ nữ đã có chồng, khuyên người đừng dấn thân vào quá sâu, là do người không nghe mà thôi!" Chân Nguyệt Tinh tiếng nói vẫn là lạnh lùng, không hề thương xót cho Cánh Bắc đang thống khổ.

Cánh Bắc chán động, chán chừ hỏi

"Hay là. Mẫu thân đã sớm biết nàng và Lưu Vân Lạc Kỳ có quan hệ gì? Ba năm trước đây đã biết? Thậm chí. Sư muội lần này quay về kinh bị Lưu Vân Lạc Kỳ điều tra, mẫu thân cũng đã lường trước rồi?"

Chân Nguyệt Tinh không trả lời, chỉ im lặng

Cánh Bắc chân động, không khỏi gấp giọng gầm nhẹ

"Nếu người sớm biết thân phận của nàng là gì, vì sao trước đó không nói với con? Còn nữa, sư muội cũng chẳng hay biết đúng không? Vì sao người lại giấu ở trong đáy lòng, không nói cho người khác biết? Bao gồm cả con đây là con trai người!!"

Đáng giận, nếu chàng biết sớm một chút, nói cái gì cũng sẽ không để Sở Tiêu Lăng quay về kinh, nói cái gì cũng sẽ không thường xuyên mang Nữ Nữ đi du ngoạn núi, để cho Nữ Nữ có cơ hội bị lạc, thậm chí gặp phải Lưu Vân Lạc Kỳ!

Từ nhỏ, chàng đối với việc mẫu thân trầm mặc ít lời, lạnh nhạt hờ hững rất là bất mãn và tò mò, chàng nhớ rõ khi năm tuổi, đã từng hỏi qua cha của mình là ai, tại sao phải ở nơi sơn trang tịch tịch không người, đáng tiếc cho dù có hỏi như thế nào, thậm chí khóc lóc uy hiếp, mẫu thân vẫn không hề nói cho chàng biết đáp án, bà như có suy nghĩ gì đó chỉ yên lặng nhìn chàng thôi.

Sau đó, khi chàng 7 tuổi, mẫu thân không cần biết chàng có nguyện ý hay không, cố ý dạy võ công cho chàng, còn nghiêm khắc đốc thúc, thậm chí không để ý đến chàng nhiều lần bởi vì vất vả luyện công mà học ra cả máu, giống như chàng không phải là nhi tử của bà, chỉ là một công cụ mà bà cố ý huấn luyện thôi.

Mấy năm nay, mẫu thân nhiều lần rời khỏi sơn trang, có khi đi trong mấy tháng, trong lòng chàng dù rất hoang mang, nhưng vẫn cố nén không hỏi. Duy chỉ có chuyện này chàng thật sự rất giận, buồn bực mình thậm chí lại có một mẫu thân như vậy!!

Nhìn nhi tử đang uể oải ù dột, mối hận cũ không chịu nổi bộc phát, Chân Nguyệt Tinh vẫn lãnh mạc như trước, đột nhiên rót một ly rượu, uống một hơi cạn sạch, sau đó lại tiếp một ly.

Chung quanh nhất thời yên tĩnh, hai người không hề lên tiếng, tiếp tục uống rượu mỗi người một suy nghĩ riêng

Bị Lưu Vân Lạc Kỳ mang vào cung ngày thứ năm, Sở Tiêu Lăng chính thức về thăm nhà, ngoại trừ nhờ người nhà đẹp đi hiệu thuốc bắc, còn nói với người nhà chuyện của Nữ Nữ.

Mọi người nghe xong, đều kích động vui mừng, nhưng cũng trách cứ nàng quá mức qua loa, không nên vì tình nghĩa mà đáp ứng Lưu Vân Lạc Kỳ yêu cầu vớ vẩn, đồng thời, bọn họ đối với Lưu Vân Lạc Kỳ lại càng thêm bất mãn.

Khi hồi cung thì Cẩm nhi cũng theo vào. Kỳ thật, Sở Tiêu Lăng không muốn Cẩm nhi tiến vào hoàng cung, vì tất cả mọi người trong hậu cung đều hiểm ác, lòng người khó dò, nhưng có thêm một người ở bên cạnh sẽ an toàn hơn rất nhiều, nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng thấy hợp lý, hơn nữa do Cẩm nhi cầu xin, cuối cùng đồng ý.

Những ngày kế tiếp trôi qua coi như bình yên, còn Rất vui vẻ! Bởi vì có Nữ Nữ làm bạn. Hôm nay, trời cao trong lành, ánh nắng tươi sáng, do yêu cầu của Nữ Nữ Sở Tiêu Lăng dắt theo bé và Lan Thái Hậu cùng nhau đi đến phía sau núi của hoàng cung thả diều, Lưu Vân Lạc Kỳ cũng đi theo.

Trước kia khi còn ở sơn trang, Cánh Bắc thường mang Nữ Nữ đi thả diều, cho nên Nữ Nữ đối với trò chơi này không xa lạ gì, bắt quá, bé vẫn hưng trí bừng bừng, khiến cho không khí rất sôi động.

Đặc biệt trên đường nghỉ ngơi, ngôn ngữ của bé trẻ nhỏ lại cho mọi người không ít niềm vui, làm cho mọi người thoải mái cười to.

Lưu Vân Lạc Kỳ một bên rót nước cho bé uống, một bên ôn nhu hỏi

"Phụ thân làm diều, có phải so với diều trước kia của Nữ Nữ lớn hơn nhiều và cũng đẹp hơn hay không?"

Nữ Nữ nhìn một chút, liếc qua, đáp ra một câu làm cho mọi người mở rộng tầm mắt

"Ai nha, không phải mọi người đều là dùng miệng nói chuyện sao, sao phụ thân lại dùng phổi mà nói!"

"Dùng Dùng phổi mà nói?" Lưu Vân Lạc Kỳ nhất thời không hiểu, cảm thấy ngạc nhiên, Lan Thái Hậu cũng phi thường khó hiểu, Sở Tiêu Lăng ánh mắt lộ ra nụ cười, sủng nịch nhìn Nữ Nữ.

"Dùng phổi mà nói tức là vô nghĩa!" Nữ Nữ giải thích, mặt đắc ý buống bình không thôi.

Những lời này, là Cánh Bắc dạy cho bé.

Lưu Vân Lạc Kỳ cuối cùng cũng hiểu được, lập tức cười, tâm tình thoải mái nói chuyện không tự chủ trở nên trẻ con

"Tốt, dám trêu đùa phụ thân, xem phụ thân không tha cho con! Bắt con Hừ hừ!"

Nữ Nữ chạy nhanh đến chỗ Sở Tiêu Lăng núp ra phía sau, còn một bên hô to

"Cứu mạng a, đại hôn lang đến đây, Đại lão ung đến đây, cứu mạng a."

Sở Tiêu Lăng cũng ha ha cười, theo bản năng giấu bé ra sau lưng, tránh né Lưu Vân Lạc Kỳ "Công kích", không để chàng lại gần, cả người hướng về phía sau né tránh.

Lưu Vân Lạc Kỳ tay mát lạnh lẽ, cánh tay dài vung lên, giữ chặt thân thể mềm mại phía trước, còn nhân cơ hội ôm nàng vào trong lòng

Nhịp tim đập bịch bịch, còn có mái đầu không ngừng truyền đến hơi thở nóng rực, làm cho Sở Tiêu Lăng nhanh chóng hoàn hồn, không chút nghĩ ngợi liền chuẩn bị đẩy ra.

Lưu Vân Lạc Kỳ không hề thuận theo, tiếp tục ôm nàng, còn có toan tính vô ý ở trên thắt lưng nàng sờ tới sờ lui, thẳng đến nàng giãy dụa mới buông ra, nhìn thấy tuần nhan gian tà trước mặt nàng đang lộ ra vẻ quý mị.(có gọi là Lk Ca lợi dụng ăn đậu hủ ko nhì) p(>0

Lưu Vân Lạc Kỳ trở lại chỗ ngồi, tầm mắt vẫn đuổi theo nàng và Nữ Nữ.

Mà Lan Thái Hậu, vẫn đang bình tĩnh quan sát toàn bộ quá trình, cũng lặng lẽ vui mừng. Lưu Vân Lạc Kỳ nói cho bà biết chàng đã cùng Sở Tiêu Lăng đề ra hiệp định, bà cảm thấy nhĩ tử làm như vậy thủ đoạn rất không quang minh, bắt quá cần cứ vào tư tâm, bà vẫn là ngầm đồng ý.

Trừ việc không rõ ràng lắm Sở Tiêu Lăng vì sao đáp ứng cái hiệp nghị này, nhưng bà biết, Sở Tiêu Lăng tất có lý do riêng của mình. Bà xem ra, hiện tại Sở Tiêu Lăng không còn là một nữ tử ẩn nhẫn yếu đuối như trước kia, mà đã trở nên độc lập lại có chủ kiến, không phải người có thể bức bách và miễn cưỡng dễ dàng được.

Bởi vì tò mò kỳ thật bà từng không ngừng hỏi Sở Tiêu Lăng về chuyện của mấy năm qua, nhưng Sở Tiêu Lăng mỗi lần trả lời đều rất mập mờ, có điều giấu diếm, tựa hồ không muốn bà biết rõ.

Roi vào đường cùng, bà chỉ có thể từ bỏ, để cho thời gian định đoạt mọi việc, để cho lão thiên gia an bài quyết định.

Thật sâu thở ra một hơi, Lan Thái Hậu suy nghĩ từ từ thanh minh, tầm mắt lại nhìn về phía trước, đột nhiên hữu cảm dâng trào

"Tiêu Lăng và Nữ Nữ thật sự rất hợp nhau, người không biết chuyện còn tưởng rằng hai người là mẹ con đó!"

"Phải nói là, hai người vốn chính là mẹ con nha?" Ánh mắt nhu tình của Lưu Vân Lạc Kỳ cũng chăm chú nhìn.

Lan Thái Hậu một trận kinh ngạc: "Sao?"

"Ách, con nói là chỉ cần mẫu hậu thích thì cứ xem hai người là mẹ con đi." mâu quang Lưu Vân Lạc Kỳ nhoáng lên một cái, vội vàng giải thích.

Lan Thái Hậu bật cười, tiếp tục nhìn về phía trước.

Sau đó mọi người chơi đến trưa ngừng, Lan Thái Hậu trở về tẩm cung của bà. Sở Tiêu Lăng cùng Nữ Nữ và Lưu Vân Lạc Kỳ trở lại Dực Khôn Cung.

Đơn giản dùng xong bữa trưa, Lưu Vân Lạc Kỳ đi đến ngự thư phòng, Sở Tiêu Lăng đưa Nữ Nữ trở về phòng nghỉ ngơi, Nữ Nữ mới vừa ngủ, thì nghe Cẩm nhi báo có Liễu quý nhân tới chơi.

Nàng còn tưởng rằng lại là một kẻ nịnh bợ đến lấy lòng nàng, vốn muốn tùy ý ứng phó, ai ngờ lại là người ngoài dự kiến!

Sở Tiêu Lăng vừa xuất hiện, Liễu Bích Hà đã tiến lên hành lễ

"Nô tì khấu kiến Thục phi nương nương!"

"Không cần đa lễ, mau bình thân!" Sở Tiêu Lăng nâng nàng ta dậy, gương mặt lộ vẻ kinh hi

"Ngươi. . . . Là thiên kim của Liễu Thị Lang, Liễu Bích Hà?"

Không thể tưởng được nàng còn nhớ rõ mình, Liễu Bích Hà bất giác ngẩn người, lập tức cười gật đầu

"Khó tin được Thục phi nương nương nhớ rõ nô tì, nô tì thật sự là thụ sủng nhược kinh!"

Sở Tiêu Lăng cũng cười nhạt một tiếng, vừa đoan trang nhìn nàng, vừa yên lặng cảm khái.

Năm đó trong kỳ thi đấu, kỳ thật cái cơ đề triều thần mượn cơ hội đem nữ nhi giới thiệu cho hoàng đế, không ngờ Lưu Vân Lạc Trình lại anh niên táo tợn, cho nên Liễu Bích Hà chuyển sang làm phi tần của Lưu Vân Lạc Kỳ.

Xem ra, Liễu Bích Hà thật đúng là nhất định phải làm vợ Vua.

Đang được Sở Tiêu Lăng đánh giá, Liễu Bích Hà đồng thời cũng âm thầm lưu ý, bỗng nhiên, mặt áy náy tự trách nói:

"Thục phi nương nương hồi cung đã lâu, nô tì thế này mới đến thỉnh an, mong rằng nương nương thứ lỗi!"

Sở Tiêu Lăng hoàn hồn, lại là ôn nhu trả lời:

"Ách, làm sao có thể! Kỳ thật. . . . Ta cũng không phải Thục phi, các ngươi không cần thiết hướng ta thỉnh an!"

"Vô luận như thế nào, Thực phi nương nương vẫn là người hoàng thượng coi trọng nhất!"

Mâu quang Liễu Bích Hà quý dị lóe ra, trầm ngâm một lát, lại lên tiếng giọng điệu đã nhuốm phần ưu thương:

"Thực phi nương nương đại khái cũng không biết, hoàng thượng vẫn đối với người nhớ mãi không quên. Thời điểm lâm hạnh nô tì, trong miệng hoàng thượng còn gọi tên của nương nương."

Sở Tiêu Lăng nhất thời lại là chấn động kinh ngạc cùng sợ hãi, Lưu Vân Lạc Kỳ. Hắn coi Liễu Bích Hà trở thành thể thân của mình!

Dần dần, nàng bỗng nhiên lại cảm thấy chua xót và không vui nói không nên lời, bởi vì Liễu Bích Hà ..., xác minh Lưu Vân Lạc Kỳ từng cùng nàng ta phát sinh quan hệ!

Liễu Bích Hà tuy còn nhỏ tuổi, nhưng xem ra nhan sắc và bản lĩnh lại không hề kém cỏi, theo như Sở Tiêu Lăng đánh giá, nàng có thể nhìn ra, Sở Tiêu Lăng không hề lạnh lùng như trong tưởng tượng, đối với Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn kìm nén cảm giác!

Bất quá, nàng đương nhiên sẽ không vạch trần, xảo quyết chuyển khai đề tài. Một kẻ tâm hoài quỷ thai, một người đang chìm trong suy nghĩ, tự nhiên không thể được tự nhiên tán gẫu, sau đó không lâu, Liễu Bích Hà đưa ra lời cáo từ.

Bước từ trong Dục Khôn Cung ra, nàng ta lập tức thay đổi cảm xúc, trên mặt đang tươi cười chuyển sang u ám.

Theo sát ở bên cạnh là nha đầu Thúy Châu, nhìn nàng chán chừ hỏi

"Tiểu thư, tình huống mới vừa rồi, xem ra Thực phi nương nương còn rất trọng thị người, chúng ta có phải nên thay đổi sách lược!"

Thay đổi sách lược? Đương nhiên cần rồi!! Bất kể là Sở Tiêu Lăng hay là Nhan Hâm, đều phải chết!

Đặc biệt Sở Tiêu Lăng, kỳ thật mới chính là kẻ đầu sỏ, làm nàng được Lưu Vân Lạc Kỳ sủng ái, mà Nhan Hâm cũng sẽ không sinh ra ghen ghét hãm hại, mình cũng sẽ không bị liên lụy, làm cho mình không thể cùng Trình ca ca ở bên nhau, cuối cùng lại âm dương cách trở.

Lông mày dần chau lên, dung nhan sắc quyến rũ lại vô cùng ngoan độc kiên quyết, Liễu Bích Hà dùng sức cắn chặt răng, giống như Nhan Hâm và Sở Tiêu Lăng đang ở ngay trên hàm răng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sâu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Cường đến

Liễu Bích Hà đi rồi, Sở Tiêu Lăng trở lại phòng ngủ.

Đoán chừng là buổi sáng chơi đùa mệt mỏi quá rồi, Nữ Nữ còn đang say ngủ. Sở Tiêu Lăng rõ ràng cũng cảm thấy rất buồn ngủ nhưng lại không ngủ được, bên tai vẫn vang lại những lời vừa rồi Liễu Bích Hà nói, lồng ngực rầu rĩ, phảng phất có cái gì vậy chần tâm tư.

Ayy, đã biết là hắn mây mưa sương gió cùng ai là chuyện của hắn, hắn sủng hạnh Tàn phi nào cũng là chuyện của hắn, hắn coi ai làm thể thân, những điều này đều không liên quan đến mình, mình tại sao phải đi suy nghĩ rồi tự tìm phiền não!

Mình đã sớm quyết định, ở đây trong vòng một năm sẽ không cùng hắn có bất kỳ quan hệ thân mật, chỉ cần thời hạn vừa đến liền lập tức cuốn gói chạy bỏ của lấy người, quản làm gì việc hắn gió mây cùng nữ nhân nào!

"Nương "

Một tiếng gọi vang lên, Sở Tiêu Lăng đột nhiên hoàn hồn, phát hiện Nữ Nữ không biết đã tỉnh dậy lúc nào đang xoa nhẹ đôi mắt nhắm nhèm còn buồn ngủ.

Nhanh chóng thu hồi sầu tư, Sở Tiêu Lăng mỉm cười với bé

"Nữ Nữ con tỉnh ngủ rồi?"

"Vâng! Mẫu thân không ngủ à?" Nữ Nữ nghi vấn, tiểu nha đầu này thật đúng là thông minh.

"Nương không buồn ngủ, cho nên nhìn Nữ Nữ ngủ! Xem Nữ Nữ ngủ, còn thú vị hơn nghỉ ngơi!" Sở Tiêu Lăng vươn tay, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của bé, đôi mắt sáng trong hiện thị rõ sùng nịch cùng triu mến.

Nữ Nữ vui vẻ nở nụ cười, tiểu thân thể lập tức chui vào trong ngực nàng, hai tay nhỏ bé vẫn là ôm chặt nàng

"Vậy lần sau lúc mẫu thân ngủ, Nữ Nữ sẽ không ngủ, mà ngồi nhìn mẫu thân!"

Mặc dù chỉ là một câu vô cùng đơn giản của trẻ nhỏ, lại đủ để cho Sở Tiêu Lăng nghẹn ngào, đại khái là bởi vì tâm tình vừa mới bị vây thương cảm động, nước mắt lập tức tràn mi.

Nữ Nữ thấy thế, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức có vẻ kinh hoàng cùng lo lắng

"Nương tại sao lại khóc? Có phải Nữ Nữ nói sai điều gì rồi hay không?"

"Không có, Nữ Nữ không có nói sai, Nữ Nữ ngoan quá, bởi vậy nương cảm thấy thực vui mừng, thật cao hứng!"

Sở Tiêu Lăng để nước mắt chảy xuống, cánh tay thu lại, ôm chặt nữ nhi.

Nữ Nữ cũng an tĩnh lại, lưu luyến sự ấm áp của mẫu thân, ánh mắt dõi tới dõi lui.

Hai mẹ con cứ như vậy ôm nhau, đến bữa tối mới đứng dậy xuống giường.

Cơm nước xong, Nữ Nữ đi vào giấc ngủ, Sở Tiêu Lăng mới về phòng ngủ của mình, lần này, cuối cùng rất nhanh tiến vào mộng đẹp .

Bất quá, ngủ được một khắc, nàng bỗng nhiên cảm giác có cái gì ở trên người mình bò qua bò lại, mới đầu tưởng là Nữ Nữ, liền cũng không để ý tới, nhưng rất nhanh có cảm giác không phải, bởi vì khi có người, nàng tạm thời không để cho Nữ Nữ ngủ chung cùng mình!

Trong lòng hoảng sợ, đầu óc cũng lập tức trở nên thanh minh, tay của nàng, đụng vào một đôi mắt tối đen tựa như biển sâu! Là hán!! Hán thế nhưng nửa đêm xâm nhập vào gian phòng của mình, còn.

Vừa nghĩ tới hán đôi tay này từng sờ qua vô số thân thể nữ nhân khác, nàng nhất thời cảm thấy ghê tởm cùng chán ghét, không chút nghĩ ngợi dùng sức đẩy tay hán ra.

Lưu Vân Lạc Kỳ tất nhiên sẽ không bỏ qua, bàn tay to đánh úp lại, phản kháng lại chàng là một trận đấm đá, còn kèm theo tiếng nói phẫn nộ:

"Ngươi cút ngay đi!"

Đôi mắt ngập tràn tình dục lập tức trở nên chìm lắng, xen lẫn mấy phần tức giận, Lưu Vân Lạc Kỳ ngừng động tác, xấu hổ trừng mắt nhìn nàng.

Mấy ngày hôm trước, Thái y chính thức tuyên bố bộ vị kia đã hoàn toàn khôi phục, hưng phấn trào dâng khó có thể hình dung, hận không thể ngay lập tức chạy tới cùng nàng hoan ái một hồi, cuối cùng càng nghĩ vẫn là nhịn không được. p(>0

Thẳng đến đêm nay, nằm ở trên long sàng thật lớn, trần trọc như thế nào cũng không thể đi vào giấc ngủ, cả thần trí đều là bóng hình xinh đẹp của nàng, hình ảnh đã từng cùng nàng Vu Sơn mây mưa mất hồn, càng nghĩ, chàng dục hỏa đốt người, vì thế cái gì cũng không để ý tới, rất nhanh chạy vội tới nơi này.

Còn tưởng rằng hết thảy sẽ được như mình mong muốn, không ngờ được nha đầu kia cố chấp bướng bỉnh, có thể chống đỡ được sự khiêu khích và trêu chọc của mình, chàng không khỏi hoài nghi, rốt cuộc là ý chí nàng trở nên kiên định hơn, hay là kỹ thuật của mình lâu lắm không sử dụng mà thoái hóa đi?

Sở Tiêu Lăng không hề lên tiếng, lại nằm xuống, còn kéo chăn lại bọc kín mình.

Lưu Vân Lạc Kỳ bất đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng trong chốc lát, lại tới gần, giật nhẹ chăn xuống.

Sở Tiêu Lăng quay đầu lại gầm nhẹ ra:

"Hoàng thượng rốt cuộc là đã quên quy tắc hiệp nghị sao? Hay là hoàng thượng tính bỏ qua phần hiệp nghị kia? Tốt lắm, ta ngày mai sẽ xuất cung!"

"Nàng."

"Còn nữa, ngươi rõ ràng đã hứa sẽ từ bỏ danh hiệu Thực phi của ta, vì sao những người đó đến bây giờ vẫn còn gọi ta là Thực phi? Còn muốn đem ta trở thành phi tử của ngươi sao?"

Lưu Vân Lạc Kỳ nghe xong, bất giác lại là ảo não! Lúc ấy một lòng nghĩ chỉ cần đem nàng bắt đến bên người, thời điểm sắc phong cũng không có chiêu cáo thiên hạ, cũng không báo qua hậu cung, mọi người tự đồn nhau mới biết được việc này, nay xóa đi danh hiệu của nàng, chẳng lẽ còn muốn mình đi chiêu cáo thiên hạ bất thành?

Bỗng dưng, chàng không khỏi nhớ tới ngày hôm qua khi lâm triều, các triều thần làm cản đến ngay cả việc tư của mình cũng can thiệp vào, nói cái gì mình không nên nạp Sở Tiêu Lăng làm phi tử, lại càng không nên lập tức sắc phong phi vị cao như vậy.

Vốn, chàng đại khái không cần để ý tới bọn họ, dù sao, đây là chuyện riêng của mình, bọn họ không có quyền can thiệp, ai ngờ nha đầu kia không biết tốt xấu, cũng đi ồn ào! Những nữ nhân khác chỉ biết ghét bỏ vì cấp bậc của mình quá thấp, nàng lại có ý muốn mình phế bỏ nàng, đây là cái gì tư tưởng,

đây là cái gì nữ nhân!

"Nếu hoàng thượng không thể tuân thủ theo điều khoản, như vậy, ta nghĩ ta cũng không cần thiết tuân theo hiệp nghị rồi!" Sở Tiêu Lăng tiếp tục lạnh nhạt nói, khư khư cố chấp quyết định của mình.

Lưu Vân Lạc Kỳ bất đắc dĩ, rốt cục, uể oải buồn bực gầm nhẹ ra

"Được, trầm sẽ xóa bỏ nó! Như vậy nàng nói cho trầm biết, kể tiếp trầm sẽ phải cho nàng một thân phận gì, để cho nàng tiếp tục ở lại hậu cung, tiếp tục. Có cơ hội ở bên Nữ Nữ!"

Nữ Nữ! Đúng rồi, nàng thiếu chút đã quên việc này rồi! Lấy tình huống trước mắt xem ra, Lưu Vân Lạc Kỳ càng không thể nào buông Nữ Nữ ra, \mình một khi rời khỏi hoàng cung, cơ hội nhìn thấy Nữ Nữ sẽ rất ít, quên mất đó chính là một phần vì sao mình lại đồng ý hiệp nghị kia.

Giống như đoán được lòng của nàng, Lưu Vân Lạc Kỳ đột nhiên cảm giác được đắc ý, tâm tình nặng nề khổ sở cuối cùng có chút thư sướng, ngón tay thon dài đặt lên cằm nàng, chế nhạo nói:

"Không bằng. Coi như là một nha hoàn bên người trầm cũng tốt lắm!"

Nha hoàn bên người? Hừ, hần nghĩ khá lắm!! Sở Tiêu Lăng quay sang, tránh đi đụng chạm của chàng.

"Làm nha hoàn bên người trầm so với làm nha hoàn bình thường sẽ tốt hơn, người thân mình nhu nhược khẳng định không chịu nổi vất vả."

Không nhìn tới kẻ đáng giận kia, Sở Tiêu Lăng quyết định không hề để ý tới hần, bắt đầu suy nghĩ, không lâu nàng nghĩ đến một biện pháp tốt:

"Thái y! Người để cho ta làm Thái y, chuyên môn phụ trách cấp thuốc cho các Tàn phi, như vậy ta có thể thuận lý thành chương ở lại hậu cung!"

Thái y? Không sai, bằng y thuật của nàng, quả thật có thể đảm nhiệm chức vụ này, hơn nữa nàng cũng là nữ nhân, đối với hậu cung có thêm nữ thái y là thích hợp nhất. Bất quá, chính là. "Như thế nào?"(để ăn đậu hủ ha ha)

Như thế nào? Ngoại trừ đáp ứng nàng, mình còn có thể làm thế nào? Đành thế, hiện tại trong tình huống này, mình nhất thời không thể hàng phục nàng, hiện tại duy nhất có thể làm đúng là cố gắng làm theo toan tính của nàng, làm nàng chậm rãi đối với mình thay đổi, sinh ra hảo cảm thậm chí yêu thích.

Ngày hôm sau, Lưu Vân Lạc Kỳ mang một đạo thánh chỉ, ban cho Sở Tiêu Lăng làm nữ ngự y, an bài đến Từ Nguyệt Các, khoảng cách đến Dục Khôn Cung chỉ cần đi bộ một khắc đồng hồ.

Sở Tiêu Lăng trên danh nghĩa là nữ ngự y, kỳ thật không có chuyện gì để làm, bởi vì đại bộ phận phi tần đều khinh thường hoặc là không dám mời nàng xem chẩn, nàng cũng không hề để ý nhiều, khó có được cơ hội thanh nhàn, vừa vặn có nhiều thời gian bên Nữ Nữ.

Hôm nay, dùng xong đồ ăn sáng, nàng mang theo Nữ Nữ đến ngự hoa viên đi dạo, đi tới, bỗng nhiên thấy Nhan Hâm cũng ở trong đó còn có Tuệ Tâm Thái Hậu, mẹ đẻ của Lưu Vân Lạc Trình .

Về tình về lý, lại thấy như Lưu Vân Lạc Trình đang ở trước mặt, Sở Tiêu Lăng cung kính hướng Tuệ Tâm Thái Hậu cung lễ.

Tuệ tâm Thái Hậu dáng vẻ không thể so được với ngày xưa, nhưng vẫn là một bộ cả vú lấp miệng em, cao cao tại thượng, lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Tiêu Lăng một cái, vẫn chưa kêu bình thân.

Mà Nhan Hâm, nhân cơ hội làm ra khó dễ

"Lăng Thái y gặp qua Bôn cung, như thế nào không hành lễ với Bôn cung vậy? Hay là còn tưởng rằng mình còn là Thực phi?"

Sở Tiêu Lăng hơi sững sốt một chút, lập tức thoáng dòi phương hướng, đối với nàng hạ thấp người

"Ty chúc khẩu kiến Hiền phi nương nương."

Nhan Hâm không vội đáp lại, chỉ vào vài vị tâm phúc tiếp tục nói

"Các nàng ta nữa?"

Sở Tiêu Lăng bĩu môi, liền cũng hướng tới các phi tần khác nhất nhất hành lễ, đáp lại là từng tiếng cười nhạo.

Nhan Hâm có thể nói là trong lòng thông khoái nhất rồi, nàng căn bản không biết Tiêu Lăng bị giáng chức là do chủ động yêu cầu, tưởng rằng Lưu Vân Lạc Kỳ nghe được lời oán giận cổ kị của mình, lại không trụ được vì triều đình tạo áp lực mới làm như vậy .

Con người không có ý tốt đối tới đối lui, tầm mắt chạm đến Nữ Nữ thì nàng toàn bộ khuôn mặt tức thì trở nên thân thiết hòa ái, ôn nhu gọi

"Nữ Nữ, lại đây với Hâm mẫu phi, mẫu phi đưa con đi dạo chơi hoa viên!"

Nữ Nữ hai chân không nhúc nhích, ôm chặt Sở Tiêu Lăng, một tay còn nắm lấy tay Sở Tiêu Lăng, hai tròng mắt trong suốt không tỳ vết trừng mắt nhìn

Nhan Hâm, hờn giận và oán ghét.

Nhan Hâm xấu hổ, không chút nghĩ ngợi liền vươn tay ra, chuẩn bị kéo bé qua .

"Buông ra, không cho phép người chạm vào ta!!" Nữ Nữ lập tức phản kháng cự tuyệt.

Nhan Hâm lại thẹn quá thành giận, không kiên nhẫn, còn gia tăng thêm lực. Phát hiện ngón tay Nữ Nữ bởi vậy mà dần dần đỏ lên, Sở Tiêu Lãng đau lòng không thôi, vội vàng hất tay Nhan Hâm ra.

"Làm càn!! Có phải là chán sống rồi hay không?" Nhan Hâm lập tức nắm lấy cơ hội quở trách.

"Hiện phi nương nương là người đứng đầu hậu cung, người lại phạm thượng, quả thực là to gan lớn mật, theo lý phải là bị phạt!!" Phi tần cũng chỉ trích.

Sở Tiêu Lãng không hề sợ hãi, lạnh lùng biện giải:

"Ty chức chưa từng nghĩ tới muốn mạo phạm Hiện phi nương nương, ty chức chính là không đành lòng nhìn thấy công chúa Nữ Nữ bị thương tổn, hoàng thượng sủng ái coi trọng công chúa Nữ Nữ, tin tưởng mọi người cũng thế, nếu để cho người biết công chúa Nữ Nữ có gì sơ xuất, chỉ sợ tất cả mọi người không chịu hết tội!!"

Nhan Hâm đã muốn tức giận đến sắc mặt biến xanh, hận không thể cho một cái tát vào mặt Sở Tiêu Lãng, dùng móng tay thon dài của mình cho nàng vài vết sẹo hoa.

Bất quá, cuối cùng nàng cái gì cũng không làm, bởi vì nàng không nghĩ ra bất cứ cái gì để nàng ở trước mặt Lưu Vân Lạc Kỳ giải thích sự trừng phạt không có nguyên do này, làm nàng tức đến hộc máu chỉ muốn giết chết tiện nhân này ngay lập tức!

Nàng tạm thời để cho tiện nhân này khoái hoạt một ít ngày.

"Hiện phi, không phải nói muốn cùng ai gia đi thưởng hoa cúc sao? Không có chuyện gì khác nữa thì đi thôi!"

Tuệ Tâm Thái Hậu vẫn thờ ơ lạnh nhạt nói một câu. Vừa vặn Nhan Hâm có cơ hội bỏ qua, vì thế, ánh mắt lạnh lẽo ngoan độc nhìn chằm chằm Sở Tiêu Lãng, rồi nghênh ngang rời đi.

Nhìn các nàng dần dần rời xa, Cẩm nhi lúc này mới mắng:

"Các nàng thật sự là quá ghê tởm, người người trắng mắt, ý thế hiếp người, Tiêu Lãng tỷ, tỷ lẽ ra không nên xin hoàng thượng từ bỏ phi vị của mình, nếu tỷ vẫn còn là Thực phi, xem các nàng ta còn dám kiêu ngạo làm càn hay không!"

Sở Tiêu Lãng tầm mắt cũng đuổi theo các nàng, quả thật, chính mình chỉ lo không muốn trở thành một trong phần đông thê thiếp của Lưu Vân Lạc Kỳ, nhưng lại không nghĩ đến vấn đề này, bất quá mọi chuyện đã rồi, có hối hận cũng vô bổ.

Bất đắc dĩ thu hồi ánh mắt, nàng lại nắm tay Nữ Nữ, phát hiện làn da trắng nõn mềm mại vẫn đang đỏ ửng, đau lòng khôn xiết, vừa xoa nhẹ vừa hỏi

"Nữ Nữ, như thế nào, còn đau không?"

Nữ Nữ lắc đầu, đáp lại nàng một nụ cười ngọt ngào:

"Không đau, nương yên tâm, Nữ Nữ không có việc gì!"

"Thật sự không có chuyện gì sao? Xem này, đều đỏ cả lên rồi!"

"Không có sao hết, rất nhanh sẽ hết mà!" Không biết có phải sợ mẫu thân lo lắng hay không, hay là thật sự cũng không sao, Nữ Nữ có vẻ thoải mái, kéo tay Sở Tiêu Lãng

"Nương, đi, chúng ta đi xem Hồ Điệp!"

Sở Tiêu Lãng lại ngây ra trong chốc lát, mới mang theo bé đi vào vườn hoa, cùng bé chơi đùa đuổi bắt

Những ngày tiếp theo, giống như biển rộng, khi thì mãnh liệt mệnh mông, khi thì bình tĩnh ôn hòa, sóng xanh nhộn nhạo.

Nhan Hâm vẫn thường xuyên đến gây rối, nhưng mỗi lần cũng chỉ dám chửi rủa và châm chọc khiêu khích, Sở Tiêu Lãng tự biết thân phận nên cũng tận lượng nhẫn nại, cho nên tổng thể mà nói, xem như hữu kinh vô hiểm, bình yên vô sự.

Quan hệ với Lưu Vân Lạc Kỳ, cũng không có gì đặc biệt, mặc dù Sở Tiêu Lãng đã là Thái y rồi, chàng vẫn thỉnh thoảng mượn cơ sàm sỡ nàng.

May mắn Sở Tiêu Lãng ý chí đủ kiên định quyết đoán, mỗi lần đều chọc cho chàng tức giận tới mức phát điên nhưng lại không việc gì.

Tựa như đêm nay, Lưu Vân Lạc Kỳ không biết như thế nào, say ngà ngà, người toàn mùi rượu đi đến phòng ngủ của Sở Tiêu Lãng, tiến vào phòng liền không nói một lời, trực tiếp sàm sỡ Sở Tiêu Lãng.

Sở Tiêu Lăng đương nhiên là cực lực phản kháng, nhưng mà không giống thường ngày, chàng căn bản không để ý nàng giãy dựa như thế nào, rất nhanh liền đem áo ngủ của nàng xé toang.

Nhìn kẻ kia thần trí mê ly, cả người dục hóa, cả trái tim Sở Tiêu Lăng đều rung động, khó có thể hình dung nỗi sợ hãi tột độ, nàng biết, nếu mình không đủ mạnh mẽ cứng rắn, kế tiếp đó là. phát giác xâm phạm của chàng càng ngày càng kịch liệt cuồng dã, Sở Tiêu Lăng cực lực chống cự với từng đợt tê dại, nhanh chóng nhấc chân, nhắm ngay dưới háng của chàng hung hăng đá vào.

Cú đá này, chẳng những đem Lưu Vân Lạc Kỳ dục hóa tất lịm, còn làm cho chàng trào dâng lửa giận!

Chỉ thấy tuần nhan chàng trầm xuống, con ngươi đen một mảnh hung ác nham hiểm lạnh lẽo, trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi rống ra tiếng

"Chết tiệt, nàng thật là càng ngày càng làm càn, lần trước là cắn, lần này là đá, trong mắt nàng còn có trẫm sao?"

Sở Tiêu Lăng đang thối lui đến chân giường, thân thể còn hơi run run, thanh mâu chứa đựng khủng hoảng, một hồi lâu mới lúng ta lúng túng nói:

"Chúng ta trong hiệp nghị đã nói rõ ràng, khi không có sự cho phép của ta, người không được đụng vào ta!"

Hiệp nghị, lại là hiệp nghị! Sớm biết vậy chàng đã không đáp ứng yêu cầu vớ vẩn bấy bạ của nàng! Nếu không mình cũng không nhìn đến mức vất vả như vậy, kỳ thật, hậu cung có nhiều nữ nhân như vậy, chỉ cần chàng cao hứng, người nào mà phải thụ sủng nhược kinh, cam tâm tình nguyện hầu hạ cho chàng đâu chứ?

Nhưng là do chàng thiên vị, đối với những nữ nhân kia bao gồm cả Nhan Hâm, không hề có tà niệm gì, một lòng chỉ muốn chạy tới nơi này.

Không lường trước, nha đầu chết tiệt kia không biết tốt xấu, một lần lại một lần cự tuyệt mình, giẫm lên tôn nghiêm của mình.

Sở Tiêu Lăng tâm tư dần dần gần trấn định lại nói:

"Hoàng thượng, ngài mệt mỏi, vẫn là đi về nghỉ ngơi đi!"

"Trẫm không đi, trẫm thích ngủ ở chỗ này đó!" Lưu Vân Lạc Kỳ giọng điệu cứng rắn, thân hình cao lớn đã muốn chiếm hết cả giường.

Sở Tiêu Lăng thấy thế, nhanh chóng đứng dậy

"Vậy hoàng thượng nghỉ ngơi thật tốt, ty chức không quấy rầy thêm!"

"Nàng đứng lại, mơ tưởng đi!" Lưu Vân Lạc Kỳ cánh tay dài vung lên, thừa dịp nàng còn chưa bước xuống giường, một tay giữ chặt nàng, thẳng kéo vào trong vòm ngực của mình, dùng miệng ngăn chặn đôi môi của nàng, bàn tay to cũng cấp bách ở trên người nàng sờ soạng.

Hơi thở dồn dập, khiến cho Sở Tiêu Lăng trong lòng sợ hãi tột cùng, đối với hành vi vô si vô lại của hắn cảm thấy phẫn nộ, một bên cực lực chống cự, một bên lớn tiếng thống mạ

"Buông, không cho phép chạm vào ta, đừng có dùng đôi tay bẩn thỉu kia chạm vào ta!"

"Đừng đụng vào nang sao? Trẫm sẽ chạm vào nàng, trẫm đêm nay nếu còn bỏ qua cho nàng, trẫm cũng không phải là nam nhân!" (mặt dày ko ai bì lun òi LK ca oy p(>0

Nàng càng phản kháng, Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm kích động cao vút, nhìn lâu như vậy rồi, chàng thật sự không có cách nào nữa nhìn được nữa!

Sở Tiêu Lăng càng thêm xấu hổ và giận dữ, rốt cục uy hiếp:

"Người nếu tiếp tục, lấy được chính là thi thể của ta!! Có lẽ, người không ngại đối với một thi thể phát tiết?"

Lưu Vân Lạc Kỳ nghe xong, đột nhiên dừng lại, ý thức lý trí cũng dần dần thanh tỉnh, nhìn một bộ dạng thấy chết không sờn của nàng, chàng thực hận không thể, hận không thể cùng nàng đi đến cuối đoạn đường, cuối cùng, chàng lạnh lùng liếc nàng một cái, lập tức bước xuống giường, áo quần cũng không sửa sang lại, giống như con gió chạy đi.

Nhìn theo bóng dáng cao lớn dần dần biến mất ngoài cửa phòng, Sở Tiêu Lăng cứng rắn kiên cường thế này mới đỡ xuống, hai tay ôm lấy đầu gối, mặt chôn sâu ở giữa, chậm rãi lâm vào ưu sầu cùng chua xót.

Không biết qua bao lâu, trong phòng bỗng nhiên vang lên một tiếng bước chân, còn kèm theo mùi hoa quế, Sở Tiêu Lăng rất nhanh ngược mắt lên, nhìn thấy dưới ánh nến kia bóng người quen thuộc, không khỏi vừa mừng vừa sợ thấp giọng

"Sư phụ!!"

Chân Nguyệt Tinh không lên tiếng, người đã đi vào trước giường.

Bởi vì áo ngủ đã bị xé rách, Sở Tiêu Lăng cứ như vậy bọc chắn, ngửa đầu hỏi lại:

"Sư phụ, ngài. Làm sao tới đây? Còn có, gần đây mọi người đều khỏe chứ?"

"Ta đem thuốc tới cho con!" Chân Nguyệt Tinh hướng nàng vươn tay, chỉ thấy trong lòng bàn tay thô ráp, có một viên thuốc màu đỏ, tản ra ánh sáng mờ hồ biến hóa kì lạ.

Sở Tiêu Lăng mỉm cười nói

"Này. Đây là cái gì?"

"Người lúc sinh Nữ Nữ, vì sư nhận thấy trong người con có âm hàn, loại thuốc này, vừa vặn có thể giúp người chữa trị!"

Có âm hàn? Vì sao nàng lại không phát hiện ra? đáy lòng Sở Tiêu Lăng lại hoang mang.

"Làm sao vậy? Không tin vì sư nói? Sợ vì sư hạ độc hại người?" Chân Nguyệt Tinh đột nhiên hừ lạnh, ngụ ý chỉ trích Sở Tiêu Lăng không biết tốt xấu.

Sở Tiêu Lăng tự nhiên nghe ra trong giọng bà không hề vui mừng, vì thế vội vàng cầm lấy viên thuốc, vì biểu đạt tín nhiệm của mình đối với bà, lập tức bỏ vào trong miệng.

Con người sâu thẳm lợi hại của Chân Nguyệt Tinh nháy mắt hiện lên một tia khác thường, lại từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ màu đỏ

"Còn có cái này, người phải dùng, nhớ kỹ, một ngày một viên, thẳng đến khi hết mới thôi!"

Sở Tiêu Lăng mở ra nhìn những viên trong đó giống viên lúc này y như đúc, vì thế nói lời cảm tạ, đang chuẩn bị hỏi một chút về tình hình của bà gần đây, đã thấy bà đã muốn đi ra bên ngoài, ngày xưa cũng như vậy, tới lạng lẽ, đi lúc nào không hay không có bất kỳ cáo từ.

Nhún nhún vai, Sở Tiêu Lăng đối với cái chai màu đỏ xem xét một chút, rồi sau đó cất đi, lại nằm ở trên giường rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Sau đêm đó, Lưu Vân Lạc Kỳ rốt cuộc không hề đặt chân qua tẩm cung Sở Tiêu Lăng, hai người bình thường cũng rất ít chạm mặt.

Lần này, Sở Tiêu Lăng không cảm thấy khó chịu cũng không mất mát, ngược lại cảm thấy thoải mái, tiếp tục đặt hết sự quan tâm lên người Nữ Nữ, thẳng đến hôm nay.

Nàng vừa dùng xong đồ ăn sáng, chuẩn bị đi tìm Nữ Nữ, đã có thái giám đến truyền, đưa nàng tới Dục Khôn Cung, chỉ thấy trong chánh điện to như vậy, ngoại trừ Lưu Vân Lạc Kỳ còn có vài Thái y và Nhan Hâm, cả Lan Thái Hậu cũng đang ở đó.

Nguyên lai, thời gian trước tại Hoài Nam mưa rền gió dữ, núi lở trút xuống, hồng thủy tràn ra, làm cho phòng ốc sập, mọi người tử thương vô số, nghiêm trọng nhất là, sau tai họa còn dẫn phát trận đại ôn dịch, địa phương quan viên đều chạy trốn chết, làm cho trong thành ngoài thành không người quản hạt, dân chúng kêu trời trách đất, còn có kẻ nhân cơ hội này nổi lên bạo loạn, tức giận mắng triều đình hủ bại vô năng, không để ý đến an nguy của bách tính.

Vì muốn bình ổn náo động, lại tránh cho tình hình bệnh dịch bốn phía khuếch tán, thân là hoàng đế Lưu Vân Lạc Kỳ chuẩn bị tự mình đi thân chinh một chuyến, hy vọng có thể yên ổn dân tâm.

Thái y viện chọn lựa ra vài vị có y thuật cao minh đi theo, Sở Tiêu Lăng cũng ở trong số đó, là do Lan Thái Hậu bổ nhiệm!

Lan Thái Hậu khuôn mặt mỉm cười, bắt lấy tay Sở Tiêu Lăng, thân thiết nói:

"Tiêu Lăng, trên đường đi, ta giao hoàng thượng cho con, con cần phải cẩn thận mọi chuyện, hầu hạ hoàng thượng cho tốt, đoàn người xuất phát thuận lợi, bình yên trở về"

Biết rõ việc này nguy hiểm, Lan Thái Hậu lại muốn Sở Tiêu Lăng cùng đi, mục đích là hi vọng mượn cơ hội này làm cho Sở Tiêu Lăng và Lưu Vân Lạc Kỳ ở trong hoạn nạn này sinh cảm tình, mặt khác, Sở Tiêu Lăng lại tinh thông y thuật, còn có nhiều Thái y đi theo, nên bà cảm thấy không cần phải lo lắng, tin tưởng hết thảy đều sẽ thuận lợi.

Đối với việc Sở Tiêu Lăng có thể cùng đi, nhóm Thái y cầu còn không được nên rất đồng ý, khi Lưu Vân Lạc Kỳ trúng độc bọn họ đã được chứng kiến kỹ năng y thuật cao tay của Sở Tiêu Lăng, đối với Sở Tiêu Lăng có thể nói là phi thường ngưỡng mộ và khâm phục.

Sở Tiêu Lăng còn đang do dự, đều không phải là bởi vì lo sợ, mà là không yên lòng vì Nữ Nữ! Nàng biết, việc này ít nhất một tháng, nàng cũng không muốn rời Nữ Nữ trong thời gian dài như vậy, lại không yên tâm Nữ Nữ một mình ở lại trong cung!

Giống như nhìn ra trong nội tâm nàng đang băn khoăn điều gì, Lan Thái Hậu đột nhiên nói, giọng điệu phá lệ kiên quyết, làm cho người ta không thể bỏ qua:

"Con đang lo lắng cho Nữ Nữ? Yên tâm, ai gia sẽ chiếu cố cho bé, tuyệt đối sẽ không để có chút điểm sơ xuất! Vì con, cũng vì hoàng thượng!!"

Lúc này, Nhan Hâm vẫn trầm mặc bỗng nhiên chạy đến chỗ Lưu Vân Lạc Kỳ, ôn nhu nói:

"Hoàng thượng, Hâm nhi thật sự rất muốn đi cùng ngài, ngài hãy đáp ứng Hâm nhi đi!"

Tất nhiên, bị Lưu Vân Lạc Kỳ cự tuyệt

"Không phải còn có thái giám và cung nữ đi theo sao? Hâm nhi không cần lo lắng cho lắm, bọn họ sẽ chiếu cố lắm hàng ngày."

"Nghe nói nơi đó lộn xộn, Hâm nhi rất là lo lắng cho hoàng thượng, huống hồ, Hâm nhi luyện tiếu cùng hoàng thượng cách xa lâu như vậy." Nhan Hâm một bên giả bộ vĩ đại sẵn sàng, một bên không quên hướng Lưu Vân Lạc Kỳ bày ra quyến luyến không hề chú ý bên cạnh còn có rất nhiều người đang nhìn.

Mặc dù thân là Thiên Tử nhưng trong con mắt của mọi người, Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn là khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ, con ngươi đen sâu thẳm theo bản năng liếc về phía Sở Tiêu Lăng, thấy nàng thờ ơ, lạnh nhạt bình tĩnh, nội tâm bất giác nổi lên hờn giận, giận dỗi cầm tay Nhan Hâm, nhu tình vạn chủng đổ dành:

"Lòng của ngươi, trăm hiểu được, nhưng là trăm thật sự không muốn ngươi đi mạo hiểm, cho nên, ngươi ngoan ngoãn ở trong cung, chờ trăm trở về, trăm đáp ứng ngươi, nhất định an toàn trở về!"

Nhan Hâm nghe xong, khó tránh khỏi có điểm thụ sủng nhược kinh, hơn nữa tâm hoa nở phóng, kỳ thật, với tình cảnh hiện tại ở nơi đó nàng không phải là thật sự muốn đi, vừa rồi sở dĩ kiên trì, đơn giản là vì hướng mọi người bày ra của mình hào phóng khôn khéo, đối với Lưu Vân Lạc Kỳ biểu đạt tình yêu của mình, huống hồ nàng đã sớm đoán chắc, Lưu Vân Lạc Kỳ căn bản sẽ không để cho nàng đi!

Đối với việc Sở Tiêu Lăng có thể đồng hành cùng hắn, mới đầu nàng cảm thấy bất mãn, bất quá nghĩ lại, nàng lại cảm thấy là chuyện tốt, nàng vừa vặn có thể cầu thần bái Phật, nguyện rửa Sở Tiêu Lăng lần đi này bị lấy ôn dịch "Vì nước hi sinh vì nhiệm vụ", nàng có thể hoàn toàn vô tư rồi!

Chờ Nhan Hâm và Lưu Vân Lạc Kỳ diễn xong màn ly biệt lưu luyến, kế tiếp đoàn người lại thảo luận thương lượng một chút, đến giữa trưa mới chấm dứt.

Cùng canh giờ, tại Hi Vũ Các.

Liễu Bích Hà thân nhiên ngồi trên chiếc ghế gỗ lim lớn, dung nhan tinh xảo thông dong, cả người có vẻ dị thường không màng danh lợi yên lặng, tuyệt không giống nàng thường ngày.

Thụy Châu đang phe phẩy trong tay cây quạt, thấp giọng hỏi:

"Tiểu thư, không thể tưởng được ngay cả ông trời cũng giúp chúng ta, bất quá, nô tỳ vẫn còn lo lắng, vụ việc kia hội phủ vẫn nhận sử sai? Việc này trọng đại, hơi có sai sót thì ..., chúng ta đều có thể rơi đầu xuống đất."

"Hắn đương nhiên rồi!! Với hắn mà nói, không có gì so với tánh mạng của mình càng quan trọng!"

Liễu Bích Hà tiếng nói không hề gọn sóng, vô cùng trấn định.

"Vây là tốt rồi, chỉ cần nhất tiễn song điêu kế hoạch thành công, tiểu thư nguyện vọng của người có thể thực hiện!"

Nghĩ đến rất nhanh sẽ không còn lo lắng Thụy Châu lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mà Liễu Bích Hà, nội tâm cũng là vô cùng đắc ý thống khoái, khoe miệng chứa đựng một chút thỏa mãn âm hiểm cười, âm thầm bội phục mình thông minh tài trí —— làm cho Sở Tiêu Lăng gặp chuyện không may, nói xấu Nhan Hâm vì "Phía sau màn hung thủ", đến lúc đó một mũi tên có thể trừ bỏ hai cái gai trong mắt, đạt được mục đích báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thiệt tình triền miên

Biết được Lưu Vân Lạc Kỳ cùng Sở Tiêu Lăng phải đi ra ngoài, Nữ Nữu lập tức yêu cầu đòi đi theo, kết quả đương nhiên là, bị "Cha mẹ" phản đối!

Lúc này, Nữ Nữu đang tràn ngập nước mắt đầm lệ, nhìn Sở Tiêu Lăng cùng Lưu Vân Lạc Kỳ qua lại một hồi, cuối cùng chạy đến trước mặt Lưu Vân Lạc Kỳ, loạng choạng kéo ống tay áo của chàng, lại khẩn cầu

"Phụ thân, con muốn đi, con muốn đi. Ngài đã nói sẽ mang ta xuất cung. Ngài không giữ lời hứa, ngài là tiểu Cầu, tiểu Cầu gạt người!!"

Lưu Vân Lạc Kỳ ngồi xổm xuống, yêu thương dỗ dành nói

"Nữ Nữu ngoan, lần này không phải phụ thân đi du ngoạn, mà là việc chính sự, huống hồ, làm sao mà có thể mang theo Nữ Nữu xuất cung được....,

đương nhiên ta rất muốn đi đến những nơi đẹp nhất ngắm cảnh cùng con rồi. Lần sau đi, lần sau nhất định mang theo Nữu Nữu đi, đi bao lâu cũng được!"

"Không, con muốn đi ngay lần này!!" Nữu Nữu bỗng nhiên dùng sức bỏ Lư Vân Lạc Kỳ ra, chu cái miệng nhỏ, chọt cằm giận trừng mắt nhìn chàng, dường như không đáp ứng sẽ không nhận chàng là phụ thân nữa.

Lư Vân Lạc Kỳ thoáng chốc kinh ngạc, trước khi thống nhất giang sơn, chàng dẫn dắt thiên quân vạn mã huy sai tự nhiên, nay lại bị một tiểu oa nhi biến thành không biết làm sao.

Vì thế, chàng theo bản năng hướng tới bên cạnh Sở Tiêu Lăng, phát ra tín hiệu cầu cứu với nàng.

Nhìn chàng uể oải buồn rầu, đáy lòng Sở Tiêu Lăng khẽ cười, nếu không phải trước mắt giận đối chính là nữ nhi của mình, nàng sẽ không giúp hắn giải vây!

Cho chàng một cái nhìn tức giận, Sở Tiêu Lăng chậm rãi tới gần Nữu Nữu, bế bé qua một bên, biểu hiện vô cùng trù ẻo lau đi nước mắt trên hai gò má của bé, dịu dàng nói

"Nữu Nữu còn nhớ rõ nương đã nói với con, đứa trẻ ngoan phải nghe cha mẹ đấy sao?"

Nữu Nữu nháy mắt, một hồi gật gật đầu.

"Lúc này Nữu Nữu không nên như vậy, chẳng lẽ Nữu Nữu không muốn làm bé ngoan?"

"Đương nhiên không phải, chẳng qua." Nữu Nữu lại một lần nữa chu cái miệng nhỏ, nắm chặt tay Sở Tiêu Lăng

"Nữu Nữu nhớ mẫu thân, Nữu Nữu muốn cùng mẫu thân đi chung!"

Chợt hốc mắt Sở Tiêu Lăng nóng lên, nàng cảm giác ra sao mà bỏ được bé!

"Nương, ngài mang con đi đi, cùng lắm con đáp ứng ngài, con sẽ ngoan ngoãn, tuyệt không như lần trước. " Nữu Nữu vốn muốn năn nỉ mẫu thân, ai ngờ ngược lại cho Sở Tiêu Lăng thêm cảnh giác, nhớ lại chuyện ngoài ý muốn lần trước, trong lòng nàng còn sợ hãi.

Không, mình không thể một lần nữa đau khổ vì phải mất đi nữ nhi, làm sao rối loạn, một khi tẩu tán, hậu quả càng thêm thiết tưởng không chịu nổi.

Vì thế, tâm đã mềm hóa của nàng nhanh chóng trở nên nguội lạnh.

"Nữu Nữu, con nghe mẫu thân nói, nương cùng con. So với trước đây, phụ thân đi lần này sẽ rất vất vả với công việc, đến lúc đó khẳng định không có thời gian chú ý tới con, vạn nhất lại bị thất lạc thì phải làm sao bây giờ? Nương đáp ứng con, vừa xong việc sẽ lập tức trở về, con ngoan ngoãn ở lại trong cung, bà nội sẽ chăm sóc cho con."

"Không cần!!"

Nhìn bé đang quật cường cổ chấp bướng bỉnh, Sở Tiêu Lăng biết rõ có lẽ cách này không thể được, vì thế tiếp tục suy nghĩ, một hồi, ghé miệng qua, ở bên tai bé nói nhỏ vài câu.

Nữu Nữu nghe xong, lập tức nín khóc mỉm cười, gật đầu đồng ý, còn dặn nàng không được phép đổi ý!

Sở Tiêu Lăng khẳng định với bé bằng ánh mắt, bỗng nhiên chỉ hướng Lư Vân Lạc Kỳ cách đó không xa.

"Vậy đi qua nói với cha một tiếng, nói con không đi, còn nữa, bảo người đi đường cẩn thận, bình an trở về!"

Nữu Nữu gật đầu, thân thể bé nhỏ tròn trịa thẳng đến trước mặt Lư Vân Lạc Kỳ, lặp lại một lần lời Sở Tiêu Lăng đã dạy với chàng.

Lư Vân Lạc Kỳ kinh ngạc kích động, ôm lấy bé, nội tâm cảm khái vô hạn. Sau một thời gian, buông Nữu Nữu ra, chàng ở bên tai Sở Tiêu Lăng nói ra một câu ý vị thâm trường ..., "Xem ra so với trăm, người có cách với Nữu Nữu, trăm không khỏi hoài nghi, người có phải là mẫu thân thân sinh của Nữu Nữu không?"

Sở Tiêu Lăng mỉm cười, còn có kinh hoàng.

"Như thế nào, không phải thật sự bị trăm nói trúng rồi chứ?" Khóe miệng Lư Vân Lạc Kỳ chứa một chút cười tà mỉa hóm hỉnh.

Ổn định bối rối trong lòng, Sở Tiêu Lăng cho chàng một cái nhìn xem thường, tức giận nói

"Vậy có ai nói với hoàng thượng, ngài cùng Nữu Nữu nghiêm nhiên là cha và con gái thật sự?"

Sở Tiêu Lăng nhất thời quần bách, khiến cho lòng nghi ngờ cùng chú ý của chàng thêm tăng lên cao, quyết định không cùng chàng đòi co thêm, giả bộ nghiêm túc biện giải.

"Thì phải rồi, tiểu hài tử, ở chung lâu ngày với nhau sinh ra cảm tình, đối với người sinh ra ý lại, tự nhiên khâm phục tôn kính. Ta cùng Nữ Nữ hợp ý như vậy, bé coi ta trở thành mẫu thân đối đãi cũng không kỳ lạ!"

Thấy nàng vội vàng giải thích, trong lòng Lưu Vân Lạc Kỳ một trận cười thầm, quyết định tạm thời tha cho nàng một lần, chàng cho rằng, bây giờ vẫn chưa phải thời cơ đi vạch trần" chân tướng". (ai nói LK ca ko thủ đoạn nào p(>0

Vì thế, chàng chuyển đề tài

"Đúng rồi, người vừa rồi dùng cách gì với Nữ Nữ, làm bé ngoan ngoãn nghe theo?"

"Bí mật!!" Tiêu Lăng cùng Nữ Nữ đồng thanh ứng một câu.

Lưu Vân Lạc Kỳ ngẩn ngơ, ảo não qua lại đánh giá các nàng, tuần nhan dần dần vẽ ra cười khổ không biết phải làm sao.

Kế tiếp, bởi vì chuyện quá khẩn cấp, buổi sáng Lưu Vân Lạc Kỳ và mọi người liền xuất phát. Chàng an bài Sở Tiêu Lăng và mình một chiếc xe ngựa, vài quan viên cùng Thái y một chiếc xe ngựa, từ 20 thiết kỵ cùng mặt khác thị vệ bảo hộ, văn võ bá quan cung tiễn xong, đội ngũ chậm rãi rời khỏi hoàng cung.

Dọc theo đường đi, Lưu Vân Lạc Kỳ dụ dỗ, ngọt ngào, không ngừng dùng ngôn ngữ chiếm tiện nghi của Sở Tiêu Lăng, ngay từ đầu đã hoàn toàn quên mất ngày hôm trước bị nàng chọc cho tức giận mà thế sẽ không bao giờ đề ý tới nàng.

Đối với sự chai mặt của chàng, Sở Tiêu Lăng nhìn không quen mắt, đột nhiên bị chàng làm cho buồn rầu không chịu nổi, nhưng lo lắng đến không phải thực quá đáng, lại do đường xá phức tạp, liền cũng mặc kệ chàng.

Đội ngũ đi không ngừng nghỉ, đến giữa trưa ngày thứ năm đã đến thành Hoài Nam, ở tạm trong một biệt uyển.

Tình cảnh nơi này, so với trong tưởng tượng có vẻ tốt hơn rất nhiều, bởi vậy tất cả mọi người nghỉ tạm, lập tức bắt đầu bận rộn.

Lưu Vân Lạc Kỳ cũng thu hồi cột nhà ngày thường, thể hiện ra vẻ thâm trầm ổn trọng, quyết đoán anh minh.

Đêm lạnh như nước, áng mây ở trên không thông dong tản ra, nghe được cả tiếng nước róc rách chảy, Hoài Nam ban đêm, phá lệ yên tĩnh.

Sở Tiêu Lăng bưng một chậu nước ấm, chậm rãi tiến vào phòng ngủ của Lưu Vân Lạc Kỳ, nói với người đứng lặng trước cửa sổ một câu:

"Hoàng thượng, lại đây ngâm chân đi!"

Trong nước nàng còn bỏ thêm một loại thảo dược, có thể làm thư giãn gân cốt, tiêu trừ mệt nhọc.

Lưu Vân Lạc Kỳ hoàn hồn, đầy mặt mệt mỏi, ừ ngồi xuống giường, miệng phát ra thờ dài.

Sở Tiêu Lăng ngồi xổm người xuống, chuẩn bị giúp chàng cởi giày, không ngờ lại bị chàng ngăn cản.

"Trẫm đều tự mình làm!"

Sở Tiêu Lăng ngẩn người, bỗng nhiên suy nghĩ, hiền thê của hần lẽ ra phải hết sức hầu hạ tốt chứ? Vẫn là.

Sở Tiêu Lăng còn đang suy nghĩ, Lưu Vân Lạc Kỳ đã bỏ đi đôi vớ, ngâm hai chân vào trong nước, thoải mái bất ngờ làm cho chàng hô to một hơi, con người đen nhánh nhìn chăm chăm Sở Tiêu Lăng một hồi, đột nhiên nói

"Nha đầu, người nghĩ kế tiếp trẫm phải làm gì?"

Sở Tiêu Lăng định thần lại, đầu tiên là ngạc nhiên, lập tức trả lời:

"Ty chức chỉ là một nữ lưu, đại sự lần này không có tư cách xen vào, hoàng thượng. Vẫn là hỏi các đại nhân khác đi!"

"Trẫm muốn nghe ý kiến của người! Thử nói một chút đi." Ngữ khí Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm kiên định, tầm mắt dừng ở trên khuôn mặt chàng, cũng trở nên cực nóng.

Sở Tiêu Lăng thấy thế, cũng không kiên kỵ nữa, lớn mật nói ra suy nghĩ.

"Ty chức cho rằng, muốn ngăn cản dịch bệnh lan tràn, chữa khỏi cho người bệnh, đầu tiên phải có một hoàn cảnh yên ổn, việc cấp bách là phải trấn an dẹp loạn dân đi!"

"Nhưng người cũng nhìn thấy, căn bản bọn họ không nghe lời trẫm nói, vẫn cho rằng triều đình đã vứt bỏ bọn họ, không coi trọng bọn họ!"

Nhớ tới ban ngày, tuần nhan Lưu Vân Lạc Kỳ tức khắc hiện ra vẻ bất lực cùng uể oải, còn có thần nhiên buồn bực.

Sở Tiêu Lăng mím môi, lại nói:

"Hoàng thượng hôm nay biểu hiện tốt lắm, thái độ thực tâm với nhân dân, nhưng mà, những người đó dù sao cũng là dân chúng bình thường, vừa chịu qua trọng thương, tâm linh tư tưởng khó tránh khỏi có điểm cực đoan. Cho nên, việc trấn an cần tiến hành theo lâu dài, chỉ cần hoàng thượng kiên trì, để cho bọn họ nhìn đến triều đình có thành ý cùng quan ái, bọn họ chắc chắn chậm rãi mềm hoá, cho đến cuối cùng hoàn toàn thỏa hiệp hàng phục!"

Lý Vân Lạc Kỳ nghe xong, cũng thấy có lý, tự đáy lòng không khỏi cảm thán.

"Xem ra, lần này trăm mang theo người đồng hành, là một quyết định sáng suốt!"

Sở Tiêu Lăng liền giặt mình, môi anh đào dần dần há hốc, thấy chàng đã thư thái đi nhiều, vì thế nâng chân của chàng lên, đặt ngang trên giường, dùng vải mềm lau khô.

Lần này, Lưu Vân Lạc Kỳ không cự tuyệt, lẳng lặng hưởng thụ sự hầu hạ của nàng, cảm thấy nàng muốn rời đi, nhanh chóng kêu nàng lại

"Nha đầu, có không hãy ở lại? Bồi trăm Nói chuyện?"

Nửa đêm, cô nam quả nữ ở chung một phòng, Sở Tiêu Lăng tự nhiên rõ ràng nghĩ tới sẽ có chuyện gì xảy ra, hơn nữa người nam nhân trước mắt này vô lại ti tiện xấu tính, mọi người có lý trí sẽ không lưu tâm, nhưng mà, người kia giấu kín ham muốn cùng đôi mắt cô tịch, vậy mà nàng cũng nổi lên do dự.

"Người yên tâm, chưa được người cho phép, trăm tuyệt không xằng bậy!" Lưu Vân Lạc Kỳ bỏ thêm một câu, có thể thấy được là chàng đang vô cùng hi vọng nàng có thể lưu lại.

Phải không? Không được chính mình đồng ý, hẳn thật sự sẽ không sàm sỡ? Mình nên tin tưởng hẳn sao? Dù sao, hẳn từng có nhiều phẩm tính, căn bản là không đáng tin tưởng.

Sở Tiêu Lăng còn đang do dự không biết phải làm sao, cánh tay dài của Lưu Vân Lạc Kỳ đã vung lên, kéo nàng xuống, để nàng ngồi ở bên cạnh mình.

Nói là có chuyện, kì thực im lặng mà chóng đỡ. Cũng khó trách, lâu như vậy tới nay, bọn họ ở chung cục diện đã ít lại càng thêm ít, lại có thể nào lập tức làm được không hề tiếp đất cảm được soi bóng đêm!

Lưu Vân Lạc Kỳ đã nằm xuống, thân hình cao lớn cường tráng cơ hồ chiếm hết cả giường, con người sáng nhìn thẳng lên đỉnh màn, khuôn mặt ngày thường cương nghị nguội lạnh giờ phút này đang bày ra nhu hòa, không màng danh lợi.

Sở Tiêu Lăng không nói một lời, hai tay đặt trên gối, buông xuống đầu, không cách nào làm cho người khác nhìn ra giờ phút này nàng đang nghĩ gì.

Bỗng dưng, Lưu Vân Lạc Kỳ bắt lấy cánh tay của nàng, thưởng thức khen

"Ngọc thủ xanh miết, mượt mà bóng loáng, trắng nõn thon dài, có phải thường xuyên ngâm vào trong đậu hủ?"

Sở Tiêu Lăng vốn muốn giỡn ra, vừa nghe thấy lời của chàng, bất giác ngừng động tác, theo bản năng đáp

"Đậu hủ luôn là do mẫu thân nấu, mỗi ngày ta phụ trách việc đi bán mà thôi!"

"Trăm rất ngạc nhiên, trước kia người thích cuộc sống bán đậu hủ hay là, thích cuộc sống trong Vương Phủ? Hoặc là. Cuộc sống bây giờ?" Lưu Vân Lạc Kỳ lại nói, tiếp tục xoa nắn tay của nàng.

Sở Tiêu Lăng đầu tiên là ngẩn người, lập tức không đáp hỏi lại:

"Hoàng thượng muốn nghe lời thật lòng?"

Lưu Vân Lạc Kỳ tuần nhan cứng đờ, chuyển khai đề tài

"Người thích nhất là hoa gì? Hoa Lăng sao?"

Thấy chàng tư duy xoay chuyển nhanh như vậy, Sở Tiêu Lăng thật có chút không quen, bất quá, cũng gật đầu.

"Hoa Lăng, mộc mạc tự nhiên, không quá đẹp để khinh người, cũng không bách hợp thanh thuần đáng yêu, nhưng lại có sự độc đáo riêng của mình, cả người tản ra một khí chất, hấp dẫn người ta không tự chủ được mà tới gần nó!"

Chàng tự cảm thán, làm cho Sở Tiêu Lăng càng thêm kinh ngạc, chàng đêm nay làm sao vậy? Thế nào nói chuyện cảm tính khó hiểu như vậy?

"Người biết không, trăm cũng biết cách dùng lá cây thối, đã từng, trăm hi vọng có thể cùng người song tấu 1 khúc, chính là, trải qua nhiều chuyện như vậy, ngay cả trăm cũng không dám xác định, tương lai có còn cơ hội này hay không."

Tiếng nói hùng hậu càng ngày càng thấp, cuối cùng hoàn toàn ngừng lại, thì ra, chàng đã ngủ rồi, ngón tay chàng, vẫn như cũ cùng nắm ngón tay của nàng quăn chặt .

Sở Tiêu Lăng cũng không vội rút tay ra, chỉ hơi chút nghiêng qua đôi tư thế ngồi, lẳng lặng dịu dàng với chàng.

Cũng giống như ba năm trước đây, khi nhìn chàng ngủ say, có vẻ rất bình thân, vừa có nét thành thực, lại vừa có nét trẻ con ngây thơ, càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

Trải qua năm tháng tôi luyện, chàng so với trước kia nhiều hơn một phần tang thương cùng nội liễm, nhưng tuấn mỹ không thay đổi, ngược lại làm cho người ta nảy sinh. đau lòng nói không nên lời.

Nhìn lâu, trong đầu nàng hiện ra hình ảnh của Nữ Nữ, cảm giác trước kia, cảm thấy lông mày Nữ Nữ giống như đã từng nhìn thấy, hiện tại cuối cùng hiểu được, thì ra, đôi lông mày của Nữ Nữ giống chàng, trên trán hai người đều lộ ra anh khí, tự tin cùng kiêu căng.

Cứ như vậy, Sở Tiêu Lăng duy trì tư thế ngồi cố định, cơ hồ nhìn không chuyển mắt, yên lặng ngắm nhìn chàng, thẳng đến bên ngoài vang lên tiếng trống canh thanh mới thanh tỉnh.

Nhẹ nhàng đứng lên, nàng thay chàng đắp kín mền, lại là đầm chiêu ngóng nhìn chốc lát, mới rón ra rón rén bước ra khỏi phòng.

Kế tiếp, Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp tục áp dụng chính sách mềm mỏng, những người có địa vị cao đã đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, vô cùng kiên nhẫn trấn an loạn dân, nên mấy ngày sau, đám loạn dân cuối cùng bị cảm động, đều thần phục.

Cứu người tiếp tục, Sở Tiêu Lăng tuy không phải chính thức là Thái y, nhưng cũng có chức danh giống các Thái y, không chối từ lao khổ, thành tâm thành ý khám và chữa bệnh cho mọi người, thứ nhất, nhìn bọn họ chịu đủ ốm đau tra tấn, tâm nàng không đành lòng cảm giác sâu sắc đồng tình; thứ hai, nàng hi vọng sớm ngày chuẩn bị cho tốt, chấm dứt hành trình hồi cung gặp nữ nhi.

Cùng Lưu Vân Lạc Kỳ quan hệ, bất tri bất giác nổi lên biến hóa vi diệu.

Mỗi đêm, Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn kéo nàng đến nói chuyện, cũng như lần đầu tiên vậy, đều là chàng nói, nàng nghe.

Chàng cùng nàng hàn huyên rất nhiều, khiến nàng hiểu thêm về chàng rất nhiều, đến nỗi âm thầm có chút thay đổi với chàng.

Không biết có phải bởi vì đang ở trong hoàn cảnh trầm trọng ác liệt hay không, hoặc là chàng thật sự lạnh mạn như lúc đầu, so với trước mặt dân chúng, Lưu Vân Lạc Kỳ trở nên quy củ, trừ bỏ ngẫu nhiên vuốt ve nàng, liền không hề có cử chỉ thân mật.

Hai người ở chung, vô cùng thoải mái, không có tương kính như tân, nhưng hữu thuyết hữu tiểu, Sở Tiêu Lăng dần dần tiêu tan, thiết tình cùng chàng tương đối.

Hôm nay, Sở Tiêu Lăng dậy sớm như ngày thường, lại thấy đầu mình đau khó nhìn, mặt mũi cực độ, thân thể nóng lên, nàng vội đỡ xuống giường, nê hà mềm yếu vô lực.

Mình bị làm sao rồi? Chẳng lẽ là tối hôm qua ngủ được ngon giấc, khiến hôm nay tinh thần không tốt?

Vừa vận lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng đập cửa, còn có nha hoàn kêu gọi

"Sở Thái y, ngài có ở đây không? Đã dậy chưa?"

"Ta. Ta." Sở Tiêu Lăng chuẩn bị trả lời, lại phát hiện, thanh âm của mình khàn khàn căn bản nói không ra lời.

Nha hoàn lại kêu thêm vài lần nữa, sau đó ngừng, chỉ nghe tiếng bước chân xa dần.

Đoán chừng là không được đáp lại, nha hoàn kia đã chạy đi kêu người tới. Một hồi, tiếng bước chân lại vang lên, vô cùng trầm trọng dồn dập, tựa hồ không chỉ một người, tiếng đập cửa cũng trở nên ồ ồ, kèm theo Lưu Vân Lạc Kỳ lo lắng gọi

"Nha đầu, nha đầu người đang ở bên trong sao? Mở cửa, mau mở cửa ra!"

"Ta. Ta."

Sở Tiêu Lăng vẫn không thể nói được. Không lâu, cửa phòng bị phá, Lưu Vân Lạc Kỳ tiến vào, thẳng đến phía trước cửa sổ, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt, thần sắc tiêu tụy của Sở Tiêu Lăng, bất giác càng thêm hoảng hốt

"Người làm sao vậy, không sao chứ? Người đâu, mau truyền Thái y!"

Thái y nghe tin rất nhanh chạy tới, chẩn bệnh cho Sở Tiêu Lăng, lát sau, từ ngượng trọng chuyển qua kinh hoàng

"Khỏi bẩm hoàng thượng, Sở Thái y bị ôn dịch lây bệnh rồi!"

Mọi người vừa nghe, đều bị kinh hãi, đều lấy ra khẩu trang tùy thân mang vào; mà Lưu Vân Lạc Kỳ, cũng đột nhiên chấn trụ.

"Ôn dịch lây bệnh, khẩn cầu hoàng thượng tức tốc rời đi!"

Bỗng dưng, một Thái y nhắc nhở.

"Trẫm không có việc gì, trẫm đã dùng qua thuốc phòng dịch, các người mau đưa Sở Thái y khám và chữa bệnh!" Lưu Vân Lạc Kỳ cự tuyệt, cả người tiếp tục bị búa vây trong lo lắng.

Thái y không đồng ý:

"Không sai, nói như vậy, dùng qua thuốc phòng dịch liền sẽ không phát bệnh, nhưng Sở Thái y cũng dùng qua, nàng vẫn bị lây bệnh, bởi vậy có thể thấy được, thuốc này không có bảo đảm, để ngừa vạn nhất, hoàng thượng vẫn là ra ngoài trước đi. Nơi này giao cho bọn thần là được, bọn thần cần phải chữa khỏi cho Sở Thái y!"

"Bớt xàm ngôn đi! Trẫm là con trời, có Kim Long hộ thể, không cần các người quản giáo trẫm! Các người nhanh chữa cho Sở Thái y!" Lưu Vân Lạc Kỳ cự tuyệt, cả người tiếp tục bị vây trong trạng thái lo lắng, mày kiếm chau lên, không kiên nhẫn giương cánh tay lên, giọng điệu không tha phù quyết.

Đoàn người thấy thế, nghĩ rằng muốn Lưu Vân Lạc Kỳ rời đi không có khả năng, liền không hề lãng phí đầu võ mồm.

Mà Sở Tiêu Lăng, bỗng nhiên nhẹ nhàng chạm vào cổ tay Lưu Vân Lạc Kỳ một chút, dùng ánh mắt gọi chàng rời đi.

Ngược lại Lưu Vân Lạc Kỳ nắm chặt tay nàng hơn, đau lòng an ủi nàng:

"Nha đầu, đừng sợ, trẫm không có việc gì. Còn nữa, người cũng sẽ không có việc gì, trẫm sẽ không để cho người có việc gì xảy ra!"

Kế tiếp, mọi người phân công hợp tác, lưu lại hai Thái y phụ trách cứu trị cho Sở Tiêu Lăng, những người khác tiếp tục đi cứu trị nạn dân.

Lưu Vân Lạc Kỳ đem sự vụ công đạo cấp cho vài đại quan xử lý, bản thân thì ở lại trong biệt uyển, một tác cũng không rời, canh giữ bên người Sở Tiêu Lăng.

Toàn bộ quá trình, Sở Tiêu Lăng bị vây trong Hỗn Độn cùng mơ hồ, khi thì thanh tỉnh, khi thì ngủ say, tất cả quanh mình không hề hay biết, nàng chỉ biết là, khi tỉnh dậy, luôn có Lưu Vân Lạc Kỳ ở bên coi chừng; khi ngủ cũng được cánh tay cường kiện ôm lấy.

Ngày tháng bị dày vò tra tấn trôi đi, Sở Tiêu Lăng phát bệnh đã hơn 3 ngày, Thái y luôn toàn lực cứu trị, ngại nhất chính là một chút khởi sắc cũng không có, việc này làm Lưu Vân Lạc Kỳ gấp đến độ thượng toan hạ khiếu, giận dữ không thôi.

Lúc này, chàng đại thanh rít gào:

"Các người ai có thể nói cho trẫm hay, vì sao nàng một chút khởi sắc cũng không có, các người có thể khám và chữa bệnh bên ngoài cho nạn dân, vì sao trị không hết cho nàng!!"

Khách quan cho là Lưu Vân Lạc Kỳ uy giận, Sở Tiêu Lăng ngược lại trấn định rất nhiều, có lẽ là nàng không có khí lực đi ai thán thương tâm, đôi tay nhỏ bé nhu nhược của nàng, run run cầm bàn tay to của chàng, dùng tiếng nói khuyên giải an ủi chàng:

"Hoàng Hoàng thượng, Xin Xin đừng tức giận, khiến bọn họ Từ từ sẽ hết!"

Thấy cả người nàng bị bệnh hành hạ đến sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt tiêu tụy, khí yếu như tơ, không còn hình người, chẳng những Lưu Vân Lạc Kỳ tìm như bị đao cắt, hơn nữa hối hận vạn phần.

Sớm biết vậy, không nên để nàng theo tới, nếu không nàng cũng sẽ không bị khổ như thế này.

Trong lòng đau đều đau, khó có thể hình dung, chàng ôm cổ của nàng, dùng khuôn mặt mình đi vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng

"Nha đầu, thực xin lỗi, trẫm làm phiền, trẫm để người chịu khổ! Thực xin lỗi, trẫm đáng chết, thực xin lỗi."

Nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ lộ ra bi thiết hiếm thấy trên khuôn mặt, hai vị Thái y cũng cực kỳ bi thương, Lương Thái y trầm ngâm một lát, đem kết quả quan sát vài ngày báo ra:

"Khởi bẩm hoàng thượng, Sở Thái y tựa hồ không chỉ là mắc ôn dịch, còn có dấu hiệu trúng độc!"

"Trúng độc? Độc tính gì? Làm sao có thể trúng độc?" Lưu Vân Lạc Kỳ ngẩng mặt lên, lại một lần nữa lo lắng rống to.

"Cụ thể là độc gì, bọn thần còn đang khám bệnh, bất quá có thể bước đầu xác định, loại độc này lực ngưng tụ mạnh mẽ, Sở Thái y dịch chứng đều không phải là không có chuyển biến tốt đẹp, mà là bởi vì loại độc này làm khó dễ, làm cho mầm độc ôn dịch không thể tiêu tán, khiến bệnh dịch của Sở Thái y không thể trị hết."

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa nghe, lại là một trận cuồng nộ.

"Vậy còn chờ gì nữa, mau tra ra! Còn nữa, độc này trúng thể nào, tốt nhất các người cũng tra rõ ràng cho trẫm!"

Sở Tiêu Lăng bị một câu nói này đã động, không khỏi nhớ lại vài ngày trước, cũng hiểu rõ bệnh trạng cùng đặc thù, một hồi, trầm trọng nói:

"Là Tuyết Ngưng!"

"Phải! Tuyết Ngưng, tính bằng hàn, uống để thanh nóng giải độc, nếu kết hợp cùng hoa Mạn Đà La, không có người nào có thể chống đỡ độc dược, nếu không khiến người ta mềm yếu vô lực, chậm trễ trị bệnh thì sẽ..., còn có thể làm cho người ta đau đớn mà chết đi!"

Sở Tiêu Lăng vừa nhớ lại y thuật sư phụ đã dạy, vừa nghiêm túc nói ra.

Hai Thái y nghe xong, bất giác hoảng sợ lo lắng.

"Vây. Xin hỏi Sở Thái y, loại độc này có thể có cách?"

Sở Tiêu Lăng thở hổn hển một hơi, nói tiếp:

"Thiên hạ vạn vật, bao gồm độc dược, đều là tương sinh tương khắc, cò này hợp âm hợp dương, sống ở đỉnh trên vách đá, vùng Hoài Nam này đang có, giải dược cũng là nó! Các ngươi chỉ cần đến hái, ta dùng nước, liền có thể trừ độc!"

Tâm tình Lưu Vân Lạc Kỳ, giống như đeo đá, cuối cùng buông xuống không ít, lập tức phân phó Lương Thái y dẫn đội quân thúc ngựa đến Trúc Mộc Phong hái thuốc.

Theo đám người Thái y vừa rời đi, trong phòng yên tĩnh trở lại, Lưu Vân Lạc Kỳ vừa vỗ về khuôn mặt Sở Tiêu Lăng, vừa vui vẻ thở dài.

"Nha đầu, đừng lo lắng, cuối cùng có hi vọng rồi, người rất nhanh sẽ khá hơn!"

Sở Tiêu Lăng khẽ gạt đầu, cười suy yếu,

"Lời này hẳn là do ty chức nói với hoàng thượng mới đúng, kỳ thật ty chức thật sự không có việc gì, hoàng thượng yên tâm, cũng không cần Khổ sở!"

"Đừng, đừng không nên khổ sở, không nên sốt ruột, không nên phát giận với bọn họ, nhưng khi nhìn thấy người chịu đủ tra tấn của bệnh ma trầm lại bất lực, trầm liên cảm thấy vô cùng thất bại và uể oải. Vừa nghĩ tới người có thể rời bỏ trầm, trầm lại thống khổ, hoảng sợ đủ kiểu. Người biết không, trầm còn có rất nhiều nguyện vọng cùng ao ước muốn thực hiện, mà chút nguyện vọng cùng giấc mộng, phải có người tham gia vào, cho nên, trầm không thể mất người, thật sự không thể mất người, nha đầu, hứa với trầm, đừng rời bỏ trầm, trầm ngàn lần đừng rời khỏi trầm, Được không? Được??"

Phát ra một tràng dài ôn nhu, khiến trong lòng Sở Tiêu Lăng trầm mỗi tư vò, giống như thủy triều trào dâng mênh mông, đại khái là bởi vì sinh bệnh mà đặc biệt yếu ớt, trong khoảnh khắc, nàng quên mất chàng từng xấu xa, đem đủ loại khổ sở mình từng chịu qua cùng bị thống đều gạt bỏ, lúc này chỉ cảm thấy chàng rất tốt, không thể bói móc, làm cho người ta vô cùng cảm động, thậm chí làm cho người ta thật muốn lấy thân báo đáp.

Trong lòng đang trầm mỗi tư vị, ngàn vạn suy nghĩ không thể làm rõ, nàng ôm lấy chàng, khuôn mặt nép vào trước lồng ngực ấm áp của chàng, quyền luyến sự nhu tình chân thành cùng an toàn ấm áp của chàng.

Trong lòng Lưu Vân Lạc Kỳ cũng là cảm khái vô cùng, ôm chặt nàng, sợ hơi chút buông tay nàng sẽ đột nhiên biến mất.

Qua hai ngày, Thái y thái đem giải dược đến, giải độc cho Sở Tiêu Lăng, còn chữa khỏi toàn bộ ôn dịch lây bệnh.

Cao hứng nhất chính là Lưu Vân Lạc Kỳ, cả người so với mấy ngày hôm trước khác xa nhau, xem ra khuôn mặt tuần tú không còn bị mây đen dày đặc, nay đã sau cơn mưa trời lại sáng.

Lúc này bóng đêm càng dày đặc, ngoài cửa sổ ánh trăng sáng tỏ chói ngời chậm rãi di chuyển, Sở Tiêu Lăng đang ở trong phòng ngủ của Lưu Vân Lạc Kỳ đầm bộp cho chàng.

Nhìn chàng gầy đi hẳn, nhớ tới hơn nửa tháng nay chàng một tác cũng không rời làm bạn bên cạnh, cảm động kích động lại một lần tràn ngập ở trong lòng của nàng.

Trải qua lần sinh bệnh này, cả người nàng đã thay đổi, tất cả đều vì chàng.

Không biết có tâm hữu linh tê hay không, Lưu Vân Lạc Kỳ vốn đang nhắm mắt yên lặng, đột nhiên mở đôi mắt sâu thẳm tối đen, nghiêng một bên đầu, đem nàng kéo đến trên đùi của mình.

Sở Tiêu Lăng giật mình, cũng không giãy dụa, chỉ ngơ ngác nhìn chàng, nhìn chàng đang vuốt ve gương mặt của mình, một hồi chàng cúi đầu xuống, ánh mắt từ từ đi xuống, khuôn mặt, chóp mũi, cuối cùng làn môi.

Theo nụ hôn của chàng làm nhiệt độ tăng thêm, trên người nàng đột nhiên truyền đến run run, tim đập nhanh hơn, phản kháng vốn yếu ớt cùng lý trí đã sớm theo tình triều trong cơ thể mà biến mất, bên ngoài cũng nhận một luồng sóng đã lâu lại quen thuộc tập kích, xụi lơ khi nhìn chàng hoài bão, say mê hồn nhiên vong ngã, thì chàng rốt cục buông nàng ra.

Nhẹ nhàng vỗ về da thịt non mịn của nàng, đôi mắt Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm đắm chìm, làn da của nàng thập phần trắng trẻo, nõn nà, còn đỏ ửng tự nhiên, làm cho người ta nhớ... muốn cắn một ngụm, nghĩ xong, chàng thật sự ở trên vai thỏ của nàng khẽ cắn xuống, rồi sau đó tiếp tục nóng cháy tà mị, dùng ở khuôn mặt nàng.

Bị chàng tùy ý nhìn chăm chăm như vậy, Sở Tiêu Lăng nhất thời khốn quẫn xấu hổ không biết như thế nào cho phải, dưới ánh mắt nóng rực của chàng, độ ẩm chưa hoàn toàn biến mất thậm chí mạnh hơn, hai má cũng là kim hồng không đậu đỏ bùng lên, tâm như nổi trống giống như bị khiêu khích nhanh hơn.

Con người đen nhánh khóa lại vẻ mặt của nàng, đôi môi mỏng khô gọi cong một chút cười tà tứ, bàn tay ấm áp vô cùng ma lực, nhẹ nhàng đặt lên chiếc quần lụa mỏng của nàng, hướng đến chỗ tư mật của nàng thăm dò, một hồi, thấy nàng cái miệng nhỏ nhắn dòn dập thở dốc, chàng khẽ cười nói:

"Nha đầu, thân thể của người tựa hồ đã vì trẫm chuẩn bị xong!"

Sở Tiêu Lăng xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu, móng tay dùng sức bấu chặt bờ vai của chàng, thân thể mềm mại đột nhiên trở nên cứng ngắt. "Ngaoan, thả lỏng, trẫm sẽ không làm hại đến người!"

Cằm của nàng được nâng lên. Nhìn đôi mắt thâm thúy đen nhánh của chàng, Sở Tiêu Lăng thấy được sự kiên định cùng dịu dàng, còn có tình yêu cùng thương tiếc, so với dĩ vãng đều chân thật hơn, nàng như ngã vào nơi sâu thẳm nhất, đã quên hết thảy.

Vì thế, nàng thật sâu hô hấp mấy hơi thở, thả lỏng thân mình. Lúc này, bờ môi của chàng lại một lần nữa bao trùm lên cái miệng nhỏ của nàng, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng của nàng, bắt đầu cướp đi cái lưỡi thơn thớt của nàng, cùng nàng tận tình dây dưa, trao đổi hơi thở lẫn nhau.

Nàng bị hôn đến thần hồn điên đảo, bắt lực xụi lơ ôm chặt chàng vào trong lòng, toàn bộ thân mình mềm nhũn, hoàn toàn không có chút sức lực. Một hồi lâu sau, chàng cũng kết thúc nụ hôn nồng nhiệt cuồng dã này.

Hai mắt Sở Tiêu Lăng nhuộm 1 tầng sương mù, hơi thở như lan, lúc này mới giật mình, quần lụa mỏng của mình không biết đã bị rút đi từ bao giờ, mà chàng, cũng là thân không mảnh vải!

"Nha đầu, có phải đã cảm thấy cả người nóng lên không?"

Chàng ngừng hôn, cổ ý ở bên tai nàng thổi hơi. Sở Tiêu Lăng mặt đỏ tới mang tai, thẹn thùng xấu hổ, trong lòng vô cùng mâu thuẫn, chàng nói không sai, tình huống lúc này của bản thân cùng chàng đêm trước khi xuất chinh năm đó giống nhau.

Bất quá, nàng sẽ không nói cho chàng biết, bởi vì nàng không thể để cho chàng đắc ý.

Hướng hồ, chính mình chỉ cần một đáp ứng, chứng tỏ lại cùng chàng dính dáng đến, nói không chừng. Hơi chút không cẩn thận sẽ rơi vào vực sâu, ngã tan xương nát thịt.

Phiếm nước gợn ánh mắt, ngây thơ thanh linh như vậy, không mang theo tỳ vết nào; dung nhan tuyệt mỹ lộ ra khí chất thoát tục, khắp nơi tản ra thần bí mê người, dục vọng của Lưu Vân Lạc Kỳ bị kích thích, cũng nhịn không được nữa.

Ghế dựa lớn không ngừng lắc lư, rung động, một hồi triển miên chính thức tiến vào cao trào, cảnh xuân kiều diễm tràn ngập toàn bộ căn phòng, thật lâu mới có thể bình ổn.

Hoan ái chấm dứt, Sở Tiêu Lăng đỏ mặt, mềm nhũn dựa vào trên người chàng, một môi thở hổn hển, cả người cảm thấy thỏa mãn trước nay chưa từng có, cảm thấy sinh mệnh vô cùng tràn trề sức sống.

Lưu Vân Lạc Kỳ cũng người đầy mặt đỏ, dục vọng trong cơ thể vẫn cao ngất chưa hết, nhìn nàng bộ dạng kiều mỹ, một lát sau, đứng lên, ôm nàng đi nhanh tới trước giường, ôn lại uyên mộng trong trường, một đêm triển miên cho đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lại lần nữa chìm đắm trong bể tình

Ngoài cửa sổ, sắc trời càng ngày càng sáng. Sở Tiêu Lăng đã tỉnh lại, nhưng vẫn còn nhắm hai mắt, lẳng lặng nằm trong ngực Lưu Vân Lạc Kỳ, nghiêng tai lắng nghe tiếng tim đập của hắn, cảm thụ hết sự ấm áp, còn có mùi xạ hương riêng biệt, trong đầu không ngừng tua lại những sự việc phát sinh tới qua. Không nghĩ đến, chính mình vẫn là không vững lòng được, lại một lần nữa bị lạc trong bể tình, so với lúc trước còn sâu đậm hơn!

Không thể hoài nghi, kỹ thuật khiêu khích trêu chọc của hắn quả thật thành thực, bất quá nàng rất rõ ràng, với nghị lực cùng quyết tâm của mình, có thể đứng vững trước sự mê hoặc không phải là điều hoàn toàn không có khả năng!

Rõ ràng không hề muốn cùng hắn dây dưa, không hề muốn quay lại, nhưng bây giờ, vẫn là không thể khống chế bản thân rơi vào lưới tình, rốt cuộc là vì sao?

Cảm động ư? Bởi vì trong khoảng thời gian này hắn đã trả giá ư? Hay chính mình đã quên mất trước kia hắn đã gây ra bao nhiêu thương tổn cùng thống

khô vởi bản thân?

Không sai, gần đây biểu hiện của hấn rất tốt, làm cho người khác cảm động, nhưng, điều này vẫn chưa đủ để quên hết những đau khổ trong nội tâm, chưa đủ để chữa lành những vết thương khắc sâu chua xót?

Còn có, hấn hiện tại đã là vua của một nước, uy chấn thiên hạ, so với ba năm trước đây càng thêm sức quyền rũ, được nhiều nữ nhân ưu ái cùng mến mộ. Liệu mình có thể chịu được việc hấn chia sẻ tình cảm với phần đông nữ nhân khác?

Có không thích ứng việc hấn trêu đùa cùng ba ngàn mỹ nhân trong hậu cung? Đến lúc đó, có thể hay không lại ngã vào vực sâu, bị thương tích đầy mình? Nữ Nữ thì sao? Có nên đem chân tướng nói cho hấn biết? Khi hấn biết được Nữ Nữ kỳ thật chính là thân sinh cốt nhục của mình, thì sẽ như thế nào? Cao hứng, kinh hi, kinh ngạc, hoặc là hoài nghi, sinh giận?

Hấn đối với Nữ Nữ yêu thương cùng sùng nịch không thể nghi ngờ, nhưng đó là khi hấn nghĩ rằng hai người không có thân thuộc gì. Nếu hấn biết được Nữ Nữ chính là đã chừng năm đó hấn cố ý muốn trừ đi, hấn còn có thể tiếp tục yêu thương Nữ Nữ không? Hoặc là sinh ra chán ghét thống hận, thậm chí.

Vừa nghĩ tới việc hấn có thể bởi vì hoài nghi đối với Nữ Nữ mà làm ra bất cứ thương tổn gì, Sở Tiêu Lăng trong lòng tức khắc xông lên một cổ đau đớn khó có thể hình dung.

Cho nên, thông minh một chút..., chính mình hấn là nên đứng lúc bứt ra, bảo toàn tâm tư bình tĩnh, nhưng Sở Tiêu Lăng cũng hiểu rõ ràng, trải qua tới hôm qua, sự tình đã lệch khỏi quỹ đạo, chỉ sợ ngay cả hấn, cũng không chịu dễ dàng buông tay.

Sở Tiêu Lăng buồn khổ trầm tư một lúc, Lưu Vân Lạc Kỳ cũng chậm rãi tỉnh lại, đầu tiên hình ảnh đêm qua tốt đẹp hiện về. Tối hôm qua thấy thái độ của nàng có vẻ tốt, đành thử một lần, ai ngờ nàng có thể tiếp nhận chính mình!

Toàn bộ quá trình cho dù đều là do chính mình chủ động, khiêu khích dụ dỗ nàng, nhưng hấn rất rõ ràng, một đêm tràn miên đều là phát ra từ nội tâm của nàng, có thể nói linh nhục kết hợp.

Nàng đã vui vẻ tiếp nhận chính mình. Còn tưởng rằng việc sám hối tha lỗi còn sẽ rất dài, không thể tưởng được nhanh như vậy liền như ý nguyện, chính mình thật sự muốn cảm ơn trời đất tạ tổ tông, người nên cảm tạ nhất, hấn là nàng!

Nghĩ xong, Lưu Vân Lạc Kỳ định thần lại, tầm mắt nhìn đến người yêu trong lòng, ảm áp cái lưỡi kim lòng không đậu ở trên vành tai nàng nhẹ nhàng cắn xuống.

Tức thời mang đến cho Sở Tiêu Lăng một cổ tê dại, nhưng nàng vẫn như cũ đóng chặt đôi mắt, cũng không dám thờ gáp, thân thể cũng không nhúc nhích. Không biết như thế nào, nàng bỗng nhiên không muốn đôi mắt với hấn.

Cảm giác được nàng đã tỉnh lại, Lạc Kỳ tà ác rục rịch trỗi dậy, nhấc đầu theo vành tai nàng trượt xuống đến chiếc cổ trơn bóng, bàn tay to còn chiếm hữu trước ngực nàng.

Sở Tiêu Lăng lại là một trận run run, vốn muốn tiếp tục chịu đựng, nhưng hấn càng ngày càng tùy ý, rất nhanh liền lại lần nữa khuấy động lên tình triều của nàng, làm nàng rối cuộc không cách nào nhịn thêm nữa, mở mắt, đối với hấn làm ra quát mắng, ai ngờ khi nhìn thấy hấn lại, lộ vẻ hờn dỗi:

“Hoàng thượng, đừng làm rộn!”

Lưu Vân Lạc Kỳ ngón tay ở trên cái miệng nhỏ nhắn của nàng hơi cong lên nhẹ nhàng một chút, khẽ gọi tiếng nói từ trong miệng hấn truyền ra:

“Được, trăm không làm khó, trăm sẽ yêu thương nàng, mãi mãi yêu nàng!”

Sở Tiêu Lăng làm sao nghe không ra ý của hấn tại ngôn ngoại! Không khỏi càng thêm xấu hổ:

“Ta là thật lòng!”

“Trăm cũng là thật lòng, loại sự tình này đương nhiên phải chăm chỉ a!”

Lưu Vân Lạc Kỳ bày ra một bộ mặt nghiêm túc, tầm mắt hứng thú cùng tà lại bán đứng hấn không hề đứng đắn.

Sở Tiêu Lăng nhếch đôi môi anh đào, ảo não trừng mắt liếc hấn một cái, vô cùng phiền muộn nói:

“Thực xin lỗi, ta hiện tại trong lòng đang rất rối loạn, hãy im lặng một chút!”

Rốt cục, Lưu Vân Lạc Kỳ cũng dừng tay lại, hấn biết đại khái, nàng đang suy nghĩ điều gì, đang phiền não việc gì.

Nhìn nàng, khuôn mặt đang tràn đầy ưu sầu buồn rầu, còn có đôi lông mày gắt gao chau lên, hấn cảm thấy đau lòng nói không nên lời, vừa nhẹ vỗ về đôi lông mày của nàng, vừa trù mến nói:

“Lăng Lăng, đừng như vậy, trăm thích nhìn thấy nàng khoái hoạt cao hứng vui vẻ!”

Lăng Lăng! Đây là tân xưng hô mà tối hôm qua khi hoan ái hân đặt cho mình, so với cách gọi nha đầu, so với tên Sở Tiêu Lăng vô cùng thân thiết hơn nhiều.

Lúc ấy hân còn bá đạo nói, đây là độc quyền của mình, chỉ mình hân có thể như vậy xưng hô với chính mình.

Thấy nàng vẫn như cũ trầm mặc, Lưu Vân Lạc Kỳ ôm chặt nàng, lại một lần nữa cam đoan:

“Trẫm hứa với nàng, những thương tổn trước kia tuyệt đối sẽ không tái phạm, những ngày tiếp theo hãy giao hết cho trẫm đi, có được không?”

Biết được hân đã đoán ra trong lòng của mình suy nghĩ gì, Sở Tiêu Lăng bất giác sững sờ, nhưng trong lòng buồn khổ còn không chút giảm bớt.

Những ngày tiếp theo giao cho hân? Nhiều nữ nhân đến như vậy, nếu người người đều đem giao hết cho hân, hân sẽ còn chú ý hết sao? Bản tính con người, đều là ích kỷ, đặc biệt đối với tình yêu, chính mình, cũng không ngoại lệ.

Dù sao, nữ nhân nào không muốn trong lòng nam nhân mình yêu chỉ có chính mình? Sở Tiêu Lăng càng im lặng, Lưu Vân Lạc Kỳ nội tâm càng thêm sợ hãi. Thật vất vả mới lấy lại được hạnh phúc, hân không cho phép có bất kỳ lầm lỗi nào! Đầu óc xoay chuyển nhanh, hân đau khổ suy nghĩ, rốt cục nghĩ ra một cách có thể tạm thời tiêu trừ việc buồn rầu của nàng.

Phương pháp xử lý – chính là, dẫn dắt nàng lại lần nữa đi vào thế giới dục vọng, làm nàng quên hết mọi thứ, tiếp tục đắm chìm trong trầm luân!

Cấp bách, hân lặng lẽ hôn khắp toàn thân nàng. Đúng như hân mong muốn, Sở Tiêu Lăng rất nhanh bùng tỉnh, theo bản năng đưa tay đẩy hân ra.

Lưu Vân Lạc Kỳ đương nhiên không đồng ý, còn cố ý tăng thêm lực đạo của ngón tay.

Sở Tiêu Lăng chỉ cảm thấy trong cơ thể một trận hư không, nàng cắn môi, một hồi, nhưng vẫn kim lòng không đầu hướng tới sát hân.

Lưu Vân Lạc Kỳ trong đáy mắt hiện lên một tia vừa lòng cùng thắng lợi cười, khi nàng còn không kịp phản ứng, đã xâm nhập vào bên trong thân thể của nàng, còn hỏi:

“Lăng Lăng, thích trẫm như vậy yêu nàng sao?”

“Vui. Thích.”

Sở Tiêu Lăng suy nghĩ hỗn loạn, đầu óc trống rỗng, ngay cả mình nói ra những câu gì cũng không hiểu.

“Vậy đáp ứng với trẫm, về sau không bao giờ được miên man suy nghĩ nữa, một lần nữa yêu trẫm, để trẫm cho nàng hạnh phúc có được không?”

“Ừ”

Nàng đôi mắt mờ ảo, ý loạn tình mê, ý thức mơ hồ, hơi thở của hân cùng từng động tác làm nàng quên hết tất cả, lại một lần nữa không thể điều khiển tự động trầm luân.

Trải qua việc Lưu Vân Lạc Kỳ trăm phương ngàn kế giăng bẫy, Sở Tiêu Lăng cuối cùng vẫn là khó thoát khỏi lưới tình, mở rộng cửa lòng, hoàn toàn rơi vào bẫy tình, vứt bỏ hết tất cả, tận tình đi hưởng thụ sự yêu thương của hân.

Đoán chừng đã mất đi mà tìm được lại, Lưu Vân Lạc Kỳ hiện ra trước nay chưa có cẩn thận cùng ôn nhu, ban ngày cùng nàng một tác cũng không rời, ban đêm lại cùng nàng triền miên không ngớt, mây mưa thất thường.

Hôm nay buổi sáng, như bình thường, hân và Sở Tiêu Lăng cùng nhau rời biệt uyển, đi xem qua các nạn dân.

Bất quá, dọc đường qua khu chợ thì hân bỗng nhiên sai người đình chỉ xe ngựa, dắt Sở Tiêu Lăng đi vào một tiệm châu báu.

Cửa hàng lão bản tuy rằng không biết Lưu Vân Lạc Kỳ có thân phận là gì, nhưng nhìn thấy hân một thân hoa phục, khí chất cao nhã, liền biết phi phú tức quý (không phú cũng quý, ý chỉ người giàu), lập tức đầy mặt tươi cười chiêu đãi:

“Vị công tử này chắc là tặng quà cho tôn phu nhân đi cùng? Bỏn điểm châu báu vật phẩm trang sức giai chúc thượng thừa, công tử mời theo xem, tùy tiện chọn!”

Đối với hân khen tặng lấy lòng, Lưu Vân Lạc Kỳ không để ý tới, sáng ngời hữu thần đôi mắt dọc theo trong điểm nhanh chóng nhìn quét một lượt, cuối cùng, chỉ vào một cây trâm cài đầu tinh mỹ rất khác biệt, đậm mực nói:

“Lấy cái này cho ta xem!”

“Được, công tử xin chờ một chút!”

Cửa hàng lão bản mắt nhỏ sáng ngời, vội vàng từ trong tủ lấy ra cây trâm cài đầu, đưa đến trước mặt Lưu Vân Lạc Kỳ.

Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp nhận, đầu tiên là đánh giá xem xét, lập tức cầm lấy cắm vào trên tóc của Sở Tiêu Lăng, đôi mắt đen lộ ra vẻ hài lòng.

Cửa hàng lão bản cũng nhân cơ hội ca ngợi

“Công tử quả nhiên có mắt nhìn! Đây cây trầm cài đầu hình hoa Lãng, chẳng những tinh xảo, thợ khéo cẩn thận, hơn nữa chất liệu gỗ nhất đẳng, có thể nói trời sinh vì tôn phu nhân mà tạo ra!”

Lưu Vân Lạc Kỳ bĩu môi, chứa đựng một chút khinh thường.

Không sai, thợ khéo cây trầm cũng sắc sảo, nhưng so sánh với trong cung ngự phẩm, vẫn như cũ kém hơn một bậc.

Hắn nhìn thấy cây trầm cài đầu phía trước nổi bật đóa hoa lãng này nên mới chọn thôi!

Sở Tiêu Lãng, cũng chậm rãi đứng ở trước gương bắt đầu đánh giá. “Như thế nào, thích không?”

Sở Tiêu Lãng không nói, trên mặt biểu lộ ngọt ngào đã cho biết đáp án của nàng.

Này, có thể nói hắn tặng cho mình lễ vật đầu tiên!

Tựa hồ đoán được nàng đang suy nghĩ gì, Lưu Vân Lạc Kỳ tuấn nhan thoáng chốc dâng lên xấu hổ, còn thật sự hứa hẹn:

“Lãng Lãng, ta đáp ứng nàng, về sau mỗi ngày đều tặng cho nàng một món lễ vật!

Mỗi ngày một món? Sở Tiêu Lãng đột nhiên trừng to đôi mắt .

“Như thế nào? Không tin lời của ta?”

Khuôn mặt nàng lộ vẻ hoài nghi, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ giả bộ không vui nheo đôi mắt đen lại.

“Tin tưởng! Tin tưởng! Vua không nói chơi!

Sở Tiêu Lãng hơi chút tới gần hắn, chỉ có như thế mới có thể nghe được thanh âm của lời trả lời.

Lưu Vân Lạc Kỳ thuận thế ôm nàng, ở trên eo nhỏ của nàng trừng phạt nhéo xuống, bảo lão bản gói cái trầm cài đầu lại xong, đưa nàng đi ra khỏi cửa hàng, một lần nữa đi lên xe ngựa, không lâu song song đến trại của nạn dân, vừa đến nơi đã bị chu (tuần) Thị Lang bẩm báo tạm thời rời đi.

Sở Tiêu Lãng cũng bắt đầu đầu công việc, thời gian lặng yên trôi qua, khi nàng nghỉ thì đã đến trưa. Ngón tay trong lúc lơ đãng đụng tới cái trầm cài đầu, nàng giật mình, lập tức lấy ra nhìn ngắm, càng nhìn, tuyệt mỹ dung nhan tỏa ra ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Nàng quá nhập tâm, đến nỗi có người lặng lẽ tới gần cũng không thấy, cho đến khi ngửi được dưới mũi truyền đến một mùi mê hương mới giật mình thanh tỉnh, đáng tiếc, đã trễ, nàng không kịp quay đầu lại xem, cũng không kịp la lên, liền ngất đi.

Người nọ đứng lúc thấy nàng đã ngã xuống thân mình, đôi mắt bật ra một chút ánh sáng, nhanh chóng lấy ra bao tải đem nàng bỏ vào, thần không biết quỷ không hay khiêng nàng ra khỏi hiện trường.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tiểu biệt thắng tân hôn

"Tìm không thấy? Tìm không thấy thì trở về làm gì? Lại đi tìm tiếp cho trầm, cho dù có lật tung toàn bộ Hoài Nam, cũng cần phải tìm cho được nàng, nếu không, các người cũng đừng hòng quay trở về!!!"Tiếng gầm gừ cực kì tức giận của Lưu Vân Lạc Kỳ từ phòng ngủ truyền ra, phá vỡ đêm tối yên tĩnh.

Ngay sau đó, là mấy tiếng nôm nớp lo sợ, hốt hoảng"Tuân lệnh",kèm theo từng đạo bước chân dồn dập nặng nề .

Không lâu, tiếng bước chân dần dần đi xa, bên trong phòng khôi phục an tĩnh, đèn dạ quang tiếp tục tán ra tia sáng chói mắt!

Lưu Vân Lạc Kỳ ngồi ở trên ghế, đôi mắt đen chăm chú nhìn trong tay cái trầm cài đầu hình hoa Lãng, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng, đầy đau xót, uể oải cùng thất thố .

Sáng hôm sau, hắn cùng chu (tuần) Thị Lang bận rộn chuyện triều chính, hắn đột nhiên cảm thấy tinh thần không yên, chính là, mấy ngày nay hạnh phúc quá làm cho hắn không còn để ý tới những việc nhỏ nhặt, cho đến khi chấm dứt sự việc, trở lại khu nạn dân đón nàng, hắn mới bắt đầu có điểm kích động, lập tức tra hỏi tìm khắp toàn bộ trại nạn dân, lại vẫn không thấy bóng hình của nàng, chỉ còn lại cái trầm cài đầu lãng lãng nằm rơi trên mặt đất.

Đây cái trâm cài đầu hình hoa lã, là mình buổi sáng mới mua cho nàng, tuy không phải là vật gì quý báu, nhưng hẳn nhìn ra được, nàng thực thích, thực trân ái, nay không lý do bị vứt bỏ, duy nhất khả năng chính là nàng đã xảy ra việc ngoài ý muốn!

Vì thế, hẳn càng thêm lo sợ hết hồn hết vía, tức thời phái người xuất mã, chạy dọc theo trong thành và ngoài thành tìm tòi một phen. Nhưng từ xế chiều đến bây giờ, không có kết quả gì, âm tín hoàn toàn không có, nàng thật giống như hư không biến mất vậy!

Tại sao có thể như vậy, nha đầu kia rốt cuộc đi nơi nào, sao lại không hề nói với hắn một tiếng nào!

Nếu là trước kia, hẳn còn có thể hoài nghi bọn loạn dân có liên quan, nhưng loạn dân sớm được bình định, người người an phận thủ thường, căn bản sẽ không dám tái tạo sự tình.

Vậy sẽ là ai? Là ai đem nàng bắt đi? Hoặc là, chính nàng muốn chạy trốn? Không, không có khả năng, nàng đã một lần nữa thích mình, căn bản là không chạy trốn, huống chi còn có Nữ Nữ, nàng là vô luận như thế nào cũng luyện tiếc không thể bỏ mặc Nữ Nữ! Chẳng lẽ là Cánh Bắc? Tiểu tử đó không cam lòng, bởi vậy liền đem nàng mang đi?

Vừa nghĩ tới việc này, Lưu Vân Lạc Kỳ khuôn mặt lập tức trở càng thêm lạnh lẽo, đôi mắt đen đầy nét tức giận, cả người giống như gặp phải ma, nhanh chóng đem cái trâm cài đầu bỏ vào trong lòng, giống như cơn gió lao ra bên ngoài.

Canh giữ ở ngoài cửa thái giám Hoa công công nhìn thấy hắn, không khỏi lo lắng hỏi:

"Hoàng thượng, đã trễ thế này ngài còn muốn đi đâu?"

Lưu Vân Lạc Kỳ không để ý tới, môi mông nhếch lên, cước bộ nhanh hơn.

"Hoàng thượng, Ngự Lâm quân đã bốn phía tìm tòi tuần tra tìm Lăng Thái y, có kết quả sẽ lập tức quay lại bẩm báo, tối rồi, hoàng thượng không được tự mình đi tìm!" Hoa công công dùng sức đuổi theo, nói tiếp.

"Dài dòng!! Ngươi cứ ở lại chỗ này, có tin tức gì thì phát tín hiệu thông báo cho trẫm!!" Lưu Vân Lạc Kỳ không kiên nhẫn ném lại một câu, người biến mất ở hành lang gấp khúc .

Nhìn thật lâu trên hành lang gấp khúc vắng vẻ, Hoa công công lắc đầu thật mạnh, thở dài một tiếng, sau một thời gian mới xoay người quay trở lại đại sảnh.

Sở Tiêu Lăng khi... tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, xoay quanh có một đám người, quần áo bọn họ giản dị, mặt mũi tươi tắn, ánh mắt dữ dội, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào nàng, tựa hồ muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống .

Bọn họ là ai? Đây là địa phương nào? Sở Tiêu Lăng đầy bụng hoang mang, hoảng sợ muôn phần, cực kỳ cảnh giác. Khi bọn người bước tới gần, cách Sở Tiêu Lăng chỉ có ba thước thì bỗng nhiên quỳ xuống, trầm giọng một lời hô to ra:

"Nữ thần trên trời, xin nhận cúi đầu của chúng tôi, khẩn cầu nữ thần phát từ bi, cứu chúng tôi!"

Không như dự liệu, làm cho Sở Tiêu Lăng càng thêm kinh ngạc, trong lòng cảm giác sợ hãi nhất thời biến mất không ít, nhưng, vẫn là không dám nói gì, tiếp tục nhìn chăm chú vào bọn họ.

Cảm thấy bọn họ giống như muốn tới gần, nàng nói ra một tiếng:

"Đừng Đừng tới đây, có việc đứng đó nói qua là được rồi!"

Mọi người dừng lại, khẩn cầu "Thỉnh nữ thần cứu chúng tôi, thỉnh nữ thần cứu chúng tôi!"

Nhìn đến đây, Sở Tiêu Lăng cuối cùng tin tưởng bọn họ đối với chính mình vô hại, hơi thở ra một hơi, dò hỏi

"Các người làm sao vậy? Vì sao chắc chắn ta có thể cứu các người? Còn có, không nói cho ta biết trước, đây là địa phương nào?"

Mọi người đầu tiên là hai mặt nhìn nhau, trong chốc lát, một lão nhân tuổi chừng năm mươi đứng ra trả lời

"Chỗ này tên là Ý tộc, ta là tộc trưởng nơi này, trước đó vài ngày Hoài Nam phát sinh ôn dịch, họa dịch đến với chúng ta, đại bộ phận người trong tộc bị liên lụy. Nghe nói nữ thần y thuật cao minh, là Bồ Tát hạ phàm cứu khổ cứu nạn, chúng tôi thương lượng sau, quyết định đem nữ thần bắt cóc, để chữa bệnh cho chúng tôi, mạo phạm nữ thần đúng là bất đắc dĩ, mong nữ thần tha thứ!"

Sở Tiêu Lăng dần dần hiểu ra, không khỏi lại hỏi:

"Các người sao không bẩm báo quan phủ về tình hình bệnh dịch, quan phủ sẽ giúp cho các người!"

Tộc trưởng lắc đầu, giọng điệu bắt đầu phần nộ

"Cầu quan nhất gan sợ phiền phức, ăn hối lộ trái pháp luật, bọn họ ngay cả người ở ngoài cũng không trông nom, há lại sẽ bận tâm đến Ý tộc của chúng tôi ."

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, vội vàng giải thích:

"Ách, trước kia ta quả thật cũng nghĩ bọn quan lại không chịu trách nhiệm, bắt quá triều đình đã đối với bọn họ trừng phạt, triều đình còn phái đội ngũ tiến đến xử lý việc này, ngay cả hoàng thượng cũng tự mình đến."

"Hoàng thượng thì thế nào! Bọn họ làm quan đều là cùng một dạng, chỉ lo chính mình vinh hoa phú quý, căn bản không để ý dân chúng sinh tử! Cho nên, chúng tôi vẫn là hi vọng nữ thần đại hiền thần linh, giúp chúng ta vượt qua lần này cửa ải khó khăn! Toàn bộ Ý tộc chúng tôi sẽ vô cùng cảm kích!" Tộc trưởng ngữ tất, đối với Sở Tiêu Lăng gật đầu lên.

Những người khác cũng đều quý lạ. Nhìn bọn họ, Sở Tiêu Lăng nội tâm cảm khái vạn đoạn, (cảm thấy hoang mang), không khỏi thầm mắng bọn quan lại Hoài Nam tục tũ vô năng, (không làm tròn bổn phận) khiến cho dân chúng có cách nhìn như vậy, ngoài Ý tộc này, rốt cuộc còn có bao nhiêu dân chúng đối với triều đình hiểu lầm cùng bất mãn!

Một thời gian sau, Sở Tiêu Lăng bỗng nhiên nói:

"Được, ta đáp ứng với các ngươi, bắt quá, ta có một thỉnh cầu! "

"Nữ thần thỉnh giảng!" Tộc trưởng gật đầu, mặt lộ vẻ vui sướng

. "Các ngươi cũng biết, ta không biết mình bị các ngươi bắt, ta nghĩ viết cho. Trương phu của ta một bức thư tín, để hắn khỏi phải lo lắng!"

Sở Tiêu Lăng muốn nói đến Lưu Vân Lạc Kỳ, thuận tiện khiến tộc nhân thể đối với triều đình có ý tốt, sửa đúng quan điểm của bọn họ, cuối cùng tiêu trừ hiểu lầm đối với triều đình .

"Không được, vạn nhất Trương phu ngươi tới, mang ngươi lên trốn đi, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Trong đó một người, lập tức cự tuyệt.

"Ngoài nữ thần ra, Ý tộc chúng ta ai cũng không chào đón! Nữ thần, ngài cứ yên tâm đi, ngài là ân nhân cứu mạng, chúng ta sẽ không hại ngài! Xin ngài an tâm ở lại, chữa khỏi bệnh cho chúng ta xong, chúng ta sẽ đưa ngài đi ra ngoài!" Tộc trưởng nói.

"Thỉnh nữ thần lưu lại!!" Những người khác lại một lần nữa trăm miệng một lời hò hét.

Sở Tiêu Lăng thấy thế, biết rõ bọn họ tạm thời là sẽ không nghe, vì thế cũng chỉ có thể từ bỏ, chỉ âm thầm cầu nguyện, Lưu Vân Lạc Kỳ phát hiện không thấy mình, đừng quá lo lắng cùng thương tâm khổ sở.

Kế tiếp, nàng ở lại Ý tộc, bắt đầu vì bọn họ chữa bệnh. Bởi vì nàng bị bắt mà đến, được vật cũng chỉ có tùy thân mang theo một chút, căn bản không đủ ứng phó rất nhiều người bệnh.

May mắn là, ông trời từ bi, Ý tộc mệnh không có đến đường cùng, nàng trong lúc vô ý phát hiện Ý tộc hoang dã có rất nhiều ôn dịch thảo dược trị liệu.

Trải qua mấy ngày khám và chữa bệnh, tình hình bệnh dịch cuối cùng được khống chế, người bệnh chuyển biến tốt đẹp hồi phục, mà Sở Tiêu Lăng mới có thời gian giảng hoà với toàn bộ Ý tộc.

Ý tộc bắt đầu chúc Hoài Nam, bởi vì chỗ hẻo lánh, quan phủ không thể nào quan tâm. Ý tộc nhân vốn rất chất phác, bọn họ nam cày ruộng, nữ dệt lụa, tự cấp tự túc, cơ hồ cùng bên ngoài cắt đứt liên lạc, khó vượt qua ngăn cách ngay .

Ý tộc quả nhiên là cái thế ngoại đào nguyên, hoàn cảnh tuyệt đẹp, an bình điềm tĩnh, làm cho nàng thích thú nhất chính là Hồ Mã Nào ở trước mắt.

Hồ nước trong suốt trong suốt, xanh biếc như Phi Thúy, gió phát cành liễu mảnh, lay động rong chơi trên mặt hồ, trêu chọc lên vô số gợn sóng.

Ngóng nhìn mặt hồ nhợt nhạt gợn sóng, Sở Tiêu Lăng trong óc không khỏi lại một lần nữa thoáng hiện lên hình ảnh Lưu Vân Lạc Kỳ tuần mỹ vô dư, làm cho mình thật sâu mê muội .

Hắn hiện tại ra sao, mình mất tích nhiều ngày như vậy, hắn là hắn vô cùng lo lắng, căn cứ vào cá tính của hắn, nhất định là rất giận dữ, sẽ giận lây sang thị vệ cùng quan viên.

Đều không phải là chính mình tự đa tình, mà là nàng biết, việc mình mất tích khẳng định mang đến cho hắn thật lớn bi thống cùng buồn rầu. Tự giống với chính mình, đối với hắn không phải là ngày nhớ đêm mong, nghĩ đến tâm đều thu tại một khối!

Phân biệt sau, mới phát hiện chính mình đã yêu hắn đến không có thuốc chữa, khắc sâu vượt quá tưởng tượng, không thể khống chế.

Ban ngày bận việc cứu trị, không nhớ đến hắn, nhưng đến ban đêm, một mình trống vắng trong căn lều rộng lớn, nàng liền cảm thấy vô hạn cô tịch khó chịu, đối với hắn tưởng niệm giống như sóng triều, mỗi lần khiến cho nàng trần trọc, trắng đêm không ngủ.

"Hoàng thượng, ngài phải bảo trọng, thỉnh đợi qua vài ngày nữa, chúng ta rất nhanh có thể gặp mặt!" Sở Tiêu Lăng đầy mắt quyến luyến, môi đỏ mọng khẽ mở, thấp giọng nói.

Vừa vặn lúc này, sau lưng truyền đến một tiếng gọi, một giọng nói đã lâu lại quen thuộc, ngày đêm quanh quẩn bên nàng trầm thấp tiếng nói, còn có cái

tên đặc biệt xưng hô:

"Lăng Lăng!!"

Trái tim, đang run rẩy, càng nhanh hơn nhảy lên, nàng ngừng thở, không dám quay đầu, cho đến kia thanh âm thân thiết gọi lại một lần nữa, càng ngày càng rõ ràng, nàng mới quay đầu lại!

Nhìn thấy dưới ánh nắng cao lớn khôi vĩ thân hình, đã sớm khắc sâu trong tâm hình dáng quen thuộc, nàng tầm mắt đột nhiên nổi lên mờ hồ, lạnh lẽo nước mắt trào xuống hai bên hai gò má.

"Lăng Lăng, thật là nàng, trăm cuối cùng cũng tìm được nàng, trăm rốt cục nhìn thấy nàng rồi! Trăm"

Lưu Vân Lạc Kỳ tiếng nói lộ ra nghẹn ngào, kích động vô cùng không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Sở Tiêu Lăng cũng là cả người phát run, đôi tay trắng vòng qua thắt lưng của hắn, mười ngón găt gao quấn chặt, đem khuôn mặt chôn sâu trước ngực của hắn gần hơn, tận tình hưởng thụ sự ấm áp trong vòng ôm, quyến luyến đến chỉ cần nhắm mắt lại sẽ cảm nhận được hơi thở.

Lưu Vân Lạc Kỳ lại chặt chẽ ôm lấy nàng, cơ hồ muốn đem nàng hòa nhập vào trong cơ thể của mình, cùng mình hợp nhất một thể, không bao giờ còn chia lìa nữa.

Giọng nói của hắn vẫn như cũ nghẹn ngào, lộ ra kích động run run: "Lăng Lăng, nàng hù chết trăm rồi, trăm mới rời đi không lâu, nàng liền biến mất, nàng có biết trăm lúc ấy khủng hoảng lo lắng cỡ nào không! Nàng có biết hay không, lúc nàng mất tích, trăm đã bức mình gian nan thống khổ đến nhường nào! Trăm còn tưởng rằng nàng không còn cần trăm, vụng trộm chạy mất, thậm chí nghĩ đến Cánh Bắc tiểu tử đó đem nàng mang đi Trăm trừ bỏ lo lắng, còn có tức giận, quả thực tâm can tê liệt, thống khổ!"

Sở Tiêu Lăng nước mắt tuôn rơi, chậm rãi ngẩng đầu lên, thế này mới phát hiện, hắn lại tiều tụy đi rồi, đôi mắt sâu thẳm đã càng hằn sâu thêm, sắc mặt tái nhợt, cằm lún phún râu ria, căn bản tìm không thấy ngày xưa thần thái phi dương! Ở trong ấn tượng của nàng, hắn luôn là một nam nhân tự tin tinh tế, đối với vẻ bề ngoài thực chú trọng, hiện tại lại lồi thoi lếch thếch trong bộ dáng, vẫn là nàng lần đầu nhìn thấy!

Kim lòng không được, vươn tay lên một chút, vuốt ve qua khuôn mặt thô ráp, ngón tay hướng tới hắn nhấn kim lòng mình đang đau lòng xót xa.

Lưu Vân Lạc Kỳ cũng vươn một tay, dung nhan của nàng tiều tụy tái nhợt nhưng vẫn tuyệt mỹ vô cùng, nhẹ nhàng lau đi trong suốt nước mắt của nàng đang không ngừng tuôn trào, cuối cùng, còn cúi thấp đầu xuống, ở trên khuôn mặt nàng tại khắp các nơi hôn khẽ.

Gặp lại làm cho bọn họ kích động, gặp lại làm cho bọn họ vui mừng, hai người găt gao ôm áp lấy nhau, cuồng dã hôn nồng nhiệt, một thời gian thật dài, mới buông ra lẫn nhau.

Lúc này, Sở Tiêu Lăng mới hiểu được, nguyên lai thế tử của tộc trưởng thấy nàng suốt ngày sầu mi khổ kiểm, biết rõ nàng vương bận tuồng niệm về phu quân, lại thấy tộc nhân đã tốt lên, vì thế vụng trộm phái người đi vào trong thành chuyển lời nhắn, Lưu Vân Lạc Kỳ mới có thể tìm tới đây được!

Toàn bộ buổi chiều, bọn họ đều đắm chìm trong sự vui sướng. Đêm đó, còn nhận được tộc nhân nhiệt tình chiêu đãi.

Sở Tiêu Lăng cũng không cho bọn họ biết được Lưu Vân Lạc Kỳ đích thực thân phận gì, chỉ nói cho bọn họ biết, Lưu Vân Lạc Kỳ là quan viên do triều đình phái tới, còn nhân cơ hội khen ngợi triều đình, nói triều đình rất trọng thị mỗi một người dân.

Nghe được đến quan, tộc nhân khó tránh khỏi cảm thấy hờn giận cùng thành kiến, nhưng với Sở Tiêu Lăng cho bọn họ ân tình, liền cũng không quá tỏ vẻ cực đoan.

Sở Tiêu Lăng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng cũng biết rõ, nhất thời nửa khắc muốn thay đổi quan điểm của bọn họ là không thể nào, vì thế không quá cưỡng cầu, dù sao trải qua mấy ngày ở chung, nàng rõ ràng bọn họ thành thật chất phác, mặc kệ trong lòng có triều đình hay không, bọn họ cũng sẽ không mang đến tai họa cho triều đình!

Bởi vậy, quyết định để cho hết thảy thuận theo tự nhiên. Huống chi, nàng cùng Lưu Vân Lạc Kỳ tiểu biệt gặp lại, có rất nhiều lời muốn nói, lừa trại sau khi kết thúc, bọn họ trở lại trong lều vải, tại tấm phản trong lều, với nhau tâm sự, tình ý kéo dài, đương nhiên còn thiếu không được rung động lòng người, mất hôn phệ xương triền miên hoan ái.

Kế tiếp, bọn họ cấp khám và chữa bệnh công tác kết thúc, ở trong tộc du ngoạn, trải qua ngày tháng ao ước uyên ương.

Hôm nay buổi sáng, gió sớm phơ phất, ánh nắng tươi sáng, bọn họ ôm nhau trước Hồ Mã Nào, tiếp tục hưởng thụ chung quanh tốt đẹp cùng ngọt ngào.

Lưu Vân Lạc Kỳ bỗng nhiên bày ra hưng phấn, hoan hô cảm thán ra: "Hết thảy cuối cùng đại công cáo thành, chúng ta sau khi rời khỏi đây, mấy ngày nữa hồi cung đi!"

Nhìn người kia chờ mong trào dâng trên khuôn mặt, không biết sao, một nỗi phiền ờ trong lòng Sở Tiêu Lăng sinh ra, đến nỗi không vui mẩn mê cái miệng nhỏ nhắn nói:

"Người rất muốn hồi cung?"

Lưu Vân Lạc Kỳ nhất thời không biết trong nội tâm nàng đang nghĩ gì, liền gật đầu

"Đã hơn một tháng không thấy Nữ Nữ, trầm thật là rất nhớ nó!"

"Là nhớ Nữ Nữ thôi sao? Còn người kia!!"

Sở Tiêu Lăng xinh đẹp dung nhan bày ra âm đạm cùng cô đơn.

Lưu Vân Lạc Kỳ ngạc nhiên, lập tức hiểu được, suy nghĩ vài giây, lay mạnh hai vai của nàng, làm nàng cùng mình mặt đối mặt, đối với nàng phát ra chân thành thâm tình

"Lăng Lăng, nàng đang ghen sao?!"

Bị hấn nhìn trúng tâm sự, Sở Tiêu Lăng dị thường xấu hổ, dùng sức giãy tay hấn ra, hướng tới hồ nước tới gần vài bước.

Lưu Vân Lạc Kỳ nhanh chóng đuổi theo, thân hình cao lớn đứng thẳng trước mặt nàng, trầm ngâm một hồi, quyết định đem việc đã che dấu trong tận đáy lòng lâu ngày của người nào đó nói cho nàng biết "Lăng Lăng, kỳ thật trầm cùng Hâm nhi."

Đáng tiếc, hấn vừa mới mở miệng, liền bị một tiếng nói khác chặn lại, là tộc trưởng!

Nguyên lai, có một người bệnh tình bỗng nhiên phát tác, hấn tìm đến Sở Tiêu Lăng nhờ xem xét.

Cấp bách, Sở Tiêu Lăng tạm thời buông xuống hết thảy, vén làn váy, tùy tộc trưởng hướng dân cư chạy đi.

Nhìn nàng rất nhanh rời đi khỏi bóng dáng, Lưu Vân Lạc Kỳ thờ dài một tiếng, tiện đà cũng di chuyển đi theo.

Sau đó hai người tiếp tục lưu lại ba ngày, bệnh tình của người trong tộc toàn bộ hồi phục, vì thế phải nói lời từ biệt, tộc nhân lưu luyến không rời đưa tiễn. Hai người rời khỏi Y tộc, trở lại trong thành Hoài Nam.

Trong thành bệnh dịch cũng đã được khống chế, đoàn người lưu lại hai ngày, Lưu Vân Lạc Kỳ còn phải quan viên đứng gác, lập tức mang tề nhân mã, ở Hoài Nam dân chúng cảm kích cung tiễn, đội ngũ chậm rãi xuất phát, hướng hoàng cung thẳng đến mà đi.

Bọn họ bình an thuận lợi trở về, văn võ bá quan vô cùng mừng rỡ, Lễ bộ chuẩn bị xong yến hội, chúc mừng khen ngợi Lưu Vân Lạc Kỳ bình yên lòng dân chúng, anh minh thần võ!

Đêm đó, Khánh Phong điện giăng đèn kết hoa, vui sướng, cơ hồ triều thần đều tới tham gia, hội trường phi thường náo nhiệt, không khí hòa hợp vui tươi.

Lưu Vân Lạc Kỳ một thân tôn quý khí phách long bào, đoàn chính ngồi trên đài cao, bên người kèm thêm hai vị Thái Hậu, còn có Tàn phi, xuất chúng bắt mắt nhất là Nhan Hâm! Sở Tiêu Lăng thân là "Thái y", vốn nên an vị chỗ Thái y, nhưng nàng ngồi riêng một vị trí, một mình tĩnh tọa.

Đối với chung quanh huyên náo cùng vui mừng, nàng không có cảm giác nào, cả đêm tầm mắt vẫn chăm chú vào trên đài, chăm chú vào người kia nổi tiếng, tôn quý vô cùng to lớn bóng dáng, còn không khống chế được, thỉnh thoảng liếc về phía bên cạnh hấn, trên mặt đầy vẻ tươi cười Nhan Hâm!

Trải qua một hồi cho rằng Nhan Hâm, diễm lệ chiếu nhân, đường làm quan rộng mở, rất có khí thế của mẫu nghi thiên hạ, cùng thân là hoàng đế Lưu Vân Lạc Kỳ, thật là xứng đôi.

Ngực co thắt hốt hoảng, Sở Tiêu Lăng rốt cuộc không thể ngồi xuống, vì thế, thừa dịp không có người lưu ý, đứng dậy lặng yên rời đi khỏi chỗ ngồi, đi ra đại điện, ở trong vườn hoa dừng lại, ngơ ngác nhìn xuống nửa đêm các loại hoa tươi, nội tâm lại nói không nên lời khổ sở, phiền muộn, buồn khổ cùng buồn bã.

"Lăng tỷ tỷ."

Bỗng dung, một tiếng nói ôn hòa từ sau lưng nàng vang lên.

Sở Tiêu Lăng chậm rãi quay đầu, nhìn đến ánh đèn hạ xảo tiều thiئن hê nhân, không khỏi cũng cười nhạt

"Bích Hà!"

Từ khi Sở Tiêu Lăng bị trừ bỏ phi vị, Liễu Bích Hà kiên trì, lẫn nhau gọi tên, mà Liễu Bích Hà, còn bỏ thêm hai chữ "Tỷ tỷ" tỏ vẻ nàng đối với Sở Tiêu Lăng tôn trọng.

"Lăng tỷ tỷ tâm tình tựa hồ rất chán?" Liễu Bích Hà liên tục nhẹ lay động, đã đi tới trước mặt Sở Tiêu Lăng, đôi mắt sáng như tuyết chăm chú nhìn nàng.

Sở Tiêu Lăng đột nhiên ngẩn ra, lập tức phủ nhận.

"Lăng tỷ tỷ không cần che dấu, đối với Bích Hà chẳng lẽ còn muốn giấu diếm sao? Kỳ thật, ngài là bởi vì Hiền phi nương nương mà khổ sở?"

Sở Tiêu Lăng bất giác lại chấn động, không thể tưởng được. Bích Hà còn nhỏ tuổi, tâm tư thật không ngờ kín đáo tinh tế!

Liễu Bích Hà tiếp tục nhìn chăm chú vào nàng, một hồi, đột nhiên thu hồi tươi cười, dè dặt tiếng nói, có chút nghiêm túc nói:

"Lăng tỷ tỷ, Bích Hà nghe được một tin tức, không biết nên hay không nói ra."

"Ừ? Có chuyện không ngại nói thẳng."

"Nghe nói. Ngài lúc ở Hoài Nam, bởi vì nhiễm bệnh trúng độc mà thiếu chút nữa đột tử, kỳ thật, việc này cùng Hiền phi nương nương có liên quan!"

Không để ý Sở Tiêu Lăng đột nhiên biểu lộ kinh ngạc, Liễu Bích Hà ngừng lại một lát, tiếp theo nói

"Hoàng thượng lần đi Hoài Nam, Hiền phi nương nương phái người âm thầm trà trộn vào đại đội, mục đích là nhân cơ hội đối với ngài xuống tay. Ngài sở dĩ bị lấy ôn dịch, là vì phòng dịch thuốc bị bỏ cũ thay mới, ngài trúng độc, cũng là người nọ sở làm!"

Hết thảy, thật sự đều là do Nhan Hâm làm? Không thể tưởng được nàng ta vẫn là ác độc như vậy, muốn đưa mình vào chỗ chết!!

Cực lực ổn định tâm đập nhanh, Sở Tiêu Lăng nghiêm túc hỏi: "Bích Hà, người tin tức này là từ chỗ nào nghe tới? Thật không rõ ràng?"

"Tin tức nơi phát ra, xin thứ cho Bích Hà tạm thời không thể nói rõ, nhưng Bích Hà có thể khẳng định việc này quả thật cùng nàng có liên quan. Lăng tỷ tỷ ngài cẩn thận ngẫm lại, tại đây hậu cung, chỉ có ngài có thể cùng nàng ta tranh đấu, Bích Hà tiến cung lâu như vậy, đã sớm nghe nói qua nàng ta lòng dạ hẹp hòi, tâm ngoan thủ lạt, vẫn muốn độc chiếm hoàng thượng. Bích Hà còn nghe được, hoàng thượng sở dĩ nhiều năm như vậy cũng chưa có con nối dòng, chính là do nàng ta làm khó dễ! Ngay cả Lan Thái Hậu cũng biết rõ, chẳng qua ngại cho mặt mũi hoàng thượng, mới không cùng nàng so đo!"

Không sai, từ ba năm trước đây, khi mình gả vào Vương Phủ, Nhan Hâm đã bắt đầu cừu thị chính mình, khắp nơi làm khó dễ, còn có mặt sau liên tục dùng âm mưu quỷ kế cùng thương tổn, đều thuyết minh, nàng căn bản là muốn chính mình tử!

Liễu Bích Hà vẫn âm thầm lưu ý đến Sở Tiêu Lăng, bỗng nhiên, giọng điệu chuyển hướng thân thiết cùng lo lắng, hư tình giả ý nói ra:

"Bích Hà khó được cùng Lăng tỷ tỷ hữu duyên, thật sự không hy vọng tỷ tỷ bị bất cứ thương tổn gì, tỷ tỷ may mắn qua cửa ải này, là ông trời phù hộ, là tỷ tỷ ngày xưa tích công đức. Nhưng mà, này hậu cung hiểm ác, ám tiễn khó lòng phòng bị, Bích Hà vẫn là hi vọng tỷ tỷ cẩn thận."

Sở Tiêu Lăng không tự chủ gật đầu, tự lâm vào trầm tư, thanh tĩnh sau, lập tức dặn dò:

"Bích Hà, đêm nay chuyện này, người trước đừng nói ra nhé?"

"Bích Hà biết, bất quá Bích Hà muốn hỏi tỷ tỷ, người tính xử lý như thế nào chuyện này, không bằng khởi bẩm hoàng thượng đi? Hoàng thượng tuy rằng sủng ái Hiền phi nương nương, nhưng đối với Lăng tỷ tỷ yêu cũng không thiếu, Bích Hà cho rằng, hoàng thượng sẽ đối với việc này làm ra công chính Thẩm Phán!"

Sở Tiêu Lăng lại là trầm ngâm, lúng ta lúng túng nói:

"Việc này trọng đại, ta còn muốn nghĩ tiếp! Đúng rồi, chúng ta vẫn nên vào đi thôi, việc này, lúc này không nên nói nhiều!"

Dứt lời, nàng trước xoay người, cúi đầu, không yên lòng hướng về phía trong điện. Nhìn nàng cô đơn bóng dáng, Liễu Bích Hà biến hoá kỳ lạ trong mắt xông lên một tia giả dối cùng âm hiểm, hừ, nếu lần này Hoài Nam không thể nhất tiễn song điêu(một tên hạ hai chim), vậy không bằng trước tiên đem Nhan Hâm tiện nhân kia trừ bỏ, kế tiếp lại chuyên tâm đối phó trước mặt này thiên chân ngu xuẩn nữ nhân!

Dù sao, ai trở ngại phá hư đến hạnh phúc của mình, cũng sẽ không có kết cục tốt!! Trở lại trong điện Sở Tiêu Lăng, ánh mắt lại một lần nữa hướng trên đài, nơi đó ám áp hình ảnh vẫn như cũ không thay đổi. Nội tâm bất giác lại bị trường cùng đau xót, nàng lại lần nữa đứng dậy đi ra khỏi đại điện, lần này, là hướng chính mình chỗ ở đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lòng hấn thương yêu

Vốn là tính quay về ngủ, Sở Tiêu Lăng ra khách phong điện, lại lâm thời thay đổi chủ ý, một mình đạp trên ánh trăng lẳng lẳng bước chậm trên con đường nhỏ trong hoàng cung

Thẳng đường đi tới, gió đêm quét vào mặt, mát mẻ xen lẫn lạnh cả người. Lá cây theo gió hạ xuống, phốc phốc rung động, nhẹ nhàng đánh vào tóc của nàng, trên người cùng trên mặt.

Nhìn kia dần dần khô vàng Diệp Tử, nàng mặt cười bất giác càng thêm buồn bã, cuối thu rồi, lại một mùa đông sắp tới

. Thời gian trôi qua thật mau, hạnh phúc khoái hoạt ngày lại cực nhanh. Nàng thực hoài niệm thời gian tốt đẹp ở Hoài Nam, có khi chẳng phân biệt được ngày đêm, bận rộn, vô cùng vất vả, nhưng là có hân bồi tại bên người, mà bên cạnh hân, cũng chỉ có chính mình là nữ nhân.

Chính như mình suy nghĩ, trở lại hoàng cung, hân không hề tự mình đi tới, mà là còn có cả một đám nữ nhân! Tựa như vừa rồi, hân cao cao tại thượng, bị hậu cung phi tần vây quanh, chính mình đầu rồi, chỉ có thể lẳng lặng tránh ở một góc, một mình bị thương.

Kỳ thật, chỉ cần mình thích, cũng có thể trở thành một trong phần đông nữ nhân, nhưng mà, nàng không muốn! Đi tới, Sở Tiêu Lăng không khỏi nhớ lại Liễu Bích Hà vừa mới nói qua lời nói.

Đến bây giờ mới thôi, nàng vẫn như cũ thực buồn bực Bích Hà vì sao biết chuyện này, chẳng qua do vô tình để ý, nàng cảm thấy hân là nên tin tưởng Bích Hà.

Thật sự muốn đem chuyện này chi tiết bẩm báo với Lưu Vân Lạc Kỳ?

Không chừng cứ có sức thuyết phục, hân có thể hay không tin tưởng? Dù sao, Nhan Hâm trong mắt hân, là "Hoàn mỹ không tỳ vết" .

Ba năm trước đây, hân nói qua lời nói, đối với Nhan Hâm thiên vị, ký ức đó hân còn mới mẻ, rất rõ ràng Nhan Hâm ở trong lòng hân trọng yếu, nay, cho dù đã biết Nhan Hâm có tội danh, hân cũng chưa chắc trừng phạt .

Không thể phủ nhận, hân đối với chính mình cũng có yêu, nhưng nàng thật sự không dám xác định, phần này yêu so với Nhan Hâm còn sâu còn nặng.

Một khi đã như vậy, chính mình cần gì phải đi làm điều thừa! Một lòng, hai phần yêu, ba người chu toàn dây dưa, chủ định rồi thống khổ cùng bị kịch! Muốn tránh khỏi thương tổn, lúc ban đầu sẽ không nên dây dưa, đáng tiếc, hết thảy đã muộn, tại chính mình quyết định trầm luân, liền quyết định rồi chính mình nên vì tình thương tích, vì yêu mà đau, vì kia ngăn ngại hạnh phúc sung sướng trả giá thật nhiều!!

Một cơn gió đánh úp lại, Sở Tiêu Lăng không khỏi lạnh run, từ trong trầm tư thanh tĩnh, thế này mới phát giác, ánh trăng đã lên trời cao! Sâu kín thờ dài một tiếng, nàng thu hồi suy nghĩ, cước bộ nhanh hơn hướng tới chỗ ở của mình.

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, không có một bóng người, phòng chùng đều ngủ cả. Sở Tiêu Lăng bất giác phóng nhanh cước bộ, rón ra rón rén tiến vào phòng ngủ của mình.

Đột nhiên kinh hãi nhìn, một bóng người cao lớn đứng lặng phía trước cửa sổ, kia thân ánh vàng rực rỡ long bào ở bên ngoài trút xuống vào ánh trăng chiếu rọi, lóa sáng lên, lóa mắt .

Hân Làm sao tới rồi? Khi nào đến? Sở Tiêu Lăng im bất động lại, đôi mắt đẹp lộ ra kinh ngạc cùng phỏng đoán.

Vừa vặn lúc này, Lưu Vân Lạc Kỳ xoay người, đã thấy nàng, đầu tiên là ngăn ra, lập tức yên lặng đi tới hướng giường.

Sở Tiêu Lăng lâm lự suy nghĩ, liền cũng chậm rãi nhích tới gần, khoảng cách còn vài bước xa, bị hân dùng lực ôm vào trong lòng, đôi môi ấm áp nhanh chóng mà đè ép lại đây.

Cảm giác quen thuộc, nụ hôn cuồng dã nồng nhiệt, ước chừng giằng co một khắc đồng hồ mới chấm dứt.

Hai môi dĩ nhiên tách ra, lẫn nhau đều từng ngậm thở phì phò.

"Vừa rồi nàng đã đi đâu vậy?" Hân lên tiếng.

Sở Tiêu Lăng ngạc nhiên, không lập tức trả lời.

"Như thế nào nàng luôn thích cùng trẫm chơi trò mèo vờn chuột, luôn làm trẫm kinh hoàng bất an, làm cho trẫm cảm thấy lo sợ bị mất!"

Trần ngập tửu khí tiếng nói, lộ ra tức giận, đặt ở bên hông nàng đôi tay cũng bỗng nhiên căng thẳng, cho nàng mang đến đau đớn.

Trong lòng rồi đột nhiên dâng lên một tia chua xót, Sở Tiêu Lăng bất đắc dĩ cắn môi, chính mình chưa từng nghĩ tới cùng hân chơi trò mèo vờn chuột, càng không muốn hân phải kinh hoàng không yên lo sợ mất mát.

Hân và Nhan Hâm chia xa hơn một tháng, còn tưởng rằng đêm nay hân sẽ cùng Nhan Hâm nhu tình mật ngữ, cùng mây mưa, an ủi lâu ngày tưởng niệm khô sở.

"Nàng đây là có ý sao? Nếu nàng cho rằng như vậy có thể làm cho trẫm thống khổ, trẫm nói cho nàng biết, thành công rồi! Nàng đã thắng rồi!!"

Lưu Vân Lạc Kỳ nói ra, giọng điệu càng thêm cuồng nộ, vốn là men rượu tập trung trên khuôn mặt, giờ phút này càng thêm đỏ lên.

Đêm nay trong yến hội, hân rất hân rất chán chường, tầm mắt không tự chủ được đảo quanh tìm nàng, sau thấy nàng bỏ đi, hân lại càng không yên lòng, vì thế sớm từ chối Nhan Hâm, không để ý Nhan Hâm bất mãn cùng oán giận mà một mực cự tuyệt, kích động chạy tới nơi này, ai ngờ nghênh đón hân lại là cả phòng yên tĩnh.

Đợi nửa canh giờ, hán vẫn như cũ không thấy bóng nàng, lòng nóng như lửa đốt, vốn muốn đi ra ngoài tìm nàng, nhưng nghĩ lại khó chịu trào dâng, chỉ có thể tiếp tục chờ, đợi đến khi hán tâm phiền ý loạn, hỗn hển, đầy ngập lửa giận!

Nhìn hán, Sở Tiêu Lăng trong óc không tự chủ được nhớ lại lúc tiệc, bỗng nhiên nghĩ một đằng nói một nẻo

"Ty chức không biết hoàng thượng sẽ qua, còn tưởng rằng hoàng thượng sẽ cùng Hiền phi nương nương ở chung một chỗ."

"Phải không? Nàng đã nghĩ như vậy về trẫm đấy sao? Ở trong lòng của nàng, trẫm là người như vậy?" Lưu Vân Lạc Kỳ nhanh chóng gầm nhẹ một tiếng.

"Chẳng lẽ ty chức có nói sai sao? Hoàng thượng đêm nay cùng Hiền phi nương nương liếc mắt đưa tình, ân ân ái ái, có thể nói hai người không còn để ý đến bên ngoài! Ty chức cũng không tin, hoàng thượng trong lòng không có nàng ta, hoàng thượng không muốn cùng nàng ta tận hưởng đêm xuân!!"

Sở Tiêu Lăng cũng cất cao tiếng nói, nguyên lai, tình yêu chẳng những sẽ làm cho người đồ kỵ cùng sinh ghen, còn có thể làm cho người ta trở nên chanh chua, nàng trăm triệu lần không thể tưởng được, mình cũng có lúc như vậy thật đáng buồn.

Lưu Vân Lạc Kỳ tự nhiên nghe ra nàng đang châm chọc mình, bất giác càng thêm thịnh nộ, hai tay hán nắm chặt thành quyền, phóng hỏa ánh sao giận dữ trừng mắt nhìn nàng, bất quá cuối cùng, hán cái gì cũng không làm, mà còn bắt đầu đi giải thích:

"Nếu trẫm nói cho nàng biết, trẫm quả thật không có ý nghĩ này, trẫm chỉ muốn cùng nàng mây mưa, cùng tận hưởng đêm xuân, nàng có tin không?"

Ánh mắt kiên định, Sở Tiêu Lăng đột nhiên ngu ngơ cúi đầu xuống. Không, nàng không tin! Nàng không thể tin được, cũng không nên tin tưởng! Nàng mặc dù không nói, nhưng theo vẻ mặt của nàng, Lưu Vân Lạc Kỳ nhìn ra trong nội tâm nàng ý tưởng gì, không khỏi ảo não chán nản thờ ơ dài một hơi, thoáng thò lỗ nâng lên khuôn mặt của nàng, làm nàng cùng mình mặt đối mặt trẫm ngâm vài giây sau, êm tai nói ra lần trước ở Ý tộc bên hồ Mã Nãi không kịp nói xong ..

"Năm năm trước, phụ hoàng chết vì bệnh, hoàng huynh đăng cơ làm hoàng đế, trẫm từ nhỏ cùng hoàng huynh cảm tình tốt lắm, cam tâm tình nguyện tha toàn lực ủng hộ phụ trợ người. Vốn, hoàng huynh đối với trẫm cũng là coi trọng, không hề khước mắc, chính là bởi vì như vậy, đưa tới hữu tâm nhân đồ kỵ cùng khó chịu, đến nỗi làm ra châm ngòi ly gián. Biết được hoàng huynh hoài nghi trẫm có dị tâm, trẫm rất đau lòng, ước chừng 10 ngày không trở về phủ, cũng không vào triều, cứ đứng ở Phi Long khách

điểm."

Lưu Vân Lạc Kỳ nói xong, sâu thẳm đôi mắt đen từ từ mê ly, toàn bộ suy nghĩ đã quay trở lại quá khứ

"Ngày đó, trẫm uống đến say mềm, trên đường gặp phải một bọn người xấu, cùng bọn họ nổi lên khắc khẩu, còn đánh nhau, vốn, bằng công phu của trẫm, đối phó với bọn họ dư dả, đáng tiếc do mấy ngày trước trẫm cả ngày sống trong cảnh mơ màng, công lực tổn hao nhiều. Ngay trẫm cũng bị một kẻ đâm trúng, Nhan Hâm vội lao ra, dùng thân thể của mình, thay trẫm chặn một đao kia. Nàng vốn là thân kiều liễu ngọc, cản một đao kia sau, thân thể không còn như trước, mùa đông vừa đến liền phát tác vết thương, ngực khó chịu thấy đau."

Nghe xong, Sở Tiêu Lăng bừng tỉnh đại ngộ, lâu ngày nghi ngờ cũng được cởi bỏ, cuối cùng hiểu được lý do vì sao hán đối với Nhan Hâm muôn vàn sủng ái. Kỳ thật đã sớm cảm thấy, chỉ bằng dung mạo của Nhan Hâm, không có khả năng làm cho hán như thế khăng khăng một mực, nguyên lai còn có sâu xa tồn tại chuyện cũ!

"Lần đó trước khi gặp nạn, hai người đã có quen biết?" Sở Tiêu Lăng không tự chủ được hỏi ra một câu.

"Không, có lẽ nàng ta trước đó đã biết thân phận của trẫm rồi, nhưng chính thức quen biết là sau lần đó xảy ra việc ngoài ý muốn!"

Sở Tiêu Lăng nghe xong, nội tâm bỗng nhiên nảy sinh khác thường cùng có điểm không ổn, theo lẽ thường mà nói, cho dù biết hán là Vương gia, Nhan Hâm cũng không có lý do xả thân cứu giúp, nàng ta dựa vào cái gì khẳng định một đao kia sẽ không đâm trúng chỗ yếu của nàng làm nàng đột tử?

Nàng ta là Thượng Thư thiên kim, vì một người vốn không quen biết mà chết, đáng giá không? Dù sao nếu như là chính mình, chính mình chắc chắn sẽ không làm như vậy, mặc dù người nọ quyền cao chức trọng là Vương gia!

"Là nàng ta hy sinh quên mình cứu trẫm, nên cho tới nay, đối với nàng ta thương tiếc, sủng ái, thậm chí nghĩ rằng nàng ta chính là người mà trẫm đời này yêu, cho đến khi có sự xuất hiện của nàng, luôn bắt tri bất giác hấp dẫn trẫm, làm cho trẫm không thể điều khiển cảm xúc, lập tức dần dần phát hiện, đối với nàng mới là chân chính yêu thương, còn đối với Nhan Hâm, chỉ là một loại áy náy cùng trách nhiệm, là bồi thường!"

Phải không? Nhưng chỉ là qua việc này, cũng đủ để Nhan Hâm tác oai tác quái rồi! Sở Tiêu Lăng trong lòng đau xót.

"Lăng Lăng, nàng ta đối với trẫm trả giá nhiều lắm, trẫm không thể cô phụ nàng ta, nàng cũng không hi vọng trẫm làm một người vô tình vô nghĩa chứ."

"Hoàng thượng xác định đây chẳng qua là trách nhiệm? Dù sao người từng vì nàng, làm ra rất nhiều việc trái ngược với đạo lý!"

Nhớ tới năm đó gánh chịu khổ sở, Sở Tiêu Lăng rút ra kinh nghiệm xương máu.

Lưu Vân Lạc Kỳ biết nàng đang suy nghĩ gì, vừa đau lòng vừa mắc cỡ, không khỏi vội vàng cam đoan:

"Thực xin lỗi, trăm năm đó nhất thời hồ đồ, xin đừng để ở trong lòng. Trăm năm khẳng định, đối với nàng xác thực là chân ái!"

"Vậy người sẽ yêu ta trong bao lâu? Vạn nhất lại có một nữ tử khác xuất hiện, bất tri bất giác hấp dẫn người, ta sẽ không trở thành Nhan Hâm thứ hai chứ? Ở người nói cũng chỉ là một loại trách nhiệm?" Sở Tiêu Lăng vừa nói...

Giống như không hề báo động trước một tiếng sấm, thật mạnh bổ vào đỉnh đầu Lưu Vân Lạc Kỳ, làm hắn bị chấn động trợn mắt há hốc mồm.

Nội tâm khổ sở cùng chưa xót càng đậm, Sở Tiêu Lăng lại lần nữa cúi đầu, thân mình còn theo bản năng lui về sau.

Nhìn nàng đang cô đơn cùng ưu thương, Lưu Vân Lạc Kỳ vui buồn lẫn lộn, nàng ghen, nàng sợ hãi, đại biểu nàng thực để ý đến chính mình; nhưng mà, của nàng buồn lo vô có, lại để cho hắn cảm thấy bất đắc dĩ cùng đau lòng!

Hơi hơi thở ra một hơi, hắn tự thân đi qua, lại một lần nữa nâng lên khuôn mặt của nàng, đem chính mình trong mắt thâm tình yêu thương rơi vào đôi mắt sáng trong suốt của nàng, gần từng tiếng nói:

"Lăng Lăng, nếu trăm hiện tại nói với nàng, sẽ yêu nàng suốt đời suốt kiếp, nàng có tin không?"

Sở Tiêu Lăng lại lần nữa ngạc nhiên, không biết như thế nào đáp lại.

"Tương lai có chuyện gì, dù không cách nào biết trước, nhưng trăm hiện tại có thể thực khẳng định nói cho nàng biết, nàng là nữ nhân trăm yêu nhất, đồng thời cũng là người duy nhất. Nàng phải biết rằng, yêu một người không hề dễ dàng, đặc biệt là trăm! Cho nên, đừng cứ mãi miên man suy nghĩ, được không?!"

Nhìn hắn nghiêm túc thật sự, cảm giác được thiết tình cùng chân thành của hắn, rốt cục, Sở Tiêu Lăng quyết định không vương bận nữa!

Không sai, cho dù hiện tại hắn có thể cùng hắn mỗi ngày, cũng không thể đảm bảo tương lai sẽ không xuất hiện việc ngoài ý muốn, thế sự khó liệu, bây giờ việc có thể làm chính là quý trọng lẫn nhau, quý trọng thời gian tốt đẹp bên nhau.

Còn có một sự việc, mình nên nói cho hắn biết về việc Nhan Hâm phái người đi theo đến Hoài Nam hãm hại nàng, nếu hắn nghe xong thì sẽ như thế nào? Trừ bỏ đau lòng, còn có cái gì? Trừng trị Nhan Hâm thỏa đáng sao? Phía trước, chính mình cho là hắn sẽ bởi vì tình yêu mà nuông chiều Nhan Hâm, nhưng hiện tại, chỉ sợ hắn sẽ bởi vì áy náy cùng trách nhiệm mà bỏ qua cho Nhan Hâm.

Ayy, quên đi, vẫn là không nói ra, nếu không giải quyết được vấn đề, ngược lại sẽ làm cho hắn khó xử thì được gì chứ! Cần gì phải nói! Dù sao chính mình lần sau cần thận một chút là được, không ngại lại cho Nhan Hâm một cơ hội, nếu Nhan Hâm tiếp tục khăng khăng một mực xuống tay, đến lúc đó nói sau cũng không muộn!!

Hết thấy đều đã nghĩ thông suốt, Sở Tiêu Lăng tâm tình rộng mở trong sáng, chủ động vui đùa trước ngực của hắn, tay trắng vòng ở thắt lưng rắn chắc của hắn, tận tình hấp thụ lấy từ trên người hắn truyền đến từng hơi thở.

Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng như cũ trăm mối cảm xúc ngổn ngang, gắt gao ôm chặt lấy nàng người mình yêu nhất, duy nhất yêu!

Phiền não chuyện tình được giải quyết, Lưu Vân Lạc Kỳ trong cơ thể ham muốn tự nhiên xông lên, ngay cả hắn cũng buồn bực, tự trọng vì cùng Sở Tiêu Lăng hoan ái quá độ, nên hắn đối với nàng sinh ra không thể khống chế, không thể lý giải mê muội, chỉ cần yên tĩnh tâm tư, hắn sẽ muốn đến với nàng ngay, nhớ tới việc cùng nàng mây mưa thất thường, sau đó định hòa thân lại, cùng nàng điên cuồng triền miên, không ngớt không nghỉ.

Chính mình đối với phương diện kia nhu cầu luôn luôn rất mạnh, nhưng gần đây tựa hồ còn mạnh hơn trước, nàng tựa như một lọ độc dược, một khi lây dính thì sẽ không thể nào buông ra được, chỉ có một lần lại một lần trăm luân, cho dù mạo hiểm tính tấn nhân vong, hắn vẫn là muốn mãi mãi giữ chặt lấy nàng.

Đây rốt cuộc là duyên cớ vì sao? Chẳng lẽ vẹn vẹn là do khi đã mất đi mà được lại quá mức quý trọng biểu hiện ra? Hay là, còn có nhân tố khác?

Lưu Vân Lạc Kỳ đầy bụng hoang mang, bất quá tình huống trước mắt không để cho hắn phải suy nghĩ nhiều, hắn đã không thể điều khiển tự động hành động theo cảm xúc.

Đem nàng đặt ngang ở trên đệm giường mềm mại, hắn xoay người đè lên, đôi môi chụp lên đôi môi anh đào ngọt ngào của nàng, đầu lưỡi nhanh chóng vói vào trong miệng của nàng, kịch liệt vừa nóng tình cùng cái lưỡi của nàng lay động quẩn quýt.

Sở Tiêu Lăng đầu tiên là ngẩn ngơ, tiện đà cũng kim lòng không đầu đáp lại hắn, hai người đầu lưỡi không ngừng trêu đùa, liếm láp cùng hút chặt. Cài tóc bị xô tung, mái tóc giống như thác nước rơi xuống, nhìn đến tuấn nhan ở trước mắt dần dần mở rộng, nghe hơi thở nóng bỏng nhảy mắt tới gần, Sở Tiêu Lăng càng thêm ngượng ngùng, cổ khẽ nhếch lên, toàn thân phát run.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Lưu Vân Lạc Kỳ vĩ ngạn thân hình lẳng lẳng đặt ở trên người Sở Tiêu Lăng, hai người thờ dốc, lẫn nhau ôm chặt, mồ hôi giao hòa chung một chỗ, đã phân không rõ ràng lắm giọt nào là của ai.

Sở Tiêu Lăng hai mắt cảm thấy then khép chặt lại, cảm thụ được thể xác và tinh thần rung động, khó có thể hình dung hạnh phúc đầy dẫy toàn bộ trong lòng nàng.

Lưu Vân Lạc Kỳ đang vô cùng ưu việt cùng tự hào, bỗng nhiên nhớ lại giữa trưa hộ vệ đã bẩm báo, nghĩ rằng lúc này có lẽ đúng là cơ hội tốt, vì thế, lại

lần nữa vô cùng thân thiết liếm vành tai nàng, vô cùng ôn nhu nói ra:

"Lăng Lăng, trăm có chuyện, muốn cùng nàng xác nhận một chút!"

"Ừ?" Sở Tiêu Lăng đáp nhẹ, ngọt ngào tiếng nói lưu lại sau khi hoan ái.

"Kỳ thật. Nữ Nữ. Có phải hay không chính là nữ nhi của trăm? Thân sinh nữ nhi!"

Tức thì, Sở Tiêu Lăng ý thức trở về vị trí cũ, mê vòng đôi mắt cũng chuyển thanh minh, toát ra khiếp sợ, lóe ra bối rối. Hắn. Hắn làm thế nào mà biết? Bao lâu biết đến?

Nhìn thấy nàng đang thất kinh, Lưu Vân Lạc Kỳ đoán trúng tới tám chín phần, đề lại hưng phấn kích động, tiếp tục dồn dập hỏi:

"Phải không? Phải không?"

"Ách, không. Đương nhiên không phải!" Sở Tiêu Lăng thùy chung vẫn là không dừng khí thẳng thắn

"Người. Làm sao đột nhiên cho là như vậy? Nữ Nữ không phải do người ở Liên Thành nhặt được đấy sao, làm sao có thể. Làm sao có thể liên quan tới ta!"

Lưu Vân Lạc Kỳ trong mắt nhanh hiện lên vẻ thất vọng, còn có bị tổn thương, không chỉ là bởi vì đáp án của nàng, còn bởi vì thái độ của nàng!

Giữa phu thê hắn là nên thẳng thắn thành khẩn, chính mình đối với nàng đã không hề giữ lại bí mật, mà nàng. Lại vẫn chưa hoàn toàn mở rộng cửa lòng đối với chính mình!

Kỳ thật, từ lần đầu tiên gặp nàng cùng Nữ Nữ vô cùng thân thiết, hắn liền cảm thấy hoài nghi và buồn bực, còn kể tiếp vài lần trong lúc vô ý nhìn qua, nàng đối với Nữ Nữ quan ái cùng che chở, Nữ Nữ đối với nàng ý lại cùng tin tưởng, hai người đều là phát ra từ nội tâm; mặt khác, nương nhiều lần lơ đãng nhắc nhở cùng cảm thán.

Để ý một chút, làm cho hắn hoang mang hoài nghi, lập tức lại nghĩ tới Nữ Nữ nhìn thấy cái biển gỗ kia đã nói, hắn càng thêm khẳng định, nàng cùng Nữ Nữ tất có quan hệ, hơn nữa, là quan hệ nương con!

Biết được Nữ Nữ có thể chính là con gái của mình, hắn nói không nên lời kinh hãi cùng kích động, từng bao nhiêu lần, hắn rất muốn hỏi nàng, muốn cuối cùng xác thực. Nê hà mỗi lần nói đến việc này, hắn cũng không dám tiếp tục. Bởi vì hắn sợ kết quả sẽ làm mình thất vọng, nên chỉ có thể cực lực nhẫn xuống, tiếp tục tự tìm kiếm đáp án, đồng thời phái người đi điều tra, hi vọng tìm được càng nhiều là chứng cứ xác thực.

Trời không phụ lòng người, hôm kia vào ban đêm, chính mình ngủ không yên, vì thế khiêu khích vỗ về chơi đùa nàng đang trong lúc mơ màng, mặc dù không thể đem nàng lay tỉnh, lại làm cho hắn nghe được một câu nói đã chờ mong lâu ngày, mừng rỡ hỏi lại, nàng liền đẩy tay của mình ra, vô thức ní non:

"Nữ Nữ ngoan, nương mệt mỏi quá, để cho nương ngủ một giấc đi, con đi tìm cha nuôi nha, kêu cha nuôi mang con xuống núi đi dạo phố."

Hắn còn nhớ rõ, Nữ Nữ từng nói qua phụ thân vị quốc vong thân, chỉ có mình nương cùng cha nuôi, nếu không đoán sai, nàng cùng Cảnh Bắc chính là Nữ Nữ luôn trong miệng nói là nương cùng cha nuôi.

Cùng một thời gian, phái người đi điều tra vừa vặn trở về bẩm báo, nói nàng rời đi kinh thành mấy năm này, kỳ thật luôn luôn ở tại Liên Thành. Hai người này xác thực chứng cứ, hơn nữa bình thường không thể giải thích tình cảnh, đều chứng minh Nữ Nữ chính là năm đó nàng thê sống chết giữ lại cốt nhục, là nàng vì chính mình sinh ra nữ nhi!!

Nhìn hắn đang trầm mặc yên lặng, Sở Tiêu Lăng làm sao không biết thương xót thay, nhưng là, nàng thật sự không thể thành thật trả lời, ít nhất, không phải hiện tại!

Vấn đề của hắn tới quá đột ngột, làm nàng không hề chuẩn bị, trở tay không kịp. Vì Nữ Nữ, nàng tình nguyện nhìn hắn khổ sở, mặc dù mình cũng sẽ cùng khổ sở theo.

"Hoàng thượng, muộn rồi, ngủ đi!"

Để tránh hắn sẽ tiếp tục thương tâm, tiếp tục truy vấn, Sở Tiêu Lăng không khỏi khuyên hắn đi vào giấc ngủ.

Lưu Vân Lạc Kỳ cũng không hề bỏ qua, xoay người đặt trên khuôn mặt của nàng, đôi mắt nhìn xuống nàng, thâm thúy đôi mắt đen lộ vẻ khẩn cầu, chờ mong cùng đau xót

"Lăng Lăng, cầu xin nàng, đừng đối với trăm có điều giấu diếm, thẳng thắn nói cho trăm được không? Trăm biết, Nữ Nữ là nữ nhi của trăm, tuyệt đối đừng phủ nhận, đừng tra tấn trăm nữa được không?"

Thấy hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, Sở Tiêu Lăng càng thêm khó xử cùng bất lực, nhưng, vì Nữ Nữ, nàng tiếp tục thủ khẩu như bình, còn quay mặt qua chỗ khác.

Lưu Vân Lạc Kỳ nhanh chóng bóp chặt người của nàng, thoáng dùng sức, đem nàng quay lại, không cho nàng tránh né, lại một lần nữa phát ra khẩn cầu:

"Lăng Lăng"

Bất chợt nhói đau, làm cho Sở Tiêu Lăng tui hòn, không khỏi nổi giận nói

"Nếu hoàng thượng trong lòng đã có đáp án, còn hỏi lại làm gì?"

Lưu Vân Lạc Kỳ ngẩn ra, lập tức đáp:

"Trẫm muốn nghe chính miệng nàng thừa nhận!"

Sở Tiêu Lăng mím môi, cười khò.

"Lăng Lăng a, nàng rút cuộc làm sao vậy. Người yêu nhau trong lúc này không phải nên thẳng thắn thành khẩn sao? Cho tới bây giờ, nàng còn muốn đối với trẫm có điều giữ lại, nàng cũng biết như vậy làm trẫm rất đau lòng! Huống hồ, đây không phải chuyện riêng của mình, cũng liên quan đến trẫm a!"

"Hoặc là, nàng đang băn khoăn lo lắng điều gì? Không ngại nói ra, trẫm cùng nàng đối mặt, cùng nhau giải quyết! Chúng ta là vợ chồng, hẳn là cộng đồng tiến thoái, bất kể là nàng, hay là Nữ Tử, đều là người trẫm yêu nhất, cho dù đem hết toàn lực, trẫm cũng sẽ bảo hộ các người không để cho các người rời xa đau xót, bên người vĩnh viễn bao quanh khoái hoạt cùng hạnh phúc!"

Chịu không nổi sự cầu xin, chịu không nổi khổ cực dây dưa, càng chịu không nổi cực kỳ bị thương về mặt của hắn, đặc biệt lời cuối cùng phát ra từ tâm tư cam đoan .

Rốt cục, Sở Tiêu Lăng hít sâu một hơi, gạt đầu. Nhiều lần trải qua gian khổ, cuối cùng được đến đáp án mong muốn, Lưu Vân Lạc Kỳ vọt ngồi dậy, trong lòng vui mừng cùng kích động không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Nhìn hắn tuần mỹ ngũ quan, biểu tình khác nhau, quả thực thiên biến vạn hóa. Anh tuần mày kiếm không ngừng run rẩy, sâu thẳm không lường được đôi mắt đen cơ hồ biến thành một tuyến, kêu gọi đôi môi mọng trên phạm vi lớn hướng cong lên trên, khi thì mang theo ngây ngô cười, khi thì mang theo ngu ngơ, hoàn toàn mất hết ngày xưa khôn khéo, ôn trọng cùng thành thực, ngược lại như là một ngốc tử bị kích động. Ngốc tử đẹp trai nhất trên đời này, có sức quyến rũ nhất!

Trong miệng hắn không ngừng thờ ơ gấp ra tiếng, còn có "Hư hư" thanh âm, hai cánh tay song song giơ lên, bàn tay nắm chặt thành quyền, ý vị lắc lư chớp lên; vén co lại hai chân cũng là không ngừng giơ lên.

Nếu là bình thường, loại này kích động vui mừng như điên mà làm ra hành động điên cuồng cũng không có gì đáng nói, nhưng bây giờ.

Hắn cả người trần truồng, dĩ nhiên là hình thành một hình ảnh cổ quái độc đáo, hình tượng làm cho người ta buồn cười .

Sở Tiêu Lăng cũng đã đứng dậy, hé ra mền tơ che ở bộ vị trọng yếu cực lực nhìn xuống không nhìn tới nửa người dưới của hắn, đưa ánh mắt nhìn trên khuôn mặt của hắn, nội tâm cảm khái ngàn vạn, thần thức không thôi.

Sớm biết rằng hắn sẽ cao hứng như thế, sớm biết mình băn khoăn là dư thừa, nàng hẳn là sớm một chút đem chân tướng nói cho hắn biết, cho hắn sớm ngày hiện ra bộ dạng hạnh phúc hưng phấn này!

"Lăng Lăng, cảm ơn nàng, thật sự phi thường cảm tạ nàng!!" Bỗng dưng, Lưu Vân Lạc Kỳ chồm tới, ngay cả người, đem nàng toàn bộ ôm chặt.

Cảm giác được hắn đang run run, nghe ra trong tiếng nói đang nghẹn ngào, Sở Tiêu Lăng lại cảm xúc mênh mông, dâng trào mãnh liệt, không khỏi cũng gắt gao quay về ôm lấy hắn, cảm dựa trên đôi vai rộng lớn của hắn, qua lại vuốt ve.

Trong phòng yên tĩnh một lát, hai người cứ như vậy gắt gao ôm nhau, thẳng đến bên ngoài vang lên tiếng trống canh thanh mới chậm rãi buông ra.

Lưu Vân Lạc Kỳ kích động vui sướng tình cảm không chút nào lắng xuống, hắn bỗng nhiên nói

"Lăng Lăng, trẫm muốn ngay bây giờ qua thăm Nữ Tử, nói với nó trẫm chính là phụ thân, thân sinh phụ thân, là phụ hoàng của nó!"

"Tốt, bất quá tốt nhất người trước hết nên nghĩ thông suốt, đến lúc đó như thế nào cùng nó giải thích việc người ‘ chết đi sống lại ’!"

Sở Tiêu Lăng tâm tình, đã khôi phục lại một chút.

Chết đi sống lại? Lưu Vân Lạc Kỳ mày kiếm nhăn lại, buồn bực một lát, bưng bình đại ngộ, toàn bộ tuần dung xoay mình bước xuống dưới, không khỏi oán giận ra tiếng

"Đều là do nàng, cái gì không nói, lại cứ thêu dệt ra chuyện ‘ vị quốc vong thân ’! Người nhà đầu kia, tiểu trướng thôi!"

Sở Tiêu Lăng đầu tiên là ngẩn ra, lập tức sâu kín ai thần:

"Lúc ấy, trong lòng ta, ta từng yêu chính là Lưu Vân Lạc Kỳ kia, chứng thật là đã chết tại sa trường rồi!"

Không khí chợt chuyển hướng sâu bi thương cảm, Lưu Vân Lạc Kỳ nội tâm hoảng hốt, thẹn thùng nói:

"Thực xin lỗi, đừng nhớ tới chuyện trước kia nữa, được không? Thực xin lỗi!"

Sở Tiêu Lăng lắc đầu

"Người có biết ta là gì sao vẫn không dám nói ra việc Nữ Nữ đích thực thân phận gì không? Bởi vì sợ, năm đó, người lãnh mạng vô tình, kiên trì muốn bỏ đi Nữ Nữ ‘ là dã chủng ’, chẳng những trong lòng ta vĩnh viễn đau đớn, còn lưu lại đời này không thể phai nhòa bóng ma của quá khứ. Cùng vinh hoa phú quý, nhận tổ quy tông so sánh với nhau, ta tình nguyện để Nữ Nữ bình an, thật vui vẻ."

Lưu Vân Lạc Kỳ ngực càng thêm đau thắt, áy náy hồi hận đạt đến đỉnh điểm

"Thực xin lỗi, có lẽ năm đó trăm có hoài nghi nàng, nhưng trăm vẫn tin tưởng vững chắc, Nữ Nữ không phải dã chủng, Nữ Nữ là cốt nhục của mình, chẳng qua. Trăm đã hứa với Nhan Hâm, đứa thứ nhất con nối dòng do nàng ta sinh, bởi vậy trăm mới vô lương tâm cấp cho Nữ Nữ một tội danh, thậm chí muốn nhẫn tâm đem nó trừ bỏ."

Lại là vì Nhan Hâm!! Sở Tiêu Lăng trong lòng lại lần nữa nổi lên chua xót cùng bi ai, đồng thời, bao nhiêu tin tưởng đối với hắn mà tiêu tan.

"Hoàng thượng, Nhan Hâm đối với người có ân tình, có lẽ ta không thể, ta cũng vậy sẽ không đi ngăn cản người đi báo đáp nàng ta. Nhưng ta chỉ muốn hỏi một câu, nếu Nhan Hâm tương lai làm ra bất cứ thương tổn gì đến ta, đặc biệt xúc phạm tới Nữ Nữ, người sẽ giải quyết như thế nào? Còn có thể tiếp tục thiên vị bao che nàng ta không?"

Câu hỏi của nàng, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ đột nhiên chấn động, nhìn chăm chú vào nàng kiên cường, một hồi, hắn cũng thật sự trả lời

"Sẽ không! Ở trong lòng trăm, nàng và Nữ Nữ so với đạo nghĩa ân tình quan trọng hơn!!"

Trân quý một câu, làm cho người ta mong đợi thật lâu!! Sở Tiêu Lăng nhẹ nhàng khoan khoái, toàn tâm thư sướng, không còn có chút phiền não.

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa chấm dứt một hồi khó giải quyết trọng yếu, thờ dài một hồi, buộc chặt cơ bắp nhất thời thả lỏng, mọi mệt mỏi theo dăng lên.

Hắn lại một lần nữa nằm xuống, thuận thế đem nàng ôm vào trong lòng, mái đầu chôn ở bên trong cổ của nàng, lẳng lặng hấp thu mùi thơm động lòng người của nàng.

Sở Tiêu Lăng cũng chậm rãi ôm vòng ở eo hắn, thân thể gắt gao cùng hắn gắn sát, chậm rãi nhắm mắt lại. Bên trong khôi phục yên tĩnh, không lâu, lưỡng đạo hô hấp, một đạo trầm trọng, một đạo rất nhỏ, thay phiên lần lượt thay đổi vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Thiên Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Ác nhân có ác báo

Một chuyến đi Hoài Nam, làm cho Sở Tiêu Lăng xa cách với nữ nhi hai tháng, nên hiện tại nàng muốn giành thời gian này bù đắp cho nó.

Lúc này, nàng mang theo Nữ Nữ, còn có Cẩm nhi, cùng nhau đến ngự hoa viên ngắm hoa bắt bướm. Đi tới, gặp phải Nhan Hâm nghênh diện, cũng như trước, vài tên "Tâm đắc" cùng đi bên người. Nhìn thấy Sở Tiêu Lăng, Nhan Hâm đầu tiên là sững sờ, lập tức bước nhanh tới gần.

Tin tức đưa tới nàng, đã sớm biết Lưu Vân Lạc Kỳ tới hôm qua cùng Sở Tiêu Lăng bên nhau, đang nghĩ tới như thế nào phát tiết tức giận, không thể tưởng được tiện nhân kia tự động đưa xác tới!

"Bái kiến Hiền phi nương nương!"

Để tránh phát sinh sự tình, Sở Tiêu Lăng hướng Cẩm nhi hạ mình xuống, nhất tề hướng Nhan Hâm hành lễ.

Nhan Hâm tất nhiên không lập tức báo nàng bình thân, mà là như có suy nghĩ gì mắt nhìn xuống nàng, không chút để ý hỏi

"Nghe nói hoàng thượng tới hôm qua nghỉ đêm ở chỗ người?"

Sở Tiêu Lăng giật mình, không trả lời.

Này vừa vặn cho Nhan Hâm một cơ hội phát tác, nàng trừng mắt, lớn tiếng hét lớn

"Người đâu, cầu nô tài kia coi rẻ Bồn cung, không nghe theo lời Bồn cung nói..., cấp Bồn cung và miệng!"

Nàng vừa dứt lời, bên người hai vị ma ma đã vọt đến trước mặt Sở Tiêu Lăng, trong đó một kẻ nhanh chóng nâng khuôn mặt Sở Tiêu Lăng lên, hai bàn tay giữ chặt nàng, một ma ma khác đã ở bên phải hai gò má Sở Tiêu Lăng đánh xuống vài bạt tai hằn sâu năm ngón đỏ chói.

Sở Tiêu Lăng bất ngờ không phòng ngự, chỉ nghe bên tai ong ong, thân thể lao đảo vài cái. Cảm nhi đúng lúc đỡ lấy thân mình nàng đang lung lay sắp đổ, mà Nữ Nữ, đã vươn tay bỏ nhào tới, dùng sức hướng tới hai ma ma đánh tới.

Hai ma ma biết Nữ Nữ rất được Lưu Vân Lạc Kỳ sủng ái, không dám tùy tiện động thủ, vội lui trở lại bên Nhan Hâm.

Nữ Nữ đuổi sát theo, sớm thông minh như nó, hiển nhiên đã hiểu được nương bị đánh Nhan Hâm có liên quan, bởi vậy lần này, vung tay đánh vào trên người Nhan Hâm

"Nữ nhân xấu xa, ác độc, đánh chết ngươi, đánh chết ngươi!"

Nhan Hâm không kịp chuẩn bị, kỳ thật bằng sức lực của Nữ Nữ đánh không đau nàng, nhưng mà, nàng đường đường là một Hiền phi, thế nhưng trước mặt mọi người đã bị một đứa con nít chưa mọc đủ lông cánh vung tay đánh cùng nhục mạ, tôn nghiêm khí thế bị hao tổn, vì thế, giờ tay lên thủ, đối với Nữ Nữ ác thanh ác khí cảnh cáo

"Ngươi còn dám bát nháo, cẩn thận ta ngay cả ngươi cũng đánh!"

Hơi chút khôi phục Sở Tiêu Lăng, vội vàng chạy tới, đem Nữ Nữ mang về bên người, giận trừng Nhan Hâm, lớn tiếng nhắc nhở:

"Hoàng thượng đối với Nữ Nữ trân trọng cùng thương yêu, đây là mọi người đều biết, Hiền phi nương nương nếu dám động tới dù là một cọng tóc gáy, hoàng thượng nhất định không xử nhẹ!"

"Hừ, phải không? Vậy Bôn cung cũng muốn thử xem, ở trong lòng hoàng thượng, rốt cuộc là không rõ lai lịch nha đầu này trọng yếu, hay là Bôn cung trọng yếu!"

Nhan Hâm càng thêm thẹn quá thành giận, nàng cũng không tin, Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ vì một đứa trẻ không liên quan đối với chính mình thua thiệt hơn.

Bất quá, tay nàng chưa đụng tới Nữ Nữ, liền nghe một giọng quát mắng vang lên

"Dừng tay!!"

Là Lan Thái Hậu! Bà cùng Lý ma ma bước nhanh tới, gương mặt trắng nõn tràn ngập tức giận.

"Bà nội, nàng ta rất xấu xa, nàng gọi người đánh nương, còn muốn đánh Nữ Nữ, ngài phải thay nương cùng Nữ Nữ báo thù, nhất định phải đánh chết nàng ta!"

Quý tinh linh Nữ Nữ, vọt tới trước mặt Lan Thái Hậu, than thở khóc kể.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu xinh đẹp tràn đầy nước mắt, Lan Thái Hậu toàn bộ tâm tư rung động, ngồi xổm xuống an ủi

"Ngoan, đừng khóc, đừng khóc, khóc làm tim bà nội tan nát mất rồi!"

"Nữ Nữ tâm cũng nát, cho nên, bà nội ngài nhất định phải giúp Nữ Nữ báo thù!" Nữ Nữ dứt lời, nước mắt chảy tràn, thông minh lanh lợi nha đầu này, còn nhỏ tuổi đã hiểu được nhân cơ hội làm nũng, quả nhiên là con của Lưu Vân Lạc Kỳ! p(>0

Lan Thái Hậu lấy ra khăn tay, một thời gian miễn cưỡng lau đi nước mắt không ngừng tuôn chảy của Nữ Nữ, rồi sau đó, chuyển nhìn về phía Nhan Hâm, ôn nhu thần sắc biến mất, lời nói sắc sảo, thần sắc nghiêm nghị

"Hiền phi, ngươi tốt nhất nói cho ai gia, đây rốt cuộc sao lại thế này! Tiêu Lăng phạm vào điều gì sai sót, đến nỗi bị vả miệng?"

Cho tới nay, Nhan Hâm cùng Lan Thái Hậu thủy hỏa bất dung, nhưng Nhan Hâm giả dối thành tánh, giờ phút này giận dữ cũng cực lực nhịn xuống, tỏ ra Sở Tiêu Lăng đắc tội:

"Nô tì hỏi nàng nói, nàng khinh thường trả lời, còn thái độ cao ngạo, căn bản không có Thần thiếp trong mắt."

"Phải không? Ngươi hỏi Tiêu Lăng điều gì? Đừng quên, hoàng thượng đem hậu cung sự vụ giao cho ngươi là muốn ngươi để ý cùng hòa thuận, chứ không phải là quan báo tư thù!" Lan Thái Hậu lạnh lùng nói.

"Không sai, hoàng thượng đem trách nhiệm giao cho nô tì, nô tì đương nhiên không thể phụ hoàng thượng ưu ái, có người trái với cung quy, nô tì nhất định trừng phạt, răn đe!"

"Ai gia tin tưởng, sự thật không phải là như thế, đích thị là ngươi cố ý làm khó dễ, kiên quyết tội danh thêm cho Tiêu Lăng, hừ, đừng tưởng rằng ai gia không biết ngươi là loại người nào!!"

Nhan Hâm thấy Lan Thái Hậu trước sau như một giữ gìn cho Sở Tiêu Lăng, lửa giận trong lòng liền cũng nhịn không được nữa, rốt cục bộc phát ra

"Mẫu hậu từ trước đến nay thiên vị nàng ta, mặc dù nàng ta phạm sai lầm gì, cũng sẽ thay nàng bảo vệ. Nô tì cả gan hỏi một câu, nếu hôm nay vị trí đổi lại đây, phạm sai lầm là nô tì, không biết mẫu hậu thì như thế nào xử lý? Còn có thể như vậy cực lực giữ gìn sao? Hoặc là. Hận không thể nhân cơ hội trừng trị nô tì?"

Lan Thái Hậu cau mày, hướng về phía nàng rống:

"Cái gì gọi là phạm sai lầm, Tiêu Lăng khi nào phạm sai lầm? Rõ ràng là nguoi, do Kỳ nhi đối với nguoi quá sùng ái nên nguoi đắc ý, nhiều lần làm khó dễ Tiêu Lăng, ai gia nếu là đem việc này nói cho Kỳ nhi biết, xem Kỳ nhi còn có thể như trước kia mù quáng sùng ái nguoi!"

"Tốt, nô tì quang minh lỗi lạc, lại không sai phạm, cho dù đến trước mặt hoàng thượng, nô tì cũng sẽ nói như vậy, tuyệt không giấu diếm nửa câu!" Nhan Hâm không hề sợ hãi, bởi vì nàng tin tưởng, Lưu Vân Lạc Kỳ sẽ không bởi vì việc này mà giận chó đánh mèo sang nàng, hoặc là đối với nàng thay đổi cách nhìn.

Đĩ nhiên rõ ràng Lưu Vân Lạc Kỳ cùng Nhan Hâm ở giữa có việc sâu xa, Sở Tiêu Lăng cùng Nhan Hâm suy nghĩ giống nhau, nàng biết, nếu việc này náo loạn đến Lưu Vân Lạc Kỳ, chỉ làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ phiền não cùng khó xử, bởi vậy, NHÂN là biện pháp tốt nhất.

Vì thế, nàng hướng đến gần Lan Thái Hậu vài bước, mang theo cầu xin khuyên nhủ:

"Lan Thái Hậu, hoàng thượng mới từ Hoài Nam trở về, nhất định công vụ quán thân, thật sự không nên làm phức tạp, việc này. Không ngại coi như xong!"

"Tiêu Lăng."

"Có lẽ Hiền phi nương nương nói đúng, Tiêu Lăng không hiểu quy củ trong cung, lý phải là bị phạt, hơn nữa Tiêu Lăng hấp thụ giáo huấn sau, không bao giờ nữa xúc phạm cung quy!"

Ủy khuất của nàng, ả nham cùng sẵn sóc, đều làm cho Lan Thái Hậu tán thưởng, hơn nữa đau lòng, càng nghĩ, liền quyết định tạm thời từ bỏ.

Nhan Hâm thắng lợi, tự nhiên cả vú lấp miệng em, dương dương đắc ý liếc Sở Tiêu Lăng, lập tức đang lúc mọi người vây quanh, nghênh ngang rời đi.

Đối với Nhan Hâm bóng dáng lạnh lùng trừng mắt nhìn, Lan Thái Hậu tầm mắt một lần nữa trở lại trên người Sở Tiêu Lăng, nhìn không được đau lòng trách cứ ra tiếng

"Tiêu lăng a, con cá tính như thế nào vẫn là không thay đổi!! Đối người như Nhan Hâm, căn bản không cần thiết thoái nhượng, nếu không ủy khuất chỉ có chính con!"

Sở Tiêu Lăng đưa cho nàng một ánh mắt yên tâm, mỉm cười nói:

"Lan Thái Hậu thỉnh đừng vội, Tiêu Lăng thật sự không có việc gì, cũng không còn bị ủy khuất! Huống hồ, hoàng thượng công vụ bề bộn, chúng ta thật sự không nên dùng việc này đi làm phiền hấn."

"Nhưng ai gia cho rằng, đối với Kỳ nhi mà nói, chỉ sợ không có gì so với cảm thụ của con quan trọng hơn! Nếu như nó biết con đã bị khi dễ, nhất định phi thường khổ sở cùng đau lòng!"

Cuối cùng lâu như vậy, Lan Thái Hậu đã sớm nhìn ra Lưu Vân Lạc Kỳ đối với Sở Tiêu Lăng có cảm tình.

"Chỉ cần chúng ta không nói cho hấn biết, vậy không phải hấn sẽ không khổ sở sao?" Sở Tiêu Lăng nói xong, thuận thế thỉnh cầu

"Lan Thái Hậu, xin đừng đem việc này nói cho hoàng thượng, xem như. Tiêu Lăng van xin ngài!"

Lan Thái Hậu trầm ngâm một lát, lắc đầu, thở dài, nhưng vẫn hứa. Bà nghĩ, coi như mình không nói, Nữ Nhi phòng chừng cũng sẽ cùng Lưu Vân Lạc Kỳ "Khóc kè" .

Thu hồi trong lòng phiền não, Lan Thái Hậu lực chú ý quay trở lại trên má Sở Tiêu Lăng sưng đỏ đã nhạt bớt

"Vết thương trên mặt con phải mau chóng bôi thuốc, đi, ai gia cùng con trở về!"

Sở Tiêu Lăng gật đầu, kêu Cẩm nhi nắm tay Nữ Nhi, một hàng mấy người, hướng chỗ Tiêu Lăng ở đi đến.

Hi Vũ Các vào sáng sớm, trong phòng Liễu Bích Hà vang lên thanh âm, sang quý bài trí vật phẩm đều bị Liễu Bích Hà giận dữ ném vỡ, mảnh nhỏ chung quanh tung tóe ra, đầy đất bừa bãi,

Thúy Trúc vẫn lặng im, nghe tiếng nón nhọn khủng bố nổ ra, bất giác hết hồn, một thời gian qua đi, chậm chạp đến gần Liễu Bích Hà, sợ hãi khuyên lon

"Tiểu thư, đừng ném, ngài phải cẩn thận, đừng thương tổn chính mình! Chúng ta không bằng nghĩ cách tiếp, nhìn xem còn có những biện pháp khác!"

Liễu Bích Hà lại là không cam lòng lỗ mãng ném bình hoa, thế này mới trở lại bên cạnh ngồi xuống, khí cấp bại phôi rỗng

"Còn nghĩ cái gì, biện pháp này đã là tốt nhất. Nữ nhân kia thật sự là so với trư còn ngu xuẩn, có như vậy bỏ tình địch, nàng dĩ nhiên cũng buông tha!"

"Nghe nói hoàng thượng gần đây mỗi đêm đều đi tìm nàng, nô tỳ cho rằng, nàng đại khoái hoạt nên việc gì cũng quên!"

"Hừ, khoái hoạt? Ta xem nàng có thể khoái hoạt bao lâu!" Liễu Bích Hà nghiêng răng nghiêng lợi.

"Tiểu thư, nếu việc này không thể tiến hành tiếp, vậy không bằng coi như xong đi!"

"Quên đi? Không được! Ta vất hết óc, mất nhiều công sức mới nghĩ ra biện pháp này, mất thấy sẽ thành công, há có thể như vậy buông tha cho!! Không, lần này vô luận như thế nào cũng muốn Nhan Hâm bị trừng phạt!"

"Nhưng người nọ ngu xuẩn không chịu cùng hoàng thượng giăng ra, chúng ta cũng không còn biện pháp a!" Thúy Trúc nói ra trọng điểm

Điều này làm cho Liễu Bích Hà lửa giận càng tăng lên, cắn giận đột nhiên suy tư, một hồi, cuối cùng kế chạy lên não

"Được, nếu nàng ta không nói cho hoàng thượng, chúng ta chỉ có chọn người khác!"

"Chọn người khác? Là ai?"

"Lan Thái Hậu!"

"Lan Thái Hậu? Chẳng lẽ tiểu thư muốn đích thân tìm bà? Tiểu thư, trăm triệu lần không thể! Lan Thái Hậu khác với Sở Tiêu Lăng, vạn nhất biến thành không ổn, trước đừng nói đến thất bại trong gang tấc, khiến cho bà đối với ngài hoài nghi lại mất nhiều hơn được!"

"Ta đương nhiên sẽ không chủ động đi tìm Lan Thái Hậu, không nói, người bây giờ nhanh giúp ta chuẩn bị văn chương giấy bút."

Thúy Trúc vẫn như cũ cảm giác khó hiểu, nhưng cũng vội vàng nghe theo. Hết thấy sau khi chuẩn bị xong, Liễu Bích Hà tay cầm bút lông, rồng bay phượng múa viết xuống mấy hàng chữ! Đãi mực nước liên can, cắt vào một phong thư, hỏi:

"Phía sau, Lan Thái Hậu sẽ ở chỗ nào?"

"Hẳn là Phật đường!"

"Người mang theo phong thư này, đi đến Phật đường." Liễu Bích Hà ở bên tai Thúy Trúc nói nhỏ .

Sau khi nghe xong, Thúy Trúc cuối cùng bưng bình tinh đại ngộ, đối với nàng gật đầu, tiện đà đem thư nhét vào trong lòng, rất nhanh rời đi.

Liễu Bích Hà trở lại trước giường ngồi xuống, nội tâm hừ không ngừng, dung nhan dần dần nổi lên quen thuộc giao hoạt cùng âm hiểm.

Phật đường Viện, không một bóng người, an bình yên lặng. Vừa niệm xong Lan Thái Hậu, Lý ma ma cùng hai nha hoàn đồng hành đi ra Phật đường, mới hạ thêm đá, chợt thấy sạch sẽ một phong thư, nhặt lên xem, sắc mặt tức thì trắng xanh.

Bà cả người run run, nhìn lại nội dung tờ giấy, trong lòng vô cùng chấn động cùng phẫn nộ.

Nguyên lai, Tiêu Lăng ở Hoài Nam thiếu chút nữa bị sát hại là do Nhan Hâm giờ trò quỷ, là Nhan Hâm chủ mưu sai người làm!!

Phát hiện Lan Thái Hậu có điểm bất ổn, Lý ma ma gọi vài tiếng, không thấy bà phản ứng, bất giác càng thêm lo lắng, vì thế nhẹ nhàng lay động tay Lan Thái Hậu

"Thái Hậu nương nương, ngài làm sao vậy? Thái Hậu nương nương."

Rốt cục, Lan Thái Hậu thoáng hoàn hồn, đỡ lấy tay Lý ma ma, gấp giọng phân phó:

"Mau, bồi ta đi tìm hoàng thượng!!"

Lý ma ma lại thêm hoang mang, nhưng cũng không hỏi nhiều, hai nha hoàn ý chào một cái, ba người cùng nhau giúp đỡ Lan Thái Hậu, hướng tầm cung Lưu Vân Lạc Kỳ chạy đi.

Dực Khôn Cung, Lưu Vân Lạc Kỳ vừa hạ triều trở về, còn không kịp uống chén nước, nhìn thấy nương vội vàng xuất hiện, không khỏi thân thiết hỏi

"Mẫu hậu, ngài không sao chứ?"

"Mẫu hậu không có việc gì!" Lan Thái Hậu thân nhiên đáp lời, một bên hồi sức một bên nhìn chăm chú vào hắc, một lát sau, nghiêm túc nói ra

"Kỳ nhi, mẫu hậu có một thỉnh cầu! Mẫu hậu hi vọng con có thể sắc phong Tiêu Lăng làm phi, cho dù cấp bậc không cao hơn Nhan Hâm, tối thiểu cũng phải ngang nhau!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa nghe xong, ngạc nhiên.

Lan Thái Hậu thấy thế, cho là hấn không chịu, vì thế nổi lên vì hờn:

"Như thế nào, làm khó cho con à? Hừ, Nhan Hâm kia rốt cuộc có cái gì tốt đẹp, như thế làm con giữ gìn thiên vị nàng?"

"Ách, mẫu hậu đừng tức giận, không phải như vậy, là Lăng Lăng nha đầu kia không chịu, ngài cũng biết, lần trước chính là nàng chủ động yêu cầu trăm cách chức phi vị của nàng!" Lưu Vân Lạc Kỳ thế này mới giải thích.

"Tình huống lần này bất đồng! Không có phi vị, nàng ở phía sau cung khắp nơi bị ức hiếp, đặc biệt Nhan Hâm, luôn ý vào địa vị của mình đến làm khó dễ Tiêu Lăng, cho nên, lần này vô luận như thế nào con phải nghĩ ra biện pháp làm cho Tiêu Lăng vui vẻ nhận sắc phong!"

Lưu Vân Lạc Kỳ lại lần nữa ngạc nhiên, theo bản năng hỏi

"Nhan Hâm cậy thế làm khó dễ? Không thể nào đâu? Nàng như thế nào làm khó dễ? Vậy là chuyện xảy ra khi nào?"

Nhìn hấn không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết rõ tình hình, Lan Thái Hậu lập tức liền biết, Nữ Nữ cũng không nói với hấn, xem ra, lại là Tiêu Lăng kia dận dò nó phải ăn nhả!

"Đúng rồi, mẫu hậu, con có chuyện, cảm thấy hấn là cùng ngài nói một chút!"

Bỗng nhiên, Lưu Vân Lạc Kỳ lại nói.

"Ừ? Chuyện gì?"

"Kỳ thật, Nữ Nữ nó do Lăng Lăng thân sinh, cũng là cốt nhục của trăm!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa dứt lời, Lan Thái Hậu giống như bị một tiếng sấm, thật mạnh kinh sợ! Đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được, tiếp theo mới là mừng rỡ như điên, kích động hưng phấn, ngay cả tiếng nói cũng lập tức trở nên khác

"Con. nói cái gì, Nữ Nữ. Nữ Nữ là thân sinh cốt nhục của con, là tôn nữ của ta? Cũng chính là. Tiêu Lăng năm đó cố ý giữ lại đứa nhỏ? Nhưng, nàng rõ ràng nói qua, phụ thân đứa nhỏ là một người khác hoàn toàn, này. Đây rốt cuộc sao lại thế này!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vẻ vui thích lại một lần nữa biểu lộ, tiếp theo cùng bà giảng ra chuyện đã trải qua cùng chân tướng.

Lan Thái Hậu càng thêm kích động vui vẻ, ở trong điện không ngừng đi tới đi lui, cao hứng quả thực không biết như thế nào cho phải! Một thời gian thật dài, bà tâm tình kích động bình phục một chút, tiếp tục nói

"Vậy con càng phải cấp cho Tiêu Lăng sắc phong, thả chiêu cáo thiên hạ, làm cho Nữ Nữ nhận tổ quy tông!"

Lưu Vân Lạc Kỳ lại lắc đầu

"Về thân thế Nữ Nữ, chỉ sợ tạm thời không thể nói ra được."

"Vì sao?"

"Đây là do Lăng Lăng yêu cầu, nàng nói là vì muốn tốt cho Nữ Nữ! Kỳ thật, trăm muốn cho nó những điều tốt nhất, muốn sắc phong nàng là hoàng hậu. Bất quá, hết thảy phía trước, trăm muốn có biện pháp cùng Nhan Hâm câu thông hạ xuống, hi vọng nàng đừng quá khổ sở thương tâm, dù sao, làm hoàng hậu là nàng cho tới nay đã tâm nguyện, nàng nếu biết hậu vị là một người khác hoàn toàn, khẳng định chịu không nổi!"

"Vậy con nhanh suy nghĩ đi, còn như vậy, Tiêu Lăng chỉ sợ ngay cả mạng sống cũng không còn!"

Lưu Vân Lạc Kỳ hơi giật mình, lập tức cười nói:

"Mẫu hậu đừng nói khoa trương như vậy, Nhan Hâm có lẽ hơi điều ngoa tùy hứng, nhưng sẽ không làm ra việc gì thương thiên hại lý!"

Thấy hấn vẫn là ý vị giữ gìn Nhan Hâm, Lan Thái Hậu tức giận liếc mắt nhìn hấn, xem ra, không cho hấn thấy rõ ràng Nhan Hâm đích thực bộ mặt, hấn sẽ không chết tâm.

Nghĩ xong, bà lấy ra bức thư vừa mới nhận được, đưa cho hấn

"Đây là mẫu hậu hôm nay tìm được, chính con xem qua một chút đi, xem hết tự nhiên hiểu được mẫu hậu vì sao như vậy ‘khoa trương’!"

Lưu Vân Lạc Kỳ mày kiếm nhăn lại, tiếp nhận mở ra, chỉ thấy Mầu trắng giấy tuyên chỉ thượng, rồng bay phượng múa viết dòng thứ nhất nghe rộn cả người tin tức:

"Hiền phi nương nương, ngài nói qua chỉ cần tiểu nhân chiếu ngài phân phó đi làm, sẽ cấp tiểu nhân một khoản lớn tài sản. Tiểu nhân lúc ấy mạo hiểm tánh mạng đem nàng ta thuốc đờ đi, hại nàng ta Hạ Tuyệt Động độc, tiểu nhân quả thật nhất nhất làm theo, nàng ta không tử, tiểu nhân cũng không còn biện pháp, nay, tiểu nhân chỉ hy vọng Hiền phi nương nương có thể tuân thủ lời hứa, đem thù lao còn lại đưa cho tiểu nhân, nếu không, tiểu nhân sẽ đem

việc xấu xa của Hiền phi nương nương tổ giấc ra ngoài!

Tiểu nhân mạng chỉ có một, Hiền phi nương nương ngài cũng giống nhau, thâm thù hoàng đế sủng ái, chiều chuộng vô cùng, quyền bá hậu cung, tiểu nhân cũng không tin, ngài bỏ được vì tiểu nhân chôn cùng!!”

Vẫn lưu ý tới Lư Vãn Lạc Kỳ, Lan Thái Hậu, thấy tuần nhan của hắn đột nhiên biến sắc, vì thế hừ lạnh

"Như thế nào? Hiện tại cuối cùng biết nàng là người như thế nào chưa!"

Lư Vãn Lạc Kỳ không nói, tâm mắt tiếp tục nhìn trên giấy, một thời gian, khó có thể tin nỉ non

"Tại sao có thể như vậy, Nhan Hâm nàng ta. Đúng rồi, mẫu hậu, phong thư này là từ đâu có được?"

"Ồ Phật Đường Môn nhất được, vừa thấy nội dung, liền lập tức tới nói cho con biết!"

Lan Thái Hậu điều chỉnh một chút thần sắc, vô cùng nghiêm túc nói:

"Kỳ nhi, mẫu hậu trước đó nói rõ, lần này quan hệ đến tánh mạng Tiêu Lăng, mặc kệ con có thiên vị Nhan Hâm, cũng phải trị tội!!"

Lư Vãn Lạc Kỳ lại lần nữa im lặng, nói thật, không phải hắn thực tin tưởng Nhan Hâm có thể làm ra việc này, Nhan Hâm có lẽ ghen tị điều ngoa, nhưng không đến mức như vậy tâm ngoan thủ lạt.

Mặt khác, hắn cảm thấy phong thư này phát ra khá nghi, người viết phong thư này hẳn là hung thủ, người nhận thư là Nhan Hâm, nhưng không lý do rút xuống Phật đường, chuyện trọng yếu như vậy, không có khả năng coi thường đi!

Chân mày nhíu chặt hơn, Lư Vãn Lạc Kỳ phức tạp ánh mắt tùy ý hướng cửa hạ xuống, vừa hay nhìn thấy Nhan Hâm chân thành sinh tư đang thẳng bước tiến vào.

Nàng vẫn như cũ xinh đẹp, còn không biết rõ tình hình, trên mặt chất đầy tươi cười, phân biệt cấp Lư Vãn Lạc Kỳ cùng Lan Thái Hậu cung lễ.

Lư Vãn Lạc Kỳ như bình thường, gọi nàng bình thân, mà Lan Thái Hậu, đã khấn cấp mệnh chửi ra tiếng

"Ngươi là hung thủ giết người, so với ma quỷ còn ác độc hơn, hôm nay là ngày ngươi chết đến nơi rồi!"

Nhan Hâm không hiểu ra sao, vô tội hỏi

"Mẫu hậu có gì nói ra lời ấy, nô tì làm sao giết người, giết ai?"

Đối với cửa nàng đối trá, Lan Thái Hậu quả thực muốn phát tác, theo trong tay Lư Vãn Lạc Kỳ lấy ra tờ giấy viết thư, hung hăng ném qua nàng.

Nhan Hâm như cũ đầy bụng khó hiểu, rất nhanh nhìn một lần nội dung trên thư, đầu tiên là mặt mày đại biến, tiện đà biện giải:

"Nô tì oan uổng a! Căn bản không có chuyện này! Là ai, là ai như vậy nói xấu cùng giá họa?"

"Đừng làm trò, lần này chứng cứ vô cùng xác thực, ai gia nhìn ngươi còn có thể như thế nào chống chế!! Còn có, thuận tiện đem hung thủ kia nói ra, các ngươi dám can đảm mưu hại Tiêu Lăng, ai gia tuyệt không tha nhẹ cho ngươi!"

Nhan Hâm không hề để ý tới Lan Thái Hậu, chuyển hướng cầu xin Lư Vãn Lạc Kỳ

"Hoàng thượng, nô tì thật sự không biết sao lại thế này, cũng không biết tin này, không nên, càng không biết người viết phong thư này là ai!"

Rất sợ Lư Vãn Lạc Kỳ bị lung lay, Lan Thái Hậu trước buông ngoan thoại:

"Kỳ nhi, con lần này vẫn là thị phi chẳng phân biệt được, về sau đừng đem ta gọi là nương người! Còn có Tiêu Lăng, mẫu hậu sẽ mang nàng rời đi khỏi hoàng cung!! Nếu nàng không thuộc về mình, cũng không còn tất yếu tiếp tục lưu lại!"

Lư Vãn Lạc Kỳ đôi mắt tinh xoay tròn

"Mẫu hậu."

"Hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh sai người đem nữ nhân ác độc này nhốt vào địa lao, chờ Thẩm Phán!!" Lan Thái Hậu khó được cường ngạnh.

Lần này, chỉ sợ là vô luận như thế nào cũng không buông tha cho Nhan Hâm rồi!

"Mẫu hậu bình tĩnh chớ nóng, kỳ thật, việc này có điểm đáng ngờ, có thể trước hết để cho thẩm xem xét rõ ràng, ngài cũng không hi vọng thẩm bị người ta nói hồ đồ hoặc ngu ngốc chứ?" Lư Vãn Lạc Kỳ dịu bà, đi đến bên cạnh ghé dựa lớn, trấn an bà ngồi xuống.

Nhan Hâm cũng cùng tới, lại tiếp tục khóc kể:

"Hoàng thượng minh giám! Hâm nhi oan uổng, Hâm nhi căn bản không có giết người."

"Oan uổng? Người dám nói người không muốn Tiêu Lăng chết? Tại đây hậu cung, trừ người ra, Tiêu Lăng còn có thể cùng ai kết thù kết oán? Ai gia khuyến người vẫn là ngoan ngoãn khai ra, miễn cho chịu da thịt khổ!"

"Không sai, nô tì quả thật đáng ghét oán hận nàng, thậm chí muốn nàng chết, bởi vì nàng, nô tì không còn là duy nhất trong lòng hoàng thượng. Nhưng nô tì quả quyết không dám mua chuộc giết người!"

Nhan Hâm nói xong, lại đối với Lưu Vân Lạc Kỳ lộ ra điềm đạm đáng yêu thần thái

"Hoàng thượng, ngài nên vì Hâm nhi làm chủ, Hâm nhi van cầu ngài!"

Lưu Vân Lạc Kỳ khó xử, đầu tiên là nhìn nàng, lại nhìn Lan Thái Hậu đang giận không thể giám, tư tiền tướng hậu, chỉ có sai người tạm thời đem Nhan Hâm nhốt vào đại lao.

Theo Nhan Hâm hô to oan uổng tiếng gào thét dần dần đi xa, trong điện khôi phục yên tĩnh, Lan Thái Hậu vẫn như cũ căm giận bất bình.

Lưu Vân Lạc Kỳ cũng là đầy bụng suy nghĩ. Thẳng đến khi Nữ Nữ xuất hiện, nói dối bụng rồi, không khí mới thay đổi.

Ban đêm thanh vắng. Trong ngự thư phòng như cũ đèn đuốc Huy Minh, Lưu Vân Lạc Kỳ hai tay ôm đầu, vùi đầu trên bàn, suy nghĩ tiếp tục rối rắm việc ban ngày án tử.

Kỳ thật, việc Sở Tiêu Lăng ở Hoài Nam trúng độc, hẳn đã phái người đi điều tra, nhưng chưa từng nghĩ đến trong hậu cung, càng không nghĩ tới Nhan Hâm.

Hôm nay đem Nhan Hâm tạm thời bắt giam, chính là tạm ứng phó, đều không phải tin nàng chính là hung thủ, dù sao, chỉ bằng không rõ lai lịch 1 bức thư, căn bản không thể định tội.

Nhan Thượng Thư phòng chừng đã nhận được tin tức, ban đêm hoá tốc cầu kiến, nói Nhan Hâm là oan uổng, là bị người vu hãm, khẩn cầu mình cho hắn một công đạo.

Nhan Thượng Thư là 1 trong hai nguyên lão, tại triều đường thế lực bất phàm, việc này nếu xử lý không tốt, nhất định cấp triều đình mang đến phong ba.

Nhưng mà, nếu Nhan Hâm thật là chủ mưu, mình không thể dễ dàng buông tha, gần đây bình ổn nương lửa giận, thứ hai, không biết như thế nào hướng Lăng Lăng công đạo.

Nghĩ đến đây, Lưu Vân Lạc Kỳ không khỏi buồn rầu thở dài. Vừa vặn lúc này, cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, Sở Tiêu Lăng chậm rãi đi vào. Thấy nàng bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này, Lưu Vân Lạc Kỳ thần sắc ngạc nhiên, ngờ ngác nhìn nàng đang đến gần, thẳng đến trước mặt của mình.

"Hoàng thượng còn tại vì chuyện Hiền phi nương nương mà phiền não sao? Hoàng thượng nếu là thật sự cho rằng nàng vô tội, hãy thả nàng, cùng lắm, nô tì đi theo Lan Thái Hậu nói chuyện!"

Sở Tiêu Lăng tuyệt mỹ dung nhan, lộ vẻ nhợt nhạt cười.

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa nghe, chẳng những cảm động, hơn nữa cảm giác sâu sắc áy náy, nàng rõ ràng là người bị hại, một mặt ảm đạm cùng thừa nhận.

Trong mắt tự tình ý, hắn kéo tay nàng, ôn nhu hỏi

"Lặng lặng, nàng không muốn thân phận Nữ Nữ được thông cáo thiên hạ, lo lắng Nhan Hâm sẽ đối với Nữ Nữ hạ độc thủ, phải không?"

Sở Tiêu Lăng trầm ngâm một lát, chỉ tiết gật đầu, sau đó chuyển khai đề tài

"Hoàng thượng, Tiêu Lăng đã làm ngài khó xử, Tiêu Lăng thầm nghĩ nói cho hoàng thượng, vô luận quyết định của ngài như thế nào, Tiêu Lăng cũng sẽ không có nửa câu oán hận. Bởi vì Tiêu Lăng tin tưởng, hoàng thượng làm như vậy tự nhiên có lý do riêng!"

Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng kích động, phiền muộn buồn rầu cũng dần dần tán đi.

"Hoàng thượng, đêm đã khuya, có chuyện gì ngày mai hãy suy nghĩ tiếp, Tiêu Lăng bồi ngài trở về phòng!"

Lưu Vân Lạc Kỳ suy nghĩ, liền cũng gật đầu, không ngờ vừa ra vài bước, cảm thấy hai chân như nhũn ra, lão đảo.

Sở Tiêu Lăng tay mát lạnh lẽ, đúng lúc đỡ lấy hắn, ân cần nói:

"Hoàng thượng, ngài không sao chứ?"

"Trẫm Trẫm không có việc gì!"

Lưu Vân Lạc Kỳ ổn định cước bộ. Từ mấy ngày trước, hắn đã cảm giác mệt mỏi, cả người khí lực giống như bị rút đi vậy, lúc ấy còn tưởng rằng gần đây quả mức bận rộn, bởi vậy không suy nghĩ nhiều.

"Hoàng thượng tinh thần rất mệt mỏi, có phải hay không thân thể không khoẻ? Muốn hay không truyền Thái y đến?"

Sở Tiêu Lăng nói xong, nâng tay lên trán hắn hạ xuống, nhiệt độ cơ thể bình thường, cũng không có gì khác thường, bắt giác lại nói

"Hoặc là, để cho ta bắt mạch?"

"Ách, không cần! Trẫm nghĩ ngơi một chút là được!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vội vàng cự tuyệt, hắn tin tưởng, chính mình hắn là không có việc gì, mặt khác, cho dù có gì, cũng để cho Thái y chẩn đoán qua được rồi, hắn không muốn nàng lo lắng.

Dứt lời, hắn cứ như vậy để nàng giúp đỡ đi ra khỏi ngự thư phòng, trở lại phòng ngủ.

Hầu hạ hắn nằm xuống sau, Sở Tiêu Lăng chuẩn bị từ biệt, lại đột nhiên bị hắn giữ chặt

"Lặng lặng, lưu lại, bồi trẫm!"

Nhìn đến ánh mắt cực nóng cuồng dã, còn có nồng đậm ham muốn, Sở Tiêu Lăng lập tức hiểu được hắn muốn làm cái gì, không khỏi khuyên can

"Nhưng mà. Nhưng là ngài thân thể không khoẻ, cần nghỉ ngơi thật tốt!"

"Nói vậy, trẫm không có không khoẻ, trẫm còn anh dũng thật sự, không tin trẫm hiện tại liền biểu hiện cho nàng xem!"

Dứt lời, không nói lời gì kéo Sở Tiêu Lăng lại, làm nàng trực tiếp ngã vào giường, sau đó, hắn nhanh chóng xoay người, đặt ở trên người của nàng.

Sở Tiêu Lăng thấy thế, trong lòng thở dài, nhưng không nê hà, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe hắn an bài, để cho hắn dẫn dắt chính mình, bước vào thế giới tình dục.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Quỷ kế

Bên ngoài đã nắng lên rồi, Sở Tiêu Lăng còn đang say sưa ngủ, cho đến khi cảm giác trước ngực truyền đến khác thường, nàng tưởng rằng Lưu Vân Lạc Kỳ, vẫn chưa lập tức tỉnh nguyện tỉnh lại.

Một bên mở mắt nháp nhem vẫn buồn ngủ, một bên nâng tay trước ngực, chuẩn bị đẩy ra kẻ quấy nhiễu mộng đẹp sắc lưu manh này.

Ngoài dự đoán, nàng ánh mắt chạm đến, không phải là hắn như trong tưởng tượng, mà lại là 1 người quen thuộc khác tiểu nha đầu, đang tiến đến, cái miệng nhỏ đang mút lấy trên bờ ngực của mình. Xấu hổ bỗng đánh khê lại, Sở Tiêu Lăng vội vàng nâng tiểu nha đầu lên, lúng túng nói

"Nữ Nữ,, đừng quấy mà!"

Theo động tác của Sở Tiêu Lăng, Nữ Nữ ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt độc đáo bướng bỉnh cùng nghịch ngợm, mỉm cười nói

"Nương, ngài tỉnh?"

Sở Tiêu Lăng cũng đưa lại nó một nụ cười sùng nịnh yêu thương, xinh đẹp dung nhan như cũ thân nhiên đồ ửng, lấp bắp nói:

"Con. Làm sao lại làm như vậy đối với nương!"

"Con chỉ bất chúc phụ thân thôi mà!" Nữ Nữ đáp 1 cách dễ chịu, sáng khoái, không một chút xin lỗi hoặc thấy mình làm sai chột dạ.

Cùng phụ thân bất chúc? Hay là nó nhìn thấy Lưu Vân Lạc Kỳ cùng mình. Sở Tiêu Lăng đôi mắt đẹp nhất thời trừng lớn.

"Nương, phụ thân cũng không còn là tiểu hài tử, tại sao muốn bú sữa? Bất quá không đúng nga, Nữ Nữ cũng chưa ăn được, hay là do phụ thân đã ăn sạch?" Nữ Nữ vô tư nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện thị rõ hoang mang, còn có đối với Lưu Vân Lạc Kỳ oán giận bất mãn.

Kế tiếp nó nói thêm một câu, càng làm cho Sở Tiêu Lăng thêm xấu hổ vô cùng

"Đứng rồi, nương, vì sao phụ thân thừa dịp lúc ngài ngủ trấn áp ngài? Nữu Nữu còn nghe được ngài đang la hét, có phải hay không do phụ thân áp bức làm đau ngài? Không bằng để Nữu Nữu giúp ngài ha ha!"

Thân thể nóng rực, cho dù tiêu thăng tới cực điểm, Sở Tiêu Lăng biết, mình lúc này đích thị là mặt đỏ tai hồng, nếu trước mắt có một hang động, chính mình phỏng chừng không chút do dự chui vào!

Lưu Vân Lạc Kỳ kia háo sắc lưu manh, nhất định là vừa rồi trước khi rời giường vẫn còn ham muốn trực tiếp tấn công, còn bị Nữu Nữu nhìn thấy, mà chính mình, mặc dù đang ngủ, lại vẫn không quên cùng hưởng thụ, Nữu Nữu nghe được thanh âm của mình, cũng không do đau mà kêu, mà là do. Mà là do dục tiền dục tử yêu kiều vui thích!

"Nương, ngài làm sao vậy? Không có sao chứ? Mặt cùng cổ đều hồng như vậy, giống con cua vừa bị nấu chín vậy, ngài không phải còn đau đó chứ? Nữu Nữu giúp ngài ha ha!"

Nữu Nữu dứt lời, đã đứng dậy, hơi nhón chân, thật sự bắt đầu đối với Sở Tiêu Lăng thổi khí .

Sở Tiêu Lăng lại cả người không được tự nhiên, nhưng cũng không nói gì, chỉ có thể mặc cho tiểu nữ nhi trước mắt không rành thế sự này tiếp tục.

Qua một thời gian, nàng mệnh môn tâm tình dần dần bình phục, nhiệt độ cơ thể trở lại bình thường, trên mặt cùng trên cổ đỏ ửng cũng biến mất . Nữu Nữu cũng đành chỉ, lần nữa ngồi xuống, phát huy cá tính "Không hiểu phải hỏi liền"

"Nương, ngài mới vừa rồi còn chưa trả lời câu hỏi của Nữu Nữu!"

Sở Tiêu Lăng cúi đầu xuống, nội tâm ảo não, quả thực xúc động, cuối cùng, quyết định đem "Năng thủ sơn dụ" này ném qua cho Lưu Vân Lạc Kỳ, vì thế, cực lực bài trừ cười

"Nữu Nữu rất muốn biết phải không? Vậy sao Nữu Nữu không đến hỏi phụ thân cho rõ đi!"

"Hỏi phụ thân?"

"Ừ, bởi vì nương cũng không biết được phụ thân tại sao phải thừa dịp nương ngủ mới trấn áp nương, cho nên, vấn đề này chỉ có phụ thân biết rõ!" Sở Tiêu Lăng tiếp tục nói, nếu sự tình là do sắc lưu manh kia dựng lên, tự nhiên nên từ hấn giải quyết.

"Được, chờ phụ thân hạ triều rồi, Nữu Nữu sẽ hỏi, sau đó lại nói cho nương biết đáp án, còn nữa, Nữu Nữu cũng sẽ kêu phụ thân về sau đừng như vậy nữa, đè lên nương, Nữu Nữu cũng rất đau!"

Nữu Nữu nói xong, lại lần nữa nhào vào trong lòng Sở Tiêu Lăng, cánh tay nhỏ nó ôm vào chiếc eo trần của Sở Tiêu Lăng .

Sở Tiêu Lăng dừng lại một chút, cũng ôm chặt lấy nó, lúc trước xấu hổ cùng quần bách đã lui, nhin không được cười trộm, nàng cơ hồ có thể đoán được, Lưu Vân Lạc Kỳ đến lúc đó sẽ có biểu tình như thế nào!

Hai nương con cứ như vậy ôm chặt lẫn nhau, nàng còn bất chợt ôn nhu nói nhỏ vào tai nó, vì nàng biết Lưu Vân Lạc Kỳ sắp hạ triều trở về.

Nhìn trước mắt tình huống, hấn đầu tiên là sững sờ, lập tức đi vào, ở trước giường ngồi xuống.

Nữu Nữu nhìn thấy hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn vui sướng, nhào vào trong ngực của hấn

"Phụ thân, ngài đã trở lại!"

Lưu Vân Lạc Kỳ mỉm cười, đang chuẩn bị ôm lại, lại bị nó đẩy ra, tiểu thân thể đứng thẳng lên, không biết từ đâu học được bộ dạng mạnh mẽ này, chống nạnh tả oán nói:

"Phụ thân, về sau không cho phép ngài được trấn áp nương nữa!"

Lưu Vân Lạc Kỳ nhất thời không biết sao lại thế này, ánh mắt hiện lên hoang mang, theo bản năng nhìn về phía Sở Tiêu Lăng.

Sở Tiêu Lăng nhin cười, còn thân nhiên then thùng, dùng mền tơ phủ trên người mình vẫn còn đang trần truồng, chậm rãi ngồi dậy.

"Đứng rồi phụ thân, Hiền phi vu bà xấu xa lắm, ngài về sau muốn trấn áp phải đi áp nàng ta, đem nàng ta xiêm y xé rách, lôi chân của nàng ta ra, nhớ rõ phải dùng lực dùng sức thật mạnh, so với khi trấn áp nương còn phải mạnh hơn nữa!"

Khởi dậy tiếp tục, Nữu Nữu tiếp tục nói.

Nghe nó đang dứt quãng trình bày, Lưu Vân Lạc Kỳ cuối cùng dần dần hiểu được, khuôn mặt tuấn tú đầu tiên là ửng đỏ, lập tức ánh lên tà mị, dịch chuyển ra tiếng, tràn đầy u tối thần sắc trên đôi mắt cũng là gắt gao nhìn trên mặt Sở Tiêu Lăng

"Nữu Nữu thật muốn kêu phụ thân đi trấn áp Hiền phi? Nhưng mà phụ thân lo lắng, nương con sẽ không chịu đâu!"

"Làm sao có thể không chịu! Xấu vu bà ngày đó kêu người đánh nương, phụ thân ngài hãy thay nương báo thù đi..., nương chắc chắn vô cùng cao hứng

và cảm kích! Nữu Nữu cũng sẽ cảm kích ngài!"

"Phải không? Nữu Nữu nếu mà biết nguyên nhân phụ thân trấn áp nương con, chỉ sợ không giống như vừa rồi, đến lúc đó nha, nói không chừng còn có thể mắng chết phụ thân đó!"

Đây là, Lư Vân Lạc Kỳ tầm mắt trở lại Nữu Nữu, màu sắc hiển thị rõ sùng nịch. Nữu Nữu lúng liếng đôi mắt đen, bỗng tròn to, nhớ tới gần đây còn có điều nghi hoặc, vì thế thuận tiện hỏi ra.

"Vậy phụ thân tại sao lại muốn trấn áp nương?"

Lư Vân Lạc Kỳ trầm ngâm một lát, đôi môi mỏng vẫn như cũ chứa đựng một chút quý mị cười, đầu tiên là ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó nhéo mấy cái, mới nói

"Phụ thân không phải là trấn áp nương con, phụ thân thật sự yêu nương con! Nữu Nữu chẳng lẽ lúc ấy không nghe thấy nương con đang gọi gì sao?"

"Có a, bởi vì nương bị người trấn áp nên đau, cho nên mới khóc!"

"Đây không phải là khóc, nương con do là rất thư thái, không chế không nổi, vì thế mới la hét chói tai." Lư Vân Lạc Kỳ kiên nhẫn giải thích.

Lại bị một tiếng nói hồn hên tràn ngập xấu hổ tức giận chặn lại:

"Lư Vân Lạc Kỳ, người này phải bị giết bởi ngàn đao hồn đản ——"

Chỉ thấy Sở Tiêu Lăng một quyền đánh lên trước ngực hắn, ánh mắt trừng trừng, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn .

Nữu Nữu thấy thế, lập tức về đến cạnh nàng, một bộ nhu thuận an ủi:

"Nương, ngài không sao chứ, đừng tức giận đừng tức giận! Nguyên lai, phụ thân không có trừng phạt ngài, mà là yêu ngài thương ngài, cho nên, ngài đừng trách phụ thân nữa!"

Sở Tiêu Lăng tròn mắt một cái, một tiếng bất đắc dĩ gầm nhẹ, lập tức nằm xuống, kéo cao chăn che lại cả đầu của mình.

Lư Vân Lạc Kỳ khẽ cười, tiếp tục dạy Nữu Nữu học:

"Nữu Nữu đại khái không biết mình làm sao tới đến thế giới này a? Kỳ thật chính là do phụ thân không quản một nhọc ngày đêm trấn áp nương con, ở sâu trong người nương con truyền đến hạt mầm, sau đó mới có con."

Nữu Nữu bán tín bán nghi, ánh mắt trừng lớn hơn nữa

"Không, không phải, nương nói Nữu Nữu là do nương cùng cha kết tình tình yêu."

"Không sai, Nữu Nữu quả thật do nương cùng phụ thân kết tình tình yêu!"

Kết tình Tình yêu bốn chữ này, làm cho Lư Vân Lạc Kỳ Long tâm cực kỳ vui mừng, trên mặt ý cười càng đậm

"Không phải phụ thân này, mà là thân sinh phụ thân của Nữu Nữu, người đã vị quốc vong thân!" Nữu Nữu vội vàng biện giải.

Lư Vân Lạc Kỳ vừa nghe xong, tươi cười nhất thời đọng lại, nghĩ ngợi muốn hay không như vậy nói cho nó biết, kỳ thật mình chính là phụ thân của nó, chính mình không hề vì nước hy sinh!

Nhưng mà, hắn lại lo lắng, vạn nhất nó hỏi chính mình vì sao nhiều năm như vậy mới tìm nó, chính mình vì sao không chết.

Ngày đó, đều là tạm thời hắn không thể nói được . Nội tâm ảo não cùng uể oải, hắn kéo nhẹ chăn:

"Lặng Lặng"

Sở Tiêu Lăng biết hắn muốn nói cái gì, tiếp tục đem chính mình che kín không kể hờ trong chăn, vui sướng khi có người gặp họa hừ nói

"Đừng gọi ta, sự tình là do người bày ra, chính người giải quyết đi!"

Lư Vân Lạc Kỳ tuần nhan lại càng thêm vẻ khó xử, không khỏi hỏi hận mới vừa rồi vui đùa quá mức rồi, tự trách căn bản không nên quên trước mặt tiểu nữ nhân này cũng thuộc loại nữ nhân, có nữ nhân tiểu Thất cùng mong da mặt đặc tính.

Thầm thở dài một hơi, hắn lại huých nàng, vội nói:

"Đừng tức giận nữa, đều là lỗi của ta, trẫm không nên thiếu đứng đắn, không nên chọc nàng, trẫm hứa với nàng, về sau không được nàng cho phép, sẽ không dám nói lung tung, nếu không, trẫm mặc nàng trừng phạt!"

Đường đường là vua của một nước, từ trước đến nay chỉ có hấn trừng phạt nhân, nay lại ăn nói khép nép luân phiên cầu xin, không biết nên nói hấn vĩ đại thâm tình, hay là nói hấn bất hạnh tự gây nghiệt.

"Lăng Lăng a "

Cuối cùng, Sở Tiêu Lăng vẫn là không thoát khỏi sự mềm lòng, lại lần nữa đứng dậy, đem khuôn mặt từ trong chăn trương ra, biểu hiện tức giận liếc hấn một cái, nhìn về phía Nữ Nữ, suy nghĩ một lát sau, ôn nhu nói

"Nữ Nữ, con không phải đã nói rất nhớ phụ thân sao? Vậy con có muốn nhìn thấy phụ thân không? Thân sinh phụ thân!"

"Nhưng mà nương đã nói qua, phụ thân đã vị quốc vong thân rồi! Còn nói phụ thân đi đến 1 nơi rất xa, không bao giờ trở về nữa!" Nữ Nữ quất cái miệng nhỏ nhắn lên, một đôi tiêu mày cũng gắt gao nhăn lại .

Sở Tiêu Lăng lại trầm ngâm, mới dòn dập giải thích

"Đúng vậy, bất quá phụ thân bởi vì rất nhớ Nữ Nữ, cho nên cho dù đang ở rất xa, cũng bài trừ muôn vàn khó khăn gấp trở về ."

"Đúng vậy, Nữ Nữ, phụ thân rất nhớ con, cũng nhớ nương, mất thật lớn khí lực, mất thật nhiều thời gian, cuối cùng mới tìm được 2 nương con! Phụ thân hứa với con, về sau không bao giờ rời đi nữa, vĩnh viễn ở cùng con, được không? Phụ thân sẽ đem thời gian bồi thường cho những ngày tháng đã qua! Về sau, Nữ Nữ chính là tâm can bảo bối của phụ thân!"

Lưu Vân Lạc Kỳ nhân cơ hội chen vào nói, còn ôm lấy Nữ Nữ.

Ấm áp quen thuộc hoài bão, làm cho Nữ Nữ phá lệ tham luyến, nó vẫn đang không hiểu lắm lời nương cùng phụ thân nói, bất quá nó biết, phụ thân đã trở lại, hơn nữa rất thương mình, cùng nương giống nhau đem mình trở thành tâm can bảo bối, cho nên nó rất vui vẻ, thực hưng phấn.

Lập tức, nó cũng nâng lên đôi tay nhỏ nó, vòng ở lưng Lưu Vân Lạc Kỳ, thiên chân vô tà nói

“Vậy phụ thân nói chuyện phải giữ lời nha, về sau không được rời đi khỏi Nữ Nữ, phải cùng Nữ Nữ và nương vĩnh viễn ở chung một chỗ!"

“Ừ. Đương nhiên, phụ thân hứa với con, hiện tại hứa với con!"

Lưu Vân Lạc Kỳ đem nó ôm vào càng chặt hơn, trong lòng tảng đá lớn cuối cùng được buông, cả người lại một lần nữa kích động vui sướng .

Thật lâu sau, hấn cũng buông Nữ Nữ ra, ánh mắt hướng Sở Tiêu Lăng, tự đáy lòng cảm kích nói

"Lăng lăng, cũng là nàng có biện pháp, cảm ơn nàng, cảm ơn"

Sở Tiêu Lăng cũng cảm khái, trong óc không tự chủ được thoáng hiện lên lại tình cảnh, từ lúc cầm lấy tờ từ thư rời đi khỏi Vương Phủ, nàng đã nghĩ rằng, không bao giờ cùng hấn xuất hiện bên nhau, cũng chưa từng nghĩ tới, sẽ xuất hiện việc Nữ Nữ và hấn quen biết nhau .

Giống như biết rõ ràng nàng đang suy nghĩ điều gì, Lưu Vân Lạc Kỳ đột nhiên ôm nàng, ở trên trán hạ xuống hôn, hứa hẹn

"Lăng Lăng, trăm hứa với nàng, sẽ quý trọng sự thân tình cùng ấm áp này, quyết không để cho nàng phải hối hận khi đã có quyết định này!"

Sở Tiêu Lăng không nói, nhẹ nhàng dựa vào trên vai hấn, tuyệt mỹ lệ nhan dần dần lộ ra thư thái không màng danh lợi mỉm cười.

Một hồi, ý thức được canh giờ không còn sớm, Lưu Vân Lạc Kỳ mới lưu luyến không rời buông nàng ra, còn giúp nàng mặc từng kiện xiêm y, sau đó, một tay nắm lấy tay nàng, một tay ôm lấy Nữ Nữ, đi ra khỏi ngủ phòng, chuẩn bị đi dùng bữa trưa.

Mới ra khỏi đại điện, lại gặp Lan Thái Hậu thần sắc cuồng quất đi tới, bà thở gấp, từ trong lòng lấy ra khăn tay, mở ra, một con búp bê vải lập tức hiện ra ở trước mặt mọi người, búp bê vải thân thể các nơi bị cầm đầy ngân châm, đặc biệt trên khuôn mặt, hoàn toàn thay đổi.

"A "

Nữ Nữ phong chùng bị dọa sợ, lập tức thét chói tai ra tiếng, còn nhanh nâng tay che khuôn mặt mình.

Sở Tiêu Lăng nhanh chóng theo Lưu Vân Lạc Kỳ ôm lấy nó, đem đầu nó cúi thấp đến trước ngực mình, không để cho nó tiếp tục nhìn thấy hình ảnh khủng bố làm cho người ta sợ hãi .

Sau đó, tầm mắt trở lại trên con búp bê vải, nghi vấn lên tiếng

"Mẫu hậu, đây là cái gì?"

"Mẫu hậu, búp bê vải này, là từ đâu tìm thấy?" Lưu Vân Lạc Kỳ sắc mặt cũng nổi lên biến hóa, hấn là hoàng đế, tự nhiên hiểu biết đây là chuyện gì.

"Theo Nhan Hâm tìm được! Tiêu lăng, con xem qua một chút, hay không cảm thấy xiêm y này rất quen thuộc?" Lan Thái Hậu gương mặt nổi lên tức giận.

Sở Tiêu Lăng cẩn thận nhìn một hồi, gương mặt thêm đại biến. Búp bê vải trên người đang mặc bộ quần áo này, cùng chính mình đều màu tím nhạt giống nhau như đúc! Hay là. Nhìn búp bê vải kia đầy người bị ngăn chặn, còn vô cùng thê thảm trên khuôn mặt, nàng không khỏi thất kinh.

"Nhan Hâm nữ nhân này, tâm địa ác độc đáng sợ, lại dùng vu thuật đối phó với Tiêu Lăng. Kỳ nhi, mẫu hậu lần này khẳng định, việc Tiêu Lăng ở Hoài Nam bị độc hại tuyệt đối cùng nàng có liên quan, cho nên, lần này vô luận như thế nào con cũng phải xử tử nàng ta, cấp cho Tiêu Lăng một công đạo!"

Lan Thái Hậu càng xem trong tay búp bê vải, càng là đầy ngập lửa giận.

Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn là trầm mặc, lợi hại đôi mắt đen dồn dập chặt chẽ chăm chú nhìn vào búp bê vải, mơ hồ lộ ra đau lòng, còn có thất vọng, hẳn không thể tin được, Nhan Hâm là một người như vậy, mặc dù việc ở Hoài Nam độc hại cùng nàng không quan hệ, mà với chuyện này, cũng đủ để chứng minh nàng là 1 nữ nhân ác độc.

Trong ấn tượng, nàng vẫn luôn ôn nhu động lòng người, yếu ớt, thiện lương vô hại, nàng rốt cuộc bao lâu biến thành như vậy? Hay là đúng như nàng nói, do chính mình đối với Lăng Lăng quá thương yêu làm cho nàng ta biến thành như vậy, đồ kỳ trở nên nhân tâm ác độc?

Hay là, đây là bản tính của nàng, nàng nguyên bản chính là một kẻ đầy côi lòng quỷ kế âm mưu? Nhìn chăm chú vào Lưu Vân Lạc Kỳ, Sở Tiêu Lăng, đại khái hiểu được tâm tình của hắn, nội tâm rất tư vị, nhưng cũng thay hắn cảm thấy khổ sở, nàng xem ra, Lưu Vân Lạc Kỳ đối với Nhan Hâm hiểu rõ xác thực có tồn tại tình cảm, nếu không, sẽ không hiện ra phản ứng này.

"Kỳ nhi, đây là việc không nên tha thứ, nhanh cấp Nhan Hâm kia kết thúc đi!"

Lan Thái Hậu lại thúc giục. Phát hiện Lưu Vân Lạc Kỳ như cũ ngu ngơ đau lòng, Sở Tiêu Lăng không khỏi đối với Lan Thái Hậu khuyên một câu

"Lan Thái Hậu, xin đừng gấp, việc này. Hãy để hoàng thượng chậm rãi xử lý đi! Hoàng thượng sẽ xét xử đẹp cả đôi đường phán định!"

"Nàng trong điện nô tài đều chiều dụ, nay nhân chứng vật chứng đều đủ, căn bản không cần đợi."

"Lan Thái Hậu bình tĩnh chớ nóng, chỉ bằng nô tài cung khai ra búp bê vải, cũng chỉ có thể chứng minh nàng thống hận cùng nguyên rửa ta, mà độc hại nhất án, còn không có sức thuyết phục! Kỳ thật, chúng ta không ngại giấu lại, nếu nàng ta thật sự mua chuộc sai hung thủ đi theo đến Hoài Nam hại con, nàng kia căn bản là không cần thiết lại mạo hiểm để người khác phát hiện ở trong cung bộ thự thứ này, dù sao, hoàng cung hiểu biết phản đông, thực dễ dàng làm cho người ta phát hiện."

Sở Tiêu Lăng đương nhiên không phải vì Nhan Hâm biện hộ cho, mà là luận sự, căn cứ khách quan phân tích.

Nàng biết, Nhan Hâm ở trong lòng Lưu Vân Lạc Kỳ có 1 địa vị nhất định, mà Nhan Thượng Thư, tại triều cũng có ảnh hưởng thật lớn, cho nên việc này không thể qua loa, không thể ngộ phán.

Lúc này, Lưu Vân Lạc Kỳ từ trong trầm tư tỉnh lại, gật đầu đồng ý

"Lăng lăng nói rất có lý, mẫu hậu ngài yên tâm đi, con chắc chắn xử lý, cho ngài, còn hợp lý công đạo!"

Lan Thái Hậu trong lòng không cam lòng, có thể thấy được bọn họ đều như vậy, lại âm thầm đánh giá một phen, liền cũng thôi.

Bất quá, vẫn là buồn bực

"Dù sao đây là một mặt trời lặn thủy ra Thạch rơi, Nhan Hâm cũng không thể phóng xuất! Trước việc hạ độc có phải hay không do nàng sai, lần này vu thuật, liền đủ để nàng bị phạt!"

"Vâng, con biết, nàng sẽ tiếp tục ở trong lao, chờ ngày xét xử."

Kế tiếp, Sở Tiêu Lăng tiếp tục điều hòa khuyên giải an ủi, Lan Thái Hậu mới dần dần bớt giận, còn thuận tiện lưu lại một lời đề bạt, lại có Nữ Nữu tham dự, bất khoái không khí chậm rãi biến mất, mọi người tạm thời khôi phục cao hứng.

Hoàng cung trong đại lao. Nhan Hâm ủ rũ nằm tại tấm ván gỗ giường một góc, nguyên bản hăng hái dung nhan giờ phút này tái nhợt tiêu tụy, như nước trong veo hai tròng mắt cũng là âm đạm không chút ánh sáng.

Nhốt tại trong lao một ngày một đêm, Lưu Vân Lạc Kỳ không hề tới thăm nàng, cũng không phái người đưa thư, vì thế, nàng càng nghĩ càng không cam lòng, không ngừng thậm chí quở trách thị vệ, muốn bọn họ đi tìm Lưu Vân Lạc Kỳ, nê hà, thị vệ giống như mất mù tai điếc, căn bản không nghe theo lời.

Trừ bỏ nha hoàn Tiểu Lan, nàng rốt cuộc chưa thấy qua những người khác, tự liên ngày xưa những kẻ "Người ủng hộ" cũng không xuất hiện. Nguyên bản còn trông cậy vào Tiểu Lan sẽ thay nàng tìm Lưu Vân Lạc Kỳ, ai ngờ Tiểu Lan trả lời là Lưu Vân Lạc Kỳ lấy bận rộn làm cớ, không chịu triệu kiến.

Nàng biết, nhất định là Sở Tiêu Lăng tiện nhân kia đứng giữa làm khó dễ, nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, thậm chí đi ra ngoài chính mình.

Không, nàng sẽ không để cho tiện nhân kia thực hiện được, chỉ có chính mình trừ bỏ nàng, quyết không cho phép nàng trừ bỏ chính mình! Nghĩ xong, nàng cả người nhất thời tràn ngập tức tối, nhảy xuống giường, bước tới song sắt, lại lần nữa đối với bên ngoài hò hét

"Này, các ngươi không biết sống chết cầu nô tài, Bồn cung có việc phân phó, nhanh quay lại Bồn cung đây, uy."

Kết quả cùng giữa trưa giống nhau, nàng kêu rách cổ họng cũng không thấy bất kỳ bóng người nào, bọn thị vệ vẫn là không để ý tới nàng! Nhắc chân không ngừng đá vào song sắt, nàng xấu hổ thành giận phát tiết tức giận trong lòng, cho đến mệt mỏi mới đành chỉ, tiếp theo chậm rãi ngồi xổm xuống, tựa như vậy ngã ngồi trên mặt đất.

Không lâu, chợt nghe một tiếng bước chân đến gần, nàng đang suy sụp tinh thần uể oải biến mất, trong mắt khôi phục hi vọng. Xuất hồ ý liệu người đi tới không phải là thị vệ, mà là. Tuệ tâm Thái Hậu.

Tuệ tâm Thái Hậu trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia khinh bỉ, rất rõ ràng, đối với Nhan Hâm coi thường và cảm thấy khinh miệt.

Đã bắt khả thi Nhan Hâm, gặp qua Tuệ tâm Thái Hậu, thật giống như biển rộng mệnh mỏng đặt lên một cây di mộc, vội nhanh đứng dậy, kinh hi nói

"Tuệ tâm Thái Hậu ngài đã tới, ngài đến thăm ta? Ngài vẫn khỏe chứ, không giống những người đó, nhìn thấy Bồn cung gặp rủi ro, người người tránh né, thật sự là vong ân phụ nghĩa, uống phí Bồn cung còn từng dẫn tiến các nàng hầu hạ hoàng thượng."

"Cho nên nói, phải thời khắc làm cường giả, mới có thể vĩnh viễn hiệu lệnh người khác."

Tuệ Tâm Thái Hậu nói một câu, đánh gãy của nàng oán giận.

Nhan Hâm giật mình, tiếp tục tổ ra trong lòng khổ sở

"Ta hiện tại ngay cả gặp hoàng thượng cũng khó khăn, còn thể nào làm cường giả! Ta không rõ, Sở Tiêu Lăng tiện nhân kia rốt cuộc cho hoàng thượng mê canh gì, làm cho hoàng thượng trở nên thị phi chẳng phân biệt được, chỉ bằng không rõ lai lịch tờ giấy viết thư cho ta định tội!"

"Hiện tại không chỉ có là tờ giấy viết thư, mà là. Trước người ở trong tối cách làm sự bị Lan Thái Hậu biết, người trong điện nô tài cũng đều khai ra rồi, cho nên, cho dù không có tờ giấy, người cũng tội không thể tha!"

Nhan Hâm vừa nghe, đại chấn, hai mắt dữ dội trừng, do dự dồn dập mà trở nên nói chuyện cà lăm

"Bà làm sao có thể biết, là ai, là ai tổ giác ta?"

"Đưa ngọc, người sớm đã bị kẻ khác âm thầm gài bẫy!"

Nhan Hâm lại là chấn động, lập tức giận dữ hỏi:

"Ai? Chẳng lẽ là tiện nhân kia chính mình dùng khổ nhục kế?"

"Trừ bỏ nàng, người bình thường còn với ai kết thù kết oán?"

Còn với ai kết thù kết oán? Ra vẻ không có, bởi vì những người đó đối với chính mình đều kính sợ nịnh nọt, căn bản sẽ không kết thù kết oán.

Duy chỉ có kẻ kia không biết sống chết. Liễu Bích Hà. Nhưng, đây chẳng qua là một con nhóc, có năng lực gì cùng can đảm giao đấu với chính mình?

Giống như nhìn ra trong lòng của nàng ta suy nghĩ gì, Tuệ Tâm Thái Hậu giúp nàng tiến thêm một bước khẳng định:

"Không sai, chính là nàng! Chớ xem thường nha đầu kia, nàng so với các ngươi bất kỳ đều thông minh thực tuyệt! Nàng ta bày ra nhất tiễn song điêu mưu kế, thật sự biện pháp hay!"

Tuệ Tâm Thái Hậu nói ra..., cấp Nhan Hâm mang đến khó có thể hình dung kinh ngạc

"Tuệ Tâm Thái Hậu, ngài. Ngài biết ta hoài nghi ai?"

Tuệ Tâm Thái Hậu không trả lời thẳng, chỉ mỉm môi hờ cười, nói tiếp

"Giả trang đáng thương mềm mại cũng không phải là lần nào cũng có thể được, bất đồng thời kỳ muốn dùng bất đồng thủ đoạn. Nếu muốn vĩnh viễn vô tư, người phải học được mạnh hơn bản lĩnh hơn! Người phải hiểu được đi khổng chế người khác, mà không phải bị người khác nắm mũi dẫn đi! Nếu không, người chỉ có thể vĩnh viễn sống ở chỗ này, hối tiếc tự oán, ý chí chiến đấu hoàn toàn biến mất."

Nhan Hâm lại là một trận kinh sợ, theo bản năng hỏi

"Vậy kế tiếp ta nên làm thế nào? Tuệ Tâm Thái Hậu hay là có thượng sách? Thành cấp Bồn cung chỉ điểm, Bồn cung nhất định vô cùng cảm kích!"

Tuệ Tâm Thái Hậu không đáp, chỉ cấp nàng một ý vị thâm trường, lưu lại một câu

"Đừng nóng vội, ai gia sẽ dạy người!" dứt lời, xoay người, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Nhan Hâm lên tiếng kêu to, Tuệ Tâm Thái Hậu giống như không nghe được, đi mãi, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Toàn bộ khuôn mặt tiếp tục ghé vào thanh sắt chắn lạnh lẽo, Nhan Hâm ảo não tâm tình dần dần nổi lên kinh ngạc cùng hoang mang, lại hồi tưởng đến mới vừa rồi tình cảnh, đột nhiên phát giác, Tuệ Tâm Thái Hậu có điểm cổ quái, bà hôm nay, giống như thay đổi thành một người khác, cùng bình thường quả thực hai người khác xa.

Rốt cuộc sao lại thế này, Tuệ Tâm Thái Hậu giải thích thế nào biết nhiều như vậy? Như thế nào biến thành như vậy? Trừ bỏ gương mặt, còn lại tựa hồ thực xa lạ, xa lạ đến làm cho chính mình mơ hồ, thậm chí sợ hãi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sâu Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đêm lạnh như nước

Yên tĩnh trang nghiêm trong ngự thư phòng lại sáng như ban ngày, Luru Vân Lạc Kỳ nhắm nghiền đôi mắt, lười biếng dựa vào ngai trên ghế. Sau lưng hẳn chính là Sở Tiêu Lăng, đang nhẹ nhàng xoa bóp.

Trong chốc lát sau, Luru Vân Lạc Kỳ đột nhiên hỏi ra

"Lặng lặng, nàng. . . . có oán trầm không?"

Sở Tiêu Lăng biết rõ hẳn ám chỉ điều gì, chỉ là im lặng. Nói thực ra, Nhan Hâm năm lần bảy lượt mưu hại mình, chính mình đương nhiên hi vọng nàng bị trừng phạt xứng đáng, đặc biệt lần này việc dùng vu thuật.

Từ hôm chứng kiến con búp bê vài khủng bố sau, chính mình một mực vẫn còn cảm giác sợ hãi, chỉ cần yên tĩnh xuống, liền không tự chủ được nhớ tới con búp bê vài thảm hại kia, vì vậy không giải thích được cảm thấy những ngân châm kia thật sự đang đâm vào trên thân thể của mình, đón lấy tất cả đau nhức đến chính mình cũng khó có thể hình dung ra, cả người sợ hãi khủng hoảng toàn thân phát run, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Bởi vậy đáng sợ hơn, chính mình đang ngủ trưa, đột nhiên gặp một con ác mộng, mơ tới Nhan Hâm dùng dao găm đâm loạn vào mặt mình, vô cùng thâm, cho đến khi tỉnh lại chạy đến trước gương phát hiện khuôn mặt hoàn hảo vô khuyết, mới không còn cảm thấy sợ hãi như vậy, nhưng tâm tình thật lâu không cách nào bình phục quyết tâm.

Thật lâu cũng không nghe nàng đáp lại, Luru Vân Lạc Kỳ không khỏi mở mắt ra,, vươn cánh tay ra kéo tay của nàng, đặt nàng ngồi trên đùi của mình, ánh mắt sâu thẳm bình tĩnh nhìn nàng, lại một lần nữa xin lỗi nói ra:

"Thực xin lỗi, trầm biết rõ Nhan Hâm phạm sai lầm, lại không sửa trị nàng ta, trầm có phải là rất đáng ghét, rất vô dụng?"

Nhìn hẳn đang buồn rầu, thẹn thùng sa sút tinh thần Sở Tiêu Lăng trong lòng cũng nhói đau và đồng tình, nhìn không được lên tiếng an ủi:

"Hoàng thượng đừng nói rằng mình vô dụng đáng ghét, sao không đem những việc này xem như do bản thân quá trọng tình trọng nghĩa cùng vì đại cục suy nghĩ? Tiêu Lăng tin tưởng, nếu hiểu được, hoàng thượng tuyệt không hi vọng giống như bây giờ lâm vào lưỡng nan khốn cảnh."

"Chính là mẫu hậu nói đúng, trầm đã mang đến cho nàng quá nhiều ủy khuất!"

"Cùng hoàng thượng thống khổ không chịu nổi so sánh với nhau, Tiêu Lăng bị ủy khuất tính là cái gì! Hướng hờ Tiêu Lăng là nữ tử, trong lòng có khổ thì trong lời nói còn có thể phát tiết đi ra, mà hoàng thượng, nam nhân đại trượng phu, mặc dù muốn khóc cũng chỉ có thể rơi nước mắt hướng trong bụng nuốt xuống."

Sở Tiêu Lăng dứt lời, nội tâm lại rung động, không khỏi đưa tay, xoa lên đôi lông mày rậm đang nhăn lại của hẳn.

Nàng rất hiểu rõ đại nghĩa cùng ôn nhu săn sóc, làm cho Luru Vân Lạc Kỳ cảm động, còn là áy náy cùng tự ti, không khỏi đem nàng ôm chặt vào trong ngực, chăm chú ôm, mà lại còn bức thiết hứa hẹn:

"Lặng lặng, cảm ơn nàng, còn có, cảm tạ ông trời đã đem nàng ban cho trầm, tốt đẹp như vậy đưa nàng đến bên người trầm! Nàng yên tâm, trầm sẽ không để cho nàng phải bị trả giá, thỉnh một lần nữa cho trầm một chút thời gian, trầm sẽ cho nàng một công đạo."

"Còn có, chờ hết thấy công việc xử lý thỏa đáng, trầm sẽ phong nàng làm hậu, đến lúc đó nương nàng cũng nở mặt với thiên hạ, toàn bộ cả hậu cung, rốt cuộc không người nào còn có thể khi dễ nàng nữa!"

Luru Vân Lạc Kỳ không hề trì hoãn, vội vàng nói thêm câu này.

Một phen hứa hẹn, lập tức mang cho Sở Tiêu Lăng rung động thật lớn, còn có không cách nào hình dung cảm động cảm khái. Nàng tin tưởng hẳn thật sự với chính mình yêu sâu đậm, cũng hiểu được hẳn đối với chính mình che chở, làm mất đi không muốn qua, hẳn sẽ phong chính mình là hoàng hậu, bởi

vì nàng không dám hy vọng xa vời, lại có lẽ, trong nội tâm hoàn toàn không có khát vọng chờ đợi qua.

"Trẫm biết rõ, nàng có lẽ không quan tâm tới những điều này, nhưng đây là trẫm đối với nàng biểu đạt tình yêu, trẫm nguyện bản tính toán đợi hết thay chuẩn bị cho tốt sẽ nói cho nàng biết, chính là, trẫm thật sự đã đợi không kịp. Lăng Lăng, lần này đừng có lại cự tuyệt trẫm, nghe trẫm lần thứ nhất, tiếp nhận an bài của trẫm đối với nàng, được không? Trẫm muốn nói cho nàng biết, bất kể là trước kia, hay là hiện tại hoặc tương lai, nàng đều là chính thể của trẫm, địa vị vĩnh viễn không người nào có thể thay thế, mà ngay cả Nhan Hâm, cũng không ngoại lệ!" (Câu này đúng trong cả 4 kiếp ah =.=)

Lưu Vân Lạc Kỳ lần nữa khấn thiết chân thành.

Không sai, nếu là trước kia, mình quả thật không gì lạ, biết rõ xã hội này nam nhân tam thể tứ thiếp rất bình thường, biết rõ hần là hoàng đế, tam cung lục viện đương nhiên, nhưng mình cũng không cách nào chịu được, chính mình muốn không phải chỉ là chính thể, cũng không phải địa vị cao nhất, mà là duy nhất nữ nhân của hần. Đây cũng là nguyên nhân chính mình một mực kiên trì không cho hần sắc phong.

Bất quá, hôm nay, ý nghĩ của mình tựa hồ trong thời gian ngắn đổi thay rồi, vì hần, chính mình nguyện ý cùng những nữ nhân khác chia sẻ tình yêu, chỉ cần hần cho mình yêu thương hết mực so với những nữ nhân khác nhiều một ít, nhiều một chút cũng đã đủ.

Đuôi lông mày giãn ra, tuyệt mỹ dung nhan dần dần tỏa mãn cười, Sở Tiêu Lăng xanh miết ngón tay ngọc nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn trước ngực của hần, dùng hành động đáp ứng lời hần!

Lưu Vân Lạc Kỳ lập tức cảm thấy khó có thể nói nên lời tung tăng như chim sẽ cùng cuồng hỉ, đem nàng ôm chặt hơn, cái cằm đặt tại mái tóc nàng, kích động qua lại vuốt ve, một hồi, nâng khuôn mặt của nàng lên, nhanh chóng hôn lên đôi môi kiều diễm mê người của nàng.

Sở Tiêu Lăng đầu tiên là ngẩn ngời, cũng chủ động mở hàm răng ra đón ý hòa theo đáp ứng hần.

Trong phòng nhiệt độ càng ngày càng cao, vật trở ngại trên người cả hai dần dần bị rút đi, một dương một âm, hai câu thân hình dính sát hợp lại cùng một chỗ, cơ hồ thân mật không thể phân chia, bắt đầu đáp ứng nhu cầu lẫn nhau, lẫn nhau thỏa mãn an ủi.

Chọc người yêu kiều thờ gáp trong phòng, Sở Tiêu Lăng khép hờ đôi mắt, cánh tay đặt lên trên cổ của hần, tận tình hưởng thụ lấy lực động của hần đang không ngừng nhồi vào bên trong chính mình, nàng thoải mái giống như chuẩn bị phát ra tiếng hét cuối cùng thì chợt thấy có thứ gì đột nhiên mềm nhũn ra.

Đột ngột hư không, làm cho nàng bất mãn mở to mắt, chuẩn bị hỏi hần có chuyện gì xảy ra thì đã thấy giọt máu đỏ tươi từ mũi hần chảy ra, xẹt qua khóe miệng, cái cằm, cuối cùng nhỏ tại trên đuôi trắng nõn của chính mình, một điểm tiếp một điểm, dần dần hình thành một tiểu máu.

Hỗn Độn - ý thức chuyển thành mình, mê ly đôi mắt cũng đột nhiên khôi phục thanh tịnh, Sở Tiêu Lăng lập tức kinh hãi:

"Hoàng thượng ngài làm sao vậy, hoàng thượng."

Lưu Vân Lạc Kỳ ôn nhu nhìn nàng, đưa cho nàng một nụ cười yên tâm, làm gì được, tiếng nói chuyện biểu lộ rõ nỗi thống khổ của hần

"Trẫm. Trẫm không có việc gì!"

Dứt lời, hần tiếp tục đóng đưa thất lưng, đáng tiếc căn bản là lực bất tòng tâm, còn không kịp cử động, cả người trở nên vô lực, xụi lơ tại trên người Sở Tiêu Lăng, máu mũi còn đang chậm rãi chảy ra, dĩ nhiên ngắt đi.

Sở Tiêu Lăng triệt để cảm thấy khủng hoảng e ngại, nhẹ nhàng đẩy hần ra ngồi trên mặt ghế, chính mình theo người hần bước xuống, chuẩn bị ngồi dậy, phòng chừng bởi vì vừa rồi ngồi trên người của hần, hai chân giờ lên quá lâu trong khi quan hệ, gót chân vừa chạm đất, hai đầu gối chợt mềm nhũn, chèo chống hoàn toàn biến mất, tựa như vậy bổ nhào xuống mặt đất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, nàng không để ý đầu gối cùng chân truyền đến đau nhức, cũng không còn tâm tư mặc quần áo, tranh thủ thời gian bò lên, tựa như vậy phủ phục đến bên cạnh Lưu Vân Lạc Kỳ, kéo tay, chăm chú cẩn thận bắt mạch cho hần.

Mạch nhanh hơn, hỗn loạn. Đón lấy, nàng lại mở mắt của hần ra, phát hiện bên trong cũng khác hần so với bình thường.

Rất rõ ràng, hần đang có vấn đề! Cụ thể là vấn đề gì, chính mình không biết! Những bệnh trạng này, mình theo sư phụ học y ba năm cũng chưa từng học qua!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, hần bỗng dưng không lý do té xỉu, còn máu mũi chảy đầm đìa? A, đúng, máu mũi! Sở Tiêu Lăng đang nghĩ ngợi như thế nào cầm máu lại cho hần thì thấy máu mũi tự động đình chỉ, nhưng hần vẫn y nguyên hai đôi mắt đóng chặt, lâm vào trạng thái hôn mê.

Xem ra, chỉ có cho thái y đến khám bệnh, chính là, khi thái y hỏi nguyên do, mình sẽ trả lời thế nào? Tình hình thực tế nói ra sao? Chính mình như thế nào mở lời được!

Nghĩ xong, Sở Tiêu Lăng lông mày chau lên, không khỏi kinh hoàng lay tay Lưu Vân Lạc Kỳ

"Hoàng thượng, ngài nhanh tỉnh lại, ngài trước tỉnh lại, có mấy lời muốn ngài chính miệng nói với thái y, cầu ngài, hoàng thượng, hoàng thượng."

Đáng tiếc, vô luận nàng như thế nào cầu khẩn khóc hô, hần cũng không có động tĩnh, không khí trầm lắng. Điều này làm cho Sở Tiêu Lăng đáy lòng khủng hoảng, nghĩ đến hần có thể hay không do việc đó mà đó u ám bất tỉnh, nàng liền rút cuộc chẳng quan tâm cảm thấy thẹn cùng xấu hổ, nhanh chóng

đứng lên, hướng phía cửa thẳng đến, chuẩn bị đi gọi người truyền thái y.

Vừa đi ra hai bước, liền nghe sau lưng truyền tới một giọng nói thấp đến không thể nghe thấy

"Lăng lăng!"

Cước bộ lập tức đình chỉ, nàng cực kỳ nhanh chạy trở lại bên cạnh người hấn, kinh hi khóc

"Hoàng thượng, ngài cuối cùng đã tỉnh."

Nàng khóc lóc thảm thiết, làm đau lòng hấn, vì vậy, hấn cố dùng lực chèo chống, khó khăn giơ tay lên, bên cạnh lau đi những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống của nàng, thương tiếc đau lòng nói

"Đồ ngốc, đừng khóc, đừng khóc, trẫm chỉ thích nhìn nàng vui vẻ khoái hoạt, tựa như vừa rồi trẫm yêu thương!"

Dứt lời, tự nhận là kỳ lạ nhất mị mê người cười, ayy. Nam nhân này, đến cảnh này, còn có tâm tình tán tỉnh cùng nói giỡn.

Sở Tiêu Lăng rơi nước mắt không ngừng, tiếp tục nghẹn ngào nói

"Ngài vừa rồi không lý do té xỉu, còn máu mũi chảy đầm đìa, làm ta sợ muốn chết! Làm ta sợ muốn chết! Ngài hiện tại như thế nào, còn có hay không một mối? Ta thật vô dụng, lại khám bệnh không ra hấn đang bị bệnh gì. Đúng rồi, ngài tại đây chờ một lát, ta sai người đi truyền thái y."

"Trẫm không có việc gì, đừng lo lắng, chớ khẩn trương, cũng không cần truyền thái y, nhìn xem, trẫm đã tỉnh lại, nói rõ đã không có việc gì rồi!"

Kỳ thật, tình huống của mình trực tiếp thanh trừ, hấn y nguyên cảm thấy toàn thân không khỏe, giống như đang bị hỏa thiêu, đau đớn vô cùng, quả thực khó có thể chịu được, bất quá, hấn sẽ không để cho nàng biết sự thật, càng thêm không muốn để cho nàng phải tiếp tục khổ sở thương tâm cùng lo lắng, bởi vì nói như vậy, sẽ làm cho chính mình đau lòng, so với thân thể đau nhức còn nghiêm trọng!

Sở Tiêu Lăng học qua y thuật, tình trạng thân thể của hấn, biết rõ hấn đang gượng chống đỡ, chưa vội phát giác ra khuyên bảo, nhưng vẫn là không được hấn cho phép. Người nam nhân này, có khi đối với chính mình dựa vào trẫm thuận, thật có chút về sau, thí dụ như hiện tại, quả thực một mực gian ngoan mất linh, rất quật cường!

Bất đắc dĩ, Sở Tiêu Lăng đành phải tạm thời bỏ qua, nhớ lại sư phó đã từng truyền thụ qua huyết vị giảm trừ đau nhức, vì vậy nói hấn cúi xuống, tìm được huyết vị nào đó của hấn, nhẹ nhàng xoa nắn.

Không bao lâu, Lưu Vân Lạc Kỳ trên người đau nhức quả nhiên dần dần rút đi, thân thể chậm rãi hồi phục, cả người cũng bắt đầu linh động. Cuối cùng, được Sở Tiêu Lăng dìu, rồi đi khỏi ngự thư phòng, trở lại tẩm cung.

Sở Tiêu Lăng giúp hấn cởi áo nói dây lưng, dìu hấn nằm xuống, phòng chừng đêm nay nguyên khí đại thương, quá mức mệt mỏi, nên hấn rất nhanh đã ngủ.

Mà Sở Tiêu Lăng, rõ ràng cũng rất mơ hồ, không cách nào ngủ, lẳng lặng nằm ở bên người của hấn, tựa như vậy đắm chiều nhìn tới hấn, cho tới hùng đông.

Những ngày tiếp theo, Lưu Vân Lạc Kỳ mặc dù không tái phát bệnh, bất quá thân thể rõ ràng so với trước kia yếu đi rất nhiều. Sở Tiêu Lăng nhiều lần thúc hấn để cho thái y khám bệnh, hấn không nghe, còn như bình thường, mỗi đêm hướng nàng cầu hoan.

Có lần trong bóng tối, Sở Tiêu Lăng tất nhiên không chịu, nhưng mỗi đêm đều đến tẩm cung cùng hấn ngủ, ôm hấn, hôn nhẹ, thậm chí sờ soạng vuốt ve, đến thời điểm trọng yếu nhất, lại dùng lý trí ngăn cản.

Một việc khác, vụ án nàng bị ngộ hại tại Hoài Nam cũng có tiến triển, không biết là do ai âm thầm nhúng tay, thậm chí bắt hung thủ chui đầu vào lưới, bầm báo hết thấy chân tướng.

Đối với hung thủ, Sở Tiêu Lăng cùng Lưu Vân Lạc Kỳ đều nhận ra, chính thức tại Hoài Nam, trà trộn vào thị vệ đoàn người có 1 nam tử tuổi còn trẻ.

Lưu Vân Lạc Kỳ thăm vấn, hung thủ cái gì cũng khai, nói là được Liễu Bích Hà sai khiến, Liễu Bích Hà chẳng những khống chế hấn, còn có một gia lão ở dưới giấu danh tính uy hiếp hấn, làm cho hấn không thể không nghe theo Liễu Bích Hà an bài, đối với Sở Tiêu Lăng hạ độc thủ.

Hung thủ đã bị nhốt vào Thiên Lao, lúc này, chính thức thăm vấn Liễu Bích Hà. Dực Khôn Cung chánh điện, hào khí ngưng trọng dị thường yên lặng, trong điện trên ghế dựa lớn đang ngồi là Lưu Vân Lạc Kỳ, hai bên theo thứ tự là Sở Tiêu Lăng cùng Lan thái hậu.

Đàm nhiệm thần sắc khác nhau, tầm mắt đều phóng tại trước mắt Liễu Bích Hà. Trong lúc đó Liễu Bích Hà hai đầu gối chạm đất, cái eo thẳng tắp, cúi đầu, mặc dù chết đến nơi, nàng y nguyên bảo trì ngông nghênh.

"Liễu quý nhân người thật đúng là to gan lớn mật, Tiêu Lăng với người không oán không hận, người vì sao hung ác hạ độc thủ, còn không mau khai ra?"

Lan thái hậu đầy mặt vẻ giận dữ, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, bà tuyệt đối không thể tưởng tượng được, mà lại không cách nào tiếp nhận, hậu cung lại có tới nhiều kẻ tâm địa ác độc như vậy!

Mà Sở Tiêu Lăng đột nhiên đứng dậy, chậm rãi đến gần Liễu Bích Hà, bao quát đánh giá nàng một hồi, áp ứng hỏi

"Bích Hà, ngươi có thể nói cho ta nguyên do? Ngươi tại sao phải hại ta? Tại sao phải giá họa cho Hiền phi?"

Bình tĩnh tiếng nói hơi có vẻ thất vọng, trắng nõn tiểu nhan cũng ần ần hiện đau nhức, trong ấn tượng Sở Tiêu Lăng, Liễu Bích Hà ôn nhu động lòng người 1 tiểu cô nương, vẫn cho là nàng cùng chính mình đồng dạng, bình tĩnh thiện lương, không tranh quyền thế, ai ngờ. Lại so với hậu cung bất kỳ nữ nhân nào cũng đều ác độc giảo hoạt mà lại tâm ngoan thủ lạt.

Liễu Bích Hà không nói một tiếng, hai mắt như cũ nhìn thẳng mặt đất.

Lan thái hậu thấy thế, càng thêm tức giận, giữ cửa khẩu thị vệ kêu tiến đến, phân phó bọn họ đem khuôn mặt Liễu Bích Hà nâng lên.

Thanh lệ cao ngạo dung nhan lập tức ánh vào mi mắt mọi người, Liễu Bích Hà vinh nhục không sợ hãi, duy nhất có thể nhìn ra nàng giờ phút này tâm tình sáng ngời đôi mắt, lộ ra không cam lòng, không cam lòng, phẫn nộ, oán hận! Đặc biệt khi nàng nhìn đến Sở Tiêu Lăng, đôi mắt bắn ra từng đạo lợi hại ánh sao, như là từng thanh đao nhọn, sắc nhọn hướng tới Sở Tiêu Lăng.

Điều này làm cho Sở Tiêu Lăng cảm thấy run sợ, nàng nghĩ mãi mà không rõ, chính mình chưa từng đắc tội thậm chí mạo phạm qua Liễu Bích Hà, làm gì đưa tới như vậy thống hận cùng oán hận, vì vậy, nàng nhìn không được hỏi lại

"Bích Hà ——"

Liễu Bích Hà trong mắt quang không giảm, tiếp tục nộ trừng một lát, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi rống ra:

"Không sai, là ta làm, ta chẳng những muốn mạng của ngươi, cũng muốn Nhan Hâm cùng một chỗ chôn cùng, bởi vì các ngươi đều đáng bị trừng phạt đúng tội, đều phải xuống Địa ngục."

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, trong lòng càng hoang mang.

"Năm đó, nếu không phải ngươi cùng Nhan Hâm kết thù kết oán, tự cũng không phát sinh việc ngoài ý muốn, mà ta, cũng sẽ không bởi vậy bị liên quan đến, đến nỗi không thể vào làm bạn với ca ca. Ta thương tâm, ta khổ sở, ta không cam lòng, nhưng ta còn tiếp tục nhẫn nại xuống, hi vọng ký thác vào việc tuyển tử. Ai biết, lão thiên gia cũng không giúp ta, chúng ta không đến bước tiếp theo, lão Thiên gia lại nhẫn tâm đoạt đi mệnh của ca ca! Là các ngươi, hai người nữ nhân chết tiết các ngươi, làm hại ta vĩnh viễn mang theo tiết nôi, cùng ca ca thiên nhân hai tướng cách xa! Ta đã bị đau khổ, các ngươi há có thể Tiêu Dao bên ngoài! Vốn, ta nghĩ ngươi đã chết rồi, thăm nghĩ đối phó qua Nhan Hâm, ngươi lại không lý do chạy về cung, còn phá vỡ kế hoạch ban đầu của ta, ngày xưa chỉ có thể một lần nữa bố trí, cho nên, muốn trách, chỉ có thể trách ngươi! Là ngươi chính mình trở về muốn chết!"

Liễu Bích Hà gầm nhẹ chuyển thành rít gào, thần sắc khác thường kích động, cả khuôn mặt đỏ lên, nếu không có thị vệ đè lại, nàng chỉ sợ đã phóng tới Sở Tiêu Lăng.

Thì ra là thế! Nguyên lai nàng yêu mến Lưu Vân Lạc Trinh! Biết được nguyên do, Sở Tiêu Lăng nguyên bản nhậm tức giận biến mất.

Lan thái hậu cũng bị Liễu Bích Hà làm chấn động trợn mắt há hốc mồm, mà Lưu Vân Lạc Kỳ, cũng là vô cùng kinh ngạc.

Bỗng dưng, Sở Tiêu Lăng đến trước mặt Liễu Bích Hà ngồi xổm xuống, cùng nàng nói xin lỗi:

"Thực xin lỗi, ta vô tâm, năm đó việc ngoài ý muốn, ta không nghĩ, cũng không phải ta có thể khống chế, vô ý cho ngươi mộng nghiền nát, cho ngươi thống khổ vậy trong lễ mừng năm mới, thật sự xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi! Đối với việc Lưu Vân Lạc Trinh chết đi, ta cũng cảm thấy rất đường đột, tuy nhiên ta đối với người cảm tình cũng không phải yêu."

"Ngươi cút ngay, ai muốn ngươi nèo khóc chuột già từ bi! Ngươi cút ngay, ngươi cút ngay cho ta." Liễu Bích Hà càng thêm kích động, cơ hồ gần như điên cuồng, bọn thị vệ tranh thủ ra tay, lần nữa vững ngăn nàng lại.

Nhân chứng vật chứng đều đủ, vụ án đã rõ ràng nhưng, Lưu Vân Lạc Kỳ mệnh thị vệ khống chế Liễu Bích Hà nhốt vào đại lao, chờ đợi xử trí.

Đuổi tới cửa Sở Tiêu Lăng, y nguyên bình tĩnh nhìn Liễu Bích Hà dần biến mất, một hồi sau, cho đến khi sau lưng truyền đến tiếng gọi của Lưu Vân Lạc Kỳ, nàng mới quay đầu lại, đẩy mặt đau thương, tâm tình miên man.

Lan thái hậu thở ra một hơi, cảm khái vô hạn nói:

"Sự tình cuối cùng tra ra manh mối, sau cơn mưa trời lại sáng rồi! Ayy, không thể tưởng tượng được chân tướng đúng là do kẻ khác!"

Sở Tiêu Lăng đột nhiên quỳ xuống, "Hoàng thượng, Lan thái hậu, Tiêu Lăng có một thỉnh cầu, Liễu Bích Hà nàng. Không bằng thả nàng ta! Việc này coi như không có phát sinh ra!"

"Thả nàng? Cho rằng không có phát sinh qua? Tiêu Lăng, con." Lan thái hậu khó có thể tin tưởng to mắt.

Sở Tiêu Lăng gật đầu, lập tức lần nữa khẩn cầu Lưu Vân Lạc Kỳ: "Hoàng thượng, van cầu ngài!"

Lưu Vân Lạc Kỳ hiểu được trong lòng suy nghĩ, một lát sau, đồng ý với nàng.

Cuối cùng, Liễu Bích Hà tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, ngay hôm đó đã bị nhập lãnh cung, mà Nhan Hâm, mặc dù Hoài Nam hạ độc cùng nàng không quan hệ, nhưng nàng trong cung sử dụng vu thuật, vẫn phải trừng phạt.

Bất quá "May mắn" cho nàng, lại tránh được một kiếp, nàng trong điện cung nữ thay nàng nhận tội, nói hết thấy đều là chính mình bày ra, do dự kính trọng Nhan Hâm, không quen thấy Nhan Hâm bị vắng vẻ, bởi vậy vụng trộm sử dụng vu thuật hại Sở Tiêu Lăng!

Vốn, cung nữ nhận tội, tất cả mọi người lòng dạ biết rõ, nhưng là không thể nê hà, cuối cùng, chỉ có thể xử tử cung nữ.

Lan thái hậu không cam lòng, vốn muốn mượn việc này cho Nhan Hâm trừng phạt, phạt nàng cầm tù một tháng.

Lần này phong ba, cuối cùng đã hết.

Minh Nguyệt sáng trong, chiếu la giường vi.

Ưu sầu không thể ngủ, ôm quần áo nâng bồi hỏi.

Nền thượng ngọn đèn dầu lóe lên, ôn nhu cùng màu vàng nhạt hào quang vào cả gian phòng, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng vang lên tiếng côn trùng gọi, chỉ vì hết thảy an tường cùng yên tĩnh.

Sở Tiêu Lăng một đầu tóc đen rối tung ở sau lưng, trên vai phủ thêm một kiện Nguyệt Nha sắc trường bào, toàn thân không có bất kỳ đồ trang sức làm đẹp, lại càng hiển thanh dật thoát tục.

Nàng dựa sát vào khung cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài mông lung ánh trăng, suy nghĩ bất tri bất giác về tới ban ngày, lại một lần nữa vì việc Liễu Bích Hà si tình cảm thấy khổ sở cùng đồng tình.

Nhân sinh tiếc nuôi nhất, chớ quá tại, đơn giản buông tha cho không nên buông tha cho, cố chấp kiên trì không nên kiên trì, ba năm trước đây, Liễu Bích Hà mới 13 tuổi, đã có mối tình đầu, hôm nay cũng mới 16 tuổi, chính trực đa dạng, một mực làm cho người ta thiên chân vô tà, đơn thuần trực rỡ bộ dạng, nhưng mà, trong nội tâm nàng đau nhức cùng khổ lại có ai có thể cảm giác được.

Không biết Lưu Vân Lạc Trình lúc đó, có hay không biết được Liễu Bích Hà thâm mến mình nếu như ngai trên trời có linh, chứng kiến Liễu Bích Hà vì hán mà biến thành như vậy, nhất định rất đau lòng rất bị thương a?

Nhớ tới Lưu Vân Lạc Trình, Sở Tiêu Lăng trong mắt thương cảm lập tức càng đậm, người kia hòa ái dễ gần, như ngọc ôn nhuận 1 nam tử, lưu cho mình ấn tượng vĩnh viễn là hiền hoà ôn nhu. Hân ta, ưu tú như vậy, thiện lương như vậy, khó trách Liễu Bích Hà sẽ như thế cuồng dại đi theo.

Kỳ thật, cảm tính xử lý biện pháp, xử tử Liễu Bích Hà, làm cho nàng cùng Lưu Vân Lạc Trình tại thế giới kia gặp lại, làm đôi thân tiên quyến lữ! Nhưng mà, chính mình thùy chung không đành lòng, Lưu Vân Lạc Trình chết đi thuộc về bất đắc dĩ, Liễu Bích Hà còn trẻ như vậy, còn có rất nhiều đoạn đường có thể đi, thật sự không nên hương tiêu ngọc vẫn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Tiêu Lăng lại một tiếng u thán, quá mức xâm nhập vào thế giới trầm tư của nàng, sau lưng có người tới gần cũng không biết được, cho đến khi bị kéo vào một lồng ngực ấm áp quen thuộc mới thanh tỉnh, chứng kiến ánh nến có vẻ càng thêm khắc sâu tuần nỷ trước mặt, không khỏi kinh ngạc hô một câu

"Hoàng thượng, ngài. Ngài làm sao tới rồi?"

"Người khá tốt ý tứ hỏi thăm, thăm mới chịu hỏi nàng, đêm nay vì sao chậm chạp không đi đến Dực Khôn Cung?" Lưu Vân Lạc Kỳ giả bộ tức giận, đôi tay đặt tại bên hông nàng nhẹ nhàng ngắt .

Sở Tiêu Lăng lúc này mới nhớ lại, đêm nay tâm tình không tốt, khó coi, một mực vì Liễu Bích Hà buồn khổ âu sầu, cứ thế đã quên việc đi tìm hán.

Thầm đánh giá nàng, Lưu Vân Lạc Kỳ trầm ngâm thấp giọng: "Làm sao vậy? Còn đang suy nghĩ việc kia?"

Sở Tiêu Lăng ngừng lại, lập tức thừa nhận, "Đêm nay, thiếp nghĩ đến rất nhiều việc, nghĩ đến Liễu Bích Hà, còn có Lưu Vân Lạc."

Lưu Vân Lạc Kỳ nhanh chóng đề môi của nàng xuống, không cho nàng nói ra chữ cuối cùng "Trình", đồng thời bá đạo tuyên cáo: "Không được nghĩ tới hán, trong lòng nàng chỉ có thể nghĩ về một người nam nhân là trầm thôi."

Nhìn hán hết như một tiểu hải tử hòn dỗi xấu xí, Sở Tiêu Lăng buồn cười, nặng nề cả đêm tâm tình chấn động, không khỏi nói: "Tốt lắm, ta vô luận thân cùng tâm, vĩnh viễn đều chỉ thuộc về một mình hán, chỉ có một mình hán ngừng trú, cái này hải lòng chưa!"

Lần đầu nghe nàng thổ lộ, tuy nhiên không phải rất tuyệt, thực sự đủ để cho Lưu Vân Lạc Kỳ cảm động cùng cuồng hỉ, cái gì cũng không nói, ôm ngang nàng, thẳng đến trước giường.

"Hoàng thượng, hán muốn làm gì?" Đột nhiên không có cảm giác, khiến cho Sở Tiêu Lăng thét kinh hãi, vô ý thức ôm sát hán

"Trầm muốn? Nàng cứ nói đi? Trầm nhìn lâu như vậy, thật sự không cách nào nhìn thêm được nữa rồi!" Lưu Vân Lạc Kỳ nói xong, đã đem nàng đặt ở

trên giường, cao lớn vĩ ngạn thân hình cấp bách áp gần lại.

Nghe mùi vị quen thuộc, nhìn người kia dần dần kéo dài tuần nhân, còn có đối với tĩnh mạch tựa như biển tình trong mắt tràn ngập nồng đậm ham muốn, Sở Tiêu Lăng tâm tư kích động, tim đập bịch bịch, kim lòng không được hai mắt nhắm nghiền.

Mắt thấy hân muốn hôn lên môi của nàng, Sở Tiêu Lăng đột nhiên mở mắt ra, chỉ vì nàng nhớ tới lần trước khủng bố cực diện, Phi Hồng khuôn mặt, mang theo kinh hoàng cùng sợ hãi, nàng đưa tay chống đỡ, cự tuyệt nói

"Hoàng thượng, không được, ngài lần trước nửa đường bị xỉu, đoán chừng là Túng Dục. Ách, vất vả quá độ, cho nên lần này. Hay là thôi!"

"Trẫm không có việc gì, lần kia chỉ là việc ngoài ý muốn thôi, tuyệt đối không quan hệ." Lưu Vân Lạc Kỳ đã vận sức chờ phát động, đầu còn quán được nhiều như vậy, nói xong, ghen ghét hạ thấp môi, nhanh chóng ngăn chặn nàng lái nhai cái miệng nhỏ nhắn.

Giờ phút này, hân thật đúng là giống với câu "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu!"

Sở Tiêu Lăng vốn muốn tiếp tục gây dựa, làm gì được, hân dường như quyết định, căn bản không để cho nàng phản kháng, làm cho nàng chỉ có buông tha, ngoan ngoãn theo hân rơi vào bẫy dục.

Đáng tiếc, chuyện nàng sợ hãi đã xảy ra, cũng lần trước vậy, làm được nửa đường, hân lại lần nữa ngắt đi, hơn nữa máu mũi chảy đầm đìa, trượt qua khóe miệng, kèm thêm máu tràn ra.

Lại là một hồi kinh hoàng sợ hãi cùng luống cuống tay chân, nàng tiểu tâm dục dục để hân nằm ngang, không ngừng lay động kêu gọi, sau đó lẳng lặng chờ đợi hân tỉnh lại, song lần này tựa hồ so sánh với lần trước còn nghiêm trọng hơn, ước chừng qua hai khắc, hân vẫn không có dấu hiệu thanh tỉnh!

Việc này không nên chậm trễ, nàng mặc lại quần áo, chính mình chạy ra cửa phòng, phân phó cung nô đi truyền thái y .

Đêm nay thái y đứng lúc có viện phán đại nhân, đầu tiên là kinh ngạc, vội vàng bắt mạch cho Lưu Vân Lạc Kỳ, xong, sắc mặt vô cùng trầm trọng tuyên bố

"Hoàng thượng trúng một loại độc!"

Sở Tiêu Lăng mặt mày đại biến "Cái gì độc?"

"Mất Hồn tán! Loại độc này rất kỳ quái, bình thường nữ tử dùng, nữ tử bản thể không có việc gì, bất quá, một khi nàng cùng nam tử giao hoan, sẽ đem độc tố lẳng lẽ truyền cho nam tử, làm nam tử sinh ra tính đối khát, Túng Dục quá độ, đến độ nhất định, sẽ xuất hiện té xỉu, toàn thân không còn chút sức lực nào, mà lại kèm thêm thất khiếu chảy máu, nếu không kịp thời trị liệu thì..., cuối cùng không tránh khỏi cái chết!" Viện phán đại nhân chăm chú phân tích giải thích, nét mặt già nua nổi lên nhiều điểm đỏ ửng cùng xấu hổ.

Mà Sở Tiêu Lăng, thoáng chốc bị nặng nề chần trệ!

Một hồi, viện phán đại nhân ho nhẹ một tiếng, áp ứng nói "Vi thần cả gan, xin hỏi Lăng thái y, mới vừa rồi có phải hay không cùng hoàng thượng. Hoan. Hoan. Ách."

Sở Tiêu Lăng tinh tường hân muốn hỏi cái gì, vì vậy rất nhanh nhẹ gật đầu, giảm đi sự quần sợ của hân.

"Hoàng thượng có phải hay không nửa đường ngắt xỉu?"

Sở Tiêu Lăng lại gật đầu .

"Ngoại trừ Lăng thái y, hoàng thượng trong khoảng thời gian này có hay không lâm hạnh các nương nương khác? Hoặc là, Lăng thái y không ngại để cho vi thần bắt mạch?" Viện phán đại nhân lại nói.

Sùng hạnh nương nương khác? Sở Tiêu Lăng giật mình, gần đây, hân mỗi đêm đều cùng chính mình ở chung một chỗ, cho dù mấy ngày nay không làm gì, cũng ngủ ở bên cạnh mình. Chẳng lẽ. Độc tố là do mình truyền cho hân sao? Nghĩ đến điều này, Sở Tiêu Lăng không hề do dự, vươn tay ra cho thái y bắt mạch.

Thái y đại nhân nhẹ nhàng cầm cổ tay trắng của nàng, cẩn thận chẩn đoán bệnh, không lâu, tâm mắt trở lại trên mặt nàng, kinh ngạc cùng không tin từ mắt hân ánh lên, tiếc nuối bẩm báo ra:

"Hoàng thượng bị bệnh, xác thực do Lăng thái y mà ra!"

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Mặc dù vừa rồi đã có nghi ngờ, chính là được viện phán đại nhân chứng thật, Sở Tiêu Lăng cảm thấy sợ run, cả người lui về phía sau loạng choạng lao đảo.

Cầm nhi tay mát lạnh lẽ, vội vàng đỡ lấy nàng, liền đối với viện phán đại nhân nói:

"Đại nhân, ngài xác định là Tiêu Lăng tỷ tỷ truyền độc cho hoàng thượng ư, ngài xác định không có chẩn đoán sai? Trước đừng nói Tiêu Lăng tỷ có dùng đến loại thuốc nào không, cho dù có, nàng một khi biết được trong cơ thể mình có nhiễm độc chất này, tuyệt không để cho hoàng thượng cũng bị nhiễm, yên tĩnh, Tiêu Lăng tỷ yêu hoàng thượng sâu đậm như vậy, khắp nơi vì hoàng thượng suy nghĩ, há lại sẽ gia hại hoàng thượng! Phiền ngài chuẩn bệnh lại lần nữa, chẩn đoán chính xác tình huống!"

Y thuật bị nha hoàn nghi vấn, viện phán đại nhân không vui, bất quá do nàng là người của Sở Tiêu Lăng, lại niệm tình nàng lo cho chủ nên sốt ruột, cũng không so đo cùng nàng, nghiêm túc đáp:

"Không sai, loại độc chất này ẩn hình rất cạn, bình thường đại phu khả năng tra không ra, nhưng nằm ở bên trong! Làm đại phu, đặc biệt Thái Nhất, cơ bản nhất thiết yếu nhất chuẩn tắc lời nói và việc làm nghiêm cấm kín đáo, không để cho lâm lỗi, cho nên bản quan tuyên cáo trước, đã kiểm tra tình huống, Lăng thái y nếu còn hoài nghi, đại khả truyền thái y khác chẩn đoán bệnh lại, Lương thái y đối với loại độc này cũng tràn đầy minh bạch cùng quen thuộc."

"Ách, không cần! Ta tin tưởng viện phán đại nhân có y thuật cao!" Sở Tiêu Lăng nhẹ giọng nói, lông mày chau lại, tiếp tục lâm vào hoang mang.

Viện phán đại nhân thì âm thầm đánh giá nàng, trong chớp lát, chần chờ nói ra:

"Lăng thái y, vì thần xin hỏi một câu, ngài khi nào bị trúng loại độc này, vì sao? Bằng y thuật hiện tại, ngài nên hiểu được loại thuốc này đối với thân thể vô hại, đặc biệt hoàng thượng lại như vậy rất sùng ái ngài!"

Nghe viện phán đại nhân nghi vấn hỏi, Sở Tiêu Lăng trong lòng run rẩy, không sai, như nàng dự đoán biết được có tình huống như vậy phát sinh, nàng như thế nào lại ngốc đến mức dùng đến loại thuốc này, mà vô luận như thế nào cũng sẽ không cùng Lưu Vân Lạc Kỳ hoan ái. Chỉ là, nàng thật sự không rõ ràng đã bao lâu dùng qua loại thuốc này.

"Nói như vậy, trúng độc đầu ba tháng là thời kì độc tính mạnh nhất, Lăng thái y không ngại cẩn thận ngắm lại. Trong ba tháng này có không dùng qua một ít loại thuốc kỳ quái nào không?" Viện phán nhắc nhở một câu.

Gần đây khoảng ba tháng? Hoài Nam bị độc sau, gần đây thân thể không tái xuất hiện di chứng, đừng nói loại thuốc cổ quái khủng bố Mất Hồn Tán, mà ngay cả bình thường phong hàn thuốc cảm mạo cũng không hề dùng, ngoại trừ. Sự phụ cho lọ thuốc kia! Nhưng sự phụ rõ ràng nói qua là cho chính mình trị cung hàn chứng, chẳng lẽ. Không, không có khả năng, sự phụ tuyệt sẽ không hại mình!

Nhìn thấy khuôn mặt nàng biến sắc, viện phán tranh thủ nói:

"Chẳng lẽ Lăng thái y đã nghĩ đến điều gì rồi?"

"Ách, không có. Không có!" Sở Tiêu Lăng ngăn chặn trong nội tâm bối rối, gấp giọng phủ nhận

"Thật xin lỗi, ta tạm thời nghĩ không ra rốt cuộc khi nào dùng qua loại thuốc này!"

Viện phán trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, trầm ngâm, chậm rãi nói:

"Hôm nay xem ra, chỉ có một khả năng, thì. Lăng thái y không biết tình huống bị người ta hạ độc rồi!"

Cầm nhi vừa nghe, lập tức la hét

"Là ai? Ai như vậy đáng giận? Tiêu Lăng tỷ âm thầm luôn luôn là do Yến nhi phụ trách, chẳng lẽ là nàng ta? Nàng ta bao lâu trở nên hư hỏng như vậy? Cảm tình bị người khác mua chộc? Hung thủ kia thật sự là to gan lớn mật, dám gia hại hoàng thượng."

Cầm nhi không ngớt thống mạ, Sở Tiêu Lăng tăng thêm vài phần tâm phiền ý loạn, bên cạnh ngăn cản nàng, bên cạnh cùng viện phán giảng:

"Độc từ đâu tới, chúng ta tạm thời đừng để ý tới, trước mắt chính yếu nhất chính là như thế nào cứu chữa cho hoàng thượng, đúng rồi, hoàng thượng tình huống bây giờ như thế nào? Bao lâu có thể tỉnh?"

Dứt lời, trở lại trước giường, bị thống ưu sầu nhìn người đang y nguyên mê man Lưu Vân Lạc Kỳ.

Viện phán đại nhân thần sắc lần nữa hiện ra ngưng trọng, lo lắng nói:

"Hoàng thượng tạm thời không có nguy hiểm tánh mạng, sáng mai sẽ tỉnh lại! Đáng tiếc, bọn thần vô năng, cho tới nay chưa nghiên cứu chế tạo ra triệt để giải trừ loại độc này, chỉ có thể tạm thời ổn định bệnh tình hoàng thượng!"

Sở Tiêu Lăng sau khi nghe xong, nội tâm một hồi bí bối.

"Mặt khác, từ hôm nay trở đi, Lăng thái y cũng không thể phục thị hoàng thượng, vì thần ám chỉ, không thể cùng hoàng thượng hoan ái! Nếu không, Chỉ gia tăng thêm bệnh tình cho hoàng thượng, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!" Viện phán đại nhân cảnh cáo.

Sở Tiêu Lăng khuôn mặt nóng lên, nhanh chóng hiện lên mặt tự nhiên, lúng ta lúng túng gật đầu

"Ta biết rồi!"

Viện phán đại nhân cáo từ rời đi, Cẩm nhi cũng cùng những người khác lui ra, Lư Vân Lạc Kỳ do vẫn còn hôn mê, nên vẫn tiếp tục lưu lại.

Trong phòng khôi phục yên lặng, Sở Tiêu Lăng tại giường bờ ngồi xuống, lẳng lặng nhìn xuống Lư Vân Lạc Kỳ, chậm rãi xoa nhẹ tái nhợt khuôn mặt của hắn.

Căn cứ vào nữ tử, được sư phụ truyền thụ y thuật đến giờ cũng không chạm đến phương diện này, cho nên chính mình đối với việc khuê phòng vẫn còn ngây thơ cùng không hiểu biết nhiều lắm.

Đối với hắn mỗi đêm không ngừng cố gắng, nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc, cho rằng mỗi nam nhân đều là như vậy, nguyên lai, trên thực tế cũng không phải là như thế, sở dĩ ham muốn tình dục của hắn cứ tràn đầy, là do mình làm hại, chính mình khiến cho hắn trở nên đói khát.

Mấy tháng trước, nàng đọc qua một quyển sách Y, lo lắng nhìn đến trang nói về việc nam nhân Túng Dục quá độ, lúc này mới cảm thấy tình thế nghiêm trọng, khi hắn đêm đó hoan ái nàng đã đem tình huống nói ra cho hắn biết, khuyên hắn nên tiết chế bớt, hắn lại một bộ cả lo phát phờ trả lời, nói cái gì chính nàng đã làm cho hắn mê mải không thể tự kiềm chế, chỉ cần có thể cùng mình hàng đêm không ngớt dừng lại. mãi mãi triền miên, mặc dù có tính tận người vong cũng không sao.

Lúc ấy đối với hắn không có cách nào hơn, nên cũng không để ý tới, không thể tưởng được vì một câu vui đùa của hắn, hôm nay lại thành thật.

Dĩ vãng, hắn cuối cùng trước mặt mình thể hiện ra vẻ tà ác tàn sát bừa bãi xấu xa còn đó, không hề hỏi mình là hay không cảm thấy hắn rất tuần tú rất mê người, hỏi mình có hay không bị hắn hấp dẫn đầu óc hỗn loạn phân không rõ Đông Nam Tây Bắc. Mà chính mình mỗi lần đều là cố chống cự nói lại, nói chán ghét hắn vô cùng.

Hôm nay, thẳng đến khi hắn yên tĩnh nằm xuống, nàng mới phát hiện, mình là cỡ nào hoài niệm đến các hành động của hắn, cỡ nào nhớ đến mọi bộ dáng xấu xa của hắn.

"Hoàng thượng, ngài nhanh tỉnh dậy đi, ngài không thể có việc gì được, Tiêu Lăng không thể mất đi ngài, đúng vậy, Tiêu Lăng rất yêu mến ngài tất cả bộ dạng, cho nên, ngài mau mau tỉnh lại, cho Tiêu Lăng thấy, cầu ngài, Tiêu Lăng van cầu ngài."

Sở Tiêu Lăng khóc than, lạnh buốt ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ngũ quan của hắn, nước mắt ức chế không nổi, theo trong mắt trào dâng ra, không ngừng lăn xuống đến gương mặt tái nhợt của hắn

Không biết có phải hay không cảm nhận được nàng đang than khóc, hoặc là đã đến lúc thanh tỉnh, Lư Vân Lạc Kỳ đột nhiên mở mắt ra, vừa thấy nàng đang khóc rống, trong lòng tức thì đau nhói, trước khi hôn mê tình cảnh cũng quay trở lại trong óc.

Hắn đưa tay ra, chậm chạp lau đi từng giọt nước mắt trong suốt, yếu ớt nói:

"Lăng lăng, thực xin lỗi, trầm lại để cho nàng bị chấn kinh sợ hãi, làm nàng phải khổ sở thương tâm! Trầm thật vô dụng."

Thấy hắn rốt cục đã tỉnh lại, Sở Tiêu Lăng kích động mừng rỡ, đồng thời, lắc đầu ngăn cản lời xin lỗi của hắn:

"Không, không liên quan tới người, là thiếp hại người, nếu không phải do thiếp gián tiếp truyền độc cho người, người sẽ không biến thành như vậy, đều tại thiếp, đều tại thiếp!"

Lư Vân Lạc Kỳ nghe không hiểu ra sao, buồn bực nghi vấn

"Nàng. Như thế nào lại nói như vậy, đồ ngốc, căn bản mặc kệ chuyện của nàng, tại sao phải tự trách."

"Không, chính là cùng thiếp có liên quan, là thiếp hại người." Sở Tiêu Lăng lần nữa chặn lời hắn, lập tức đem tình huống nói rõ chi tiết một lần

"Hoàng thượng, vì tánh mạng hãy suy nghĩ kỹ, kế tiếp người phải nghe theo lời thái y nói..., không được đụng vào thiếp."

Nghe đến đó, Lư Vân Lạc Kỳ rốt cuộc không cách nào gắng giữ tinh táo

"Vớ vẩn, trầm không tin, cái gì Mất Hồn Tán, quả thực chuyện đùa! Tên viện phán đại nhân này, nhất định là cao tuổi, đầu óc biến chất rồi, xem ra hắn về sau nên cáo lão hồi hương."

"Viện phán đại nhân không có chần sai, là thiếp bị trúng độc, sau đó truyền cho người." Sở Tiêu Lăng cảm thấy lo lắng, lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Lư Vân Lạc Kỳ bỗng đại chấn, nhưng rất nhanh, cả người nghiêm túc, giọng điệu mang theo ưu thương cùng phàn nàn

"Lăng lăng, là nàng cố ý, nàng thường nói trảm giống như mảnh hổ, đem nàng lần qua lần lại mỗi một không chịu nổi, nói muốn nghĩ đến biện pháp đối phó với trảm, chẳng lẽ dùng đến cả biện pháp này? Vậy nàng thật đúng là nhẫn tâm a!"

Lần này, đến phiên Sở Tiêu Lăng ngây người, đang muốn tiếp tục giải thích, đã thấy hần đột nhiên ngồi dậy, ôm nàng, tuần nhan bày biện ra như xưa cả lợ phát phơ biểu lộ

"Đồ ngốc, đừng quá lo, trảm hay nói giỡn, nàng cứ như vậy yêu mến trảm, há lại sẽ hại trảm! Tốt nhất, tất cả mọi người đừng đùa nữa, trảm thừa nhận có khi đã làm nàng mệt chết đi được, trảm hứa với nàng, từ nay về sau sẽ chú ý, tiết chế lại, bất quá nàng cũng phải hứa với trảm, không bao giờ được nói đùa như vậy nữa. Muốn trảm không hoan ái nữa, đây không phải là muốn lấy mệnh của luôn sao?"

Ha ha, xem ra nam nhân này vẫn không chịu tin tưởng cùng tiếp nhận sự thật.

Phát hiện hần tựa hồ muốn cho qua, Sở Tiêu Lăng trong lòng khủng hoảng tái khởi, không ki nghĩ ngợi, khí cấp bại phôi rống ra:

"Hoàng thượng, người nếu còn dám đụng vào thiếp, thật sự sẽ mất mạng!"

Lần đầu nhìn thấy nàng có bộ dạng tức giận như vậy, Lưu Vân Lạc Kỳ rung động lắc lư ngây ra như phỗng, nửa ngày mới hiểu được, giọng điệu tràn ngập ảo não cùng không liệu:

"Vậy nàng nói cho trảm biết, tại sao lại trúng độc, là ai cho nàng thuốc độc, trước đó nàng biết chuyện không, hoặc là bị người hãm hại? Nếu bị người hãm hại, trảm lập tức sẽ đem hung thủ bắt, sau đó giết không tha!"

"Thiếp. Thiếp cũng không rõ ràng lắm!" Sở Tiêu Lăng vẫn lựa chọn tin tưởng sự phụ, không đem sự phụ khai ra. Nàng thủy chung cho rằng, Sự phụ cùng Lưu Vân Lạc Kỳ vốn không hề có quen biết, không hề quan hệ, không có khả năng hại Lưu Vân Lạc Kỳ, hơn nữa không thể lợi dụng chính mình, để chính mình lâm vào bất nghĩa. Nàng tuyệt đối tin tưởng, lọ thuốc điều trị cung hần kia.

Lưu Vân Lạc Kỳ trầm mặc, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm nàng một hồi, đột nhiên kéo nàng lại, làm cho nàng tại bên người nằm xuống.

Sở Tiêu Lăng cho là hần vẫn muốn làm chuyện đó, kinh hô

"Hoàng thượng ——"

"Đừng cãi, trảm biết rồi, muốn ngủ!" Lưu Vân Lạc Kỳ lạnh nhạt, lập tức hai mắt nhắm nghiền.

Sở Tiêu Lăng ngạc nhiên, ngắm nhìn hần, cho đến khi nghe tiếng ngáy vang lên, nàng lúc này mới hơi chút yên lòng, tựa như vậy ôm lấy hần, không lâu cũng bắt đầu tiến vào mộng đẹp.

Hôm sau, Lưu Vân Lạc Kỳ vừa hạ lâm triều, lập tức gọi Thái Y Viện viện phán đến, nghe xong lời viện phán bẩm báo, hần cuối cùng đã chịu đối mặt với sự thật dù không muốn tiếp nhận thực tế!

Nguyên bản nhìn tới Nữ Nữ và Lan thái hậu, vừa vận nghe qua, bà biết được tình huống, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, sau đó, thất kinh hô lên

"Tiêu Lăng đâu rồi, có hay không hỏi nàng vì sao trúng thuốc độc? Nàng không phải rất am hiểu y thuật sao? Khẳng định biết rõ thuốc này có độc, hoặc là. Nàng có chủ tâm? Vì muốn được Kỳ nhi độc sủng, không tiếc lợi dụng thuốc này để khống chế Kỳ nhi? Nha đầu này, không thể tưởng được sẽ như vậy."

Ái tử sốt ruột, Lan thái hậu trở nên hoang mang lo sợ, một tác đại loạn, cơ bản năng lực phân tích rõ đã đánh mất!

Lưu Vân Lạc Kỳ tranh thủ thời gian trấn an bà, lại thay Sở Tiêu Lăng giải thích

"Mẫu hậu, ngài hiểu lầm Lăng Lăng rồi, nàng không phải người như vậy."

"Đúng vậy, Lăng thái y nói nàng căn bản không biết mình từng trúng qua loại thuốc này!" Viện phán cũng giải thích.

"Không có trúng qua? Vậy làm sao bị trúng độc! Chẳng lẽ, là người khác vụng trộm hạ độc à?"

"Vi thần cũng nghĩ đến khả năng này, nhưng Lăng thái y nói phụ trách ăn uống hàng ngày cho nàng đều do nô tài, cố sẽ không ai vụng trộm hạ độc hãm hại được."

"Không có? Hậu cung này đáng nói? Vì lợi ích trước mặt, sẽ biến thành phản bội. Không được, ta sẽ ngay bây giờ đi thăm vấn!" Lan thái hậu dứt lời, nhanh chóng đứng dậy.

Lưu Vân Lạc Kỳ không ngăn cản được bà, nên cũng đi theo, còn gọi cả viện phán.

Từ Nguyệt Các, Sở Tiêu Lăng đang ngủ trong phòng, phi thường yên lặng, trong không khí lưu động bị thương đè nén.

Sở Tiêu Lăng dựa vào cột giường ngồi lên, bất nấn ưu thương cùng nghi hoặc đôi mắt một mực nhìn chăm chú vào trong tay có 1 bình nhỏ màu đỏ, chai

này được hoàn, đúng là sư phụ lúc ấy cho nàng, chỉ có 30 viên, đã sớm uống hết, nhưng trong bình còn lưu lại nồng đậm vị thuốc.

Hôm nay sáng sớm, nàng nhìn không được thắm vấn người trong điện, còn từ đó rút ra kết luận, bọn họ cũng không phản bội chính mình, bởi vậy, chính mình uống độc chỉ có thể cùng chai thuốc này có liên quan. Bất quá, nàng như cũ không muốn tin, bởi vì nàng thật sự nghĩ không ra sư phụ có lý do gì để làm như vậy!

Có chút thán khí, nàng tinh thần hoảng hốt, tiếp tục ngốc nghếch nhìn qua, cho đến khi vài tiếng bước chân dồn dập vang lên mới thanh tỉnh lại, vừa nhìn thấy mặt, khuôn mặt hơi chút vô thức mà đem cái chai giấu sau lưng.

Có thể, Lan thái hậu từ lúc bước vào đã lưu ý thấy, cử động lần này của nàng càng thêm khiến cho Lan thái hậu hoài nghi

"Tiêu Lăng, trong tay con đang cầm là cái gì? Vì sao vừa nhìn thấy chúng ta lập tức thu lại? Nhanh cho ta xem một chút."

Sở Tiêu Lăng không nói, cũng không nghe theo, chỉ là sững sờ nhìn lại bà.

"Làm sao vậy? Chẳng lẽ muốn ai gia ra mệnh lệnh cho con? Hoặc là để cho thị vệ tiến đến đoạt lấy?" Lan thái hậu càng thêm sinh nghi, tiếng nói không tự chủ đề cao.

"Lăng Lăng, nghe mẫu hậu nói..., đưa cái chai qua cho bà, không có chuyện gì đâu!" Lưu Vân Lạc Kỳ đi vào bên người Sở Tiêu Lăng, ôn nhu khuyên, hiển nhiên, hẳn vừa rồi cũng lưu ý đến.

Sở Tiêu Lăng lại lần nữa trầm ngâm, tay trái cuối cùng từ đằng sau đưa ra, mang cái chai đưa cho Lan thái hậu.

Lan thái hậu kết quả, phóng tới mũi ngửi, khó nghe vị thuốc lập tức làm cho bà không khỏi nhăn mặt lại, nhanh chóng chuyển cho Tạ viện phán

"Người xem qua cái chai này một chút có hay không có vấn đề! Đây là hương vị gì."

Tạ viện phán gật đầu, đầu tiên là tường tận xem xét, lấy tay đối với miệng bình nhẹ lắc, lập tức bảy vị chấn đắc sắc mặt đại biến, trầm giọng nói ra

"Hồi bẩm hoàng thượng, hồi bẩm thái hậu, loại mùi này, chính thức là hương vị của Mất Hồn Tán." Dứt lời, ông lại chuyển đến hỏi Sở Tiêu Lăng

"Lăng thái y, xin hỏi chai này là từ đâu có được?"

Sở Tiêu Lăng ấp úng, nói không ra lời. Nàng cũng bị lời của viện phán làm rung động, nguyên lai, thật sự cùng sư phụ có quan hệ!

"Tiêu Lăng, con còn do dự cái gì, không phải con nói không dùng qua loại thuốc này sao? Vì sao hiện tại chai này lại xuất hiện? Con nói dối? Căn bản chính là cố tình thương tổn Kỳ nhi!" Lan thái hậu vô cùng đau đớn, còn có nồng đậm thất vọng cùng tức giận.

Mà Lưu Vân Lạc Kỳ, đôi mắt đen trầm xuống, nội tâm cũng vô cùng phức tạp, bất quá hẳn vẫn y nguyên lựa chọn cách tin tưởng nàng, lại lần nữa ôm bờ vai của nàng. Kiên nhẫn nói

"Lăng Lăng, đồ ngốc, đem điều mình biết nói ra đi, trăm tin tưởng việc này cùng nàng không quan hệ, gian trung tất có hiểu lầm!"

Nhìn thấy hẳn đang tràn ngập tín nhiệm cùng yêu thương trong đôi mắt, nghe những lời làm cho người ta thư thái, Sở Tiêu Lăng trái tim ấm áp, rốt cục chi tiết nói ra

"Sư phụ đưa cho thiếp lọ thuốc, trước khi đi Hoài Nam, bà đã tới tìm thiếp, nói lúc sinh Nữ Nhi Nữ trong cơ thể vẫn còn hàn chứng, chỉ cần uống thuốc này, sẽ khang phục!"

"Lăng thái y, cái này tuyệt không phải trị liệu cung hàn, mà là Mất Hồn Tán! Ngài. . . . Bị sư phụ lừa rồi!" Viện phán thuyết minh.

Lan thái hậu cũng khí cấp bại phôi rống ra

"Sư phụ con hiện tại đang ở đâu, vội vàng gọi tới, chúng ta muốn hỏi tình huống vì sao bà phải hại con, vì sao gia hại Kỳ nhi!"

"Sẽ không, con nghĩ sư phụ sẽ không có tâm địa như vậy, nếu bà muốn con tử, thì con đã sớm bị mất mạng, căn bản không có cơ hội sống sót đến bây giờ. Mặc dù sư phụ lãnh mạc, có thể trong nội tâm bà cũng rất thương con, rất thương Nữ Nhi Nữ, bà sẽ không làm như vậy, căn bản không cần phải làm như vậy!" Sở Tiêu Lăng lo lắng giải thích, chẳng những nói cho bọn họ nghe, mà nói cho chính mình nghe, có lẽ, nội tâm của nàng, không thể tin cùng tiếp nhận sư phụ đã lợi dụng nàng!

"Về phần bà có hay không phải làm như vậy, hỏi qua sẽ biết! Cho nên, con vẫn là đem chỗ ở của bà ta nói cho chúng ta biết!" Lan thái hậu bắt đầu trở nên không kiên nhẫn được.

Nhìn qua nàng đang rơi lệ, lâm vào nồng đậm khổ sở, Lưu Vân Lạc Kỳ quả thực long đau như đao cắt, không đành lòng nhìn nương đối với nàng ép hỏi, vì vậy nói:

"Mẫu hậu bình tĩnh chớ nóng, trăm biết rõ chỗ ở của sư phụ của nàng! Ngài yên tâm, trăm lập tức phái người đi tìm sư phụ của nàng ‘ mời đến ’!"

Lan thái hậu nghe xong, cuối cùng hơi chút an tĩnh lại, nhưng là, đối với Sở Tiêu Lăng bức mình không chút nào giảm, rốt cuộc không còn như dĩ vãng hiền lành, giờ phút này đã trở nên lạnh như băng sắc sảo, ayyy, nghĩ bà trước đây đã từng đối với Sở Tiêu Lăng tìm mọi cách yêu thương che chở, hôm nay vì quan hệ đến Lưu Vân Lạc Kỳ, lập tức thay đổi. Cũng khó trách, tại trong suy nghĩ của bà, thủy chung nhì từ trọng yếu nhất, bất luận kẻ nào cũng so kém hơn nhì từ.

Một hồi, Lưu Vân Lạc Kỳ khuyên giải khẩn cầu Lan thái hậu trước rồi đi, tiền trạm thôi lui Tạ viện phán, chính mình lưu lại tiếp tục an ủi Sở Tiêu Lăng

"Đồ ngốc, đừng khóc, không có chuyện gì, nói không chừng sư phụ nàng tìm được sẽ có kết quả không như vậy, hay là, bà ta nhất thời hồ đồ cho sai thuốc, đợi thị vệ tìm được bà, gọi bà đưa ra giải được cho trẫm, trẫm sẽ không suy xét!"

Kỳ thật, Lưu Vân Lạc Kỳ thân là vua của một nước, nhiều năm tích lũy kinh nghiệm, trong lòng của hần phi thường tinh tường, sự tình tuyệt không đơn giản như vậy, sở dĩ hần nói như vậy, là do không muốn Sở Tiêu Lăng khổ sở.

Sở Tiêu Lăng còn đang than khóc, dựa vào trước ngực của hần, đồng thời âm thầm cầu nguyện, hết thấy được như hần nói, bởi vì, nàng thật sự không thể tin được sư phụ là loại người này, cũng không hi vọng sư phụ có âm mưu.

Hai người tựa như vậy lẳng lẳng ôm nhau, không hề lên tiếng, không lâu, Sở Tiêu Lăng thể xác và tinh thần mỏi mệt, ngủ thật say.

Lưu Vân Lạc Kỳ đem nàng đặt trên giường, cúi người nhìn nàng, nhẹ nhàng vén những sợi tóc mai vương trên trán nàng, tuần nhan hiển thị rõ vẻ phức tạp.

Kế tiếp, mọi người lo lắng trong chờ đợi qua mấy ngày, kẻ được phái đi tìm kiếm Chân Nguyệt Tinh trở về bẩm báo, nói trong trang không một bóng người, không chỉ không thấy Chân Nguyệt Tinh, mà ngay cả Cánh Bắc, cũng không hề thấy bóng dáng!

Đây càng xác nhận Chân Nguyệt Tinh có âm mưu, Lưu Vân Lạc Kỳ vì vậy phái thêm nhiều nhân mã đuổi bắt tuần tra.

Mà Lan thái hậu, đối với Sở Tiêu Lăng càng thêm bất mãn, thậm chí bắt đầu sinh ghét, mỗi lần đến đều nói với Sở Tiêu Lăng những điều thống mạ, oán nàng không cẩn thận, oán nàng quá mức tin tưởng sư phụ nàng, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ phải chịu thương tổn!

May mắn, mỗi lần đều có Lưu Vân Lạc Kỳ theo bên cạnh khuyên giải cùng ngăn trở, hơn nữa có hiểu biết Nữ Nữ, Sở Tiêu Lăng mới không bị la mắng.

Bất quá, Sở Tiêu Lăng cả người đều thay đổi, cả ngày lông mày thâm tỏa, tinh thần hoảng hốt, đối với cái gì cũng thương tâm, xem ra tuyệt mỹ dung nhan, cũng tìm không được nửa như ngày xưa sáng rực vui vẻ cùng thong dong bình tĩnh.

Hôm nay, Nữ Nữ bị Lưu Vân Lạc Kỳ an bài đi làm bạn với Lan thái hậu, Sở Tiêu Lăng đơn giản dùng bữa sớm một chút, như bình thường tại ngủ phòng gần người, một hồi, chợt thấy Cầm nhi lén lút đi tới, đưa cho nàng một phong thư.

Sở Tiêu Lăng tiếp nhận xem xét, khuôn mặt biến đổi, vội vàng hỏi

"Người ở chỗ nhìn thấy hần? Hần còn có hay không đã nói với người điều gì?"

"Tại hậu viện. Hần chỉ đưa cho ta phong thư này, bảo ta lập tức giao cho ngài, ta còn không kịp nói gì, hần đã biến mất!" Cầm nhi bẩm báo xong, hỏi tiếp

"Tiêu Lăng tỷ, trong thư nói những gì, là ai đưa cho ngài?"

"Sư huynh! Hần hiện tại không muốn bại lộ thân phận, hẹn ta xuất cung đi tìm hần."

Cầm nhi vừa nghe, trong óc nhanh chóng hiện ra bóng dáng Cánh Bắc cao lớn khôi ngô, lại nghĩ đến điều gì, chặn lại nói

"Ngài xác định là hần? Tiêu Lăng tỷ, ngài trước khi đi tốt nhất biết rõ ràng, miễn cho như lần trước, bị người ta hãm hại!" Nguyên lai, Cầm nhi nhớ tới ba năm trước nàng với Lâm Sáng bị Nhan Hâm thiết trí âm mưu.

Sở Tiêu Lăng tiếp tục xem lại bức thư một lần nữa, còn có kí tên dưới ký hiệu, nàng xác định, thư này là của Cánh Bắc! Vì vậy, nàng phân phó Cầm nhi vì mình chuẩn bị xe ngựa, lẳng lẽ đi ra Các Viện, lại dùng thân phận thái y của mình, không trở ngại gì rồi đi khỏi hoàng cung, thẳng đến nơi Cánh Bắc đã hẹn.

Lâu ngày không gặp, Cánh Bắc nhất thời kích động, không chút nghĩ ngợi liền cầm tay nàng hơi có vẻ lạnh buốt, kinh hi nói

"Sư muội, ta còn tưởng rằng nàng không thể tới!"

Sở Tiêu Lăng đồng dạng kinh hi, không để ý tay của mình đang bị hần nắm, gấp giọng thẳng hỏi:

"Sư huynh, cuối cùng tìm được sư phụ chưa? Ta có việc tìm bà, nhất định phải tìm được bà!"

Cánh Bắc ngăn người, khác thường tại đáy mắt cực nhanh lướt qua, lúng ta lúng túng hỏi:

"Nàng tìm bà làm gì?"

Nhìn hần, Sở Tiêu Lăng đầu tiên là suy nghĩ, sau đó hướng hần chỉ tiết nói ra Lư Vân Lạc Kỳ bị trúng độc nói rõ nguyên do

"Ta nghĩ sư phụ nhất thời chủ quan mới cho sai thuốc, cho nên, chỉ cần tìm được sư phụ, hết thấy đều rõ ràng, hoàng thượng bệnh tình sẽ được khám và chữa bệnh!"

Mà Cánh Bắc, nội tâm nghĩ ngợi, trong óc không khỏi nhớ lại chính mình mấy hôm trước cùng nương tranh chấp .

"Sư huynh, ngài nhất định phải giúp ta, hiện tại chỉ có ngài có thể giúp ta, chỉ có ngài mới có thể giúp hoàng thượng, Tiêu Lăng van cầu ngài!" Sở Tiêu Lăng lại nói, đẩy mặt cầu khẩn.

Nhìn nàng lòng nóng như lửa đốt, bị thương thống khổ, Cánh Bắc rất muốn nói ra việc của người nào đó cho nàng biết, nhưng cuối cùng, hần chỉ nhin xuống, đột nhiên từ trong lòng ngực lấy ra vài viên dược hoàn, đưa cho nàng, nói

"Thuốc này, tạm thời có thể khống chế giảm bớt bệnh tình của hoàng thượng, về phần triệt để trừ tận gốc, chỉ sợ chỉ có nương mới làm được. Bất quá nàng yên tâm, ta sẽ mau chóng giúp nàng đi tìm nương!"

Sở Tiêu Lăng gật đầu, tiếp nhận thuốc, đầu tiên là tường tận xem xét, lần này, hiểu được nghi vấn:

"Đây là thuốc gì? Ai đưa cho người? sư phụ sao?"

"Ách, phải Là ta tìm được trong tủ nương, ta từng nghe nương đề cập qua Mất Hồn Tán, cũng biết loại thuốc này đối với Mất Hồn Tán giảm bớt hiệu quả!" Cánh Bắc trong mắt lạng lạng hiện lên một tia khác thường.

Sở Tiêu Lăng bưng tỉnh đại ngộ, vội vàng đem thuốc bỏ vào trong ngực, chuẩn bị đem về cho Lư Vân Lạc Kỳ, đồng thời nói cho Lư Vân Lạc Kỳ biết, Cánh Bắc sẽ giúp đỡ trong việc đi tìm Chân Nguyệt Tinh.

Việc này không nên chậm trễ, nàng nói lời cảm tạ, bảo hần có tin tức gì thì tranh thủ thời gian thông báo với chính mình, còn dặn dò hần khi tìm được Chân Nguyệt Tinh, sau đó cùng hần từ biệt, ngồi trên xe ngựa hướng hoàng cung đi.

Đưa mắt nhìn nàng rất nhanh rời đi, Cánh Bắc mày rậm cau lại, đôi mắt đen nhấp nháy chớp động, một nỗi buồn vô cớ lặng yên bắt chợt.

Cùng một thời gian, khoảng cách không xa, hai gã nam tử trẻ tuổi một mực nhìn chăm chú hần, biết hần đã bỏ đi, bọn họ mới xoay người, thi triển khinh công chạy về phía hoàng cung, không lâu trở lại Dục Khôn Cung, cùng Lư Vân Lạc Kỳ bẩm báo sự việc vừa nhìn thấy.

Lan thái hậu vừa vặn cũng ở đó, vừa nghe tin tức này, lần nữa mất đi lý trí phương hướng, nhin không được tức giận mắng ra

"Oan nghiệt, thật sự là oan nghiệt, mẫu hậu quả nhiên không đoán sai, nha đầu kia căn bản là không cách nào quên việc con đã từng gây cho nó những nỗi thống khổ cùng thương tổn, vì vậy cùng sư phụ của nàng hợp mưu độc hại con, nhằm báo thù rửa hận!"

Bà chuyển thành trách cứ thị vệ

"Các người lúc ấy vì sao không cẩn thận nghe bọn họ nói gì, có phải là đang thương lượng bước tiếp theo mưu kế, còn có, các người hẳn là đem tiểu tử kia bắt trở lại!"

"Lan thái hậu xin bớt giận, Cánh Bắc võ nghệ cao cường, dưới cây chờ thân cận ..., chắc chắn bị hần phát hiện. Mặt khác, thuộc hạ hai người võ công chưa chắc là đối thủ của hần, không khỏi đã thảo kinh xả, thuộc hạ chỉ có thể tạm thời buông tha hần!"

Mà Lư Vân Lạc Kỳ, từ đầu đến cuối chưa nói qua một câu, dường như đang rơi vào vạn tượng hãm bẫy, cả người cơ hồ đông lạnh thành một tòa băng điêu.

Biết được nàng đột nhiên một mình ly cung, hần phái hai thị vệ đi theo âm thầm bảo vệ, xem nàng đi làm gì, tuyệt đối không ngờ được, nàng đúng là đi hẹn với Cánh Bắc!

Lúc trước, đơn giản nhận được sự tha thứ của nàng, hần đã cảm thấy rất kỳ quái, cảm thấy hạnh phúc tới quá dễ dàng, vốn cho là lão thiên gia ưu ái, biết rõ, hết thấy chỉ là một âm mưu, là trăm phương ngàn kế, một âm mưu!

Xưa nay cường hần, đột nhiên triệt để cảm thấy tâm lực bất ổn, nếu bị người bên ngoài phản bội, hần có lẽ sẽ cuồng nộ, nổi trận lôi đình, nhưng vừa nghĩ tới nàng, cũng chỉ có đau nhức bi ai.

Khắc sâu đau đớn không giới hạn, giống như cả người bị thấm rét lạnh thấu xương trong nước đá, toàn thân khí lực bị trút cạn, thậm chí không có sức lực để mà khiếp sợ phản nộ.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tứ diện sở ca (bốn bề thọ địch)

Bị kích động chạy về hoàng cung Sở Tiêu Lăng, không kịp trở lại chỗ của mình, liền thẳng đến Dực Khôn Cung, nàng vừa mới tiến đến điện, lập tức bị không khí cô quái kỳ dị trong điện làm giật mình, thực sự không nhiều để ý tới, trước đối với Lan thái hậu hành lễ, lập tức đi đến bên người Lưu Vân Lạc Kỳ, ân cần hỏi:

"Hoàng thượng, ngài hôm nay cảm giác thế nào, có khá hơn không?"

Lưu Vân Lạc Kỳ nhìn nàng, không trả lời.

Nhìn thấy trong mắt hẩn lộ ra thần sắc cổ quái phức tạp, Sở Tiêu Lăng ngăn người, chuẩn bị hỏi chuyện gì xảy ra, liền bị Lan thái hậu vượt lên trước một bước, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị hỏi lên:

"Nha đầu kia mau nói cho chúng ta biết, con hôm nay đi đâu? Gặp qua người nào? Hừ, nha đầu kia, thật đúng là thâm tàng bất lậu, mặt ngoài yếu ớt thiện lương, kì thực so với bất kỳ nữ nhân khác lại thâm hiểm, mang thù, dám liên hợp ngoại nhân (dám cấu kết với người ngoài) đối phó với Kỳ nhi, uổng phí chúng ta trước nay đối với người luôn yêu thương che chở! Nói ngay, người hôm nay chuẩn khỏi cung có phải là lên đi gặp gian phu Cánh Bắc? Các người lại đang mưu đồ bí mật gì?"

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, bỗng chấn động, nghĩ thầm Lan thái hậu làm sao biết chính mình đi gặp Cánh Bắc, còn có. Bà nói gian phu Cánh Bắc, nói mình cùng Cánh Bắc có mưu đồ bí mật!

Sở Tiêu Lăng tầm mắt chuyển hướng Lưu Vân Lạc Kỳ, hi vọng hẩn có thể giải thích tình huống, ai ngờ, đáp lại nàng vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt lo lắng, trầm ngâm nổi giận.

Lan thái hậu chửi mình không sao, chính là . . . Lưu Vân Lạc Kỳ cũng có phản ứng, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra! Sở Tiêu Lăng Tâm tư rối loạn . Không muốn suy đoán thêm, nhin không được hướng Lưu Vân Lạc Kỳ hỏi ra:

"Hoàng thượng, xin hỏi chuyện gì đang xảy ra? Thiếp . . .Không hiểu rõ lắm lời Lan thái hậu nói!"

Thấy nàng đầy mặt vô tội, hoang mang khó hiểu đầy ủy khuất, Lưu Vân Lạc Kỳ như dĩ vãng, thương yêu trong lòng mềm man, nhưng là, nghĩ tới việc nàng sau lưng mình tạo phản, tức giận ngay lập tức khôi phục,đôi môi mỏng cơ hồ mẫn thành một tuyến, tiếp tục trầm mặc trừng mắt với nàng.

Sở Tiêu Lăng vô thức chu cái miệng nhỏ nhắn, đầu tiên là bất nần liếc hẩn, từ trong lòng lấy ra dược hoàn Cánh Bắc mới đưa cho, trình lên hẩn:

"Loại thuốc này có thể giảm bớt độc tố trong cơ thể ngài "

Đáng tiếc, tay của nàng mới đưa ra, Lan thái hậu đã bước tới, nàng không kịp phản ứng, thuốc đang cầm đã bị cướp đi, còn bị dùng lực ném xuống, nhắc chân giẫm lên, Lan thái hậu tức giận mắng:

"Nguyên lai đây là bí mật các người âm mưu trong hôm nay, bắt quá, người đừng mơ tưởng chúng ta bị trúng kế!"

Chứng kiến được hoàn không dễ mới có được bị hủy, Sở Tiêu Lăng không chút nghĩ ngợi ngồi xổm xuống, chuẩn bị nhặt lại.

Lan thái hậu tiếp tục giẫm nát, sau đó đem chân nâng lên, bởi vì quá mức tức giận, không khống chế được đá vào người Sở Tiêu Lăng.

Sở Tiêu Lăng không kịp đề phòng, cả người lao đảo, may mắn nàng nhanh lấy tay chống đỡ, mới không bị té ngã chổng vó lên trời.

Vừa vận lúc này, Nữ Nữ từ bên trong đi ra, thấy tình huống như thế, nhanh chóng chạy vội tới người Sở Tiêu Lăng.

"Nương, ngài không có sao chứ!"

Đau lòng nhìn xuống cánh tay đang truyền đến cảm giác đau nhức, Sở Tiêu Lăng đưa mắt nhìn xuống cánh tay, đồng thời cố sức ngồi thẳng dậy, lại lần nữa tìm nhặt những viên thuốc kia, chỉ thấy. chúng đã bị giẫm nát thành bột phần!

Trong lòng đau xót, nàng ngồi gục xuống, lấy tay nâng lên chút ít bột phần, nước mắt ào ào chảy ra, nhỏ trên nhúm bột phần, tạo thành một rãnh nông.

Nữ Nữ không biết tình huống, vừa vịn nàng, vừa nói:

"Nương, trên mặt đất rất bẩn, ngài mau đứng dậy đi!"

Nhìn qua tiểu nữ nhi đã có hiểu biết, Sở Tiêu Lăng không khỏi càng thêm nước mắt rơi như mưa.

Nữ Nữ giờ tay áo lên, thay nàng lau đi từng từng nước mắt, phát giác như thế nào cũng không lau hết, vì vậy chạy đến bên người Lưu Vân Lạc Kỳ, khổ sở nói:

"Phụ thân, ngài nhanh đi an ủi cho nương, còn có bảo nương đừng khóc."

Lưu Vân Lạc Kỳ không nhúc nhích, thân hình cao lớn như cũ vững vàng ngồi ở trên ghế dựa lớn.

Nữ Nữ bắt đầu đi, lại chạy đến Lan thái hậu:

"Bà nội, ngài đi giúp nương Nữ Nữ ngồi dậy, gọi nương đừng khóc!"

Nhìn Nữ Nữ đáng thương, làm cho Lan thái hậu trong nháy mắt trào dâng lòng trắc ẩn, nhưng mà, nghĩ tới nó có thể là đã chứng của Sở Tiêu Lăng và Cảnh Bắc, rốt cuộc mềm lòng không được nữa, còn tức giận, chán ghét vươn cao cánh tay đánh xuống một cái.

Nữ Nữ còn nhỏ, lại không phòng bị, kết quả là... ngã nhào trên đất, theo nương khóc thê thảm.

Lan thái hậu thấy thế, trong mắt tức thời hiện lên một tia hối tiếc đau lòng, nhưng vẫn còn không can tâm, vì vậy nhìn xuống không nhìn đến.

Lưu Vân Lạc Kỳ cũng là lòng như đao cắt, vốn muốn đứng dậy đi qua, nhưng không làm được hai chân của hắn như bị đóng đinh trên mặt đất, không thể động dậy.

"Ồ ô, đau quá, nương, phụ thân, bà nội, Nữ Nữ đau quá." Nữ Nữ che đôi mắt, bắt lực khóc hô, rất thảm thiết.

Sở Tiêu Lăng lồng ngực đau đớn như bị người khác hung hăng đâm một đao, mang đến khó có thể hình dung đau thương thống khổ, không khỏi là vì chuyện con bị té ngã, mà còn vì... Lưu Vân Lạc Kỳ cùng Lan thái hậu tỏ thái độ cùng phản ứng vô tình!

Cuối cùng hoài nghi mình thì thôi, bọn họ thậm chí ngay cả Nữ Nữ cũng vậy. . . hoài nghi! Sở Tiêu Lăng không hề đứng dậy, tựa như vậy bỏ qua, một tay ôm Nữ Nữ vào trong ngực, bị thông chua xót nước mắt lại một lần nữa tuôn trào trên đôi mắt.

Trong điện bỗng tĩnh lặng, chỉ có tiếng Nữ Nữ đứt quãng khóc lóc vang lên, không biết qua bao lâu thời gian, nhờ có Sở Tiêu Lăng an ủi dỗ dành, Nữ Nữ cuối cùng dừng khóc.

Sở Tiêu Lăng cũng tự lau khô nước mắt, ôm Nữ Nữ đứng lên, không nhìn đến Lưu Vân Lạc Kỳ và Lan thái hậu, cũng không nói điều gì, rồi đi.

Bỗng dưng, Lan thái hậu hét lên:

"Người chưa trả lời ai thì đừng mơ tưởng có thể rời đi!"

Hồi ngừng lại, Sở Tiêu Lăng quay đầu lại, bình tĩnh nhìn qua Lan thái hậu, liền nói một câu:

"Không sai, con hôm nay đã đi gặp sư huynh, nhưng tuyệt không phải hẹn hò như ngài đã tưởng tượng, chúng ta cũng không có âm mưu gì, sư huynh tìm được thuốc, có thể tạm thời khống chế bệnh tình của hoàng thượng. . ."

"Chuyện đùa, người vẫn mạnh miệng sao nhà đầu, còn muốn nói dối?"

"Con không có nói dối, cũng không hề đùa, con nói sự thật, không thể phủ nhận, hoàng thượng xác thực đã làm con phải chịu nhiều oan ức, thậm chí làm con thống khổ, bệnh của hắn tuy do con mà phát bệnh, nhưng con chưa từng nghĩ tới muốn trả thù hắn, càng không nghĩ tới việc hại hắn! Con không rõ Lan thái hậu ngài vì sao nghĩ như vậy!"

Sở Tiêu Lăng nói xong, đột nhiên chuyển hướng tới Lưu Vân Lạc Kỳ:

"Ta lại càng không thể lý giải, người kia luôn miệng nói yêu ta, nói vĩnh viễn tin tưởng ta trong sạch, trong vòng một đêm thay đổi hoàn toàn! Nguyên bản, ngài là một người yếu ớt, tâm dễ dàng bị lay động bất định. Còn có Nữ Nữ, các người một mực nói như thế nào thương nó, đem nó trở thành bảo bối, kết quả là, đối với nó là một sự hoài nghi! Chẳng lẽ, đây là cái các người gọi là yêu sao? Ta thực hối hận, hối hận đã nói cho các người biết thân phận của Nữ Nữ, hối hận để cho Nữ Nữ quen biết với các người!"

Sở Tiêu Lăng nói xong, làm cho Lan thái hậu, đặc biệt Lưu Vân Lạc Kỳ, chấn động ngây ngốc.

Đối với họ lưu lại một cái nhìn lạnh nhạt, Sở Tiêu Lăng ôm chặt Nữ Nữ, lại một lần nữa xoa người, như ba năm trước đây vậy, cái eo thẳng tắp, cũng không quay đầu lại bước đi ra ngoài.

Ung Hoa Cung

Nhan Hâm rầu rĩ không vui nằm nghiêng ở trên giường, cả người vô tình, cũng không thấy thần thái vênh vào tự đắc như xưa.

Tiểu Lan đột nhiên đi vào, báo cho nàng một tin tức vô cùng chấn động.

"Tiểu thư, nguyên lai. . . Nguyên lai Nữ Nữ là thân sinh nữ nhi, nữ nhân kia cùng hoàng thượng đích thực là cốt nhục, thì ra là năm đó. . . Cái kia nghiệt chủng!"

Nhan Hâm nhanh chóng xoay người dậy, đôi mắt bỗng nhiên trở nên lạnh, khó trách bản thân đối với tiểu nha đầu có bao nhiêu ý tốt, con nhóc hết lần này tới lần khác không tỉnh tỉnh, nguyên lai là tình địch của mình!

"Nô tỳ còn nghe được, hoàng thượng gần đây phát bệnh, nguyên nhân là nữ nhân kia đã dùng một loại thuốc, làm cho hoàng thượng sinh ra tính dối khát, tưng dục quá độ, làm cho tinh khí tổn hao nhiều, trong vòng một năm chỉ sợ cũng không thể lại gần nữ sắc. Lan thái hậu tra ra nữ nhân kia trở về trả thù, vì vậy giận dữ, mà ngay cả hoàng thượng cũng bắt đầu hoài nghi nữ nhân kia!" Tiểu Lan đón lấy bả m bảo.

Nhan Hâm vừa nghe, cả người càng thêm sục sôi, có thể nói nhiệt huyết sôi trào! Xem ra, lão Thiên gia chưa quá tuyệt đường, chính mình còn chưa có thua!

"Tiểu thư, xem ra đây là cơ hội tiêu diệt triệt để nữ nhân kia cũng là ngài Đông Sơn tái khởi cơ hội tốt, ngài nhất định phải nắm chặt." Tiểu Lan nói hăng diện, giống như Nhan Hâm thật sự một lần nữa được ân sủng.

Nhan Hâm vô thức gật đầu, hào quang nhấp nháy, hi vọng ánh sáng! Một hồi, nàng bỗng nhiên nói:

"Tiểu Lan, cửa ra vào hẳn là không có thị vệ gác? Ta đi ra ngoài một chút, đi tìm Tuệ Tâm thái hậu!"

"Thị vệ cũng vì sự kiện kia, nào còn nhàn rỗi thời gian mà trông nom chúng ta! Bất quá tiểu thư, người đi tìm Tuệ Tâm thái hậu làm gì? Muốn tìm, cũng có thể tìm Lan thái hậu! Lan thái hậu bây giờ đối với nữ nhân kia hận thấu xương, đúng là cơ hội tốt cho tiểu thư cùng ngài nối lại mối quan hệ tốt, sau đó ngài lại nhân cơ hội từ đó châm ngòi, nữ nhân kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"

"Ừ, chú ý của ngươi không sai! Bất quá, đầu tiên ta muốn tìm Tuệ Tâm thái hậu! Tốt lắm, đừng lãng phí thời gian, tranh thủ thời gian thay quần áo cho ta!" Nhan Hâm nhớ rõ Tuệ Tâm thái hậu tại trong lao cùng nàng nói qua ... nàng cho rằng, tất yếu nên đi thỉnh giáo Tuệ Tâm thái hậu trước.

Tiểu Lan trong nội tâm còn nghi hoặc, thực sự không lắm miệng, tuân theo mệnh lệnh, rất nhanh giúp Nhan Hâm thay trang phục, sau đó tiễn Nhan Hâm xuất môn.

Nước lên thì thuyền lên, thủy hàng thuyền thấp, đặc biệt hậu cung, càng có thể thể hiện những lời này. Từ khi Lưu Vân Lạc Kỳ kế vị sau, Tuệ Tâm thái hậu mặc dù bảo trì danh xưng, nhưng thế lực đã không bằng như trước, ở lại tẩm cung cũng hoàn toàn yên tĩnh hoang vu, bóng người hiếm thấy.

Nhan Hâm hạ cổ kiệu, một mình bước vào trong điện, một đường chậm rãi nhẹ lay động, cho đến khi vào phòng ngủ của Tuệ Tâm, phát hiện bên trong không có một bóng người.

Rốt cuộc Tuệ Tâm thái hậu đi đâu chứ? Nhan Hâm chân mày chau lại, một bên nhìn quanh, một bên âm thầm suy nghĩ, đang muốn rời khỏi tìm người hỏi thăm thì đã thấy bức rèm che có khác thường, làm cho nàng đi nhanh qua.

Càng đến gần cửa nhỏ, Nhan Hâm càng thấy cổ quái, đương thời đã là đầu mùa đông, nàng lại cảm thấy nhiệt khí từ bên trong truyền ra, trong lòng hiếu kỳ cùng buồn bực sâu sắc, nàng nhắc bức rèm che lên, lại đi vào, gặp Tuệ Tâm thái hậu đang ngồi xếp bằng trên giường gạch, hai mắt khép hờ, chung quanh một cổ khói đặc.

Bà. . . Chẳng lẽ là đang luyện công? bà lại biết võ công? Hơn nữa nhìn tình huống kia, công phu nhất định bất phàm!

Nhan Hâm cơ hồ bị đánh ngã, trong nội tâm bắt đầu nổi lên bối rối cùng lo sợ, hoài nghi lại một lần nữa được xác minh—— Tuệ Tâm thái hậu đã không phải là Tuệ Tâm thái hậu ngày trước nữa rồi!

Vừa vận lúc này, làn khói đặc dần dần rút đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất, Tuệ Tâm thái hậu tròn mắt nhìn Nhan Hâm, cũng không có chút nào kinh ngạc cùng tức giận, chỉ thản nhiên nói một câu:

"Ngươi đã đến rồi?"

Nhan Hâm y nguyên không cách nào bỏ được nỗi khiếp sợ hoang mang, hai mắt trừng lớn, nhất thời không cách nào đáp lời.

"Như thế nào, phát hiện ta biết võ công, rất giật mình à?" Tuệ Tâm thái hậu hạ kháng, hướng Nhan Hâm tới gần.

Nhan Hâm vô thức lui về phía sau, biết rõ là vách tường, không đường rút lui.

Tuệ Tâm thái hậu cũng ngừng lại, vài giây sau, tay giơ lên, nhẹ nhàng kéo ra một lớp mặt nạ, hiện ra ở trước mặt Nhan Hâm một vị phụ nhân với làn da nõn nà, má hạnh má đào xinh đẹp, mũi cao sâu mục, đoan chính thanh nhã khó tả.

Trong lòng lại là run lên, Nhan Hâm bởi vì kinh hoàng sợ hãi mà nói chuyện cà lăm.

"Ngươi. . . Ngươi là người phương nào? Vì sao giả mạo Tuệ Tâm thái hậu? Ngươi làm như vậy có mục đích gì? Tuệ Tâm thái hậu đâu? Ngươi đem bà giấu đi nơi nào rồi?"

"Bà ta à? Đi đúng nơi cần đến rồi! Về phần ta là ai ngươi không cần phải xen vào, ngươi chỉ cần hiểu, ta sẽ không hại ngươi, khi tất yếu, còn có thể giúp ngươi!" vị phụ nhân xinh đẹp nhẹ giọng đáp lời, giọng điệu không có một tia gợn sóng.

Nhan Hâm kinh sợ, tâm hoảng ý loạn, nhìn qua bà, không lên tiếng.

Tầm mắt phu nhân cũng một mực nhìn lên mặt của nàng, đột nhiên nói ra một câu không giải thích được:

"Thân là nữ nhân, muốn sống tự tin, phải khổng chế hết thầy, kể cả nam nhân! Muốn làm những việc này, thân mình phải vô cùng cường đại, tâm ngoan thủ lạt, mình bạch chưa?"

Nhan Hâm tiếp tục sững sờ theo phản xạ lắc đầu.

Phụ nhân lập tức cười nhạo, xoay người sang chỗ khác, vừa đi hướng ải kháng, vừa nói:

."Người gặp ta là hợp với ý trời, ta liền cô mà truyền thụ mấy chiêu. Trờ về suy nghĩ thật kỹ, sau đó cho ta câu trả lời thuyết phục! Ta còn có việc, không phụng bồi rồi!"

Dứt lời, đưa cho Nhan Hâm một cái nhìn ý vị thâm trường, đến gần một cánh cửa.

Tiếng mở cửa làm Nhan Hâm thanh tỉnh, nhìn chăm chú Tiểu Hồng môn, đáy lòng lại lần nữa lại nghi hoặc cùng khó hiểu. Hoặc là nói, từ khi nàng bước vào gian phòng này, nàng một mực đều nghi ngờ.

Phụ nhân này là ai, vì sao giả trang Tuệ Tâm thái hậu, nguyên bản Tuệ Tâm thái hậu đâu rồi, đi đâu? Nhìn tướng mạo của phụ nhân này, không giống người của Lưu Vân hoàng triều? Còn có, bà giống như không chú ý bí mật bị mình phát hiện, cũng không cảnh cáo chính mình không được đi nói lung tung, chắc chắn chính mình sẽ không vạch trần bà. Bà vừa rồi... còn nói truyền thụ công phu cho mình, mình cùng bà không thân chẳng quen, lại không có ích lợi quan hệ, bà vì sao đối với chính mình tốt như vậy?

Mang một bụng nghi vấn, Nhan Hâm lặng lẽ rời khỏi bên ngoài, cho đến khi trở lại tâm cung của mình, cả người vẫn đầy bụng suy nghĩ cùng không yên lòng...

Cùng một thời gian, vị phu nhân tiến vào phòng tối, đi qua một đầu dài, đến hoàng lăng.

Trong một hòm thủy tinh, một nam tử trẻ tuổi anh tuấn nhuận ngọc, đầu đội Long quan, đang mặc long bào, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt an tường, hơi thở hình như không theo dưới mũi hắt thở ra.

Vị phu nhân lại gần, ngồi xổm xuống, gương mặt lạnh lùng cuối cùng có chút biểu lộ, ngón tay thon dài trắng nõn cách lớp thủy tinh theo ngũ quan nam tử vuốt ve, cặp môi đỏ mọng hé mở, thấp giọng ngâm ra:

"Trình nhi, con đợi qua một thời gian ngắn nữa, mẫu hậu rất nhanh mang con trở về nhà."

Đêm lạnh như nước, màu tím nhạt bức màn, Sở Tiêu Lăng cùng Nữ Nữ ôm nhau nằm ngủ, một lớn một nhỏ hai cánh tay, lẫn nhau vuốt ve gương mặt của đối phương.

Đột nhiên, Nữ Nữ nghi vấn lên tiếng:

"Nương, phụ thân rốt cuộc khi nào thì mới về, Nữ Nữ rất nhớ người, còn bà nội đâu rồi, bà còn phải niệm kinh bao lâu?"

"Ách, nương cũng không rõ, bất quá nương khẳng định, phụ thân làm xong việc sẽ trở về, bởi vì người... rất nhớ Nữ Nữ!" Sở Tiêu Lăng thoáng suy nghĩ đáp lại.

Từ ngày đó bị nghi vấn, Nữ Nữ một mực đòi ở chỗ của nàng. Lưu Vân Lạc Kỳ chưa từng ghé tới, Lan thái hậu càng sẽ không tới. Nhiều lần, Nữ Nữ hỏi nguyên nhân, Sở Tiêu Lăng đáp là: phụ thân xuất cung làm việc, bà nội muốn niệm kinh bái Phật.

Nữ Nữ mỗi lần nghe xong, đều không hiểu, thất vọng khó nén. Nhưng nếu nó biết rõ, kế tiếp có thể sẽ mất đi phụ thân cùng bà nội, chỉ sợ càng thêm khổ sở!

"Nữ Nữ, muộn rồi, ngủ đi, " không muốn bận tâm thêm về vấn đề này, Sở Tiêu Lăng bắt đầu dỗ nữ nhi chìm vào giấc ngủ.

Nữ Nữ mím cái miệng nhỏ nhắn, tiếp tục đặt câu hỏi:

"Có phải là khi con tỉnh ngủ phụ thân sẽ trở lại?"

Sở Tiêu Lăng sững sờ, lập tức cũng nhẹ gật đầu.

Nữ Nữ mừng rỡ, một giây sau, đã nhắm mắt lại, mà lại rất nhanh phát ra tiếng ngáy.

Nhìn gương mặt say sưa ngủ của nữ nhi, Sở Tiêu Lăng ngoại trừ cảm thấy thương tiếc sủng nịch, còn có đau lòng, tiểu hài tử thì tốt rồi, mặc kệ ai đó mất hứng hoặc có khó chấp nhận, đều đúng hạn tiến vào mộng đẹp, không giống chính mình, suốt ba đêm bị mất ngủ, mỗi lần đến hừng đông mới miễn cưỡng thiếp đi.

Có chút thờ dãi, nàng thay nữ nhi đắp kín mền, sau đó đứng dậy, lặng yên đi đến trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài mông lung bóng đêm, tuyệt mỹ dung nhan dần dần nổi lên phiến muộn, chua xót cùng đau xót.

Lựa chọn lại một lần nữa trăm luan, đôi lấy quả nhiên là phần thân toái cốt! Mặc dù hấn tàn nhẫn thương tổn chính mình, mặc dù chính mình đã từng cam chịu sẽ qua khoan tìm chi đau nhức, nội tâm vẫn luôn khát vọng được hấn yêu.

Tình yêu của hấn, tới rất nhanh, cũng chân thật, nhưng không hề vững chắc, có thể nói không chịu nổi kích động. Hấn hoài nghi mình, nằng chấp nhận, có thể nằng không được, nhưng hấn lại chối bỏ luôn cả Nữ Nữ!

Nàng vĩnh viễn nhớ rõ, khi hấn biết được Nữ Nữ là cốt nhục của mình hưng phần kích động khó có thể nói nên lời, nhớ rõ không biết bao nhiêu lần hấn nói qua mình thật hạnh phúc, bởi vì có được mình và Nữ Nữ!

Đĩ vãng, hấn mỗi ngày đều đến gặp Nữ Nữ, muốn cùng mình ở chung một chỗ, giờ đây, suốt ba ngày, rốt cuộc hấn lại không hề đặt chân đến trong lúc này! Có thể cho hấn thời gian để nhịn xuống, nhưng nay hấn đã không còn thương mình, cũng không ngó ngàng gì đến cả Nữ Nữ .

Vì cái gì, vì cái gì người cảm tình yếu ớt cùng đã kích như vậy? Dung nhan tái nhợt tiêu tụy, Sở Tiêu Lăng lặng im hỏi đến lão Thiên gia, đáng tiếc đáp lại nằng, là yên tĩnh không tiếng động, chỉ có một chút ánh sáng của bóng trăng.

Đơn bạc kiều khu run lên, nằng lạnh run, chuẩn bị trở về giường, vừa mới bước qua, liền thấy vàng nhạt ánh nền, chiếu ra một bóng người quen thuộc.

Người tới chính là Chân Nguyệt Tinh, một đôi mắt như cũ thâm bất khả trắc, bình tĩnh nhìn Sở Tiêu Lăng, bảo trì trước sau như một trầm mặc.

Ngăn chặn kích động mừng rỡ, Sở Tiêu Lăng tiến đến phía trước vài bước, quỳ gối trước mặt Chân Nguyệt Tinh, không thể chờ đợi được nữa khẩn cầu ra:

"Sư phụ, xin ngài cho con giải được của Mất Hồn Tán!"

Chân Nguyệt Tinh không nói, đi đến một bên.

Sở Tiêu Lăng đứng dậy đi theo, tiếp tục nói:

"Sư phụ, nguyên lai ngài cho con lọ thuốc kia, căn bản không phải thuốc trị liệu cung hần, mà là một loại độc dược, ngài lợi dụng ta để độc hại hoàng thượng. Xin ngài nói cho ta biết, tại sao phải làm như vậy? Ngài cùng hoàng thượng vốn không quen biết, mà lại không hề có quan hệ, vì sao phải như thế độc hại . . ."

"Đó là bởi vì hấn đáng chết!" Rốt cục, Chân Nguyệt Tinh nói ra một câu, giọng điệu bao hàm phần hận cùng oán .

Sở Tiêu Lăng thoáng chốc kinh sợ, một hồi, lại vội vàng hỏi:

"Có ý tứ gì? Cái gì gọi là hấn đáng chết? Chẳng lẽ hấn cùng sư phụ có quan hệ? Hấn đắc tội với sư phụ? Đắc tội việc gì? Đã xảy ra bao lâu?"

Đối mặt với nghi vấn của Sở Tiêu Lăng, Chân Nguyệt Tinh không đáp, khôi phục trầm mặc.

Điều này làm cho Sở Tiêu Lăng càng thêm lòng nóng như lửa đốt, không khỏi lần nữa quỳ xuống:

"Sư phụ, mặc kệ nguyên do như thế nào, xin ngài vì Tiêu Lăng, chớ cùng hoàng thượng so đo, thỉnh cho con giải được, hoàng thượng hấn bây giờ đang hoài nghi ta, ngay cả Nữ Nữ cũng hoài nghi, hấn đã ba ngày không tới thăm Nữ Nữ, Nữ Nữ rất nhớ hấn, mà ta. . . Cũng thế!"

"Chẳng lẽ không có nam nhân, người sẽ chết sao? Xú nam nhân đó có cái gì tốt, đáng giá người hy sinh vì hấn? Hay là, người yêu mến tự làm khổ, yêu mến tự tác tiễn? Qua nhiều năm như vậy, hấn làm được gì người? Ngoại trừ thương tổn tiếp nối thương tổn!" Chân Nguyệt Tinh lại lần nữa nói ra, nguyên bản tinh táo bắt đầu nổi lên tức giận

"Cánh Bắc đối với người tốt như vậy, thiết tình trả giá, người lại không đếm xỉa, y nguyên nhớ mãi không quên xú nam nhân, muốn ta buông tha hấn? Mơ tưởng!"

Sở Tiêu Lăng thoáng chốc sững sờ, trong ấn tượng, sư phụ chưa từng cùng chính mình nói chuyện nhiều như vậy, cũng không phát tiết tức giận, bởi vậy có thể thấy được, bà thật sự rất hận Lưu Vân Lạc Kỳ.

Nghĩ đến điều này, Sở Tiêu Lăng càng thêm khủng hoảng, tiếp tục đau khổ cầu khẩn

"Sư phụ, có lẽ ta đã làm ngài rất thất vọng, nhưng mặc kệ như thế nào, xin ngài niệm tại tình thầy trò, cho con xin giải được, cầu ngài, van cầu ngài. Ngài đại ân đại đức Tiêu Lăng sẽ khắc sâu trong lòng, tương lai cho dù rơi vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!"

"Vào nơi nước sôi lửa bỏng? Người thật sự nguyện ý vì ta làm mọi việc?" Chân Nguyệt Tinh đôi mắt đen bỗng dung ánh lên

"Tốt lắm, muốn ta tha cho hấn cũng được, người hãy bảo hấn buông ngôi vị hoàng đế ra, mang theo người cùng Nữ Nữ cao chạy xa bay đi!"

Nghe được nửa câu đầu, Sở Tiêu Lăng gương mặt lộ vẻ mừng rỡ, nhưng nghe nửa câu sau thì nụ cười trên mặt đông cứng lại, kinh ngạc chuyển sắc.

"Như thế nào? Không đồng ý? Hừ, nguyên lai người cùng các nữ nhân khác cũng đồng dạng, đối với ngôi vị lưu luyến không rời, đối với vinh hoa phú

quý có chịu đau khổ không tha."

Nhìn bà đầy mặt tỏ vẻ hèn mọn khinh miệt, Sở Tiêu Lăng nhìn không được giải thích:

"Không, không phải như vậy, chỉ có điều. Hoàng thượng ngồi vị cửu ngũ, đích thực mệnh Thiên Tử của Lư Vân hoàng triều, muốn hất bỏ ngôi vị hoàng đế ra, thì ai sẽ chống quân thiên hạ? Ai sẽ thay dân chúng mưu cầu phúc lợi?"

"Việc này ngươi không cần lo lắng, tự nhiên sẽ có người thay thế hân, hơn nữa, còn có thể làm tốt hơn cả hân!"

"Ai?" Sở Tiêu Lăng dồn dập hỏi, suy nghĩ, lập tức lộ ra kinh ngạc

"Chẳng lẽ. . . Sư phụ muốn cho sư huynh thay thế. . . Vì cái gì? Ngài nên biết, sư huynh căn bản vô tâm với ngôi vị hoàng đế, hân muốn tự do tự tại, cuộc sống vô câu vô thúc!"

"Chờ hân minh bạch hết thấy, tự nhiên hiểu được mình rốt cuộc nên lựa chọn cuộc sống như thế nào!" Chân Nguyệt Tinh chặn lời nàng, trong mắt lạnh lùng bắn ra tia nhìn

"Lư Vân Lạc Kỳ sống hay chết, toàn bộ nằm trong việc ngươi nghĩ ra sao, còn có, ngươi không phải muốn độc chiếm hân sao? Chỉ cần hân một ngày còn làm hoàng đế, nữ nhân không ngừng, ngươi nghĩ vĩnh viễn độc hưởng hân là điều không có khả năng! Tốt thôi, ta lời nói đã hết, như thế nào lựa chọn chính ngươi suy xét, ta sẽ cho ngươi thời gian ba ngày!"

Dứt lời, không chờ Sở Tiêu Lăng phản ứng, bóng dáng màu xám đã vọt nhanh ra ngoài cửa.

Nhìn qua cửa gỗ vì Chân Nguyệt Tinh rất nhanh rời đi khiến cho không ngừng lắc lư, Sở Tiêu Lăng ngờ ngác, sững sờ, tựa như vậy quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng, cho đến khi đầu gối truyền đến cảm giác tê nhức mới thanh tỉnh.

Nàng cùng Chân Nguyệt Tinh nói chuyện đã không biết được, lúc các nàng đang nói chuyện, có một bóng người cao lớn đột nhiên đi đến, đem những lời bọn họ nói với nhau toàn bộ nghe vào trong tai, mà khi Chân Nguyệt Tinh rời đi, cũng đã sớm tránh đi.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Kỳ giảng bấy

Đêm tối qua đi, ban ngày tiến đến, Sở Tiêu Lăng còn đang trong giấc mộng xuân quần quýt, chợt thấy có cái gì đó ngo ngoáy trên gương mặt hơi nhột nhột, quấy rầy nàng.

Tưởng là nữ nhi, nàng vô thức nỉ non một câu

"Nữ Nhi lấu linh, đi gọi Cẩm nhi tỷ tỷ giúp con rửa mặt cùng cho con ăn sáng sớm một chút, nướng một chết đi được, muốn ngủ tiếp một hồi!"

Đáng tiếc, bàn tay kia tiếp tục quấy rối, thậm chí trượt đến cổ của nàng, thăm dò vào trong bờ ngực, rất mạnh nhiếp trụ khuôn ngực rất tròn của nàng.

Vì vậy, Sở Tiêu Lăng bị nhiễu loạn, còn có tê dại run rẩy, nàng đành phải bắt đắc dĩ từ trong mộng thanh tỉnh, nhập nhèm đôi mắt còn buồn ngủ chậm rãi mở ra, vượt ngoài ý định chính là, người đang quấy rối không phải là Nữ Nhi, mà là.

"Lăng lăng, nàng đã tỉnh?" Lư Vân Lạc Kỳ tuần mỹ không gọn tia sáng lớn gương mặt treo một nụ cười, sâu thăm đôi mắt khôi phục dĩ vãng đậm đặc mặt ý, động tác đôi tay vẫn còn đang tiếp tục.

Sở Tiêu Lăng lập tức xoay người ngồi dậy, đồng tử mở lớn, trong khoảng thời gian ngắn không thể tin được vào sự xuất hiện của hân.

Phảng phất nhìn ra nàng đang suy nghĩ điều gì, Lư Vân Lạc Kỳ nhanh chóng dấy lên đau lòng, một tay ôn nàng vào trong ngực, sảm hỏi nói

"Thực xin lỗi, mấy ngày nay đã làm cho nàng khổ sở thương tâm, trăm biết không nên hoài nghi nàng, chỉ là do, trăm thật sự quá quan tâm nàng, một điểm gió thổi cỏ lay cũng đã miên man suy nghĩ. Trăm cam đoan với nàng, từ nay về sau không bao giờ còn dám hoài nghi nàng nữa, sẽ không lên tiếng hỏi tội nàng, càng sẽ không rời xa nàng."

Nghe những lời sảm hỏi của hân, cảm thụ tiếng tim đập quen thuộc, còn có trước ngực ấm áp, Sở Tiêu Lăng nội tâm càng thêm dần đo, nhưng khi hân nhắc tới, chính chính xúc động trong nội tâm đau nhức, làm cho nàng không bao giờ còn tham luyến, kiên quyết đẩy hân ra, đồng thời chuyển chủ đề: "Nữ Nhi?"

Nàng rời đi, làm cho Lư Vân Lạc Kỳ cảm thấy chói với, nửa ngày mới khôi phục được

"Nữ Nữ đang chơi ở bên ngoài, Lăng Lăng, nàng yên tâm, trăm đã giải thích cho nó lý do vì sao mấy ngày nay không tới gặp 2 nương con rồi."

Dứt lời, hấn lại một lần nữa ôm nàng, không để ý nàng giãy dụa

"Lăng Lăng, nàng đừng như vậy nữa, trăm sai rồi. Nàng không phải thường dạy Nữ Nữ, nói biết sai có thể thay đổi là đứa trẻ ngoan sao? Cho trăm cơ hội a, ngàn vạn lần đừng né tránh trăm, trăm nằm ngủ không hề có cảm giác!"

Phải không? Vậy hấn? Hấn có biết hay không, chính mình ba ngày nay dài bằng một năm, hàng đêm mất ngủ? Rút kinh nghiệm xương máu, nàng quyết định cứng nhắc quyết tâm, không hề để ý tới hấn, trực tiếp xuống giường, đi đến trước bàn trang điểm.

Nàng lãnh mạc, làm cho Lư Vân Lạc Kỳ rất không quen, thực sự không thể nề hà, chỉ có thể đứng dậy bước tới, cầm lấy cây lược trên tay nàng, bắt đầu chải mái tóc dài như thác nước của nàng. Đôi tay to lớn hơi thô, nguyên bản chỉ có cầm kiếm hoặc chấp bút, hôm nay cầm một cây lược ngọc, rất rõ ràng là không hợp.

Biết rõ hấn sẽ không buông tha cho, Sở Tiêu Lăng liền cũng không giãy dụa, lẳng lặng để hấn phục thi, đồng thời, trong nội tâm buồn bực thay đổi, mấy ngày nay hấn đối với chính mình hồ hững, vì sao hôm nay lại khôi phục ôn nhu, chẳng lẽ đúng như hấn nói đã suy nghĩ thông suốt? Hiểu được chính mình không hề có ý phản bội?

Sở Tiêu Lăng tựa như vậy âm thầm suy nghĩ hoang mang, đột nhiên bị hấn thỉnh hô một tiếng, mới dần dần thanh tỉnh, kinh hãi nhìn, mái tóc của mình bị hấn vo thành 1 nắm không luân không loại!

"Như thế nào, còn có thể a? Đây chính là trăm sáng tạo độc đáo thiên hạ Vô Song kiểu tóc!" Hấn bày tỏ khoa trương. Trong mắt vui mừng, hưng phấn cùng nịnh nọt, như là tiểu hài tử vừa làm chuyện tốt không thể chờ đợi được khoe khoang.

Kể ra nói thân thù không qua khuôn mặt tươi cười, tăng thêm có chuyện quan trọng thương lượng, vì đại cục suy nghĩ, Sở Tiêu Lăng tạm thời thu hồi oán hận, bình tĩnh nhìn hấn, nghiêm túc hỏi

"Hoàng thượng, ngài xác định tín nhiệm ta? Tiếp tục yêu ta?"

"Đương nhiên!" Lư Vân Lạc Kỳ nghiêm túc, hơn nữa quyết đoán.

". Ngài có thể buông tha ngôi vị hoàng đế, theo ta và Nữ Nữ lưu lạc thiên nhai?" Tim được câu trả lời của hấn, Sở Tiêu Lăng không hề quanh co, trực tiếp đưa ra thỉnh cầu.

Lư Vân Lạc Kỳ lập tức khẽ giật mình, trong mắt hiện lên vẻ khác thường, rất nhanh lại khôi phục, giả bộ kinh ngạc khó hiểu

"Lăng Lăng, nàng. Như thế nào đột nhiên lại nói như vậy?"

Sở Tiêu Lăng thoáng suy nghĩ, tiếp tục nhìn hấn, cuối cùng, đem việc Chân Nguyệt Tinh tới hôm qua cùng mình đối thoại nói ra, rồi sau đó cầm tay hấn, khăn thiết nói

"Hoàng thượng, Tiêu Lăng biết không nên yêu cầu ngài bỏ mặc giang sơn xã tắc, nhưng là, ta thật sự không muốn ngài bị nguy hiểm tánh mạng, càng không muốn mất đi ngài, cho nên, xin ngài đáp ứng ta, coi như là. Vì ta!"

Lư Vân Lạc Kỳ còn chưa đáp lại, cửa vào bỗng nhiên vang lên một tiếng gõ dồn dập

"Ngươi là yêu nghiệt, nguyên lai đây mới là mục đích cuối cùng của ngươi! Xem ra, ai gia không thể quá nuông chiều ngươi!"

Trong lúc đó Lan thái hậu nổi giận đùng đùng xông vào, sau lưng còn có đi theo. Nhan Hâm

Nhan Hâm cũng là thất kinh, lo lắng đã không thể chờ đợi được như Lư Vân Lạc Kỳ cầu khẩn

"Hoàng thượng, ngài ngàn vạn lần đừng để nàng mê hoặc, ngài là thánh quân của Lư Vân hoàng triều, có thể nào buông giang sơn ra, nhưng mặc kệ dân tình!"

"Kỳ nhi, ngươi dám đáp ứng nàng, mẫu hậu sẽ chết cho ngươi xem!" Lan thái hậu tầm mắt cũng chuyển tới, thả ra ngoan thoại.

Vốn, vừa rồi Nhan Hâm đến bẩm việc này, bà còn chưa tin, cho rằng Nhan Hâm tại bàn lộng thị phi. Bà mặc dù đối với Sở Tiêu Lăng thất vọng, chính là đối với Nhan Hâm cách nhìn y nguyên không thay đổi, cuối cùng, không kiên nhẫn nhìn Nhan Hâm đau khổ cầu khẩn, bà liền qua loa tỏ thái độ tạm thời đi đến đây, không ngờ được chứng kiến một sự việc, vừa vặn đúng lúc nghe thấy lời kia!

Điều này cũng làm cho bà, đối với Sở Tiêu Lăng triệt để thất vọng! Tức giận càng ngày càng tăng, bà lần nữa trừng mắt tới Sở Tiêu Lăng, vô cùng đau đớn trách mắng

"Ngươi là đồ hồ ly tinh, Lư gia chúng ta rốt cuộc kiếp trước thiếu nợ ngươi cái gì, gây ra tai họa gì cho ngươi."

"Lan thái hậu, đừng như vậy, xin ngài nghe con giải thích, sở dĩ con làm như vậy, cũng là vì hoàng thượng, căn bản ngài không hiểu rõ tình hình cụ thể!" Sở Tiêu Lăng không phải không bị thương khổ sở, Lan thái hậu gần đây đã thay đổi, nhanh đến làm cho nàng trở tay không kịp, ngay cả thờ dục cùng

cứu vẫn cũng không có. Đã từng, Lan thái hậu đem nàng trở thành con dâu tốt đối đãi tử tế, hôm nay lại trở thành thống hận mình.

"Nghe người giải thích? Hừ, người mơ tưởng lại dùng tà thuật mê hoặc người khác! Ta thực hối hận năm đó tin theo lão tăng kia, cố ý đem người trở thành mệnh định bầu bạn của Kỳ nhi, cho người có cơ hội xuất hiện trước mặt Kỳ nhi là do ta sai. . . . Là ta hại Kỳ nhi, hại Lư Vãn Lạc hoàng triều, ta sống lâu quá rồi nên lú lẫn, ta thật đáng chết. . . ." Lan thái hậu thẹn thùng vạ phần, tự mình cắn rứt lương tâm.

Nhìn trước mắt tình huống, Lư Vãn Lạc Kỳ đã buồn nản, lại còn bất đắc dĩ, tư cập đại sự, vì vậy đối với Lan thái hậu an ủi

"Mẫu hậu xin đừng quá tự trách mình, ngài đứng, mặc kệ Lăng Lăng có hay không phải là mệnh định bầu bạn của trẫm, thì nàng cũng sẽ nhất định là nữ nhân của trẫm, cùng trẫm làm bạn cả đời!"

"Kỳ nhi, con. . . ." Đến bước này rồi, nhi tử lại vẫn đối với Sở Tiêu Lăng tin tưởng không nghi ngờ, Lan thái hậu đau lòng thất vọng, vốn muốn tiếp tục giận chó đánh mèo Sở Tiêu Lăng, bất quá cuối cùng, tạm thời thôi đi, hung hăng trừng mắt nhìn Sở Tiêu Lăng liếc qua, lập tức xoay người, phẩy tay áo bỏ đi.

Nhan Hâm cũng quét mắt qua Lư Vãn Lạc Kỳ cùng Sở Tiêu Lăng, điểm lệ dung nhan hiển thị rõ không cam lòng và phẫn nộ, cuối cùng cũng bước nhanh rời đi.

Trong phòng thoáng chốc khôi phục yên lặng, Lư Vãn Lạc Kỳ ôm vai Tiêu Lăng, miệng dán tại bên tai của nàng, hai gò má nhẹ nhàng vuốt ve bờ má đào của nàng, ôn nhu trìu mến an ủi

"Mẫu hậu quá khẩn trương và lo cho trẫm, nhất thời hiểu sai, nàng đừng cùng người so đo, cũng đừng để trong lòng! Thời gian trôi qua, tự nhiên bà sẽ hiểu được!"

Đầy mình ủy khuất cùng bi thương Sở Tiêu Lăng được hân khuyến nhủ êm ái, cả người lập tức cảm thấy khó có thể hình dung ấm áp, kim lòng không được xoay người, mái đầu dài chôn ở trước ngực của hắn, đôi bàn tay trắng nõn cũng vòng quanh tại nơi không có chút thịt thừa nào thắt lưng của hắn.

Cảm nhận được nàng không muốn xa rời, Lư Vãn Lạc Kỳ trong lòng chấn động sục sôi, cũng chậm chậm đem nàng ôm vào, cái cằm đặt tại trên mái tóc của nàng, dùng sức hấp thụ nhân nhật mùi thơm ngát, cơ trí quýnh sáng đôi mắt đen mơ hồ, một hồi, đột nhiên đẩy nàng ra, ôn nhu nói.

"Lăng lăng, trẫm muốn nàng cùng dọn qua Dục Khôn Cung ở!"

Sở Tiêu Lăng đôi mắt đẹp mở to, phát ra nghi hoặc.

"Trải qua phong ba lần này, trẫm càng ý thức được không thể mất đi nàng cùng Nữ Nữ, trẫm hi vọng thời khắc cùng 2 nương con ở chung một chỗ! Trẫm nghĩ rồi, mau chóng phong nàng làm hậu, cho nàng danh chính ngôn thuận được ở cùng một chỗ với trẫm!" Lư Vãn Lạc Kỳ giải thích.

Phong? Coi như mình trở thành hoàng hậu, cũng nên ở tại tẩm cung của mình, chứ không phải là cùng hắn ở chung một chỗ nha. Bất quá, lý do hắn đưa ra thật khiến nàng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

"Lăng Lăng ——" Lư Vãn Lạc Kỳ sắc tính không thay đổi, bàn tay bắt đầu đặt tại chiếc quần lụa mỏng trên người nàng vuốt ve .

Sở Tiêu Lăng kinh hô "Hoàng thượng, ngài không thể. . . ."

"Trẫm biết rõ, nàng yên tâm, trẫm sẽ có chừng mực!" Dứt lời, hắn nâng khuôn mặt của nàng lên, nhanh chóng nhiếp trụ cặp môi đỏ mọng kiều diễm ướt át của nàng .

Sở Tiêu Lăng bỗng nhiên run lên, vốn muốn phản kháng giãy dụa, nhưng cũng không làm gì được hắn, khiến nàng chỉ có đầu hàng, phối hợp thuận theo.

Thần sắc cuồng dã hôn, trọn vẹn một thời gian thật dài mới đình chỉ. Sở Tiêu Lăng thở khí như lan, toàn thân phát run, hơn phân nửa thân thể trên và trước ngực đang bị hắn vuốt ve .

Lư Vãn Lạc Kỳ cũng là không ngừng thờ dốc, bàn tay vẫn như cũ không ngừng vuốt ve trên thân thể mềm mại của nàng, trong cơ thể dục hỏa làm cho hắn thống khổ không chịu nổi

"Lăng Lăng, nàng đang giãy vò Tiêu Dao kính, trẫm bây giờ muốn tình nguyện được chết 1 lần vì dung hợp cùng một chỗ với nàng cũng thỏa mãn."

Nghe ra trong lời nói của hắn có ý tứ gì, Sở Tiêu Lăng cũng áy náy, sợ sợ, "Hoàng thượng, cầu ngài nhẫn nại thêm 1 tời gian nữa đi!"

"Nhẫn nại? Vừa nghĩ tới trẫm phải cảm dục trong một năm, trẫm quả thực muốn chết!" Lư Vãn Lạc Kỳ nói những lời đang phát ra từ nội tâm.

"Không, không cần một năm, người đã quên sao? Sư phụ nói qua chỉ cần ngài chịu buông ngôi vị hoàng đế ra, sẽ lập tức đưa giải dược cho ngài." Sở Tiêu Lăng vội vàng ngắt lời, thuận thế lần nữa hỏi ra khẩn yếu sự việc

"Đúng rồi hoàng thượng, ngài vẫn chưa trả lời ta ..., ngài. . . . Đồng ý không? Nguyên ý vì ta mà buông ngôi vị hoàng đế ra?"

Đối với nàng đang tràn ngập khẩn cầu trong đáy mắt, Lư Vãn Lạc Kỳ trong lòng phập phồng, trong mắt cũng lạng lạng hạ xuống, lập tức nói:

"Cho trầm một chút thời gian, để trầm suy nghĩ thông suốt có được không?"

Sở Tiêu Lăng suy nghĩ, cũng đồng ý, sau đó lại nhào vào trong ngực của hắn, chậm rãi yên tĩnh trở lại.

Lưu Vân Lạc Kỳ ôm lấy nàng, nguyên bản đôi mắt đang bình tĩnh bỗng dấy lên phức tạp thần sắc, nội tâm tiếp tục mãnh liệt suy tư.

Cuối cùng, Sở Tiêu Lăng cũng đồng ý mang theo Nữ Nữ, theo như an bài của càn tiến vào Dục Khôn Cung.

Gió đêm gào thét, màn đêm bao phủ cả hoàng cung, Lưu Vân Lạc Kỳ đang ngủ trong phòng, bởi vì có Dạ Minh Châu nhu hòa hào quang, càng tăng thêm sự yên lặng cùng ấm áp.

Trên giường rộng, đêm nay không chỉ có Lưu Vân Lạc Kỳ, còn có thêm Sở Tiêu Lăng và Nữ Nữ.

Nữ Nữ một thân đáng yêu nhẹ nhàng. Thêu con thỏ nhỏ trên đồ ngủ, nằm chính giữa Lưu Vân Lạc Kỳ cùng Sở Tiêu Lăng, đen lũng lểng đôi mắt nháy đến nháy đi, một hồi, đột nhiên thờ dài

"Giường của phụ thân thật là thoải mái!"

"Phải không? Nữ Nữ có muốn từ nay về sau đều ngủ tại đây?" Lưu Vân Lạc Kỳ trong mắt đầy vẻ sùng nịch, ngón tay nhẹ nhàng đẩy vài sợi tóc trên trán của nó ra.

"Con muốn!" Nữ Nữ nhanh chóng trả lời "Bất quá nương cũng phải ở cùng một chỗ a!"

"Đó là việc đương nhiên!" Lưu Vân Lạc Kỳ trên mặt vui vẻ càng đậm, còn trong nội tâm âm thầm bỏ thêm một câu

"Con có thể không cần, nhưng nương con thì nhất định phải ở đây."

Nguyên lai, vì phân tán sự chú ý của Lưu Vân Lạc Kỳ, miễn cho việc hai người ở chung một chỗ làm cho hắn nghĩ tới thú tính, nên Sở Tiêu Lăng liền an bài Nữ Nữ ngủ chung, sự thật chứng minh, thật là có hiệu quả.

"Đúng rồi phụ thân, Nữ Nữ bao lâu mới có đệ đệ?" Bỗng dưng, Nữ Nữ lại lần nữa lên tiếng.

Lưu Vân Lạc Kỳ hơi sững sờ, "Nữ Nữ rất muốn có đệ đệ?"

"Vâng Cầm nhi tỷ tỷ nói, Nữ Nữ chỉ có một mình thật sự quá cô đơn, muốn nương cùng phụ thân lại sinh thêm 1 đệ đệ cùng Nữ Nữ chơi đùa."

"Được, phụ thân đáp ứng con, không hơn một năm, Nữ Nữ lập tức sẽ có đệ đệ, tương lai còn có rất nhiều muội muội cùng đệ đệ khác!" Lưu Vân Lạc Kỳ giọng điệu dần dần chuyển thành tà mị vui mừng, cánh tay lướt qua đỉnh đầu Nữ Nữ, bàn tay cầm lấy bàn tay nhỏ nó của Sở Tiêu Lăng.

Khuôn mặt Sở Tiêu Lăng tức thời nổi lên một tầng Phi Hồng, vô thức rút cánh tay, đáng tiếc bị hắn nắm quá chặt chẽ.

"Thiệt nhiều đệ đệ muội muội? Oa, vậy thì thật là tốt quá! Cảm ơn phụ thân, cảm ơn nương!" Nữ Nữ vừa nghe tin này phần chấn nhân tâm, cả người trở nên càng thêm hưng phấn, hôn lên khuôn mặt của Lưu Vân Lạc Kỳ và Sở Tiêu Lăng hai cái, bắt đầu lâm vào ước mơ cùng chờ mong của chính mình.

Lưu Vân Lạc Kỳ đôi mắt lảo liên không ngừng, bắt lấy tay của Sở Tiêu Lăng, càng thêm chặt hơn.

Sở Tiêu Lăng thì trong lòng rung động không thôi, đôi mắt đẹp thanh tịnh mê ly, trong óc dần dần huyền hóa ra một hình ảnh tốt đẹp chính là —— tại một gian nhà tranh, hắn và nàng, còn có Nữ Nữ, còn có một bầy con nít lớn nhỏ, vây quanh một chỗ chơi đùa, bọn chúng gọi mình và hắn là cha nương!

Gió lạnh gào thét, bóng đêm mờ lung, yên tĩnh hoang vu trên cánh đồng bát ngát, hai bóng dáng đang dùng kiếm đánh nhau, bọn họ võ công sần sần nhau, chiêu thức tương tự, cứ thế đấu mười mấy hiệp, y nguyên không phân thắng bại.

Thời gian ước chừng qua một phút đồng hồ, cao lớn bóng dáng khô ngô đột nhiên thu kiếm, lui ra phía sau mấy trượng, bắt đầu nói ra

"Thôi đi, nương, chúng ta đừng đánh nữa!"

Hơi chút thấp nỏ màu xám bóng người cũng chậm chậm thu hồi chiêu thức, xử dụng kiếm đặt xuống, thở nhẹ, đôi mắt sắc nón bình tĩnh trừng mắt nhìn khô ngô bóng người.

"Nương, thật muốn như vậy phải không? Người không phải rất thương sự muội sao? Ngươi phải biết, nàng bị ngươi lợi dụng nhất định sẽ bị Lưu Vân Lạc Kỳ hiểu lầm thậm chí chán ghét thống hận, ngài đành lòng để cho sự muội khổ sở?" Hắn vừa nói, liền tới gần, chiếu vào mờng lung nguyệt quang chính là suất khí phóng đằng trước mặt Cánh Bắc!

Màu xám bóng dáng dĩ nhiên là —— Chân Nguyệt Tinh.

Đôi mắt sâu thẳm tiếp tục hiện ra vẻ phức tạp, như có điều suy nghĩ bà nhìn qua hần, thoáng suy nghĩ sau, đột nhiên nói ra

"Đại lục bắc bộ, có một Bắc quốc, ba mươi năm trước, có một môn phái —— Diễm Môn Cống uy chấn giang hồ, ta là một môn đồ trong số đó, cùng sư tỷ trở thành song thủ của Diễm Môn Cống, sư tỷ ta xuất thân là quân gia, mới 20 tuổi đã rời đi khỏi sư môn trở về nhà, sau đó nhập vào hoàng cung. Năm đó cùng Lưu Vân hoàng triều thế lực tương đương Bắc quốc, vẫn muốn xưng bá đại lục. Ngày đó, sư tỷ đột nhiên sai người đến mời ta cùng tiến cung, trải qua mười năm chung sống, ta cùng sư tỷ có quan hệ rất tốt, vì vậy ta bái biệt sư phụ, xuống núi tìm nàng. Lần thứ nhất việc ngoài ý muốn, Bắc quốc hoàng đế cùng ta đã xảy ra quan hệ, sư tỷ không tức giận, còn nói với ta hãy thỉnh cầu hoàng thượng phong ta là phi, chỉ bởi vì ta vô thân vô cố, thân thể không rõ, không phù hợp tiêu chuẩn phi tử của hoàng thất. Chỉ có khi nào lập được công lớn, những người kia sẽ không còn phản đối ta trở thành hoàng phi. Chưa tính tương sư tỷ có quý kẻ âm mưu từ trước, ta khờ dại cho rằng, sư tỷ thật tâm tốt với ta, vì vậy đáp ứng nàng cùng hoàng đế an bài, đi đến Lưu Vân hoàng triều, chuẩn bị sắc dụ lão hoàng đế Lưu Vân Phong, để đạt được mục đích tiêu diệt Lưu Vân hoàng triều."

Chân Nguyệt Tinh lợi hại cảnh giác ánh mắt, khó hiện ra rồi rạc ngơ ngẩn trạng thái, suy nghĩ đã trở lại quá khứ:

"Ta ăn Mất Hồn Tán, làm cho Lưu Vân phong đối với ta như si như say, hàng đêm cùng ta hoan độ đêm xuân. Chính là dần dần, ta phát hiện hần đối với ta rất tốt, làm cho ta không đành lòng, đem hết sự kiện nói cho hần biết. Hần nói kỳ thật đã sớm nhìn ra mưu kế của ta, sở dĩ một mực không vạch trần ta, hiểu được ta bị người khác nhờ vả, còn có một trọng yếu nguyên nhân, hần thích ta, bởi vậy không so đo ta tiếp cận có mục đích gì! Lúc ấy, lòng của ta rất loạn, mà lại rất mâu thuẫn, cùng lúc ghi nhớ đến nam nhân đầu tiên của ta —— Bắc quốc hoàng đế, về phương diện khác đối với ôn nhu tình thâm Lưu Vân Phong dứt bỏ không được. Nguyên lai, cùng lúc đó, tại phía xa Bắc quốc muốn thủ tiêu ta, bởi vì cảm thấy ta không còn có giá trị lợi dụng nữa, vì vậy phái người đến ra tay. Khi đó, ta cuối cùng nhìn thấy rõ diện mục thật của nàng, cũng minh bạch Bắc quốc hoàng đế đối với ta chỉ là hư tình giả ý."

"Nhưng mà, điều làm cho ta đau lòng phần nộ nhất không vền vẹn chỉ như thế, ta đồng thời phát hiện, Lưu Vân Phong cùng Bắc quốc hoàng đế đồng dạng, đối với ta chỉ có lợi dụng! Nạn lòng thoái chí, xấu hổ thành nộ, để cho ta trở nên điên cuồng phát điên, ta vĩnh viễn sẽ không để cho bọn họ đối với ta như vậy, ta còn thể sẽ không bỏ qua, nhất định phải báo thù, ta chạy trốn tới một nơi không 1 bóng người vắng lặng tĩnh dưỡng, càng nghĩ càng không cam lòng, càng thêm bị phần nan kham, về sau, ta lần nữa trở lại Bắc quốc, vụng trộm bắt đi nhi tử mà sư tỷ vừa mới sinh ra, trong lúc này đem nhi tử của Lưu Vân Phong đánh tráo, ta muốn làm cho bọn họ đều mất đi chí thân thống khổ."

"Thì phải nói, Lưu Vân Lạc Trinh mới thật là do sư tỷ của người sinh ra, Bắc quốc thái tử? Vậy còn nhi tử của Lưu Vân Phong đâu?" Một mực lạnh im lắng nghe Cánh Bắc nhìn không được chen vào hỏi một câu.

Chân Nguyệt Tinh thần sắc bình ổn, không đáp lại, chỉ là ý vị thâm trường theo dõi hần.

Cánh Bắc trong lòng bỗng run lên, phảng phất minh bạch, cả người chấn động.

"Không sai, người mới là chính thức Lưu Vân Lạc Trinh! Vốn, ta đã chuẩn bị đem người ném cho sói lang trong núi ăn thịt, có lẽ mạng người chưa tuyệt lộ, lúc ta buông người ra một khắc, người lại hướng về phía ta cười, thật ngây thơ, thật khờ dại, thật giống như nước cam lộ tươi mát rửa sạch khí trên người của ta cùng oán hận, để cho ta lần nữa cảm nhận được, nhân gian kỳ thật còn có sự ấm áp! Vì vậy, ta đem người ôm lấy, mang người trở lại son trang, một mực dưỡng dục đến nay. Cô độc bất lực, khuyết thiếu thân tình ta đây, trong lúc bất tri bất giác còn nghĩ người chính là nhi tử mà đối đãi từ tế!"

Thì ra là thế, Cánh Bắc cảm khái tăng lên, đồng thời đối với Chân Nguyệt Tinh bắt đầu thương cảm, đồng tình cùng đau lòng! Không thể tưởng được, biểu hiện ra mặt lạnh cứng rắn như bà, lại có một quá khứ như vậy.

"Về sau? Vì chuyện gì nhiều năm như vậy, ngài còn muốn tiếp tục trả thù? Nếu ta không đoán sai, ngài hẳn là từ lúc tam nãi nãi trở về, ngài đã sớm biết sư muội cùng Lưu Vân Lạc Kỳ có quan hệ?" Tạm thời ngăn chặn phức tạp tâm tình, Cánh Bắc lại không thể chờ đợi được hỏi.

"Ba năm trước đây, ta lần nữa bị sư tỷ đuổi giết, nàng ta điều tra ra là ta năm đó vụng trộm bắt đi con của nàng, vì vậy hỏi ta. Đã từng đau thương, lại lần nữa dâng lên trong đầu của ta, ta lần nữa cảm nhận được đau đớn thống triệt trong nội tâm, ta nghĩ, nếu không phải nàng, nhân sinh của ta sẽ không phát sinh thay đổi, có lẽ ta còn đang tự do tự tại, uy danh giang hồ Lôi Phong thiếu nữ! Thống khổ trí nhớ để cho ta cừu hận tái khởi, quyết định đối phó với con của nàng —— Lưu Vân hoàng triều ngay lúc đó đang có tân hoàng đế, giả mạo là Lưu Vân Lạc Trinh."

"Lưu Vân Lạc Trinh do ngài hại chết?" Cánh Bắc kinh ngạc.

"Không sai!"

"Vậy vì sao ngài lại hại Lưu Vân Lạc Kỳ? Chính thức, hần cùng ngài không có liên quan gì!"

"Không sai, hần với ta không có vấn đề gì, ta đối phó hần, là vì người!"

"Vì ta?"

"Vốn, người mới là mệnh định thái tử, lại bởi vì ta ý thức cừu hận, cho người mất đi ngôi vị mà người nên có được, ta một mực đau lòng, cho nên, ta muốn trả lại thứ thuộc về người!"

Chân Nguyệt Tinh cuối cùng nói ra kế hoạch quan trọng nhất.

Mà Cánh Bắc, lại một lần nữa bị chấn trụ, nguyên lai, mọi chuyện đều do chính mình mà nổi dậy! Ngụ ngợ một hồi, hần dồn dập cự tuyệt

"Không, ta không muốn cái gì vinh hoa phú quý, cũng không cần quần lâm thiên hạ, ta chỉ muốn cùng với nương ngài ở chung một chỗ, giống như trước kia, trải qua cuộc sống bình yên tự tại!"

"Cánh Bắc!" Chân Nguyệt Tinh lộ ra kinh ngạc cùng khó có thể tin.

"Nương có lẽ không biết, mỗi lần nhìn đến sư muội cùng Nữ Nhi, ta đều không ngừng hâm mộ, chỉ vì trong trí nhớ của ta, ta cho tới bây giờ không có hưởng thụ qua ấm áp hình ảnh như vậy! Kỳ thật, trong nội tâm của ta luôn khát vọng cũng không phải gì đó vinh hoa phú quý, mà chỉ cần cùng ngài mẫu tử từ hiếu sống yên ổn, như vậy, đã tốt lắm rồi!" Cánh Bắc dứt lời, sáng ngời hữu thần đôi mắt đen bắt đầu bày ra ánh sáng nhu hòa, có thể thấy được hẳn thật sự rất khát vọng tình thương của nương.

Nghe của hắn kể rõ, Chân Nguyệt Tinh lạnh như băng tâm tư cuối cùng nổi lên nhiệt độ. Lãnh Mạc dung nhan cũng xuất hiện nhu tình, đối với vĩnh viễn phát ra lạnh lùng hàn quang đôi mắt giờ phút này cũng đã rơi nước mắt. Bà không ngờ được, hẳn đối với tình thương của nương khát vọng mãnh liệt như vậy, bà vĩnh viễn nhớ rõ, khi hắn mới 5 tuổi trước kia luôn hướng chính mình làm nũng, là mình lần lượt cự tuyệt, kháng cự, làm cho hắn đem tình cảm chôn sâu dưới đáy lòng, sau đó không hề bộc lộ ra.

Kỳ thật, bà làm sao không nghĩ như những nữ nhân khác, làm 1 người nương bình thường! Mỗi lần nhìn thấy Sở Tiêu Lăng nha đầu kia cùng Nữ Nhi ấm áp ở chung, bà cảm khái nửa ngày, nhưng bà không dám bày tỏ tình cảm, không dám quá mức nhập tâm, bởi vì bà biết rõ, đứa con trai này là của người khác, không phải của mình cốt nhục, bà còn lo lắng, có một ngày, khi hắn biết được hết thấy chân tướng sự việc sẽ hết sức thống hận chính mình, hận chính mình tước đoạt ngôi vị nguyên bản gì đó, đến lúc đó chính mình nhất định sẽ rất thống khổ.

Phảng phất nhìn ra Chân Nguyệt Tinh giờ phút này trong nội tâm đang suy nghĩ gì, Cánh Bắc không nói lời gì cầm tay có vẻ lạnh như băng của bà, khẩn thiết cầu khẩn

"Nương, mặc kệ thân thể của ta như thế nào, mặc kệ ngài từng làm qua cái gì, tại lòng ta, ngài vĩnh viễn là nương của ta, duy nhất nương, ta cái gì cũng không cần, chỉ muốn cùng ngài ở chung một chỗ, cho nên, chúng ta đi thôi, chúng ta trở về son trang, hết thấy bỏ qua, tiếp tục cuộc sống yên ổn!"

Hắn càng nói như vậy, Chân Nguyệt Tinh nội tâm càng thêm đau lòng, cảm giác tội ác càng thêm sâu sắc, không, bà không thể lại mất đi hắn, bà muốn mang lại hạnh phúc mất đi 30 năm của hắn bù đắp lại tội lỗi của mình!

Hít một hơi thật sâu, tâm khảm hừ, dứt khoát gãy tay hắn, thừa dịp hắn không kịp phản ứng, tung người lên, cả bóng dáng biến mất trong bóng đêm, chỉ để lại một câu bao hàm tình cảm trên không trung quanh quẩn:

"Bác nhi, nếu con còn nghĩ ta là nương, xin đừng đi theo, để cho vì nương con làm xong việc cuối cùng! Nếu không, nương cho dù đi đến Hoàng Tuyền, cũng không nhắm mắt!"

Xuất thần nhìn bà đang biến mất phương hướng, một giọt nước mắt từ khóe mắt Cánh Bắc chậm rãi chảy xuống, rất mặn, rất nhiều, còn mang theo ngọt, nguyên lai, đây là hương vị của nước mắt!

Bất quá, hẳn không hề nghe lời của bà, thân hình cao lớn cũng nhanh chóng vọt bay lên, khinh công ven đường đuổi theo.

Hoàng cung

Từ Nguyệt Các. Trong phòng ảm đạm ánh đèn dầu hoả lừng lừng thiêu đốt lên, Sở Tiêu Lăng nhỏ nhắn xinh xắn thân hình đang ở trong này, mục quang thỉnh thoảng hướng cửa ra vào nhìn quanh, cả người hiển thị rõ lo lắng cùng chờ đợi.

Nghĩ đến tối nay cùng sư phụ ước hẹn thời gian, nàng tìm được một cái cớ, tạm thời rời đi khỏi Dục Khôn Cung, lặng lẽ thẳng đến nơi này.

Thời gian nàng lo lắng chờ đợi biến mất, ước chừng hai khắc sau, nàng rốt cục gặp được quen thuộc màu xám bóng người đi tới.

"Sư phụ, ngài rốt cuộc đã tới!"

Chân Nguyệt Tinh còn đang thờ hồng học, hiển nhiên vừa rời đi rất gấp, vừa nhìn thấy Sở Tiêu Lăng, hướng phía trước tới gần, chính là đang đi tới, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, dưới sàn nhà đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng, cả người tựa như vậy ngã xuống, lưu lại một câu phẫn nộ rống mắng:

"Xú nha đầu, người lại liên hợp ngoại nhân ám toán giăng bẫy ta!"

Kính hải nhìn qua trước mắt phát sinh việc này, Sở Tiêu Lăng hoa dung thất sắc, đang chuẩn bị nhìn lại đã hiểu được, đã thấy cửa nhanh chóng đóng lại, một bóng người bỗng nhiên đi đến, Lưu Vân Lạc Kỳ.

Phảng phất nhìn thấy cứu tinh, Sở Tiêu Lăng không cần nghĩ ngợi, vội vàng túm tay hắn "Hoàng thượng, sư phụ té xuống rồi, ngài nhanh sai người mò ra."

Lưu Vân Lạc Kỳ không nói, cầm tay của nàng, bình tĩnh nhìn qua khối hình vuông trên sàn nhà, đôi mắt sắc dị thường phức tạp.

Sở Tiêu Lăng khó hiểu, vốn muốn tiếp tục cầu cứu, chính là trong nháy mắt, trong óc linh quang hiện lên, làm cho nàng bừng tỉnh đại ngộ, trợn mắt há hốc mồm, một hồi, vô cùng đau lòng hô lên:

"Hoàng thượng, ngài có ý? Đây là ngài đặt ra cái bẫy này? Ngài. Người lợi dụng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59

"Người tri hoãn không chịu trả lời thuyết phục, là vì căn bản không muốn theo ta đi buông xuôi tất cả lại. Đầu tiên là bảo ta dọn đến Dục Khôn Cung, cũng không phải là người hi vọng được cùng ta ở chung một chỗ, mà là để cho thuận tiện trong việc đào đất động, xếp đặt bầy, phải không? Có phải là vậy không?" Sở Tiêu Lăng đẩy mặt bị phẫn, vì chính mình hại sự phụ mà khổ sở, càng thêm bị hấn lợi dụng cảm thấy trái tim băng giá.

Nguyên lai, nàng luôn dần như vậy, chân thực, đối với những lời dễ ngon dễ ngọt của hắn như cũ tin tưởng không nghi ngờ. Kết quả không chỉ hại sự phụ, còn làm cho mình thấu xương mỗi như tâm tư, vô cùng đau đớn.

Càng nghĩ, càng cảm thấy hối hận xấu hổ và giận dữ, Sở Tiêu Lăng quay đầu lại, ngã sấp trên mặt đất, không ngừng dùng sức đánh vào hố đất kia, đồng thời khóc hô lên

"Sự phụ, thực xin lỗi, Tiêu Lăng ngu si, đã làm hại ngài, thực xin lỗi, thực xin lỗi."

Không nghĩ tới phản ứng của nàng lại như thế, Lưu Vân Lạc Kỳ nóng nảy, vội vàng đến gần phía trước hai bước đem nàng nâng dậy, thấy nàng gãy dựa, đơn giản đem nàng ôm vào trong ngực

"Lăng Lăng, đừng như vậy, hãy nghe trăm giải thích, nghe trăm giải thích!"

"Giải thích? Còn có cái gì giải thích? Người vĩnh viễn đều như vậy, vì tư lợi, không hề chú ý đến cảm thụ của ta, có lẽ, người căn bản khinh thường ta, chỉ biết lợi dụng ta, người dứt ngay, ta không thích nghe người giải thích, người thả ta ra, thả ta ra!!" Sở Tiêu Lăng gầm nhẹ biến thành rít gào.

"Đương nhiên không phải như vậy, trăm thừa nhận lần này là che giấu chuyện này nàng, có thể trăm vì đại cục suy nghĩ. Bởi vì trăm biết rõ, sự phụ nàng căn bản sẽ không đem giải được đưa cho trăm, chỉ có đem bắt bà lại, bà mới bằng lòng đi vào khuôn khổ!"

"Nói vậy, sự phụ đã hứa chỉ cần người đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Cảnh Bắc, sẽ chiêu cáo với triều đình cùng thiên hạ, bỏ qua người!"

Nhìn nàng đơn thuần cố chấp, Lưu Vân Lạc Kỳ biết vậy nên bắt đắc dĩ cùng uể oải, nàng hồn nhiên cũng tốt, đặc biệt ở trước mặt mình, nhưng nàng đối với người khác cũng tin tưởng không nghi ngờ, việc này. Chủ định nàng sẽ chỉ có chịu thiệt thòi thôi!

Thầm thở dài một hơi, hắn kiên nhẫn cùng nàng giải thích, hơn nữa an ủi:

"Nàng kinh nghiệm sống chưa nhiều, quá mức đơn thuần thiện lương, căn bản không biết nhân tính hiểm ác, trăm thật sự không có lừa nàng, có lẽ sự phụ nàng cũng không muốn trăm từ, nhưng bà tuyệt đối không đơn giản buông tha cho trăm, bà sẽ không thật sự nhanh đưa cho trăm giải được, trăm nếu cùng bà hợp tác, chẳng khác nào vận mệnh thời khắc bị quản chế bởi người khác."

Sở Tiêu Lăng tâm tình kích động có chút lắng xuống, nhưng rất nhanh, lại nói

"Vậy người có dám hay không phủ nhận, người hoàn toàn sẽ không nghĩ tới việc theo ta rời xa phạm trôn?"

Lưu Vân Lạc Kỳ gạt mình, nhẹ gạt đầu, thấy nàng lại lần nữa biểu lộ thương tâm thất vọng, lại vội vàng giải thích

"Lăng lăng, đừng như vậy, cũng không phải là trăm không muốn đi theo nàng, mà là. Trăm thân là đế quân của Lưu Vân hoàng triều, đảm nhiệm gia tộc lưu lại trách nhiệm, còn gánh vác giang sơn xã tắc cùng thiên hạ Thương Sinh vận mệnh, trăm có thể dứt bỏ vinh hoa phú quý, nhưng trăm không thể bỏ mặc luôn cả dân chúng không quan tâm tới, nàng yêu trăm, cũng không hi vọng trăm sẽ không chịu trách nhiệm của một nam nhân a?"

"Chính là."

"Đồ ngốc, chớ suy nghĩ lung tung, mặc kệ trăm là hoàng đế hay là người thường, trăm đối với nàng tâm tư có thiên địa chứng giám, đối với nàng yêu thương vĩnh viễn không thay đổi!"

Lưu Vân Lạc Kỳ dứt lời, một lần nữa ôm chặt nàng vào lòng, không ngừng hôn lên môi nàng, hy vọng có thể mượn việc này làm cho nàng cảm nhận được mình thiết tình chân ý.

Sở Tiêu Lăng nội tâm bắt đầu trở nên mâu thuẫn, nàng không biết có nên tin hắn không, khi mà hắn cứ năm lần bảy lượt làm cho mình thất vọng, còn nếu không tin tưởng thì, muốn hay không cho hắn cơ hội.

"Lăng Lăng, Lăng Lăng." Trần ngập cầu khẩn hắn không ngừng ní non bên tai của nàng .

Rất cực, Sở Tiêu Lăng lại lần nữa thỏa hiệp, bất quá nàng thề, đây là lần cuối cùng, nếu hắn lại tiếp diễn, nàng sẽ không hề mềm yếu!

Không biết trong nội tâm nàng suy nghĩ điều gì Lưu Vân Lạc Kỳ, trong lòng đắc chí, hắn tin tưởng nàng sẽ không ly khai chính mình, hắn biết nàng bị

chính mình không chế gát gao, nghĩ đi nghĩ lại, chưa phát giác ra càng thêm tâm hoa nộ phóng, nâng khuôn mặt của nàng lên, mang lại cho nàng một nụ hôn sâu.

Không ngờ, bị Sở Tiêu Lăng kịp thời chặn lại

"Vậy ngài chuẩn bị xử trí như thế nào với sư phụ? Vạn nhất sư phụ không chịu hợp tác, ngài sẽ như thế nào đối với bà? Sư phụ tâm cao khí ngạo, rất ít khi hạ mình, không bằng, để cho ta cùng sư phụ nói chuyện."

"Việc này nàng không cần lo lắng, trăm có biện pháp!" Lưu Vân Lạc Kỳ đương nhiên hiểu được khó khăn, nhưng tất nhiên theo như kế hoạch cùng tính toán, mục đích cuối cùng của hắn nhất định phải Trảm thảo trừ căn, tuyệt trừ hậu hoạn!!

". Ta có thể hay không đi thăm sư phụ? Bà đã cho rằng ta có tham dự vào việc xếp đặt giăng bẫy, hiện tại nhất định rất thương tâm khổ sở." Hồi tưởng lại khi Chân Nguyệt Tinh rơi vào động lưu lại lời nói..., Sở Tiêu Lăng lo lắng cùng bất lực.

Lưu Vân Lạc Kỳ thoáng suy nghĩ, tiếp tục an ủi

"Sư phụ nàng võ công cao cường, trăm tạm thời muốn đem bà nhốt lại, nàng yên tâm, đến lúc đó trăm sẽ cùng bà giải thích hết thấy rằng nàng không có liên quan, đều là do trăm lên nàng an bài ra."

Dứt lời, hắn ôm nàng

"Đã muộn rồi, chúng ta trở về đi, Nữ Nữ còn đang chờ nàng, nó nói nhìn không thấy nàng, sẽ không chịu đi ngủ!"

Sở Tiêu Lăng vẫn đang lo lắng không thôi, lại suy nghĩ, muốn hắn cam đoan tuyệt đối không làm thương tổn đến Chân Nguyệt Tinh, lúc này tinh thần hoảng hốt rồi đi, trước khi đi, không quên nhìn thoáng qua bên kia .

Trở lại Dục Khôn Cung, phát hiện Nữ Nữ quả nhiên còn chưa ngủ.

"Nương, ngài không phải nói đi làm việc chút xong sẽ trở lại nhà, tại sao lâu như thế, Nữ Nữ đợi cho Hoàng Hoa Thái cũng lưng!" Nhìn thấy nàng, Nữ Nữ nặng nề khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tỏa ra vui mừng, đồng thời chu cái miệng nhỏ nhắn phàn nàn.

Trong lòng dấy lên một tia áy náy, Sở Tiêu Lăng ôm lấy nó, xin lỗi

"Thực xin lỗi, sự tình có trì hoãn nên về trễ, từ nay về sau gặp tình huống này, Nữ Nữ nhớ rõ đừng chờ nương, chính mình đi ngủ trước, tiểu hài tử không thể ngủ trễ được!"

"Không được, Nữ Nữ muốn nhìn thấy nương mới có thể ngủ, huống hồ, Nữ Nữ còn muốn nghe nương kể chuyện xưa!"

Sở Tiêu Lăng nghe, đáy lòng yêu thương cùng thương tiếc sâu sắc một tầng, tạm thời đẩy nó ra, rất nhanh bỏ đi xiêm y bên ngoài của mình, trên giường cùng nó nằm xuống một chỗ .

Lưu Vân Lạc Kỳ bởi vì còn có chính vụ bề bộn, cùng các nàng dặn dò một tiếng liền rời đi.

Sở Tiêu Lăng trong nội tâm vẫn còn lo lắng, nhưng nữ nhi đang ở trước mặt, nàng chỉ có thể cực lực ngăn chặn, bắt đầu không yên lòng cùng nữ nhi kể chuyện xưa, khi nó đã tiến vào mộng đẹp không lâu, nàng cũng mệt mệ thiếp đi.

Ước chừng đến canh ba, Lưu Vân Lạc Kỳ mới trở về phòng, hắn vốn nên ngủ ở tận cùng bên trong, bất quá lần này, hắn đến bên cạnh Tiêu Lăng nằm xuống, không lập tức ngủ, mà là lẳng lặng nhìn nàng, còn thân thủ chú ý nhu hòa Phủ Thuận đôi lông mày nhíu chặt của nàng .

Sau đó, hắn cúi đầu, tại trơn bóng trên trán nàng hôn nhẹ vài cái, trong nội tâm đồng thời mặc niệm

"Lăng Lăng, nàng yên tâm, chuyện lần này xử lý sau, trăm không bao giờ làm cho nàng phải gặp phiền não phức tạp, cuộc sống về sau đều là khoái hoạt cao hứng, nàng sẽ vĩnh viễn vây quanh trong hạnh phúc"

Hôm nay lâm triều sau, Lưu Vân Lạc Kỳ cùng vài tên hộ vệ tại ngự thư phòng thương lượng vấn đề của Chân Nguyệt Tinh, vừa nói xong, liền nghe cung nô bẩm báo Nhan Hâm cầu kiến.

Thoáng nghĩ ngợi, hắn bảo hộ vệ lui ra, đồng thời phân phó cung nô gọi Nhan Hâm vào .

"Hâm nhi khẩu kiến hoàng thượng!" Nhan Hâm chấp chõn sinh tư, lượn lờ đi vào. Nàng hôm nay, y nguyên tỉ mỉ trong ăn mặc, quần sam bông bành, mực phát Như Vân, thon thả chân thành, xinh đẹp chiếu người. Nàng chính là một nữ nhân như vậy, bất cứ lúc nào ở nơi nào gặp mặt Lưu Vân Lạc Kỳ, đều bằng giai trạng xuất hiện.

"Bình thân. Có việc gì?" Lưu Vân Lạc Kỳ lạnh nhạt ứng một câu, tầm mắt cũng không rời đi khỏi chiếu thư trên mặt bàn.

Nhan Hâm lập tức bị phản ứng của hắn làm cho đau đốn, còn cảm thấy bất mãn cùng oán hận, nhưng nàng tinh tường Kim Phi Tích ngày, cố nén cho dù trong nội tâm khó chịu cũng cực lực chịu đựng, giả bộ cười cợt

"Hâm nhi thật lâu không gặp hoàng thượng, trong nội tâm thật là nhung nhớ."

"Trẫm nhớ không lầm, lúc này ngươi hẳn là còn đang bị cấm túc. Tuy nhiên mẫu hậu đã giải trừ trừng phạt đối với ngươi, bắt quá trẫm thủy chung cho rằng, ngươi nên ngoan ngoãn ở Ung Hoa Cung, tiếp tục sám hối!"

Lưu Vân Lạc Kỳ Lĩnh Mạc như trước, đầu tiếp tục buông xuống, không nhìn đến Nhan Hâm. Nguyên lai, từ khi Nhan Hâm ngày đó cùng Lan thái hậu vạch trần Sở Tiêu Lăng bại lộ "âm mưu" sau, Lan thái hậu đột nhiên bỏ qua việc cấm túc nàng.

Khuôn mặt đột nhiên thay đổi, ngực phảng phất bị kim đâm, Nhan Hâm cả người cơ hồ lung lay sắp đổ, nàng biết hẳn đã thay lòng đổi dạ, lại không biết hẳn trở nên thay đổi nhanh đến như vậy, mà lại ác như vậy, một điểm tình cảm ngày xưa cũng không còn!!

Bi thống cùng đã kích làm cho nàng cũng nhịn không được nữa, đau nhức tổ ra:

"Hoàng thượng, xin hỏi Hâm nhi rốt cuộc làm sai cái gì, đến nỗi hoàng thượng như thế lạnh nhạt? Hoàng thượng phản ứng giống vậy như một bả đao nhọn, hung hăng đâm vào trái tim Hâm nhi, làm cho Hâm nhi thống khổ không chịu nổi, bị thương không muốn sống!"

Lưu Vân Lạc Kỳ thân hình run lên, lại vẫn không hề ngẩng đầu lên.

"Hoàng thượng đã từng nói qua ..., Hâm nhi trong ký ức hãy còn mới mẻ, Hâm nhi không dám hy vọng xa vời được hoàng thượng sủng ái như trước, nhưng thật sự không cách nào tiếp nhận hoàng thượng đoạn tuyệt vô tình, Hâm nhi đau quá, thật sự đau quá!!"

"Ngươi đã làm gì, chính mình tỉnh táo!!" Rốt cục, Lưu Vân Lạc Kỳ ứng một câu, còn ngẩng đầu lên, sâu thẳm đôi mắt đen, phát ra đạo đạo hàn quang.

Hâm nhi đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức đáp lại:

"Không sai, Hâm nhi có lẽ đã làm làm hoàng thượng thất vọng thương tâm, đó cũng là bởi vì quá mức yêu thích hoàng thượng mà tạo thành, Hâm nhi chỉ là một nữ tử bình thường, bởi vì yêu, cho nên đổ kỵ, muốn giữ lấy, có khi khó tránh khỏi sẽ không điều khiển tự động sản sinh tà niệm nào đó. Nhưng mà, người ta không phải thánh hiền, ai có thể không sai lầm? Hoàng thượng không thể xem lại ngày xưa tình cảm sâu đậm, không cùng Hâm nhi so đo?"

Thấy hẳn không có phản ứng, Nhan Hâm quỳ xuống, bắt đầu than thở khóc lóc, rất thảm thiết:

"Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài thật sự đã quên quá khứ cùng Hâm nhi vui vẻ hạnh phúc ra sao? Hoàng thượng sủng ái Sở Tiêu Lăng, Hâm nhi không dám ngăn trở, Hâm nhi chỉ hy vọng, hoàng thượng có thể xét lại cho Hâm nhi từng vì ngài liều chết trả giá cả mạng sống, cho Hâm nhi một chút quan tâm, Hâm nhi không tham lam, một chút có thể! Hoàng thượng, Hâm nhi thật sự không thể không có ngài, không có ngài, Hâm nhi sống không bằng chết, nếu ngài muốn tiếp tục vắng vẻ Hâm nhi, chẳng bằng ban cho Hâm nhi cái chết!! Loại này linh hồn xuất khiếu, cái xác không hồn, Hâm nhi không cách nào nữa chống đỡ tiếp tục!"

Đáng thương, đầm đìa đáng yêu, nếu là dĩ vãng, Lưu Vân Lạc Kỳ nhất định mềm lòng, nhưng là hôm nay, khi hẳn biết quá rõ con người nàng nham hiểm ra sao, khi hẳn đã xác định đối với Sở Tiêu Lăng tình cảm sâu đậm, liền rút cuộc không cách nào đồng tình, mặc dù. Nàng từng đối với chính mình có ân!

Cho nên, hẳn ban cho nàng, chỉ có thể như vậy:

"Đối với lỗi lầm của ngươi, trẫm không truy cứu nữa, chỉ cần tương lai ngươi an phận thủ thường, không hề gây gió dậy sóng, trẫm cam đoan, vĩnh viễn giữ lại vị trí Hiền phi của ngươi!"

"Cam đoan? Hoàng thượng đây là đang hứa hẹn sao? Hoàng thượng từng hay không nhớ rõ, không chỉ một lần cho Hâm nhi hứa hẹn? Nhưng trên thực tế lại có bao nhiêu lần thực hiện được? Hiền phi? Hoàng thượng hẳn là tình tường điều Hâm nhi muốn không phải cái này!!"

"Không sai, ngươi muốn làm mẫu nghi thiên hạ, ngươi muốn độc bá hậu cung! Bất quá, trẫm không thể cho ngươi, ngôi vị hoàng hậu, trẫm sẽ ban cho Lăng Lăng, chỉ có nàng, mới xứng làm chính thể của trẫm!"

Lưu Vân Lạc Kỳ nói ra điều này, giống như một liều thuốc nổ, làm Nhan Hâm ngây ra như phỗng, triệt để nát bấy giấc mộng của nàng, liền cuối cùng một tia chờ mong cũng tan biến!!

"Trẫm còn có việc, không hy vọng bị quấy rầy! Hiền phi không có chuyện gì khác thì..., trở về đi!" Lưu Vân Lạc Kỳ gương mặt không đổi sắc ném lại câu nói sau cùng, lần nữa cúi đầu.

Khá lắm có việc bề bộn! Khá lắm không hy vọng bị quấy rầy! Hẳn đã từng khi nào như vậy chuyên nghiệp xử lý tình huống? Như vậy nghiêm cẩn? Nguyên lai, đây là nam nhân, thay đổi bất thường, trở nên triệt để, trở nên điềm tĩnh cũ cũng không niệm!! Nhan Hâm ngoại trừ cảm thấy đau xót phần nộ, hơn nữa là chua xót cùng không cam lòng. Nguyên lai, Tuệ Tâm thái hậu nói đúng, muốn nam nhân đối với chính mình dựa vào trăm thuận hoá kháng kháng một mực, phải chủ động không chế nam nhân, chứ không phải là chờ đợi hẳn bỏ thí cùng thương cảm!!

Trong lòng có quyết tâm, Nhan Hâm không hề lưu luyến, không hề chiếu cố, chỉ là đối với trước mắt vĩ ngạn tuần suất như trước, nàng xem đến đã trở nên thập phần "Lạ lẫm" bóng người lạnh lùng nhìn quét vài cái, liền cáo lui, lập tức xoay người, cầm phần rồi đi.

Nhiều lần đọc trong tay thư tín này, Sở Tiêu Lăng tâm tình không yên bất an, tại do dự mà muốn hay không đi theo lời hẹn. Cánh Bắc đã hẹn nàng, đích

thị là vì chuyện của Chân Nguyệt Tinh, hôm nay danh tiếng hóa thế, vạn nhất bị người nào phát hiện, Cánh Bắc nói không chừng sẽ bị nguy hiểm, nhưng mình không đi thì..., lại sẽ gây ra cho Cánh Bắc càng thêm lo lắng.

Lưu Vân Lạc Kỳ đêm nay được Binh Bộ Thượng Thư mời đi làm khách, nhất thời nửa khắc sẽ không trở về, chính mình chuồn êm đi ra ngoài, hẳn là không có người chú ý.

Trải qua một phen suy nghĩ lo lắng, Sở Tiêu Lăng vội đứng dậy thay quần áo, được Cẩm nhi yểm hộ lặng yên ly khai khỏi Dục Khôn Cung, đi được ước chừng hai khắc, rốt cục đến hoàng cung Nam Điện tiến vào sân.

Vừa thấy dưới gốc cây có bóng người quen thuộc, nàng không khỏi bước đến nhanh hơn, đồng thời hô lên, "Sur huynh!!"

Cánh Bắc quay đầu lại, chiếu rọi nguyệt quang bên dưới chính là che kín ưu sầu đau xót tuần nhan, toàn thân tản ra cô đơn cùng bi thương, cũng tìm không được nửa ngày xưa dương quang cùng sáng sủa.

"Sur huynh xin yên tâm, sự phụ sẽ không có chuyện gì!" Biết rõ hẳn đang lo lắng điều gì, Sở Tiêu Lăng đầu tiên an ủi.

Cánh Bắc nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, một hồi, chần chờ nói: "Phải không? Hẳn nói cho nàng biết đấy sao?"

"Ừ, hoàng thượng cam đoan với ta tuyệt đối không thương tổn sự phụ, chỉ cần nhận được giải được, lập tức thả sự phụ!"

Cánh Bắc đột nhiên bật cười, trầm mặc nửa ngày, lại nói

"Sự muội, người có thể hay không nói cho ta biết, nương bà bị giam ở đâu?"

"Người muốn đi thăm bà? Chỉ sợ không được, hoàng thượng ngay cả ta cũng không cho đi thăm!"

"Không, ta muốn cứu đi bà ra!"

"Sur huynh!!"

"Bà là nương ta, ta không thể trở mắt nhìn bà thụ lao ngục khổ!" Biết được thân thế của mình sau, Cánh Bắc đối với Chân Nguyệt Tinh chẳng những không có oán hận, ngược lại càng thêm kính trọng cùng đau lòng.

Mà Sở Tiêu Lăng vừa nghe thấy hẳn muốn liều mạng, lập tức hoảng sợ

"Không được, lần này liên quan đến tánh mạng hoàng thượng, nơi giam giữ sự phụ nhất định Nghiêm gác, chỉ bằng vào lực lượng của người, quả thực lấy trứng chọi đá!"

"Cho dù thật sự lấy trứng chọi đá, ta cũng phải thử một lần!"

"Sur huynh, người hãy nghe ta nói, ngàn vạn lần đừng quá xúc động, sự phụ đã lâm vào khốn cảnh, bà cũng không hy vọng người cũng sẽ như thế. Ta biết rõ người rất lo lắng, bất quá người yên tâm, xin tin tưởng ta, ta sẽ bảo vệ sự phụ!"

Nhìn qua nàng chân thành khẩn thiết, Cánh Bắc không nói nữa. Không sai, đối với nàng, hẳn luôn trăm phần trăm tin tưởng. Có thể hẳn tình huống, bằng cả tính nương, cho dù chết cũng sẽ không đem giải được ra; còn có Lưu Vân Lạc Kỳ, kẻ kia quý kẻ đa đoan, quyết đoán tàn nhẫn. Phòng chừng sẽ không dễ dàng buông tha tánh mạng người dám độc hại hẳn!

"Sur huynh."

"Ừ, ta đáp ứng nàng tạm thời bất loạn, nhưng ta chỉ chờ ba ngày, ba ngày qua đi, Lưu Vân Lạc Kỳ nếu còn không thả nương giao ra sau khi nhận được giải được, ta liền đi cướp ngục!" Cánh Bắc tính toán, cho dù chờ đến 30 ngày, Lưu Vân Lạc Kỳ cũng chưa chắc động vào nương, sở dĩ nói lời này, một mặt là không muốn Sở Tiêu Lăng khổ sở, tin tưởng nàng tạm thời bảo vệ nương không bị thương tổn; về phương diện khác, hẳn cần mấy ngày nay đề trù tính kế hoạch.

Sở Tiêu Lăng cuối cùng yên tâm, lo lắng bị người nào đó phát hiện, vì vậy không ở lâu, đối với Cánh Bắc từ biệt, đưa mắt nhìn Cánh Bắc dần biến mất, nàng chiếu đường cũ trở lại Dục Khôn Cung, lại kinh hãi nhìn, Lưu Vân Lạc Kỳ đang tựa lưng ở trên giường, nhắm mắt lại.

Đề lại trong nội tâm bối rối, nàng chậm rãi đi tới, lắp bắp nói

"Hoàng. Hoàng thượng, ngài nhanh như vậy trở lại rồi?"

"Như thế nào, không hy vọng trăm sớm một chút trở về cùng nàng sao?" Lưu Vân Lạc Kỳ mở mắt ra, giọng điệu mơ hồ lộ ra không vui, cánh tay dài vung lên, đem nàng kéo đến trên giường.

Sở Tiêu Lăng kinh hãi, ngồi thẳng thân thể, lưng ta lúng túng

"Ách, đương nhiên không phải, chỉ có điều. Hoàng thượng trước đó nói qua hẹn 2 cạnh mới về!"

"Trẫm cũng cho rằng có thể ngồi lại nữa, chỉ là, trẫm quá đánh giá thấp lực ảnh hưởng của nàng, trẫm tại đó, căn bản là không yên lòng, vô luận nhìn đến ai, đều biến thành nàng, nên trẫm đành phải vội vàng bãi biệt Lý Thượng thư, bãi giá hồi cung!" Dứt lời, hấn ôm nàng vào lòng, nhân cơ hội ngửi mùi hương trên tóc nàng.

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, như vừa mới được ăn kẹo đường, trong nội tâm ngọt ngào, vui sướng hài lòng. Bất quá, kể tiếp hấn đặt câu hỏi, làm cho nàng lại lần nữa lâm vào khủng hoảng.

"Trẫm còn tưởng rằng nàng sẽ ở trong phòng chờ trẫm, nào ngờ đúng là chẳng biết đi đâu, muộn như vậy, nàng đã đi đâu vậy?"

"Ta. Ta."

"Có phải là lại đi gặp Cánh Bắc?" Hấn thay nàng trả lời, bất quá cũng không có tức giận, "Hấn muốn hỏi thăm chuyện của Chân Nguyệt Tinh à?"

Hấn. . . . Hấn toàn bộ biết rõ? Như vậy, hấn có thể hay không đã phái người đối phó với Cánh Bắc? Sở Tiêu Lăng càng thêm tâm hoảng ý loạn, đôi mắt đẹp sợ hãi nhìn hấn.

Phảng phất nhìn ra trong nội tâm nàng suy nghĩ gì, Lư Vãn Lạc Kỳ khuôn mặt khó chịu

"Làm sao nàng luôn nghĩ như vậy về trẫm? Nàng yên tâm, trẫm không phản đối hấn như thế nào! Trừ phi. . . . Hấn xằng bậy!!"

Ngắn ngủn vài giây đồng hồ, Sở Tiêu Lăng tâm tình giống như xe cấp treo, khi thì khẩn trương sợ hãi, khi thì bình yên thư trì. Nghĩ thầm hấn cũng đã biết, liền cũng không hề giấu diếm, đem chuyện vừa rồi cùng Cánh Bắc gặp nhau nói qua đại khái, sau khi nói xong, thuận tiện hỏi thăm

"Hoàng thượng, ngài cùng sư phụ đàm đạo ra sao? Sư phụ hiện tại khỏe không?"

Lư Vãn Lạc Kỳ ngừng lại, rồi sau đó đáp lại:

"Bà rất tốt, bất quá tính tình bà không phải bình thường rất cứng nhắc, dù trẫm như thế nào uy bức lợi dụ cũng không chịu thỏa hiệp, nhưng nàng cũng không cần lo lắng, trẫm sẽ tiếp tục khuyên bà, cho đến khi bà triệt để hàng phục!! Đúng rồi, ngày mai trẫm sẽ ra khỏi cung một chuyến, ước chừng hai ngày sau trở về, đến lúc đó phỏng chừng có thể cho nàng một kết quả, kết quả vừa lòng!"

"Ừ, ta tin tưởng ngài!" Sở Tiêu Lăng nhấp nháy đôi mắt, tâm tình khôi phục bình tĩnh.

Lư Vãn Lạc Kỳ đôi môi mỏng nhếch lên, ôn nhu thay nàng cởi áo ngoài, đặt nàng nằm xuống.

Kể tiếp, hai người tiếp tục nhu tình mật ngữ một hồi mới tiến vào mộng đẹp.

Gọn Lan cung

Nhìn thấy sáng sớm Nhan Hâm đã xuất hiện, đặc biệt bên người Nhan Hâm còn có Tuệ Tâm thái hậu, Lan thái hậu cảm thấy kinh ngạc, theo thói quen nổi lên đề phòng.

Tựa hồ nhìn ra Lan thái hậu đang có phản ứng, Nhan Hâm sấn tới gần, tiểu dung chân thành nói

"Mẫu hậu không cần đa nghi, chúng ta lần này tới đây, là có chuyện quan trọng cùng mẫu hậu thương lượng, về hoàng thượng!"

Lan thái hậu vẫn chưa hoàn toàn thư thái, tạm thời nhân nhặt hỏi

"Có gì không ngại nói thẳng!"

Nhan Hâm dần dần thu lại mỉm cười, thần sắc lo lắng, trực tiếp nói rõ đại ý:

"Là như vậy, Hâm nhi nghe nói hoàng thượng đã bắt được Chân Nguyệt Tinh, thì ra chính là nữ ma đầu đã sai khiến Sở Tiêu Lăng đến gia hại hoàng thượng, vốn hoàng thượng muốn bức bà giao ra giải được sau đó đem bà xử tử, nhưng là bởi vì Sở Tiêu Lăng, hoàng thượng không hề làm như vậy! Hâm nhi lo lắng còn như vậy, hoàng thượng sẽ tiếp tục bị Sở Tiêu Lăng đầu độc, làm cho cuối cùng rơi vào tay nữ ma đầu!"

Như nàng dự liệu, Lan thái hậu lập tức giận, nửa ngày mới hơi chút bình phục, chân chờ hỏi

"Người hôm nay, chẳng lẽ đã có chủ ý đối phó?"

Nhan Hâm gật đầu, hơi chút tới gần Lan thái hậu, tại bên tai nói nhỏ vài câu.

Lan thái hậu sau khi nghe xong, nhanh chóng lắc đầu "Không được, như vậy quá tàn nhẫn!!"

"Ha ha, mẫu hậu quả nhiên là người thiện tâm, chỉ có điều, đối với địch nhân tha thứ bằng đối với chính mình tàn nhẫn, kẻ kia Chân Nguyệt Tinh, đối với hoàng thượng không phải là không tâm ngoan thủ lạt?"

"Bà ta đáng chết, chúng ta một đao chấm dứt, mà không phải là." Lan thái hậu y nguyên không cách nào đồng ý với đề nghị của Nhan Hâm.

"Mẫu hậu sai rồi, kỳ thật, hồi tưởng hoàng thượng trước đây kinh nghiệm phong phú, căn bản chính là Sở Tiêu Lăng dụ dỗ, nói mình vô tội, biện pháp này vừa vặn chứng thật nàng có tâm trả thù. Chân Nguyệt Tinh to gan lớn mật, tội đáng chết vạn lần! Nghe nói bà ta còn có con trai, cái này hậu hoạn cũng không thể lưu lại. Chúng ta làm như vậy, chẳng những có thể dùng đem bà cùng nhi tử diệt hết, còn có thể làm cho Sở Tiêu Lăng rốt cuộc tâm tư tỉnh ngộ! Nếu nàng không biết tốt xấu, chúng ta liền đem nàng diệt trừ luôn; nếu nàng tâm hướng tới Hoàng thượng, vậy hãy để cho nàng tiếp tục lưu lại, mẫu hậu ngài kể tiếp cũng không cần cả ngày chờ đợi lo lắng, lo lắng nàng sẽ lại lần nữa gây bất lợi đối với hoàng thượng!"

Nhan Hâm phân tích, có thể thấy được trước đó đã chuẩn bị công phu, hay là, căn bản chính là bái mẫu "Hữu tâm nhân" ban tặng.

Lan thái hậu vô thức gật đầu, nhưng cuối cùng, không dám tự chủ trương: "Không ngại chờ Kỳ nhi trở về rồi nói sau, ai gia muốn cùng Kỳ nhi bàn bạc, trung cầu ý kiến của hân!"

Nhan Hâm biến sắc, lập tức khuyên can:

"Tuyệt đối không thể!! Hoàng thượng đối với Sở Tiêu Lăng sủng ái cùng tín nhiệm như vậy, quả quyết sẽ không đồng ý chuyện này. Mẫu hậu, hoàng thượng tuy nhiên bị nàng mê hoặc, chúng ta lại thanh tỉnh, đây cũng là một việc để hoàng thượng nhìn rõ ràng thời cơ!"

Lan thái hậu vừa nghe, trong nội tâm lại lần nữa dao động, kỳ thật, mấy ngày nay yên tĩnh, bà phát hiện mình vẫn không cách nào triệt để vứt bỏ Sở Tiêu Lăng, bình thường quả trách Sở Tiêu Lăng, chẳng qua là nhất thời tức giận khó nén, đáy lòng kì thực vẫn còn ôm lấy một tia hi vọng, dù sao, Sở Tiêu Lăng đã từng là do bà cố ý chọn lựa ra con dâu, bà không tin mình đã nhìn lầm người!

Lan thái hậu do dự hết sức, một mực lặng im bên cạnh Tuệ tâm thái hậu, bỗng nhiên lên tiếng

"Năm đó, tiên đế đem ngôi vị hoàng đế giao cho Trinh nhi của ta, chính là do biết tính tường Trinh nhi làm việc quyết đoán, sẽ không yếu ớt thủ đoạn, không giống người nào đó, cả ngày chỉ lo say mê nữ sắc, xử trí theo cảm tính, Nhược Nhiên Lưu Vân hoàng triều giang sơn do đó thua trong tay hân, ai gia nhìn người như thế nào đối với thiên hạ Thương Sinh, tương lai có mặt mũi đi gặp tiên đế cùng Lưu Vân gia tộc liệt tổ liệt tông không! Nếu người nào đó không cách nào đảm nhiệm vị trí hoàng đế này, đại khả làm cho hiền, miễn cho chôn vùi Lưu Vân gia tộc chúng ta mấy trăm năm cơ nghiệp!"

Tuệ Tâm thái hậu suy tư, mặc dù Lan thái hậu nghe được tức giận, thực sự cảm giác không phải không có lý. Cuối cùng do Nhan Hâm cùng Tuệ Tâm thái hậu mềm mại thuyết phục, an ủi cùng cảnh cáo khích tướng, Lan thái hậu cũng thỏa hiệp, đồng ý quỷ kế của các nàng, hứa hẹn nghe theo sắp xếp của các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sâu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Trong địa lao, ngọn đèn u ám, âm trầm yên tĩnh, hàn khí bức người, cao thấp không đều tiếng bước chân nặng nề vọng trên đường, bốn phía càng thêm khủng bố làm cho người ta sợ hãi.

Mấy tiếng bước chân, vừa vặn phân biệt đến là Nhan Hâm, Lan thái hậu cùng Tuệ Tâm thái hậu.

Không cần nửa khắc, các nàng tại một gian nhà tù dừng lại, đợi thị vệ mở cửa sắt, lục tục tiến vào trong.

Đây là một gian chừng mười trượng, ngoại trừ cửa sắt không có cửa sổ, góc nền phía trên một chút một chiếc đèn dầu hoa, vệt sáng hờn ám ánh nến chiếu ra bên cạnh một bóng người, Chân Nguyệt Tinh.

Chỉ thấy bà đang co rúc trong một cái lưới sắt lan lý, bàn tay bị đeo xiềng xích, tóc tai bù xù, nếu không phải thân thể đang run run, còn tưởng rằng bà đã chết rồi.

Nguyên lai, bà bị Lưu Vân Lạc Kỳ nhốt trong động ba ngày, không cho ăn uống, làm cho bà đói bụng đến nổi toàn thân mệt mỏi, không còn năng lực phản kháng với đám người này.

Nhan Hâm đầu tiên tiến lên, như có điều suy nghĩ đưa mắt nhìn xuống bà, một hồi, nghiêm nghị khảo vấn:

"Chân Nguyệt Tinh, to gan, thật không ngờ dám độc hại hoàng thượng, ngươi nói, bên ngoài còn có bao nhiêu đồng đảng? Sở Tiêu Lăng có phải là một trong đó không?"

Thấy bà không phản ứng, Nhan Hâm không khỏi nhắc chân, tại lưới sắt dùng sức đá vài cái.

Chân Nguyệt Tinh lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu, thần sắc tiêu tụy âm trầm, đôi mắt đen lạnh thấu xương như trước, nửa tiếng không nói.

Lúc này, Lan thái hậu cũng nhìn rõ ràng đến Chân Nguyệt Tinh, trắng nõn dung nhan đột nhiên biến đổi, hướng phía trước, chần chờ kinh ngạc hỏi ra:

"Ngươi. Ngươi là Nguyệt Tu? Thăm Nguyệt Lâu Nguyệt Tu?"

Bà nhớ rõ, năm đó tiền đế thu nạp nhất danh đệ quốc nữ tử, ban thưởng Thăm Nguyệt Lâu, đã từng làm cho không ít Tàn phi đổ kỵ cùng bắt mẫn, còn liên hợp cùng đi phá đám, chính mình bởi vì trời sinh tính đạm bạc, không có tham dự tới, chỉ biết hai tháng sau, nàng kia đột nhiên đi, tiền đế vì thế thương tâm khổ sở một thời gian ngắn.

Chân Nguyệt Tinh hoảng hốt rời rạc tầm mắt, chậm rãi chuyển tới Lan thái hậu, trong mắt hiện lên một tia do dự, nhưng vẫn im miệng không nói.

"Những năm gần đây này ngươi đã đi đâu? Đúng rồi, ngươi giải thích thế nào hại tới Kỳ nhi? Có thể đem tình huống nói cho ta biết không? Còn có, ngươi có thể đưa giải được cho ta không?" Lan thái hậu giọng điệu thấp phần nhu hòa, còn mơ hồ lộ ra quan tâm, hiển nhiên, bà đối với Chân Nguyệt Tinh —— năm đó là Nguyệt Tu ấn tượng khó phai.

Sớm đã theo "Tuệ Tâm thái hậu" cùng 1 chỗ biết được chuyện của Chân Nguyệt Tinh và quốc vương nên Nhan Hâm, lo lắng Chân Nguyệt Tinh bị Lan thái hậu đã động mà hỏng cả kế hoạch, vì vậy lại lần nữa trách cứ

"Thực thời thì ngoan ngoãn đem giải được giao ra, có lẽ chúng ta còn có thể lưu cho ngươi toàn thân, nếu không, đừng trách chúng ta nhẫn tâm!"

"Nguyệt Tu, giao giải được cho chúng ta, chúng ta lập tức thả ngươi, mặt khác, ngươi thích cũng có thể ở lại trong hoàng cung, an hưởng tuổi già! Đúng rồi, nghe nói ngươi có một nhi tử, hử. Có phải là cốt nhục tiền đế?" Lan thái hậu lại nói. Chiều theo kế hoạch của Nhan Hâm, đầu tiên cưỡng bức Chân Nguyệt Tinh giao ra giải được, sau đó đem bà đến Nam Cung môn, đem nhi tử giao ra luôn, cuối cùng một mẻ hốt gọn, hôm nay xem ra, căn bản không cần làm như vậy rồi!

Tuệ Tâm thái hậu cũng đã tới, lạnh lùng trừng Chân Nguyệt Tinh một hồi, gầm lên:

“Cần gì cùng bà ta nhiều lời, bắt đầu dựng hình, bà ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Thấy Tuệ Tâm thái hậu, Chân Nguyệt Tinh trong lòng sợ hãi, đột nhiên Nhớ tới Cánh Bắc cảm thấy bị ai cùng u thán, ba mươi năm đã trôi qua, nương ruột của hử vẫn không hề sửa cá tính chanh chua cùng hung ác .

Nhan Hâm đã không thể chờ đợi được mà gọi thị vệ tiến đến, hiệu lệnh bọn họ bắt đầu tra tấn.

Lan thái hậu y nguyên lòng mang trắc ẩn, không khỏi ngăn cản nói:

"Trước đừng như vậy, tất cả mọi người đều là người một nhà, có việc chậm rãi thương lượng!"

"Cái gì người một nhà? Vớ vẩn! Cảm tình ngươi đã quên năm đó nàng ta như thế nào tiếp cận tiền đế? Nếu không phải do tiền đế cơ trí, trước đó phát giác nàng có quỷ kế, nói không chừng đã sớm toi mạng vì mất hết hồn tẩn rồi!" Tuệ Tâm thái hậu hừ, vẫn không quên nhân cơ hội chửi bới Lưu Vân Lạc Kỳ một phen

"Xem, đồng dạng thủ đoạn, tiền đế có thể vạch trần, người nào đó lại không thể, thật sự là mất hết thể diện hoàng gia!"

Nghe ra bà đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, Lan thái hậu tức giận đến mặt đỏ rần, bất quá, bà không quá để tâm, tiếp tục đối với Chân Nguyệt Tinh khuyên nhủ nói:

"Nguyệt Tu, thân là nương, ta cũng cảm nhận hi vọng nhi tử tìm được thì tốt nhất, nhưng nói thực ra, con của ngươi nhiều năm ở bên ngoài, đối với việc trị quốc chỉ đạo không hề minh bạch, chỉ sợ không cách nào đảm nhiệm đế vị. Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ cùng Kỳ nhi giải thích, đến lúc đó phong con của ngươi là vua, làm cho hử nhận thức tổng về tổ, được hưởng thứ mà hử nên được ."

Chân Nguyệt Tinh còn không kịp phản ứng, Tuệ Tâm thái hậu đã lại lần nữa trách cứ

"Ngươi chuyện phiếm cái gì, ai nói con của nàng là của tiền đế, nàng rời đi nhiều năm như vậy, cùng đã nam nhân sinh ra đã chúng cũng không biết chừng, cầu xin ngươi đừng có lạm dụng hảo tâm, sẽ chỉ làm trò cười cho người khác, khiến cho tiền đế bị sỉ nhục!"

Chưa nhìn ra Tuệ Tâm thái hậu hận Chân Nguyệt Tinh, nghe được lời nói này, bà cười lên ha hả, tiếng cười kia, tại đây âm trầm trong địa lao có vẻ phá lệ khủng bố.

Nghe được Tuệ Tâm thái hậu phần nộ

"Ngươi cười cái gì? Chết đến nơi còn dám cười? Hử, để cho xem ngươi còn cười được bao lâu!"

Cười cái gì? Cười bản thân mình, mở miệng ra, đáng thương thật đáng buồn! Cánh Bắc không phải cốt nhục của tiền đế? Cánh Bắc là dã chủng? Vậy còn ngươi? Chẳng phải là thủy tính dương hoa nữ nhân? Khi ngươi biết được Cánh Bắc thật ra mới chính là cốt nhục của ngươi, ngươi nhất định sẽ vì chính mình đã lỡ lời mà hối hận không kịp, cần lười tự vận a! Chân Nguyệt Tinh liếc nhìn Tuệ Tâm thái hậu, khóe miệng cười nhạt.

Tuệ Tâm thái hậu càng thêm tức giận, còn mơ hồ mang theo xấu hổ và giận dữ, không bao giờ chú ý tới lời Lan thái hậu khuyên can nữa, phân phó thị vệ chính thức dựng hình.

Trong nháy mắt, một đạo thể lương thâm cắt kêu đau vang khắp cả nhà tù. Chỉ thấy đỏ và nóng lên thiết bản vô tình rơi trên người Chân Nguyệt Tinh, thân thể lập tức ấn ra nguyên một đám lỗ thủng, trong không khí lan tràn mùi khét của làn da bị nướng cháy .

Chân Nguyệt Tinh đau đến khuôn mặt vặn vẹo, nhe răng trợn mắt, nộ trùng Tuệ Tâm thái hậu. Vì cái gì, chính mình làm hết thấy cũng là vì con của nàng ta, vì sao lại gặp phải cực kỳ bi thảm cực hình? Bất quá, chính mình không hối hận, chỉ cần Cảnh Bắc tốt, mình coi như chịu đủ như Địa ngục dày vò cũng không sao!

Nghe vô cùng thể lương tiếng kêu thảm thiết, nhìn hình ảnh vô cùng thể thâm, Lan thái hậu thật sự không đành lòng, nghiêm nghị nói với thị vệ:

"Dừng tay, các người ai còn dám tiếp tục, kết cục sẽ cùng bà ta đồng dạng!"

Thị vệ vừa nghe, đều đình chỉ, nom nớp lo sợ.

Đoán chừng là đã đạt tới kết quả mình muốn, Tuệ Tâm thái hậu tạm thời bỏ qua, chuẩn bị tiến hành bước thứ hai trong kế hoạch, lại bị Lan thái hậu ngăn trở.

"Mẫu hậu, chúng ta không phải nói xong? Nữ ma đầu này tính tình cứng ngắc, không sợ chết, nhưng chúng ta cũng không tin bà sẽ trơ mắt nhìn con mình chịu khổ, nếu cái này nhiệt Thiết rơi trên người nhi tử, đến lúc đó chỉ sợ bà không bao giờ sẽ như thể bình tĩnh kiên cường!" Nhan Hâm vội vàng an ủi, nội tâm kì thực hận không thể bước đến bóp chết Lan thái hậu .

"Người đồng tình là việc của người, cũng đừng họa cập tới Lưu Vân hoàng triều, tổ tông cơ nghiệp bại trong tay người, ai gia sẽ là người thứ nhất không buông tha người!" Tuệ Tâm thái hậu cũng tức giận cảnh cáo.

"Mẫu hậu, đừng phức tạp, chúng ta chiếu theo kế hoạch tiến hành a!" Nhan Hâm nói tiếp.

Nhìn các nàng một lời một câu thuyết phục không ngừng, Lan thái hậu khó xử, mâu thuẫn không thôi, cùng lúc, bà thật sự không đành lòng như vậy đối xử tàn nhẫn với mẫu tử Chân Nguyệt Tinh ; còn bên kia, lại lo lắng sự hiện hữu của hai nương con làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ bị uy hiếp. Đạo nghĩa cùng thân tình, cuối cùng, bà đã lựa chọn thân tình.

Được bà cho phép, việc này không nên chậm trễ, Nhan Hâm lập tức phân phó thị vệ thả Chân Nguyệt Tinh khỏi lưới sắt lan sẫm ra.

"Thả ta ra, các người muốn đem ta mang đi đâu! Mau buông ra!" Chân Nguyệt Tinh suy yếu giãy dụa .

Tuệ Tâm thái hậu đột nhiên đến gần, không để lại dấu vết tại thân thể bà nhẹ nhàng một điểm, miệng dán tại bên tai của bà, thấp giọng nói ra: "An tâm lên đường đi, sự mọi!"

Vừa nghe tiếng nói đã lâu lại quen thuộc, Chân Nguyệt Tinh toàn thân cứng đờ, đôi mắt xanh lớn, khó có thể tin.

Tuệ Tâm thái hậu bên cạnh bỏ đi, cải thành cách không truyền âm:

"Chân Nguyệt Tinh, dám can đảm tại trên đầu ta động thổ, ta sẽ để người chết không toàn thây, báo thù hải nhi của ta!"

Chân Nguyệt Tinh càng thêm kích động, há to mồm tính toán hờ hết, làm gì được do bị điểm huyết mà phát không ra, bà chỉ có thể không cam lòng trừng mắt nhìn "Tuệ Tâm thái hậu", bất lực để thị vệ áp giải ra khỏi nhà tù.

Dực Khôn Cung

Sở Tiêu Lăng vừa rời giường, chợt thấy mí mắt nháy không ngừng, trong nội tâm giống như có dạng gì đó báo động, làm cho nàng không yên bất an, suy nghĩ không yên.

Vừa vận lúc này, cửa phòng được mở ra, Cẩm nhi đáng vẻ vội vàng chạy vào, thờ hồn hèn bẩm báo: "Tiêu Lăng tỷ, đại sự không ổn rồi, nghe nói Nghe nói sự phụ nàng bị nhốt tại hoàng cung phía Nam trên cửa chính, Tuệ Tâm thái hậu cùng Lan thái hậu chuẩn bị đem bà thiêu cháy."

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, khuôn mặt tức thì cứng đờ, khó trách vừa rồi cảm thấy tâm tư không yên, nguyên lai là có chuyện như vậy! Việc này không nên chậm trễ, nàng được Cẩm nhi trợ giúp rất nhanh mặc quần áo, tóc không kịp chải vuốt, chỉ dùng tùy ý cột gọn lại, nhắc Yên nhi chiếu cố đến Nữu Nữu, lập tức cùng Cẩm nhi chạy về phía Nam Cung môn.

Trên đường đi, lạnh thấu xương Hàn Phong đập vào mặt, thổi đỏ mặt của nàng, làm rối loạn tóc của nàng, nhưng họ không hề để ý tới, một mực liều mạng đi về phía trước, trong nội tâm đồng thời mặc niệm: "Sự phụ, ngài phải kiên cường, ngài phải đợi Tiêu Lăng, nhất định phải."

Cẩm nhi theo ở phía sau, cũng là thở hồng hộc, đầy mặt đỏ lên, nàng cho là mình chạy đã rất nhanh, không thể tưởng được Sở Tiêu Lăng so với nàng còn nhanh hơn!

Nhìn Sở Tiêu Lăng rung động bóng lưng, nàng không khỏi kêu gọi

"Tiêu Lăng tỷ, ngài chạy chậm một chút a, đừng ngã nha!"

Nàng thật đúng là mò quạ đen, nàng vừa dứt lời, chỉ nghe ai nha một tiếng, Sở Tiêu Lăng cả người hướng tới phía trước ngã chúi dúi.

Cầm nhi nội tâm ảo não, nhanh xông lên, gấp giọng hỏi: "Tiêu Lăng tỷ, ngài có sao không, có hay không đừng vào chỗ nào?"

Sở Tiêu Lăng không nói, cau mày, được Cầm nhi dìu đứng dậy, tiếp tục chạy đi, lại cảm thấy trên chân truyền đến đau nhức, làm cho nàng lại lần nữa kêu đau lên tiếng.

"A, ngài chân. Ngón chân chảy máu!" Cầm nhi lên tiếng kinh hô.

Sở Tiêu Lăng cúi đầu, phát hiện mũi giày bị rách, từ lớp vải tươm lên đỏ tươi vết máu, đoán chừng là vừa rồi ngã mà vấp đến toạc da.

"Ta thực ngốc, vừa rồi phải bảo ngài ngồi kiệu tử!" Cầm nhi mái đầu hạ xuống, hối tiếc tự trách

"Tiêu Lăng tỷ, xem ra ngài không thể đi tiếp được, ngài chờ ta, ta trở về sai người đem cỗ kiệu đến!"

"Không cần, ta không sao!" Sở Tiêu Lăng ngăn cản Cầm nhi, bởi vì nàng biết rõ, thời gian đã không còn kịp.

"Chính là ngài chân. Vậy không bằng ta đổi giày cho ngài!" Cầm nhi dứt lời, không còn chú ý việc nữ tử không thể tùy ý lộ chân, lập tức đem giày của mình cởi ra, đưa cho Sở Tiêu Lăng.

Sở Tiêu Lăng tiếp nhận chuẩn bị mang vào, lại phát hiện, mang không vào được! Cầm nhi chân so với chính mình nhỏ hơn rất nhiều! Trong nội tâm càng thêm lo lắng, nhìn qua phía trước, Sở Tiêu Lăng không khỏi lại lần nữa đứng dậy, tựa như vậy trần trụi đôi chân, lần nữa đi về phía trước .

Cầm nhi thấy thế, hoa dung thất sắc, thực sự không thể nể hà, chỉ có thể huy động hai chân, tiếp tục cùng đi.

Không biết qua bao lâu thời gian, các nàng cuối cùng đến cổng Nam Cung, đã thấy cửa thành đóng chặt, thị vệ Nghiêm ngặt đứng gác.

Sở Tiêu Lăng lòng nóng như lửa đốt, phân phó bọn họ mở ra cửa cung, nhưng đã bị cự tuyệt.

Cầm nhi thấy vậy, không khỏi quát mắng lên tiếng, bày ra cái giá:

"Các người có mắt không trông nô tài, không nhìn xem Tiêu Lăng tỷ là ai? Hoàng thượng yêu nhất nữ nhân này, mệnh lệnh của nàng cũng dám cự tuyệt, có phải hay không các người ngại mạng dài?"

"Nương nương, thực xin lỗi, tiểu nhân chỉ là phụng mệnh làm việc, hai cung thái hậu đã phân phó, không cho bất luận kẻ nào bước vào cửa cung!" Thị vệ giải thích, mặt lộ vẻ khó xử.

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, vội vàng hỏi: "Thái hậu đâu?"

"Hồi bẩm nương nương, hai cung thái hậu, còn có Hiền phi nương nương, đều ở thành lâu."

Không đợi thị vệ nói, Sở Tiêu Lăng nhanh chóng quay đầu lại, dọc theo một tầng tầng cầu thang lên thành lâu, tầm mắt trước tiên bị treo trên bầu trời Chân Nguyệt Tinh đang bị treo lơ lửng.

Tóc tai bù xù, quần áo tả to, cả người bị thương, ủ rũ, nguyên lai, sự phụ tình huống thế thảm như vậy, Lưu Vân Lạc Kỳ nói chuyện lại bình thường đến như vậy! Sở Tiêu Lăng biết vậy nên đau thương cùng bị phần, nước mắt rơi như mưa, bên cạnh cao giọng khóc hô "Sự phụ, sự phụ, ta là Tiêu Lăng, sự phụ."

Đáng tiếc, Chân Nguyệt Tinh khoảng cách tường thành xa hai mươi trượng, không biết võ công nên căn bản nàng nói không truyền tới được. Phát hiện Chân Nguyệt Tinh không phản ứng chút nào, lại nhìn dưới kia đang chuẩn bị gõ đề thiêu, Sở Tiêu Lăng càng thêm tâm như lửa煎, vì vậy quay đầu lại, cầu khẩn Lan thái hậu

"Lan thái hậu,van cầu ngài buông tha cho sự phụ, cầu ngài!"

Lệ rơi đầy mặt, tóc tai tán loạn, còn. Ngón chân đỏ máu, nhìn Sở Tiêu Lăng chật vật không chịu nổi, Lan thái hậu trong lòng lặng yên nổi lên thương cảm cùng không đành lòng, chuẩn bị đem nàng nâng dậy thì lại bị Nhan Hâm nhanh một bước, quát mắng lên tiếng

"Tiện nhân còn không cút nhanh lên, mơ tưởng tại đây than khóc, chúng ta không phải hoàng thượng, sẽ không bị người đầu độc!"

Dứt lời, đem Lan thái hậu kéo lui lại vài bước, vô cùng nghiêm trọng khuyên bảo

"Mẫu hậu ngàn vạn lần đừng mềm lòng! Vì hoàng thượng suy nghĩ, chúng ta quyết không thể trong lúc máu chột mềm lòng, nếu không công tận phế nha!"

Lan thái hậu vừa nghe, vừa mới đồng tình lập tức bị đè ép xuống, nhìn qua Sở Tiêu Lăng, nghiêm giọng nói:

"Chân Nguyệt Tinh có ngày hôm nay, tất cả đều là do bà ta tự tìm cái chết, người nếu thật yêu mến Kỳ nhi, thì lui qua một bên, đừng làm trở ngại đến chúng ta!"

"Sự phụ mặc dù có sai, nhưng là chuyện có thể tha thứ, hưởng hồ, sự phụ bị hoàng thượng bắt, nên do hoàng thượng xử trí! Các người thừa dịp hoàng

thượng không ở đây mà lên tra tấn, căn bản chính là không đem hoàng thượng để ở trong mắt!" Sở Tiêu Lăng không khỏi giải thích, trong lúc nguy cấp, nàng không thể buông tha bất luận cái gì cứu vãn cơ hội.

"Chúng ta làm như vậy còn không phải là vì hoàng thượng sao, cho dù hoàng thượng ở đây, cũng sẽ tán thành cách làm của chúng ta!" Nhan Hâm hừ lạnh, "Ngươi sao, luôn miệng nói yêu hoàng thượng, đều đã lâu như vậy, còn không thấy ngươi xuất ra giải dược, ta xem ngươi căn bản là Vô Tâm cho hoàng thượng giải dược, ngươi cùng nữ ma đầu này căn bản chính là một dạng!"

"Mới không phải! Chỉ cần các ngươi hiện tại thả sư phụ ra, để ta nói với bà, ta sẽ khuyên bà giao ra giải dược!" Sở Tiêu Lăng dứt lời, lại lần nữa chuyển hướng Lan thái hậu, còn quý xuống

"Lan thái hậu, xin ngài tin tưởng ta, ta xin dập đầu! Còn có, ngài gần đây Bồ Tát tâm địa, ngài có thể nào làm ra việc này!"

Lo lắng dây dưa sẽ làm hỏng kế hoạch, Nhan Hâm gọi thị vệ lời Sở Tiêu Lăng qua 1 bên, đồng thời đi đến bên tường thành, ra lệnh phía dưới bắt đầu châm lửa.

Lập tức, hùng hực Liệt Hỏa nhóm lên, phát ra tích ùng tiếng vang, hỏa quang bắn ra bốn phía, chiếu sang cả bầu trời .

Trong lòng biết xin giúp đỡ không được nữa, Sở Tiêu Lăng hướng tới Lan thái hậu cầu khẩn, hất tay thị vệ, lại lần nữa chạy đến bên tường thành, đối với người vẫn đang không có phản ứng Chân Nguyệt Tinh hô to:

"Sư phụ, ngài mau tỉnh lại, sư phụ, sư phụ."

Không biết có phải do âm thanh kêu gọi hay không, mà Chân Nguyệt Tinh cuối cùng tỉnh lại, nhìn qua người đang khóc ròng chảy nước mắt, thần sắc bi thương Sở Tiêu Lăng, lại nhìn qua Nhan Hâm và bọn người kia đáng giận sắc mặt, bà muốn đáp lại thanh âm, nhưng nói không ra lời. Lòng bàn chân bị đại hỏa cũng không thể khiến bà sợ hãi, trên người đang mang thuốc nổ mới là nguyên nhân làm cho bà triệt để sợ hãi, bà biết rất rõ rằng kế tiếp sắp phát sinh chuyện gì, bà không hy vọng Sở Tiêu Lăng chứng kiến, càng không hi vọng.

Đáng tiếc, do trước kia làm ra việc ác quá nhiều, lão thiên gia tựa hồ muốn trừng phạt, bà kinh hãi nhìn, Cánh Bắc bóng dáng cao lớn từ xa đến gần, vừa nhìn rõ ràng khuôn mặt kia đang tràn ngập lo lắng bi phẫn trước mặt thì chỉ nghe một tiếng âm vang, trên người thuốc nổ thoát chốc nổ bùng, bà cũng đã nhìn thấy linh hồn của mình bắn lên, thân thể nát bấy.

Ngoại trừ Nhan Hâm cùng Tuệ Tâm thái hậu, người chung quanh đều bị thỉnh linh nổ mạnh hình ảnh làm cho kinh sợ, kể cả vừa gấp trở về, chánh mục nhìn thấy chuyện này Lưu Vân Lạc Kỳ!

Sở Tiêu Lăng toàn thân chết lặng, không thể động đậy.

Mà Cánh Bắc, như phát cuồng chạy gấp tới, một bên chạy một bên thê lương hô, "Nương, nương. A. A."

Thê lương rít gào, vang vọng bốn phía, đưa tới đất rung núi chuyển.

Sở Tiêu Lăng thanh tĩnh, nhanh chóng lao xuống thành lâu, lúc này cửa thành đã mở, thị vệ vội vàng không kịp chuẩn bị tình huống, nàng nhỏ nhắn xinh xắn bóng dáng đã lao ra ngoài cửa, phủ phục trên mặt đất, nắm lên từng khối thịt nát, nước mắt lẫn nữa mơ hồ tuôn trào tầm mắt.

Dĩ nhiên tới gần Cánh Bắc, đồng dạng cũng đang quỳ một chân trên đất, run rẩy đôi tay, vuốt ve vật mà Chân Nguyệt Tinh duy nhất còn lưu lại mảnh vải rách, chảy ra từ trước tới nay lần thứ hai nước mắt, lần này, cũng không phải là một hai giọt, mà là. Không cách nào ngừng.

Lưu Vân Lạc Kỳ bên cạnh phân phó người dập tắt lửa, vừa đi đến người Sở Tiêu Lăng, đau lòng nâng nàng dậy

"Lăng Lăng, trong lúc này nguy hiểm, nàng trước nên theo trăm rồi đi."

Nhìn thấy hấn, Sở Tiêu Lăng không chút nghĩ ngợi, dùng sức đẩy ra, đồng thời đến gần Cánh Bắc.

Cánh Bắc đứng lên, đầu tiên là cảm tức nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ, sau đó, mục quang chuyển tới Sở Tiêu Lăng, bi phẫn rống ra

"Không thể tưởng được. Lòng của ngươi thủy chung hướng về hấn, vì hấn, ngươi không màng đến tánh mạng nương ta! Ta thật là ngu, ta thật khờ, lại tin tưởng ngươi sẽ bảo vệ nương ta! Lại đem trọng yếu như vậy trách nhiệm giao cho ngươi!"

"Sư huynh, không, không phải như thế, ta là thiết tình nghĩ cách cứu sư phụ, ta cũng vậy không biết kết quả tại sao lại như vậy." Nhìn hấn tuần tú khuôn mặt ôn nhu không hề còn nữa, lúc này chỉ là nồng đậm hận ý, Sở Tiêu Lăng tim như bị đao cắt.

"Phải không? Đáng tiếc, ta không bao giờ còn tin tưởng ngươi nữa, không bao giờ nữa tin ngươi đồ ngu ngốc này, ngươi là đồ lừa đảo! Vì một người nam nhân, ngươi vong ân phụ nghĩa, lang tâm cầu phước! Sở Tiêu Lăng, ta nhìn lầm ngươi rồi, ta Cánh Bắc không may, nương ta càng vô tội, nuôi hổ gây họa!" Cánh Bắc vô cùng đau đớn, hối hận vạn phần, không khỏi ngửa mặt lên trời Trường Khiếu.

Nhìn hấn đang tức giận không kiềm được, tê tâm liệt phế, lại nghĩ tới hài cốt không còn của sư phụ, Sở Tiêu Lăng hàm răng thật sâu cắn chặt trên đôi môi đỏ, nước mắt tiếp tục tuôn trào . Bên nàng, chuyển hướng Lưu Vân Lạc Kỳ, đôi mắt tràn ngập vô hạn bi thương cùng thất vọng:

"Lưu Vân Lạc Kỳ, đồ hèn hạ, vì đặt thành mục đích của ngươi, không chỉ có lợi dụng ta, còn lừa gạt ta."

"Lăng Lăng, nàng nghe trầm giải thích, trầm trước đó cũng không hiểu sẽ phát sinh cơ sự này!" Đã nhìn thấy trong mắt nàng sự tuyệt vọng cùng phần hận, Lưu Vân Lạc Kỳ giống như rơi vào ngàn năm hầm băng, từ đầu lạnh tới chân.

"Không biết? Vì sao sư phụ ta bị bắt, cả người bị thương? Vì sao Nhan Hâm có quyền vận dụng hình phạt riêng?" Sở Tiêu Lăng càng thêm bị phần

"Cùng lúc, người hứa với ta sẽ đối đãi tử tế với sư phụ, về phương diện khác, người lại dung túng Nhan Hâm muốn làm gì thì làm! Cho tới nay, người vì nàng, tốt xấu chẳng phân biệt được, thị phi lẫn lộn! Lưu Vân Lạc Kỳ, ta hận người, ta Sở Tiêu Lăng lúc sinh thời, sẽ không bao giờ tha thứ cho người!"

"Lăng Lăng——" Lưu Vân Lạc Kỳ lại lần nữa hướng tới gần nàng, nhưng nghe thấy một hồi kinh phong đánh úp lại, nhìn thấy Cánh Bắc nhanh nhẹn thân hình cơ hồ cùng mình gang tấc cách xa nhau, hơn nữa. Mái tóc của Cánh Bắc không biết bao lâu đã biến trắng, tại Hàn Phong quét hạ tán ra, cả khuôn mặt âm trầm khủng bố như ma vậy!

Sở Tiêu Lăng cũng chú ý tới, cả người lão đảo, đôi mắt kinh ngạc khiếp sợ cùng khó mà tin được, đau nhức nội tâm hô lên "Sư huynh."

Trong nháy mắt, Lưu Vân Lạc Kỳ và cận vệ lao đến, đều vận dụng công phu chống cự với Cánh Bắc.

Lưu Vân Lạc Kỳ lui về phía sau vài bước, đồng thời kéo nàng đến khu vực an toàn, trầm trọng nhìn trước mắt nghiêm trọng đang đánh nhau.

Cánh Bắc cơ hồ bị tẩu hỏa nhập ma, toàn thân công lực gia tăng, chiêu chiêu sắc nỏ hung ác tuyệt; những hộ vệ kia cũng không dám lơ là, may mắn bọn họ đều được trải qua nghiêm khắc huấn luyện, vì vậy mấy người bọn hắn có thể ứng phó với Cánh Bắc.

Lúc này Sở Tiêu Lăng, đã vô pháp dùng ngôn ngữ biểu đạt tâm tình của nàng, nàng tựa hồ không còn cảm giác quanh mình thế nào, tầm mắt một mực tập trung vào Cánh Bắc, phát hiện hắn bắt đầu lâm vào thế hạ phong, không khỏi kinh hoàng khóc kêu "Sư huynh, đi mau, đi mau a . . ."

Cánh Bắc giống như không có linh hồn, ý thức y nguyên dừng lại tại nơi Chân Nguyệt Tinh bị nổ, cả người cừu hận bị thống vây quanh, liều mạng huy động thủ cước, tiếp tục đánh nhau, thẳng đến khi lồng ngực bị trúng vài quyền, miệng phun ra máu tươi, quỳ rạp xuống đất.

Mất thấy bọn hộ vệ nhân cơ hội lấy mạng Cánh Bắc, Sở Tiêu Lăng cái gì cũng không để ý, toàn thân giãy giụa khỏi Lưu Vân Lạc Kỳ, chạy ra, cuối cùng giúp cho Cánh Bắc né qua tử kiếp.

"Sư huynh, sư huynh, ngài có sao không, hãy gắng đứng vững!" Nàng quỳ trên mặt đất, cổ hết sức nâng đầu Cánh Bắc lên, dùng sức lay không ngừng, từ miệng hắn chảy xuống máu tươi.

Cánh Bắc khí như như tơ, hô hấp dồn dập, đầu đầy tơ bạc cùng bảo áo lênh láng máu tươi tạo thành bộ dạng khủng khiếp. Hắn đang phần nộ, huyết hồng đôi mắt đen như cũ phần hận, trừng mắt nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ.

Lưu Vân Lạc Kỳ trả lại hắn một cái nhìn lãnh miết, lập tức ban phát mệnh lệnh, "Người đâu, đem hắn bắt trở về cung!"

Cánh Bắc đột nhiên chấn động, đẩy Sở Tiêu Lăng ra, cuối cùng thở ra một hơi, toàn bộ thân hình bay lên, hướng xa xa chạy vội, còn lưu lại một câu bao hàm phần hận cảnh cáo

"Lưu Vân Lạc Kỳ, ta Cánh Bắc thề, đời này cho dù đuổi tới chân trời góc biển cũng tuyệt không bỏ qua cho người, người hại nương của ta chết không toàn thây, ta muốn người nợ máu trả bằng máu!"

Ngược lại trên mặt đất Sở Tiêu Lăng, khó khăn đứng lên, vô thức hướng tới Cánh Bắc, nhưng bước được vài bước, lập tức bị Lưu Vân Lạc Kỳ ôm lấy.

"Thả ta ra, thả ta ra!"

"Lăng Lăng, đừng như vậy, đồ ngốc, cùng trầm trở về, nàng bây giờ tình huống rất tệ, miệng vết thương phải nhanh chóng xử lý, tốt nhất nên sớm nghỉ ngơi." Lưu Vân Lạc Kỳ càng ôm chặt hơn, nhìn nàng bên ngoài, vết máu loang lổ trên đôi chân trắng nõn, quả thực lòng như đao cắt!

"Cút ngay, không cần người giả mù sa mưa, người là nguy quân tử, đừng đụng vào ta, đừng đụng vào ta!" Sở Tiêu Lăng đã mất đi lý trí, tiếp tục liều mạng giãy dụa, còn cúi đầu hung hăng cắn cánh tay của hắn.

Lưu Vân Lạc Kỳ nhịn đau đau nhức, một bên ổn định nàng, một bên đau khổ suy nghĩ, cuối cùng, chỉ có điểm huyết của nàng, ôm nàng hướng tới nội cung chạy đi. Tới gần cửa cung thì hắn ngừng đầu lên, nhìn tới mấy người bắn ra tia lạnh thấu xương hàn quang!

Thấy Lưu Vân Lạc Kỳ đang nhìn chằm chằm, trên công thành Lan thái hậu lúc này mới tỉnh lại, hồi tưởng lại vừa rồi, trong lòng còn sợ hãi, không khỏi chất vấn Nhan Hâm

"Tại sao phải như vậy, rõ ràng nói qua chỉ là dẫn dụ Cánh Bắc, kết quả vì sao lại nổ chết Chân Nguyệt Tinh?"

Khách quan Lan thái hậu chà xát tay dậm chân, Nhan Hâm khuôn mặt dị thường bình tĩnh, lạnh lùng nhìn bà, một hồi lâu, mới nói ra:

"Mẫu hậu, đây chính là kế hoạch của chúng ta a, mọi người chúng ta đều đối với Chân Nguyệt Tinh hận thấu xương, mà ngài, càng hận không thể để bà ta chết không toàn thây!"

Lan thái hậu vừa nghe, thoáng chốc chấn trụ, dần dần, tựa hồ mình bạch chuyện gì xảy ra, xấu hổ biến nộ, khí cấp bại phổi rống ra

"Các người. . . Các người làm dụng mưu kế trên ai gia, ai gia đi tìm Kỳ nhi, hết thầy nói cho Kỳ nhi biết, để cho Kỳ nhi Nghiêm gia xử trí các người tâm ngoan thủ lạt ma quý!"

"Phải không? Hẳn có tin hay không? Đây hết thầy, đều là do ngài an bài, duy độc mẫu hậu ngài mới có quyền lợi kia, mà chúng ta, chỉ là đồng lõa thôi! Còn có, ngài vừa rồi cũng chứng kiến, hoàng thượng là cờ nào phần nộ! Hôm nay, ba người chúng ta chỉ bằng ngồi chung một thuyền, ngài nếu còn muốn được nhi tử tha thứ, không ngài ngoan ngoãn theo chúng ta hợp tác, chỉ có chúng ta, mới có thể giúp người cùng hoàng thượng giải thích rõ ràng!" Nhan Hâm điểm lệ dung nhan, lộ ra vô tội cùng vô lại.

Lan thái hậu càng thêm giận không kiềm được, quả thực tức giận đến toàn thân phát run, chỉ tay trợn mắt, qua lại trừng mắt hai nàng đáng ghê tởm sắc mặt, cuối cùng, không hề để ý tới, nâng làn váy hướng dưới công thành đi đến.

Nhan Hâm cùng Tuệ Tâm thái hậu, thì y nguyên mặt không đổi sắc, đầy mặt thực hiện được, còn nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triều Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Tiêu Lăng làm cho người khác phải đau lòng

Lưu Vân Lạc Kỳ ôm Sở Tiêu Lăng trở lại Dục Khôn Cung thì thái y cũng đang ở đó, không bao lâu, Sở Tiêu Lăng đã được tẩy trừ và băng bó kỹ miệng vết thương.

Bởi vì bị điểm huyết, Sở Tiêu Lăng vẫn đang trong tình trạng mê man. Lưu Vân Lạc Kỳ bảo mọi người lui ra, chính mình bên cạnh ngồi xuống giường, ánh mắt phức tạp ngó nhìn nàng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đẩy những sợi tóc mắt trật tự của nàng, giúp nàng lau đi những vệt nước mắt chưa khô trên dung nhan tái nhợt qua lại vuốt ve.

Tựa hồ mỗi lần xuất cung làm việc gì, đều phát sinh cùng nàng có quan hệ. Lần này, may mắn trong lòng của hắn đang nhớ nàng, sớm thu xếp sự vụ hoàn thành, nếu không, nếu chỉ cần trễ nửa canh giờ, kết quả chỉ sợ không được như vậy.

Xuất thân là nhà đế vương, hắn không thể bị người khác uy hiếp kiềm chế, cho nên, khi bị liên lụy vào cái chết của Chân Nguyệt Tinh, hắn chưa từng nghĩ sẽ đơn giản buông tha cho bà. Nhưng, cũng không nghĩ tới phải dung thủ đoạn tàn nhẫn này để đi đối phó.

Làm người hai mươi tám năm, trải qua đủ loại sóng gió, nhiều lần huyết chiến sa trường đã gặp qua vô số sự chết chóc, nhưng chưa thấy qua cực kỳ tàn ác cái chết như vậy. Hắn không ngờ được, nữ nhân có đôi khi lại so với nam nhân còn hung bạo tàn ác đến như vậy.

Sở Tiêu Lăng bị thương ngoài da, hắn không quá lo lắng, chính thức buồn rầu chính là việc nàng sau khi tỉnh lại. Trơ mắt nhìn sự phụ trong khoảng khắc hóa thành hư ảo, dù là ai cũng chịu đựng không nổi đã kích như vậy.

Nàng lúc ấy đối với chính mình phần hận, hẳn rõ mồn một trước mắt, chỉ cần tưởng tượng đến là tâm kinh nhục khiêu. Thật vất vả mới được nàng yêu, hắn không cách nào tưởng tượng lại không cách nào tiếp nhận nàng sẽ lại lần nữa thống hận mình.

Làm sao bây giờ? Lão thiên gia vì sao luôn như vậy giày vò, chẳng lẽ thật muốn cướp đoạt đi khoảng thời gian hạnh phúc không dễ có được của mình sao? Vì cái gì? Vì cái gì?

Nội tâm nói không nên lời ừ dột cùng phiền não, mỗi một đến, làm cho hắn không khỏi cúi người, tựa như vậy ghé vào đệm giường, cho đến khi nghe được ngoài cửa truyền đến lời thái giám tuyên cáo:

"Hoàng thượng, Lan thái hậu cầu kiến!"

Cao to thân hình khẽ run lên, thật lâu, hắn mới đứng dậy, lại nhìn Sở Tiêu Lăng, bước đi ra ngoài.

Trong chánh điện, ngoại trừ Lan thái hậu, còn có Tuệ Tâm thái hậu cùng Nhan Hâm.

Nhan Hâm đã hành lễ, Lan thái hậu e sợ toan tính, mà Tuệ Tâm thái hậu, đầy mặt thông dong, tựa hồ không đem Lưu Vân Lạc Kỳ để ở trong mắt.

Lưu Vân Lạc Kỳ tuân dung đột nhiên chuyển, hai đôi mắt súc nộ, lạnh thấu xương sắc nộ, qua lại trừng mắt nhìn các nàng, nửa ngày, trầm giọng chất vấn

"Kế hoạch này, rốt cuộc là ai đã tính toán? Thừa dịp trẫm không ở đây tiến hành, các người trong mắt còn có hay không trẫm tồn tại, cảm tình muốn trẫm từ?"

Nói nói, hắn tức giận thêm, đôi mắt bắn thẳng đến Lan thái hậu

"Mẫu hậu, người từ trước đến nay nhân sự mặc kệ, lần này vì sao tham dự? Người bao lâu trở nên như vậy không còn nhân tính? Không màng danh lợi cá tính ấy đâu rồi? Thiện lương? Từ bi? Tận mắt nhìn thấy việc này, người khẳng định ban đêm ngủ được ngon giấc sao?"

Lan thái hậu vốn là bi thương cùng thẹn thùng, lại bị nhi tử tố, càng thêm hối hận không kịp. Áp úng, không biết nói cái gì cho phải.

Lưu Vân Lạc Kỳ chuyển hướng Nhan Hâm, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi:

"Trẫm nói qua, chỉ cần người an phận thủ thường, không hề làm mưa làm gió nữa, trẫm sẽ bảo toàn cho phi vị, xem ra, người căn bản không màng đến nữa!"

"Hoàng thượng xin bớt giận, Hâm nhi làm như vậy, đều là vì tốt cho hoàng thượng!" Nhan Hâm vội vàng giải thích, năng rất rõ ràng, tại chính mình còn không mạnh mẽ như trước, chỉ bằng nhẫn nhịn nuốt khí.

Lưu Vân Lạc Kỳ âm thầm cười nhạo, một lần nữa cho nàng một cái nhìn lãnh miết, cuối cùng, đến phiên Tuệ Tâm thái hậu, đầu tiên là trầm ngâm một lát, lập tức oán hận rống ra:

"Thủ đoạn cao như thế, nhất định xuất phát từ người? Hoàng huynh trước khi lâm chung, ngàn dặm vạn chúc trẫm chiếu cố người, nếu huynh ấy dưới suối vàng biết được, sẽ không yên lòng khi biết người hung tàn, còn có thể an bình nhắm mắt sao?"

"Ai gia làm sai chỗ nào? Giết lung tung vô tội à? Hãm hại trung lương à? Nếu như trừng phạt tội nghiệt cũng sai, vậy ngôi vị hoàng đế này của người, quả thực không xứng đương đảm!!" Tuệ Tâm thái hậu đứng lên phản bác, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, lẽ thẳng khí hùng.

"Không sai, người không giết lung tung vô tội, cũng không hãm hại trung lương, nhưng phạm đắc tội so với bất luận cái gì cũng đều nghiêm trọng, người đây là gián tiếp hành thích vua, người muốn trẫm đoán mệnh sao!" Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm tức sùi bọt mồm.

"Ách, hoàng thượng nói như vậy có thể hay không nghiêm trọng quá? Chúng ta sợ dĩ như vậy đối với nữ ma đầu, cũng là bởi vì bà ta gây bất lợi đối với hoàng thượng!" Nhan Hâm bỗng nhiên xen vào một câu, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

"Hừ, nếu nói là Chân Nguyệt Tinh đâm trúng chỗ hiểm của trẫm, như vậy, mấy người các người, là ở trên vết thương xuống tay thêm vài đao, làm cho trẫm không cách nào trị thương được!! Biết rõ trẫm muốn ép bà ta giao ra giải dược, các người lại làm cho bà ta tan thành mây khói, cái này không lay động muốn trẫm đoán mệnh thì là gì?"

"Hoàng thượng đem nhốt bà ta nhiều ngày, lại không nhận được giải dược à? Coi cá tính bà ta, ai gia đánh cuộc là cả đời bà cũng sẽ không thỏa hiệp! Đã như vậy, lưu lại còn có ích gì? Làm không tốt để cho bà đào tẩu, chẳng phải là mối họa vô cùng?" Tuệ Tâm thái hậu tiếp tục không cam lòng yếu thế cãi lại, lại lần nữa đối với Lưu Vân Lạc Kỳ biểu lộ khinh rẻ cùng miệt thị.

Cho tới nay, vô luận chính mình đã từng là Vương gia, hoặc cho tới nay đã là hoàng đế, đều năm lần bảy lượt năm lần bị bà ta chế nhạo cùng châm biếm. Lưu Vân Lạc Kỳ có thể nói thù cũ gia hận mới, tồn nghiêm bị hao tổn, vì vậy, gặm nhẹ biến thành rít gào:

"Xử trí như thế nào là chuyện của trẫm, không tới phiên người trông nom, chỉ cần bảo vệ tốt bản phận mình được rồi! Rất nhiều lần, trẫm đối với người không truy cứu, cũng không phải là do sợ người, mà là nể mặt hoàng huynh. Bất quá, trẫm có nhắc nhở người, tính nhẫn nại cùng độ lượng đều có hạn, hi vọng tự giải quyết cho tốt!!"

Đối với lời hấn cảnh cáo, Tuệ Tâm thái hậu giống như không biết sợ, như cũ cao cao tại thượng, lưu lại hừ nhẹ, nghênh ngang rời đi.

Nhan Hâm một bên liếc trộm Lưu Vân Lạc Kỳ, một bên âm thầm suy nghĩ, đang chuẩn bị cáo từ, lại nghe Lưu Vân Lạc Kỳ mở lời:

"Người, không tuân thủ quy tắc, tùy ý làm bậy, cấm túc một tháng! Mặt khác, việc này vẫn chưa hết, trẫm tùy thời xử trí tới người sau!"

Không giống dĩ vãng hô to, Nhan Hâm lần này lại bình tĩnh tiếp nhận, hậm hực đầy xuống.

To như vậy trong điện, trong nháy mắt an tĩnh lại, chỉ còn Lưu Vân Lạc Kỳ cùng Lan thái hậu.

Lan thái hậu hiện ra trước nay chưa có hối tiếc, thỉnh thoảng nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ đang mây đen giăng kín, một hồi qua đi, sợ hãi hô: "Kỳ. . . Kỳ nhi. . ."

Không đợi bà nói tiếp, Lưu Vân Lạc Kỳ lập tức cắt đứt:

"Còn người nữa, quả thực không thể nói lý, chán ghét, hiểu lầm Lãng Lãng, trẫm có thể không so đo, nhưng là, người cùng hai kẻ kia can thiệp vào, thật là khiến người ta thất vọng! Trẫm nhìn người cũng phải trở về trần tính lại đi!"

Bị nhi tử trách cứ thống mạ như vậy, Lan thái hậu cơ hồ nhu trảng đút từng khúc, có thể lại tự biết có sai, liền không có nửa câu oán hận, chỉ có âm thầm hối hận chính mình lầm cảm đến hồ đồ, sai tin gian nhân.

Mang đầy hổ thẹn, bà sầm mi khổ kiểm nhìn Lưu Vân Lạc Kỳ vài lần, lập tức cúi đầu, chán nản ảo não hướng cửa đi đến.

Lưu Vân Lạc Kỳ đầy ngực tích tụ, phiền não không giảm, hai chân mày rậm cơ hồ nhăn lại thành một chữ Xuyên (川), trong lúc đó, hấn thật hận mình vô năng cùng bất đắc dĩ, hận chính mình lưng đeo quá nhiều bản khoản! Biết rõ các nàng có sai, lý phải là trừng phạt, chính mình lại không cách nào ra tay,

chẳng lẽ, đây là thân là đế vương bị ai?

Vĩ ngạn thân hình đột nhiên run lên, hần tranh thủ thời gian duỗi cánh tay dài ra, vịn lấy ghế dựa, chậm rãi ngồi xuống, lại một lần nữa lâm vào mâu thuẫn cùng giữa sự thống khổ của mình. Cho đến khi Cẩm nhi tiến đến bấm vào Sở Tiêu Lăng đã tỉnh, hần mới đi ra, hoá tốc đến phòng ngủ.

Cảm giác mình tựa hồ đã ngủ thật lâu, Sở Tiêu Lăng mở to trống rỗng vô thần đôi mắt to, không có tiêu điểm bốn phía nhìn qua, dần dần, bị thống, phần hận, đau thương tất cả đều theo lồng ngực tràn ra.

Sư phụ chết, hơn nữa, bị chết rất thê thảm, tựa như vậy lý khai khỏi thế giới này, sau này mình sẽ không còn được gặp lại bà! Còn có, sư huynh điên rồi, đầu đầy tóc bạc trắng đập vào trong mắt, buồn bã vô hồn.

Tuyệt mỹ dung nhan, thoáng chốc rung động, hai đôi mắt đã rung rung nước mắt, lạnh rung run run thật dài đôi lông mi như ngập trong làn nước, chăm chú cắn chặt môi đến mức tươm máu.

Nguyên lai, có một số việc phát sinh, nhanh như vậy, làm cho người ta không kịp cùng khó mà tin được. Nàng cố nào tin tưởng, tận mắt nhìn thấy việc kia chỉ là một ảo giác, là cơn ác mộng, đáng tiếc, nàng không lừa được chính mình, đó là chân chân hình ảnh, ngay lúc đó thảm trạng, chính mình chỉ sợ đời này cũng không thể quên được.

Đã từng, khi phụ thân qua đời trước đây làm cho nàng kịch liệt đau nhức cùng bị thương, nhưng nghĩ đến phụ thân quang vinh mà chết, nghĩ đến lúc phụ thân vì cứu bọn nhỏ mà hy sinh. Phụ thân đã để chúng thay mình tiếp tục sinh hoạt trên đời này, nàng cảm thấy bị thương, cũng hiểu được vui mừng, thậm chí tự hào.

Sư phụ lại bất đồng, sư phụ bị gian nhân làm hại, phần thân toái cốt, chết không toàn thây, truy cứu tới có thể nói chính mình gián tiếp tạo thành. Cho nên, việc này không chỉ là tội đình bị thống, hay là một loại không giới hạn áy náy, nếu như mình không phải là quá ngây thơ, có lẽ. Kết quả sẽ không như vậy!!

Nghĩ tới đây, trầm thống cảm tình rốt cuộc ức chế không nổi, nước mắt tựa như miệng cống ngăn không được tuôn trào, nhanh chóng từ hốc mắt nàng tuôn ra không ngừng. Ngực đau, không cách nào hình dung, nàng ôm đầu, cực kỳ bị ai khóc rống ra!

Vừa bước vào tới cửa Lưu Vân Lạc Kỳ, nhìn thấy như vậy, lập tức tim như bị đao cắt, bước nhanh như bay, chạy vội tới trước mặt của nàng, đau lòng ôm nàng.

Vượt quá dự liệu của hần, nàng không hề giả dựa, vì vậy, hần nhân cơ hội sát hời giải thích

"Lăng Lăng, thực xin lỗi, trẫm thực xin lỗi nàng, trẫm rõ ràng đã hứa sẽ không để cho sư phụ nàng bị thương tổn, kết quả lại. Sự tình đã phát sinh, trẫm biết rõ hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, nhưng trẫm vẫn muốn nói cho nàng biết, việc này thật không phải là ý của trẫm, trẫm cũng là hôm nay chứng kiến mới biết được!! Trẫm hứa, đối với Cánh Bắc sẽ không truy cứu nữa, nếu nàng đồng ý, trẫm thậm chí còn phái người tìm hần trở về, chữa trị vết thương cho hần, mà còn chiếu cố cho hần!"

Dứt lời, hần chuẩn bị tinh thần, nhưng mà, không nghe được bất kỳ thanh âm nào của nàng!! Lòng mang buồn bực, hần không khỏi nâng khuôn mặt của nàng lên, lúc này mới phát hiện, nàng. Thân sắc hoảng hốt, ánh mắt ngốc trệ, phảng phất nghe không được lời của mình, phảng phất không nhìn thấy mình.

Nàng, tự phong bế tình cảm của mình!!

Trong lòng lập tức dấy lên khủng hoảng, hần không ngừng hô hoán nàng, thậm chí dùng sức lay động hai vai của nàng, làm gì được, nàng giống như 1 con búp bê, không có phản ứng.

Không, không thể như vậy, hần tình nguyện để nàng trách mắng, thậm chí chửi ầm lên, cũng không hi vọng nàng như vậy tự phong bế tâm tư, bởi vì đối với việc này, hần căn bản không có biện pháp ứng phó.

Vừa vặn lúc này, vừa tỉnh ngủ Nữ Nhi đang đi đến, như bình thường, hưng phấn mừng rỡ bò lên giường, nhào đến trước ngực Sở Tiêu Lăng, dùng đặc biệt mềm gòn dễ vỡ tiếng nói kêu một tiếng "Nương".

Một hồi, không thấy nương đáp lại, Nữ Nhi khó hiểu, bàn tay nhỏ nó vươn lên trên gò má Sở Tiêu Lăng, nghi vấn nói: "Nương, ngài như thế nào không để ý tới Nữ Nhi?"

"Lăng Lăng, Nữ Nhi gọi nàng đấy, có hay không nghe được, nàng xem, Nữ Nhi muốn khóc kìa!" Lưu Vân Lạc Kỳ tranh thủ phụ họa.

Mà ngay cả Cẩm nhi, cũng gia nhập hàng ngũ

"Tiêu Lăng tỷ, đã nói xé chiều hôm nay dạy Nữ Nhi vẽ tranh, mau dậy đi, ta giúp nàng rửa mặt."

"Nương nương, nô tỳ đã chuẩn bị xong giấy bút, có thể bắt đầu!" Yên nhi cũng ôn nhu nói.

"Nương, con muốn vẽ tranh, con muốn vẽ bức tranh hoa Lăng, con muốn vẽ bức tranh hoa Lăng!" Nữ Nhi đề cao tiếng nói ngón tay bắt đầu chạm vào tai Sở Tiêu Lăng.

Lâm vào thế giới trầm tư của chính mình Sở Tiêu Lăng, thật sự không chút nào để ý đến trước mắt, nàng chỉ biết, bên tai thật ồn ào, thiệt nhiều tiếng nói chuyện, làm cho nàng cảm thấy rất phiền chán, rất phức tạp, vì vậy, không chút nghĩ ngợi, vô thức đẩy ra bên tai ngón tay "Chán ghét".

Việc này, lập tức làm cho Nữ Nữ khóc lớn, "Ô ô, nương xấu xa, nương không cần Nữ Nữ nữa rồi, ô ô!"

Lưu Vân Lạc Kỳ thấy thế, bỗng cảm thấy lòng chua xót đau đớn, phân phó Cầm nhi trước tiên đem Nữ Nữ mang đi.

Cầm nhi cũng là lòng tràn đầy ưu sầu, một bên ôm lấy Nữ Nữ, một bên dụ dỗ nói: "Nữ Nữ láu lỉnh, nương con thân thể không khỏe, cũng không phải cố ý như vậy đối với Nữ Nữ,, Cầm nhi tỷ tỷ dắt con đi chơi."

Nữ Nữ tiếng khóc càng ngày càng xa, trong phòng dần dần yên tĩnh trở lại, Lưu Vân Lạc Kỳ lòng mảy thâm tóa, tiếp tục đối với Sở Tiêu Lăng khuyên giải an ủi, đáng tiếc vô luận có nói cái gì, làm cái gì, Sở Tiêu Lăng xem ra, đều xem như không tồn tại!

Cả buổi chiều, hần buông tất cả chính vụ, không tiếp kiến bất luận kẻ nào, tựa như vậy ở trong phòng. Theo Sở Tiêu Lăng rời giường đi về hướng cửa sổ, hần cũng đi theo, kiên nhẫn tìm chủ đề nói với nàng; đương nhiên khi Sở Tiêu Lăng một lần nữa trở lại trên giường, hần lại lập tức cùng trở về, tiếp tục đối với nàng hát "Kịch một vai".

Ngoài phòng tà dương dần dần hạ xuống, sắc trời càng ngày càng đen, thẳng đến khi ánh trăng treo đầu cành, Sở Tiêu Lăng cũng không nói qua một câu.

Mà Lưu Vân Lạc Kỳ, sớm đã từ bỏ "Kịch một vai", lẳng lặng ở một bên, uể oải nhìn nàng, cho đến khi nàng đã tiến vào mộng đẹp, hần lại không hề buồn ngủ, cuối cùng trắng đêm không ngủ. . .

Những ngày tiếp theo, Sở Tiêu Lăng vẫn si ngốc ngơ ngác, vô luận là ai, đều không thể tiến vào thế giới của nàng. Cả ngày, nàng cửa phòng không ra, một mực trốn trong phòng, đứng giờ ngủ, đứng giờ tỉnh lại, lại không đứng giờ dùng bữa, nàng một ngày chỉ ăn một bữa, mặc cho ai khuyên nhủ cũng vô dụng.

Nữ Nữ bị nàng khiến cho khóc lóc nhiều lần, Lan thái hậu cũng tới, thấy vậy, đáy lòng áy náy càng thêm khó có thể hình dung, đã từng đối với nàng thành kiến cùng chán ghét cũng biến mất.

Thống khổ nhất chính là Lưu Vân Lạc Kỳ. Hần thật sự không thể tưởng được, sự tỉnh lại diễn biến thành như vậy, hần cho rằng nàng phong bế tâm tư chỉ là tạm thời, cho rằng thời gian sẽ mang đi hết thảy, nhưng mà, suốt năm ngày trôi qua, một điểm tiến triển cũng không có. Hần muốn điên rồi, còn như vậy tiếp tục, hần thật sự muốn điên rồi!!

Không thể nê hà, hần nghĩ tới người nhà Sở Tiêu Lăng, hôm nay, phái người gọi Sở Dịch Bản cùng Sở mẫu vào cung.

Cho tới nay, Sở Dịch Bản đều không tha thứ cho việc Lưu Vân Lạc Kỳ đã từng đối với tỷ tỷ gây ra thương tổn, hiện tại biết được tỷ tỷ biến thành như vậy lại là bởi vì Lưu Vân Lạc Kỳ, liền không chú ý quân thần Chi Lễ, tức giận thống mạ ra

"Ta đã biết rõ, tỷ tỷ đi theo người tuyệt không tốt đẹp gì mà! Là ai, là ai lúc trước luôn miệng nói không bao giờ sẽ làm tỷ tỷ khổ sở chịu khổ nữa, sẽ chỉ làm tỷ tỷ hạnh phúc khoái hoạt? Người đem tỷ tỷ giao cho chúng ta, chúng ta mang nàng đi!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vốn là tâm phiền khí nóng nãy, hôm nay lại bị Sở Dịch Bản không kiêng nể gì cả quở trách, mặt rùng rùng càng giận dữ, không khỏi la rầy: "Vớ vẩn, nàng là nữ nhân của trẫm, tất nhiên phải ở lại bên người trẫm, há có thể cho người mang đi?"

"Hừ, nàng là nữ nhân của người? Người đã cho nàng cái danh xưng gì? Chỉ có tỷ tỷ mới ngu ngốc như vậy, một lần lại một lần tin tưởng người. Bất quá lần này, người đừng mơ tưởng chiếm được lòng tin của tỷ tỷ!!"

"Người. Người đây là thái độ gì, trong mắt người còn có trẫm tồn tại sao? Người còn dám như vậy, chú ý đỉnh đầu mũ cánh chuồn!!" Lưu Vân Lạc Kỳ trên trán nhanh chóng toát ra mồ hôi, nắm tay căng lại, khanh khách rung động, nếu không phải hần có định lực thật tốt, phỏng chừng Sở Dịch Bản mệnh đã về trời.

Đối với việc hần nổi giận, Sở Dịch Bản tựa hồ không hề e ngại, tiếp tục đánh trả, còn trực tiếp cời xuống quan mào "Người nghĩ rằng ta có thể làm quan nữa sao? Nếu ta biết rõ hoàng đế là người cặn bã như vậy, ta có từ cũng không tham gia khoa cử!!"

Đã bị dọa sợ tới mức hồn phi phách tán Sở mẫu, phát giác tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, rốt cuộc tình không nổi, vì vậy vừa mắng vừa khuyên, cuối cùng ngăn cản Sở Dịch Bản, rồi sau đó, cung kính khiếp đảm về phía Lưu Vân Lạc Kỳ xin lỗi, thỉnh cầu

"Hoàng thượng, dân phụ muốn gặp Tiêu Lăng, xin hoàng thượng đáp ứng!"

Lưu Vân Lạc Kỳ tức giận như cũ không giảm, hung hăng trừng mắt với Sở Dịch Bản, mới đưa Sở mẫu đi đến phòng ngủ.

Sở Tiêu Lăng sau khi học y trở về, kiên trì không ngừng trị liệu cho đôi mắt của nương, bởi vậy Sở mẫu thị lực đã khôi phục, bà vừa bước vào gian phòng xanh vàng rực rỡ, xa hoa xa xỉ, chứng kiến đứng lặng phía trước cửa sổ mảnh mai cô đơn bóng người thì nước mắt trào ra, bước nhanh đến đau lòng hô một câu "Tiêu Lăng!!"

Đáng tiếc, Sở Tiêu Lăng không có phản ứng, đầy mặt không biết đêm chiều, xuất thần nhìn chằm chằm vào bên ngoài.

Sở mẫu nói không nên lời chua xót bi thống, không khỏi lay động cánh tay của nàng, "Tiêu Lăng, nương a, nương tới thăm con rồi, con ứng một lời với nương được không? Trong lòng con có nỗi khổ gì, có đau thương gì, đều cùng nương nói, toàn bộ nói ra, nương thay con chia sẻ!"

"Lăng Lăng, nàng không phải nói rất nhớ nương sao? Xem, nương nàng đến đây, nhanh cùng nương trò chuyện!" Lưu Vân Lạc Kỳ cũng đã đi tới bên cạnh của nàng, đôi tay vịn lấy vai nàng, ôn nhu thấp hoán .

Rốt cục, Sở Tiêu Lăng có phản ứng, nhưng chỉ xoay người, trực tiếp trở lại trên giường, trong mắt vẫn không có mọi người tồn tại.

Sở mẫu liên tục kêu gọi, dùng hết các biện pháp để nàng chú ý, kết quả đều là vô ích, cuối cùng, chỉ có thể thôi lui sang một bên, buồn bã, âm thầm rơi lệ.

Vừa mới vào Nữ Nữ, nhìn thấy Sở mẫu, lập tức nhào vào trong ngực của bà, rất thê lương khóc lóc kể lể

"Bà ngoại, nương bị bệnh, nương không còn để ý tới Nữ Nữ nữa rồi, ngài giúp con đánh thức nương, nói với nàng, Nữ Nữ rất nhớ nàng, Nữ Nữ từ nay về sau sẽ ngoan ngoãn, chỉ cần nàng đừng không để ý tới Nữ Nữ!!"

Dứt lời, lại chạy tới Sở Dịch Bân, "Cậu, Nữ Nữ cũng van cầu ngài, nhanh làm cho nương khỏe đi, Nữ Nữ rất buồn, khổ sở không muốn ăn cơm, chưa muốn ngủ, ô ô. Ô ô!!"

Sở Dịch Bân ngồi xổm xuống, âm thầm đôi mắt dâng lên thương tiếc, dùng ống tay áo lau sạch nhè giọt lệ của nó, đau lòng nói:

"Nữ Nữ lâu lành, nương đương nhiên không phải không muốn con, chờ nương hết bệnh, sẽ giống như trước như vậy yêu thương Nữ Nữ, mang Nữ Nữ đi khắp nơi chơi!"

Sở mẫu cực kỳ bi thương, nói không ra lời, chỉ có một mực ôm Nữ Nữ, tràn đầy nếp nhăn đôi tay run rẩy vuốt ve mái đầu của Nữ Nữ, nước mắt chảy tràn mạnh hơn .

Khóc khóc, đau nhức, ngốc ngốc, si si, cả gian phòng tình cảnh bi thảm, lo vụ nòng đậm, làm cho người ta nhìn đến rất chua xót. . .

Quang âm như nước, tuế nguyệt như thoi đưa, bất tri bất giác, (Thời gian trôi qua như đưa trôi) ngày Chân Nguyệt Tĩnh bị tạc từ đã qua nửa tháng.

Sở Tiêu Lăng tình huống, còn không có điểm chuyển biến tốt đẹp, chẳng những nàng trở nên tiều tụy gầy gò, mà ngay cả Lưu Vân Lạc Kỳ, xem ra tuần mỹ trước mặt g cũng trở nên âm trầm không chút ánh sáng, căn bản tìm không thấy một tia ngày xưa thần thái vui vẻ.

Ngày hôm đó, thiên khí thay đổi càng thêm rét lạnh, nghênh đón mùa đông đại tuyết.

Sáng sớm, Sở Tiêu Lăng đứng yên trước cửa sổ, đau thương trước mặt, tiều tụy bóng dáng, cấu thành một bức tranh lâm lòng người bi thống . Nàng si ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ như là lông ngỗng nhẹ bay bay xuống bông tuyết, tâm tình đột nhiên nổi lên quay cuồng, đột nhiên bắt tay đưa ra ngoài.

Một mực canh giữ ở bên cạnh Cẩm nhi, không khỏi nhẹ nhàng nói "Tiêu Lăng tỷ, ngài không phải muốn nhìn tuyết, nhận thức tuyết có cảm giác gì? Không bằng chúng ta đi ra ngoài dạo chơi a. Đứng rồi, chúng ta có thể đi đến Mai viên, chỗ đó hoa mai nở rộ, tại trong tuyết đứng thẳng ngạo nghễ, rất đẹp rất đẹp!"

Như bình thường, đáp lại Cẩm nhi chỉ có yên tĩnh không khí lạnh như băng. Bất quá, rất nhanh, nàng vừa sợ Sở Tiêu Lăng đột nhiên đi về hướng bàn trang điểm, đầu tiên là đối với cái gương ngu ngơ mặt lạt, lập tức cầm lấy một cây trâm cài, nhẹ cài trên mái tóc dài, tiện đà cầm một kiện áo lông phủ thêm, còn. Đi ra khỏi phòng đến cửa chính!

Cẩm nhi vừa mừng vừa sợ, nghĩ thầm chẳng lẽ nàng nghe được lời của mình? Tính đi đến Mai viên thưởng mai? Cấp bách, Cẩm nhi tranh thủ đuổi theo, còn công đạo cung nô khi Lưu Vân Lạc Kỳ về phải bẩm báo việc này.

Trên đường đi, bông tuyết phiêu linh, Sở Tiêu Lăng bước đi như bay, Cẩm nhi theo sát phía sau, không qua bao lâu, hai người đến hoàng cung phía Bắc Điện Mai viên.

Trong viên đường mòn chưa thanh lý, tuyết đọng tầng tầng, Sở Tiêu Lăng mang một đôi ủng da, nhẹ nhàng dẫm trên lớp tuyết xốp đọng, dường như đang giẫm trên dây đặc bông thảm.

Bốn phía dị thường yên tĩnh, giống như hoang dã, gian có Phong qua đầu cành Lạc Tuyết tuôn rơi nhẹ, tuyết hương vị, hòa quyện với hương khí hoa mai, mát lạnh u nhã, quanh quẩn, thấm người phé phủ.

Mấy trăm cây bạch mai hình thái khác nhau đã thứ tự tách ra, nụ hoa to, giãn ra cánh hoa, dưới ánh mặt trời chiếu sáng trong suốt như ngọc, cùng mặt đất trắng xóa bông tuyết tạo thành một mảnh băng thanh ngọc khiết trên thế giới, chỉ có Đóa Đóa hoa tâm một điểm vàng nhạt, một điểm xanh nhạt, một điểm non hồng. Tại Băng Tuyết Thế Giới trung hiện ra trước mắt ánh sáng chói rọi.

Sở Tiêu Lăng đôi mắt đẹp mê mải nhìn, dọc theo một góc cây mai, mỗi một chỗ, đều dừng lại một hồi, không biết đắm chiều dừng ở trên những đóa hoa mai.

Cẩm nhi không dám kinh động, chỉ là xa xa đứng nhìn, tầm mắt chăm chú tập trung vào cây bạch mai đậm tử bóng người, nội tâm vô cùng phức tạp.

Không biết qua bao lâu thời gian, nghe thấy được sau lưng vang lên một tiếng xột xoạt tiếng bước chân, Cẩm nhi không khỏi quay đầu lại, chứng kiến

Lưu Vân Lạc Kỳ cao lớn vĩ ngạn thân hình đứng lạng trong tuyết, trời rất lạnh, trên trán hấn lại tươm mồ hôi, triều phục cũng không thay đổi, có thể thấy được hấn thoáng vừa chạy tới.

Cầm nhĩ đầu tiên là đối với hấn hành lễ, khi hấn có ý bảo tạm thời cáo lui, lẳng lẳng ly khai khỏi Mai viên.

Lưu Vân Lạc Kỳ sâu thăm thâm tình đôi mắt, nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào phía trước nhỏ nhắn xinh xắn bóng hình xinh đẹp, một hồi, chậm rãi đi tới, đến bên cạnh của nàng.

Vẫn đang lâm vào thế giới chính mình nên Sở Tiêu Lăng, cũng không cảm thấy Lưu Vân Lạc Kỳ đang đến, chú ý tiếp tục tập trung ở trước mắt hoa mai.

Lưu Vân Lạc Kỳ cũng im lặng, chỉ là si ngốc nhìn nàng, sau đó, tiện tay hái xuống một đoá bạch mai, cài lên mái tóc của nàng.

Sở Tiêu Lăng lay động, rõ ràng run run, nàng nhìn đến hấn, ánh mắt lộ ra một tia hoang mang cùng mờ mịt, lông mày có chút chau lên.

Nàng cử động lần này thật sâu làm đau nhói Lưu Vân Lạc Kỳ, nhưng hấn lại cảm thấy có một chút mừng rỡ, dù sao, nàng có phản ứng rồi, nàng cuối cùng có phản ứng rồi, mặc dù nàng tựa hồ đem chính mình lúc trước xem như người xa lạ!!

Tiếp tục không nói một lời, tựa như vậy tại bên cạnh của nàng, thẳng đến khi nàng ngao ngán mệt mỏi, hấn mới nâng tay của nàng, chậm rãi đi ra Mai viên.

Tại Mai viên có chuyển biến mới, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ thăm chìm hạ tâm tình một lần nữa nhóm lên hi vọng, hấn khờ dại cho rằng, sự tình bắt đầu có chuyển biến, quen thuộc, nghênh đón hấn lại là càng thêm trầm trọng đã kích.

Hôm nay, bởi vì chính vụ nhiều, lâm triều kéo dài hơn nửa canh giờ, khi hấn vất vả trở lại tẩm cung, chuẩn bị mang nàng đi ra ngoài thưởng mai thì đã thấy Cầm nhĩ hoa dung thất sắc, thấp thỏm lo âu bẩm báo không tìm thấy nàng!

Tìm khắp các góc trong tẩm cung, thậm chí cả Dực Khôn Cung, đều không thấy Sở Tiêu Lăng, Lưu Vân Lạc Kỳ lo lắng, bởi vì lòng nóng như lửa đốt, khó tránh khỏi trở nên cuồng nộ, lấy việc trong điện cung nô, đều bị hấn mắng phạt một phen.

Cuối cùng, hấn còn phân phó nhân mã, cả hoàng cung tìm kiếm một lần, đặc biệt Sở Tiêu Lăng đã từng đi đến nơi nào, mà chính hấn, cũng bước nhanh vào Mai viên, chỗ đó chỉ có cả vườn yên tĩnh, cũng không gặp được trong mong muốn bóng người.

Hấn triệt để khẳng định, nàng đã mất tích! Nàng đã biến mất!!

Hoàng cung thủ vệ nghiêm khắc, nàng không biết võ công, một mình chạy trốn phòng chừng không có khả năng, như vậy, nàng như thế nào có thể rời đi? Lưu Vân Lạc Kỳ nghĩ đi nghĩ lại, trong óc bỗng nhiên lóe ra một mái đầu đầy tóc trắng bóng người!

Cánh Bắc, nhất định là tiểu tử kia đã làm chuyện này! Tiểu tử kia khi chạy trốn đã nói sẽ không bỏ qua, xem ra, hấn đã bắt đầu hành động!!

Tâm tình càng thêm không cách nào yên ổn, Lưu Vân Lạc Kỳ suốt đêm ra lệnh hộ vệ xuất phát đuổi bắt Cánh Bắc, mình cũng trong thành các nơi bồn tẩu.

Ba ngày sau, hấn không nhận được bất luận tin tức gì về Cánh Bắc cùng Sở Tiêu Lăng, lại nghênh đón tin tức khác: Nhan Hâm cùng Tuệ Tâm thái hậu đột nhiên chẳng biết đi đâu, mà ngay cả. Trong hoàng lăng thi thể của Lưu Vân Lạc Trinh cũng biến mất!!

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Gặp lại Trinh

Một lúc gặp phải 3 sự kiện, liên tiếp đều là sự cố, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ bị đã kích mỗi một không chịu nổi, cơ hồ chưa gượng dậy được.

Hấn đi đến tẩm cung của Nhan Hâm cùng Tuệ Tâm thái hậu, còn đến cả hoàng lăng cẩn thận kiểm tra quan sát, lại làm cho hấn tìm được một ngã ba —— liên thông đến phòng ngủ của Tuệ Tâm thái hậu, hoàng lăng cùng hoàng cung phía sau đi lên núi!

Xem ra, các nàng đã thông qua con đường này biến mất!

Căn cứ cung nô chi tiết bẩm báo lại cùng dự đoán, kỳ thật các nàng từ ba ngày trước đã không thấy, cùng ngày Sở Tiêu Lăng mất tích! Như vậy, có thể là bốn người cùng mất tích!

Là ai, là ai đem các nàng mang đi? Hay là Cánh Bắc sao? Cánh Bắc cướp đi Sở Tiêu Lăng có thể lý giải được, nhưng, Cánh Bắc muốn bắt cả các nàng làm gì?

Càng nghĩ càng hỗn loạn, ý nghĩ càng không rõ rệt, Luru Vân Lạc Kỳ quá mức đau đầu, giống như có ngàn vạn con kiến đang bò khắp, làm cho hắn thống khổ không chịu nổi, cơ hồ hi vọng có thể thiếp đi, cái gì cũng không cần chú ý tới.

Vì vậy, hắn tùy tiện đến bên ghế dựa ngồi xuống, toàn bộ thân hình uốn tại bên trong, nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình dừng vì thế sự dây dưa, không biết mất nhiều ít khí lực, lo lắng tâm tư cuối cùng bình phục lại, còn chậm rãi tiến nhập vào giấc mộng đẹp, thẳng đến hoàng hôn được thị vệ bẩm báo mới thức tỉnh.

Theo ý thức dần dần thanh tỉnh, phiền não lại lần nữa đột kích, hắn tạm thời vô lực để ý tới, ai ngờ, khi hắn trở lại Dục Khôn Cung thì 1 việc khác càng khó giải quyết hơn đang chờ hắn.

Chỉ thấy Nữ Nhi tiểu thân thể ở bên bệ cửa sổ, anh anh khóc, Cẩm nhi canh giữ ở bên cạnh nó, trong tay bưng một cái chén lớn, trong chén đầy áp các loại thức ăn.

Nhìn thấy Luru Vân Lạc Kỳ, Cẩm nhi đang buồn khổ khuôn mặt nhỏ nhắn tức thì chuyển sáng, vội vàng báo cáo "Hoàng thượng, Nữ Nhi lại không chịu ăn cơm!"

Luru Vân Lạc Kỳ sớm đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra, bước nhanh đi đến trước mặt Nữ Nhi, ôn nhu hỏi:

"Nữ Nhi, như thế nào đột nhiên lại không chịu ăn cơm, hay món ăn không ngon? Để phụ thân sai người làm lại cho,, nói cho phụ thân biết, con thích ăn cái gì?"

Nữ Nhi không nói, hai cánh môi mềm mím chặt, ánh mắt tràn lệ, lông mi thật dài cũng ướt sũng.

"Đúng rồi, phụ thân nhớ rõ Nữ Nhi nói qua muốn cùng phụ thân đi bơi, Nữ Nhi cần phải ăn nhiều cơm, mau mau lớn lên, nếu không phụ thân như thế nào có thể dẫn con đi?" Luru Vân Lạc Kỳ tiếp tục dụ dỗ, theo trong tay Cẩm nhi tiếp nhận bát đĩa, chuẩn bị tự mình dứt cho Nữ Nhi, lại bị Nữ Nhi đẩy ra.

Nội tâm lập tức luồn lên buồn nản, Luru Vân Lạc Kỳ nặng nề thở dài, cuối cùng, bảo trì kiên nhẫn

"Nữ Nhi, không thể được nói cho phụ thân biết rốt cuộc con muốn như thế nào, phụ thân mệt chết đi, thật sự mệt chết đi, còn đừng làm cho phụ thân mệt mỏi thêm nữa có được không?"

Đoán chừng là bị Luru Vân Lạc Kỳ làm cho xúc động, Nữ Nhi cuối cùng cũng chịu nói chuyện

"Con muốn nướng, con muốn nướng dứt con ăn cơm, nướng như thế nào không ở trên giường, đã vài ngày con không gặp nàng!"

Sở Tiêu Lăng trước khi mất tích, mặc dù đối với Nữ Nhi hờ hững, nhưng tối thiểu Nữ Nhi mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng, trái lại hiện tại, liền cả bóng hình cũng không có, khó trách Nữ Nhi lại giận dữ.

"Phụ thân, ngài không phải nói sẽ mau tìm nướng trở về ư, đã lâu như vậy, vì cái gì mà không tìm thấy nướng? Nướng rốt cuộc đi đâu rồi, có phải là giống như lần trước cùng Nữ Nhi đi ra? Chính là, lần này Nữ Nhi thật biết điều, không có chạy loạn khắp nơi mà!" Nữ Nhi tiếp tục khóc hô, nó còn nhỏ, đối với thời gian không có quan niệm rõ ràng, tuy nói Sở Tiêu Lăng mới mất tích ba ngày, bất quá, đây là do nó nói, đã xem như một thời gian rất lâu rất lâu rồi.

Nghe nó liên tiếp đặt câu hỏi, Luru Vân Lạc Kỳ không biết như thế nào đáp lại, chỉ có thể yên lặng nhìn nó, trên mặt thần sắc càng thêm trầm trọng đau thương.

Cẩm nhi cũng đã lệ nóng doanh tròn, lại lần nữa an ủi

"Nữ Nhi muốn gặp nướng có phải không? Trước phải ăn hết cơm đi, còn nữa, nướng nếu biết Nữ Nhi không chịu ăn cơm, nói không chừng sẽ không trở về gặp Nữ Nhi a!"

Quả nhiên nữ hài tử tâm tư trong sáng, Cẩm nhi dùng chiêu này, thật đúng là có tác dụng.

Chỉ thấy Nữ Nhi lập tức dừng khóc, nước mắt lưng tròng trên đôi mắt to nghi vấn nói, "Thật sao?"

Cẩm nhi trong lòng mừng thầm, gật đầu

"Còn có a, Nữ Nhi nếu như chịu ăn cơm, đến lúc đó chờ nướng trở về, Cẩm nhi tỷ tỷ sẽ cùng nàng nói, Nữ Nhi thật biết điều, phi thường thông minh."

Cẩm nhi chưa dứt lời, Nữ Nhi đã theo trong tay Luru Vân Lạc Kỳ đoạt lấy bát đĩa, không thể chờ đợi được bắt đầu ăn.

Luru Vân Lạc Kỳ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, lo lắng nó ăn quá mau mà bị sặc, liền không ngừng dặn dò, đợi sau khi nó ăn xong, mình mới đi tới thiện sảnh, miễn cưỡng dùng ít đồ ăn vào bụng, rồi sau đó trở về phòng.

Nữ Nhi vừa mới tắm rửa, đang ở trên giường chơi đùa, nhìn thấy Luru Vân Lạc Kỳ, bỗng nhiên nói: "Phụ thân, ngài đừng khổ sở, nướng rất nhanh sẽ trở về mà!"

Tiểu hài tử biến hóa thật nhanh, nửa canh giờ trước, nó còn muốn Luru Vân Lạc Kỳ an ủi, bây giờ, ngược lại đi an ủi hắn.

Nhìn thấy nó thiên chân vô tà khuôn mặt nhỏ nhắn, Luru Vân Lạc Kỳ càng thêm trăm mối lo, bên cạnh bờ giường ngồi xuống, từ trong lòng lấy ra một khối biển gỗ, nhìn chăm chăm.

Nữ Nữ xem xét, đột nhiên đoạt lấy, chỉ vào một mặt trong đó " Hoa Lăng, thật mỹ lệ, hoa đại diện cho nương!" Đón lấy, nó lại lật sang mặt khác

"Phụ thân trong này, nương cùng phụ thân ở chung một chỗ a!"

Luru Vân Lạc Kỳ định thần, đôi tay đột nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ của nó, chuyển qua trước mặt mình, nhìn thẻ bài gỗ, lồng ngực không tự giác co lại, tâm tư ưu sầu, hai đầu lông mày ưu sầu cũng lặng yên rút đi, mà ngay cả giọng điệu, cũng lộ ra vui mừng

"Nữ Nữ biết rõ khối bài gỗ này là thẻ nào tới đây không? Nó là do năm đó khi phụ thân xuất chinh, nương con đã suốt đêm không ngủ chế ra, bức tranh biểu lộ tình cảm của nương con đối với phụ thân yêu thương suốt kiếp đó!"

"Yêu? Cái gì là yêu?" Nữ Nữ dựng thẳng tiểu lông mày lên, đôi mắt lộ ra hoang mang.

"Yêu, chính là lưỡng tình tương duyệt, lấy thân báo đáp, gần nhau tùy tương, cố định, đến chết cũng không đổi!" Luru Vân Lạc Kỳ không cần nghĩ ngợi nói ra, đồng thời giật mình, mình nguyên lai từ ba năm trước đây đã yêu nàng, mặc dù nàng năm đó rất lạnh nhạt, rất quật cường, có thể mình chính đã không cách nào điều khiển tự động bị nàng hấp dẫn, đối với nàng sinh ra tình cảm!

Nữ Nữ vừa nghe, càng thêm không hiểu, bất quá, nó cũng không quán quýt, tiếp tục vuốt ve mộc bài trong tay, trong đầu đã hiểu nhiều hơn —— cái này mộc bài, chính là biểu lộ tình cảm của nương đối với phụ thân yêu thương suốt kiếp.

Luru Vân Lạc Kỳ cũng dần dần trầm mặc xuống, suy nghĩ bắt đầu trở lại quá khứ, chậm rãi phát giác, mình cùng Sở Tiêu Lăng trong lúc đó, mặc dù không có quá nhiều thời gian gặp nhau, nhưng mỗi một khoảng thời gian bên nhau đều rất tốt đẹp và ngọt ngào, làm cho hắn ký ức hãy còn mới mẻ, có thể nói khắc cốt铭心.

Đêm đầu tiên rung động, trong động thiên nhiên, hoan ái trước khi ly biệt, đặc biệt tại Hoài Nam trong hành trình thiết tình bày tỏ tình cảm, còn có trước đó vài ngày sung sướng hạnh phúc, đều làm cho hắn cảm khái rất nhiều, dư vị luyến tiếc vô cùng!

Không lâu, Nữ Nữ mệt mỏi, ngủ thật say, mà Luru Vân Lạc Kỳ, vẫn không hề buồn ngủ, Hắn một hồi nhìn qua bài tử, một hồi nhìn Nữ Nữ, một hồi dư vị đã từng tuyệt hảo, nguyên bản mỗi một cùng nàng nề dần dần biến mất, toàn thân tựa hồ khôi phục sức lực, cả người lại bắt đầu tràn ngập hi vọng . . .

Bắc quốc, hoàng cung

Từng dãy kim ngói tường đỏ phòng ở, sau giờ Ngọ ánh mặt trời chiếu xuống phóng ra đạo đạo kim mang, trong đó mỹ lệ hùng vĩ giải đất trung tâm tòa cung điện —— Đông cung.

Hoa lệ đang ngủ trong phòng, an bình yên tĩnh, mặc dù bên ngoài là ban ngày, trong phòng lại xa xỉ bày biện Dạ Minh Châu, nhu hòa quang mang có vẻ trong cả phòng càng thêm âm áp điềm tĩnh.

Màu vàng nhạt trước giường, một khuôn mặt diễm lệ trung niên phu nhân, chân mày bà cau lại, hai đôi mắt hàm sâu, bình tĩnh nhìn qua trên giường tuần tú nhỏ nhả 1 khuôn mặt, lúc này nam tử trẻ tuổi đang mê man . Chỉ chốc lát sau, rốt cục thời khắc này bà đã mong đợi từ lâu —— nam tử nhẹ nhàng mở mắt.

"Trình nhi, con đã tỉnh, cuối cùng đã tỉnh lại!" Trung niên phu nhân vừa mừng vừa sợ, đứng dậy.

Nam tử cũng chậm rãi xoay người ngồi dậy, trong mắt hiển thị rõ mê hoặc cùng khó hiểu, đầu tiên là nhìn chung quanh lạ lẫm bốn phía, lập tức nhú mày, nghi vấn nói

"Cái này. . . Đây là nơi nào? Người là người phương nào?"

Trung niên phu nhân giật mình, trong mắt một tia mừng rỡ trôi qua tức thì, cười trả lời: "Đây là tẩm cung của con, về phần ta. . . Là mẫu hậu của con!"

"Mẫu hậu?"

Trung niên phu nhân gật đầu, một lần nữa ngồi xuống, cầm đôi tay có vẻ lạnh buốt của hắn, êm tai nói ra:

"Năm trước, con đột nhiên phát bệnh nặng, ngủ mê suốt 6 tháng, thân thể cơ bản không có vấn đề gì, chỉ là, trí nhớ trước kia tất cả đều đánh mất!"

Nam tử vừa nghe, lại là một hồi hoang mang, bắt đầu cố gắng nhớ lại, làm gì được trong óc trống rỗng, không có nửa điểm qua lại hình ảnh quen thuộc.

"Con tên là Hiên Viên Vũ Trinh, là Bắc quốc thái tử của chúng ta, bản thân Thông minh hơn người, tinh thông mọi võ nghệ, rất được phụ hoàng con sủng ái cùng coi trọng, quyết định đem ngôi vị hoàng đế truyền cho con! Mà ta, là nương ruột của con, Đoan Dung hoàng hậu." Trung niên phu nhân tiếp tục bổ sung, thấy hắn vẫn như cũ một bộ mơ hồ mờ mịt, đột nhiên lại nói:

"Mẫu hậu biết rõ giờ phút này tâm tình con rất hoang mang, rất bàng hoàng, bất quá con yên tâm, kế tiếp mẫu hậu sẽ chiều có, còn thuận tiện đem chuyện trước kia nói cho con biết!"

Dứt lời, trên mu bàn tay hần bà vỗ nhẹ vài cái, đứng dậy sai người đi truyền thái y.

Thái y đến, cẩn thận kiểm tra cho Hiên Viên Vũ Trinh, mặc dù tuyên bố của hần chinh thể tình huống khá hài lòng, chỉ cần tỉ mỉ lưu lý cùng tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, có thể khôi phục lại sau khi mê man thời gian quá dài mà đánh mất thể lực.

Thanh tĩnh ước chừng một canh giờ, Hiên Viên Vũ Trinh một mực lâm vào Hồn Động, đối với xung quanh mình người cùng vật, thậm chí trước mắt tự xưng là mẫu hậu của mình, còn có phụ hoàng vừa mất vân vân, đều cảm thấy lạ lẫm cùng lo sợ không yên, bất quá, hần cũng không nói gì, chỉ là lặng im ngây ngốc, cho đến khi cảm thấy buồn ngủ, lại một lần nữa tiến vào mộng đẹp.

Trung niên phu nhân như cũ bên cạnh ngồi trên giường, đối với Hiên Viên Vũ Trinh như có điều suy nghĩ nhìn chăm chú một hồi, mới đứng dậy đi ra bên ngoài.

Khoảng cách tẩm cung Hiên Viên Vũ Trinh không xa, có một tiểu phòng, tường ngoài coi như không tề, bên trong lại tường đồ vách xiêu, cũ nát không chịu nổi, mạng nhện khắp nơi giăng đầy. Cả gian phòng chỉ có một ô cửa sổ nhỏ, trời chiều theo vào chút ánh nắng, mới không quá đen tối.

Một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn mảnh khảnh co rúc ở 1 góc trên tấm ván gỗ trên giường, một đôi con mắt hắc bạch phân minh, tại đây trong hoàn cảnh hôn ám có vẻ dị thường sáng trong.

Đột nhiên, cửa phòng một thanh âm vang lên, một đạo kim quang xuyên suốt tiến đến, chiếu ra một bóng người, nàng chậm rãi đi về góc phòng, tại tấm ván gỗ giường một thước dừng lại, đôi mắt cười lạnh cùng sắc nỏ, trừng mắt nhìn người trên giường.

Quen thuộc khuôn mặt, người trên giường đột nhiên run lên, đôi mắt chưa phát giác ra mở lớn, bắt đầu nổi lên hoang mang cùng khiếp sợ.

Một bóng người khốc miệng phát ra, lạnh lùng hỏi:

"Như thế nào, có hay không cảm thấy rất ngạc nhiên? Mà lại rất sợ hãi? Biết rõ đây là nơi nào không? Bắc quốc! Khoảng cách Lưu Vân hoàng triều mấy vạn dặm!"

Người trên giường vừa nghe, thân thể run run càng kịch liệt, không có chút huyết sắc nào tái nhợt cánh môi có chút nhúc nhích.

Bỗng dưng, bóng người trắng nõn ngón tay duỗi ra, hung hăng bóp chặt cằm của nàng, nghiêng răng nghiêng lợi rống

"Sở Tiêu Lăng, ngươi tiện nhân này, cuối cùng rơi vào tay Nhan Hâm ta, lần này, ngươi bất luận như thế nào cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta rồi!"

Cái cằm truyền đến đau nhức, làm cho Sở Tiêu Lăng theo phản xạ giãy dụa, đôi mắt phẫn nộ bắn về phía nàng.

"Bất quá, ngươi yên tâm, ta sẽ không nhanh như vậy cho ngươi tử, ta muốn ngươi ném thử hết các loại thống khổ, cho ngươi vĩnh viễn nhớ kỹ thâm đau đớn giáo huấn, nhớ kỹ đắc tội với Nhan Hâm ta sẽ có một kết cục như thế nào, cho dù kiếp sau đầu thai, cũng không dám lại theo ta tranh giành nam nhân!" Nhan Hâm không hề buông tay, còn bóp chặt hơn, càng thêm dùng sức, thật dài móng tay còn trên non mịn da mặt nàng để lại một vết thương thật sâu.

Sở Tiêu Lăng không giãy dụa nữa, cũng im lặng, chỉ là ngạo nghễ trừng mắt với nàng.

Một hồi, Nhan Hâm thành linh buông tay, tiếp tục nhìn Sở Tiêu Lăng một lát, lập tức lưu lại một câu "Trò chơi hiện tại mới bắt đầu, ngươi nhớ rõ chuẩn bị sẵn sàng, chậm rãi tiếp chiêu!"

Dứt lời, xoay người, ngẩng đầu ưỡn ngực thẳng bước đi ra ngoài, nàng vừa bước ra cánh cửa thì cửa phòng cũng lại lần nữa bị đóng lại.

Trong phòng khôi phục yên tĩnh cùng u ám, Sở Tiêu Lăng tầm mắt một mực khóa tại trên cửa phòng, sau đó, đột nhiên bước xuống giường, đi đến bên cạnh cửa sổ.

Bầu trời đã chuyển sang màn đêm đen tối, bên ngoài là một mảnh hôn ám, có một cây đại thụ vừa sinh trưởng bên cạnh, cành lá rậm rạp, khiến cho Sở Tiêu Lăng tầm mắt càng thêm mờ mịt, nàng chỉ thấy, trước mắt trống trải, cách đó không xa mơ hồ lộ ra nhiều điểm hoang quang.

Đây là nơi nào? Chẳng lẽ đúng như Nhan Hâm nói, Bắc quốc? Như vậy, Nhan Hâm như thế nào lại đột nhiên chạy đến nơi đây? Chính mình? Lại như thế nào bị nàng mang khỏi hoàng cung được đề phòng nghiêm ngặt? Hết thấy hết thấy, đều không hề lưu lại ấn tượng gì, xem ra, khi mình đang trong trạng thái hôn mê đã bị mang đi.

Lưu Vân Lạc Kỳ hẳn là đã biết mình mất tích à? Hần sẽ như thế nào? Rất lo lắng? Rất đau đớn tâm tư? Kỳ thật, khoảng thời gian kia, tư tưởng mặc dù bị phong bế, nhưng nàng vẫn lơ mơ cảm giác được sự đau đớn, khổ sở của hần. Bất quá, nàng sẽ không đồng tình, bởi vì, mặc kệ hần có đau đớn như thế nào, cũng kém hơn so với cõi lòng tan nát của mình!

Nghĩ xong, nàng phát giác ra lại nhớ đến việc sự phụ chết thảm, áp chế trong đáy lòng bị thống đột nhiên dâng lên trong lòng, làm nàng run rẩy cùng đau

thương.

Vừa vặn lúc này, một mảnh lá cây nhanh nhẹn rơi vào, bay tới bộ cửa sổ. Nàng dừng lại một chút, vô thức nhặt nó lên, phóng tới bên miệng, bắt đầu thổi .

Đặc biệt khúc nhạc này, bao hàm đau xót, thẹn thùng, bi ai cùng thê lương, theo cửa sổ truyền đi, chẳng những phá vỡ màn đêm yên tĩnh, còn truyền đến Đông cung viện.

Vừa dùng qua bữa tối Hiên Viên Vũ Trinh, đang tại trong nội viện tản bộ, thuận tiện nhìn đến cảnh vật chung quanh. Đi tới, chợt bị làn điệu bi thương hấp dẫn .

Vì vậy, hần vội đi ra đại viện, dọc theo khúc nhạc một đường phía trước, ước chừng một phút đồng hồ sau, tại phía Tây một gian tiểu phòng dừng lại.

Nhìn vào trên cửa gỗ bị gõ xiềng, mây kiếm không tự chủ chau lên, hỏi thăm cung nô "Bên trong giam giữ người nào?"

Cung nô đầu tiên là sững sờ, tiện đà trả lời "Hồi bẩm thái tử điện hạ, nô tài cũng không biết rõ ràng!" Nói xong, phát hiện Hiên Viên Vũ Trinh tựa hồ đã đi lên phía trước, không khỏi hoảng sợ cuống quýt khuyên can

"Thái tử điện hạ, ngài Ngài muốn?"

Hiên Viên Vũ Trinh không để ý tới, hai chân tiếp tục đi tới phía trước, không biết duyên cớ vì sao, hần cảm giác trong lòng có lực lượng thúc đẩy mình đến gần quá khứ.

Trong chốc lát, hần đã đi tới trước cửa, đầu tiên là lay động gõ xiềng, sau đó hướng trên cửa đẩy, cổ tay khoảng cách xuất hiện, hần hơi chút nhăn mặt, nhìn lại. Chỉ thấy bên trong một mảnh đen kịt, căn bản thấy không rõ bất luận hình ảnh gì .

"Thái tử điện hạ, xin ngài theo nô tài trở về đi!" Cung nô lại nói.

Hiên Viên Vũ Trinh tiếp tục quan sát chốc lát, cuối cùng đứng thẳng người, bắt quá, cũng không phải là rời đi, mà là dọc theo bên bờ tường, đi tới đi tới, làm cho hần phát hiện thêm một cái cửa sổ, ánh vào mi mắt chính là tái nhợt tiêu tụy, lại tuyệt mỹ khiếp người dung nhan mỹ nhân.

Trước mắt có bóng người, Sở Tiêu Lăng phục hồi tinh thần lại, nàng nhìn rõ gương mặt thì cả người chấn động lão đảo .

Tại sao có thể như vậy, hần như thế nào lại xuất hiện ở trước mặt mình, chẳng lẽ, đây là ảo giác, hay là, mình đã tiến vào mộng đẹp?

Sở Tiêu Lăng dùng sức dụi mắt, phát hiện bóng người kia không hề biến mất, ngược lại càng ngày càng chân thật, nàng còn cảm giác được, hô hấp của hần! Càng làm cho nàng kinh ngạc chính là kế tiếp hần ra câu hỏi.

"Người là người phương nào? Vì sao bị nhốt ở nơi này?" Hiên Viên Vũ Trinh giọng điệu nhu hòa ôn nhuận.

Sở Tiêu Lăng nội tâm chấn động, khó có thể hình dung giới hạn, nháy mắt, nàng cơ hồ cho là mình đã chết, tại thế giới kia gặp lại hần.

"Đúng rồi, ta gọi là Hiên Viên Vũ Trinh, xin hỏi người tên họ là gì? Còn có, người thổi khúc nhạc rất hay!" Hiên Viên Vũ Trinh tiếp tục nói, tuấn nhan bắt đầu mỉm cười.

Hiên Viên Vũ Trinh? Không phải Lưu Vân Lạc Trinh sao? Sở Tiêu Lăng thoáng chốc nghi ngờ bản khoản.

Kế tiếp, Hiên Viên Vũ Trinh không nói thêm câu gì nữa, trong tay không biết từ bao giờ lấy ra một mảnh Diệp Tử, phóng tới bên miệng, thổi . Không giống với khúc nhạc của Sở Tiêu Lăng bi thương ủ dột, làn điệu của hần thấp phản nhẹ nhàng, tươi mát trời chảy, phảng phất thấm vào lòng người, làm cho người ta mang đến nói không nên lời yên tĩnh cùng ổn định.

Sở Tiêu Lăng ngờ ngác, bên cạnh chăm chú nhìn hần, bên cạnh nghe hần thổi. Rồi sau đó, nàng cũng kim lòng không được lần nữa để mảnh Diệp Tử phóng tới bên miệng, cùng hần hợp tấu .

Hai người phối hợp khăng khít, mà lại phi thường hòa hợp, cơ hồ hồn nhiên vong ngã, một thời gian rất dài vẫn chưa thỏa mãn mà dừng lại.

Hiên Viên Vũ Trinh ngáp ngừng đôi mắt chói lợi như ánh Sao, thần sắc khó nén vui sướng hưng phấn

"Chúng ta trước đây có hay không đã gặp qua? Hoặc là đã quen biết rồi? Đúng rồi, tên của nàng là gì?"

Sở Tiêu Lăng như có điều suy nghĩ nhìn qua hần, đột nhiên, đôi môi anh đào khẽ mở "Ta tên là Sở Tiêu Lăng!"

"Sở Tiêu Lăng, Sở Tiêu Lăng tên đặc biệt và rất hay!" Hiên Viên Vũ Trinh tự nỉ non .

Lúc này, cung nô lại lần nữa nhắc nhở, "Thái tử điện hạ, đã rất muộn rồi, mời theo nô tài trở về đi, Hoàng hậu nương nương không thấy ngài, chắc chắn rất lo lắng, nói không chừng đã đi khắp nơi tìm người rồi!"

Hiên Viên Vũ Trinh nghĩ ngợi, cùng Sở Tiêu Lăng nói lời từ biệt, còn nói sẽ lại đến tìm nàng, sau đó, cùng cung nô rời đi.

Trước mắt khôi phục yên tĩnh, chỉ có nhàn nhạt mùi đàn hương còn đang trong không khí lưu động. Sở Tiêu Lăng thoáng Hồn Động - ý thức từ từ thanh minh, lại là sững sờ một hồi, mặc dù rời đi khỏi bệ cửa sổ, trở lại tắm ván gỗ trên giường, cuộn thân hình lại, suy nghĩ lại lần nữa lâm vào việc hôm nay đụng với liên tiếp sự tình cổ quái

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Lòng có quyết định

Hiên Viên Vũ Trinh trở lại tắm cung, phát hiện trong điện quả nhiên loạn thành nhất đoàn, mỗi người đều bề bộn sợ hãi, các nơi đang rối rít tìm kiếm hấn.

Đoan Dung hoàng hậu càng hoảng hốt thất thố, vừa thấy hấn, không chút nghĩ ngợi liền ôm hấn vào lòng.

Hiên Viên Vũ Trinh không được tự nhiên, đến nỗi theo phản xạ đẩy bà ra.

Đoan Dung hoàng hậu đầu tiên là kinh ngạc, trong mắt hiện lên một tia bi thương, lại cũng chỉ trong nháy mắt, một giây sau, gấp giọng hỏi ra "Trinh nhi, con đã đi đâu, như thế nào không nói qua một tiếng, có biết mẫu hậu bao nhiêu lo lắng, có bao nhiêu sợ hãi!"

Nhìn bà lòng còn sợ hãi, Hiên Viên Vũ Trinh trong lòng áy náy, nhưng cũng không trả lời.

Vì vậy, Đoan Dung hoàng hậu hỏi thăm thái giám bên người Hiên Viên Vũ Trinh, nghe xong thái giám bẩm báo, cả người chấn động.

"Mẫu hậu, người bị nhốt trong phòng kia? Nàng ta là ai? Vì sao bị nhốt?" Lúc này, Hiên Viên Vũ Trinh nghi vấn đi ra.

Đoan Dung hoàng hậu suy nghĩ, bình tĩnh đáp

"Nàng là địch quốc phái tới làm gian tế, vốn muốn dùng mỹ nhân kế tiếp cận cha con, may mắn cha con hoàng tuệ nhãn xuyên, mới không bị trúng gian kế của nàng ta!"

Gian tế? Mỹ nhân kế? Không có khả năng! Hiên Viên Vũ Trinh vô luận như thế nào cũng không tin Sở Tiêu Lăng là loại nữ tử như vậy.

Đoan Dung hoàng hậu lặng lẽ nhìn hấn, nói tiếp

"Trinh nhi, nàng ta là địch nhân của chúng ta, con tốt nhất chớ cùng nàng quá mức thân cận, miễn cho bị thương tổn."

"Không, hài nhi không tin, nàng ta sẽ không làm hại hài nhi! Ta không những muốn tiếp cận nàng, còn muốn cùng nàng kết làm bằng hữu!" Hiên Viên Vũ Trinh dứt khoát cự tuyệt, đồng thời giăng ra trong nội tâm

"Cho dù nàng đứng như lời mẫu hậu nói, dị quốc phái tới làm gian tế, như vậy hài nhi cho rằng, cùng với việc nhốt nàng, sao không cảm hóa nàng, nói không chừng kết quả là còn có thể cho chúng ta sử dụng!"

Đoan Dung hoàng hậu sau khi nghe xong, im lặng.

Hiên Viên Vũ Trinh cũng trầm ngâm, đột nhiên từ biệt:

"Hài nhi hơi mệt, muốn ngủ rồi, mẫu hậu cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi!"

Dứt lời, đối với Đoan Dung hoàng hậu khom người chào, không đợi Đoan Dung hoàng hậu phản ứng, trực tiếp đi về hướng phòng ngủ của mình.

Đoan Dung hoàng hậu đưa tay, chuẩn bị gọi lại, đã thấy bóng dáng của hấn tan biến dần. Nội tâm phiền não, bà thu hồi tâm mắt, nặng nề hướng bốn phía nhìn lên, phát hiện Nhan Hâm đang đứng thẳng nơi cửa.

Nhan Hâm khéo cười tươi đẹp làm sao, dao động chạy đến gần, đầu tiên là đối với Hiên Viên Vũ Trinh biến mất phương hướng nhìn chăm chú một lát, lập tức cảm thán:

"Xem ra thái tử điện hạ đối với tiện nhân kia cảm tình sâu sắc vô cùng, đến nỗi trí nhớ đã mất cũng ngăn cản không ngừng đối với nàng vẫn còn cảm giác."

Đoan Dung hoàng hậu vừa nghe, khuôn mặt vi cương, trầm giọng chất vấn "Chuyện đó thì sao? Ngươi còn biết gì về Trinh nhi, toàn bộ nói cho ai gia nghe!"

Nhan Hâm giả bộ suy nghĩ, một hồi sau, kỹ càng nói ra Lưu Vân Lạc Trinh cùng Sở Tiêu Lăng đã từng quan hệ thân thiết ra sao, nói xong, trong lòng đã

hùng hực lửa giận.

Mà Đoan Dung hoàng hậu, tình tường cả nguyên do, có nghĩ suy khác. Bà biết rõ, nhi tử đối với Sở Tiêu Lăng nhất định từng có một loại cảm xúc đặc biệt, nếu không cũng sẽ không trong ý thức lưu lại mãnh liệt cảm giác.

Nhan Hâm càng nghĩ càng không cam lòng, mà lại càng thêm phần nộ, đột nhiên nộ nói: "Đoan Dung hoàng hậu, ngài yên tâm, tiện nhân kia cứ giao cho ta, ta sẽ cùng nàng chơi đùa, xem nàng từ nay về sau còn dám hay không khắp nơi đi mê hoặc nam nhân!"

Khôn khéo Đoan Dung hoàng hậu, tự nhiên biết rõ Nhan Hâm đang suy nghĩ gì, không khỏi quát bảo ngưng lại: "Không được xằng bậy! Nàng nếu có gì không tròn vẹn, ai gia sẽ tìm người hỏi tội!"

Nhan Hâm khó có thể tin, không khỏi la hét: "Ngài không phải muốn triệt để đánh bại Lưu Vân Lạc Kỳ ư, chẳng lẽ người tính toán buông tha tiện nhân này *****?"

"Việc này ai gia có tính toán, người đừng nhúng tay vào là được! Người thời gian nhiều trong lời nói, không ngại luyện công đi!" Đoan Dung hoàng hậu đáp nhẹ, mặt ngoài bình tĩnh, thực tế lòng có kế hoạch.

Bà sở dĩ trao tặng cho Nhan Hâm nội lực, dạy Nhan Hâm võ công, đơn giản là muốn lợi dụng Nhan Hâm đối phó Lưu Vân Lạc Kỳ, đến lúc đó Nhan Hâm cùng Lưu Vân Lạc Kỳ lưỡng bại câu thương, chính mình được ngồi hưởng ngư ông thủ lợi. Về phần bắt đi Sở Tiêu Lăng, một mặt là làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ thâm thù bị đá kích, hai là tương lai còn có thể làm lá chắn, sẵn sàng dung tới khi cần.

Tương tượng thù đoạn này, Đoan Dung hoàng hậu nội tâm cười lạnh, không để lại dấu vết điều chỉnh thần sắc, tại trên vai Nhan Hâm nhẹ nhàng nhún một cái, sau đó kêu cung nữ, đi ra ngoài.

Nhan Hâm y nguyên không cam lòng thất thần, sau đó, cũng rời đi. Về tới nơi của mình, nàng trực tiếp tiến vào phòng luyện công, bắt đầu liều mạng thao luyện.

Bởi vì lửa giận công tâm, tăng thêm vô cùng vội vàng xao động, nàng liền phun ra máu, nhưng không hề để ý tới. Nàng chỉ biết là, chính mình muốn vội vàng luyện tốt võ công này, mau chóng trở nên mạnh mẽ, đạt thành mục đích, mà lại rốt cuộc không cần sợ Đoan Dung hoàng hậu, khi tất yếu. Còn có thể thuận tiện giải quyết!

Trong phòng vụ khí lượn lờ, ước chừng nửa canh giờ mới dần dần tiêu tán. Giờ phút này, Nhan Hâm đã đầu đầy mồ hôi, tóc tai tán loạn, mặt đỏ gay, đặc biệt đôi mắt, vừa từ vừa đen, rất là khủng bố.

Ra khỏi phòng luyện công, nàng đi vào đại sảnh, lấy ra một vỏ rượu một mình buồn bực uống. Hiện tại, nàng chỉ là do Đoan Dung hoàng hậu tử di quốc mạng về một "Đồ đệ", cũng không có bất luận một cung nô hầu hạ, nàng tại chỗ ở nhất cử nhất động, kể cả mượn rượu tiêu sầu, cũng là không người để ý tới, càng không người an ủi.

Theo một lý ly rượu hạ đồ, suy nghĩ của nàng ý thức dần dần trở nên tán loạn, từng ký ức bắt đầu nổi lên trong đầu của nàng, đầu tiên là khi cùng Lưu Vân Lạc Kỳ vui vẻ, chậm rãi chuyển tới khi Lưu Vân Lạc Kỳ đối với nàng vắng vẻ, cuối cùng là chán ghét.

Nàng tình tường hiểu được, nếu không phải do tiện nhân Sở Tiêu Lăng kia, mình bây giờ vẫn là nữ nhân Lưu Vân Lạc Kỳ yêu nhất, chính mình có ngày hôm nay, toàn bộ do nàng ta ban tặng.

Càng nghĩ, trong lòng càng bức tức, đủ loại tình thù quay cuồng, có ghen ghét, không hề cam lòng, có tức giận, bị phản, ai oán, còn có thống khổ không chịu nổi!

Uống xong một ly cuối cùng, nàng vọt đứng lên, tất phong lao ra phòng, một đường vui vẻ rung động, không qua bao lâu, đến ải phòng.

Vừa mới tiến vào mộng đẹp Sở Tiêu Lăng, chợt bị tiếng mở cửa làm bừng tỉnh, từ ngoài cửa sổ xuyên qua hôn ám ánh sáng nhìn rõ ràng người tới, nàng tranh thủ ngồi dậy.

Nhan Hâm cánh tay duỗi ra, đem nàng túm lại, bàn tay đầy sát khí.

Đau đớn làm cho Sở Tiêu Lăng giãy dụa, lại gạt mình, mảnh mai Nhan Hâm không biết ở đâu lấy ra sức lực, đem chính mình túm chặt, làm chính mình không cách nào phản kháng.

Ngay sau đó, lại là vài tiếng rung động, trên mặt lại lần nữa truyền đến kịch liệt đau nhức, lần này, còn hơn hồi nãy khó có thể chịu được, cảm giác nóng rát, phảng phất bị lửa cháy bùng bùng đốt nóng. Đồng thời, Sở Tiêu Lăng còn cảm thấy nhàn nhạt mùi máu tươi, cảm giác trên má phải có cái gì đó chảy qua, không phải thủy, cũng không phải nước mắt, mà là.

Trong lòng xao động, nàng vội vàng đưa tay, xoa nơi thấm ướt, xem lại, quả nhiên là máu đỏ tươi. Tay nàng không khỏi lại đưa tới, dọc theo vết máu sờ đến một vết sẹo dài, từ mắt cho đến má, ước chừng dài vài tấc.

Nhan Hâm dĩ nhiên đứng thẳng người, mắt nhìn xuống nàng "Có vết sẹo xấu xí này, xem người từ nay về sau còn như thế nào có thể đi dụ dỗ mê hoặc nam nhân."

Nhìn qua Nhan Hâm rất bất thường, thật là khủng bố làm cho người ta sợ hãi, Sở Tiêu Lăng khó tránh khỏi cảm thấy kinh hãi.

"Luu Vân Lạc Kỳ vô dụng đem người trở thành bảo bối, Luu Vân Lạc Trinh cho dù trí nhớ không còn nhưng vẫn đối với người nhớ mãi không quên. Người nói, người dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà được bọn họ yêu!" Nhan Hâm đột nhiên gầm nhẹ .

Sở Tiêu Lăng trong nội tâm nổi lên hoang mang, Luu Vân Lạc Trinh bị mất trí nhớ? Hắn không phải đã chết rồi sao? Chẳng lẽ. Vừa rồi người kia tên là Hiên Viên Vũ Trinh được thái giám gọi là thái tử điện hạ chính là Luu Vân Lạc Trinh?

"Bất quá, ta sẽ không cho người thực hiện được, ta Nhan Hâm không chiếm được thứ gì đó, người khác cũng đừng mơ tưởng có được, đặc biệt là người! Chờ ta trở nên mạnh mẽ hơn, Luu Vân Lạc Kỳ sẽ là người thứ nhất gặp nạn, sau đó là Luu Vân Lạc Trinh, còn cả tự đại ngạo mạn Đao Dung hoàng hậu, bọn họ toàn bộ đều phải chết! Tóm lại, bất luận cái gì liên hệ với người là nam nhân, ta Nhan Hâm sẽ không buông tha!" Nhan Hâm một cước dẫm nát tấm ván gỗ giường, lại lần nữa bóp chặt cằm Sở Tiêu Lăng, cả khuôn mặt càng thêm âm trầm dọa người, phần nộ cùng say rượu làm cho nàng thần trí lung lạc, làm cho nói không nên lời.

Sở Tiêu Lăng nhịn xuống đau nhức, không giãy dụa, cả tâm tư nhìn lại lời Nhan Hâm vừa mới nói qua .

Không lâu, Nhan Hâm rốt cục buông tay, đối với Sở Tiêu Lăng châm chọc khiêu khích mới rời đi.

Trầm trọng gông xiềng rơi xuống, cả trong phòng lập tức khôi phục yên tĩnh, Sở Tiêu Lăng y nguyên đầy mặt tư vân, trong đầu nhớ kỹ một việc.

Xem ra, Luu Vân Lạc Trinh không hề chết, Hiên Viên Vũ Trinh chính là Luu Vân Lạc Trinh. Hắn hiện tại trở thành Bắc quốc thái tử điện hạ. Về phần Đao Dung hoàng hậu kia là ai? Nhan Hâm tại sao biết bà, nghe lời nói qua giống như đối với bà rất bất mãn, thậm chí oan ức oán hận.

Nhan Hâm nói trở nên mạnh mẽ xong sẽ tiêu diệt hết những người này, Nhan Hâm như thế nào trở nên mạnh mẽ như vậy? Cái gọi là cường đại giải thích như thế nào?

Vấn đề quá nhiều, tựa hồ không có một người nào, không có một ai có thể làm sáng tỏ giải thích cho nàng được! Xem ra, muốn biết những nỗi băn khoăn này, đầu tiên phải đi ra khỏi phòng, mà duy nhất người có khả năng giúp đỡ mình chính là. Sở Tiêu Lăng trong óc lóe ra bóng Hiên Viên Vũ Trinh .

Sở Tiêu Lăng chú ý không tự chủ chuyển tới trên mặt, trắng nõn ngón tay tiểu tâm dục dục nhẹ vỗ về vết máu chưa đông lại, phiền muộn cùng tiếc hận dưới đáy lòng tự nhiên sinh ra. Nàng biết rõ, vết thương này nhất định rất sâu, không khéo tương lai sẽ lưu lại vết sẹo.

Cũng được, trải qua các loại nghịch cảnh, mình đời này chỉ sợ không bao giờ nữa sẽ đối với tình yêu ôm lấy hi vọng, dung mạo có xấu xí, tựa hồ cũng không quá lo lắng nhiều.

Nghĩ đến điều này, lồng ngực nặng nề biến mất, nàng xóc lại quần áo nằm xuống, miễn cưỡng kéo chăn bông chống lạnh, đem chính mình toàn thân đắp kín, một hồi, ngủ thật say.

Đại khái là do môi mệt quá độ a, nàng cảm giác chìm vào giấc ngủ không bao lâu, liền bị một tiếng vang đánh thức, nàng nhìn đến, cửa phòng được mở ra, Thần Quang chiếu ra một bóng người, cho rằng lại là Nhan Hâm, nàng liền không để ý tới, một lần nữa khép lại mí mắt.

Theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng cảm giác được người tới đã đến trước giường, vượt quá dự liệu của nàng, rơi vào tai nàng chính là một đạo ôn nhuận tiếng kêu gọi "Sở cô nương ——"

Là hắn! Hắn thật sự đã đến đây! Mà lại còn nhanh như vậy. Sở Tiêu Lăng đứng dậy, mở mắt ra, đập vào mi mắt đúng là Hiên Viên Vũ Trinh tuấn nhã thân thiết đang ở trước mặt .

Hiên Viên Vũ Trinh tuấn nhan mỉm cười, nhưng mà, mục quang nhìn thấy trên mặt nàng thật dài có vết máu thì tiểu dung tức thời đông cứng lại "Nàng. . . Mặt của nàng. . ."

Sở Tiêu Lăng đầu tiên là khẽ giật mình, cười nhạt "Tối hôm qua không cẩn thận vấp ngã, không có gì đáng ngại."

"Miệng vết thương sâu lắm rồi, như thế nào không có gì đáng ngại! Đi, ta dẫn nàng đi tìm thái y." Hiên Viên Vũ Trinh dứt lời, không nói lời gì khoác cánh tay nàng, động tác phi thường tự nhiên, căn bản không hề lo lắng đến việc hắn và nàng mới lần thứ hai "Gặp mặt", hắn là nên chú ý nam nữ thụ thụ bất thân.

"Ách, cảm ơn người, kỳ thật. Không cần!"

"Muốn, nhất định phải! Đúng rồi, ta hôm nay, chính là đưa nàng đi ra ngoài." Hiên Viên Vũ Trinh tiếp tục nói.

Sở Tiêu Lăng đôi mắt mở to, nhẹ nhàng đẩy tay của hắn ra "Tốt lắm, ta có thể tự lo cho. Chính mình!"

Hiên Viên Vũ Trinh lúc này mới ý thức được mình thất lễ, tuấn nhan tức thời nổi lên đỏ ửng, nhanh chóng buông lỏng tay ra.

Sở Tiêu Lăng chống ngồi dậy, xuống giường theo hắn đi ra ngoài, mới ra tới cửa, lập tức bị ánh nắng chói chang rọi vào làm nàng phải nheo đôi mắt lại, bất quá, không khí bên ngoài để cho nàng vui vẻ thoải mái, thư sướng không ít.

Kế tiếp, nàng theo Hiên Viên Vũ Trinh đi đằng sau, ước chừng đi hai khắc chung, tại một gian đại điện xanh vàng rực rỡ dừng lại. Trong điện cung nô

Như Vân, quý phi đang ngồi có một trung niên phu nhân, khuôn mặt lạ lẫm, thần sắc nghiêm túc, đặc biệt đôi mắt lợi hại, làm cho Sở Tiêu Lăng cảm thấy run sợ, giống như tại nơi nào đã gặp qua.

"Sở cô nương, đây là mẫu hậu Đoan Dung hoàng hậu của ta, nàng Hẳn là mới nhìn thấy a!" Đột nhiên, Hiên Viên Vũ Trinh lên tiếng giới thiệu.

Sở Tiêu Lăng ngẩn người, đối với Hiên Viên Vũ Trinh trong lời nói rất là khó hiểu, thực sự không hỏi nhiều, chỉ là âm thầm đánh giá Đoan Dung hoàng hậu.

Đoan Dung hoàng hậu cũng bắt đầu nói chuyện, đứng ra là với Hiên Viên Vũ Trinh "Trình nhi, con trước xuống dưới, mẫu hậu có chuyện nói với nàng."

"Chính là, Sở cô nương bị thương, trên mặt miệng vết thương cần phải mau chóng trị liệu! Mẫu hậu có lời gì, không bằng một lát nữa hãy nói sau?"

"Yên tâm, mẫu hậu chỉ là cùng nàng nói qua vài câu, sẽ không trì hoãn lâu! Con muốn nàng mau chóng được trị liệu, còn không mau đáp ứng mẫu hậu, để cho mẫu hậu sớm một chút đem lời nói xong!"

Hiên Viên Vũ Trinh trầm ngâm, nhẹ gật đầu, dùng ánh mắt ý bảo Sở Tiêu Lăng không cần kinh hoảng, liền tạm thời rời đi.

Cung nô cũng lục tục lui ra, thẳng đến khi trong điện chỉ còn Đoan Dung hoàng hậu cùng Sở Tiêu Lăng.

Hai người đầu tiên là nhìn nhau Đoan Dung hoàng hậu đầu tiên phá vỡ trầm mặc "Dù Trình nhi có hậu đãi ngươi, miễn cho việc phá hỏng tình cảm mẫu tử, ai gia tạm thời mặc nó, bất quá, ngươi nếu dám động đến Trình nhi, ai gia tuyệt không tha cho ngươi!"

Sở Tiêu Lăng giật mình, nhàn nhạt hỏi "Ta muốn biết rõ, ta như thế nào lại xuất hiện ở đây?"

Đoan Dung hoàng hậu sững sờ, trả lời

"Như thế nào xuất hiện ngươi không cần hỏi đến, ngươi chỉ cần biết rõ, ngươi là do di quốc phái tới làm gian tế, kế hoạch sau khi thất bại bị ai gia nhốt lại. Còn có, ngươi đừng xem ai gia mặt ngoài vô hại, ai gia nổi giận lên, so với bất luận kẻ nào đều hung ác, ngươi không muốn chết không toàn thân thì, tốt nhất an phận thủ thường, nếu không, đừng trách ai gia vô tình!"

Chết không toàn thân! Sở Tiêu Lăng không tự chủ được nhớ lại sự phụ hài cốt không còn một mảnh, lại nhìn đến trước mắt người này làm cho mình không hiểu quen thuộc cảm giác ở đôi mắt, cả người hiểu được. bà! Tuệ Tâm thái hậu! Nguyên lai, Tuệ Tâm thái hậu bị người khác giả mạo rồi! Bị người trước mắt này mặt thủ tâm nữ nhân giả mạo!

Ngay sau đó, Sở Tiêu Lăng đáy lòng bản khoản không ít, cừ hận bị phần dâng lên trong lòng.

Không biết trong nội tâm nàng đang suy nghĩ gì Đoan Dung hoàng hậu, đối với nàng lưu lại lạnh lùng thoáng nhìn, nghe ngang rồi đi.

Trùng trùng nhìn theo cao quý đoan trang bóng lưng, Sở Tiêu Lăng đôi môi anh đào nhếch lên, trong mắt súc hận, hai tay nắm chặt thành quyền, thẳng đến khi Hiên Viên Vũ Trinh xuất hiện.

Nhìn nàng cổ quái thần sắc, làm cho hắn ngạc nhiên khó hiểu, liền hỏi "Làm sao vậy? Nàng không sao chứ?"

Sở Tiêu Lăng quay đầu lại, nhanh chóng thu hồi tình cảm, hướng hắn thần nhiên cười, "Không có việc gì!"

Một nụ cười, lập tức khiến cho Hiên Viên Vũ Trinh si ngốc, sững sờ sau nửa ngày mới hiểu được, ngại ngần nói, "Đi thôi, ta dẫn nàng tới gian phòng của mình, thái y đang chờ đó!"

Sở Tiêu Lăng lại cười ngọt ngào, bước liên tục nhẹ lay động, theo hắn đi đến nơi ở của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Kỳ đến tìm lăng

Lưu Vân hoàng triều,tại hoàng cung

Thời gian Sở Tiêu Lăng mất tích đã hơn một tháng, trong lúc này, có thể nói là thời gian Lưu Vân Lạc Kỳ trong cả đời thống khổ nhất trong cả đời, so với khi Sở Tiêu Lăng lần trước rời đi ba năm còn khó chịu nổi đã kích hơn. Dù sao, lần kia thẹn thùng nhiều yêu thương cũng có nhưng vẫn không bằng, mà lần này, trải qua thấu hiểu lẫn nhau thiết tình kết hợp, hắn càng thêm không thể mất đi nàng, không có nàng ở bên người, hắn có cảm giác thế giới lập tức biến thành màu xám, nhân sinh không thú vị, quả thực sống không bằng chết.

Vốn, còn có Nữ Nữ nhiều ít có thể thư trì hoãn thoáng trong lòng đau khổ của hắn, cùng hắn vượt qua tịch mịch những đêm dài đằng đẵng, nhưng mà,

bắt đầu từ ngày hôm qua, nó đột nhiên thay đổi, trong mắt nó, chính mình không còn là phụ thân mà nó kính yêu nhất, mà là thành cừu nhân, mà ngay cả mẫu hậu cũng bị nó thông hận.

Nghĩ xong, hắn một tiếng thờ dài, suy nghĩ không khỏi lần nữa trở lại ngày hôm qua phát sinh việc gì . . .

Ngày hôm qua, hắn vừa hạ triều, giải quyết xong chính vụ, đang chuẩn bị tìm Nữ Nữ, biết rõ tiểu gia hỏa kia thái độ khác thường, không những đẩy hắn ra, còn mở to hai mắt liếc hắn, lớn tiếng thống mạ, "Cút ngay, người xấu, người là người xấu, nương tìm không thấy, đều là do người làm hại!"

Lúc ấy hắn quá mức buồn bực, còn chưa kịp hỏi thăm, lại thấy nó chạy vội tới, huy động nắm tay nhỏ tại trên đùi chính mình không ngừng đánh "Người xấu, trả nương cho ta, trả nương cho ta!!"

Nó không có khí lực, đánh không đau, nhưng hắn ngược lại lo lắng sẽ làm nó bị thương tổn. Vì vậy, hắn ngồi chồm hổ xuống, nhẹ nhàng cầm nắm tay nhỏ của nó, hoang mang mà ôn nhu hỏi thăm "Nữ Nữ làm sao vậy, ai chọc giận làm con mất hứng? Nói cho phụ thân, phụ thân giúp con xử lý người đó!"

Nữ Nữ tiếp tục trừng mắt, một hồi nói "Là người, chính là người chọc ta mất hứng, ta hận người, hận người chết đi được!!"

Nhìn nó phùng mang trợn má, vô cùng phần hận, hắn kim lòng không được mà nghĩ đến việc vì Chân Nguyệt Tinh bị tan xương nát thịt mà Sở Tiêu Lăng đối với chính mình thống mạ, hai nương con biểu lộ cơ hồ giống như đúc, đều như vậy làm cho hắn đau lòng, làm cho hắn cảm thấy kinh hoàng đến khủng hoảng.

Hắn nghĩ mãi vẫn không thông, ảo não uể oải, mẫu hậu lại đột nhiên giá lâm, nguyên bản còn hi vọng mẫu hậu có khả năng giúp đỡ khuyên giải, mà tiểu tử kia ngay cả mẫu hậu cũng mắng, mà lại mắng so với chính mình còn hung dữ hơn: "Câm mồm, người không phải là bà nội của ta! Người hoài nghi ta, nói ta không phải cháu gái của người, hừ, ta không lạ gì người xấu xa lão yếu bà! Chán ghét, chán ghét, các người đều thật là chán ghét!"

Không giải thích được bị nhục mạ, đối phương lại là người mình thương yêu nhất cháu gái nhỏ, mẫu hậu tự nhiên bị kinh sợ cơ hồ muốn té xỉu, bà giữ chặt Nữ Nữ, hỏi một chút chuyện gì đã xảy ra, làm gì được, Nữ Nữ căn bản không để cho bà có bất cứ cơ hội nào, chỉ là oán hận nhìn chằm chằm vài cái, tiện đà chạy đi.

Hắn hỏi qua trong điện tất cả mọi người, kể cả Cầm nhi, tuy nhiên cũng không có người nào biết Nữ Nữ vì sao đột nhiên biến thành như vậy, bởi vậy cho đến bây giờ, hắn vẫn còn không tinh tường, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!

Lại là một tiếng bắt đầu dĩ thời dài, Lưu Vân Lạc Kỳ chậm rãi suy nghĩ, vừa vặn lúc này, hai mươi thiết kỵ thống lĩnh tiến đến bẩm báo, mang đến cho hắn một tin tức chấn động "Hoàng thượng, theo viện binh đóng đô ở Bắc quốc hồi báo, tháng trước, Trình đế (Lưu Vân Lạc Trình danh xưng lúc xưa) đã xuất hiện tại Bắc quốc!"

Hoàng huynh xuất hiện tại Bắc quốc? Hoàng huynh không phải đã. . . Lưu Vân Lạc Kỳ đề lại kinh ngạc, nhanh chóng đặt câu hỏi "Hoàng huynh xuất hiện ở chỗ nào tại Bắc quốc, mặt khác, một mình một người hay sao, hoặc là bên người còn có những người khác?"

"Tại khu chợ Bắc quốc. Trình đế một thân cầm phục, bên người kèm thêm vài tên tùy tùng, xem khí thế, phong chừng lai lịch không nhỏ. Đóng đô ở bên kia người âm thầm theo dõi, phát hiện Trình đế cuối cùng là hướng Bắc quốc hoàng cung biến mất."

Bắc quốc hoàng cung? Tại đây trên đại lục, Bắc quốc cùng Lưu Vân hoàng triều thuộc về hai đại cường quốc, từ trước đến nay quan hệ không phải rất tốt, vài thập niên gần đây hai nước như nước lửa không dung, bất tương vãng lai. Chính mình lên phái người đóng đô ở Bắc quốc, đơn giản là dò xét Bắc quốc có tiến công tập kích nào động chi tâm không, đối với Bắc quốc hoàng thất kỹ càng nghiêm ngặt, trở ngại hai nước miễn cảm quan hệ, bởi vậy mình bạch rất ít.

Hoàng huynh rõ ràng đã qua đời, chính mình năm đó còn nhìn thấy đã tắt thở, vì sao đột nhiên sống lại? Còn hiện tại ở Bắc quốc hoàng cung? Chẳng lẽ. . . Hoàng huynh giả chết? Nguyên nhân? Còn nữa, nếu người nọ thật là hoàng huynh, như vậy Tuệ Tâm thái hậu cùng Nhan Hâm, còn có Sở Tiêu Lăng, nói không chừng cũng đang ở Bắc quốc?

Đi theo Lưu Vân Lạc Kỳ nhiều năm thiết kỵ thống lĩnh, nhiều kẻ nhìn ra Lưu Vân Lạc Kỳ đang có ý nghĩ gì trong lòng, vì vậy lại nói: "Hoàng thượng, thuộc hạ đã sai người tiếp tục điều tra, có kết quả, sẽ lập tức phản hồi về!!"

Lưu Vân Lạc Kỳ có chút gật đầu, tạm thời cho lui, tiếp tục suy nghĩ, một hồi lâu, hắn đột nhiên đứng dậy, đi ra khỏi ngự thư phòng, rồi đi khỏi Dực Khôn Cung, không mang theo bất kỳ thái giám nào, tựa như vậy một người lẳng lặng đi trên đường, bất tri bất giác, đến một chỗ trong đình viện.

Sân lãnh thanh thanh, vết chân hiếm thấy, duy nhất vài cung nô đang trong diện ngủ gục, bọn họ nhìn thấy Lưu Vân Lạc Kỳ đột nhiên đại giá quang lâm, đều cảm thấy kinh ngạc, bối rối mà lại mừng rỡ, đều quỳ lạy cung nghênh.

Lưu Vân Lạc Kỳ ban cho bình thân, nhân nhạ hỏi: "Ngọc phu nhân?" Lưu Vân Lạc Trình bưng há sau, nguyên bản Nhan quý phi tên là Nhan Ngọc, căn cứ cung quy đổi tên thành phu nhân.

"Hồi hoàng thượng, phu nhân ở trong phòng! Nô tỳ đi nàng gọi tới!" Một cung nữ tranh thủ đáp, trong triều chạy đi. Chỉ chốc lát, cũng chỉ có nàng một người đi ra, nom nớp lo sợ bẩm báo: "Hoàng. . . Hoàng thượng, phu nhân nàng. . . Nàng nói thân thể không khỏe, không muốn gặp bất luận người nào!"

Thân thể không khỏe? Lưu Vân Lạc Kỳ nội tâm khê hừ, không thể tưởng được Nhan Ngọc này, tính tình vẫn còn cao ngạo như vậy, lúc trước lưu nàng ở lại cung, đơn giản là vì Nhan Hâm, nếu nàng biết được Nhan Hâm đã biến mất, mà lại còn đang thất lạc, nàng còn có thể như thế làm càn sao?

Thoảng điều chỉnh thần sắc, Lưu Vân Lạc Kỳ chuyển khai đề tài: đời đi chỗ khác "Các người có ai biết rõ, Hiền phi nương nương lần cuối cùng tới đây đã bao lâu?"

"Hồi hoàng thượng, tháng trước!"

Tháng trước? Không phải là Nhan Hâm mất tích trước đó một ngày! Vì vậy, Lưu Vân Lạc Kỳ lại nói: "Nàng cùng Ngọc phu nhân nói qua những gì?"

Lần này, cung nữ thái giám không lập tức trả lời, mà là hai mặt nhìn nhau, qua một hồi, mới đáp lại:

"Hồi hoàng thượng, Hiền phi nương nương mỗi lần tới, đều cùng phu nhân nhốt tại trong phòng, nô tỳ cũng không tình tường các nàng đang nói chuyện gì với nhau!"

"Vậy các người có hay không phát giác Nhan quý phi cuối cùng cùng trước khi đi có gì bất đồng không? Đặc biệt trong tháng này!" Lưu Vân Lạc Kỳ hỏi lại, phát hiện bọn họ mỗi người đều lắc đầu, trong nội tâm không khỏi thờ dài, sau đó, đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Khi hần bước ra về phía sau, ra đến Đình viện, chợt nghe sau lưng có một tiếng kêu gọi, chỉ thấy 1 cung nữ đang chạy ra, đầu tiên là sợ hãi, một hồi mới trầm ngâm nói "Hoàng. . . . Hoàng thượng, nô tỳ có chuyện, không biết nên nói hay không."

"Ừ? Nói đi!"

"Kỳ thật, Hiền phi nương nương lần cuối khi tới thăm phu nhân, nô tỳ trong lúc vô tình mơ hồ nghe được các nàng đề cập đến cái gì Bắc quốc, còn nói cái gì ngày tốt lành sắp tới!"

Bắc quốc?! Nhan Hâm trước khi mất tích cũng biết đến Bắc quốc!! Lưu Vân Lạc Kỳ vừa nghe, trong lòng run lên.

"Gần đây phu nhân tựa hồ thay đổi rất nhiều, mỗi đêm, nàng đứng yên ở trong sân, mặt hướng về phía Bắc, tự nhủ ni non, nô tỳ có lần giúp nàng thay quần áo, nghe được nàng giống như đang nói cái gì nhị muội, người phải nhanh lên một chút trở về, đại tỳ chờ tin tức tốt của người!" cung nữ tiếp tục bẩm báo.

Rốt cục, Lưu Vân Lạc Kỳ đại khái tình tường chuyện gì đang xảy ra, không thể tưởng tượng được tâm huyết của mình dâng lên một chuyến tới đây, lại phát hiện ra một chuyện trọng yếu như vậy. Đồng thời, hần lại hối hận mình tại sao không tới sớm hơn một chút!!

Vì vậy, hần đối với cung nữ tán dương, dặn dò nàng ta tiếp tục lưu ý đến Nhan Ngọc nhất cử nhất động, rồi sau đó cấp tốc rời đi. Trở lại tâm cung, vừa lúc ăn trưa .

Bởi vì Nữ Nữ còn đang giận dữ, ăn trưa chỉ có một mình hần, cho nên chỉ là tùy ý ăn qua một ít hoặc là nói, từ khi Sở Tiêu Lăng mất tích, hần không hề có cảm giác muốn ăn uống gì nữa .

Rời đi khỏi thiện phòng, hần không đi đến ngự thư phòng, cũng không trở lại phòng ngủ của chính mình, mà là trực tiếp đến phòng ngủ của Nữ Nữ . Chỉ thấy Nữ Nữ đang nằm ở trên giường, Cẩm nhi đang nằm một bên .

Gọi Cẩm nhi lui ra, hần chậm rãi đến gần, ngồi xuống, đầu tiên là yên lặng nhìn chăm chú đối với Nữ Nữ, thấp giọng nói

"Nữ Nữ, phụ thân có chuyện muốn nói với con, qua hai ngày nữa, phụ thân phải ly khai khỏi hoàng cung một thời gian, đi. . . Tìm kiếm nương con."

Nữ Nữ vừa nghe, trong mắt lóe lên, lại vẫn không đáp lại, còn bắt đầu nhắm mắt lại.

"Nương con bị mất tích, xác thực phụ thân cũng có liên quan, phụ thân hứa với con, lần này vô luận như thế nào cũng sẽ đem nương mang về, hơn nữa, tương lai không bao giờ để cho con cùng nương cách biệt, càng sẽ không để cho con cùng nương rời đi khỏi bên người phụ thân!" Lưu Vân Lạc Kỳ nói tiếp, không chỉ có là hướng tới Nữ Nữ cam đoan, mà còn thúc giục yêu cầu mình, cùng chính mình thề .

"Nữ Nữ trong lúc đó không để ý tới phụ thân, hoàn sinh phụ thân khí, phụ thân tuy rất đau đớn tâm tư, rất khổ sở, cũng sẽ không tức giận Nữ Nữ, tại trong suy nghĩ phụ thân, Nữ Nữ vẫn là tiểu bảo bối phụ thân thương yêu nhất, là người mà phụ thân cùng nương con kết tình tình yêu. Phụ thân hi vọng, sau khi tìm nương về, Nữ Nữ không còn giận dữ nữa, có thể như trước đáng yêu nhu thuận!" Lưu Vân Lạc Kỳ tự kể ra, ngay người ước chừng nửa canh giờ mới rời đi, lưu lại một tiếng thờ dài.

Khi Lưu Vân Lạc Kỳ bước ra khỏi cửa phòng, Nữ Nữ cũng mở mắt, hắc bạch phân minh đôi mắt nhấp nháy, lộ ra một tia buồn bực, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm nhăn lại . Phụ thân lời nói vừa rồi, nó đều nghe được, hơn nữa rất rõ ràng, lúc ấy nó phải mất thật lớn khí lực mới khiến cho chính mình không phản ứng.

Cậu đã nói qua, phụ thân là người xấu, thái hậu bà nội cũng là người xấu, bọn họ hại nương nếm trải qua rất nhiều đau khổ, rất nhiều đau đớn thương tâm, nương lần này không tìm thấy, cũng là do bọn họ tạo thành. Cho nên, nó rất tức giận!! Nó vẫn cho phụ thân dưới đời này là người tốt nhất, thái hậu bà nội cùng Bô Tát đồng dạng thiện lương, lại không thể tưởng được. Cho nên, nó rất chán ghét bọn họ, không bao giờ muốn để ý đến họ, không muốn cùng bọn họ nói chuyện!

Nhưng mà, căn cứ tình huống vừa rồi, phụ thân tựa hồ rất đau đớn tâm tư, còn có, phụ thân vừa nói muốn đi xa, nói là đi tìm nương, còn nói tìm nương về, muốn chính mình tha thứ cho người.

Chính mình phải làm gì? Thật sự tha thứ bọn họ? Chính là chính mình ngày hôm qua rõ ràng lớn tiếng nói qua, không bao giờ để ý tới bọn họ nữa .

Càng nghĩ, Nữ Nữ càng cảm thấy buồn rầu cùng bất lực, nó cỡ nào hi vọng, nương đang ở bên người, như vậy, nó có thể trung cầu ý kiến của nương

Vì vậy, nó lật người lên, tiểu tâm dục dục nhảy xuống giường, chạy đến cửa sổ mà treo bên bàn, bò lên, ngửa đầu nhìn qua xa xôi Thiên Không, cô đơn cô độc nhỏ giọng ngâm ra "Nương, ngài tranh thủ thời gian trở về a, Nữ Nữ rất nhớ người, Nữ Nữ có rất nhiều lời muốn cùng ngài nói, ngài nhanh lên trở về, mau trở lại a."

Bắc quốc hoàng cung

Ngoài phòng tia nắng ban mai hé lộ ra, trong phòng như cũ một mảnh an bình, bất quá, trong trường bỗng nhiên truyền ra vài tiếng dồn dập kêu gọi, đánh vỡ u tĩnh.

"Nữ Nữ, đừng khóc, nương đương nhiên không phải không nhớ con, nương đang ở dị quốc, tạm thời không có cách nào trở về, con phải ngoan, nghe lời cha nói..., nương sẽ rất mau trở về gặp con!"

"Cái gì? Phụ thân là người xấu? Sẽ không, phụ thân có lẽ đối với người khác rất xấu, nhưng tuyệt đối sẽ không như vậy đối với Nữ Nữ, Nữ Nữ trong mắt phụ thân, vĩnh viễn là tâm can bảo bối, người và nương đồng dạng, đều là phi thường vô cùng thương yêu Nữ Nữ!!"

"Đồ ngốc, đừng khóc, con khóc làm nương tan nát cõi lòng rồi!! Còn có, đừng chạy khắp nơi, vô luận làm cái gì, đều phải trước đó với nói một tiếng với cha nha, hoặc là cùng Cẩm nhi tỷ tỷ nói qua! Nhớ kỹ, nhớ kỹ à. Nữ Nữ, Nữ Nữ."

Nương theo cuối cùng một tiếng gọi, Sở Tiêu Lăng thình lình bừng tỉnh, cả thân thể run bắn lên, nhìn chung quanh cảnh vật, lúc này mới phát hiện, vừa rồi nguyên lai là đang nằm mơ!

Có chút thờ phào nhẹ nhõm, nàng lau lau cái trán ướt mồ hôi lạnh, để tay tại trên bộ ngực, trong óc lần nữa hiện ra vừa rồi trong giấc mộng, trong lòng chưa phát giác ra lại lần nữa đau thắt .

Trong này đã hơn một tháng, nàng ngoại trừ nghĩ cách như thế nào thay sư phụ báo thù, duy nhất lo lắng, chính là nữ nhi! Mỗi đêm trước khi đi ngủ, nàng nhớ lại những lần cùng nữ nhi sống chung vui vẻ ngọt ngào, sau đó ôm sự ngọt ngào tiến vào mộng đẹp.

Mặt khác, nàng nghĩ đến một sự tình. Nàng cuối cùng triệt để khẳng định, Hiền Viên Vũ Trinh chính là Lưu Vân Lạc Trinh, con ruột của Đoan Dung hoàng hậu, cũng là Bắc quốc kế tiếp nhiệm quốc quân vương. Về phần Hiền Viên Vũ Trinh đã từng vì sao hóa thân thành Lưu Vân Lạc Trinh, vẫn là bí mật!

Hiền Viên Vũ Trinh đánh mất trí nhớ, chính hắn cũng không biết những chuyện cũ, hắn chỉ biết, mình từ nhỏ lớn lên ở Bắc quốc hoàng cung, là Bắc quốc thái tử, nửa năm trước bị bệnh nặng nên tạm thời mất trí nhớ.

Cái đáp án này, chỉ sợ Đoan Dung hoàng hậu mới rõ ràng, bất quá, mình không có khả năng đến hỏi bà, bởi vì cho dù có hỏi, cũng sẽ không tìm được đáp án.

Một tháng này, ngoại trừ Hiền Viên Vũ Trinh mỗi ngày đều tới, chính mình không được gặp những người khác, tính luôn cả Đoan Dung hoàng hậu, còn có Nhan Hâm!

Các nàng tuy nhiên không đến tìm, chính mình lại sẽ không do đó buông tha cho các nàng, nếu như không phải các nàng, sư phụ có lẽ sẽ không chết, càng sẽ không chết không toàn thây. Oan có đầu nợ có chủ, trước đừng nói kế hoạch tàn nhẫn này Lưu Vân Lạc Kỳ có hay không tham dự vào trong đó, Đoan Dung hoàng hậu cùng Nhan Hâm tuyệt đối không khỏi liên quan, cho nên, vì sư phụ, vì sư huynh, càng thêm sư phụ đối với chính mình đại ân đại đức, mình vô luận như thế nào cũng phải báo thù.

Chỉ là, đáng tiếc vô tội cho Hiền Viên Vũ Trinh. Nàng nhìn ra được, hắn rất yêu mến chính mình, nhưng mình căn bản không có cùng cảm giác này, sở dĩ cùng hắn ở chung một chỗ, chẳng qua là muốn lợi dụng thôi!

Mấy ngày nay, chính mình tận lực đối với hắn biểu hiện hữu hảo, có khi thậm chí hơn cả quan hệ bằng hữu bình thường, một mặt là làm cho hắn thêm tin tưởng mình, để tương lai thực hành kế hoạch; về phương diện khác, xem như nắm lấy thời cơ đối với hắn đền bù tổn thất.

Chính mình sớm đã quyết định, báo thù xong liền rời đi khỏi Bắc quốc, mang Nữ Nữ đi tìm sư huynh, sau đó đến một chỗ không có người yên tĩnh cuộc sống.

"Sở cô nương, Sở cô nương."

Vang lên bên tai một tiếng gọi, làm Sở Tiêu Lăng từ trong trầm tư đi ra ngoài.

Nàng định thần, phát hiện Hiền Viên Vũ Trinh đang đứng ở trước mặt, anh tuấn, trước sau như một mỉm cười thân thiết.

"Nàng không sao chứ, mới sáng sớm đã sưng sò." Hắn lại nói, giọng điệu tràn ngập ân cần.

"Ách, ta không sao!! Đứng rồi, người sớm như vậy đã tới, phải."

“Lễ mừng năm mới sắp đến rồi, ta muốn mang nàng đi ra ngoài chợ dạo chơi!”

Đi chợ dạo chơi? Nếu là dĩ vãng, Sở Tiêu Lăng có lẽ sẽ không chờ đợi được đi ngay, khám phá dị quốc phong tình, nhưng bây giờ lòng có sầu tư, căn bản không có nổi hứng thú. Bất quá, đối với đượm tình ân cần của hắn, nàng lại không đành lòng cự tuyệt. Càng nghĩ, nàng cuối cùng đáp ứng!

Chỗ phía Bắc giáp với Bắc quốc, tập tục quả nhiên có khác xa. Trên đường buôn bán thương phẩm, cách mọi người ăn mặc so Lư Vãn hoàng triều thật bất đồng.

"Như thế nào, thật lâu chưa thấy qua cảnh náo nhiệt như vậy hả?" Hiên Viên Vũ Trinh cùng nàng sống vai đi, sự chú ý một mực đặt ở trên người của nàng.

Sở Tiêu Lăng không tự chủ gật đầu, trước đừng nói đến Bắc quốc hơn một tháng nay chính mình chỉ ở trong hoàng cung, cho dù tại Lư Vãn hoàng triều, bình thường ngoại trừ ngẫu nhiên về nhà thăm nương, liền không hề chính thức đặt chân lên khu chợ.

"Xem ra, ta từ nay về sau phải mang nàng đi ra ngoài nhiều mới được!" Hiên Viên Vũ Trinh lại nói.

Nhìn qua hắn, Sở Tiêu Lăng đối với hắn mỉm cười, đúng vậy, hắn thích gì, chính mình sẽ nghe theo, tranh thủ thời gian cùng hắn ở chung một chỗ, dù cho tương lai có ra sao, cũng không quá đau lòng. Có khoảng thời gian tốt đẹp này, hắn có lẽ sẽ không quá khổ sở, sẽ không quá hận mình.

Nghĩ đến điều này, Sở Tiêu Lăng triệt để dứt bỏ trong nội tâm nặng nề, vứt bỏ hết thảy hường thụ cùng hắn, nghĩ cho hắn, đồng thời cũng cho chính mình, tận tình nhận thức khoảng hồi ức quý giá khoái hoạt này khó có được lần thứ hai!

Cùng một khu phố, náo nhiệt xôn xao giữa đám người, còn có một đám người thân hình cao lớn khôi ngô đang bước nhanh bên tả, bọn họ đã tận lực điều tra, nhưng ở nơi dân chúng bình thường tụ tập này, tạp nhạp như vậy, vẫn tìm không ra người mình cần.

Đặc biệt người cầm đầu kia, tướng mạo tuấn mỹ hơn nhiều so với điều khác, mặc dù hắn mặc một bộ trường bào bình thường màu xanh, lại khó nén khí chất phi phàm cao nhã, nếu nói trên người hắn có địa phương nào làm có phần thua kém, chính là trên gương mặt thần sắc có đơn bi thương.

Không để ý người bên ngoài ngẫu nhiên hiếu kỳ mục quang, hắn không yên lòng đi phía trước cất bước, tĩnh mịch tựa như biển hai đôi mắt nhìn chung quanh, đi tới đi tới, lại thật sự làm cho hắn chứng kiến một bóng hình xinh đẹp quen thuộc!

Tuyệt mỹ tiều nhan, đã từng làm mình nhớ thương, mỗi lần nhớ tới, lại mang đến cho mình không cách nào hình dung thương nhớ cùng trầm thống buồn vô cớ, nhưng cũng là động lực giúp mình có thể kiên cường vượt qua thời gian u ám. Toàn thân run rẩy, trong nội tâm tràn ngập xúc động, hắn vội vàng nhanh hơn cước bộ, cách nàng còn có vài bước xa cầm nàng tay trắng, thâm tình bị thương hô lên "Lăng Lăng!!"

Đang tại cửa ra vào gian hàng bán ngọc chờ Hiên Viên Vũ Trinh Sở Tiêu Lăng, nhìn thấy một bóng người, thoáng chốc chân động không thể động đậy.

"Lăng Lăng, nguyên lai nàng thật sự đang ở đây, ta cuối cùng đã tìm được nàng! Rốt cuộc tìm được nàng!" Lư Vãn Lạc Kỳ kích động mừng rỡ.

"Thực xin lỗi, người nhận sai người rồi." Sở Tiêu Lăng phục hồi tinh thần lại, cố ý đè thấp tiếng nói, chuẩn bị né ra.

Lư Vãn Lạc Kỳ tiến đến kéo nàng lại, làm cho nàng cùng mình mặt đối mặt, vừa rồi một hồi gió rét thổi tới, quét qua trán Sở Tiêu Lăng, hắn tình tường trông thấy, xem ra tuyệt sắc dung nhan, có một vết sẹo dài, như vậy đập vào mắt, như vậy tiên minh, làm cho hắn lập tức cảm thấy khiếp sợ, còn có trái tim đau nhức vô biên.

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đại kết cục (thượng)

Sở Tiêu Lăng tình tường hắn đang suy nghĩ gì, bất quá, nàng không muốn tận lực hoặc cực lực che giấu đi chỉ là lại một lần nữa muốn thoát khỏi tay hắn.

Lư Vãn Lạc Kỳ hoàn hồn, lần này, đơn giản ôm lấy nàng, trầm thấp khàn khàn tiếng nói bao hàm đau lòng, thương tiếc cùng hối hận

"Lăng Lăng, nàng nhất định đã chịu rất nhiều khổ cực, bị rất nhiều đau đớn?! Thực xin lỗi, đều là lỗi do trẫm! Nàng yên tâm, trẫm sẽ nghĩ tất cả biện pháp để giúp nàng xóa vết sẹo này đi, cần phải làm cho gương mặt nàng biến trở về như trước kia hoàn hảo vô khuyết."

Cử động của hắn, đã làm không ít người qua đường chú ý đến, thậm chí dừng lại quan sát.

Cùng lúc cảm thấy then thừng, về phương diện khác sợ oanh động lên làm cho thân phận hắn bị bại lộ, Sở Tiêu Lăng chỉ có thể giả vờ, làm gì được, hắn tựa hồ tuyệt đối không lo lắng để ý, không hề buông tay, còn ôm nàng chặt hơn, lại tiếp tục nói lời sám hối.

Cuối cùng, may mắn Hiền Viên Vũ Trinh xuất hiện.

Phát hiện Sở Tiêu Lăng đang bị một nam tử xa lạ ôm chặt lấy, ôn nhu như hân, không khỏi cũng giật tím mặt, quát mắng trách móc ra: "Buông nàng ra!"

Quen thuộc tiếng nói, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn rõ người vừa tới sau, càng thêm kinh sợ .

"Người thật lớn mật cuồng đồ, giữa ban ngày ban mặt dám trước mặt mọi người đùa giỡn với người phụ nữ đang hoàng, còn không mau buông tay ra?" Hiền Viên Vũ Trinh tiếp tục giận dữ mắng mỏ, người đã đi đến trước mặt, không nói lời gì giật tay Lưu Vân Lạc Kỳ ra, đem Sở Tiêu Lăng từ trong lòng ngực Lạc Kỳ lôi ra, đồng thời hỏi

"Sở cô nương, nàng không sao chứ? Hân ta là người phương nào, nàng có quen biết hay không?"

"Ta không sao! Hân. . . Ta không biết hân. Đúng rồi, chúng ta đi thôi!" Sở Tiêu Lăng vội vã rời đi, trong khoảng thời gian ngắn không hề chú ý lễ tiết, kéo tay Hiền Viên Vũ Trinh đi.

Hai người chưa đi được vài bước, Lưu Vân Lạc Kỳ đã đuổi đến, bóng dáng cao lớn giống như một tòa núi, thẳng tắp ở trước mặt bọn họ, một đôi mắt sâu thẳm đen kịt như cũ đầy tràn kinh ngạc, gắt gao nhìn chăm chăm vào Hiền Viên Vũ Trinh.

Bị nhìn chăm chú, Hiền Viên Vũ Trinh khó tránh khỏi cảm thấy không vui "Người rốt cuộc muốn gì chứ? Tốt nhất lập tức bỏ đi, nếu không, ta không khách khí!"

Lưu Vân Lạc Kỳ tựa hồ không nghe thấy lời của hân, y nguyên nhìn không chuyển mắt, thân hình không nhúc nhích.

Hiền Viên Vũ Trinh càng thêm hoang mang, lại bắt đầu cảm thấy xấu hổ, cho là mình đụng phải kẻ điên rồi, vì vậy, không hề lãng phí miệng lưỡi, mang theo Sở Tiêu Lăng từ bên người Lưu Vân Lạc Kỳ lách đi qua.

Lưu Vân Lạc Kỳ lại là không cần nghĩ ngợi, chuẩn bị lại truy đuổi theo, lại bị một tùy tùng khuyên: "Chủ tử, thuộc hạ cho rằng tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ, cho dù muốn hiểu được, cũng nên đi thăm tra."

"A Bưu nói không sai, chủ tử không ngại đem việc này giao cho thuộc hạ, thuộc hạ nhất định tra ra phu nhân cùng Trinh thiếu gia đang ở chỗ nào!" Một tùy tùng khác đề nghị.

Lưu Vân Lạc Kỳ im lặng, không tiếp tục cất bước, tầm mắt một mực chăm chú nhìn theo phía trước hai bóng người, thẳng đến khi bọn họ xa khuất, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Tình cảnh này trở thành hồi ức, chẳng qua hiện giờ đã ngo ngoe.

Người đến chuyện đa tình, ngày nay chính xác hối hận đa tình; lại đã đoạn trường quay đầu lại, lệ trộm linh.

Sở Tiêu Lăng trên người mặc một kiện áo khoác, đứng trước cửa sổ, si ngốc nhìn ra xa xôi trời xanh . sáng tỏ Minh Nguyệt, này chút ánh sao, giống như nguyên một đám sỏi đá nhỏ nhen ở trong lòng của nàng, tạo nên nhẹ nhàng gọn sóng, chiếu ra một bóng người quen thuộc.

Bị bắt đến Bắc quốc, chỉ là việc ngoài ý muốn, nhưng mình cũng chuẩn bị đến việc tương lai không còn nhìn thấy hân, ai ngờ, hân lại tìm tới, hơn nữa, còn nhanh như vậy!

Hân đến Bắc quốc là sự trùng hợp? Hay là nhận được tin tức mà cố ý chạy đến? Là vì chính mình, hay là vì Nhan Hâm? Hay là, vì Hiền Viên Vũ Trinh?

Hôm nay, trên đường phản ứng của hân, nàng rất linh động, dù sao mình cũng vừa mới gặp gỡ "Hiền Viên Vũ Trinh" đến giờ cũng đang khiếp sợ ngu ngơ .

Lúc ấy, nàng còn tưởng rằng hân sẽ đuổi theo, tối thiểu đây đưa một hồi, hại nàng còn nghĩ cách như thế nào để thoát khỏi hân, không thể tưởng được cuối cùng lại không như thế. Bất quá, nàng tin tưởng, căn cứ vào cá tính của hân không vì việc đó mà bỏ qua, nói không chừng rất nhanh tìm đến nơi này!

Nghĩ tới đây, nàng thoáng chốc cảm thấy sau lưng truyền đến 1 hào khí, vì vậy quay đầu lại, dưới ánh nến có 1 người, phút chốc chắn trụ, nội tâm đồng thời cười khổ, chính mình đoán thực chuẩn, hân quả nhiên đã tìm đến đây!

Lưu Vân Lạc Kỳ một thân hắc bào, sáng ngời hữu thần ánh mắt sâu thẳm lờ lờ tỏa sáng, đôi mắt cực nóng vô cùng, phảng phất đang nhìn người nào đó trân quý như bảo bối, kỳ thật, hân tiền đến đã nửa khắc đồng hồ, này giờ không nói gì, chỉ là lẳng lặng đứng yên, tham lam ngắm nhìn nàng.

Đối với ánh nhìn chăm chú của hân, Sở Tiêu Lăng lựa chọn cách nhìn như không thấy, trực tiếp hướng tới giường .

Lưu Vân Lạc Kỳ tranh thủ đuổi theo, ôm chặt nàng.

"Thả ta ra a!" Sở Tiêu Lăng lập tức giãy dụa.

Lưu Vân Lạc Kỳ không nói, hai cánh tay y nguyên một mực nắm lấy cánh tay của nàng, đặc ý làm cho nàng cùng mình chăm chú tan ra ở cùng một chỗ .

Sở Tiêu Lăng vừa thẹn vừa giận, nhấc chân đá mạnh trên đùi hắn, còn dùng lực dẫm nát gót giày hắn, mà Lưu Vân Lạc Kỳ đơn giản đem nạng ôm chặt, làm cho nạng hai chân cách xa mặt đất, chỉ có thể ở trên không trung lay động.

Không lâu, Lưu Vân Lạc Kỳ một tay giữ lại, nạng chân của nàng, cải thành ôm ngang, vì nàng không ngừng giãy dụa, hai người cùng một chỗ bỏ nhào trên giường.

Mập mờ tư thế thân mật, mà hắn còn không ngừng phun ra hơi thở nóng bỏng, làm cho Sở Tiêu Lăng tâm hoảng ý loạn, bất quá, nàng rất nhanh phát hiện mình đã quá suy nghĩ nhiều! Không hề mong muốn đôi môi bị cướp đoạt bởi nụ hôn, hắn chỉ là tại má phải của nàng hôn rất nhẹ nhàng, theo động tác cùng thân thái của hắn, nàng cảm nhận được lòng của hắn đang rất đau đớn cùng thương tiếc.

Nếu là dĩ vãng, hai người thật đúng là tâm tư hợp nhất trong lúc này, nàng nhất định nhân cơ hội hưởng thụ sự quan ái cùng che chở của hắn, mà bây giờ, trải qua lần lượt những thương tổn, nàng không muốn cùng hắn có liên lụy.

"Lăng Lăng, nói cho trẫm biết, ai làm nàng trở nên như vậy, là tên đáng chết nào đã làm?" Hắn than nhẹ, đôi môi run rẩy hôn lên vết sẹo .

Sở Tiêu Lăng không nói, đau lòng lại lần nữa dâng lên, nếu hắn biết hung thủ là người đối với hắn có ân tình, là kẻ vĩnh viễn hắn không cách nào cô phụ Nhan Hâm, hắn còn có thể như vậy nghiêng răng nghiêng lợi sao?

Không thấy nàng trả lời, Lưu Vân Lạc Kỳ trong nội tâm càng thêm xao động

"Lăng Lăng, nàng rốt cuộc muốn thế nào? Trong nhà, nàng giận dữ, không để ý tới trẫm, thậm chí lạnh nhạt trẫm còn chưa tính sổ, nhưng đây là ngoại quốc nha! Bắc quốc đại lục là nơi duy nhất có thể cùng Lưu Vân hoàng triều chống chọi lại ở phía Nam, hai nước đều có dã tâm xưng bá đại lục, đã sớm bất tương vãng lai, dù bọn họ biết rõ trẫm đích thực là thân phận gì, trẫm đừng mơ tưởng có thể đi ra khỏi hoàng cung!"

"Vậy người tranh thủ thời gian rồi đi! Hiện tại liền rồi đi!" Sở Tiêu Lăng đột nhiên đẩy hắn ra. Đồng thời, nàng cuối cùng hiểu được Đoan Dung hoàng hậu vì sao lại bắt cóc mình! Không, nàng không muốn làm con tin, không muốn hắn bởi vì mình mà bị kiềm chế, không muốn thiếu nợ nhân tình của hắn.

"Người đi đi, đi mau!!" Nàng lại một lần nữa thúc giục, càng thêm dùng sức đẩy hắn ra.

Lưu Vân Lạc Kỳ lại vững như bàn thạch, cầm tay của nàng, khẳng định nói: "Trẫm đương nhiên sẽ đi, hơn nữa không chỉ là trẫm, còn nàng nữa!"

Sở Tiêu Lăng hơi sững sờ, lập tức nói "Chúng ta đã không còn liên quan, ta sẽ không đi theo người!"

"Không có liên quan? Nói bậy! Nàng là nữ nhân của trẫm, đời này nhất định phải ở cùng trẫm chung một chỗ." Lưu Vân Lạc Kỳ dừng lại một chút, giọng nói bỗng nhiên chuyển hướng thâm tình cùng cảm tính

"Kỳ thật, trong lòng nàng vẫn còn có trẫm, nàng y nguyên vẫn quan tâm trẫm, có phải không? Lăng Lăng, nàng vẫn còn yêu trẫm, tại sao lại cố bài xích, vì cái gì?"

Vì cái gì?? Khi hắn đã nhiều lần thương tổn tới mình, hắn còn dám trông cậy vào việc mình thân nhiên cùng hắn yêu thương? Huống hồ, mình không phải quan tâm hắn, cũng không phải thương hắn. Sở dĩ muốn hắn đi, bởi vì nàng không muốn vì hắn mà chính mình phải lâm vào nguy hiểm. Nếu không phải xem hắn là hoàng đế Lưu Vân hoàng triều, gánh vác giang sơn xã tắc, nàng sẽ mặc kệ hắn, thậm chí, nàng còn hi vọng hắn sẽ bị trừng phạt, dù sao, sự phụ chết đi, sự huynh diên khùng, cho dù không phải do hắn chủ mưu, cũng là gián tiếp do hắn tạo thành.

"Lăng Lăng, đồ ngốc, nghe lời đi, cùng trẫm rời đi khỏi nơi này, nàng muốn phát giận, về nhà tái phát, sau khi trở về nàng muốn như thế nào trẫm đều tùy ý." Lưu Vân Lạc Kỳ nói, chợt bắt đầu sám hối buồn bã tỏ

"Nàng biết không? Gần đây, là khoảng thời gian trẫm thống khổ nhất gian nan trong cả cuộc đời, nàng im lặng mất tích, Nữ Nữ đối với trẫm hờ hững, thậm chí miệt thị trẫm, mà ngay cả mẫu hậu, bà cũng bị thống hận. Trẫm cũng đã dùng hết tất cả vốn liếng an ủi khuyên giải cũng không có cách, xem ra chỉ có nàng mới có thể thu phục con nó được!" Sở Tiêu Lăng, lập tức bị lời của hắn làm chấn trụ, Nữ Nữ gần đây đối với hắn vô cùng kính trọng, trong suy nghĩ Nữ Nữ, hắn là người phụ thân tốt nhất trên đời, như thế nào đột nhiên đối với hắn sinh ra thay đổi mới cùng oán hận? Là ai nói cho Nữ Nữ những điều này? Cảm nhi? Yên nhi? Càng nghĩ, nàng không khỏi nhớ ra thời gian trước đang mơ màng Nữ Nữ cũng từng phàn nàn qua phụ thân xấu xa.

"Trẫm xuất phát từ hai ngày trước, cùng nó nói qua trẫm muốn đi tìm nàng, nguyên bản còn trông cậy vào việc nó sẽ tiễn trẫm, làm gì được, trẫm trông mong chờ đợi mãi, vẫn không thấy được sự xuất hiện của nó. Tiểu gia hỏa này, hiểu học không học, lại di truyền bản tính keo kiệt cùng quật cường cố chấp cả tính giống y như nàng!" Lưu Vân Lạc Kỳ buông nàng ra, vĩ ngạn thân hình tại bên cạnh nàng nằm xuống, tuần nhan nặng nề ảo não, tiếp tục thì thảo tố khổ, hoàn toàn đã quên mình và nàng vẫn còn đang chiến tranh lạnh .

Sở Tiêu Lăng vừa nghe, không khỏi mất hạnh trường trường, tức giận liếc hắn, hừ, chứ mình keo kiệt cố chấp? Cũng không nghĩ chính mình đã làm gì sao!!

"Người hay là đi mau đi!" Nàng đột nhiên đứng dậy, vượt qua người hắn, bước xuống giường.

Lưu Vân Lạc Kỳ lại vẫn nằm đó, trong lúc này, có hương vị đặc biệt của nàng, thời gian thật dài đã không ngửi qua hương vị, cho nên hắn không muốn rời đi.

"Lưu Vân Lạc Trình. . . . không có chết, người hôm nay nhìn thấy chính là ngài đó . Người hiện tại tên là Hiên Viên Vũ Trinh, là Bắc quốc thái tử, về phần trước kia vì sao duyên cớ trở thành nhi tử của Tuệ Tâm thái hậu ta cũng không rõ ràng lắm. Năm trước, nương đẻ của người-- Bắc quốc quốc

mẫu Đoan Dung hoàng hậu nhận được tin tức, đã đi đến Lưu Vân hoàng triều, còn lên vào hoàng cung giả trang thành Tuệ Tâm thái hậu." Sở Tiêu Lăng tại bên bàn ngồi xuống, nàng không hiểu, chính mình vì sao lại nói với hắn những lời này.

Mà Lưu Vân Lạc Kỳ, cuối cùng cũng ngồi dậy, hắn đã sớm đoán được ban ngày nhìn thấy chính là hoàng huynh, lại như thế nào cũng nghĩ không thông, trong đó tình huống phức tạp khó hiểu, vì vậy, không tự chủ nói ra trong nội tâm suy nghĩ

"Trẫm đã cảm thấy, Tuệ Tâm thái hậu cùng Chân Nguyệt Tinh vốn dĩ không oán không hận, giải thích thế nào bà ta lại muốn đẩy Chân Nguyệt Tinh vào chỗ chết, nguyên lai, mục đích cuối cùng nhất trẫm không có cách nào giải thích được!! Kỳ thật, trước kia Tuệ Tâm thái hậu mặc dù là nhân tâm hẹp hòi, cao ngạo đáng ghét, nhưng về tình về lý, bà còn không đến mức muốn trẫm tử, dù sao, bà cũng còn muốn dựa vào trẫm để kế thừa cùng phát dương quang đại hoàng gia cơ nghiệp."

Sở Tiêu Lăng trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nghi vấn "Su phụ chết đi, người thật không có tham dự?"

"Ayyyyyy, trẫm không phải đã nói với nàng rất nhiều lần rồi sao, nàng rốt cuộc không nghe được, hay là không chịu tin?" Lưu Vân Lạc Kỳ thở dài một tiếng, "Trẫm thành thật nói với nàng, nói cho nàng hay, không sai, Chân Nguyệt Tinh như vậy đối trẫm, vì đại cục, trẫm xác thực không muốn phóng thích bà, nhưng cũng không muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn đối phó với bà."

Lưu Vân Lạc Kỳ nói, đã đi tới bên cạnh nàng, lại lần nữa đem nàng ôm lấy, trẫm thống khổ thiết cầu khẩn

"Lăng Lăng, khi phát sinh ra chuyện đó, chúng ta dù là ai cũng không cách nào đoán trước, nàng hãy tha thứ cho trẫm đi, kỳ thật, trẫm đã bị trừng phạt rồi, từ khi su phụ nàng chết, trẫm không có lấy một ngày tốt lành, nàng lại còn mất tích, phong bế tình cảm của mình, xem trẫm trở thành người vô hình; sau khi nàng mất tích, trẫm càng thống khổ không chịu nổi, mỗi ngày giống như cái xác không hồn, trẫm có thể không có giang sơn, không có toàn bộ thiên hạ, duy không thể không có người!"

Cái này, là lời thế sao? Khi nghe đến, cảm kích vô cùng, đáng tiếc, giờ phút này rốt cuộc không cách nào làm cho Sở Tiêu Lăng trong nội tâm kích khởi ngọn sóng, mặc kệ là hắn có thiệt tình hay không, nàng không hề muốn có thêm quan hệ gì. Hít một hơi thật sâu, nàng đẩy hắn ra, kiên quyết nói:

"Nếu người lần này tới đây là vì ta, như vậy, người hãy là nhanh đi về!"

"Vậy còn nàng? Lăng Lăng, nàng rốt cuộc muốn như thế nào? Nàng đừng nói với trẫm, muốn tiếp tục lưu lại, muốn cùng Hiên Viên Vũ Trinh ở chung một chỗ?" Lưu Vân Lạc Kỳ bắt đầu trở nên kích động

"Trẫm biết, trước kia nàng đối với hoàng huynh có tình cảm thân thiết, cho nên hiện tại lại muốn cùng huynh ấy ở chung một chỗ, có phải không? Có phải không? Hoàng huynh rốt cuộc phương diện nào so với trẫm tốt hơn chứ? Ôn nhu? Săn sóc? Cái này tính cái gì, trẫm cũng có thể làm được, hơn nữa trẫm tuyệt đối có thể làm được!!"

Sở Tiêu Lăng cười nhạt, không hề giải thích, bởi vì nàng cảm thấy không cần như vậy, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên hắn hiểu lầm chính mình

"Vì quốc dân của người mà suy nghĩ, ta khuyên người hãy nhanh chóng rời đi, người ở lâu một hồi, nguy hiểm hơn một phần!"

"Nhanh chóng rời đi? Như nàng vậy nói, là đang xua đuổi trẫm, hay là lo lắng cho trẫm?" Lưu Vân Lạc Kỳ chất vấn, đè thấp ngữ điệu

"Lăng Lăng, trẫm biết rõ trong lòng nàng vẫn còn nghi cho trẫm, còn quan tâm trẫm, như vậy, cầu xin nàng đừng cự tuyệt trẫm, đừng đem trẫm đẩy ra. Nàng có ý kiến gì không không ngại trực tiếp nói cho trẫm đi, chúng ta là vợ chồng, hắn là hai bên cùng ủng hộ, thẳng thắn thành khẩn! Đối với thân thể hoàng huynh, trẫm còn muốn minh bạch, trẫm hi vọng, nàng có thể cùng trẫm giải quyết, được không? Được không?"

"Kỳ thật, trẫm vẫn cho rằng, nữ nhân rất ngu ngốc, làm cho nam nhân từ sủng ái đến yêu mến, chỉ là đối với nàng, không biết duyên cớ vì sao, trẫm không những không nghĩ như vậy, trẫm vẫn trước sau như một sủng ái và yêu thương nàng, nhưng trẫm còn lòng tham hi vọng về sau nàng có thể hiệp trợ cho trẫm, phụ xướng phụ tùy. Như vậy, trẫm sẽ có cảm giác cao hứng cùng hạnh phúc."

Phụ hát phụ hồ, hai bên cùng ủng hộ, nghe hắn kể ra, Sở Tiêu Lăng không khỏi nghĩ đến cha của mình nương, đã từng, đó là ước mơ của mình mong đợi vào nhân duyên như vậy, nhưng bây giờ, tựa hồ không còn ý nghĩa nữa.

Bất quá, không thể phủ nhận, mình và hắn đang có cùng mục tiêu -- giải quyết rõ về thân thể của Hiên Viên Vũ Trinh! Cẩn thận ngẫm nghĩ một hồi, rốt cuộc, nàng đáp ứng hắn, thực sự không phải là "Phụ xướng phụ tùy", mà là bởi vì Hiên Viên Vũ Trinh, đồng thời để bắt đầu kế hoạch báo thù!

Không biết tình hình thực tế Lưu Vân Lạc Kỳ, thấy nàng cuối cùng gật đầu, nên hưng phấn cùng cuồng hỉ, cả người tâm hoa nộ phóng, kích động ôm nàng, còn không ngừng tại trên mặt nàng hôn môi, kẻ cả vết sẹo.

Sở Tiêu Lăng toàn thân cứng đờ, vốn muốn đẩy ra, nhưng cuối cùng, lại để mặc.

Cứ như vậy, Lưu Vân Lạc Kỳ mỗi đêm đều lên vào hoàng cung gặp mặt nàng, mỗi đầu, nàng còn lo lắng hắn sẽ bị người khác phát hiện, chính là được hắn một mực cam đoan, lại thấy mấy ngày nay bình an vô sự, nàng liền cũng yên lòng.

Lưu Vân Lạc Kỳ như đang đánh trống mở cờ trong bụng, kì thực không phải chỉ do mỗi ngày được nhìn thấy nàng! May mắn trong cơ thể hắn Mất Hồn Tán độc tố chưa được giải trừ hết, nên cho dù trong lòng của hắn rất khát vọng, cũng không dám đối với Sở Tiêu Lăng tiến thêm một bước trong cử chỉ thân mật.

Ngoài việc đó ra, Lưu Vân Lạc Kỳ còn vụng trộm nhìn Hiên Viên Vũ Trinh cùng Đoàn Dung hoàng hậu, nhìn thấy Hiên Viên Vũ Trinh y nguyên còn sống trên nhân thể hần cảm thấy may mắn mừng rỡ; về phương diện khác, lại nghĩ đến việc chính mình từ nay về sau đối với hoàng huynh đã từng ở chung hơn hai mươi năm mà giờ đây chỉ như một người xa lạ cảm thấy vô cùng khổ sở cùng cô đơn.

Nhiều lần, hần muốn từ chỗ tối vọt tới trước mặt Hiên Viên Vũ Trinh, nói rõ quá khứ, nhưng hần biết rõ việc đó không có khả năng, chỉ vì trước mắt còn chưa thích hợp.

Ý nghĩ của hần, nỗi thống khổ của hần, Sở Tiêu Lăng cũng hiểu được, bởi vậy không muốn tăng thêm đá kích, gác lại việc nói với hần về Nhan Hâm.

Thẳng đến hôm nay, Sở Tiêu Lăng vừa mới tỉnh ngủ, liền nghe được một tiếng nổ, cửa phòng bị cường chế đá vỡ ra, lâu không lộ diện Nhan Hâm đột nhiên xông vào.

Cùng lần trước so sánh, Nhan Hâm trở nên càng thêm bất đồng, toàn thân tựa hồ lộ ra sự tàn nhẫn cùng tà ác, thần thái cử động đều làm cho người ta cảm giác cổ quái.

Nghi hoặc đầy bụng, còn mơ hồ mang theo kinh hoàng, Sở Tiêu Lăng vô thức lui tới giữa giường, lại chưa kịp thối lui, đã bị Nhan Hâm kéo tóc, đem nàng kéo dài tới mép giường.

Da đầu truyền đến đau đớn, làm cho Sở Tiêu Lăng nước mắt doanh trùng, theo phản xạ giãy dụa. Nhưng mà, nàng càng giãy dụa, càng khiến cho Nhan Hâm sôi sục hơn, tay kia còn nhanh chóng bóp chặt cổ nàng.

Bản năng cầu sinh làm cho Sở Tiêu Lăng dùng sức đẩy tay Nhan Hâm ra, nhưng mà, nàng hoảng sợ phát giác, Nhan Hâm không biết ở đâu lấy ra khí lực, chính mình căn bản không phải đối thủ của nàng.

Hồ hập càng ngày càng khó khăn, Sở Tiêu Lăng gương mặt đỏ lên, đôi mắt đẹp trừng lớn, nàng cho rằng mình chết oan hết sức, một bóng hình đột nhiên tiến đến, đối với Nhan Hâm hất mạnh cánh tay, nương theo tiếng gợn dừ, Nhan Hâm lập tức bị bắn ra một bên.

Tìm được đường sống trong chỗ chết Sở Tiêu Lăng, tranh thủ thời gian hít thở, cho đến khi vang lên bên tai tiếng Hiên Viên Vũ Trinh ân cần thăm hỏi, nàng mới ý thức được, Hiên Viên Vũ Trinh đem mình từ Quỷ Môn quan cứu trở về.

Nàng yếu ớt cười, "Ta. Ta không sao, cảm ơn ngài!"

Nhìn nàng đỏ mặt và kiệt sức, đặc biệt đập vào mắt, Hiên Viên Vũ Trinh tâm nhập đao cắt, giận tím mặt, tầm mắt chuyển hướng tới Nhan Hâm, lạnh giọng chất vấn: "Người vì sao đối xử với nàng như vậy? Tốt nhất nên khai ra!"

Nhan Hâm không hề sợ hãi, giọng điệu dị thường lạnh như băng "Đây là ta cùng nàng có ân oán, thái tử điện hạ đừng nhúng tay vào!"

"Chuyện của Sở cô nương chính là chuyện của bốn điện hạ! Đừng tưởng rằng ngươi là người của mẫu hậu thì bốn điện hạ không làm gì được ngươi, bất luận kẻ nào dám xúc phạm tới Sở cô nương, bốn điện hạ đều tuyệt không buông tha!" Hiên Viên Vũ Trinh càng thêm thịnh nộ.

Nhan Hâm vừa nghe, cười lạnh, "Người cho rằng như vậy đối với nàng, có thể thu được trái tim của nàng? Ta cho nói người biết, không có khả năng! Mặc kệ người là Lưu Vân Lạc Kỳ hay là Hiên Viên Vũ Trinh, người đều không thể có được nàng. Bởi vì, nàng đã thuộc về một nam nhân khác!"

Lưu Vân Lạc Kỳ? Là ai? Chỉ chính mình sao? Hiên Viên Vũ Trinh thoáng chốc sững sờ.

Mà Sở Tiêu Lăng, phát giác Nhan Hâm tựa hồ muốn tiết lộ ra chân tướng, vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Nhan Hâm, cảm mạo, ngươi đừng nói nữa!"

Nhan Hâm oán hận mục quang lập tức chuyển hướng tới nàng, tiếp tục hừ lạnh

"Như thế nào? Sợ ta vạch trần diện mục thật của ngươi sao, hần không bao giờ để ý tới ngươi? Hừ, ta với ngươi nói qua, sẽ không để cho ngươi yên ổn, không bao giờ để cho ngươi tiếp tục có cơ hội ở cùng bọn họ!"

Dứt lời, ác độc nhìn chằm chằm Sở Tiêu Lăng, lập tức lần nữa nhìn về phía Hiên Viên Vũ Trinh "Biết rõ thân phận thật của nàng ta không? Kỳ thật, nàng là nữ nhân của hoàng đế Lưu Vân hoàng triều, đã từng là em dâu của ngươi!! Trước kia, ngươi trăm phương ngàn kế nhẫn nại che dấu tình cảm của mình, hôm nay, ngươi cũng đồng dạng không chiếm được nàng! Cho nên, ngươi hay là chết đi tâm tư, nếu không, cuối cùng ngươi sẽ là người bị mất hết, Bắc quốc cũng sẽ bởi vậy nguy hại!"

Lưu Vân hoàng triều nữ nhân của quốc quân? Đã từng là em dâu của mình? Hiên Viên Vũ Trinh đầu óc hỗn loạn, hần không khỏi nghĩ đến việc, mẫu hậu đã từng nói qua Sở Tiêu Lăng là gian tế địch quốc phái tới, Lưu Vân hoàng triều đúng là kẻ địch của Bắc quốc.

"Như thế nào? Hiểu được chuyện gì xảy ra chưa? Biết mình bị lợi dụng chưa? Ca a, hiện tại tình thế còn kịp!! Bất quá, ngươi không cần lo lắng, tiện nhân này ta sẽ thay ngươi diệt trừ!" Nhan Hâm dứt lời, nhanh nhẹn thân hình lần nữa chạy về phía trước giường.

Lại bị Hiên Viên Vũ Trinh kịp thời ngăn cản "Dừng tay, ngươi dám động đến nàng dù là một cọng tóc gáy, bốn điện hạ sẽ hỏi tội ngươi!"

Nhan Hâm xấu hổ giãy ra, hai mắt khó có thể tin cùng không cách nào tiếp nhận, đến bước này rồi, không thể tưởng được hần còn che chở cho tiện nhân này

"Cho dù nàng có sai, muốn trừng phạt, cũng là bổn phận hạ tự xử lý, không đến phiên người làm cần! Người còn muốn ở lại hoàng cung thì..., tốt nhất lập tức rời đi, nếu không, đừng trách bổn điện hạ vô tình!!" Hiền Viên Vũ Trinh tiếp tục nói.

Nhan Hâm quắc mắt nhìn trừng trừng, cắn giận không cam lòng trừng mắt nhìn hấn, đồng thời cũng hung dữ nhìn chăm chăm Sở Tiêu Lăng, sau đó xoay người, nghênh ngang rời đi!!

Trong phòng chậm rãi khôi phục yên tĩnh, Sở Tiêu Lăng ngậy ngốc nhìn qua Hiền Viên Vũ Trinh, nội tâm rối rắm.

Hiền Viên Vũ Trinh cũng đang phức tạp tâm tư, một hồi lâu, chậm rãi hỏi:

"Có thể nói cho ta biết, là chuyện gì đang xảy ra? Còn có, ta muốn biết mọi chuyện ngon lành!!"

Sở Tiêu Lăng mỉm cười, ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định đem chân tướng nói ra "Không sai, ta đã từng là nữ nhân của hoàng đế Lưu Vân hoàng triều, nhưng, ta sở dĩ tới đây, cũng không phải là như nương người nói địch quốc gian tế, mà là. Bà ta vụng trộm bắt cóc ta, về lý do vì sao làm như vậy, chỉ sợ phải hỏi bà.

Không để ý hấn đang kinh ngạc, Sở Tiêu Lăng tiếp tục nói "Về phần người. . . . Hai tháng trước, thân phận vẫn là Lưu Vân Lạc Trinh, nhi tử của tiên đế cùng Tuệ Tâm thái hậu, là hoàng đế tiền nhiệm của Lưu Vân hoàng triều, một năm trước đột nhiên chết bất đắc kỳ tử; vì sao người đã tử mà sống lại, còn trở thành Bắc quốc thái tử, việc này chỉ sợ chỉ có Đoan Dung hoàng hậu mới hiểu!!"

Hiền Viên Vũ Trinh lại là chấn động, tiếng nói lộ ra run rẩy, "Như vậy, chúng ta trước. . . . Ta là chỉ, thân thể của ta khi là Lưu Vân Lạc Trinh, đã nhận thức, mà lại quan hệ rất tốt, như lời Nhan Hâm nói? Hôm nay nàng tiếp cận ta, mục đích là vì báo thù?"

Sở Tiêu Lăng hơi giật mình, gật đầu "Đoan Dung hoàng hậu giả trang thành Tuệ Tâm thái hậu, cùng Nhan Hâm đã đẩy sự phụ ta nỗ chết đến hải cốt không còn, bởi vậy, ta muốn các nàng nợ máu phải trả bằng máu, an ủi sự phụ ta trên trời có linh thiêng!!"

Cuối cùng rõ ràng chân tướng, Hiền Viên Vũ Trinh ngoại trừ khiếp sợ, hơn nữa là đau xót, còn có xấu hổ.

Nguyên lai, hai tháng này nàng đối với chính mình rất tốt cũng không phải xuất phát từ chân tâm, mà là có mục đích khác! Hại hấn còn khờ dại cho rằng, chính mình đời này bầu bạn, thậm chí còn ảo tưởng không lâu tương lai cùng nàng kết liên đề ý, đầu bạc lão.

Đánh giá bị thương phần hận của hấn, Sở Tiêu Lăng trong lòng tư vị, kết quả như vậy, nàng sớm đã ngờ tới, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy phát sinh ra, có thể, nàng thật sự không muốn thắng thán nói ra, nhưng mà chuyện cho tới bây giờ, không bao giờ nàng có thể không chế.

"Mặc dù đối với ba chữ kia không tạo nên bất cứ tác dụng gì, nhưng ta còn muốn nói với người, đối -- không -- năng!! Người có như thế nào xử trí ta, ta đều không hề oán hận!"

Xử trí như thế nào? Nhốt nàng? Giết chết nàng? Làm như vậy có tác dụng gì, có thể phai mờ cảm giác đau xót của chính mình sao? Hiền Viên Vũ Trinh tự chệch gối, như có điều suy nghĩ nhìn nàng liếc, phát tay áo rời đi.

Sở Tiêu Lăng giống như mới từ đại chiến trở về, cảm giác như trên vai vừa mới đỡ xuống một tòa núi lớn, đã cảm thấy mỗi một không chịu nổi, lại cảm thấy như trút được gánh nặng. Nàng biết rõ, hấn nhất định sẽ đi tìm Đoan Dung hoàng hậu chứng thực, kế tiếp không cách nào phỏng chừng mưa to gió lớn ra sao, mà chính mình.

Cũng được, là phúc hay là họa, cũng chưa tới lượt tự mình làm chủ, vậy thuận theo tự nhiên đi! Lão thiên gia nếu thật sự muốn mình tử, mình cũng bất lực, chỉ là, nhớ tới có thể rốt cuộc vô duyên nhìn thấy nữ nhi cùng người nhà, nàng khó tránh khỏi cảm thấy đau thương cùng bi thống.

Nhẹ nhàng đi lại, nàng chậm rãi đi đến phía trước cửa sổ, si ngốc nhìn qua bên ngoài hoa cỏ cây cối, cảm xúc mông lung, đầy mặt tư vân.

Đồng cung

Đoan Dung hoàng hậu đang khoan thai dùng trà, chợt thấy Hiền Viên Vũ Trinh như con ốc xông vào, không khỏi ân cần hỏi: "Trinh nhi, chuyện gì hốt hoảng như thế?"

"Mẫu hậu, hài nhi có việc muốn cùng ngài chứng thực, hi vọng ngài có thể thành thật trả lời!!" Hiền Viên Vũ Trinh đi thẳng vào vấn đề, thần sắc như cũ nghiêm túc.

Đoan Dung hoàng hậu sững sốt, gật đầu.

Hiền Viên Vũ Trinh nhìn bà, đem chuyện tình mới vừa nghe đại khái kể rõ một lần, rồi sau đó trầm giọng chất vấn "Các nàng theo lời là thật hay không?"

Đoan Dung hoàng hậu suy nghĩ, tức giận gầm nhẹ: "Nói đến nói đi, đều là Chân Nguyệt Tinh đáng chết, nếu không phải nàng, con sẽ không phải cùng mẫu hậu chia lìa nhiều năm như vậy!"

Được khẳng định căn cứ xác thực, Hiền Viên Vũ Trinh triệt để chấn trụ. Hấn không cách nào tưởng tượng, sự việc như vậy lại phát sinh trên người mình!!

Đoan Dung hoàng hậu thấu hiểu tâm tình của hấn, lặng lẽ nhìn qua, đột nhiên nói

"Trình nhi, sự tình đều đã rõ, mẫu hậu không ngại nói với con, Sở Tiêu Lăng kia, con hãy buông tha đi, nàng không phải là người con muốn, cũng không phải người con nên muốn!! Nữ nhân nha, Bắc quốc chúng ta đồng dạng có đủ, lại không thiếu quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn, chỉ cần con nói một tiếng, mẫu hậu lập tức cử hành tuyển chọn cung phi, cho con chọn lựa Thái Từ Phi."

"Con muốn hỏi, đoạn trí nhớ bị mất kia, có biện pháp khôi phục không?" Hiên Viên Vũ Trinh bỗng dừng cắt lời bà.

Đoan Dung hoàng hậu kinh ngạc, lập tức lắc đầu "Mẫu hậu loại bỏ trí nhớ cho con, không nghĩ tới việc con muốn khôi phục lại trí nhớ! Trình nhi, quá khứ nên để cho nó đi qua, con hãy nghĩ biết nhiều chỉ thêm vô ích, con phải nhớ kỹ, Bắc quốc mới là quê hương của con, nhân dân Bắc quốc mới là con dân của con!!

"Có thể, con tình nguyện được như lúc trước!" Hiên Viên Vũ Trinh nỉ non một câu, tiếng nói cơ hồ thấp đến nỗi không thể nghe thấy.

Bất quá, nội lực thâm hậu của Đoan Dung hoàng hậu đã nghe đến! Đang muốn nói tiếp, đã thấy hắc đứng dậy, không lưu chữ phiến (片 - hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác) đang đứt khoát rời đi.

Nhìn qua bóng dáng Lãnh Mạc đang dần dần biến mất khỏi tầm mắt, Đoan Dung hoàng hậu đầy mặt mây đen, đồng thời, tức giận nhóm lên. Bà trầm mặt, trong điện qua lại, một hồi, xông ra ngoài, đi thẳng tới chỗ Nhan Hâm.

Bà đột nhiên xuất hiện, Nhan Hâm đang buồn bực, nhưng rất nhanh bình tĩnh đại ngộ. Bất quá, nàng không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ là lẳng lặng chờ đợi bà mở miệng.

"Là người, là người làm ra hết thảy, vì cái gì, vì cái gì?" Đoan Dung hoàng hậu lời giận điện nộ, âm thanh chất vấn.

Nhan Hâm không hoảng hốt không vội vàng, nhẹ giọng trả lời: "Ta thật sự muốn xem thái tử điện hạ sẽ bài bố cùng trêu đùa ra sao!!"

"Nó có hay không trêu người, đều không quan hệ tới người!! Ai gia đã sớm cảnh cáo người, đối với chuyện của nó, người tốt nhất đừng làm loạn, người lại đem lời nói của ai gia vào tai này ra tai kia, người đang ngại mạng dài?" Đoan Dung hoàng hậu bước đến, rất mạnh bóp chặt cổ Nhan Hâm, toàn thân tức giận, thần sắc khủng bố làm cho người ta sợ hãi.

Nhan Hâm không hề phòng bị, đầy mặt đỏ bừng, vô thức giãy dụa.

Đoan Dung hoàng hậu chẳng những không buông tay, còn bóp mạnh hơn.

Cảm giác khó thở, vì muốn sống, Nhan Hâm gờ tay phải lên, hơi chút ngưng tụ nội lực, hướng Đoan Dung hoàng hậu bỏ tới.

Sắc nón chướng phong khiến cho Đoan Dung hoàng hậu thỉnh linh thất kinh, vội vàng buông nàng ra, đồng thời thối lui vài bước, khó có thể tin nói "Người. Cái kia Cửu trảo, người luyện thành rồi?"

Nhan Hâm vội vàng hít thở, nén giận đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Đoan Dung hoàng hậu.

"Trời ơi, người là nghịch đồ, ai gia dạy người nội lực, dạy võ công cho người, người ngược lại dám tập kích ai gia!"

"Là người bức ta ra tay!!" Nhan Hâm rống giận.

"Nếu người không chỗ mớm vào, ai gia cũng sẽ không đối với người như vậy! Người còn muốn tiếp tục ở bên ai gia thì..., tốt nhất nên ngoan ngoãn, nếu còn dám hành động thiếu suy nghĩ cùng tự chủ trương, ai gia sẽ không tha cho người!!

Nhan Hâm bĩu môi, không hề sợ. Mới đầu còn tưởng rằng lão yêu bà này là thật tâm đối với chính mình tốt, lại phát hiện ra, chính mình chỉ để nàng dùng đối phó với Lưu Vân Lạc Kỳ như một con cờ!! Hừ, từ trước đến nay chỉ có người khác bị nàng dùng làm quân cờ, chứ không phải là nàng bị người ta lợi dụng. Lão yêu bà vô tình, như vậy, nàng cũng có thể không có nghĩa.

Đoan Dung hoàng hậu y nguyên lạnh lùng, liếc Nhan Hâm một cái, nội tâm suy hừ, lập tức phát tay áo rời đi.

To như vậy trong thính đường, lại chỉ còn Nhan Hâm, nhìn xem lãnh lãnh thanh thanh, không khí trầm lặng bốn phía, nàng càng nghĩ, càng không cam lòng, lại một lần lấy vò rượu ra, bắt đầu độc ẩm.

Cả buổi chiều, nàng tựa như vậy rầu rĩ không vui mượn rượu tiêu sầu, còn một bên nhớ lại chuyện cũ, cuối cùng, trong óc chậm rãi tạo thành một chủ ý.

Bóng đêm, bao phủ cả hoàng cung, bốn phía tĩnh lặng, nguyệt quang xuyên thấu qua cửa sổ, ả ả hiện ra vài tia trong trẻo lạnh lùng.

Tắm rửa xong Sở Tiêu Lăng, buông lỏng mái tóc dài còn ẩm ướt, lẳng lặng đứng trước cửa sổ, suy nghĩ dần dần trở lại ban ngày.

Hiên Viên Vũ Trinh phần nộ rồi đi, rốt cuộc không hề xuất hiện qua. Kỳ thật, nàng có nghĩ qua việc đi tìm hắc, nhưng lại lo lắng khi đến đó không biết nên nói điều gì, giúp chỉ có thể thôi.

Không có tin tức, có lẽ chính là tin tức tốt, hắc không hề tìm đến mình, Đoan Dung hoàng hậu cũng chưa có động tĩnh, đó là hay không sự tình còn có

chuyện cơ? Tôi thiếu, chính mình cũng không nguy hiểm tánh mạng.

Nàng chỉ biết, hần là người trọng tình nặng nghĩa, dù cho trí nhớ đã mất, vẫn còn thiện lương bản tính như cũ không thay đổi, vô luận Hiên Viên Vũ Trinh hay là Lưu Vân Lạc Trinh, đều ôn nhuận như ngọc, nhu tình vạn chủng, dịu dàng, vĩ đại, chí tiết, chính mình không có cái phúc phận, lần lượt phụ hần.

Nghĩ đến điều này, nàng không khỏi sâu kín thở dài một hơi, đồng thời phát giác, tự mình đang bị quen thuộc khí tức vây quanh, thất lưng bị vây tại hai tay, cô truyền đến tê dại. Không cần quay đầu lại cũng có thể biết người đến là ai, bởi vì chỉ có hần, mới có thể như vậy đối với chính mình.

Loại tình huống này, cũng không phải là lần đầu tiên đụng phải. Mới đầu, nàng còn phản kháng, nhưng chậm rãi, biết được phản kháng không có hiệu quả, liền cũng mặc hần.

"Cho nàng một cơ hội, nói cho trăm biết nàng đang nghĩ gì?" Trầm thấp hùng hậu tiếng nói theo trong miệng Lưu Vân Lạc Kỳ phát ra, cả khuôn mặt lần nữa chôn ở trên cổ của nàng, thật sâu hấp thụ hương thơm mà nàng vừa mới tắm rửa xong .

Sở Tiêu Lăng không nói, tiếp tục si ngốc nhìn ra bên ngoài.

"Không còn thời gian đâu!" Lưu Vân Lạc Kỳ lại nói, đôi môi chuyển đến tai nàng, đầu lưỡi bắt đầu liếm láp trên vành tai nàng .

Sở Tiêu Lăng ngăn không được run rẩy, trầm ngâm trong chốc lát, đem chuyện sáng nay đã xảy ra nói cho hần biết.

Lập tức làm Lưu Vân Lạc Kỳ kinh ngạc: "Làm sao nàng không sớm nói cho trăm biết, Nhan Hâm cũng đang ở trong hoàng cung? Lăng Lăng, nàng đang gặp nguy hiểm, không thể tiếp tục lưu lại! Đi, trăm hiện tại mang nàng rời đi!"

"Không, ta tin tưởng có Hiên Viên Vũ Trinh ở đây, ta sẽ không có việc gì!"

Xem nàng đối với nam nhân khác tràn ngập tín nhiệm, nội tâm Lưu Vân Lạc Kỳ rất không tự vị, trầm mặt, lặng yên .

"Đúng rồi, ta nhớ Nhan Hâm từng nói qua nàng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, còn nói đợi nàng mạnh mẽ lên người thứ nhất đối phó chính là người!" Sở Tiêu Lăng lại nói, "Đây là nàng ấy chính miệng nói với ta ."

"Đối phó với ta? Bằng một mình nàng ta?"

"Mặc kệ, người nên cẩn thận một chút vẫn tốt hơn! Về phần Hiên Viên Vũ Trinh, ta nghĩ Đoan Dung hoàng hậu đã loại bỏ trí nhớ của người, vậy không có khả năng làm cho người có cơ hội khôi phục trí nhớ, cho nên, người cũng không cần điều tra thêm, coi như, người một năm trước đã băng hà!"

"Không, không biết rõ ràng chuyện tình này, trăm không rời đi khỏi Bắc quốc!" Lưu Vân Lạc Kỳ lập tức cự tuyệt, chủ đề trở lại trên người nàng "Lăng Lăng, nàng hãy nghe trăm ..., cùng trăm đi thôi!"

Sở Tiêu Lăng dứt khoát phản đối "Người tới Bắc quốc, thậm chí hàng đêm đến đây, ta cũng không ngăn cản, hi vọng người cũng đừng tư tưởng đến ta, cuối cùng trước mắt, ta sẽ không buông tha cho người!"

"Nhưng là. nàng có thể sẽ gặp nguy hiểm!"

"Sinh tử do mệnh, hết thầy đều có an bài, việc này người không cần lo!" Dứt lời, nàng đi về hướng giường.

Quạt cường cứng cổ chấp của nàng, lại lần nữa làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ cảm thấy nói không nên lời ảo não uể oải. Vì cái gì, nàng vì sao không giống như những nữ nhân khác dịu dàng ngoan ngoãn nhu thuận? Hần rất chán ghét, chán ghét nàng gian ngoan mất linh, luôn làm theo ý mình.

Tiếp đó, hai người không nói nhiều, tự nhiên vậy có suy nghĩ riêng, đến canh ba thiên, Lưu Vân Lạc Kỳ nặng nề từ biệt, trước khi đi, không quên dặn dò nàng chú ý, hết thầy an toàn là việc chính, cho dù không vì hần, cũng nên vì Nữ Nhi!

Cất bước sau, Sở Tiêu Lăng trên giường nằm xuống, xuất thần nhìn qua đỉnh màn, thật lâu vẫn không thể ngủ.

Kế tiếp ba ngày, đều là trời mưa to, Sở Tiêu Lăng không bước ra khỏi nhà, mỗi ngày ngoại trừ đứng ở trên giường, thì đứng trước cửa sổ. Ngoài cửa sổ một bóng người cũng không có, duy chỉ có tiếng mưa rơi vang lên không ngừng, nghe nói bởi vì mấy ngày nay mưa to, phía sau núi đất đá sạt lở, rất nhiều thị vệ đã đi hỗ trợ.

Hiên Viên Vũ Trinh thân là thái tử điện hạ, có thể hay không cũng đã đến hiện trường quan sát, nếu không, nàng thật đúng là nghĩ không ra, vì cớ gì? Ba ngày rồi mà hần cũng không sang, cho dù còn đang vì việc bị mình lợi dụng mà tức giận, nhưng với cá tính kia, không thể duy trì lâu như vậy.

Đang lâm vào trầm tư, lại thêm bên ngoài tiếng mưa rơi quá nhiều, cảm thấy cửa phòng đột nhiên được mở, một bóng người hướng nàng lặng lẽ đi vào, tại nàng trên vai dùng sức ấn xuống, còn không kịp nhìn rõ ràng chuyện gì đang xảy ra nàng đã mất đi tri giác.

Ngoài phòng, mưa còn đang rơi; trong phòng, người đi nhà trống!

Ban ngày đi qua, đêm tối tiến đến, hôm nay trận mưa to này, kéo dài đến 2 cang thiên thì đình chỉ. Cả hoàng cung bao phủ hắc ám, vài ánh đèn cung đình tại trong gió lạnh chập chờn, tản ra màu vàng nhạt quang mang.

Lưu Vân Lạc Kỳ nhanh nhẹn xuyên qua các nóc nhà, cuối cùng tại Đông cung đại viện dừng lại, rất nhanh tiến vào phòng ngủ của Sở Tiêu Lăng.

Ngoài ý định chính là, đêm nay ngênh đón hẳn lại là cả phòng hắc ám cùng yên tĩnh.

"Lăng Lăng, Lăng Lăng. . . ." Hẳn đề thấp tiếng nói, nhẹ giọng kêu gọi. Bằng cảm giác đi đến phía trước tìm kiếm, phát giác trên giường không có một bóng người, chần chờ được gấp chỉnh tề.

Muốn như vậy, nàng còn đi đến nơi nào? Lưu Vân Lạc Kỳ chói lọi như ánh Sao đôi mắt trong đêm tối lóe sáng, lại kêu gọi vài tiếng, y nguyên không được đáp lại hẳn tại giường ngồi xuống, thật lâu nhưng đợi không được bóng nàng.

Vì vậy, hẳn có điểm nóng này, chuẩn bị thấp sáng ngọn nến kỹ càng quan sát, chợt nghe bên ngoài truyền đến một tiếng nói chuyện.

"Làm sao bây giờ, đã tìm hai canh giờ, chúng ta nên bấm báo thái tử điện hạ không? Nếu ngài biết được Sở cô nương tìm không thấy, có hay không trách tội?"

"Sở cô nương ngày thường rất ít khi đi ra ngoài, hôm nay chỉ sợ gặp phải chuyện ngoài ý muốn rồi, giấy không giấu được hỏa, chúng ta hay tranh thủ thời gian bấm báo a!" Một người khác nói xong, tiếng bước chân dồn dập lập tức vang lên.

Trong phòng Lưu Vân Lạc Kỳ, đã sớm kinh hoàng cùng lo nghĩ, đợi tiếng bước chân kia đi xa, hẳn cũng tranh thủ mở cửa phòng, đi rải rác tuần tra thị vệ, hướng tầm cung Hiến Viên Vũ Trinh chạy đi.

Nghe xong cung nô bấm báo, Hiến Viên Vũ Trinh cảm thấy khiếp sợ cùng bối rối, cấp bách chạy tới gian phòng Sở Tiêu Lăng, phát hiện quả nhiên không có bóng nàng.

Đề lại kinh hoàng cùng hối hận, hẳn đi ra các viện, hoà tốc đuổi tới tầm cung của Đoan Dung hoàng hậu.

Đoan Dung hoàng hậu dĩ nhiên đang ngủ, đối với việc nửa đêm hẳn ghé qua hơi buồn bực, khi bà tỉnh tường chuyện gì đang xảy ra, không khỏi cũng đầy bụng nghi hoặc.

"Mẫu hậu, chẳng lẽ việc này thật sự cùng ngài không có quan hệ? Chính là trong hậu cung, ngoại trừ mẫu hậu, nàng cùng người khác căn bản không quen, có ít người thậm chí không biết đến sự hiện hữu của nàng."

Hắn hoài nghi, làm cho Đoan Dung hoàng hậu trong lòng không vui "Không sai, ta đang tính toán đối phó với nha đầu kia, nhưng không quá nhanh như vậy!"

Nói xong, trong đầu bà đột nhiên hiện ra linh quang "Ai gia biết rõ nàng đang ở đâu rồi!" Lập tức phủ thêm một kiện áo khoác, phân phó cung nữ cầm đèn, cùng Hiến Viên Vũ Trinh đi đến chỗ Nhan Hâm.

Chỗ đó cũng là một mảnh hắc ám, người đi nhà trống, nhưng không giống với gian phòng Sở Tiêu Lăng chỉnh tề, phòng Nhan Hâm 1 chút trọng yếu vật phẩm cũng không thấy!

"Mẫu hậu, Nhan Hâm không thấy, có phải hay không là nàng ta đã bắt Sở cô nương mang đi?" Hiến Viên Vũ Trinh hỏi.

Đoan Dung hoàng hậu trầm ngâm, tiện đà gạt đầu, bắt đầu trong lòng nói lên

"Có thể! Không thể tưởng được Hâm nha đầu kia thật to gan lớn mật, không đem lời của ta nghe qua!"

"Vậy làm sao bây giờ? Sở cô nương ở trong tay nàng khẳng định không tốt, nói không chừng còn có thể. . . ." Nhớ tới lần trước, mắt thấy qua Nhan Hâm đối với Sở Tiêu Lăng gây ra thương tổn, Hiến Viên Vũ Trinh chợt cảm thấy khủng hoảng.

Việc này, làm cho Đoan Dung hoàng hậu không vui, tạm thời đề lại, tự đáy lòng an ủi hẳn "Đừng hoảng hốt, nha đầu kia chưa quen với cuộc sống nơi đây, sẽ không đi được xa!"

"Chúng ta hiện tại phải bình đi ra ngoài tìm kiếm."

"Không ổn!! Việc này không nên quá mức kinh động!" Đoan Dung hoàng hậu lập tức chặn lời, thấy hẳn muốn mở miệng, không khỏi khuyên giải

"Mẫu hậu biết rõ con đang khản trương vì nàng, nhưng con phải hiểu vì đại cục suy nghĩ mới được."

Hiến Viên Vũ Trinh sau khi nghe xong, trầm mặc, một hồi, khẩn cầu: "Hài nhi van mẫu hậu, hi vọng mẫu hậu vì hài nhi, hãy đi tìm Sở cô nương trở về."

Đoan Dung hoàng hậu không đáp lại, về mặt đầm chiêu, sau đó, gọi hẳn trở về.

Theo một đám người dần dần đi xa, một mực nấp trong chỗ tối Lưu Vân Lạc Kỳ lúc này mới đi ra, tuần nhan thâm trầm, so với u ám bóng đêm lo lắng hơn.

Nguyên lai, Nhan Hâm đã giờ trò quý!! Chết tiệt, lần này vô luận như thế nào hẳn cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta!! Mang theo hừng hực tức giận, hẳn vọt người bay lên, lại một lần nữa vô nghệ cao cường, hướng ngoài cung chạy đi.

Hôm sau, Luru Vân Lạc Kỳ hoá tốc phái nhân mã, trong thành ngoài thành âm thầm tìm kiếm, đáng tiếc, không có kết quả gì. Chuyên môn đến hoàng cung nghe tin tức hộ vệ bẩm báo, bên kia cũng không có tin tức.

Cứ như vậy, vài ngày qua rất nhanh, Luru Vân Lạc Kỳ càng thêm lo lắng bất an, cả người điên cuồng, hận Nhan Hâm không thể xuất hiện trước mặt mình, để cho mình bóp chết nàng ta!

Thẳng đến ngày thứ tư, tại thành phố hân phát hiện một người mặc đồ đen, che mặt nữ tử cuồng quật chạy gấp, nghĩ là Nhan Hâm, vì vậy hân đuổi tới.

Bởi vì nóng vội cùng phần nộ, hân nhất thời không nghĩ tới chính mình hân là nên theo dõi trước, chứ không phải trực tiếp ngăn tại trước mặt nàng ta.

Nhìn thấy hân, đôi mắt dưới lớp khăn che mặt phút chốc trừng lớn, có kinh hi, có rung động, còn có hốt hoảng.

Một giây sau, Luru Vân Lạc Kỳ đã tháo xuống cái mạng che mặt, phát hiện quả nhiên là Nhan Hâm, lập tức thét lên "Lăng Lăng? Ngươi đem nàng giấu đi nơi nào?"

Nhan Hâm không đáp, bình tĩnh nhìn qua, trong mắt đau xót cùng bi ai.

Luru Vân Lạc Kỳ làm như không thấy, cánh tay dài đuổi ra, không nói lời gì bóp chặt cổ của nàng, tiếp tục gầm lên "Nói mau!!"

Nhan Hâm trong nội tâm khổ sở chuyển thành thâm hờ, không sợ nhìn thẳng vào mắt hân, cho đến khi cảm giác cổ càng ngày càng đau nhức, liền không khách khí, xuất Cừ Trảo!!

Luru Vân Lạc Kỳ không kịp chuẩn bị, mặc dù đã né tránh kịp, bả vai vẫn trúng 1 chiêu của nàng, tê dại đau nhức. Trùng mắt nhìn Nhan Hâm hân chần chờ hỏi "Ngươi. . . . Ngươi bao lâu luyện ra loại tà công này?"

Nhan Hâm đôi mắt, mỗi đều đã phát xanh phát tím, bình thường, nhớ tới việc hân vô tình, không khỏi lại lần nữa vận khởi chân khí.

Lần này, Luru Vân Lạc Kỳ sớm có phòng bị, tranh thủ ra chiêu nghênh đón. Mới đầu, hân còn không quá để ý, chậm rãi phát hiện Nhan Hâm chiêu chiêu sắc bén, cơ hồ muốn đẩy người ta vào chỗ chết, nên cũng không dám khinh suất, bắt đầu dùng toàn lực ứng phó.

Nhan Hâm dù đã luyện ma công, nhưng dù sao chỉ là trên đường xuất gia, không có công phu nội tình, bởi vậy căn bản không phải đối thủ của Luru Vân Lạc Kỳ, hai người đại chiến mười mấy hiệp, ngực nàng đã trúng một chiêu của Luru Vân Lạc Kỳ, cả người bị bay ra ngoài.

Luru Vân Lạc Kỳ vội thanh đuổi theo, bắt được nàng, tiếp tục truy vấn: "Nói, Lăng Lăng đang ở đâu?"

Nhan Hâm im lặng, chỉ cười lạnh, máu tươi không ngừng theo miệng nàng tràn ra.

Luru Vân Lạc Kỳ càng thêm thịnh nộ, đặt tay trên vai nàng, độ mạnh thêm sâu sắc vài phần, chỉ nghe từng đợt xương cốt bị nghiền nát vang lên.

Bởi vì đau đớn, Nhan Hâm điểm lệ dung nhan nhăn lại, bất quá, nàng không hề cầu xin tha thứ, ngược lại thấy chết không sờn thúc giục "Lại dùng lực đi, tốt nhất bóp chết ta. Ta cho ngươi biết, ta Nhan Hâm không chiếm được thứ gì đó, người khác cũng đừng hòng mơ tưởng có được! Ngươi muốn cùng tiện nhân kia trăm năm hảo hợp? Ta không cho phép!! Nàng ta đã ba ngày không ăn không uống, nếu qua bốn ngày, nàng ta sẽ chết đói."

Luru Vân Lạc Kỳ thấy thế, quả thực vừa hận lại không thể làm gì, trợn mắt nghiêng răng, hận không thể cứ như vậy xuống tay, để cho nàng một mạng quy thiên.

"Nàng ta không xuất hiện, ngươi đối với ta sùng ái vô cùng, sau khi nàng ta xuất hiện, ngươi thay đổi, vắng vẻ ta, qua loa ta, cuối cùng chán ghét ta! Luận về gia thế, luận về hình thức, còn đối với ngươi sẵn sóc nịnh nọt, thậm chí công phu trên giường, ta không hề thua kém, dựa vào cái gì nàng ta có thể cướp đi ngươi?" Nhan Hâm rốt cuộc không còn cảm giác trên người truyền đến đau nhức, cả người đã lâm vào đau lòng.

Luru Vân Lạc Kỳ sau khi nghe xong, ngẩn người, trong lòng dâng lên không đành lòng, không tự chủ được nói:

"Chỉ cần ngươi nói cho trẫm biết Lăng Lăng đang ở nơi nào, trẫm sẽ không truy cứu chuyện trước đây, mà ngươi, còn có thể tiếp tục làm Hiền phi!"

"Hiền phi? Hừ, ta muốn ngôi vị này làm gì, Luru Vân Lạc Kỳ, ta cho ngươi biết, hiện tại cho dù ngươi có phong cho ta làm hoàng hậu, ta cũng không màng. Ta chỉ muốn Sở Tiểu Lăng tiện nhân kia phải tử, ta muốn nàng ấy chôn cùng!!" Nhan Hâm nói xong bỗng nhiên kêu đau một tiếng, thê thảm đau đớn, khuôn mặt càng thêm nhăn nhó, nàng ta ôm chặt hai tay, kêu khóc thê lương.

Luru Vân Lạc Kỳ cũng nhìn thấy nàng ta khác thường, "Ngươi nghĩ làm như vậy, giả điên giả ngốc có thể lừa được trẫm!"

"Giết ta, nhanh, mau giết ta, a -- a -- ta chịu không được, ta chịu không được!!" Nhan Hâm tiếp tục thống khổ rít gào. Nàng cảm giác bên trong cơ thể tựa hồ có ngàn vạn con trùng từ đang bào mòn tứ chi của nàng, làm cho nàng thống khổ, sống không bằng chết. Nguyên lai, nàng vừa rồi cứng ngắc, lại thêm quá mức dùng sức, làm cho tẩu hỏa nhập ma.

Luru Vân Lạc Kỳ không phản ứng, đôi mắt đen phần nộ, còn có nghi hoặc vây hãm.

Nhan Hâm đã bị đau nhức giày vò đến thần chí tán loạn, để ý nghiêng nghiêng, vì muốn được giải thoát, nàng không tiếc che giấu lâu ngày bí mật nói ra

"Người biết không, năm đó việc ám sát người, là do ta cùng đại tỷ bày ra khổ nhục kế, mục đích là để cho người đối với ta trong lòng còn có ân tình! Ta cùng đại tỷ muốn trở thành hoàng triều nữ nhân tôn quý nhất, nàng ta hết sức tranh thủ tình cảm với hoàng thượng, mà ta, trăm phương ngàn kế tìm cách để người yêu thương!"

"Năm đó việc Sở Tiêu Lăng cùng Lâm Sáng tư thông, cũng là do ta an bài, mục đích là vu oan giá họa cho nàng ta, để cho người bỏ rơi nàng. Về sau ta còn phái người đi thiêu trụi cả Sở gia, làm cho nàng ta rơi vào bước đường cùng. Búp bê vải nguyên rùa, còn có rất nhiều việc hãm hại cùng vu oan, đều là do ta bày ra. Ta không cho phép người yêu nàng, cho nên ta muốn nàng chết, chỉ có khi nàng ta triệt để biến mất, ta mới có thể thỏa mãn!! Cho nên, ta đối với người, nếu không phải ân nhân, còn lần lượt phá hỏng quan hệ của người và nàng ta, bây giờ ta và người là kẻ địch! Người nhanh giết ta, giết ta để báo thù cho nàng ấy, nhanh, nhanh!!"

Nghe nàng nói hết chuyện xưa, Lưu Vân Lạc Kỳ cả người chấn trụ, trong óc hiện lên từng ký ức. Nguyên lai, cho tới nay, mình cũng là 1 đứa ngốc, bị một nữ nhi khổng chế cùng đùa bỡn, chết tiết, chết tiết!!

"Như thế nào, cảm thấy rất căm phẫn a, đối với ta không còn có trách nhiệm cùng thương xót a, như vậy, tranh thủ giết chết ta đi, trả thù cho mối hận trong lòng người!!" Nhan Hâm phục quy, cầu xin, tiếp tục châm ngòi, chỉ vì được chết, mới có thể làm cho nàng giải thoát!

"Được, trăm có thể giúp người giải thoát, nhưng người trước hết nói cho trăm biết Lăng Lăng đang ở đâu, nếu không, trăm sẽ tiếp tục để cho người sống không bằng chết!!" Lưu Vân Lạc Kỳ cuối cùng lên tiếng, hần dần dần hiểu được nỗi thống khổ của nàng là chuyện gì.

Nhan Hâm giật mình, đôi mắt đỏ ngầu bắt đầu khôi phục phần hận cùng không cam lòng "Không, ta không nói, ta tình nguyện thống khổ chỉ từ cũng sẽ không nói! Ta sợ dĩ chịu khổ sở như thế này, đều là do người hại, tiện nhân kia hại, ta sẽ không để cho các người sống bên nhau!!" Dứt lời, nàng há to mồm, chuẩn bị cắn lưỡi tự vẫn.

Lưu Vân Lạc Kỳ tay mất lạnh lẽ, kịp thời điểm huyết vị, làm cho nàng hạ quai hàm xuống không được.

Vừa lúc này, thị vệ chạy đến bẩm báo "Hoàng thượng, thuộc hạ phát hiện Trinh đề đang mang theo một nhóm người ngựa hướng ngoài thành rừng Tùng đi đến, thuộc hạ cho rằng, có thể người đã biết được tin tức của nương nương!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa nghe, đột nhiên cảm thấy kích động cùng kinh hãi, đặc biệt lưu ý đến Nhan Hâm ánh mắt dường như bỗng xao động, vì vậy càng thêm khẳng định, vội theo Nhan Hâm, chạy về phía ngoài thành.

Đi đến chỗ này, quả nhiên thấy Hiên Viên Vũ Trinh, ở trước mặt hần có một tòa nhà bị hỏa thiêu thành phế tích, còn đang bập bùng, phòng chừng đại hỏa vừa được dập tắt không lâu, một đám hộ vệ Bắc quốc đang ở bên trong điều tra.

"Ha ha, lão Thiên gia có mắt, lão Thiên gia có mắt a, không thể tưởng tượng được không cần ta động thủ, tiện nhân kia đã đi trước 1 bước, ha ha ha!!" Bỗng dưng, Nhan Hâm cười to đi ra, cười đắc ý tiếng vang cả sơn dã, hòa cùng Hán Phong, thật là âm trầm khủng bố.

Lưu Vân Lạc Kỳ sau khi nghe xong, kinh hãi, đem Nhan Hâm giao cho tùy tùng, bước xa chạy vội tới trước mặt Hiên Viên Vũ Trinh, gấp giọng hỏi thăm

"Như thế nào, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Lăng Lăng?"

Hiên Viên Vũ Trinh thình lình khẽ giật mình, hần nhớ rõ người này, chính là người mà Sở Tiêu Lăng tại thành phố gặp qua. Nhìn thần sắc hần ta đang lo lắng, hoảng sợ muôn dạng, Hiên Viên Vũ Trinh trong óc hiện lên một đạo linh quang, chẳng lẽ, đây chính là Lưu Vân Lạc Kỳ? Hoàng đế của Lưu Vân hoàng triều, người nam nhân của Sở Tiêu Lăng, cũng chính là đã từng là đệ đệ của mình sao?

Nhìn hần đang trầm mặc, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ càng thêm phát điên:

"Nè, ta hỏi huynh đó, huynh có nghe không? Mau nói cho ta biết, Lăng Lăng? Lăng Lăng đang ở đâu?"

"Mấy ngày nay ta đều đi tìm kiếm Sở cô nương, một canh giờ trước, thị vệ bẩm báo nói mẫu hậu ta đột nhiên lặng lẽ chạy tới nơi này, ta nghĩ mẫu hậu nhất định là biết tin tức của Sở cô nương, vì vậy tranh thủ theo tới, không thể tưởng được. . . . Chứng kiến chuyện này!!" Rốt cục, Hiên Viên Vũ Trinh đáp lại.

Vừa lúc đó, vài tên thị vệ Bắc quốc đã bẩm báo "Khởi bẩm điện hạ, thuộc hạ toàn bộ điều tra qua, phát hiện bên trong có 1 thi hài, trải qua chứng nhận, người chết hần là nữ tử!"

"Hừ hừ, thật là nàng, tiện nhân kia đã chết, bị chết cháy rồi, hơn nữa hài cốt không còn. Lưu Vân Lạc Kỳ, nhìn thấy không người nữ nhân người yêu nhất đã chết, cùng người âm dương cách biệt, người sẽ cô độc cả đời a. Ta Nhan Hâm không chiếm được thứ gì đó, người khác cũng đừng mơ tưởng có được, ha ha ha!!" Sau lưng lần nữa truyền đến tiếng Nhan Hâm há hê tà ác.

Lưu Vân Lạc Kỳ toàn thân đông cứng, bên tai không ngừng truyền tới tiếng thị vệ vừa bẩm báo, còn có Nhan Hâm chói tai đáng giận âm hiểm cười.

Không, đây không phải là Lăng Lăng, Lăng Lăng sẽ không chết, không thể rời khỏi chính mình! Trong lòng của hần đang gào thét, toàn thân khí lực phảng phất, đầu óc như muốn nổ tung, không ngừng lũng đoạn kịch liệt đau nhức làm cho hần khó có thể thừa nhận, vì vậy nhấc tay ôm lấy đầu, thống khổ kêu gào, không lâu, chỉ cảm thấy trước mắt mờ hồ, bất tỉnh đi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Đại kết cục (hạ)

Lưu Vân Lạc Kỳ lại lần nữa tỉnh lại thì, phát hiện mình đang nằm ở trên mã xa, không chỉ có nhanh chóng lật thân lên, xốc lên bức màn hướng ra ngoài nhìn lại, chỉ thấy ven đường từng dãy rừng rậm, thật là lạ lẫm. Vì vậy, mày rậm nhìn lại, hấn thét to một câu "Đây là nơi nào? Chúng ta đang đi đâu?"

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, thiết kỵ Chu Thống lĩnh đi nhanh tới, cung kính trả lời "Khởi bẩm hoàng thượng, đây là Đường quốc! Chúng ta đang trong hành trình hồi cung!"

Lưu Vân Lạc Kỳ vừa nghe, giật dử mắt mở: "Hồi cung? Lớn mật, ai bảo ngươi hồi cung? Trẫm còn muốn đi tìm Lăng Lăng!"

"Bẩm hoàng thượng, nương nương đã táng thân biển lửa. Hương tiêu ngọc vẫn!" Chu Thống lĩnh trầm trọng nói ra.

Lưu Vân Lạc Kỳ giật mình, trước khi hôn mê tình cảnh lập tức trở về trong óc, trong chốc lát, bị thông rống ra "Sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể, mặc kệ thi hài có hay không thật sự thuộc về Lăng Lăng, trẫm cũng phải đi tìm hiểu rõ ràng. Nhanh, phân phó mọi người quay đầu lại, đến thành Bắc vùng ngoại ô tại tòa phế tích đi."

"Hoàng thượng, tuyệt đối không thể!! Hoàng thượng quyết không thể trở lại Bắc quốc!!"

"Vi cái gì?" Lưu Vân Lạc Kỳ nheo mắt lại, tức giận căng thẳng.

"Hoàng thượng hiện thân nơi Bắc quốc tin tức đã bị lộ, ngày hôm qua buổi chiều, Bắc quốc hoàng đế phái binh bốn phía điều tra, tình thế thật sự nguy cấp, thuộc hạ đành phải cả gan, tự chủ trương mang theo hoàng thượng vẫn chưa thanh tỉnh suốt đêm rời đi khỏi Bắc quốc!" Chu Thống lĩnh nom nớp lo sợ bẩm ra tình huống.

"Còn thi hài? Các người có mang theo không?"

"Thi hài nghe nói đã bị Trình đế mang đi!" Chu Thống lĩnh nói, tiếng nói vừa dứt, làm ra khẩn cầu "Thuộc hạ tình tường hoàng thượng đối với nương nương cảm tình sâu đậm, nhưng mà bây giờ tình huống nguy hiểm, xác thực không nên ở lâu tại Bắc quốc. Bất quá hoàng thượng xin yên tâm, thuộc hạ trước khi đi đã công đạo nhân sĩ tiếp tục đóng đô ở đó lưu ý vụ hoả hoạn kia xác thực nương nương có hay không thật sự đã táng thân biển lửa!"

Nhưng mà, Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn không chịu rời đi "Không, trẫm muốn tìm được thi hài, trẫm muốn trở về tìm hoàng huynh, xin huynh ấy trả thi hài cho trẫm mang về, thi thể của Lăng Lăng, chỉ có thể chôn cất tại hoàng lăng của Lưu Vân hoàng triều chúng ta!"

Nói đi, hấn đẩy Chu Thống lĩnh ra, nhảy xuống xe ngựa.

Chu Thống lĩnh kinh hãi, không chút nghĩ ngợi liền ngăn trước mặt hấn.

"Làm càn, ngươi tính làm gì, dám can đảm ngăn cản trẫm sao?"

Chu Thống lĩnh khôi ngô thân hình dứt khoát bất động, chỉ là cúi đầu: "Hoàng thượng, xin thứ cho thuộc hạ mạo phạm, thuộc hạ thật sự không thể để cho hoàng thượng mạo hiểm đi được!! Hoàng thượng thân là vua của một nước, gánh vác giang sơn xã tắc cùng trách nhiệm thiên hạ, nếu hoàng thượng có gì sơ xuất, ai sẽ bảo vệ xã tắc, ai sẽ bảo vệ lê dân bách tính?"

Lúc này, thiết kỵ binh cũng đều quỳ xuống, trăm miệng một lời cầu khẩn

"Hoàng thượng, Chu Thống lĩnh nói đúng, xin ngài theo thuộc hạ trở về nước a!"

Bảo vệ xã tắc, bảo vệ lê dân bách tính? Chính mình yêu nhất 1 người nữ nhân lại không thể bảo vệ được, còn bảo vệ cho bọn họ làm gì chứ!! Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng nổi lên khổ sở cùng bi ai, lần nữa lâm vào cực kỳ bi thương.

"Còn có công chúa Nữ Nữ, hoàng thượng cho dù không để ý đến những người khác, cũng nên vì công chúa Nữ Nữ mà suy nghĩ, công chúa Nữ Nữ đã mất đi nương, chẳng lẽ muốn nó ngay cả phụ hoàng cũng mất đi sao? Nó mới ba tuổi, nhỏ như vậy, những ngày tiếp theo còn cần người làm bạn dạy bảo, mà người đó, ngoại trừ nương nương, không phải hoàng thượng thì không ai có thể hơn a!!"

Nghe đến điều đó, Lưu Vân Lạc Kỳ trong óc đột nhiên hiện ra hình dáng Nữ Nữ, những lúc nó không ngừng khóc lóc hỏi thăm nương đáng thương vô cùng. Không sai, nếu chính mình xảy ra việc gì ngoài ý muốn, Nữ Nữ sẽ càng thảm hại hơn!!

Cảm thấy Lưu Vân Lạc Kỳ đang xao động, Chu Thống lĩnh nắm lấy thời cơ, tiếp tục khuyên giải

"Tục ngữ nói, lưu được núi xanh không lo không có củi đốt, còn nhiều thời gian, nhân sĩ đóng đô ở đó đã hứa giữ liên lạc với chúng ta, có tin tức gì, hoàng thượng lại vụng trộm đến đó cũng chưa hẳn đã muộn. Hướng hồ, hoàng thượng hồi cung sau, còn có thể cùng văn võ bá quan bàn bạc kỹ hơn như

thế nào đối phó với Bắc quốc!"

Lưu Vân Lạc Kỳ lại trầm ngâm một lát, cuối cùng, gật đầu đồng ý, còn thuận tiện hỏi: "Nhan Hâm đâu?"

"Hồi hoàng thượng, nàng bị nhốt trong khung xe ngựa, miễn cho nàng quấy rối làm chậm trễ hành trình, thuộc hạ đơn giản điểm huyết ngủ của nàng!" Chu Thống lĩnh dứt lời, việc này không nên chậm trễ, phân phó mọi người một lần nữa lên đường, rất nhanh hướng phía trước tiếp tục đi.

Lưu Vân hoàng triều, Bách Thảo sơn trang

Cả trong trang một mảnh yên tĩnh, tại đây ngày đông giá rét càng thêm hoang vu tịch liêu.

Một cô gái áo lam đang từ trong phòng đi ra, trong tay mang theo một cái giỏ trúc, bước liên tục tới Tiểu Thạch, không lâu sau đi vào một gian phòng nhỏ, tại nơi nào đó nhẹ nhàng nhấn một cái, chỉ nghe một tiếng ầm vang nổ, trong đó một mặt vách tường tức thì xuất hiện một cửa đá.

Nàng thấp người cúi đầu, vượt qua cửa đá, tiến vào mật đạo. Mật đạo ước chừng rộng bằng thân của mấy người, mười trượng trở lại nâng lên một chiếc đèn, nửa khắc đồng hồ sau, nàng đã ở một gian rộng rãi sáng ngời trong thạch thất.

Buông giỏ trúc xuống, nàng gọi người nam tử tóc trắng đang ngồi xếp bằng luyện công xuống, "Sur huynh, ăn cơm đi!"

Tóc trắng nam tử không có phản ứng, hai mắt như cũ đóng chặt.

Cô gái áo lam bĩu môi, không hề lên tiếng, trực tiếp ngồi xuống, suy nghĩ bắt đầu.

Ngày đó, theo trong hôn mê sau khi tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ở trong một gian phòng, bên cạnh còn có một người -- Nhan Hâm! Nàng mới biết rõ, mình bị Nhan Hâm bắt đi, đến ngoài thành khu đồng nội.

Nàng còn chưa kịp tỉnh tường, lập tức ăn vài bạt tai của Nhan Hâm, kế tiếp chính là một hồi chửi rủa cùng rống giận. Nhan Hâm thậm chí đáng giận đến mức liên tục vài ngày không cho nàng ăn uống, đem nàng bỏ đói đến bần rùn tay chân, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Đến ngày thứ tư, Nhan Hâm đột nhiên rời đi, mà nàng cũng đói bụng đến mức phân không rõ Đông Nam Tây Bắc, muốn chạy trốn căn bản bất lực. Đang tuyệt vọng hết sức, Cánh Bắc cùng Đoàn Dung hoàng hậu chợt xuất hiện.

Cánh Bắc tựa hồ nhìn ra Đoàn Dung hoàng hậu chính là Tuệ Tâm thái hậu giả mạo – hung thủ đã nổ chết sư phụ, vì vậy cùng Đoàn Dung hoàng hậu đánh nhau, một mối lửa bị chế phục khiến Đoàn Dung hoàng hậu cùng cả căn phòng bị thiêu hủy, làm cho Đoàn Dung hoàng hậu ngay cả hải cốt cũng không còn.

Không biết bởi vì quá độ đói lả, hay do nhìn thấy cảnh tượng hải hùng, nàng hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại thì phát hiện mình đã trở lại Bách Thảo sơn trang.

Tới nơi này đã nửa tháng, Cánh Bắc không cùng nàng nói qua một câu, mỗi ngày hẩn đều ở đây luyện công, nàng thì chuẩn bị ba bữa cơm mang đến cho hẩn.

Nàng rất muốn biết sau khi mình rời khỏi Bắc quốc, tình huống ra sao. Lưu Vân Lạc Trinh, Nhan Hâm, còn có, Lưu Vân Lạc Kỳ khi tìm không thấy mình, nhất định rất kinh hoàng, hẩn có hay không đã rời khỏi Bắc quốc?

Một hồi gió đột nhiên lướt qua, làm cho Sở Tiêu Lăng dần dần thanh tỉnh, trông thấy Cánh Bắc đang đi qua, đến giỏ trúc, như dĩ vãng bắt đầu yên lặng dùng cơm.

Đầu tiên là như có điều suy nghĩ nhìn chăm chú hẩn trong chốc lát, Sở Tiêu Lăng lập tức đứng dậy, vòng quanh thạch thất đi một vòng, thạch thất này, sư phụ đã từng bế quan tu luyện, sư phụ sau khi qua đời, Cánh Bắc một mực trốn trong này, khó trách lần trước Lưu Vân Lạc Kỳ phái người tìm khắp sơn trang cũng không thấy.

Đi tới, Sở Tiêu Lăng tiến vào một gian phòng, đây là nơi sư phụ bày những vật trọng yếu nhất, có rất nhiều bí quyết võ công. Bất quá, điều làm cho nàng kinh ngạc, trên mặt bàn hôm nay đột nhiên có một quyển sách, là 1 tập nhật ký!

Cái này, sư phụ viết ra nhật ký? Nghĩ đến sư phụ có thể từ tập nhật ký lưu lại di thư ..., thêm hiếu kỳ, Sở Tiêu Lăng cuối cùng nhịn không được, lật ra:

-- Đã xa cách hơn hai mươi năm, ta gặp lại kẻ đã làm thay đổi cả đời ta ác độc nữ nhân, lần nữa thua trong tay thủ hạ của nàng. Có lẽ là lão Thiên gia thương cảm, đã để cho Sở Tiêu Lăng đến cứu ta. Từ trước đến nay, ta có thù tất báo, có ân cũng không muốn thiếu nợ, biết rõ nha đầu kia xuất thân bần hàn, liền âm thầm theo nàng xuống núi, xem có thể trợ giúp gì không, lại phát giác ra, nàng ta cùng Lưu Vân Lạc Kỳ quan hệ không bình thường!! Vì vậy, ta nảy lên một ý niệm trong đầu, đem nàng thu nạp bên người, tương lai hoàn thành đại kế của ta.

-- Còn tưởng rằng, ta đối với nàng chỉ có lợi dụng, chính là ở chung lâu ngày, bất tri bất giác sinh ra tình cảm, giống như là Cánh Bắc đã truyền cho ta cảm giác. Ta nghĩ ngờ đứa con trong bụng nàng chính là dã chủng của Lưu Vân Lạc Kỳ, ta vốn nên nhân cơ hội diệt trừ, đối với người lại không làm như vậy, còn chú ý thân thể của nàng ta, giúp nàng ta an toàn sinh nở.

-- Từ khi Nữ Nữu được sinh ra, ta lạnh như băng tâm tư đột nhiên có nhiệt độ, nhìn đứa trẻ đáng yêu này, nghe trong miệng nó phát ra tiếng kêu gọi, ta nội tâm cảm thấy sục sôi cảm xúc. Nhưng mà, vì kế hoạch, vì Cánh Bắc, ta phải ngăn chặn tình cảm của mình, không để cho mình quá mức nhập tâm.

-- Ngày đêm thối thoát, ba năm cứ như thế trôi qua, chính mình tổng hội không giải thích được mà nhớ lại chuyện cũ, chẳng lẽ, mình ở trên đời này thời gian không còn lâu rồi? Xem ra, về sau thực hành kế hoạch, hết thầy trả lại cho Cánh Bắc.

-- Có được tất có mất, có thắng tất có bại. Ta tình tường hiểu được, làm như vậy rất có lỗi với Sở Tiêu Lăng nha đầu kia, mà lại có lỗi với Nữ Nữ. Nhưng mà, vì Cánh Bắc, ta bất luận nhìn đến kẻ nào! Như ta mong muốn, Lưu Vân Lạc Kỳ rất nhanh phát bệnh .

Nhìn thấy nha đầu kia y nguyên đối với ta tin tưởng không nghi ngờ, ta ngoại trừ cảm động, còn có áy náy. Chỉ tiếc, trong kế hoạch của ta, Lưu Vân Lạc Kỳ tuyệt đối không thể toàn mạng sống, cho nên, ta tạm thời qua loa với nàng. Ta nhìn ra, Cánh Bắc đối với nàng thương yêu không hề thua kém so với Lưu Vân Lạc Kỳ, ta nghĩ, kế hoạch sau khi thành công, nàng cũng có thể được hạnh phúc, Cánh Bắc sẽ cho nàng hạnh phúc! Cái này, coi như là cho ta đối với việc lợi dụng nàng đền bù tổn thất xứng đáng a.

-- Cho tới nay, đều cảm thấy Cánh bắc đã chịu thua thiệt nhiều, Tiêu Lăng cùng Nữ Nữ một câu công đạo, nhưng ta không có dũng khí đến trước mặt bọn họ nói ra, bởi vậy, chỉ có thể ở trong lúc này nói -- thực xin lỗi! Thực xin lỗi!! Thực xin lỗi!!!

Xem hết cả tập nhật ký, Sở Tiêu Lăng đã lệ rơi đầy mặt. Nguyên lai, sư phụ có một đoạn thời gian bị thăm như vậy, cõi lòng nàng chua xót . Nguyên lai, Cánh Bắc mới là chân chính Lưu Vân Lạc Trinh; nguyên lai, chính mình đã sớm bị bà lợi dụng trả thù ; nguyên lai, Nữ Nữ lần trước thiếu chút nữa bị sảy, cũng nằm trong kế hoạch bà đã bố trí, nguyên lai.

Cánh Bắc hẳn là cũng đã xem qua tập nhật ký này rồi, tâm tình của hắn sẽ như thế nào? Trước sau như một kính yêu sư phụ? Hay là, hận sư phụ đã thay đổi cả cuộc đời hắn?

Cánh Bắc đang nghĩ gì, Sở Tiêu Lăng không rõ ràng lắm, nhưng nàng rất rõ ràng cảm giác của mình, không có phần nộ, cũng không oán hận, chỉ nồng đậm phiền muộn cùng thờ dài, đối với Cánh Bắc đồng tình, đối với Chân Nguyệt Tình đau lòng, đồng thời, còn đối với chính mình than thở.

Có lẽ, đây là số mệnh, vận mệnh làm cho mình cùng bọn họ gặp gỡ nhau, ràng buộc, phát sinh liên tiếp sự cố. Nếu là mệnh định, vậy không nên xem trọng việc ai đúng ai sai, không nên trách cứ ai, nhất định phải ..., chỉ có thể trách vận mệnh -- cao cao tại thượng lão thiên gia đã an bài ra!!

Sở Tiêu Lăng ôm tập nhật ký, tựa như vậy không nhúc nhích ngu ngơ, thật lâu mới thanh tỉnh. Trở lại thạch thất, phát hiện Cánh Bắc đã dùng bữa xong, một lần nữa trở lại đài cao ngồi xếp bằng.

Vì vậy, Sở Tiêu Lăng, không quấy rầy, đối với hắn ngóng nhìn một hồi, lập tức nhắc giỏ trúc, rời đi khỏi thạch thất.

Trung đình bạch cây, lãnh lộ không tiếng động ẩm ướt hoa quế.

Tối nay nguyệt minh nhìn qua, không biết thu đã đến nhà ai.

Sở Tiêu Lăng ngồi chồm hổm trên thềm đá lạnh như băng, hai tay chống cằm, xuất thần nhìn lên đỉnh đầu Minh Nguyệt, dung nhan đầy ưu sầu phiền não.

Hôm nay đọc xong nhật ký của sư phụ, còn thấy được sư phụ nói về cách giải độc Mất Hồn Tán, không thể tưởng được, loại độc chất này giải pháp, nói đơn giản mà lại không đơn giản, nói phức tạp cũng không hề phức tạp, chỉ cần dùng đúng biện pháp, có thể rất nhanh giải trừ.

Chính xác giải pháp là -- lấy độc trị độc!!

Chính mình lần nữa dùng đến Mất Hồn Tán, lại lần nữa cùng hắn kết hợp, có thể từ trong cơ thể hắn lưu lại độc tố truyền qua mình ‘ sau đó chính mình thủ thân một tháng, để cho trong cơ thể Mất Hồn Tán tự động tiêu tán. Chính mình có nên đi hay không? Đi thì..., sẽ lại một lần nữa cùng hắn dây dưa liên lụy, nhưng nếu không đi, trong cơ thể hắn độc tố vĩnh viễn không cách nào giải trừ được, làm cho hắn cả đời vô năng (hay còn gọi là bất lực=.)!

Hắn rất đáng giận, nhưng bất luận nói như thế nào, sự tình là do chính mình gây nên. Còn có Nữ Nữ, chính mình ngày nhớ đêm mong nó, chính mình không cách nào quên được!

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Tiêu Lăng trong óc kiên quyết, nội tâm quyết định, tranh thủ đứng dậy, trở về phòng chuẩn bị, lưu lại cho Cánh Bắc một tờ giấy:

Sư huynh, ta hứa sẽ quay trở lại sẽ không rời khỏi ngươi nữa, chính là, ta còn một chuyện chưa từng hoàn thành, ta sẽ đi ngay bây giờ . Hãy cho ta mười ngày, làm xong việc ta sẽ dẫn ngươi đi đến một chỗ thế ngoại đào nguyên, chỗ đó dân phong thuần phác, hữu sơn hữu thủy, phong cảnh như vẽ, đến lúc đó, ta, Nữ Nữ, còn ngươi nữa, sẽ ở đó tự do tự tại, khoái lạc cuộc sống yên bình.

Viết xong, nàng nhiều lần xem lại, mới đem thư đặt lên, trên một nơi có thể thấy được, nàng biết rõ, ngày mai hắn không thấy mình, chắc chắn tới nơi này, cũng sẽ nhìn thấy tờ giấy này.

Xong xuôi, nàng đi đến tủ thuốc, từ trong tủ tìm được Mất Hồn Tán cùng Ngưng Hương Lộ, Ngưng Hương Lộ là một loại thuốc, chỉ cần tạt dưới mũi bôi qua một chút, liền có thể làm mê mẩn tâm trí người khác, làm cho người ta sinh ra ảo giác, cho rằng trước mắt hết thấy đều là mộng cảnh.

Giờ đó đều chuẩn bị xong, nàng lúc này mới lên giường nghỉ tạm, nhưng mà trần trọc mãi cũng không cách nào ngủ được, đến khi trời vừa tờ mờ sáng, nàng đã đứng dậy, mang theo những vật trọng yếu, lặng lẽ rời đi khỏi sơn trang, hướng kinh thành đi đến.

Lưu Vân hoàng cung

Xanh vàng rực rỡ, sáng chói mỹ lệ trong phòng ngủ, tại hôn ám ngọn đèn dầu chiếu rọi, làm cho người ta cảm thấy cô đơn, phiền muộn đau thương .

Mấy tháng nay, thống khổ thời gian tựa hồ chưa hề rời khỏi hắn. Đầu tiên là nàng mất tích, tiếp theo là việc nàng qua đời, đều làm hắn bị dũa kích thống khổ.

Mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, làm cho cả đời này phải nhận lấy trầm thống cực khổ như thế? Hắn biết rõ, đau thương này, thống khổ này, sẽ một mực quán quanh lấy hắn, cho đến cuối quãng đời còn lại. Chính là, thời gian không có nàng, mình có thể kiên trì thêm bao lâu? Còn có thể chèo chống được bao lâu?

Từ Bắc quốc trở về đã hơn một tháng, lưu thủ tại Bắc quốc hộ vệ mỗi lần truyền tin tức đến đều là -- tìm không thấy nàng. Dần dà, hắn cuối cùng chịu tin, trong phê tích tìm được thi hài kia chính là nàng. Nàng đã ra đi, đi đến thế giới bên kia, ngoại trừ trong mộng, chính mình sẽ không còn được gặp lại nàng!! Kể tiếp nhân sinh, chính mình chỉ có thể nhớ lại nàng có giọng nói và dáng điệu tương mạo như thế nào, hằng đêm hồi tưởng tới nàng.

"Lão thiên gia, người rốt cuộc có hay không nhìn lại? Nếu người đối với trẫm còn có chút thương cảm, như vậy xin người một lần nữa cho trẫm 1 cơ hội, chỉ cần nàng trở lại bên người trẫm, người muốn trẫm làm gì cũng được!!"

Tình mạch đôi mắt đen nhìn lên xa xôi trời xanh, hắn không tiếng động phát ra lời cầu khẩn đáng tiếc đáp lại hắn, chỉ có sáng tỏ vàng Minh Nguyệt, còn có lẳng lẳng lập loè ánh sao.

Đột nhiên, hắn như nhìn thấy, chúng nó đều đang mỉa mai trừng phạt hắn đáng tội, cười nhạo hắn đã si tâm vọng tưởng, nói hắn tốt nhất nên chết tâm tư đi!!

Khẩn cầu ánh mắt chuyển thành bi phẫn, hắn trừng mắt với chúng, xoay người trở lại Long sàng, tựa như vậy để quần áo nằm xuống, nhắm mắt lại, tiếp tục tùy ý suy nghĩ chẳng có mục đích.

Hắn vô cùng tập trung, đến nỗi không cảm thấy được cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, một người nữ tử trang phục màu lam bình thường đang rón ra rón rén đi vào, thẳng hướng trước giường, theo trong bình đồ ra vài giọt Ngưng Hương Lộ, rất nhanh bơi vào mũi của hắn.

Đột nhiên bị chạm đến, làm cho hắn nhanh chóng trợn mắt, nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ mà mình ngày đêm thao thức, thanh linh đại chấn, một giây sau, đã lật thân lên.

"Lăng Lăng, là nàng sao? Nàng không chết? Nàng đã trở lại? Nàng nghe được lời trẫm kêu gọi, biết rõ trẫm đang tưởng niệm, hiểu được trẫm đang thống khổ, cho nên đã trở lại, có phải không? Có phải không?"

Nhìn qua thân hình tiểu tụy gầy gò Sở Tiêu Lăng yểu hâu phút chốc căng thẳng, đôi mắt không tự chủ bốc lên nhiệt khí, nhưng nàng cường lực chịu đựng, ngăn cản nước mắt trào dâng.

Cùng lúc đó, Lưu Vân Lạc Kỳ đem nàng kéo lên giường, ôm chặt lấy nàng, run rẩy đôi tay tại trên người nàng không ngừng vuốt ve, cảm thụ sự hiện hữu của nàng.

Sở Tiêu Lăng tùy ý mặc hắn tiếp tục, bắt đầu động thủ cởi đi áo bào của hắn.

Đối với cử động lần này của nàng Lưu Vân Lạc Kỳ vừa mừng vừa sợ, mà còn cảm thấy hoang mang, khi hắn hoàn hồn lại, đã phát hiện toàn thân mình chỉ chứa lại một kiện quần lót, mà nàng cũng giống như vậy, tuyết trắng phần nộn kiều khu đang hiện ra nhàn nhạt Phi Hồng, làm cho trong cơ thể hắn nhiệt lưu không khống chế được dấy lên.

Ngoài dự liệu của hắn nữa là, nàng tỏ thái độ khác thường, chủ động ngồi trên người hắn, kiều diễm ướt át cặp môi đỏ mọng chậm rãi hôn môi của hắn, học cách mà bình thường hắn luôn như vậy, nhẹ nhàng cạy mở hàm răng của hắn, quán lấy đầu lưỡi, không ngừng liếm láp, hút chặt cùng quán quýt.

Trong cơ thể dục hóa càng ngày càng tăng, Lưu Vân Lạc Kỳ cũng chịu không nổi nữa, Vô Tâm suy nghĩ đến việc khác, sửa bị động thành chủ động, một tay chế trụ ột nàng, một tay ổn định eo của nàng, đầu lưỡi hung hăng quán quýt lấy cái lưỡi thom tho cả nàng, xâm chiếm trong miệng mỗi một tác hương thơm của nàng.

Cảm nhận được sự cuồng dã cùng nóng bỏng của hắn, Sở Tiêu Lăng kiều khu nổi lên rung động, thuận thế hướng tới gần hắn.

Việc này, không thể nghi ngờ nhanh khuấy động Lưu Vân Lạc Kỳ bị hấp dẫn cùng cổ vũ.

Hắn không hề thoả mãn chỉ với hai đầu lưỡi quán giao, đôi tay không thể chờ đợi được bỏ đi cái yếm của nàng cùng quần lót, làm cho nàng thân không mảnh vải hiện ra trước mặt mình. Mà chính hắn, cũng đã toàn thân trần trụi.

Cảm nhận được hắn đang vận sức chờ phát động, Sở Tiêu Lăng phản xạ có điều kiện đỏ bừng mặt, nhưng nàng biết rõ, mình phải hoàn thành nhiệm vụ, bởi vậy không thể lùi bước, còn phải chủ động, nghĩ xong, nàng lấy hết dũng khí, kiều khu hướng gần sát đến hắn.

Nàng chủ động, làm cho Lưu Vân Lạc Kỳ cuồng hỉ, còn có buồn bực, việc này, nàng chưa từng biểu hiện qua!! Nàng đêm nay làm sao vậy? Chẳng lẽ là cùng mình cách biệt quá lâu, nên không thể chờ đợi được mà muốn mình cùng nàng, muốn cùng mình thân mật dung hợp?

Trong lòng đầy dẫy nói không nên lời vui sướng, đôi môi mỏng nhếch lên, vẽ ra một nụ cười gian, hắn bắt đầu tách chân của nàng ra.

Bất quá, cuối cùng ngay trước mắt, hắn lại nhớ đến việc của người nào đó, chính mình. Y nguyên đang có bệnh trong người, phải cấm dục!!

Tựa hồ là nhìn ra trong lòng của hắn đang suy nghĩ gì, Sở Tiêu Lăng đột nhiên lên tiếng, thanh âm dī thường mềm mại:

"Đừng lo lắng, đây là mộng, hãy cho Lăng Lăng tại trong mộng cùng ngài trèo lên đỉnh dục vọng Thiên đường a!"

Dứt lời, nàng nép vào trước ngực của hắn, há miệng ngậm lấy một điểm lồi trước ngực hắn.

Mộng? Nghe đến đây, Lưu Vân Lạc Kỳ thoáng chốc thanh tỉnh không ít, vừa rồi, hắn rõ ràng rất chân thật cảm giác được sự hiện hữu của nàng, tại sao có thể là mộng? Nhưng mà, hiện tại xem ra, hết thảy trước mắt tựa hồ thật là mộng, bởi vì nàng đang yêu kiều như vậy, mình ở trong hiện thực chưa từng gặp qua.

Mới khờ khạo một chút thần chí dần dần lại trở nên Hồn Độn, trong óc cũng triệt để trống rỗng, kêu gào bão táp dục vọng làm cho hắn dứt bỏ tạp niệm, một lần nữa đẩy hai chân của nàng ra, nương theo một tiếng găm nhẹ, hai người đã hòa hợp nhất thể!

Khuây khoả trong người, sóng nhiệt trong người khuếch tán, mà lại càng ngày càng tăng vọt, Sở Tiêu Lăng thân thể ngăn không được co rút run rẩy, lớn mật nóng bỏng đón ý hòa theo cùng hắn.

Tức thì, thờ dốc, găm nhẹ, than nhẹ, thét lên pháp phòng pháp phòng, cấu thành một hòa âm mỹ diệu, cả trong không khí, tràn đầy mùi hương của nam nữ hoan ái

Đêm sâu, màn trong vẫn đang dục hòa thiêu đốt, hai người tựa hồ không biết mệt mỏi, muốn đem năng lượng duy nhất trong cơ thể toàn bộ phóng thích. Tình cảm mãnh liệt ngừng lại đã là canh bốn thiên.

Lưu Vân Lạc Kỳ đã sớm ngủ say, Sở Tiêu Lăng vội mặc lại xiêm y, đầu tiên là đảm chiêu nhìn hắn một hồi, lập tức nắm tay của hắn, bắt mạch xác nhận độc tố trong cơ thể của hắn đã triệt để thanh trừ, một mực gác lại trong lòng tảng đá lớn cuối cùng để xuống.

Không dám tiếp tục tham luyến, nàng tiểu tâm dục dục thay hắn mặc lại đồ ngủ, đắp kín mền, đầy cỗi lòng phức tạp nhìn chung quanh quen thuộc, quyết tâm, bước ra khỏi cửa phòng, trở lại phòng ngủ Nữ Nữ.

Buồn ngủ Cầm nhi, thấy nàng cuối cùng đã xuất hiện, vội vàng đứng dậy, hỏi thăm "Tiêu Lăng tỷ, không phải nói rất nhanh sẽ tới sao? Sao lâu như vậy?"

Sở Tiêu Lăng chưa trả lời, chỉ là nói khẽ một câu "Chúng ta đi thôi!"

Sau đó, theo Cầm nhi trong tay tiếp nhận trong đó một cái túi, đi theo sau lưng Cầm nhi, cúi đầu, ra đến đại điện.

Thái giám nhìn thấy Cầm nhi, lập tức mỉm cười "Nữ Nữ công chúa muốn gì đều đã thu thập xong a? Sao không chờ hừng đông hãy đi?"

Cầm nhi cũng cười nhạt "Những vật này, Nữ Nữ hôm nay rất sớm muốn dùng, ta phải nhanh đi lấy!"

Thái giám sau khi nghe xong, nhẹ gật đầu, lần nữa dặn dò nàng chiếu cố Nữ Nữ sau, tổng nàng ra điện, đến cuối cùng, hắn không lưu ý qua một người giống Sở Tiêu Lăng.

Hai người trở lại Sở gia thì sắc trời đã sáng, Sở mẫu cùng Sở Dịch Bân cũng không ngủ, mà Nữ Nữ, đã sớm tỉnh lại.

"Tiêu lăng, con thật sự nhất định phải đi?" Sở mẫu cầm tay nàng, ánh mắt không muốn cùng thương cảm.

"Thực xin lỗi nương, nữ nhân không thể báo hiếu, không thể ở bên cạnh ngài, bất quá ngài yên tâm, con dần xếp xong sẽ thư tín trở về. Ngài thích, đến lúc đó có thể đi tìm chúng con." Sở Tiêu Lăng cũng là vạn phần không muốn cùng phiền muộn.

Sở mẫu rung rung gật đầu "Nương tuy không nỡ để các con đi, chính là, cũng vì hoàng thượng cảm thấy khổ sở mà lòng chua xót, kỳ thật, khi con mất tích, nương ở trong cung vài ngày, phát hiện hoàng thượng hắn thật sự rất thương con, hơn nữa, thời gian trôi qua cũng không thể. Con thật sự hận hắn? Nhất định phải rời khỏi hắn?"

Hận? Hận sao? Có lẽ có a, nhưng Sở Tiêu Lăng biết rõ, đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu để chính mình phải rời đi

"Có lẽ hắn sẽ thống khổ, thế nhưng chỉ là tạm thời, không có con, hắn còn có những nữ nhân khác. Nhưng Cánh Bắc thì không, ngoại trừ con, Cánh Bắc chỉ có hai bàn tay trắng!"

"Chính là."

"Nương, ngài chớ miễn cưỡng tỷ tỷ, nhiều nhất con đáp ứng người, từ nay về sau phụ tá cho hắn, xem như. Đền bù cho hắn a!" Trải qua những ngày này, Sở Dịch Bân cuối cùng đối với Lưu Vân Lạc Kỳ có đổi mới, nhưng việc này cũng không đại biểu, Hắn cũng khuyên tỷ tỷ lưu lại, trong lòng hắn, tỷ tỷ quyết định như thế nào, vĩnh viễn hắn sẽ nghe theo!

Lúc này, một mực trầm mặc tại bên cạnh Nữ Nữ đột nhiên hỏi một câu "Nương, có phải là từ nay về sau Nữ Nữ sẽ không còn được gặp lại phụ thân không?"

Sở Tiêu Lăng đột nhiên sững sờ, một hồi lâu, tại trước mặt Nữ Nữ ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đề 2 bên bả vai Nữ Nữ, chăm chú nghiêm túc nói

"Nữ Nữ, nương hỏi con, con thích ở bên phụ thân? Hay là. Vĩnh viễn cùng nương ở chung một chỗ?"

"Nếu hai chỉ có thể chọn một, như vậy, Nữ Nữ lựa chọn cùng nương ở chung một chỗ!!" Nữ Nữ không cần nghĩ ngợi đáp, đồng thời nhào vào trong ngực Sở Tiêu Lăng.

Sở Tiêu Lăng trái tim ấm áp, chăm chú ôm chặt nó

"Nương sẽ yêu thương con gấp bội, vĩnh viễn ở bên cạnh con, còn có cha nuôi, cũng sẽ trước sau như một yêu thương con, đem con trở thành bảo bối!"

Rồi sau đó, mấy người lưu luyến không rời, biết rõ Đông Phương không trung rằng mây đỏ phá vân đi ra, Sở Tiêu Lăng mới mang theo đơn giản hành lý, ra đến hậu viện.

Đột nhiên kinh hãi nhìn, chỗ đó đang có một người đang đứng, một đầu tóc trắng tại Thần Quang chiếu rọi, hiện ra chói mắt quang mang.

"Cha nuôi!!" Nữ Nữ dĩ nhiên chạy đến, lâu ngày không thấy, nó dĩ nhiên liếc qua cũng có thể nhận ra hắc, lại không vì mái đầu hắc đầy tóc trắng mà cảm thấy sợ hãi.

Thân hình cao lớn mỉm cười, hắc ngời chồm hồm xuống, để tiểu thân thể nhào vào lồng ngực trắng kiện của chính mình.

Sở Tiêu Lăng cũng đến gần, kinh hi nói

"Không phải ta đã nói chờ ta cùng Nữ Nữ trở về son trang sao? Sư huynh như thế nào sớm đã tới đây?"

"Cánh Bắc, Tiêu Lăng cùng Nữ Nữ từ nay về sau làm phiền con!" Sở mẫu đột nhiên cũng xen vào một câu.

Cánh Bắc không nói, ôm lấy Nữ Nữ, bước ra cửa sau, cùng tiến đến xe ngựa.

Cầm nhi lại một lần nữa cảm tay Sở Tiêu Lăng, hai mắt đầm lệ

"Tiêu Lăng tỷ, dàn xếp ổn thỏa xong cần phải nhớ đưa tin trở về nha!!"

Nhìn trước mắt muội muội, nhớ tới nàng những năm gần đây đối với chính mình làm việc nghĩa không chùn bước trợ giúp, Sở Tiêu Lăng ngoại trừ không muốn, còn có vô cùng cảm kích, trở tay, đem đôi tay nhỏ nhỏ của nàng một mực khóa lại trong tay của chính mình, tự đáy lòng cảm tạ

"Cầm nhi, lại một lần làm phiền ngươi, ân tình của ngươi, ta sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong tâm khảm!"

Một lát sau, Sở Tiêu Lăng buông tay, chuyển hướng đệ đệ "Dịch Bân, nương tương lai làm phiền ngươi, ngươi phải hiếu thuận với nương, tính luôn cả phần của tỷ! Còn nữa, Cầm nhi là cô gái tốt, ngươi đừng có phụ nàng!"

Cuối cùng, nàng đi đến trước mặt Sở mẫu, đầu tiên là đối với Sở mẫu thương cảm nhìn chăm chú, cái gì cũng không nói, chậm rãi quỳ xuống, dập đầu lay ba cái liên tiếp, đứng dậy dứt khoát quay đầu đi ra khỏi cửa chính.

Một tiếng thét to, một hồi móng ngựa, xe ngựa bắt đầu đi dần dần biến mất khỏi tầm mắt Sở Dịch Bân cùng Sở mẫu.

Hoàng cung

Hôm nay là ngày nghỉ, bởi vậy mặc dù mặt trời đã lên cao, Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn ngủ trong phòng an bình yên tĩnh.

Cự đại trên giường rộng, hai mắt khép hờ, bộ mặt đường cong dị thường nhu hòa, khóe miệng còn có chút nhếch lên, giống như tại giấc mộng có chuyện tốt đẹp.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, qua ước chừng một phút đồng hồ, hắc mới ung dung tỉnh lại, cánh tay hướng bên trái duỗi ra, sờ không đến mong muốn 1 người, nhập nhèm đôi mắt buồn ngủ đột nhiên chuyển tỉnh, bốn phía nhìn chung quanh một lần, tuần nhan dần dần vây kín phiền muộn, trong lòng vui mừng cũng nhanh chóng bị lạc lõng.

Hắc còn tưởng rằng, nàng đã trở lại, không thể tưởng được, chỉ là trường mộng, một hồi tự mình đa tình mộng mị!! Chính là, một màn kia hình ảnh quá đích thực, nàng một cái nhăn mày một nụ cười, hắc cũng không thể không khắc sâu trong trí nhớ, cái này trên giường, tựa hồ còn giữ lại nhiệt độ cơ thể nàng.

Tầm mắt, lần nữa đảo qua Kim Hoàng Sắc đệm giường, ngón tay thon dài cũng theo đó vuốt ve, còn bất chợt nhấc lên một chỗ trên đệm giường, phóng tới dưới mũi mũi liệt ngửi, làm hắc thất vọng chính là, cũng không phải mùi thơm của cơ thể quen thuộc đã lâu.

Cuối cùng, ánh mắt của hắc chuyển tới dưới háng, cấp bách cởi bỏ quần lót, chỉ thấy chính mình chỗ kia, y nguyên đột nhiên dựng đứng, lại không có gì đặc biệt, thân thể địa phương khác cũng không có dấu vết hoan ái trôi qua.

Nhiu mày, xoa nhẹ cái đầu, hắc đề lại buồn bực, ám ảnh việc tối hôm qua nên hắc gọi thái giám truyền đến

"Tối hôm qua có người nào tiến vào tầm cung trầm, hay là, có người nào đi tới Dục Khôn Cung không?"

"Hồi hoàng thượng, ngoại trừ Chăm nhi cô nương, không có người khác tới!"

"Chăm nhi, nàng ta không phải đi theo Sở gia phục thị Nữ Nữu sao? Như thế nào đột nhiên hồi cung? Nàng ta đâu?" Lưu Vân Lạc Kỳ lại thêm hoang mang.

Nguyên lai, sáng sớm hôm qua, Nữ Nữu đột nhiên nói muốn đi thăm Sở mẫu, hấn lo lắng nếu mình không cho phép, chỉ sợ sẽ khiến nó không vui cùng khổ sở, vì vậy, mặc dù trong nội tâm không muốn cũng đáp ứng để cho nó đi đến Sở gia ở vài ngày, còn phân phó Chăm nhi đi theo chiếu cố, mà lại còn ban thưởng cho Chăm nhi một khối kim bài, có thể tùy thời ra vào hoàng cung.

"Chăm nhi cô nương nói Nữ Nữu công chúa sáng nay muốn cần dùng gấp một ít vật phẩm, bởi vậy suốt đêm trở về ." Thái giám hơi ngưng lại, phảng phất nhớ tới điều gì, lại nói, "Nàng còn dẫn theo một nữ tử cùng đi, nói là bằng hữu của nàng."

Nữ tử? Bằng hữu? Lưu Vân Lạc Kỳ trong lòng run lên, chưa phát giác ra lại hỏi

"Các nàng bao lâu đến, khi nào rời đi?"

"Đêm qua canh hai đi đến, không sai biệt lắm rạng sáng mới đi!"

Rạng sáng mới đi? Thu thập vài đồ vật mà thôi, có tất yếu ở lâu như vậy không? Hoặc là, cho dù lưu lại qua đêm cũng là hừng đông mới đi, chứ không phải trong đêm rời đi.

Liếc trộm Lưu Vân Lạc Kỳ đang nghiêm nghị trầm trọng, thái giám không thể không kinh hoàng "Hoàng thượng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?"

Lưu Vân Lạc Kỳ vô thức lắc đầu, cho hấn lui, còn phân phó hấn đi gọi Tà viện phán .

Một hồi, Tà viện phán đi tới, dưới chỉ thị của Lưu Vân Lạc Kỳ, tiến hành bắt mạch cùng kỹ càng kiểm tra, sau đó kinh hi bẩm báo "Chúc mừng hoàng thượng, hoàng thượng trong cơ thể Mất Hồn Tán độc tố đã được triệt để tiêu trừ!"

Trong cơ thể độc tố không còn? Nghe đến việc ngoài ý định, Lưu Vân Lạc Kỳ chấn trụ, sờ đi gọi thái y, mục đích là muốn xác định tối hôm qua "Mây mưa thất thường" đích thực là giả hay thật, bởi vì chính mình còn đang cấm dục, nếu thật có hoan ái qua, chắc chắn sẽ có phản ứng khác thường.

"Vi thần xin hỏi hoàng thượng, có hay không đã tìm cao nhân khác trị liệu? Nếu có, hoàng thượng có thể không cho vi thần được diện kiến vị cao nhân kia, vi thần thật sự sợ hãi cùng bội phục, hi vọng cùng người đó học tập cách giải loại độc này!" Không biết rõ tình hình Tà viện phán, bỗng nhiên phát ra thỉnh cầu.

Cao nhân? Trị liệu? Nào có!! Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp tục im miệng không nói.

Tà viện phán có thể nói lòng nóng như lửa đốt, nhưng trở ngại người trước mắt là thiên tử, liền cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể tự trả lời. Đáng tiếc, hấn còn chờ không đến trong nội tâm trông mong, đã bị Lưu Vân Lạc Kỳ cho lui.

To như vậy trong phòng ngủ, lần nữa yên tĩnh trở lại, Lưu Vân Lạc Kỳ vĩ ngạn thân hình dọc theo trong phòng đi tới đi lui, suy nghĩ nghĩ ngờ vây quanh, hỗn loạn tâm tư tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Cả buổi sáng, hấn cứ như vậy trong phòng tự ngơ ngẩn suy nghĩ, thái giám đã mấy lần tới nhắc nhở dùng bữa, hấn đều không có phản ứng, đến giữa trưa, đột nhiên sai người đi tìm Sở Dịch Bản truyền vào cung .

"Vi thần khấu kiến hoàng thượng!" Không biết bao lâu bắt đầu, Sở Dịch Bản không còn có ác ý đối với hấn.

Lưu Vân Lạc Kỳ đưa mắt nhìn hấn một lát mới lên tiếng, giọng điệu cùng thần thái đều có vẻ không đếm xỉa tới "Nghe nói Chăm nhi tối hôm qua hồi cung thay Nữ Nữu mang đồ gì đó, Nữ Nữu có khỏe không? Ở đó có ngủ quen không? Trăm xé chiều nay vừa vãn nhàn rồi, muốn đi thăm nó!"

Sở Dịch Bản vừa nghe, khuôn mặt biến đổi.

Lưu Vân Lạc Kỳ đã nhận ra, giả bộ lo lắng "Làm sao vậy, chẳng lẽ Nữ Nữu đã xảy ra chuyện gì?"

"Ách, không có, Nữ Nữu rất tốt, nó. Hôm nay theo nương đi thăm biểu di bà rồi!" Sở Dịch Bản vội vàng tìm cớ, trong lòng bàn tay cũng đã toát mồ hôi.

Lưu Vân Lạc Kỳ lặng yên, lại lần nữa lên tiếng giọng điệu xoay mình chuyển sang lạnh lẽo cứng nhắc "Tối hôm qua Chăm nhi tiến cung cùng nữ tử kia là ai? Trăm ban thưởng cho nàng ta kim bài, không phải để nàng ta có thể tùy ý dẫn người đến!!"

"Nàng. Nàng. Chăm nhi một người bạn!"

"Cái gì bằng hữu? Trăm muốn gặp nàng!! Bởi vì, trong tầm cung của trăm, tối hôm qua đã xảy ra một việc."

Sở Dịch Bản lập tức hốt hoảng, nói chuyện không khỏi trở nên cà lăm

"Hoàng. Hoàng thượng mất đồ sao? Hoàng thượng xin yên tâm, Cầm nhĩ người kia. Bằng hữu, tuyệt đối không có thói quen xấu."

Lưu Vân Lạc Kỳ nội tâm hừ lạnh, càng nhìn Sở Dịch Bân thất kinh, hẳn càng cảm thấy nghi hoặc, vòng quanh Sở Dịch Bân đi một vòng, cực nóng tâm mắt nhìn chăm chăm vào Sở Dịch Bân, như muốn đem hắn nhìn xuyên thấu

"Người đã tâm khát vọng cũng không lớn, can đảm tử lại không nhỏ, cho tới bây giờ không ai dám đối với trẫm có nửa điểm lừa gạt, người lại lần lượt lừa bịp trẫm, trẫm hi vọng, lần này, người, có thay đổi!!"

Sở Dịch Bân lại là một hồi trầm ngâm, do dự nửa ngày, tự trong ngực lấy ra một phong thơ, đưa cho hắn.

Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp nhận, mở ra, nhìn thấy nét chữ quen thuộc xinh đẹp, ngón tay nổi lên rung động, không thể chờ đợi được đi đọc thăm:

"Trong cơ thể hắn Mất Hồn Tán độc tố đã được giải trừ, không cần phải tiếp tục cấm dục, đương nhiên, cũng sẽ không còn nguy hiểm đến tánh mạng. Về phần Nữ Nữu, ta mang nó đi, nguyên bản con nó đã không thuộc về hắn, không thuộc về hoàng cung, chỉ có bên ngoài tự do tự tại cuộc sống vô câu vô thúc mới thích hợp. Có lẽ, hắn sẽ cảm thấy tức giận, nhưng không ngại đổi lại góc độ suy nghĩ, ba năm trước đây, khi ta rời đi khỏi Vương Phủ khoảnh khắc đó, đã nghĩ chúng ta không nên cùng xuất hiện, mặc kệ ta và hắn là duyên hay là孽, hãy chấm dứt hết đi a! Nơi ta đi, ngoại trừ chính mình, không ai biết, kể cả người nhà của ta, cho nên, hi vọng hắn đừng làm khó bọn họ! Ta. Đối với hắn cuối cùng có một thỉnh cầu. Ta tin tưởng, hắn có thể làm được! Trân trọng!!"

Không chỉ mặt gọi tên, không chứa bất luận 1 chút tình cảm, không có chút nào xem trọng, nàng muốn cái gì, tính cái gì! Duyên hoặc孽? Do đó chấm dứt? Nàng lấy trộm đi lòng của mình sau, còn có thể chấm dứt sao?! Nàng nói được ngược lại dứt khoát, đi ngược lại tiêu sái, đáng giận nha đầu, không có lương tâm nha đầu! Vô dụng chính mình, bị ai thay cho chính mình!!

Chú ý thấy Lưu Vân Lạc Kỳ cực kỳ bi thương trầm thống, Sở Dịch Bân trong lòng đột nhiên đồng tình cùng thở dài, nhưng, vô luận như thế nào, chính mình cần phải đứng ở bên tỷ tỷ

"Tỷ tỷ lần này trở về, một là thay người giải độc, hai là mang đi Nữ Nữu! Chúng ta có khuyên qua nàng, nhưng nàng đã quyết định đi, chúng ta chỉ có tôn trọng cùng duy trì quyết định của nàng, hi vọng hoàng thượng ngài cũng tôn trọng nàng, làm cho nàng có cuộc sống mới, xem như. Đối với nàng đền bù tổn thất!!"

Giải độc!! Tối hôm qua việc hoan ái kia, chính là phương pháp giải độc sao? Còn mình đã tưởng rằng là kiểu điểm mất hồn mộng xuân! Khó trách nàng như vậy chủ động, khó trách nàng to gan như vậy, khó trách nàng không ngớt dừng lại cùng chính mình lần lượt leo lên đỉnh dục vọng cao phong, đều bởi vì, nàng đã biết tối hôm qua là lần cuối cùng!!

Đau nhức, truyền đến chân, từng điểm từng điểm xâm nhập vào da thịt của hắn, lan tràn đến tứ chi bách hại, hung hăng cắn xé xương cốt, như muốn đưa toàn thân máu huyết không thông, Lưu Vân Lạc Kỳ thân hình cao lớn đột nhiên run rẩy, hắn vội vàng bắt lấy chiếc ghế dựa lớn bên cạnh, vô lực ngồi xuống.

Sở Dịch Bân thấy thế, càng cảm giác than thở, nhưng mà, ngoại trừ trầm mặc, hắn không biết chính mình còn có thể làm được gì!

Bên trong, giống như chết lặng trong yên tĩnh, không biết qua bao lâu thời gian, Lưu Vân Lạc Kỳ mới cho Sở Dịch Bân lui ra, chính mình thì tiếp tục ngồi tại ghế, thẳng đến tối.

Một năm sau

Ánh nắng tươi sáng, xuân phong khê khàng, ngọn núi này mình thủy tú, phong cảnh như vẽ thế ngoại đào nguyên tăng thêm một phần sáng rọi, lay động lòng người.

Mã não hồ, mặt nước thanh tịnh nhìn thấy đáy, bích lục tòa sáng, như là một khối Phi Thúy, Dương Liễu lay nhẹ, mặt hồ chiếu ra từng hình ảnh ngược, đồng thời còn chiếu ra một cao một thấp hai bóng người.

"Nương, chúng ta Tiểu Chu rốt cuộc bao lâu mới có thể chuẩn bị xong, chúng ta không kịp bơi tới hồ trong bức họa rồi!" Nhất danh bốn tuổi tiểu hài tử, ngón tay hướng giữa hồ một pho tượng, mềm gòn dễ vỡ tiếng nói tràn ngập chờ mong cùng hưng phấn.

Tại bên người nó mỹ lệ nữ tử, đôi môi cũng dần dần nhếch lên, nhìn ra xa pho tượng, nhẹ nhàng đáp "Cha nuôi ngày hôm qua không phải đã nói qua phải đợi hai ngày sao? Làm sao lại còn hỏi!"

"Ai, đều do cha nuôi rồi, hôm nay nếu như không đi vào thành bán ngũ cốc hoa quả, vậy ngày mai không được sao!!" Tiểu cô nương chu cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ nhắn phát ra nồng đậm tiếc hận cùng phiền muộn.

"Ha ha, cha nuôi không đi bán thì..., Nữ Nữu làm sao mà có nhiều xiêm y xinh đẹp như vậy cùng đồ chơi, nào có nhiều thức ăn ngon như vậy!" Cô gái xinh đẹp đột nhiên ngồi xuống, thuận tay kéo tiểu cô nương lên.

Tiểu cô nương thì mềm nhũn trên bãi cỏ ngồi xuống, mái đầu dài gối lên đùi cô gái xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn ngậm một cọng cỏ, chú ý chuyển khai dời đi chỗ khác "Không biết cha nuôi hôm nay sẽ mang cái gì trở về a?"

"Vậy còn phải nói, nhất định là thứ Nữ Nữu thích!" Nữ tử trắng nõn mượt mà ngón tay, bắt đầu dọc theo mái tóc tiểu cô nương, khuôn mặt khê cười, sáng ngời thanh tịnh đôi mắt nhìn mặt hồ, suy nghĩ theo nhẹ nhàng chậm rãi phiêu diêu.

Một năm trước rời khỏi kinh thành sau, nàng cùng Nữ Nữ, còn có Cánh Bắc cùng một chỗ thẳng đến nơi này -- Hoài Nam Ý tộc.

Thôn dân thấy nàng quay lại, đều cảm thấy cao hứng cùng vui mừng, hoan nghênh nàng đến, còn đem căn phòng tốt nhất tặng cho nàng ở.

Mới đầu, thôn dân đối với Cánh Bắc đầu đầy tóc trắng, trầm mặc ít nói có điểm phòng bị cùng bài xích, sau khi được nàng giải thích, mới dần dần tiếp nhận.

Kế tiếp, nàng lợi dụng trong tộc có điều kiện tự nhiên, giao cho thôn dân trồng trọt các loại cây nông nghiệp cùng thảo dược, ngoại trừ lưu lại một bộ phận tự cấp tự túc, còn lại đều đem ra khỏi thành bán, đổi về vật phẩm khác.

Ngắn ngủn một năm, cả Ý tộc đã đổi mới diện mạo, mọi người cuộc sống trình độ cao hơn, kiến thức cũng rộng mở, duy nhất không tha đổi chính là sự thuần phác hiền lành lương thiện của họ, còn người trong thôn nguyên thủy luôn kính trọng nàng.

Cánh Bắc vẫn không thích nói chuyện, ngoại trừ đối với Nữ Nữ, những người khác, thậm chí kể cả chính mình, căn bản nhìn không thấy nụ cười của hắn, không thấy hắn dư thừa lời nói nửa câu.

Bất quá nàng tin tưởng, kỳ thật hắn đang chậm rãi thay đổi, bởi vì nhiều khi, nàng cảm giác có một mục quang lặng lẽ nhìn mình.

Bởi vậy, nàng cũng không quá gấp rút, cho hắn một ít thời gian, nàng tin tưởng cuối cùng sẽ có một ngày, hắn sẽ trở lại như trước kia hay nói giỡn, cởi mở ngay thẳng, hơn nữa, ngày đó sẽ không còn lâu.

Nghĩ xong, cánh môi nàng lại lần nữa cong lên, đôi mắt cũng khép hờ, phút chốc, chợt nghe sau lưng có một tiếng kêu, trầm thấp hùng hậu nam tính tiếng nói, đã lâu quen thuộc, làm cho nàng Mặc dù xa cách một năm, vẫn ngăn không được run rẩy.

"Lăng Lăng --" tiếng kêu vang lên, càng ngày càng rõ ràng.

Trong ngực nàng tiểu cô nương, tựa hồ cũng nghe thấy, đã nhô đầu ra, nhìn rõ ràng người tới sau, tiểu thân thể nhanh chóng đứng lên, hướng người đang tới chạy đi, nương theo một hồi hưng phấn vui mừng gọi theo trong miệng nó phát ra

"Phụ thân! Phụ thân!"

Người tới triển khai hai tay, vững vàng tiếp nhận như bình thường bỏ nhào vào trước chân nó con, còn ôm chặt, mặc dù không lên tiếng, nhưng toàn thân rung động cùng thờ dốc đã biểu lộ sự kích động cùng sục sôi của hắn.

Qua một hồi, hắn mới buông tiểu cô nương ra, ôm nó cùng đi đến chỗ cô gái xinh đẹp.

"Phụ thân, ngài gần đây có khỏe không? Vì sao lâu như vậy mới đến thăm, Nữ Nữ còn tưởng rằng từ nay về sau rốt cuộc không còn nhìn thấy ngài nữa!" Tiểu cô nương mướt mà mềm mại ngón tay nhỏ bắt đầu bò lên trên gương mặt nam tử anh tuấn khắc sâu, non nớt đồng âm lộ ra khổ sở cùng đau lòng "phụ thân, ngài gầy đi rất nhiều!"

Nam tử cảm tay nhỏ nó của nó, phóng tới bên miệng hôn, trầm ngâm một lát, đôi mắt chuyển hướng tới nữ tử, thanh âm vô cùng trầm thống nói ra

"365 ngày, phụ thân không có một ngày bình yên, không có một ngày không tưởng niệm hồi ức thống khổ vượt qua. Dưới bầu trời mưa rồi, có thể bùng dù; nhưng, cảm thấy mưa rồi, phụ thân không biết nên làm sao bây giờ."

Tiểu cô nương nghe không hiểu những lời này, lại nhìn thấy phụ thân bi thương cùng đau đớn, không khỏi lại lần nữa đưa tay, xoa lên thon gầy ngũ quan của hắn.

"Còn tưởng rằng, chỉ cần nhắm mắt lại liền có thể quên, có thể lưu lại nước mắt cho ta tỉnh táo, đây chẳng qua là đang dối gạt mình khinh người. Nguyên một nỗi đau lòng trong trí nhớ, giống như những thanh kiếm đã bôi qua độc dược, mỗi lần nhớ tới, tựa như đâm thẳng vào trái tim, làm cho khoan tim khó nhin, không giới hạn đau nhức vô biên!! Nguyên lai, có nhiều thứ, mặc kệ kinh nghiệm bao lâu thời gian, nhất định không cách nào bôi xóa được!" Lưu Vân Lạc Kỳ tiếp tục tự buồn bã tố, bao hàm đau xót khổ sở, y nguyên nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào nữ tử.

Nữ tử một mực không lên tiếng, sáng trong đôi mắt cũng đã biểu lộ nội tâm của nàng đang nổi lên phản ứng.

Đem nữ nhi buông ra, Lưu Vân Lạc Kỳ hướng phía trước di chuyển vài bước, đứng ở hồ, thật nhỏ cuộn sóng nhẹ nhàng mũi gầy của hắn. Trong đầu hắn, không tự chủ dần hiện ra từng ký ức, những hình ảnh, tràn ngập ngọt ngào, chân ái, đáng tiếc, hôm nay chỉ có thể trở thành hồi ức xưa.

"Phụ thân, ngài cũng không thể được đi nữa, hãy lưu lại cùng Nữ Nữ?" Không biết qua bao lâu, nữ hài tử đi vào bên cạnh chân của hắn, bàn tay nhỏ nó giữ chặt bàn tay to của hắn.

Lưu Vân Lạc Kỳ hoàn hồn, đầu tiên là bao quát nhìn nó lập tức ngồi xổm xuống, kinh hi hỏi "Nữ Nữ không còn hận phụ thân nữa? Nữ Nữ đã tha thứ cho phụ thân sao?"

Thấy nữ nhi dùng sức gạt đầu, hắn càng thêm kích động, suy nghĩ, nếu nàng cũng có thể như nữ nhi vậy dễ nói chuyện, thật là tốt biết bao a!!

"Nữ Nữ có cha nuôi, nhưng vẫn hi vọng phụ thân cũng ở bên người, Nữ Nữ thật hoài niệm, thật hoài niệm phụ thân cùng Nữ Nữ đem chuyện

xưa." Nữ hài tử thiên chân vô tà trình bày .

Vừa nghe mẫn cảm lời nói, Luru Vân Lạc Kỳ trong lòng không cách nào ức chế luôn lên phần nộ. Không thể tưởng được, Cánh Bắc tiểu từ kia luôn cùng các nàng ở chung một chỗ!!

Bất quá, hần còn không tức giận bao lâu, một cổ sát khí tự sau lưng đánh úp lại, theo phản xạ quay đầu lại, chỉ thấy một bả sáng loáng trường kiếm hướng chính mình đâm thẳng tới, người cầm kiếm một đầu tóc trắng, đúng là kẻ mình vừa mới thống mạ Cánh Bắc.

Sắc mặt đột nhiên đại biến, hần ôm lấy Nữ Nữ, rất nhanh đi lui vài bước, tránh đi vô cùng sắc nhọn trường kiếm, sau đó đem Nữ Nữ buông ra, chính mình thì vọt người nhảy lên, dùng chưởng nghênh kiếm.

Chôn đầu đầy lòng phần hận lại bị khơi mào, Cánh Bắc lý trí đánh mất, như một năm trước như vậy, sát khí rất mạnh, như muốn lấy đi tánh mạng Luru Vân Lạc Kỳ .

Luru Vân Lạc Kỳ không chút nào khinh suất, sử xuất toàn thân võ công, bên cạnh thủ bên cạnh công.

Nữ Nữ đã bị hai người đánh nhau sợ tới mức kêu to lên "Phụ thân, cha nuôi, các ngài đang làm gì vậy, tại sao phải đánh nhau, van cầu các ngài đừng đánh, đừng có đánh nhau nữa!"

Mà Sở Tiêu Lăng, mới vừa từ trong thế giới trầm tư của mình thanh tỉnh, cũng lập tức bị trước mắt đột nhiên phát sinh tình cảnh làm sợ hãi tới mức đôi mắt đẹp dờ dội trừng, vô ý thức đem Nữ Nữ ôm vào trong lòng ngực.

Luru Vân Lạc Kỳ cùng Cánh Bắc giao Đầu ước chừng một phút đồng hồ, chỉ nghe hư hư tiếng vang, vài tên nam tử từ trên trời giáng xuống, cùng một chỗ tập kích Cánh Bắc. Không bao lâu, Cánh Bắc bắt đầu ở thế hạ phong, còn liên tục bị trúng vài chưởng, cả người bị văng ra hơn mười thước xa, miệng phun máu tươi.

Luru Vân Lạc Kỳ tuấn nhan thâm trầm làm cho người ta sợ hãi, từ trong đám thị vệ lấy ra Huyền Băng kiếm, một cái tung người, hướng Cánh Bắc đâm tới.

Sở Tiêu Lăng thấy thế, càng thêm hoa dung thất sắc, không chút nghĩ ngợi chạy tới, còn hò hét "Hoàng thượng, đừng, chớ làm tổn thương hần!"

Luru Vân Lạc Kỳ cả người phần nộ, nhớ tới Cánh Bắc vừa mới hung ác tàn bạo, không bao giờ chú ý việc khác, trường kiếm tiếp tục đi lên phía trước.

"Hoàng thượng, nhanh, nhanh đình chỉ, hần chính là hoàng huynh của ngài, hần mới chính thức là Luru Vân Lạc Trinh!!" Sở Tiêu Lăng lại lần nữa hô to.

Đột nhiên, trường kiếm khoảng cách Cánh Bắc còn có một mét kịp thời dừng lại, Luru Vân Lạc Kỳ quay đầu lại, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Sở Tiêu Lăng, nghiêm trọng tràn ngập khó có thể tin, còn có tức giận: "Vì cứu hần, nàng không tiếc nói dối?"

"Không, ta không có nói dối, ta nói sự thật, hần mới chính là Luru Vân Lạc Trinh!!" Sở Tiêu Lăng cuối cùng chạy tới gần, thở hồng hộc, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Luru Vân Lạc Kỳ y nguyên không tin, không cam lòng gằn nhẹ "Hần rốt cuộc có cái gì tốt, đáng được nàng coi trọng giữ gìn như vậy? Hần là hoàng huynh? Quả thực vớ vẩn chuyện phiếm!!"

"Thật sự, thật sự." Sở Tiêu Lăng tâm hoảng ý loạn, không biết như thế nào giải thích, chỉ có thể dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn xem hần, hi vọng hần có thể tin tưởng lời mình nói.

Nhưng mà, Luru Vân Lạc Kỳ đã sớm nhận định đây chỉ là lời nói dối vớ vẩn, nàng vì cứu Cánh Bắc thoát chết rốt cuộc hồ ngôn loạn ngữ, vì vậy Huyền Băng kiếm, lại tiếp tục tốc độ nhanh hơn.

Sở Tiêu Lăng khủng hoảng triệt để, không cần nghĩ ngợi, trước tình huống như chỉ mảnh treo chuông, đơn bạc thân hình đã chặn trước mũi kiếm sắc nhọn .

"A --"

Thê thảm kêu đau, khuôn mặt nhăn nhó, Sở Tiêu Lăng tay cầm mũi kiếm, cả người lao đảo ra sau vài bước. Trắng nõn trên chiếc áo thêu hoa lãng một chút sắc máu đỏ tươi nhuộm thấm, rất nhanh.

Trường kiếm rơi xuống đất, phát ra tiếng leng keng, Luru Vân Lạc Kỳ cánh tay dài duỗi ra, kịp thời giữ được nàng đang chậm rãi ngã xuống, có chút phong trần trong trí nhớ, theo xa xôi niên đại trước truyền đến, chậm rãi tập hợp trong đầu của hần.

Không, không phải, hần không muốn nàng cùng Triệu Lăng Nhi kết quả đồng dạng, hần không muốn mình sẽ phải giống như Thác Bạt Phong, cô độc hối hận cả đời!!

Sở Tiêu Lăng cảm giác toàn thân đang phát lạnh, giống như đang ở nơi ngàn năm băng lạnh, lạnh thấu xương, đông lạnh, khiến nàng run rẩy. Không thể tưởng được, chính mình cuối cùng không thể an nhàn sống tiếp đến nửa đời sau, nghênh đón mình lại là kết cục như vậy.

Nàng cực lực, cực lực nhịn xuống đau đớn, liều mạng đối với người trước mắt cuối cùng khẩn cầu:

"Ba mươi năm trước ân ân oán oán, thúc đẩy sự việc đi đến rắc rối phức tạp yêu hận tình oán, gia đình tương tàn, sự huynh hân. Hân xác thực chính là anh ruột của hân, là nhi tử của Tuệ Tâm thái hậu, mới chính thức là Lưu Vân Lạc Trinh. Cầu xin hân. Cầu xin hân hãy tha hân, tha hân."

"Nương, nương. . . ." Nữ Nữ đã chạy vội tới, nhìn thấy nương cả người toàn là máu, nó đại khái hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nước mắt chảy ròng "Nương, không được tử, không được bỏ Nữ Nữ lại!"

"Còn nữa, chiếu cố Nữ Nữ, nó. Chính là cốt nhục của hân!" Sở Tiêu Lăng đối với Lưu Vân Lạc Kỳ dặn dò xong, mục quang chuyển tới trên người nữ nhi, vươn tay, muốn ôm lấy nó, đáng tiếc còn chưa kịp chạm đến, nàng đã nhìn không được nữa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lưu Vân Lạc Kỳ nội tâm sợ hãi lên tới cực điểm, hồi hận cùng tuyệt vọng bào mòn từng tế bào trong cơ thể, hân dùng sức lay động năng vô sinh mềm mại thân hình, nghiêm nghị hét lên:

"Lăng Lăng, mở mắt ra, đừng rời bỏ trẫm, không được rời đi khỏi trẫm!! Được, trẫm hứa với nàng, sẽ cứu sống Cánh Bắc. Còn nữa, trẫm biết Nữ Nữ chính là nữ nhi của mình, trẫm chưa hề hoài nghi, không có hoài nghi nó mà!"

Bi thống, hồi hận, sợ hãi, tuyệt vọng toàn bộ đều đánh úp lại, bào mòn lòng của hân, Lưu Vân Lạc Kỳ khóc ròng chảy nước mắt, thần chí tan rã, tiếp tục hô lên tê tâm liệt phế:

"Không được chết, trẫm không cho nàng chết, mạng của nàng không thuộc về Yên Đình Phái, cũng không thuộc về Cánh Bắc, không thuộc về bất luận kẻ nào, mạng của nàng là dành cho trẫm, không được trẫm cho phép nàng không thể chết được, nàng không thể bỏ trẫm, trẫm không muốn như vậy, phải trông coi thi thể của nàng suốt cả quãng đời còn lại! Trẫm muốn như Vi Phong, như Đông Phương Thân, mỗi một thế giới đều cùng nàng sống đến bạch đầu giai lão, Lăng Lăng, cầu xin nàng, trẫm van cầu nàng."

Từng tiếng kêu gọi cùng cầu khẩn, tràn ngập thống khổ, bi thương, bất lực cùng tuyệt vọng, thật sự là lay động thương tâm, làm người ta roi lệ, cảm động thiên địa, đáng tiếc không cách nào lay động đến người đang nằm trong lòng ngực của hân được!

Nữ Nữ cũng đang mê lơng thâm cất khóc thét, nước mắt chẳng những chảy qua khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, còn rơi xuống y phục của nó, khắp nơi thấm ướt.

Mà Cánh Bắc, hai mắt đỏ lên, hung quang mãnh liệt, thần sắc khó có thể hình dung khủng bố làm cho người ta sợ hãi, cuối cùng hân dùng một phần nội lực, tổn hại thân hình đột nhiên đứng lên, ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, điên cuồng hướng tới Lưu Vân Lạc Kỳ.

Bất quá, chưa đụng đến Lưu Vân Lạc Kỳ, đã bị hai gã thị vệ không chút khách khí đánh hân hai chưởng, lần này, hân bị bay ra hơn 10m xa, xương ngực bị nghiền nát, tim gan đều nứt, máu tươi chảy đầm đìa, thống khổ lan tràn toàn thân, rốt cuộc không còn khí lực chèo chống, ôm hận ngất đi.

Kinh thành, hoàng cung

Trong vườn đào, hoa đào nở rộ, đẹp đẽ, sáng quắc yêu kiều, mùi thơm thấm đượm lòng người, cả vườn sinh xuân.

Một bóng dáng mảnh mai đứng lặng trước rừng hoa, một bộ màu tím nhạt xiêm y, đón gió phát phới, váy áo chập chờn, tay áo bông bành, thân thể ôn nhu, Uyển Như Thiên Đình phái hạ xuống nhân gian tại cây đào làm Đào Hoa tiên tử. Lại nhìn đến tuyệt mỹ thoát tục dung nhan, tuyệt cơ lược qua tái nhợt, tinh xảo hoàn mỹ ngũ quan, điềm tĩnh lạnh nhạt, nhưng hơi nhìn kỹ, không khỏi phát hiện trên trán ẩn chứa ưu thương.

Khoảng cách nàng không xa, Lưu Vân Lạc Kỳ vẫn đang đứng lặng trong gió, như 1 bức tượng đất, không nhúc nhích, thậm chí đôi mắt đen nóng bỏng ngó nhìn nàng. Nhất cử nhất động của nàng, phảng phất làm ruột gan hân trời vào một sợi từng, mỗi 1 nhúc nhích, hạ xuống, thậm chí làm cho toàn thân thấy đau.

Hai tháng trước, khi nàng toàn thân đầy máu, hấp hối ngã vào trong ngực của hân. Hân chợt cảm thấy nhân sinh của mình tựa hồ cũng đã đi tới đường cùng. Có lẽ lão Thiên gia vẫn còn thương cảm, không muốn làm cho hân lần nữa nếm thử cảm giác của Thác Bạt Phong một đời thống khổ, sống trong tuyệt vọng, cuối cùng để cho nàng tuyệt xử phùng sanh, lại lần nữa từ tay từ thần thoát trở về.

Tại Hoài Nam một tháng, nàng cuối cùng thoát khỏi nguy hiểm táng mạng, lại ở vào trạng thái hôn mê, về sau, thân thể nàng tình huống cho phép, hân không thể chờ đợi được đem nàng mang về hoàng cung, xuất động hoàng cung tất cả thái y cùng một chỗ đem nàng chữa trị cho tốt.

Nửa tháng trước, nàng cuối cùng đã mở mắt ra! Bất quá, nàng lại một lần nữa đem tình cảm của mình phong bế, nàng không hề nói qua một câu, không hề nhìn qua hân, vô luận hân nói với nàng điều gì, ở trước mặt như thế nào khăn cầu buồn bã tố, nàng phảng phất không nghe được, không nhìn tới.

Điều làm cho hân duy nhất cảm thấy vui mừng chính là, lần này ngoại trừ đối với chính mình hờ hững, nàng đối với những người khác coi như là có điểm phản ứng.

Vận mệnh nhất định bắt mình phải đời đời kiếp kiếp đều chịu đựng gió to mưa lớn mới có thể được hạnh phúc, cho nên, mặc dù trong nội tâm thống khổ không chịu nổi cùng khó chịu bi thương, hân cũng cực lực chống cự, chờ đợi sáng lạn huyền lệ thái hồng tiến đến, chỉ là, khi nào mới có thể chính thức ghenh đến?

"Hoàng thượng, hoàng thượng."

Một hồi khiếp đảm gấp rút tiếng kêu, đem Lưu Vân Lạc Kỳ từ trong suy nghĩ đánh thức. Trầm thống thần sắc y nguyên, hân nhìn đến người đang tới,

không lên tiếng, chỉ là dùng ánh mắt hỏi thăm.

"Công bộ thượng thư đại nhân có việc gấp cầu kiến hoàng thượng, lúc này đang tại trong điện hậu." Thái giám cung kính bẩm báo.

Lưu Vân Lạc Kỳ nghe xong, hướng rừng đào bóng hình xinh đẹp nhìn chăm chú một lát, liền theo thái giám rời đi, ly khai khỏi rừng đào. Rừng đào nữ tử, phẳng phất không có cảm giác chung quanh có biến hóa, như cũ xuất thần nhìn đến Đóa Đóa hoa đào, một hồi, hái xuống một mảnh lá cây, phóng tới môi.

Trôi chảy làn điệu lập tức từ trong rừng vang lên, chậm rãi truyền khắp cả đào viên. Nàng nhắm mắt lại, tựa như vậy say mê thối, hồn nhiên, cho đến khi đôi môi run lên mới dừng lại.

Sau đó, nàng bước ra khỏi rừng đào, đi khỏi đào viên, một đường không yên lòng trở lại Dục Khôn Cung.

Sở mẫu từ phòng trong đi ra, thấy nàng trở về, không khỏi cười nói "Tiêu Lăng, đã trở lại? Đói bụng không?" Vừa nói, bên cạnh thay nàng phui đi trên màu tím nhạt quần lụa mỏng có nhiều bụi đất.

Sở Tiêu Lăng lắc đầu, trực tiếp đi sang một bên, rót một chén nước, uống xong, nhẹ giọng hỏi một câu "Nữ Nữ?"

Sở mẫu còn không kịp trả lời, liền gặp một tiểu nhân ảnh màu hồng phấn từ bên ngoài xông vào, đứng là Nữ Nữ, nó thẳng đến trước ngực Sở Tiêu Lăng "Nương, có hay không đã hái giúp con đóa hoa đào?"

Nhàn nhạt cười, Sở Tiêu Lăng đôi mắt tràn ngập sùng nịnh cùng yêu thương, từ trong lòng lấy ra hai đóa hoa đào kiều diễm, phân biệt cắm trên hai bên búi tóc Nữ Nữ.

Nữ Nữ khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đầy tràn ngọt ngào nụ cười thỏa mãn, tại trước ngực nàng ni non

"Cám ơn nương, nương đối với Nữ Nữ thật tốt! Để cho cha nuôi. Cánh Bắc nhìn thấy Nữ Nữ, nhất định lại là ca ngợi."

Sở Tiêu Lăng tiếp tục cười, có chút thu cánh tay, đem nó ôm vào lòng càng chặt hơn.

Sở mẫu lúc này mới lên tiếng "Tiêu Lăng, Vẫn không chịu tha thứ cho hoàng thượng sao?"

Sở Tiêu Lăng tiểu dung cứng đờ, thần sắc băng quơ, không đáp lại.

Sở mẫu than nhẹ, nói tiếp

"Cánh Bắc thân thể đã không còn trở ngại, khá tốt vẫn còn sống khỏe mạnh, tuy đã đánh mất trí nhớ, vậy cũng không phải là một chuyện tốt sao, đã từng thống khổ cùng khó chịu trong hồi ức xưa, quên thì hơn, nói không chừng đây là do trong tiềm thức nó đã chủ động lựa chọn."

"Tuy nhiên việc Tuệ Tâm thái hậu là chuyện riêng, nhưng hoàng thượng vẫn đưa thân phận của nó chiêu cáo thiên hạ, trả lại Vương gia phong hào cho nó, để cho nó có thể lâu dài ở lại hoàng cung, an bài như vậy, đơn giản đều là vì con. Không sai, con cùng hoàng thượng đã phát sinh một sự tình, có thể những chuyện kia đều đã trở thành quá khứ, con đã tha thứ cho Lan thái hậu rồi, vì sao cô đơn không chịu mở rộng cửa lòng tiếp nhận hoàng thượng?"

Hồi tưởng lại chính mình thời gian gần đây nhìn qua Lưu Vân Lạc Kỳ khổ sở, Sở mẫu không tự chủ được cảm thấy đau lòng cùng bất đắc dĩ thay

"Nương cũng là nữ nhân, nương biết rõ kỳ thật trong lòng con còn có憾, hoặc là nói, thủy chung đến cuối cùng một mực yêu nó, đã yêu, thì không nên áp chế cùng che giấu, sao không thoải mái nói ra, như vậy đối với lẫn nhau đều tốt đẹp a!"

"Nương, ngài hãy cùng phụ thân nói chuyện a, phụ thân thật sự rất thăm, mỗi lần nhìn bài tử của ngài mà rơi lệ. Khi con đi học, nghe Thái Phó cùng Tiểu Thụy Huân Giảng giảng qua, đàn ông không dễ rơi lệ, thân là nam tử hán, có thể đổ máu, nhưng tuyệt không thể rơi lệ. Phụ thân cũng là nam tử hán, không nên khóc a!" Đột nhiên, Nữ Nữ theo suy nghĩ nói ra, cũng tranh thủ thời gian thay phụ thân cầu tình.

"Con xem, Nữ Nữ nhỏ như vậy cũng hiểu, Tiêu Lăng, vì Nữ Nữ cũng tốt, vì chính mình cũng tốt, hoặc là vì hoàng thượng, con hãy suy nghĩ một chút, một lần nữa tiếp nhận hoàng thượng a! Người đường đường là vua của một nước, tư thái đối với con tìm mọi cách sủng ái, không để ý triều thần phản nản vắng vẻ hậu cung, vì con thủ thân Như Ngọc, chỉ bằng những điều này, cũng đủ để chứng minh nó đã phó thác cả đời nam nhân của mình cho con rồi!"

Sở mẫu nắm tay nữ nhi, tiếp tục nói thăm thía khuyên nhủ

"Trước kia không phải con thường xuyên hăm dọa cha con là một người nam nhân tốt, nói tương lai cũng muốn gặp được một phu quân vĩ đại như vậy sao? Kỳ thật, con đã làm được, hoàng thượng với cha con so sánh với nhau, không thể có ai nữa đâu! Cho nên, hài nhi, đừng hành hạ lẫn nhau nữa, cho mọi người một cơ hội đi?"

Sở Tiêu Lăng trầm mặc, một hồi, đột nhiên dặt tay Nữ Nữ "Đi, nương dẫn con đi tìm Cánh Bắc hoàng thúc!"

Dứt lời, cùng Sở mẫu dặn dò một tiếng, mang theo Nữ Nữ đi ra ngoài, không để ý Sở mẫu bất đắc dĩ thở dài.

Ước chừng hai phút sau, hai người đi đến đại hoàng cung phía tây một gian cung điện. Chứng kiến trong nội viện có một bóng người, Nữ Nữ vội vàng

giấy tay của mẫu than ra, chạy đến bên cạnh vui mừng hô to "Cánh Bắc hoàng thúc!"

Người nọ quay đầu lại, chiếu rọi ánh mặt trời dưới hể ra anh tuấn ôn hòa trước mặt, tóc đen áo choàng, làm cho người ta tự tại không tự chủ được cảm giác. Hắn mỉm cười, một tay ôm lấy Nữ Nữ, cử động quá mức, chuyển mấy vòng mới buông.

Nữ Nữ cười ha ha, đồ bưng khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng, không thể chờ đợi được khoe khoang đóa hoa trên đỉnh đầu "Cánh Bắc hoàng thúc, ngài nhìn, đây là nương vừa mới thay con hái đóa hoa đào, có đẹp hay không?"

Nam tử nghiêng đầu, ra vẻ mê hoặc nhìn chăm chú, mới ca ngợi lên tiếng, tiếng nói ôn nhuận Như Ngọc: "Đẹp mắt, cô nàng của chúng ta nha, so với hoa đào còn mỹ lệ, còn yêu kiều hơn!"

Dứt lời, lần nữa đem nó đưa lên cao, làm cho thân thể nó như một con chim nhỏ, qua lại xoay tròn tại đại viện.

Sở Tiêu Lăng xa xa đứng nhìn, trước mắt một màn, lệ nhan cũng dần dần nổi lên tư vân. Lúc ấy một kiếm kia, nàng còn tưởng rằng chính mình đã xa phó đến Hoàng Tuyền, may mắn mệnh không đến tuyệt lộ, chính mình tưởng rằng dương thọ đã hết, cuối cùng lại có thể khởi tử hồi sinh.

Mà Cánh Bắc, cũng không chết, ngoại trừ mất trí nhớ cùng võ công không cao cường như trước, cùng người bình thường giống nhau, đầu tóc trắng, cũng thần kỳ khôi phục màu đen.

Nghĩ đi nghĩ lại, suy nghĩ của nàng không khỏi trở lại lời nương vừa rồi nói qua. Kỳ thật, đối với Lưu Vân Lạc Kỳ, nàng sớm đã không còn hận, cho dù có, cũng là một loại ai oán, phi thường oán trách.

Tĩnh lại đã nửa tháng, thân thể cũng đã phục hồi như cũ, Lưu Vân Lạc Kỳ không biết từ chỗ nào có được Hàn Băng Ngọc, không những giảm bớt vết sẹo của kiếm gây ra trên ngực nàng, mà trên mặt vết sẹo cũng được tiêu trừ.

Ban ngày, nàng cùng hắn ở chung một phòng; ban đêm, cũng ngủ cùng giường, mặc dù hai người ngăn cách, nhưng giữa lẫn nhau tồn tại, không cách nào xem nhẹ.

Nàng không rõ ràng chính mình vì sao giả bộ không nhìn tới hắn, không rõ ràng lắm chính mình giải thích thế nào cực lực nhịn xuống không để ý tới thậm chí coi thường hắn, lại càng không tình tường, chính mình nếu như vậy tiếp tục trong bao lâu nữa!

Đã từng, khi yên tĩnh, nàng suy nghĩ nguyên nhân, kết quả đều không có đầu mối, chậm rãi không suy nghĩ thêm nữa, mặc kệ tiếp tục.

"Nương, ngài lại ngăn người rồi!" Bỗng dưng, một tiếng kêu gọi làm Sở Tiêu Lăng theo trong trầm tư ra ngoài.

Thoáng điều chỉnh thần sắc, nàng đối với Nữ Nữ cười cười, thay Nữ Nữ lau đi mồ hôi trên trán, yêu thương nói

"Nhìn con cùng hoàng thúc thật vui vẻ nha, như thế nào đừng lại rồi?"

"Nữ Nữ dĩ nhiên muốn tiếp tục, chỉ là. Nữ Nữ đói bụng rồi!" Nữ Nữ chu cái miệng nhỏ nhắn, ảo não sờ lên cái bụng, chỗ đó vừa vặn phát ra một tiếng rung động.

Làm Sở Tiêu Lăng bật cười, lập tức giữ chặt đôi tay nhỏ nó, dạy bảo nó "Được, chúng ta trở về đi, cùng hoàng thúc nói tạm biệt!"

Nữ Nữ gật đầu, đối với Cánh Bắc, Diễm Diễm nói: "Cánh Bắc hoàng thúc, chúng ta trở về ăn cơm, ngài cũng tranh thủ đi ăn đi, hoặc là, ngài theo chúng ta cùng một chỗ ăn? Con sẽ phân phó Lưu gia gia chuẩn bị thật tốt nhiều món ăn ngon miệng!"

Nam tử nhẹ nhàng lay động mái đầu, khóe môi cười nhạt, nói ra câu nói đầu tiên từ nửa canh giờ đến nay "Cám ơn Nữ Nữ, hoàng thúc muốn một mình trong phủ dùng bữa, Nữ Nữ nhớ ăn nhiều một chút, nhanh lớn lên a!"

"Tốt lắm, hoàng thúc cũng phải ăn nhiều, càng ngày càng tráng kiện, lần sau lại ôm Nữ Nữ như chim bay lượn!" Nữ Nữ nói, đối với hắn làm ra một cái mặt quỷ bướng bỉnh.

"Tạm biệt!" Sở Tiêu Lăng cũng cáo từ một tiếng, mong mỏi hắn liếc qua, xoay người, mang theo con gái rời đi.

Đưa mắt nhìn một lớn một nhỏ hai bóng người chậm rãi đi xa, nam tử tiểu dung bắt đầu thu hồi, đôi mắt rồi đột nhiên lắng xuống, chan chứa tình cảm nào đó, thẳng đến khi màu tím bóng hình xinh đẹp, thẳng đến khi nàng triệt để tan biến tại bên ngoài, hắn cũng không hoàn hồn.

Đêm lạnh như nước, trăng lệ phòng ngủ nhàn nhạt nhu hòa ánh hào quang, trên giường rộng đang nằm một nam một nữ,

Nữ tử nghiêng thân, mặt hướng bên trong; nam tử ngửa mặt, giữa hai người khoảng cách ước chừng mấy trượng xa.

Bọn họ không lên tiếng, mà hai mắt khép hờ, nhưng mà, kỳ thật đều đang tỉnh!

Đột nhiên, nam tử hướng nữ tử tới gần, đôi tay run lấy bầy, sợ hãi hướng trên ánh mắt cô gái, chạm đến thời điểm, kịp thời ngừng lại.

Trùng hợp, nữ tử xoay người lại, làm cho tay của hắn vừa vặn đặt ở trên eo nhỏ của nàng.

Nam từ kích động, thuận thế ôm chặt cánh tay, đem thân thể mềm mại của nàng ôm vào trong ngực, điều làm cho hắn vô cùng sung sướng chính là, nàng không hề giãy dụa, cũng không phản kháng.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Sầu Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.